MARTIN AMIS

TIỀN

THƯ TUYỆT MỆNH

MIEL G. *dịch*

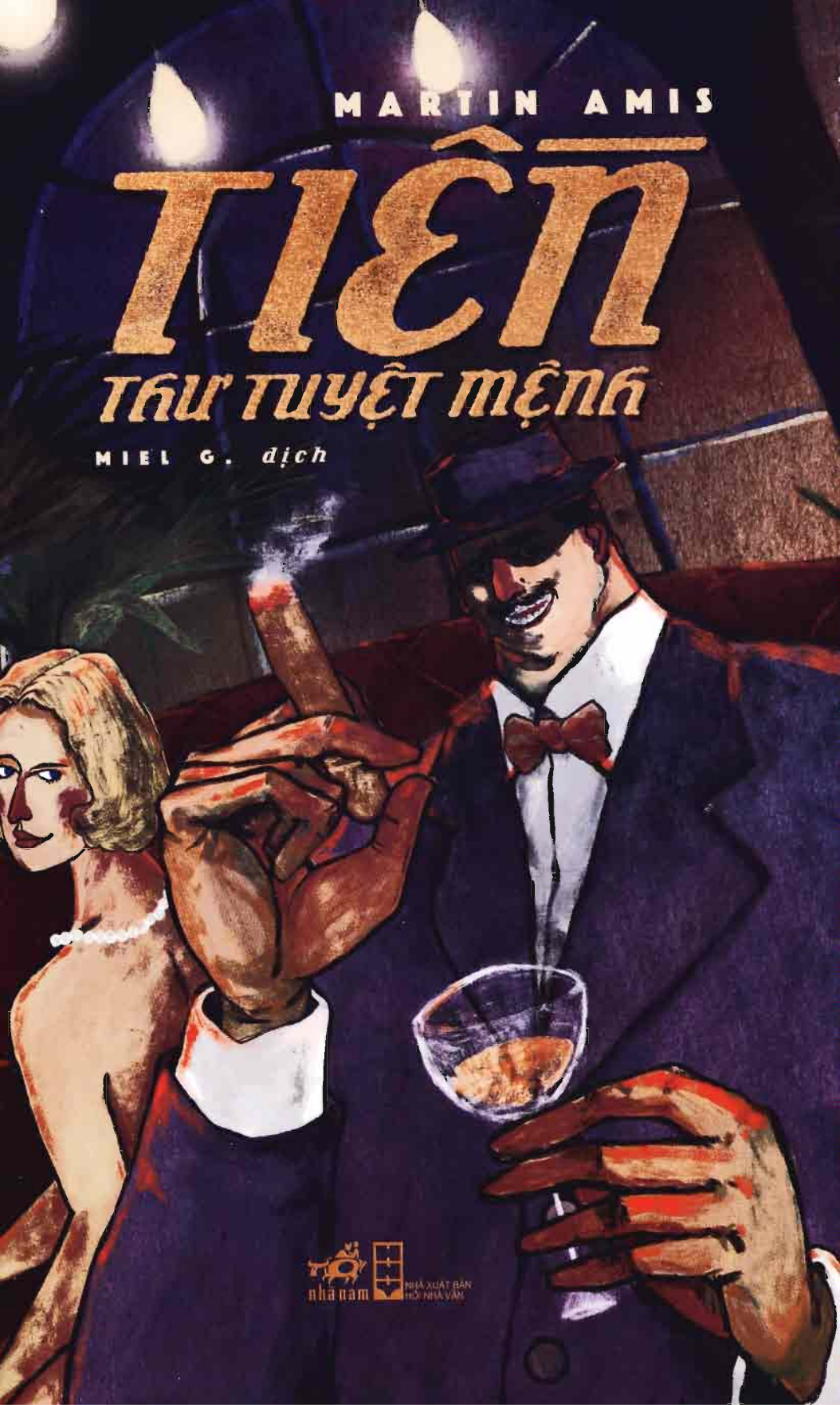

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

MARTIN AMIS

tên đầy đủ là Martin Amis Louis, sinh ngày 25/8/1949, là tiểu thuyết gia trứ danh người Anh. Ông được biết đến rộng rãi nhất với hai cuốn tiểu thuyết, *Money: A suicide note* (*Tiền - Thư tuyệt mệnh*) (1984) và London Fields (1989). Năm 2008, tờ *Times* ca ngợi ông là một trong năm mươi nhà văn Anh vĩ đại nhất kể từ năm 1945. Ông là tác giả của 10 thiên tiểu thuyết, 2 tuyển tập truyện ngắn và 6 tuyển tập sách tham khảo. Đặt trọng tâm tác phẩm vào việc mỉa mai sự quá lố, vô độ của xã hội phương Tây hậu tư bản, ông là bậc thầy của cái mà *New York Times* gọi là "tính khó ưa mới mẻ".

Lấy cảm hứng từ Saul Bellow, Vladimir Nabokov và James Joyce, cũng như cha ông là Kingsley Amis, Martin Amis đến lượt mình lại trở thành nguồn cảm hứng cho nhiều tiểu thuyết gia người Anh thành công những năm cuối thế kỷ hai mươi và hai mốt.

MONEY
Copyright © 1984, Martin Amis
All rights reserved

Dịch từ nguyên bản tiếng Anh: ***Money: A Suicide Note***, của **Martin Amis, Vintage, Random House**

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2017.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

MARTIN AMIS

TIỀN

THƯ TUYỆT MỆNH

MIEL G. *dịch*

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Gửi Antonia

Đây là thư tuyệt mệnh. Đến khi mọi người bỏ nó qua một bên (mà mọi người đọc những thứ này thì lúc nào cũng nên chầm chậm thôi, nhỡ có gợi ý hay manh mối nào), thì John Self đã không còn tồn tại nữa. Hay dù gì đi nữa thì cái ý là như vậy. Dù vậy ta cũng có bao giờ biết được gì qua thư tuyệt mệnh, phải không nào? Trong cái tập hợp mọi kiếp người trên hành tinh này, thư tuyệt mệnh có nhiều hơn hẳn các vụ tự vẫn. Xét về khía cạnh ấy thì chúng như những bài thơ, mấy bức thư tuyệt mệnh ấy: hầu như ai cũng có lúc thử làm thơ, dù có khiếu hay không. Chúng ta ai cũng viết sẵn thư tuyệt mệnh trong đầu. Thường thì bức thư là một chuyện. Ta viết xong rồi lại tiếp tục chuyến du hành thời gian của mình. Thứ không còn hiệu lực là bức thư chứ không phải sự sống. Hay ngược lại. Cái chết. Nhưng mà, ta sẽ không bao giờ biết được, phải không nào, khi gặp những bức tuyệt mệnh ấy. Bức này nhắn nhủ đến ai đây? Đến Martina, đến Fielding, đến Vera, đến Alec, đến Selina, đến Barry - đến John Self chăng? Không phải thế. Thư này có chủ đích là nhắn gửi đến các bạn ngoài kia, những người thân thương, những người dịu dàng.

M.A.

London, tháng Chín năm 1981

1

Khi chiếc taxi chở tôi rẽ khỏi xa lộ FDR, đâu đó khúc mấy con phố một trăm lẻ mấy, một chiếc Tomahawk gầm thấp đầy ních đám da đen từ một con hẻm xồ ra tạt ngang đầu xe bọn tôi. Chúng tôi lạng sang một bên, rồi đâm sầm vào một hố voi hay mép ụ gì đó trên đường: cùng một tiếng súng trường, trần xe taxi sụm xuống cái bốp ngay đỉnh đầu tôi. Nói cho mà biết, chẳng cần thứ đó thì cả đầu cả mặt cả lưng cả tim tôi cũng đã đau suốt rồi, mà tôi thì vẫn còn liểng xiểng đờ dại ngật ngờ sau chuyến bay.

"Trời đất ơi," tôi nói.

"Ậy," gã tài xế taxi ngồi sau tấm chắn nhựa tan tành nói. "Chó chết."

Gã chở tôi cỡ bốn mươi tuổi, còm nhom, hói lỏi. Đám tóc ít ỏi còn sót lại chạy lam nham xuống cổ và vai, dài xọc và bên bết. Đối với hành khách, tài xế taxi trong thành phố này đều như vậy cả - cổ gáy tởm kinh, tóc giả kinh tởm. Cái cổ tởm kinh này lại còn lốm đốm lỗ chỗ chi chít, dái tai đỏ ửng phảng phất khí phách hung hãn trẻ trai. Gã ngồi thuỗn trong xó của gã, hai bàn tay dài uể oải trên vô lăng.

"Chỉ cần độ trăm thằng thôi, trăm thằng như tôi đây," gã gằn giọng nói ra sau, "là đủ tống cổ hết lũ mọi đen và đám nhập cư dài hạn ra khỏi cái thành phố chết tiệt này."

Tôi ngồi đấy, lắng nghe. Vì cái chứng mới mà tôi gọi là ù tai này, gần đây hai tai tôi bắt đầu nghe thấy thứ này thứ kia, những thứ không hẳn thuộc phạm trù thính giác. Tiếng động cơ máy bay cất cánh, tiếng ly vỡ, tiếng đá lạnh loảng xoảng trên khay. Chuyện này xảy ra chủ yếu vào buổi sáng nhưng cũng có khi vào những thời điểm khác. Nó xảy ra lúc tôi trên máy bay chẳng hạn, hay ít ra thì tôi nghĩ thế.

"Hả?" tôi nói lớn. "Trăm thằng hả? Vậy thì đâu có đông lắm."

"Tụi tôi làm được. Hàng họ mà đầy đủ hả, tụi tôi làm được ngay."

"Hàng họ hả?"

"Ờ, hàng họ. Mấy khẩu 56. Loại tự động ấy."

Tôi ngả người ra sau, vò đầu. Tôi vừa mới mất hai tiếng đồng hồ tại cổng Di trú, thật chó má. Tôi có biệt tài ngu xếp hàng. Hiểu chứ gì. Hô hô, tôi vừa đắc thắng nghĩ vừa chen vai thích cánh tới cuối cái hàng ngắn nhất. Nhưng hàng ngắn nhất lại ngắn nhất vì một lý do hay ho nào đó. Xếp trước tôi toàn là mấy người Sao Kim, là thằn lằn ngón cánh, là những ông những bà đến từ một dòng thời gian khác. Đám này phải bị cái tay ngót tạ tư mặt lì ngồi trong hộp kính sáng đèn kia xẻ sống rồi quẳng vào bọc xác hết cho rồi. "Đi công chuyện hay đi chơi?" cuối cùng rồi gã này cũng hỏi tôi. "Tôi hy vọng chỉ là công chuyện thôi," tôi bảo, mà tôi mong thế thật. Với công việc thì tôi thường ổn. Chỉ có chơi bời mới là cái làm tôi vướng vào vấn nạn hao tài tốn của... Rồi nửa tiếng qua hải quan, thêm nửa tiếng nữa tôi mới được ngồi chắc cú trên chiếc taxi này - phải rồi, còn cái tiếng xì xì lách tách kỳ quặc chỗ vô lăng nữa. Tôi đã từng lái xe ở New York. Chạy được năm khối nhà thôi là anh phải chảy nước mắt nước mũi vì buồn nôn kinh khủng. Vậy mấy tay hết thời được người ta mướn để chạy xe suốt ngày kiếm tiền thì sao nhỉ? Thử đi rồi biết. Tôi nói, "Sao anh lại muốn đi làm cái việc như thế?"

"Hả?"

"Đi giết bọn da đen và đám nhập cư dài hạn ấy?"

"Thì ông anh biết đấy, bọn chúng nghĩ, anh lái một chiếc taxi vàng chứ gì," gã nhấc bàn tay to bẹt rã rời trên vô lăng lên và nói, "thì anh hẳn phải là một thứ cặn bã nào đấy."

Tôi thở dài chồm người ra trước. "Biết sao không?" tôi nói với gã ta. "Mày đúng *là* một thằng cặn bã còn gì. Trước khi mày xuất hiện tao cứ nghĩ đó chỉ là một cách chửi thề thôi. Mày là thằng cặn bã hẳn hoi đầu tiên mà tao gặp."

Chúng tôi tấp xe vào lề. Gã nhỏm người lên rồi từ từ quay về phía tôi. Bộ mặt gã trông bẩn hơn, ngon hơn, nói chung là cừ hơn tôi tưởng - oặt ẹo, ẻo lả, cặp mắt sáng quắc lên và cặp môi

sưng sỉa, như thể có một bộ mặt khác, bộ mặt thật, bên dưới lớp mặt nạ da người của gã.

"Được rồi. Xéo khỏi xe. Tao nói cút mẹ mày ra khỏi xe!"

"Rồi, rồi," tôi nói, đẩy chiếc va li dọc ghế ngồi.

"Hai mươi hai đô," gã nói. "Kia, *đồng hồ* kìa."

"Tao chẳng trả mày xu nào đâu thằng cặn bã."

Chẳng mảy may liếc mắt đi đâu gã cho tay vào bên dưới bảng điều khiển gạt một cái chốt đặc biệt. Cả bốn khóa cửa xe đóng cạch lại một tiếng êm ro.

"Nghe tao đây này, thằng béo chó chết," gã mở miệng. "Đây là ngã tư phố 99 và 2. Tiền. Trả tiền cho tao." Gã nói gã sẽ chở tôi ngược lên hai mươi khối nhà rồi đá tôi ra đường, ngay khúc đó. Gã nói khi bọn da đen ra tay xong thì tôi sẽ chẳng còn lại gì ngoài một nùi răng và tóc.

Trong túi sau của tôi còn vài tờ bạc, từ chuyến đi lần trước. Tôi chuồi một tờ hai mươi đô qua tấm chắn lấm lem. Gã bật mở khóa cửa và tôi leo ra ngoài. Chẳng còn gì để nói.

* * *

Vậy là giờ tôi đứng đây với cái va li, trong ánh sáng phả vào và cơn mưa vây bủa. Sau lưng tôi tảng nước sông hiện ra lờ mờ, và dải xa lộ FDR công nghiệp hóa... Lúc này chắc gần tám giờ rồi, nhưng hơi thở sướt mướt vẫn còn che đi mất ánh ngày rực rỡ, ánh ngày tù đọng, rất khổ sở - mưa cứ mưa, chảy cứ chảy. Bên kia con đường bẩn thỉu có ba đứa nhóc da đen ngồi ngả ngớn chỗ lối vào cửa tiệm bán rượu im lìm. Nhưng tôi to con mà, phải, tôi là một bà mẹ to xác, còn bọn nhóc ấy trông bạc nhược quá không dám qua đây mà trấn tôi. Tôi ngang tàng nốc một ngụm trong chai rượu mua được ở cửa hàng miễn thuế. Theo đồng hồ của tôi, giờ mới quá nửa đêm. Chúa ạ tôi ghét cuốn phim này quá. Mà nó chỉ mới bắt đầu. Tôi tìm taxi, chẳng cái taxi nào chạy đến. Tôi đứng trên phố 1, không phải phố 2, mà phố 1 lại là khu phố trên. Tất cả taxi đều sẽ rẽ sang đường khác, nhanh chóng cuốn đít ra hướng phố 2 và đường Lex. Mới đến New York có nửa phút mà tôi đã lết bộ rồi, chuyến cuốc bộ dài dọc theo phố 99.

Anh biết không, một tháng trước đây thì hẳn tôi không làm việc này đâu. Lúc đó hẳn là tôi không làm. Lúc ấy tôi tránh né. Bây giờ tôi chỉ chờ đợi. Chờ đợi mọi chuyện xảy đến với tôi. Mọi chuyện đến thật. Chúng cứ việc xảy đến. Anh quan sát - anh chờ đợi... Người ta bảo lạm phát đang càn quét thành phố này. Tiền bạc đang xắn tay áo lên mà hốt dọn chốn này. Nhưng ở đây mọi việc vẫn diễn ra. Anh bước xuống máy bay, nhìn quanh, hít một hơi thật sâu vào - rồi mặc quần lót mà đi vào đâu đó khu Nam SoHo, hay nằm trên ghế massage ở trung tâm thành phố với chiếc khay bạc, dải tua rua đính trên ngực áo và một anh chàng mặc đồ trắng xởi lởi Chào ông. Hôm nay ông có khỏe không. Từng đấy sẽ là 15.000 đô... Ở đây mọi việc vẫn tiếp diễn và điều gì đó đang chực chờ xảy đến với tôi. Tôi biết thế. Dạo này cuộc đời tôi cứ như thể một trò đùa sởn óc. Dạo này cuộc đời tôi đã *tựu hình*. Điều gì đấy đang chờ đợi. Tôi đang chờ đợi. Sẽ chóng thôi, mọi sự sẽ không chờ đợi nữa - không biết là ngày nào. Những chuyện kinh dị có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Đây là thứ kinh dị.

Nỗi sợ ngông nghênh đi lại trên hành tinh này. Nỗi sợ đi lại đường hoàng vênh váo và ngạo nghễ. Nỗi sợ đã thực sự trù ếm tất cả chúng ta ở dưới này. Ôi trời ơi, là thực đấy, ông à. Các chị em à, đừng tự giễu mình làm gì... Một ngày gần đây tôi sẽ bước thẳng đến chỗ nỗi sợ. Tôi sẽ đi thẳng tới. Phải có ai đó làm việc này. Tôi sẽ đi thẳng đến mà nói, *Được rồi, này thằng nứng. Đủ rồi đấy. Mày vờn tụi tao lâu quá rồi đấy. Có kẻ* không chịu khuất phục *đây này. Xong phim rồi nhé. Cút*. Tôi nghe nói bọn chuyên đi bắt nạt, tận trong sâu thẳm là những kẻ chết nhát. Nỗi sợ là một thằng chuyên đi bắt nạt, nhưng có điều gì đấy mách tôi rằng nỗi sợ không phải thằng chết nhát. Tôi nghi là, thằng sợ thực ra lại to gan lớn mật lắm lắm. Thằng sợ sẽ dẫn tôi thẳng qua cửa, sẽ dựng tôi đứng trong con hẻm giữa những sọt rác thùng không, và chỉ cho tôi thấy ai mới là sếp sòng... Có lẽ tôi sẽ gãy một hai cái răng, tôi cho là thế, hay thậm chí hắn có thể đập gãy tay tôi - hay móc tôi lòi mắt! Thằng sợ cũng có thể xung quá, như tôi đã từng thấy, những thiệt hại đơn thuần, chẳng có gì quan trọng. Có lẽ tôi cần một cái tuốc nơ vít, một dụng cụ gì đó, hay một vũ khí. Giờ mới nghĩ đến, có lẽ tốt hơn tôi nên để yên cho thằng sợ.

Nói đến đánh đấm thì tôi bạo gan - liều lĩnh hoặc dửng dưng hay cóc cần biết đúng sai. Nhưng thằng sợ thực sự làm tôi hãi. Hắn đánh cừ quá, mà dầu sao thì tôi cũng khiếp vãi mật rồi.

Tôi bước về phía Tây qua một khối nhà, rồi quẹo xuống phía Nam. Đến phố 96 tôi chặn một chiếc taxi dừng đèn giao thông - tôi cứ mở toang cửa xe và quẳng va li vào ghế ngồi. Gã tài xế quay lại: mắt chúng tôi nhìn nhau kinh hoảng. "Khách sạn Ashbery," tôi bảo gã, lần này là lần thứ hai. "Trên phố Bốn mươi lăm." Gã lái xe đưa tôi đến đấy. Tôi đưa cho gã hai đô tôi phải trả, thêm hai đô nữa. Tiền bạc trao tay, lời hay đầu lưỡi.

"Cảm ơn nhé anh bạn," gã nói.

"Không có chi," tôi nói. "Cảm ơn *anh* mới phải."

* * *

Tôi đang ngồi trên giường trong phòng khách sạn. Căn phòng này tốt, tốt quá. Tuyệt nhiên không có gì để phàn nàn. Thật đáng đồng tiền bát gạo.

Cơn đau trên mặt tôi đã tách làm hai nhưng vẫn nhức nhối như cũ. Giờ đây chắc chắn là có một cục sưng trong hàm tôi rồi, hàm trên bên trái ấy. Bị áp xe răng hay cái quái gì đấy, có lẽ là liên quan đến dây thần kinh hay là nướu lợi này nọ. Ôi trời, tôi nghĩ chắc là sẽ phải đi chữa răng thôi. Tay bác sĩ răng miệng tôi chọn sắp phải bị một cú choáng. Mấy cái răng cá sấu của tôi, mấy cái răng Anh quốc này - tôi thấy là chúng cũng tốt như răng trong mấy cái xác người Mỹ tầm tầm. Hơn nữa, tôi sẽ tốn tiền. Mà tôi bảo rồi, ở đây những chuyện thế này anh phải chi bộn tiền, anh biết đấy. Anh phải tự nhủ trước là chi phí sẽ cao ngất trời. Cả cái đám người ngoài phố, mấy tay đóng vai phụ vai vặt ấy, thảy đều phải tốn bộn tiền để được tiếp tục sống ngoài đường. Trong thành phố này mấy xe cứu thương cũng có công tơ mét, cũng có đồng hồ tính tiền: tôi đang đối phó với cái nơi kiểu như thế. Tôi cảm thấy một cơn nhức nhối khác đang bắt đầu quậy trong hốc mắt. Ê, tới đây.

Tôi uống whisky miễn thuế bằng ca đựng bàn chải đánh răng, và lắng nghe xem có thấy thứ này thứ kia không. Buổi sáng là tồi tệ nhất. Sáng hôm nay thì tệ hơn cả. Tôi nghe thấy những

phức điệu máy vi tính, ứng tấu Nhật Bản, tiếng đàn ống thổ dân Úc. Đầu tôi đang làm gì thế này? Tôi ước chi mình biết được chút ít đầu mình đang tính làm gì mình. Tôi muốn gọi điện thoại cho Selina ngay lúc này để chia sẻ chút ít, chút ít đầu óc mình. Bây giờ bên đó là một giờ sáng. Nhưng dù sao trong đầu tôi thì bên này cũng mới một giờ sáng thôi. Và Selina sẽ là một người quá hợp cho tôi, khi mà đầu óc tôi đang trong tình trạng thế này... Giờ tôi lại phải đối phó với một buổi tối nữa. Tôi chẳng muốn đối phó với một buổi tối nào nữa. Tôi đã chịu một buổi tối rồi mà, ở bên Anh và trên máy bay. Tôi không cần một buổi tối khác nữa. Alec Llewellyn nợ tiền tôi. Selina Street nợ tiền tôi. Barry Self nợ tiền tôi. Ngoài kia tôi thấy màn đêm buông xuống chóng vánh. A - giờ thì ổn định rồi. Ánh đèn không có vẻ gì là đứng cố định ở đấy, tít trên nền trời chao nghiêng kia.

Tỉnh táo lại sau một thoáng mụ mẫm cả người, tôi đứng lên bước sang phòng bên cạnh. Tấm gương cứ nhìn xuống, khá dửng dưng, khi tôi hoàn tất một loạt chỉnh trang trong vùng sáng lòa vay mượn của phòng tắm không cửa sổ. Tôi đánh răng, chải tóc, cắt móng tay, nhỏ mắt, súc họng, tắm táp, cạo râu, thay quần áo - mà trông vẫn như thổ tả. Chúa ôi, dạo này tôi phì nộn quá. Nói nghe này, tôi thấy phát tởm bản thân mình trong bồn tắm và trên bồn cầu. Tôi ngồi thỗn thện trên bàn cầu như một cái nút chặn ống xả, một thằng già lang thang nhừ tử nhễ nhại đứt hơi. Làm thế nào chuyện này xảy ra được? Chẳng thể nào chỉ là do mấy vụ nhậu nhẹt bét nhè và thức ăn nhanh mà tôi đã nốc đã tọng. Không, hẳn tôi đã được xếp đặt như thế này từ lâu lắm rồi. Bố tôi không béo. Mẹ tôi cũng không. Là sao chứ? Tiền bạc có chữa được vụ này không nhỉ? Tôi cần kiểm tra lại toàn thân, rồi sửa chữa, thay thế. Tôi cần là cần thân hình mình được cải thiện. Tôi cũng sẽ làm chuyện này thôi, ngay khi vớ được chỗ tiền ấy.

Selina, Selina của tôi, cô nàng Selina Street... Hôm nay có người đã nói cho tôi nghe một bí mật kinh khủng của cô ta. Giờ tôi chưa muốn nói đến chuyện này. Tôi sẽ kể ra sau. Trước hết tôi muốn ra ngoài uống thêm vài ly và mệt mỏi rã rời hơn nữa.

* * *

Cánh cửa hai chiều mở ra và tôi loạng choạng bước ra khu tiền sảnh lát gỗ tếch sáng lấp lánh. Những gã mặc đồng phục đứng chờ dửng dưng như lính gác dưới chiến hào. Tôi đập chìa khóa phòng lên mặt quầy và nghiêm nghị gật đầu. Tôi đã say lắm rồi nên không thể phân biệt được bọn họ có nhìn ra là tôi mèm mũi rồi không nữa. Bọn họ có để ý không nhỉ? Tôi thì hẳn là xỉn quá rồi nên chẳng thèm quan tâm. Tôi sải những bước dài về phía cửa, vai khuỳnh khuỳnh vuông vức.

"Ông Self phải không ạ?"

"Đây," tôi nói. "Vâng?"

"Ồ, chào ông. Hồi chiều có một cuộc gọi cho ông. Caduta Massi?... Phải là bà Caduta Massi *đó* không thưa ông?"

"Đó đó. Bà ta... có nhắn lại hay gì không?"

"Không, thưa ông. Không nhắn lại gì cả."

"À, được rồi. Cảm ơn."

"Ừ hứ."

Thế là tôi đi về phía Nam xuống khúc quanh Broadway. Ba cái thứ *ừ hứ* tào lao đó nghĩa là gì mới được chứ? Tôi sải bước qua những yêu quái ăn thịt nồng hơi thở tàu điện ngầm. Tôi nghe thấy tiếng còi hụ rền rĩ, tiếng huýt sáo của người đi xe hai bánh và của bọn nhóc trượt ván trên đường, tiếng tụi nhảy nhót rậm rật, đám đua xe mô hình, những kẻ lướt ván buồm. Tôi nhìn thấy xe hơi và taxi nêm chặt trên phố, chen lấn xô đẩy nhau liên tục bằng công suất còi xe inh ỏi. Tôi cảm nhận được mọi sự ganh đua, tinh thần dân chủ, những ngôn từ mỉa mai trong không khí. Đây là những con người cương quyết muốn làm chính mình, dù là gì đi nữa, ít kèm theo ngượng ngùng xấu hổ. Nhảy xổ ra từ dòng người đầy những kẻ ba phải hay rỗi hơi đó, những người ngồi quan sát, hay lê la lề đường, là một gã to béo tóc vàng đang la hét vung vẩy tay chân bên lề đường, chửi rủa vào cả đám xe cộ đang lưu thông. Tóc gã này có cái màu vàng bẩn đặc biệt đó, như một miếng trứng tráng, một mớ tóc trứng tráng xù xì. Vừa vung tay thoi thụi gã ta vừa lảm nhảm những là lừa đảo là phản bội, là mất việc, là tịch biên tài sản. "Đấy là tiền của tao nên tao muốn lấy!" gã nói.

"Tao muốn tiền của tao và muốn ngay bây giờ!" Thành phố đầy rẫy những tay như vầy, những gã này và những em kêu gào la lối khóc than về nỗi xui xẻo thâu đêm suốt sáng. Tôi đọc được đâu đó trên báo rằng những người này là con bệnh mãn tính từ nhà thương điên đô thị. Mười năm trước họ được thả ra ngoài khi tình hình tiền bạc trở nên bất ổn... Còn đây là một chuyện hài hay lắm này, một câu chuyện mang tính toàn cầu mà đồng tiền kể đấy. Một tay Ả Rập kéo khóa quần lên trong chuồng cừu, thỏa mãn nhìn qua bên gian chuồng mà nói, "Ê, Basim. Ta tăng giá dầu lên nào." Mười năm sau một tay da trắng to lớn khoa chân múa tay trên đại lộ Broadway, cho mọi người cùng thấy.

Tôi đến cửa một quán bar có tiếp viên ngực trần trên phố 44. Có khi nào anh thử mấy ổ này chưa? Tôi cứ ngờ là một hội huynh đệ của mafia được mấy cô hầu gái ăn mặc nửa vời canh chừng. Không phải như vậy đâu. Họ chỉ có vài ba em gái mặc quần lót nhảy nhót trên bục đằng sau quầy bar: anh ngồi đó uống trong khi mấy em vênh váo khoe mẽ. Tôi gọi whisky liên tục, trả ba đô rưỡi một ly, rồi tọng thứ chất lỏng đó vào hàm trên bên trái. Tôi còn áp chiếc ly lạnh vào bên má ê ẩm. Vậy cũng đỡ đi đấy, hay có vẻ là thế. Cơn đau dịu xuống.

Có ba cô đang nhảy trên bục, đứng cách xa nhau hết chiều dài gương ốp tường. Cô gái đang nhảy ngực trần để phục vụ tôi, và cũng để phục vụ cho cái hình thù nửa đực nửa cái, tóc tai hoe hoe ngồi cách tôi hai ghế về phía tay phải, vừa lùn vừa khép nép, trông như con chó con. Thôi được, coi cái nào. Da cô ta nhợt nhạt dưới ánh đèn, tàn tạ xót cả mắt, như thể cô ta mắc chứng mẩn ngứa, dị ứng các kiểu. Cô nàng có bộ ngực to xệ, nhũ hoa rúm ró, và một ngấn thịt nhão chảy rũ bên mép quần lót, loại quần màu xanh biển đậm và mềm mượt, giống như quần soóc tập thể dục. Phải rồi, hai vồng ngực trên của cô ta mờ mờ lỗ rỗ, còn trắng hơn những chỗ khác trên người. Vết rạn da ở tuổi đôi mươi, mười chín ư: có gì không ổn ở đây, dáng dấp lộ vẻ mỏi mệt, phơi bày lỗi, ở một giai đoạn còn quá trẻ. Cô ta biết hết mà, cô gái của tôi. Gương mặt bình thường như con trai cố gắng khoác vào nụ cười khinh khỉnh điển hình của thói tự mãn mê mẩn thế mà lại cứ đầy nỗi bất an - bất an về hình

thể, chứ không phải vì xấu hổ gì khác. Nếu muốn nghe đánh giá đã cân nhắc của tôi ấy à, con nhỏ này chẳng có tương lai gì trong ngành vũ khỏa thân sất. Thế nhưng, cô ta vẫn là gà của tôi, trong chừng nửa tiếng tới. Hai kẻ cạnh tranh với cô ta ở phía cuối bục nhảy kia trông có vẻ hợp gu tôi hơn nhiều, nhưng mặt tôi lại cố ý rần rật mỗi khi tôi quay sang hướng hai cô kia. Tôi còn có cô này của tôi mà cân nhắc nữa chứ, cân nhắc đến cảm nhận của cô ta. Bố ở lại với con mà, nhóc, đừng lo. Con sẽ làm bố ổn thôi. Chốc chốc cô ta lại mỉm cười về hướng tôi. Nụ cười gượng gạo và vô dụng. Phải nụ cười đầy hổ thẹn.

"Ông muốn một ly scotch nữa chứ?" mụ chủ quán sau quầy bar hỏi - con mụ già khú tóc trét sáp có giọng nói gây hấn. Bộ đồ bó sát rạt hay là cái váy bó trên xòe dưới mà mụ ta đang mặc có một màu nâu đùng đục khó chịu hay là màu nâu nhạt gì đấy. Nó nói lên tác dụng là nâng đỡ cột sống, bợ đám ruột sa.

"Ừ," tôi nói, rồi hút điếu nữa. Trừ phi tôi đặc biệt thông báo cho anh điều ngược lại, bằng không thì tôi bao giờ cũng hút thêm điếu nữa.

Tôi dùng ly rượu chăm sóc cho bên má mình một lúc. Tôi lầm bầm và văng tục. Đến khi tôi ngước mắt nhìn lên lần nữa thì cô gái của tôi đã đi đâu mất. Thế chỗ cô ta là một cô gái Mễ cao mét tám đang quằn quại có cặp môi bơm mọng, vú vê trơn nhẫy đã mắt, và một rãnh lông đen trên bụng bò ngoằn ngoèo như vết thuốc súng vào trong chiếc quần như một bao súng trắng bóc. Mẹ nó giờ thì mới giống hơn chút đây, tôi nghĩ. Theo kinh nghiệm của tôi thì ta có thể biết khá rõ những gì cần biết về một phụ nữ qua lượng thời gian, tư duy và tiền bạc mà cô ta chi cho quần. Lấy Selina làm ví dụ đi. Và cái quần này nói lên một trời sành điệu. Cô ta nhảy như một giấc mơ ẩm ướt, dữ dội và vô nghĩa. Nụ cười khoe cả răng của cô ta có mặt ở mọi nơi mà cũng chẳng ở nơi nào. Gương mặt ấy, thân hình, động tác ấy, tất cả đều thật tự tin trong màn trình diễn, trong nghệ thuật, trong nghệ thuật khiêu dâm của chúng.

"Ông muốn mời Dawn một ly không nào?"

Tôi ngẩng đầu lên. Mụ già sau quầy bar khoát tay chiếu lệ về phía chiếc ghế bên cạnh tôi, mà quả là Dawn đang ngồi...

Dawn, cô gái của tôi, giờ đây người quấn chiếc áo choàng ngủ len xù xì.

"Thế Dawn uống gì nào?" tôi hỏi.

"Sâm banh!" Một ly thủy tinh lùn có đá lạnh chứa thứ gì trông như nước đường đặt cái cạch xuống trước mặt tôi. "Sáu đô!"

"Sáu *đô*..." Tôi trải thêm một tờ hai mươi đô nữa lên mặt gỗ ẩm ướt.

"Xin lỗi," Dawn nói mà nhăn mặt. Cô ta dùng nguyên âm New York đãi giọng, nguyên âm của dân ngoại thành. "Em không thích làm cái trò này. Con gái làm vầy không hay."

"Đừng lo."

"Anh tên gì?"

"John," tôi nói.

"Anh làm nghề gì vậy, John?"

Ồ tôi hiểu rồi - một cuộc nói chuyện. Chuyện này hay nhỉ. Cách mũi tôi chưa tới hai mét là một phép mầu khỏa thân đang uốn éo, nhưng tôi lại trả một mớ tiền để nói chuyện với Dawn mặc áo choàng ngủ đây.

"Tôi làm trong ngành phim khiêu dâm," tôi nói. "Lên đến tận trên này này."

"Thích nhỉ."

"Ông muốn một ly scotch nữa không?" Mụ khọm già, con mẹ hiệu trưởng mặc áo ba lỗ trị liệu này, lù lù trước mặt chúng tôi với mớ tiền thối lại cho tôi trên tay.

"Sao không nhỉ," tôi nói.

"Ông muốn mời Dawn thêm ly nữa không?"

"Trời ơi. Ừ, được - rót đi."

"... Anh là người Anh, phải không John?" cô gái của tôi hỏi, với vẻ thấu hiểu sâu sắc, như thể điều đó sẽ giải đáp được nhiều câu hỏi.

"Nói thật cho em nghe này, Dawn à, anh nửa người Mỹ nửa buồn ngủ. Anh vừa mới xuống máy bay thôi, em biết không?"

"Em cũng vậy mà. Ý em là xe buýt. Hôm qua. Em chỉ vừa mới xuống xe buýt."

"Từ đâu đến vậy Dawn?"

"New Jersey."

"Không đùa chứ? Chỗ nào ở New Jersey vậy? Em biết không, anh lớn lên ở..."

"Ông muốn một ly scotch nữa không?"

Tôi cảm thấy hai vai mình sụm xuống. Tôi từ từ quay lại. Tôi bảo, "Mất bao nhiêu tiền để bà tránh xa tôi ra trong mười phút hả? Nói tôi nghe coi nào," tôi hỏi mụ ta. Nhưng tôi còn nói thêm om sòm đủ thứ nữa. Mụ ta vẫn đứng im như phỗng, con mụ già ấy. Mụ ta kinh nghiệm đầy mình. Tôi mặt sửng cồ hết cỡ với mụ, cái kiểu mặt thường làm bọn họ chùn bước, gương mặt to bè xám xịt, đầy vết tích tuổi dậy thì rồi thức ăn rẻ tiền và tiền bạc xủng xẻng, gương mặt của một con rắn béo, lồ lộ tất thảy mọi dấu hiệu tội lỗi của nó. Cả mấy giây mụ ta cũng cứ trơ mặt ra với tôi, căng thẳng hết mực, trừng trừng hai mắt, còn đanh hơn mắt tôi, ôi đanh hơn nhiều. Chống hai nắm đấm nhỏ trên quầy mụ ta rướn người về phía tôi và gọi:

"Leroy!"

Ngay lập tức tiếng nhạc ngừng bặt. Đủ kiểu mặt mày lốm đốm tàn nhang quay về phía tôi. Hai tay chống nạnh, trông già hơn trong cảnh im lặng, bộ ngực giờ thõng xuống, cô vũ công da ngăm nhìn chằm chặp vào tôi với ánh nhìn khinh miệt rã rời.

"Em đang tìm việc để làm." Đây là Dawn nói. "Và em rất có hứng thú với ngành phim khiêu dâm."

"Không em chẳng hứng thú gì đâu," tôi nói. Mà ngành phim khiêu dâm cũng chẳng hứng thú với em. "Được rồi mà, Leroy! Từ từ nào, Leroy. Ông bạn này, không có vấn đề gì đâu. Tôi sẽ đi. Tiền này. Dawn à, em bảo trọng nhé."

Tôi tụt xuống và không lấy thăng bằng được. Cái ghế quay tròn chao đảo trên chân ghế, như một đồng xu. Tôi vẫy tay chào đám đàn bà đang nhìn theo - thôi kiểu nhìn trừng trừng của mấy cô đi - rồi ngả nghiêng đi ra phía cửa.

* * *

Đủ thứ được chào bán ở bên ngoài. Vũ nam thoát y, dịch vụ tắm có người tắm cùng, sex show trực tiếp, một trung tâm mua bán dịch vụ khiêu dâm chúng-tôi-không-bao-giờ-đóng-cửa lởm chởm tĩnh điện. Thậm chí còn có mấy trò làm thật nữa, dưới

hình thức mãi dâm. Nhưng tôi sẽ không mua đâu, không phải tối nay. Tôi lội bộ về khách sạn mà *không có sự cố*. Không gì xảy ra. Chưa từng có gì xảy ra, nhưng rồi sẽ xảy ra thôi. Cánh cửa xoay lùa tôi vào trong sảnh khách sạn, tay nhân viên tiếp tân lấp ló sau quầy.

"Chào ông," anh ta nói. "Tối nay khi ông đi ra ngoài thì có ông Lorne Guyland gọi tới."

Anh ta điệu đà đưa chìa khóa cho tôi.

"Đấy có phải là ông Lorne Guyland thật không, thưa ông?"

"Ôi, tôi sẽ không đoán mò xa thế đâu," tôi nói, hay có lẽ tôi chỉ nghĩ là mình nói thế. Thang máy hút ngược tôi lên trời. Mặt tôi vẫn cứ đau tê tái suốt. Vào trong phòng tôi cầm chai rượu lên và ngã phịch xuống giường. Trong khi chờ cho những tiếng động tràn vào thì tôi nghĩ về chuyến du hành xuyên không thời gian, rồi nghĩ về Selina... Phải, giờ thì tôi kể anh nghe chuyện đó được rồi. Có lẽ khi đã kể cho anh nghe, khi nói ra được, tôi thậm chí sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn chút,.

Sớm nay - hôm nay ư? Chúa ôi, cảm giác như thời còn thơ bé - Alec Llewellyn lái xe đưa tôi ra phi trường Heathrow bằng chiếc Fiasco mạnh mẽ của tôi. Hắn sẽ mượn xe tôi khi tôi đi khỏi, thằng ba xạo. Tôi thì đã mụ đi vì rượu và Serafim[1], vì sắp bay. Tôi sợ bay. Tôi cũng sợ cả hạ cánh. Chúng tôi không nói gì nhiều. Hắn nợ tiền tôi... Chúng tôi hòa vào hàng dài người chờ vé dự phòng. Có gì đó trong tôi hy vọng chuyến bay đã đầy chỗ. Không đầy. Máy tính lóc cóc hiện ra chỗ ngồi cho tôi. "Nhưng ông nên nhanh chân lên thì hơn," cô gái nói. Alec chạy lơn tơn bên cạnh tôi đến cổng trình hộ chiếu. Hắn vò đầu tôi rồi xua tôi qua cổng.

"Ê, John," hắn gọi với theo từ bên kia rào chắn. "Ê thằng nghiện!" Bên cạnh hắn một gã lớn tuổi đang đứng vẫy tay với ai mà tôi chẳng nhìn thấy.

"Gì?"

"Lại đây."

Hắn vẫy tay. Tôi hổn hển đi lại phía hắn.

---

1. Tên một loại thuốc giảm đau.

"Gì thế?"

"Selina. Cô ta đang nện người khác - nện nhiều, hồi nào tới giờ rồi."

"Ô *thằng điêu toa này.*" Rồi tôi nghĩ tôi lại còn vụt một cú mệt mỏi vào mặt hắn. Alec làm mấy trò như vậy suốt.

"Tao nghĩ mày cần phải biết," hắn tự ái nói. Hắn mỉm cười. "Úp sau lưng, một chân kéo lên, cô ta ở trên. Đủ các kiểu."

"Ồ thế à? Thằng nào? Mày điêu vừa thôi. Tại sao mày lại... thằng nào, thằng nào, thằng nào?"

Nhưng hắn vẫn không chịu nói. Hắn chỉ nói chuyện này diễn ra lâu rồi, và với một kẻ tôi biết khá rõ.

"*Mày,*" tôi nói, rồi quay lưng, và bỏ chạy...

Rồi đấy. Tôi không thấy khá hơn. Tôi không thấy khá hơn chút nào. Giờ thì tôi trở mình, để cố mà ngủ một chút. London đang thức dậy. Selina cũng thế. Tiếng xì xì hay huýt huýt hay rin rít văng vẳng đâu đó trong đầu tôi lại bắt đầu, chậm rãi điều biến, rà tìm tần số.

* * *

Ôi trời ơi đôi khi thức dậy tôi cảm giác mình như một con mèo bị cán lòi ruột.

Anh có quen với các khía cạnh lạnh lùng khi uống nhiều, uống lắm không? Ôi thật nặng nề. Ôi thật khắc nghiệt. Không dễ dàng gì. Chúa ôi, tôi có bao giờ muốn làm hại bản thân đâu. Tất cả những gì tôi muốn là một chầu vui.

Cái chứng tôi đang ủ được gọi là ù tai - đáng tin hơn và trên hết là rẻ hơn nhiều dịch vụ gọi báo thức - đánh thức tôi dậy vừa ngay chín giờ. Chứng ù tai đánh thức tôi dậy bằng giọng điệu cực kỳ bực bội, như thể nó đã cố đánh thức tôi hàng giờ rồi. Tôi đưa cái lưỡi mềm oặt nhót nhét lên kiểm tra cục sưng ở hàm trên bên trái. Vẫn sưng to như thế, nhưng mềm hơn. Cổ họng cũng còn lưu lại dư vị khó chịu của thuốc. Điếu thuốc đầu tiên sẽ châm ngòi cho vệt thuốc súng vào trong bao súng, vào cái kho đạn dược trong ngực tôi. Tôi vỗ vỗ bên mấy túi rồi mặc kệ cứ châm một điếu đã.

Mười phút sau tôi bò lồm cồm ra khỏi cái toa lét đó, một

con cá sấu tái mét và vô cùng ăn năn, thực lòng hối hận về những của rác rưởi ứ nghẹt đã đi mà nốc vào tối qua. Tôi mới lăn lưng ra nới cà vạt và cởi nút áo thì điện thoại reo lên.

"John hả? Lorne Guyland đây."

"Lorne!" tôi lên tiếng. Chúa ôi, nghe sầu thảm làm sao. "Anh khỏe không?"

"Khỏe," ông ta bảo. "Tôi khỏe, John à. Cậu thì sao?"

"Tôi ổn, ổn."

"Vậy thì tốt rồi, John. John này?"

"Sao đấy Lorne?"

"Có chuyện làm tôi lo nghĩ đấy, John."

"Nói cho tôi nghe đi, Lorne."

"Hóa ra tôi không phải là thằng già đâu, John."

"Tôi biết mà, Lorne."

"Tôi tráng kiện. Chưa khi nào khỏe bằng."

"Nghe vậy vui đấy, Lorne."

"Vì vậy mà tôi không vui khi cậu gọi tôi là thằng già đấy, John."

"Nhưng tôi có nói thế đâu, Lorne."

"À thì. Cậu *ám chỉ* như vậy, John à, và chuyện đó, cái đó, như nhau cả thôi. Theo quan điểm của tôi. Cậu còn *ám chỉ* là về mặt tình dục tôi không sung mãn lắm và rằng tôi không thể làm cho đám đàn bà của tôi thỏa mãn. Điều này không đúng, John."

"Tôi chắc là không đúng rồi, Lorne."

"Vậy sao lại ám chỉ như thế? John à, tôi nghĩ ta nên gặp nhau để nói về mấy chuyện này. Tôi ghét nói qua điện thoại."

"Dĩ nhiên rồi. Khi nào?"

"Tôi là người bận rộn lắm đấy, John."

"Tôi tôn trọng điều ấy mà, Lorne."

"Cậu không thể trông mong là tôi cứ phải bỏ dở mọi việc, chỉ để, chỉ để gặp cậu, John."

"Dĩ nhiên là không rồi, Lorne."

"Tôi sống một cuộc sống sung mãn. Sung mãn và năng động. Siêu năng động đấy John. Sáu giờ sáng tôi có mặt tại câu lạc bộ thể thao. Khi chương trình tập luyện của tôi kết thúc thì tôi lao lên sàn tập Judo với huấn luyện viên của tôi. Buổi chiều tôi tập tạ. Khi tôi ở nhà, thì là đánh gôn, tennis, lướt ván, lặn

dưỡng khí, đánh bóng cao su và chơi polo. Cậu biết không John, đôi lúc tôi cứ ra ngoài bãi biển đấy rồi chạy như một đứa con nít. Đám mấy cô, lũ gái ghiếc tôi có ở nhà đấy, khi tôi về trễ thì bọn họ mắng tôi, John à, như tôi là một thằng nhóc con. Rồi tôi thức đến nửa đêm mà làm chuyện đó. Như hôm qua..."

Câu chuyện cứ tiếp diễn như thế, tôi thề có Chúa, trong một tiếng rưỡi đồng hồ. Sau một lúc thì tôi im bặt. Chuyện này chả có tác dụng gì cả. Thế nên cuối cùng tôi ngồi chịu trận nghe hết chuyện, rít thuốc và chịu một quãng thời gian thực sự tồi tệ.

Khi cuộc nói chuyện chấm dứt, tôi tu một hơi scotch, lấy khăn giấy chậm chậm nước mắt trên mặt, và gọi xuống bộ phận phục vụ phòng. Tôi kêu cà phê. Nghĩa là, đôi lúc anh phải nhẹ nhàng với bản thân tí.

"Cà phê như thế nào ạ?" một giọng nghi hoặc trả lời.

Tôi bảo với anh ta: có sữa và đường. "Bình cà phê bao lớn?"

"Dọn cho hai người," anh ta trả lời.

"Cho bốn bình."

"Có ngay thưa ông."

Tôi ngả người ra giường cùng quyển sổ địa chỉ tả tơi như cái quạt của mình. Tôi dùng tập giấy dành cho khách ghi nhận xét và cây bút chì, bắt đầu viết ra danh sách những chỗ mà tôi có thể tìm ra nàng Selina du mục. Nàng Selina ấy, đi lang thang đó đây. Tôi thắc mắc, hứng thú muốn biết, mấy cuộc gọi này sẽ tốn hết bao nhiêu tiền của tôi đây.

Tôi cởi bỏ quần áo và chui vào bồn tắm. Rồi thì thằng bé sai vặt da đen chỉn chu đến phòng mang theo khay của tôi. Tôi bước ra, ký tắt vào hóa đơn và chuồi cho thằng nhóc một đô. Thằng bé này trông khỏe khoắn: bước chân và nụ cười mang vẻ phấn khích dễ mến. Thằng bé cau mày ngây thơ và hít hít không khí.

Cậu ta chỉ cần nhìn tôi một cái thôi - nhìn vào gạt tàn thuốc, vào chai rượu, vào bốn bình cà phê, mặt tôi, vào bụng tôi lúc này trương ra như tảng đá trên dải khăn tắm trắng - cậu ta chỉ cần nhìn tôi một cái là đã có thể đoan chắc tôi vận hành bằng cồn hạng nặng rồi.

Có một con chó bị cột chỗ giếng trời sâu hút bên dưới phòng tôi. Con vật sủa tài tình, sủa oang oang. Tôi lắng nghe tiếng nó sủa

hồi lâu trong khi vẫn ngồi đó nghe Lorne lải nhải. Những tiếng sủa say sưa cả nửa giờ của nó vang vọng như một lời cảnh báo gớm guốc đi lên hết chiều dài tường sâu như hẻm núi. Nó cần cơn thịnh nộ từ địa phủ ấy. Nó mang trọng trách - nghe như thể nó đang gác những cánh cổng địa ngục. Hai phổi nó sâu thăm thẳm, cơn thịnh nộ chó canh địa ngục của nó thật hoành tráng. Nó cần hai lá phổi đó - để làm gì vậy? Để thở ra, hít vào.

* * *

Tôi phải cho anh biết tin mật về Selina - phải nhanh mới được. Con quỷ cái nóng bỏng đó, tôi đang để cho ả làm gì tôi thế này?

Như nhiều cô gái khác (tôi thấy thế), đặc biệt là như mấy cô thuộc loại nhỏ nhắn, khép nép, không lập trường, dễ bảo và thành thạo trên giường, Selina sống đời mình trong nỗi sợ hãi chắc nịch bị hành hung, quấy rối và hãm hiếp. Trong quá khứ thiên hạ đã hãm hiếp cô ta quá nhiều rồi, nên cô ta nghĩ thiên hạ lại muốn cưỡng bức mình thêm nữa. Nằm giữa những lần chăn, hay nhỏm người bên cạnh tôi trong những chuyến đi dài đầy lo âu trong chiếc Fiasco, hay ngồi bên kia bàn trong góc khuất của những nhà hàng xa hoa sang trọng, Selina thường kể lại cho tôi nghe những câu chuyện bị làm nhục và bạo hành từ những năm tháng ấu thơ cho đến tuổi choai choai của cô ta - nét chung là một thằng bệnh hoạn thường dụ cho kẹo, hơi thở bốc mùi mốc meo nào đấy, những cuộc thẩm vấn trong kho dụng cụ với mấy gã bảo vệ công viên ướt nhẹp mồ hôi, một tên thiểu năng ì ạch trong ngõ trong hẻm, cho đến những tay phó nháy tự luyến và mấy thằng địa ốc dâm đãng thường hay ve vãn cô ta tại chỗ làm, rồi giờ lại đến lũ du côn cau có, đám cầu thủ đười ươi và bọn da đen trạm xe buýt, ác ý đứng đầy đường rồi không ít thì nhiều liên tục véo mông hay búng ngực cô ta mà nhìn chung là chẳng giấu giếm gì những thứ bọn chúng cần làm... Thật là một nhận thức mệt mỏi khi hiểu ra rằng đến phân nửa thành viên của hành tinh này, tức là cứ hai kẻ lại có một kẻ muốn làm quái gì ta cũng được.

Và điều đó còn khó khăn hơn nhiều cho một cô gái như Selina, ngoại hình của cô ta, sau hàng giờ trước gương, là sự

thỏa hiệp năm mươi-năm mươi giữa trẻ vị thành niên đoan trang và ả dâm loạn tục tĩu. Gu của cô ta cũng hoàn toàn cao cấp, cùng lời hứa hẹn thẳng toẹt ta đây sành sỏi những mánh khóe nhà thổ và đồ lót đắt tiền. Tôi theo Selina xuống phố trung tâm, chẳng hạn như là khi chúng tôi đi mua sắm, cô ta thủng thẳng đi trước, mặc chiếc quần jean te tua và áo thun bạc phếch, hay là một chiếc váy xếp nếp phô ra hai đùi nâu nõn, hay một chiếc áo khoác vải tơ trong suốt, như bao cao su, hoặc một loại *đồng phục nữ sinh* thu ngắn cũn cỡn... Đám đàn ông cau mày nhìn theo, cau mày nhìn theo. Bọn họ đầu hàng và nửa quay đi. Bọn họ nhắm tịt mắt và ôm đầu. Và thi thoảng, khi nhìn thấy tôi đi sát theo sau cô bạn nhỏ của tôi và tay ôm quanh vòng eo thon gọn săn chắc của cô ta, bọn họ nhìn tôi như thể muốn nói - Làm gì đi chứ hả? Đừng để con nhỏ đi lung tung ăn mặc như thế kia. Thôi đi, trách nhiệm của ông đấy.

Tôi đã nói chuyện với Selina về vẻ bề ngoài của cô ta. Tôi đã cho cô ta thấy sự liên hệ sít sao giữa cưỡng hiếp và trang phục mát mẻ của cô ta. Nghe thế cô ta cười phá lên. Cô ta dường như đỏ mặt, hài lòng. Tôi vẫn phải liên tục đấu tranh bảo vệ đức hạnh cho cô ta trong quán rượu và các buổi tiệc tùng. Cô ta bị sờ soạng hay bóp véo hay gạ gẫm - vậy là tôi lại có mặt, chán nản giơ hai nắm đấm sứt sẹo lên. Tôi bảo cô ta đấy là vì cô ta đi lông nhông mà ăn mặc trông như trong tạp chí khỏa thân. Cô ta cũng thấy điều này khôi hài nữa. Tôi không hiểu. Đôi lúc tôi nghĩ rằng Selina sẽ đứng trơ như phỗng trước mũi cái xe tải hạng nặng đang lao tới, chừng nào tay tài xế còn chưa chịu rời mắt khỏi ngực cô ta.

Ngoài cưỡng hiếp ra Selina còn sợ cả chuột, nhện, chó, nấm độc, ung thư, phẫu thuật vú, ly tách mẻ, truyện ma, ảo mộng, điềm gở, thầy bói, các mục báo chiêm tinh, vùng nước sâu, hỏa hoạn, lũ lụt, nấm âm đạo, nghèo đói, sấm sét, có thai ngoài tử cung, gỉ sét, bệnh viện, lái xe, bơi lội, đi máy bay và lão hóa. Như người tình béo phị xanh xao của mình, cô ta không bao giờ đọc sách. Cô ta cũng chẳng nghề ngỗng gì nữa: cô ta chẳng có tiền. Cô ta hoặc là hai mươi chín hoặc ba mươi mốt hay cũng có thể là ba mươi ba. Cô ta bỏ lại mọi chuyện quá trễ tràng, và cô ta biết vậy. Cô ta sẽ phải hành động, và hành động sớm thôi.

Tôi không hẳn tin lời Alec, nhưng tôi sẽ không tin Selina, chắc chắn là vậy. Theo kinh nghiệm của tôi, chuyện về đám con gái ấy à - anh chẳng bao giờ biết được. Không đâu, anh chẳng bao giờ biết đâu. Ngay cả nếu anh có bắt gặp, bắt quả tang đấy nhé - như là đang gập người chồng vó qua đầu giường chẳng hạn, và đang chà răng bằng cái của nợ của thằng bạn thân của anh - anh chẳng bao giờ biết được. Cô ta sẽ chối biến, một cách phẫn nộ. Cô ta cũng sẽ tin vào lời chối đó nữa. Cô ta sẽ cầm cái của nợ ngay đó, như cầm cái micro, và bảo anh rằng không phải thế.

Tôi đã chung thủy với Selina Street hơn một năm nay rồi, mẹ kiếp. Phải tôi đã chung thủy. Tôi cứ cố không chung thủy, nhưng chẳng được. Tôi chẳng thể tìm ra ai khác đặng phản bội cô ta. Họ không muốn những gì mà tôi có. Họ muốn cam kết trách nhiệm và thẳng thắn và đồng cảm và tin tưởng và ti tỉ những thứ khác nữa mà dường như tôi chẳng móc đâu ra. Bọn họ đã qua cái thời lên giường với ai đó chỉ để lên giường mà thôi. Selina cũng đi quá thời đó rồi, qua từ lâu rồi. Cô ta đã từng là một kẻ qua đường khét tiếng, đúng thế thật, nhưng giờ thì cô ta còn phải nghĩ cho cái bảo đảm trong tương lai. Cô còn phải lo nghĩ về tiền. A, Selina, thôi nào. Nói cho anh biết là không phải thế đi.

* * *

Sáng hôm đó tôi tập đến vã mồ hôi đầm đìa bên máy tập - vâng, với một hóa đơn nặng ký nữa. Tai điếc đặc vì caffeine, tôi đúng là một con robot nóng sôi, một lưới điều khiển lách tách say máy bay, lệch múi giờ và váng vất vì rượu. Cái điện thoại hóa ra là đồ cổ: quay số. Mà mấy ngón tay tôi đã đau đớn rã rời đến nỗi mỗi nút áo có cảm giác như một giọt kim loại nóng chảy... Quay được nửa chừng thì tôi phải đổi sang quay bằng ngón út bàn tay trái. "Xin cho biết số phòng," cô điện thoại viên với giọng đều đều nhão nhoẹt, lần nào cũng thế, lúc nào cũng thế. "Lại là tôi đây," tôi nói và nói. "Phòng 101. Tôi. Là *tôi*."

Tôi thử gọi số nhà mình trước rồi sau đó gọi đi gọi lại. Selina có chìa khóa nhà. Cô ta tới lui luôn... Tôi nói chuyện với

Mandy và Debby, hai cô bạn mờ nhạt thuê chung căn hộ với Selina. Tôi gọi cho chỗ làm trước đây của cô ta. Tôi gọi cho lớp học nhảy của cô ta. Thậm chí tôi còn gọi cho bác sĩ phụ khoa của cô ta nữa. Chẳng ai biết cô ta đang ở đâu. Song song đó tôi cũng dò tần số phát thanh tìm Alec Llewellyn. Tôi nói chuyện với vợ hắn. Với ba trong số mấy cô bạn gái của hắn. Với tay nhân viên thử việc của hắn. Không chút may mắn. Trời ạ, đây là mấy ý nghĩ hay ho cho tôi giải khuây đây, khi xa nhà ba ngàn dặm.

Con chó sủa váng lên. Tôi thấy mặt mình như nhỏ bé và ngơ ngác giữa hai cái tai ú nần đỏ lựng. Trong một lúc tôi ngồi thừ ra nhìn chằm chằm cái điện thoại. Nó im thít trong nhiều giây, rồi reo lên. Thế là vô thức tôi nghĩ *là cô ta đấy* và vội vã chộp lấy cô gái của mình.

"... A lô?"

"John Self hả? Là Caduta Massi đây."

"Rốt cuộc cũng gọi à," tôi nói. "Caduta này, hân hạnh quá."

"John, được nói chuyện với anh thì tốt quá. Nhưng trước khi gặp nhau tôi muốn giải quyết vài chuyện."

"Kiểu như thế nào, Caduta?"

"Ví dụ như, anh nghĩ là tôi nên có mấy con?"

"À tôi nghĩ chỉ nên có một con thôi."

"Không được đâu, John."

"Nhiều hơn à?"

"Nhiều hơn nhiều."

Tôi hỏi, "Khoảng mấy đứa?"

"Tôi nghĩ tôi nên có nhiều con, John à."

"À OK. Dĩ nhiên rồi. Sao lại không chứ. Gì nhỉ, giả dụ hai ba đứa nữa nhỉ?"

"Để xem sao," Caduta Massi nói. "Tôi mừng là anh chịu nghe theo điều này đấy John. Cảm ơn nhé."

"Có gì đâu, quên đi."

"Còn việc khác nữa. Tôi nghĩ tôi nên có một bà mẹ, một bà tóc bạc mặc váy đen. Nhưng cái này không quan trọng lắm."

"Chị có ngay."

"Còn việc nữa. Anh không nghĩ là tôi nên đổi tên à?"

"Đổi thành gì thế, Caduta?"

"Tôi chưa biết nữa. Nhưng mà đổi sang cái tên nào nghe phù hợp hơn tí."

"Chị muốn gì cũng được. Caduta này... chúng ta gặp nhau đi."

Sau đấy tôi gọi người đem lên một khay cocktail và đồ ăn nhẹ. Vẫn cậu bé sai vặt người da đen ấy khéo léo bước vào phòng mang theo chiếc khay bạc trên những đầu ngón tay căng thẳng. Tôi không còn đồng nào nhỏ hơn, bèn búng cho cậu ta tờ năm đô. Cậu ta nhìn vào mấy món đồ uống rồi nhìn tôi.

"Làm một ly đi," tôi nói, cầm một ly lên.

Cậu ta lắc đầu, nén nụ cười, gương mặt linh lợi ngoảnh đi.

"Có chuyện gì thế?" tôi lãnh đạm hỏi, rồi uống. "Còn hơi sớm với cậu à?"

"Ông có tiệc tối qua chăng?" cậu ta hỏi. Cậu ta không thể giữ mặt nghiêm quá vài ba giây.

"Cậu tên gì?"

"Felix."

"Không phải đâu, Felix," tôi nói, "tôi uống mấy thứ này có một mình thôi."

"... Bây giờ ông sắp tiệc tùng à?"

"Phải. Nhưng lại chỉ một mình thôi. Chết tiệt. Tôi có mấy vấn đề mà cậu không tin nổi đâu. Múi giờ của tôi khác với cậu, Felix à. Theo giờ của tôi, bây giờ đã quá giờ ăn trưa từ lâu rồi."

Cậu ta nghếch cái cằm tròn lên và dứt khoát gật đầu. "Tôi nhìn qua ông một cái thôi, thưa ông," cậu ta nói, "là biết ông sẽ *không bao giờ* dừng lại."

Hôm đó tôi không động đến thứ gì khác. Tôi uống và chén hết mớ thức ăn. Cạo râu. Thủ dâm, làm gần giống như đêm cuối cùng tôi ở với Selina. Hay là tôi đã cố cho giống. Tôi không thể nhớ gì nhiều về vụ này, rồi thì mấy gã đấy lại bước vào trong lúc sự vụ đang diễn ra... Thế là tôi cùng cái răng đau nhức nhối ngồi xem ti vi vài tiếng đồng hồ - tôi ngồi đó lúng túng và lầm bầm như một con ma già cỗi, bị đuổi khỏi nơi nó ám, xem hết những kênh thể thao, phim truyền hình nhiều tập, quảng cáo, tin tức, thế giới bên kia. Hay ho nhất là chương trình tạp kỹ của một tay dẫn chương trình giải trí kỳ cựu, khi tôi còn là một đứa

con nít thì lão này đã qua thời đỉnh cao khá lâu. Thật kinh ngạc khi nghĩ rằng mấy tay này còn quanh quẩn đây, vẫn còn sống, nói gì đến việc vẫn còn kiếm ra tiền. Người ta không còn tạo ra những tay như vầy nữa. Không, coi nào, chính xác chút nào: chỉ bây giờ, năm 1981, người ta mới tạo ra họ như vậy. Trước đây thì không thể - họ không có công nghệ. Chúa ôi, tay lõi già này đã được may vá khâu đắp lại trong một phòng giải phẫu thẩm mỹ tối tân. Sống mũi như vỏ sò của lão hợp với ánh chói lóa ma quỷ của đường ren ngực áo sơ mi. Kính áp tròng sáng lóa ánh lên sắc xanh lục hung ác. Nhìn nước da nhuộm nâu của lão xem nào - như là một tác phẩm sơn vẽ. Lão trông tuyệt vời, hồng hào thấy rõ. Mái tóc dày bồng bềnh kiểu Latin của lão bóng nhẫy toàn là vitamin. Đôi tai giả tạo của lão sắc nét và ứ mọng. Khi tôi gom hết đống tiền mà tôi phải gom rồi bay xuống California để thực hiện vụ ghép cấy cơ thể xứng đáng mà tôi đã tự hứa với bản thân đó, tôi sẽ nhắc đến tên lão già mắt xanh lục này, và sẽ bảo với mấy tay bác sĩ, khi tôi nằm xuống, *Đấy kìa. Tôi muốn như thế đấy. Làm cho tôi một thứ giống y như thế...* Nhưng giờ tên người máy lốt người già cỗi này bắt đầu dẫn lên một lô một lốc những gã còn già hơn, cũng chải chuốt và ánh kim lấp lóa, một ban đồng ca những tay khốn mặc lễ phục được gọi đại loại là Ông Ca Nhạc Tạp Kỹ. Gượm đã nào. Giờ thì tôi *biết* tay đó đã chết mấy thập kỷ nay rồi. Nghĩ mới thấy, nguyên cái chương trình này mang một không khí ngưng đọng lửng lơ và kết cấu bệnh hoạn của phim tráng rọi, cái quầng sáng như trong nhà tang lễ ấy - chết lặng, mê man và lấp lóa, như một xác chết. Tôi đổi kênh và ngồi đó vuốt mặt. Trên màn hình giờ chiếu một khoảng đất trũng chứa đầy xe hỏng, những đống chồng chất ngổn ngang đấm thùm thụp theo tiếng ù tai, một tân nghĩa trang của những cựu thần Mỹ. Tôi gọi điện thoại, mà chẳng tìm thấy ở đâu câu trả lời.

Thời gian trôi qua cho đến lúc phải đi. Tôi chui vào bộ com lê to tướng và chải tóc ngược ra sau đầu. Tôi nhận một cuộc nữa chiều hôm đó. Là một cuộc gọi kỳ quái, từ người lạ. Tôi sẽ kể về cuộc gọi này sau. Từ một tay lập dị nào đó. Chẳng có gì nghiêm trọng.

Selina Street ở đâu ấy nhỉ? Cô ta đang ở đâu? Cô ta biết

tôi đang ở đâu. Số điện thoại của tôi dán ngay trên tường trong bếp. Cô ta đang làm gì? Đang làm gì để kiếm tiền? Trừng phạt, là thế đấy. Sự trừng phạt là những gì tôi đang nhận đây.

Tôi chỉ yêu cầu một điều thôi. Tôi là người hiểu biết. Tôi đã chín chắn. Và đòi hỏi thế là không nhiều. Tôi muốn quay về London, truy cho ra cô ta, và ở riêng cùng Selina của tôi - hay thậm chí không phải ở riêng cũng được, mẹ kiếp, chỉ cần ở gần cô ta, đủ gần để ngửi thấy mùi da thịt cô ta, để nhìn thấy màng đốm sáng li ti trong đôi mắt vàng chanh, thấy khuôn miệng khéo léo của cô ta. Chỉ nhìn trong vài giây quý báu. Chỉ đủ lâu để tương vào một quả đấm thật nhanh, thật gọn. Tôi chỉ yêu cầu thế thôi.

* * *

Vậy là giờ tôi phải đi xuống khu trung tâm để gặp Fielding Goodney tại khách sạn Carraway - Fielding, tay đầu tư của tôi, người liên lạc và là bạn tôi. Hắn ta là lý do vì sao tôi ở đây. Tôi cũng là lý do vì sao hắn ta ở đây. Chúng tôi sẽ cùng kiếm thật nhiều tiền. Kiếm thật nhiều tiền - không khó đến thế đâu, anh biết đấy. Nó chỉ bị phóng đại quá mức thôi. Kiếm thật nhiều tiền dễ như bỡn. Cứ xem đây.

Tôi bước xuống bậc cấp đi ra phố. Phía trên kia, một màu rạng rỡ mênh mông: những đám mây đã được một bàn tay phác thật nhanh và tự tin lên nền trời xanh phẳng lặng. Thật là *tài tình*. Tôi thích bầu trời và thường tự hỏi mình sẽ ở đâu nếu không có nó. Tôi biết: tôi sẽ ở Anh, nơi chúng tôi không có bầu trời. May mà các chức năng sinh lý đã được giải tỏa - chất độc và kích thích tố phát huy tác dụng trong căn phòng nồng nặc khói thuốc của chúng - tôi cảm thấy ổn, tôi cảm thấy khỏe. Khu Manhattan thơm nức trong bầu khí quyển mùa xuân, chuẩn bị sẵn sàng cho bão lửa tháng Bảy và cái nóng điên người tháng Tám. Đi bộ thôi nào, tôi nghĩ, và cất bước băng qua phố.

Đến đại lộ Madison nam tính (áo gài kín nút, như áo gi lê của tay chơi bi da) tôi rẽ trái đi lên hướng Bắc bước vào cái bẫy không gian vô tận. Xe hơi và taxi ồn ã chửi bới nhau, gây hấn, sẵn sàng đánh nhau, mặt giáp mặt. Và đây là phố xá cùng những

con người ngoại lai của chúng. Đây là những nghệ sĩ đường phố. Tại góc phố 54, một tay da đen to lớn nhăn nhó khổ sở trong khung thép và kính của buồng điện thoại công cộng. Hắn ta đang trải qua một khoảng thời gian kinh khủng ở trong ấy, điều đó thì quá rõ. Khi tôi bước đến gần thì hắn ta cứ vỗ vỗ lòng bàn tay tái nhợt múp míp vào khung thép ngoài nắng nóng của buồng điện thoại. Hắn ta đang la hét - những gì, tôi không biết. Tôi cá là có liên quan đến tiền nong. Tiền bạc luôn có dính dáng. Có lẽ cả ma túy hay đàn bà nữa. Trong những đường ống chạy cáp bên dưới con phố và trên những đường luân chuyển không khí vô hình trên bầu trời, có từng nào bạo lực đang tanh tách qua khắp New York? Rồi nó sẽ chững lại thế nào? Rất kém, chắc là thế. Mỗi đường dây kết nối hai người yêu nhau rồi sẽ bị uốn cong và rối nùi ở giữa cả trăm người nữa mà chữ nghĩa dùng chỉ là lời lẽ tục tĩu và đe dọa... Tôi từng đánh phụ nữ. Phải, tôi biết, tôi biết mà: chẳng hay ho gì. Cũng buồn cười thật, đánh phụ nữ khó lắm đấy, theo một cách nào đó. *Anh* đã bao giờ làm thế chưa? Con gái, đàn bà, anh đã bao giờ trị một cô chưa? Khó đấy. Đấy thực là một việc khó, nhất là mới đầu. Mặc dù, sau đó, chuyện cứ mỗi lần mỗi dễ dàng hơn. Sau một thời gian, đánh đập phụ nữ giống như là lăn một khúc củi. Nhưng tôi nghĩ tốt hơn tôi nên dừng trò đó lại. Tôi nghĩ tôi nên từ bỏ thói đó, một ngày nào gần đây... Khi tôi đi ngang, tay da đen dập ống nghe vào điện thoại rồi chao đảo bước ra về phía tôi. Đoạn đầu hắn ta gục xuống và hắn lại đập vào khung kim loại, nhưng giờ thì yếu ớt. Trên cao kia thời gian và nhiệt độ cùng tăng lên.

Fielding Goodney đã có mặt trong phòng Dimmesdale khi tôi bước vào khách sạn Carraway lúc hơn sáu giờ một chút. Đứng thẳng giữa những chiếc ghế quầy bar lưng tròn, hắn ta quay lưng về phía tôi trong cái động bằng thủy tinh sâu hun hút này, hai ngón tay mềm oặt giơ lên làm cử chỉ cảnh cáo hay ra điều kiện. Tôi nhìn thấy gương mặt hắn ta khi nói, trắng lóa như thép vì tấm gương mặt nhám. Một tay pha chế rượu trán thấp tỉn lắng nghe hắn ta căn dặn, vẻ đầy trách nhiệm.

"Cứ lấy cái đấy mà rửa đá đi," tôi nghe thấy hắn ta nói. "Không viên nào trong ly hết, được chứ? Cứ rửa nó đi."

Hắn ta quay lại, tôi đột ngột cảm nhận được rõ rệt vẻ tráng

kiện và sắc da của hắn - cái nước da màu bơ đậu phụng, nước da vùng California.

"Ê anh kia, Bảnh Tỏn," hắn nói, chìa tay ra. "Anh vào khi nào thế?"

"Tôi không biết nữa. Từ hôm qua."

Hắn ta nhìn tôi vẻ phê phán. "Anh bay hạng vé rẻ à?"

"Vé dự phòng."

"Chi mạnh hơn đi, Bảnh Tỏn. Bay loại tối tân, hay là siêu thanh ấy. Hạng vé rẻ tệ chết đi được. Đấy là cái phương pháp tiết kiệm sai lầm. Nat à! Cho ông bạn tôi đây một ly Rain King. Và rửa mấy viên đá đó đi nhé. Thoải mái nào, Bảnh Tỏn, anh trông ổn mà. Nat này, tôi nói có sai không?"

"Đúng vậy, thưa ông Goodney."

Fielding ngả người ra sau dựa vào quầy gỗ màu gụ, mãn nguyện san trọng lượng cơ thể ra hai cùi chỏ và một cẳng chân Mẽo dài ngoẵng. Hắn ném cho tôi cái nhìn khiến ta lúng túng, đôi mắt màu xanh mơ biêng biếc ngây thơ trong sáng, kiểu màu mắt đã được làn sóng minh tinh phim màu Mỹ đầu tiên làm cho trở nên thời thượng. Mái tóc dày không cắp lớp chải từ vầng trán vồ ngược ra sau. Hắn ta mỉm cười... Nói trên quan điểm là một người Anh, một trong những điều ăn điểm của New York là thành phố này làm cho ta thấy mình có giáo dục và thượng lưu lạ lùng. Ý tôi là, ta tất phải cảm thấy có đầu óc và chút quý phái, một thoáng tinh tế, khi ta rảo bước trên phố 42 hay quảng trường Union, hoặc thậm chí trên đại lộ 6 - giữa trưa, dân công sở, những gương mặt mang theo cơm trưa từ nhà cùng những cặp mắt lấm lét. Với Fielding tôi không có cảm giác đó. Không một chút xíu nào.

"Vậy cậu bao nhiêu tuổi rồi?" tôi hỏi hắn ta.

"Tới tháng Giêng là tôi hai mươi sáu rồi."

"Chúa ơi."

"Đừng lấy vậy làm hãi chứ, John. Ly của anh đây."

Nat nhíu mày đẩy ly rượu về phía tôi với vẻ trông đợi. Chất lỏng trông đặc sệt như thủy ngân.

"Này là gì thế?"

"Nhẹ như mây trời mùa hạ ấy mà, Bảnh... Anh vẫn còn mệt váng vất sau chuyến bay, phải không?" Hắn đặt bàn tay

nâu ấm áp lên vai tôi. "Chúng ta ngồi xuống nào. Nat: cứ đem tới bàn cho chúng tôi."

Tôi đi theo hắn ta đến bàn, cái động chạm từ con người làm bước tôi thêm vững chãi. Fielding vừa chỉnh lại cổ tay áo vừa nói, "Có nghĩ gì về bà vợ không?"

"Tôi vừa nói chuyện với Caduta Massi."

"Không đùa chứ? Đích thân bà ta gọi cho anh à?"

Tôi nhún vai và nói, "Phải, hồi chiều."

"Thế là bà ta đói mồi rồi. Tôi thích thế. Bà ta nói gì?"

"Bà ta bảo muốn thêm nhiều con nữa."

"Hả?"

"Trong bộ phim ấy. Bà ta muốn có một bầy con nít."

"Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi," Fielding nói. "Người ta đồn là bà ta đã cắt bỏ buồng trứng. Lúc khoảng gần ba mươi tuổi ấy. Bà ta là một con chiên Công giáo ngoan đạo, mà cũng lại là một ả dâm loàn. Anh biết mà - thế thì khỏi cần phải nạo phá thai gì nữa."

"Ê nghe này," tôi nói. "Tôi không biết nữa, Fielding này. Với chúng ta thì bà ta hơi lớn tuổi tí, phải không?"

"Anh đã coi *Người chị em kỳ quặc* chưa?"

"Rồi. Tệ kinh."

"Phải rồi, phim ấy thì dở tệ, nhưng Caduta nhìn ngon phết."

"Chỉ có nhiêu đó thôi. Bà ta trông như một ngôi sao màn bạc được nuông chiều. Tôi không muốn loại đó. Tôi muốn một cô..." Tôi muốn một nữ diễn viên mới vào nghề, những cô nhìn như mấy bà nội trợ xơ xác thường thường bậc trung. Bọn phê bình phim cả đời cứ ca ngợi mấy nữ diễn viên kiểu này trông *sexy* và *đời thực* làm sao. Tôi thì không nghĩ mấy cô này trông sexy nhưng tôi nghĩ họ quả là trông đời thực. Ít ra đấy là cảm tính của tôi, và cảm tính là tất cả những gì tôi có để sinh tồn. "Còn ai khác nữa? Happy Jonson thì sao nhỉ?"

"Không được đâu. Cô ta đang ở trại cai nghiện Hermitage."

"Có chuyện gì thế?"

"Trầm cảm, nặng, gần như là rối loạn tâm thần. Con nhỏ đó thảm thương lắm, Bảnh Tỏn à."

"Được, vậy còn Sunny Wand?"

"Cũng vậy cả. Ú nần. Cả trăm ký."

"Chà... OK, Day Lightbowne vậy."

"Quên đi. Cô ta mới xong hai năm phân tích trị liệu tâm lý. Rồi lại bị tay bác sĩ trị liệu vào cuối tuần hẹn-hiếp ở Bridgehampton."

"Hẹn-hiếp, hừ. Trị liệu kiểu gì thế nhỉ? Gì chứ, như là với mấy quả chuối cùng mấy thứ khác ấy hả?"[1]

"*Hẹn hò*-rồi hiếp, Bảnh Tỏn à. Trong buổi hẹn hò ấy, anh hiểu chứ? Nhớ chứ? Thật ra đấy là một sự khác biệt thú vị. Với một vụ cưỡng hiếp thông thường, ham muốn không đóng vai trò gì. Chỉ toàn là sức mạnh, khẳng định bản thân, bạo lực - mà thường thì mấy thằng bần đó chẳng làm được nước nôi gì. Nhưng với một vụ hẹn-hiếp ấy à, ham muốn là chủ đạo." Hắn ta ngưng lời, rồi nhanh nhảu nói tiếp. "Dù sao thì Day Lightbowne cũng đã bị tay bác sĩ tâm thần của cô ta chơi cho tã rồi nên giờ hết xài được. Tôi nghĩ Caduta được đấy, Bảnh Tỏn à. Bà ta hoàn hảo cho chúng ta. Nghĩ về chuyện đó đi. Cứ nghĩ đi. Anh đã nói chuyện với Lorne chưa?"

"Rồi."

"Đây là thời điểm rất khó khăn với Lorne đấy."

"Mẹ nó, cậu không nói giỡn chơi đấy chứ."

"Sự nghiệp của ông ta đang đảo chiều mà ông ta lại mới làm răng hết tám mươi ngàn. Giờ ông ta xuống lắm rồi."

"Xuống hả? Vậy khi phất thì ông ta còn ra làm sao nữa chứ? Tôi phải tiếp chuyện ông ta qua điện thoại hai tiếng đồng hồ. Này, Fielding này, thằng cha này định quậy tôi. Tôi không đỡ nổi ông ta đâu."

"Im lặng bình tĩnh nào, Bảnh Tỏn. Sự thật là, Lorne Guyland sẽ làm bất cứ gì để được lên phim này. Anh xem *Sắc lệnh người máy* chưa?"

"Chưa."

"*Anh bồ ra đi? Của quý siêu phàm?*"

"Dĩ nhiên là chưa."

---

1. Nguyên văn: *date-raped* - date có nghĩa là hẹn hò, cũng có nghĩa là một loại hoa quả (trái chà là).

"Giờ thì ông ta sẽ làm tất. Khoa học viễn tưởng, phim hành trình, phim cao bồi cho mấy ông già, các chương trình truyền hình đặc biệt. Tay quản lý buộc ông ta lên ngựa vậy là ông ta cứ thế mà phi. Đây là vai có nghĩa lý đầu tiên mà ông ta gặp trong bốn năm năm trở lại đây. Ông ta phát rồ lên vì nó đấy."

"Nếu vậy thì sao chúng ta lại cần ông ta chứ?"

"Tin tôi đi Bảnh Tỏn. Việc có Guyland trong phim sẽ làm nguyên bộ phim thêm dễ nể. Vấn đề mấu chốt là, phim có Lorne Guyland chưa bao giờ thất thu. Guyland có mặt sẽ làm tăng doanh thu từ truyền hình, cáp lẫn doanh số băng đĩa lên năm mươi phần trăm, nghĩa là ta sẽ bán sạch phim cả ở Đài Loan lẫn Guadeloupe. Tôi quen một đám mấy thằng cha bô lão hay giấu 500.000 đô dưới giường. Bọn họ sẽ không chịu moi ra cho Christopher Meadowbrook hay Spunk Davis hay Butch Beausoleil đâu. Chưa bao giờ nghe thấy tên mấy người đó. Nhưng họ sẽ rút tiền đó ra cho Guyland. Lorne là người chúng ta cần đấy Bảnh Tỏn. Chấp nhận sự thật đi."

"Ông ta là thằng dở hơi. Tôi phải xử trí sao với ông ta đây?"

"Xử như này này. Cứ nói là anh sẽ làm bất cứ điều gì ông ta muốn và rồi tới lúc đó thì đừng có làm gì cả. Nếu ông ta nổi xung lên thì anh cứ cho quay cảnh ấy nhưng rồi cắt bỏ phân đoạn ấy đi. Anh sẽ là người có quyền quyết định cuối cùng về việc cắt bỏ mà John. Điều này thì tôi xin cam đoan."

À, như thế này thì tôi nghe khá là có lý đây. Tôi nói, "Còn tiền bạc thì sao?"

"Tiền bạc à," Fielding đáp, "tiền bạc thì ngon lành. Có bao giờ anh chơi môn thể thao nào không vậy Bảnh Tỏn?"

"Sao thế? Có chứ."

"Chơi môn gì thế?"

"Ồ, cậu biết đấy mà. Thỉnh thoảng tôi đi bơi. Tôi chơi tennis."

"Không đùa chứ." Hắn ta gọi tính tiền. Tôi thò tay lấy mấy tờ tiền bẹp rúm bỏ trong túi quần. Fielding chụp cổ tay tôi bằng bàn tay trái mạnh mẽ. Khi đứng lên tôi trông thấy hắn ta lấy ra một tờ năm mươi đô, một trong rất nhiều tờ, từ chiếc kẹp giữ tiền sáng lấp lánh.

* * *

Fielding có xe chờ sẵn bên ngoài - một chiếc Autocrat sáu cửa, dài đến nửa khối nhà, cùng một tay tài xế lòe loẹt và một gã vệ sĩ da đen có súng ngắn. Hắn ta đưa tôi đến một nhà hàng bò bít tết của một thằng găng tơ thời trước ở khu Heights. Hết sảy. Chúng tôi nói chuyện về tiền. Mọi thứ trông suôn sẻ với bầu đoàn những kẻ đầu tư cho Fielding. Chó má thật, tôi nghĩ: trường hợp xấu nhất, rốt cuộc bố hắn ta sẽ là người chi trả hết. Bố của Fiedling tên là Beryl Goodney và là người sở hữu phân nửa bang Virginia. Có lẽ mẹ hắn cũng tên Beryl, và sở hữu phân nửa còn lại. Fielding chẳng bao giờ nói về tiền bạc của hắn, nhưng tôi chưa bao giờ gặp một *trò bịp* nào ngoạn mục hơn thế: đã có sẵn một đống rồi mà hắn lại còn muốn thêm nhiều nữa... "Nói chung là vậy này Bảnh Tỏn, anh hiểu được bao nhiêu về tiền?" Tôi bảo - rất ít. "Để tôi nói cho anh nghe về tiền này," hắn bắt đầu. Thế là hắn cứ thao thao, giọng tràn đầy đam mê nhiệt thành, cùng nhiều so sánh và tiền lệ, về ngân hàng Ý, ưu tiên thanh toán bằng tiền mặt, ngụy biện tổng thể, về siêu lạm phát, hội chứng tin tưởng nhau trong kinh doanh, về tăng trưởng kinh tế và nỗi hoảng loạn bán đổ bán tháo, các tập đoàn Hoa Kỳ, sự điều độ của ngành kiến thiết tài chính, vụ sập sàn chứng khoán năm 1929, những vụ tự sát trong khu La Salle[1] và phố Wall... Còn tôi thấy mình đang băn khoăn không biết Alec có nhìn thấy một bông hoa lẻ loi héo queo trong hũ đựng mứt bên cạnh giường của Selina không, hay có nghe thấy cô ả vừa đái xè xè vừa ư ử ngâm nga trong phòng tắm yên tĩnh, chiếc quần đen như một sợi dây nối hai bắp chân cô ta. Dường như giữa gái gú và đám cánh hẩu luôn có một sự vụ gì đó. Nói tới cánh hẩu, tôi cũng hay tơ tưởng đến cánh hẩu của lũ gái gú ấy nữa. Tất nhiên là tôi có tơ tưởng đến Debby và Mandy, và cả con nhỏ Helle trong cái cửa tiệm mà Selina hay đến đàn đúm. Có lẽ anh tơ tưởng đến bạn thân của tình nhân bởi vì tình nhân của anh và đám bạn thân ấy có rất nhiều điểm chung. Họ rất

1. Con đường chính Bắc-Nam qua thành phố Chicago, được coi là phố tài chính của Chicago.

giống nhau, chỉ trừ một điều. Không phải khi nào anh cũng ngủ với mấy cô bạn thân. Trên giường thì cô ta có thể cho anh được thứ mà ghệ của anh không thể cung ứng: đổi gió. Ngay cả Selina cũng không thể cung ứng cho anh điều ấy. Alec có *đang* chơi cô ta không nhỉ? Này, anh nghĩ sao? Cô ta có đang ban cho hắn mấy ân huệ ngọt ngào ấy không? Cũng có thể lắm chứ, nhỉ? Đây là giả thiết của tôi. Tôi không nghĩ cô ta đang làm thế. Tôi không nghĩ Selina Street đang ngủ với Alec Llewellyn. Tại sao ư? Vì hắn chẳng có xu nào. Tôi thì có. Coi nào, anh nghĩ vì sao mà Selina lại đi phục dịch tôi? Vì cái bụng mỡ của tôi, vì đám lông tóc búi nhùi hay vì nhân cách của tôi chắc? Cô ta làm trò đó không phải vì cô ta thích thế, giờ thì trái lại sao?... Nói cho mà biết nhé, ngẫm nghĩ ra mấy chuyện này thực sự làm tôi vui lên hẳn. Anh biết vị thế của mình là ở đâu với tình hình kinh tế của mình. Khi mà tôi kiếm hết mớ tiền mà tôi sẽ kiếm được đây, vị thế của tôi thậm chí còn vững mạnh hơn nữa. Lúc đó thì tôi sẽ đá Selina đi rồi kiếm ả khác còn ngon lành hơn.

Fielding ký séc. Tôi ký vài hợp đồng, vẽ đường cho thêm thật nhiều tiền nữa về phía mình.

Fielding cho tôi xuống xe ở Broadway. Mười một giờ đêm. Một thằng đàn ông trưởng thành có thể làm những gì một mình vào ban đêm ở Manhattan chứ, ngoại trừ đi gây sự hay kiếm mấy trò dâm loạn?

Tôi à, tôi dành bốn tiếng cải thiện trên phố 42, chia nửa thời gian cho một bên là khu trò chơi điện tử và cho bên kia là quán bar vũ thoát y dưới tầng hầm sát cạnh. Trong khu trò chơi là những bóng ma vô sản của đêm New York, những kẻ tôn thờ bóng tối này, những gương mặt hoảng hốt phản chiếu trên màn hình, đứng lom khom bên cần điều khiển. Họ trông như lũ chuột chũi hay lũ dơi đột biến gene trong lốt người, cắm mặt vào sóng ra đa, lầm bầm hay xuýt xoa trước những con robot mới chắc nịch chơi với ta nếu ta trả tiền cho chúng. Bọn robot cũng nói nữa, có giá cả. *Triển khai nhiệm vụ, Tuần tra hoàn tất, Bão lửa, Điểm bốc cháy, Chuyển đổi thời gian, Kiệt sức, Mất tín hiệu!* Lũ nhóc, đám lang thang và những kẻ cô độc ở trong đây, tất cả là hồn ma trong cái hầm thông sang thời đại mới. Chắc hẳn ông bà

của họ đã làm việc dưới lòng đất. Tôi biết là ông bà tôi đã làm việc dưới lòng đất. Trong quán bar thoát y đám đàn ông và đàn bà cứ mãi hoài đứng đối nhau, bị ngăn cách bởi một bức tường các loại thức uống, một đường hào chất độc, nơi các tay chủ quán điên khùng và mấy tên vệ sĩ xấu xí trong quán đi tới đi lui.

Đến khoảng mười một rưỡi mụ phục vụ quầy bar đã luống tuổi nói với tôi, "Thấy không? Cô ấy đang nói chuyện với ông, Cheryl đang nói chuyện với ông. Ông có muốn mời Cheryl một ly không nào?"

Tôi trả mười đô và chẳng nói gì. Mụ phục vụ già mặc chiếc váy như bao cao su màu nâu, hẳn là chị em gì đấy với con mụ tối hôm qua. Đời tôi là thế đấy: diễn đi diễn lại, diễn đi diễn lại. Đúng, mấy con nhỏ trên bục nhảy cũng có đưa ra vài thứ phong phú hơn thật. Chẳng em nào mặc quần. Thoạt đầu tôi cho rằng họ được trả tiền nhiều hơn hẳn để phô ra như vầy. Nhưng, nhìn qua tình trạng của nơi này, và tình trạng của mấy em này, rốt cuộc tôi cho rằng họ được trả ít hơn nhiều.

Hai tiếng đồng hồ sau tôi lại vòng vòng quanh quảng trường Thời Đại, tìm xem có gì đáng để tốn tiền. Tôi cũng tìm ra được chút ít. Một cô gái điếm còn non choẹt tiếp cận tôi. Chúng tôi gọi một chiếc taxi và chạy qua ba mươi khu nhà, xuống mạn dưới thành phố, về hướng Tây, đường đến Chelsea. Trên chiếc xe nhảy chồm chồm tôi chỉ liếc qua cô ta có một lần. Cô ta có nước da sẫm, đôi môi màu máu và mái tóc xoắn nhuyễn kiểu Tây Ban Nha rối bù chẳng óng lên được. Tôi an ủi bản thân bằng suy nghĩ rằng, cùng với một chai nước hoa Je Rêve, một hộp đèn trang trí Executive, và một cú đấm vào vú, tôi sẽ mang theo về cho Selina cả một lô một lốc vi khuẩn bệnh phong tình - Herpes I, Herpes II, Herpes: phim điện ảnh. Tôi còn nhớ gian phòng chờ sơ sài của một nhà trọ ăn nên làm ra nào đó. Tôi trả tiền phòng, trả trước. Cô ta dẫn tôi tới đó. Cô ta đề cập đến con số bốn mươi đô la và tôi đồng ý. Cô ta bắt đầu cởi quần áo thế nên tôi cũng cởi. Rồi tôi dừng lại. "... Nhưng cô đang có thai mà," tôi nhớ mình thốt lên với một vẻ ngạc nhiên vô bờ, ngây ngô. "Không sao cả," cô ta nói. Tôi nhìn chăm chăm vào cái bụng cứng cáp sáng bóng. Anh cứ nghĩ là nó sẽ mềm uột nhưng thật ra nó lại trông rất săn chắc. "Có sao

chứ," tôi nói. Tôi bắt cô ta mặc lại quần áo và ngồi lên giường. Tôi cầm lấy tay cô ta và lắng nghe mình huyên thuyên những thứ tào lao trong một tiếng rưỡi đồng hồ. Cô ta gật đầu lia lịa. Tôi trả cho cô ta số tiền đó. Cô ta thậm chí có lắng nghe lấy vài lời của tôi: việc này nhàn mà, thật đấy. Đến cuối buổi nói chuyện tôi thậm chí còn nghĩ rằng có lẽ nên dụ cô ta sục cho mình một phát. Hẳn là cô ta sẽ rất sẵn lòng phục tùng thôi, chắc chắn rồi. Cô ta giống như tôi, chính tôi. Cô ta biết mình không nên làm thế, cô ta biết mình không nên tiếp tục làm thế. Nhưng rốt cuộc cô ta vẫn tiếp tục làm. Tôi à, tôi thì thậm chí chẳng thể trách cứ tiền bạc được. Tình trạng này là sao ấy nhỉ, thấy được sự khác nhau giữa tốt và xấu rồi chọn lấy việc xấu, hay bằng lòng chấp thuận cái xấu?

Chẳng có gì xảy ra. Tôi cho cô ta thêm mười đô tiền bắt xe. Cô ta bỏ đi để tìm thêm đàn ông và thêm tiền. Tôi quay về khách sạn, và mặc nguyên quần áo đấy mà nằm xuống, rồi lại chìm vào giấc ngủ cho đêm thứ hai loanh quanh trong thành phố mà các kiểu khóa cửa và công tắc đèn đều ngược ngạo, và những tiếng còi hụ cứ vang lên những "thằng kia" và hức! và *u*, *u*, *u*.

* * *

Đầu tôi là một thành phố, và nhiều cơn đau khác nhau giờ đã cư ngụ khắp chỗ trên mặt tôi. Một cái đau nướu-và-xương đã phối hợp tấn công vào hàm trên bên trái của tôi. Bên kia công viên, chứng đau dây thần kinh đã thuê lấy căn nhà đôi hai chiếc răng hàm trên bên phải còn tốt nguyên. Xuống dưới phố, cằm tôi rần rật vì những cú móc sái quai hàm. Còn não của tôi ấy à, những con phố hàng trăm, trên đấy là cả một khu Harlem[1], đang bành trướng ra dưới sức thiêu đốt của mùa hè. Đang sục sôi và trương phình. Một ngày nào đấy sớm thôi nó sẽ vỡ toác.

Trí nhớ là một thứ buồn cười, phải không nhỉ. Anh không đồng ý sao? Tôi cũng chẳng đồng ý. Trí nhớ chẳng khi nào làm

1. Harlem là một phần của khu Manhattan, tập trung dân Mỹ gốc Phi, nổi tiếng như một khu ổ chuột của New York vì tệ nạn và tội ác.

tôi thấy vui cho lắm, và càng già tôi càng thấy những chước trò của nó tẻ nhạt hơn. Có lẽ trí nhớ vẫn còn nguyên như thế nhưng càng lúc càng có ít việc để làm hơn khi tháng ngày chồng chất. Trí nhớ của tôi vẫn còn ngon lành, tôi nghĩ thế. Chỉ là vì cuộc đời tôi càng ngày càng trở nên ít đáng nhớ. Anh có nhớ ra mình đã bỏ chùm chìa khóa đó ở đâu không? Sao anh lại phải ghi nhớ làm gì chứ? Ngâm mình trong bồn tắm vào một buổi trưa uể oải, liệu anh có nhớ được mình đã rửa mấy ngón chân rồi hay chưa? (Đi tè thật chán lắm, phải không, sau vài ngàn lần đầu tiên ấy? Xì, *chuyện đấy* chẳng nhọc sao?) Tôi chẳng nhớ nổi phân nửa những việc tôi làm nữa. Nhưng mà nghĩ lại tôi có thiết gì nhớ đâu.

Ví dụ nhé, thức dậy vào giữa trưa, tôi có cảm giác rất thực là tôi đã nói chuyện với Selina trong đêm. Hẳn cũng chỉ giống như là cô ta ám ảnh tôi trong những thời khắc đen tối, khi tôi yếu ớt và hoảng sợ. Selina biết một điều mà đến giờ này ai cũng đã biết. Cô ta biết rằng con người ta rất dễ bị ám ảnh hay bị dọa. Con người ta rất dễ hoảng sợ. Tôi cũng thế, mà tôi lại là người can đảm hơn khối người đấy. Hay dù sao cũng là xỉn hơn khối người. Tối qua tôi dính vào một trận ẩu đả. Như thế này này: khi ngủ thì tôi là một cậu bé đáng yêu. Chuyện bắt đầu trong quán bar và kết thúc ở ngoài phố. Tôi khơi mào vụ ẩu đả. Tôi cũng là người kết thúc nó, may thật - nhưng chỉ là suýt soát thôi. Tay kia trông thế mà đánh đấm giỏi... Không, Selina không gọi, làm gì có chuyện đấy. Nếu có thì hẳn tôi đã nhớ rồi. Tôi có chứng bệnh tim này nên tim tôi khi nào mà chẳng đau, nhưng đây lại là một nỗi đau mới, một cái bóp nghiến mới mẻ ngay trong quả tim. Tôi đã không biết là Selina có cái uy quyền làm tôi đau như thế. Đấy là cái cảm giác bất lực, cảm giác của kẻ xa nhà. Tôi nghe nói là càng xa thì càng nhớ. Chuyện này đúng đấy, tôi nghĩ bụng. Tôi chắc chắn là thấy nhớ chuyện được bừa bãi chung chạ. Tôi cứ cố nhớ cho ra những lời cuối cùng tôi nói với cô ta, hay những lời cuối cô ta nói với tôi, trong cái đêm trước khi tôi đi. Những lời lẽ ấy chẳng lý nào lại thú vị và đáng nhớ đến thế. Và hôm sau khi tôi thức dậy sửa soạn cho chuyến đi thì cô ta đã đi mất rồi.

Mười hai giờ mười lăm thì Felix đến, mang theo một hai ly

cocktail gì đó trên chiếc khay cao ngang vai. Tôi uống quá nhiều cà phê đen không đường.

"Cảm ơn nhé anh bạn," tôi nói, nhét cho cậu ta một tờ mười đô.

À phải rồi, nhân lúc tôi còn nhớ - tôi chưa kể qua cho anh nghe về kẻ bí ẩn đã gọi điện thoại cho tôi, phải không nhỉ? Hay là tôi kể rồi? Ôi phải rồi, tôi đã kể cho anh toàn bộ câu chuyện. Phải đấy. Một thằng hâm nào đó. Chẳng gì to tát... Chờ đã, tôi nói dối. Tôi *chưa* kể qua cho anh nghe chuyện này. Nếu có thì hẳn tôi phải nhớ rồi.

Trưa hôm qua. Tôi đang làm cái việc mà hiện giờ tôi đang làm. Đấy là một trong những hoạt động ưa thích của tôi - anh thậm chí có thể gọi đấy là sở thích cũng được. Tôi đang nằm dài trên giường uống cocktail và xem ti vi, làm mọi chuyện cùng một lúc... Ti vi đang làm tôi ngu đi - tôi có thể cảm thấy điều ấy. Cũng chóng thôi tôi sẽ giống như những nghệ sĩ trên truyền hình. Anh biết tôi nói đến mấy người nào rồi đấy. Đám con gái ngầm bắt chước theo những người dẫn chương trình truyền hình cho thiếu nhi, đầy những giai điệu sai và niềm vui, Giai Điệu và Niềm Vui. Lũ đàn ông mang phong thái cho thấy có sự can thiệp của những xướng ngôn viên, thoáng chút dấu vết phim truyền hình nhiều tập, lẫn tí hơi hướm xi nê. Hay những kẻ đã hóa ngu hóa đần, những kẻ ngồi nói chuyện trên xe buýt và ngoài phố như thể những chuyện trên ti vi có thực, những kẻ gọi điện đến cho nhà đài với những câu hỏi kỳ quặc, những yêu cầu còn kỳ quặc hơn... Nếu anh đã hói hết cả đầu, anh có thể tậu một bộ tóc giả. Nếu anh đã đánh mất nụ cười, anh có thể tậu nụ cười giả. Nếu anh mất trí, anh có thể tậu một trí óc giả.

Điện thoại đổ chuông.

"A lô?"

Im lặng - không, không phải im lặng mà là một tiếng huýt sáo khô khốc mơ hồ, xa xôi và u ám, như âm thanh đang cư ngụ trong đầu tôi. Có lẽ đây là âm thanh mà Đại Tây Dương đã tạo ra bằng tất cả sự bao la rộng lớn của nó.

"A lô? Selina hả? Nói gì đi chứ, vì Chúa. Ai đang trả tiền cho cuộc gọi này thế?"

"Tiền," một giọng nam cất lên. "Khi nào cũng tiền, tiền."

"Alec. Ai đấy?"

"Đây không phải là Selina đâu, ông bạn. Tao không phải là Selina."

Tôi chờ đợi.

"À, tao chẳng phải người nào đặc biệt lắm đâu. Tao chỉ là kẻ bị mày phá thối cuộc đời. Tao chỉ là thế thôi."

"Anh là ai? Tôi không biết anh."

"Ông này nói là không biết tôi đây này. Gần đây mày đã phá thối bao nhiêu cuộc đời rồi hử? Có lẽ mày nên ghi chép lại thành tích đi thôi."

Cuộc gọi này từ đâu thế nhỉ? Nhân viên tổng đài của khách sạn có biết không? Gần đây tôi *có* phá thối cuộc đời ai không? Theo tôi *nhớ* thì không...

"Thôi nào," tôi nói, "Sao phải thế này? Tôi cúp máy đây."

"CHỜ ĐẤY!" gã nói - và ngay lập tức tôi nhẹ nhõm nghĩ: Ồ, thằng này *tâm thần*. Vậy thì thực ra chẳng có vấn đề gì. Không phải lỗi của tôi. Mọi việc đều ổn, ổn.

"Được, muốn gì thì nói ra đi."

"Chào mừng mày đến New York nhé," hắn bắt đầu. "Chuyến bay số 666, phòng số 101. Cảm ơn vì đã bay với hãng hàng không Trans-American. Đừng có lộn xộn với tài xế taxi, đừng có đánh nhau với mấy thằng say rượu. Đừng đi bộ trên phố 99. Đừng đi tới mấy quán bar ngực trần. Ông có muốn mời Dawn một ly không? Tránh xa khỏi mấy cái tiệm dâm dục mà mày vừa ghé mắt qua. Mấy chỗ đó sẽ làm bại não mày. Khi nào chúng ta gặp nhau thì mày hãy xỉn trước đi. Và trả mẹ tiền tao đây."

"... Chờ đã. Này. Tên anh là gì?"

Đường dây tắt ngấm. Tôi bỏ ống nghe xuống rồi lại nhấc lên.

"Đấy là cuộc gọi trong nước thưa ông," cô gái bảo tôi. "Mọi chuyện ổn cả chứ, thưa ông?"

"Ổn," tôi nói. "Cảm ơn. Mọi việc đều ổn, ổn."

Ái chà, tôi nghĩ - một trò hại não mới đây. Một cuộc gọi trong nước, hẳn rồi. Quả là rất địa phương.

* * *

Hai giờ bốn mươi mà tôi đã ở ngoài Broadway, đi về hướng Bắc. Này, anh cho là tôi đang cảm thấy tồi tệ đến mức nào?... À, anh sai rồi đấy. Tôi rất cảm động vì sự thông cảm của anh (và tôi muốn nhiều, nhiều hơn thế nữa: tôi muốn có sự thông cảm, mặc dù tôi thấy thật khó khăn khi phải cư xử cho ra vẻ biết cảm thông). Nhưng ông anh này, ông sai rồi đấy. Bà chị này, lỡ lời rồi nhé. Sáng nay tôi không cảm thấy tốt lành gì cho lắm, đúng thế thật. Nhưng trái lại, ghé qua tiệm hamburger Pepper chín mươi phút, tôi nhanh chóng tống khứ được tình trạng ấy ngay mà. Tôi xực hết bốn cây xúc xích Wally, ba gói Blast Furter, và một cái hamburger American Way, cùng một lô chín lon bia. Tôi hơi no bụng và buồn ngủ, có lẽ thế, nhưng ngoài chuyện đó ra thì tôi sẵn sàng cho bất cứ điều gì.

Tôi tự hỏi, khi vừa đi dọc đại lộ Broadway vừa ợ, tôi tự hỏi làm thế nào mà thành phố này lại thành hình. Một gã nào đó đã mơ mộng chuyện vĩ đại chứ gì nữa. Bắt đầu từ phố Wall và cứ chĩa mũi thẳng lên vùng đổ nát của khu bờ Tây lâu đời, đại lộ Broadway len lỏi qua hòn đảo[1], đường cong duy nhất trong cái thế giới đường ngang dọc bàn cờ này. Bằng cách nào đó mà Broadway luôn xoay xở sao cho thành khu vực chỉ bẩn thỉu hơn mọi khu vực mà nó chạy qua một chút xíu. Nhìn qua khu East Village đi: Broadway trông bẩn hơn tí. Nhìn lên mạn trên, vào khu Columbus xem: Broadway bẩn hơn tí. Broadway là con mãng xà đang lột xác của thành phố New York khắc nghiệt. Chính tôi đây nhiều khi cũng cảm thấy giống như thế. Nơi đây những kẻ dại khờ quay cuồng theo thời gian của Manhattan.

Giờ thì chuyện tôi chơi tennis với Fielding Goodney là sao ấy nhỉ? *Anh* có nhớ là đã nghe tôi đồng ý sắp xếp cái trò nực cười này không? Nhắc cho tôi nhớ coi nào. Sáng hôm nay, khi tôi đang ngồi mắt mũi kèm nhèm hút điếu thuốc đầu tiên thì Fielding gọi điện đến và bảo, "Được, Bảnh Tỏn này. Tôi xử xong vụ sân bãi rồi. Chơi thôi nào."

---

1. Thành phố New York là một tập hợp các đảo, trong đó Manhattan Island là đảo lớn nhất, nơi tọa lạc quận Manhattan.

Ừ thì dĩ nhiên là tôi im lặng, ơ thờ ghi lại cái địa chỉ mà hắn ta đọc cho tôi. Tình cờ là tôi có mang theo một đôi giày thể thao cũ kĩ, và một cái áo thun gì đó. Fielding sẽ lo cho tôi cái quần. Nói đến tennis, tôi tự nhủ - phải rồi, tôi chơi thứ đó được mà. Chỉ bốn hay năm mùa hè trước anh đã có thể thấy tôi trên sân quần, nhảy nhót loăng quăng trong sân. Từ đó đến nay tôi chẳng chơi lại, nhưng tôi có xem cả khối trận thi đấu tennis trên ti vi ấy.

Mang theo đồ đạc trong chiếc túi ni lông lấy từ khu vực miễn thuế ở sân bay, tôi men theo đại lộ Broadway xiên xiên đi ngược lên quá mấy đường vòng và vòng xoay ở góc đại lộ Park rồi đi vào khu bờ Tây đầy những lô đất trống và những dốc đỗ xe toang hoác. Tôi ì ạch qua những con phố được đánh số. Tôi cứ trông chờ sẽ nhìn thấy một khu liên hợp thể thao hay một phòng gym nào đó, hay một vuông đất rợp bóng cây xanh làm cho anh bất ngờ trên đường phố London. "Mày lại tiêu rồi," tôi nghĩ, khi tôi đi đến cái tòa nhà mà Fielding đã chỉ rõ. Đấy là một tòa nhà chọc trời, những đường sọc bằng kính leo lên như một cuộn phim chọc thẳng trời xanh. Vậy nhưng tôi cũng đi vào và hỏi cái ông lớn tuổi.

"Tầng mười lăm," ông ta bảo.

Fielding đang chơi cái gì thế này? Tôi đi thang máy, thang máy đóng thùng tôi chạy lên thẳng qua những tầng không sử dụng được đánh dấu X. Ngoài hành lang tôi đi qua một gương mặt quen quen - gương mặt của Chip Fournaki, tay vợt chuyên nghiệp da ngăm ngăm thường chửi bới sừng sộ trong các trận bán kết của các giải đấu lớn. Vài giây sau tôi đi qua Nick Karebenkian, tay vợt đánh đôi với Chip.

Cánh cửa rì rì mở ra và tôi bước vào tiền sảnh xanh ngăn ngắt. Fielding Goodney đang đứng trên nền thảm cỏ xanh nhân tạo tu nước cam tươi trong cái cốc thành cao. Nước da hắn ta có màu rám nắng quanh năm, làm nổi bật lông tơ trắng dọc hai giò và những nếp thẳng tắp trên áo phông và quần cộc tinh tươm, cùng đôi giày thể thao công nghệ cao to bè trắng bóc.

"Ê, Bảnh Tỏn," hắn kêu, đoạn quay về phía bức tường bằng kính. Tôi đến bên hắn ta. Như thể đang đứng trên đài chỉ huy của thuyền trưởng, chúng tôi nhìn xuống sân bóng. Như

trên ti vi: hai tay vợt vô địch Grand Slam đang vút bóng, thở hồng hộc và chạy hết tốc lực. Ở đầu kia boong tàu có một khung cửa sổ khác. Đằng sau màn kính tối màu có hai mươi hay ba mươi người đang ngồi. Sân bóng thì hẳn phải sâu xuống những ba tầng. Một trăm đô một giờ? Hai trăm? Ba?

"Mấy người đằng kia là ai thế?" tôi hỏi.

"Họ chỉ đến xem thôi. Thấy thằng nhóc dưới kia không? Là Johannesburg từ Texas đấy. Xếp hạng thứ mười một trong bảng tổng sắp. Thằng nhóc đang bị Hiệp hội Tennis Chuyên nghiệp Canada điều tra. Nó nhận tiền bảo đảm[1] để xuất hiện trong các giải kém quan trọng. Hối lộ đấy. Là phạm pháp, nhưng thực tế thì toàn bộ ba mươi tay vợt hàng đầu đều kiếm nhiều hơn gấp ba lần. Vài ba năm nữa sẽ có chuyện nhặng xị ra trò đấy. Họ phải hợp thức hóa việc đó, nhanh nhanh vào. Tôi là nhà tư bản mà, Bảnh Tỏn. Tôi là một nhà tư bản *giỏi*. Đấy là vấn đề cung cầu. Sao lại cấm đoán làm gì? Quần của anh đây này."

Hắn ta chỉ tay về phía cửa.

"Ồ, ông Goodney," tôi nghe thấy một phụ nữ mặc áo khoác trắng ngân nga. "Ông sẽ dừng chơi đúng giờ chứ. Sissy Skolimowsky sẽ ra sân lúc bốn giờ, mà ông thì biết cô ấy thế nào rồi đấy."

Tôi cũng biết Sissy Skolimowsky là như thế nào. Cô ta là nhà vô địch thế giới.

Thế là tôi vào phòng bên cạnh thay đồ. Áo thun cụt lủn màu đỏ chẳng giống ai, cái quần kinh tởm của Fielding (đây mà là quần tennis à, mẹ kiếp: nó là một cái quần Bermuda căng cứng, kẻ ô như quần áo chơi gôn), tất đen, đôi giày thể thao nứt nẻ cong queo của tôi... Thường thì, tôi nghĩ tôi có nói rồi, New York là nơi nghỉ ngơi thoát khỏi công việc ngày tám tiếng ê chề cho xã hội. Nhưng giờ tôi lại có linh cảm xấu - căng thẳng, lóng ngóng như trai mới lớn. Tôi nhón gót tới bồn tiểu. Đôi

---

1. Nguyên văn: *guarantee money* - trong tennis chuyên nghiệp, cũng như một số môn thể thao khác, các đơn vị tổ chức thi đấu cho các giải không phải là giải quan trọng thường trả tiền cho các tay vợt có thứ hạng cao xuất hiện tham gia thi đấu cho giải đó, bất kể tay vợt đó có chiến thắng hay không. Ngày nay *guarantee money* là hợp pháp.

giày cứa đau như quỷ: hai chân tôi hẳn vẫn còn rệu rã, sưng vù vì lệch múi giờ. Tôi kéo khóa quần xuống trút bầu tâm sự. Nước tiểu trông nhợt màu phát kinh nổi bật trong băng phiến ngâm vitamin B trong cái bồn cong cong. Tôi quay lại. Có một tấm gương. Ôi thôi quên đi. Dù gì họ cũng chẳng để cho mày ra sân chơi đâu.

Nhưng mà họ lại cho. Người phụ nữ liếc tôi một cái thót cả mình - liếc vào cái bụng lặc lè như cái liễn của tôi, chứ còn sao nữa, và cả vào thằng bé bẹp rúm trong quần cộc Bermudas kẻ ô lớn - nhưng cô ta vẫn đưa cho tôi cây vợt và mở cửa ra. Tôi bước xuống mấy bậc thang ra sân. Fielding đã hau háu chạy cẫng tới đầu kia sân rồi, một tay cầm cây vợt thép to như cửa nhà kho còn tay kia ôm cả tá banh tennis vàng.

"Muốn dợt chút không?" hắn gào lên, thế là quả banh đầu tiên đã xé không trung vút về phía tôi.

* * *

Lẽ ra tôi phải nhận ra rằng khi người Anh nói họ biết chơi tennis thì họ không có ý nói như người Mỹ khi người Mỹ nói họ biết chơi tennis. Người Mỹ muốn nói là họ có thể chơi tennis. Ngay cả trong thời kỳ phong độ nhất thì tôi cũng chưa khi nào hơn một tay nghiệp dư chơi banh kiểu cưỡi ngựa xem hoa. Một lỗi chân giao bóng láu cá nào đó đôi khi cũng cho phép tôi lên lưới bắt bóng để rồi chen chân vào thắng lợi trước những tay vợt tài năng hơn tôi nhiều. Nhưng cơ bản thì tôi là con chó trong sân banh. Fielding thì giỏi. Ồ hắn ta giỏi. Rồi cũng còn phải tính đến những khác biệt về tình trạng sức khỏe, sức mạnh cơ bắp và khả năng phối hợp nữa chứ. Fielding, da rám nắng, người săn chắc, một món tiền khổng lồ lót tay bác sĩ nha khoa chỉnh hình vừa băng qua miệng, được chăm bón bằng mớ bít tết và sữa tạo ngọt từ sắt và kẽm, hai mươi lăm tuổi, đang cúi người về hướng đập bóng và xoáy cổ tay vụt một quả bóng xoáy tới trước. Về phần tôi, tôi lệt bệt và nhảy thục mạng ở đầu sân bên kia, chín mươi cân gene du côn, rượu chè, thuốc lá và thức ăn nhanh, già hơn mười tuổi, khản nghẹn vì cồn hạng nặng, mà lại chẳng biết đánh đấm gì ngoài cú đỡ giao bóng và lốp trái tay.

Tôi nhìn lên cửa sổ kính phía bên trên đầu Fielding. Đám quản lý cấp trung của Manhattan vẫn nhìn chằm chằm, mặt mỏng như thẻ tín dụng.

"Được rồi," Fielding nói. "Anh muốn giao bóng chứ?"

"Cậu giao bóng đi."

Tôi nhìn Fielding cúi người tới trước, nẩy nẩy quả bóng, đoạn đứng thẳng người lên để nhắm mục tiêu. Cú giao bóng *của tôi* chẳng hơn gì một cái giật người mà thi thoảng có thể làm bóng rơi ra ngoài biên ngang. Nhưng Fielding thì tư thế chuẩn xác, động tác đầy cân nhắc, với vẻ thoáng nghiêm trọng mà mọi cầu thủ chơi bóng bẩm sinh đều có. Bọn cầu thủ chơi bóng bị gì thế nhỉ? Cái sự tròn tròn ấy là kiểu gì nhỉ, mà bọn họ lại hiểu biết tường tận hơn chúng ta? Thế giới này tròn. Họ cũng hiểu cả điều này nữa.

Tôi chẳng nhìn thấy quả giao bóng mở màn của hắn ta gì cả. Quả bóng vèo một cái qua tôi, nhòa đi trong một thoáng ở vạch vôi giữa sân, trước khi nẩy lên lượt đầu tiên va đánh thịch vào lớp phông nền xanh lục sau lưng tôi. Đường đi của quả bóng dường như để lại một đuôi sao chổi màu vàng trên nền sân cỏ xanh nhân tạo.

"Giao bóng tốt đấy," tôi kêu lên, rồi lê bước qua ô bên kia trong đôi tất đen và quần Bermudas kẻ sọc. Lần này tôi đã cố đỡ được quả giao bóng đầu tiên của Fielding: nó táng vào dây căng lưới phát ra cái tiếng lớn đến độ tôi phải rên lên - như tiếng một bàn tay mạnh mẽ vỗ bạch bạch lên cái bụng cứng cáp. Tôi tiến tới trước vài bước khi Fielding duyên dáng lôi ra trái banh thứ hai trong túi chiếc quần cộc được đặt may. Tôi xoay xoay cây vợt trong tay và hơi đung đưa hông... Nhưng quả giao bóng thứ hai của hắn ta cũng xuất sắc. Chạm bóng thật trễ và thật thấp với cái mà tôi đoán là kỹ thuật thẳng mặt vợt, bóng bổng vồng qua lưới, chạm gần đến cuối sân, rồi nẩy lên như một thằng mất dạy. Nó nẩy lên cao đến nỗi tôi chỉ có thể đỡ trả lại bằng một cú đập với nửa vời do giật bắn mình. Dĩ nhiên là Fielding đã thong thả lên lưới, rồi kê vợt chỉnh bóng dứt điểm thật chính xác. Hắn lại giao thêm một quả ăn điểm trực tiếp nữa đẩy tỷ số lên 30-0, nhưng tại điểm cuối của ván đấu tôi lại có thêm một cơ hội khi hắn giao bóng lần hai. Tôi đứng bên phần sân mình mà lốp quả

bóng cục súc, thật chính xác, và Fielding phải lùi ra khỏi vạch giao bóng để đỡ. Thật tình là, cú lốp ấy là cú cuối cùng của tôi. Sau đấy tôi chẳng còn đấu đá gì nữa. Chúng tôi có một loạt trả bóng qua lại theo một kiểu sao đó: Fielding đứng ngay tâm vạch biên ngang bên phần sân của hắn trong khi tôi lao khắp bên sân mình. *Dứt điểm đi*, tôi bảo hắn mãi, nhưng vẫn có thêm vài lượt đánh qua đánh lại rồi hắn mới quyết định đưa bóng ra xa tầm tôi với.

Chúng tôi đổi sân. Tôi không nhìn vào mắt hắn ta. Tôi hy vọng hắn không nghe thấy tiếng tôi hồng hộc khò khè lấy hơi. Tôi hy vọng hắn không ngửi thấy - hy vọng hắn không nhìn thấy - mùi đồ ăn thức uống độc hại đang quấn lấy mặt tôi như làn sóng nhiệt. Khi vào vị trí tôi liếc nhìn lên đám khán giả của chúng tôi trên cái hồ cá cao cao kia. Bọn họ đang mỉm cười nhìn xuống.

Quả giao bóng mở màn bàn thứ hai chui ngay vào lưới, cách mặt đất gần hai thước. Quả giao bóng lần hai là cơm sườn và Fielding có đủ thời gian đường hoàng đĩnh đạc thủ tiêu nó ngay, ngả người ra sau rồi dồn hết trọng lực vào cú quật bóng. Tôi thậm chí không đuổi theo mà đỡ trả lại. Việc tương tự xảy ra cho bàn ăn điểm tiếp theo. Ở điểm số 0-30 tôi nhắm mắt nhắm mũi phát bóng thật mạnh vậy mà Fielding chỉ với tay vợt ra thực hiện một cú vô lê. Hắn ta bỏ bóng vào túi quần và bước tới trước vài bước - nhiều bước. Tôi di chuyển ra gần biên dọc, và trong cơn tuyệt vọng nóng nảy, tôi phát quả giao bóng lần hai như thể là giao bóng lần một. Và nó rơi ngay trong sân! Fielding thì không kinh ngạc bằng tôi nhưng hắn vẫn đưa kịp vợt đến bóng - và báng bổ thay, hắn đưa vợt lên sớm đến nỗi cú trả bóng của hắn lại là một quả vô lê nửa vời lơ lửng. Quả bóng màu vàng rơi xuống thật ngon ăn ngay giữa sân bên tôi. Tôi đập bóng thật thấp, thật mạnh và dài sâu xuống bên trái tay của Fielding và cẩn thận ì ạch chạy lên lưới. Sai lầm khủng khiếp. Fielding chọn ngay thời điểm này để quăng ra một cú tạt xoáy bằng cả hai tay. Quả bóng rên xiết va vào dây căng lưới, ngưng trong tích tắc, rồi lấy lại độ nghiêng cùng quán tính - thoi ngay một phát vào giữa mặt tôi. Tôi loạng choạng ngả ra sau còn cây vợt của tôi rơi cạch xuống đất. Nhiều giây choáng váng trôi qua và tôi nằm

đấy như một con chó già, một con chó già muốn được ai đó gãi gãi lên cái bụng già của mình. Tình hình giờ trông sẽ như thế nào đây? Tôi gượng đứng lên. Xoa xoa mũi.

"Anh không sao chứ Bảnh Tỏn?"

"Không sao. Tôi thường thôi," tôi lẩm bẩm. Tôi cúi xuống nhặt lấy vợt, rồi thẳng người dậy. Đằng sau bức tường kính những loài hải sinh quan sát từ trong hồ. Những gương mặt độc địa. Đúng thế đấy, cứ nhìn ngắm cho đã đi.

Và trận đấu tiếp diễn như thế. Tôi thắng được khoảng năm sáu điểm - từ những lỗi giao bóng kép của Fielding, từ lỗi bóng dính lưới hay ra ngoài sân, và từ việc nói xạo về đôi ba lần trọng tài biên gọi lỗi. Tôi vẫn cứ muốn nói: "Nghe này, Fielding, tôi biết trò này làm cậu tốn khối tiền rồi đủ thứ nữa. Nhưng cậu có phiền không khi tôi ngưng? Bởi vì *tôi nghĩ tôi sẽ* CHẾT mất nếu không ngưng lại." Tôi thở không ra hơi. Sau năm phút thì tôi lại chơi với ít nhiều một miệng đầy chất nôn. Đó là một tiếng đồng hồ trôi ì ạch nhất trong cuộc đời tôi, mà đấy là tôi từng có vài giờ trôi ì ạch trong đời rồi.

Ván đầu tiên trôi qua với điểm số 6-0. Ván thứ hai cũng thế. Khoảng đến điểm 9-0 ở ván thứ ba thì Fielding nói, "Anh muốn chơi bóng hay là đập bóng thế?"

"... Đập đi."

Cuối cùng thì chuông cũng reo lên, và Sissy Skolimowsky xuất hiện cùng huấn luyện viên. Có vẻ như Fielding quen biết cái cô da trắng, thấp lùn này.

"Chào," cô ta nói.

"Ê chào, Siss," Fielding đáp. "Tụi này ngồi coi được chứ?"

Cô ta đã ra đứng trên vạch vôi cuối sân, bắt đầu luyện tập. "Coi thì được," cô ta bảo, "nhưng anh không thể nghe... Khốn thật!"

Nhưng đến đấy thì tôi đã lảo đảo bước ra khỏi sân. Mười phút sau, tôi còn đang ngồi sụm trên cái ghế xếp thở khò khè khọt khẹt ngoài tiền sảnh thì Fielding lót tót nhảy lên các bậc cấp. Hắn ta siết vai tôi.

"Tôi xin lỗi. Tôi..."

"Thoải mái đi, Bảnh Tỏn à," hắn nói. "Anh chỉ cần bỏ vài

ngàn đầu tư cho cú trái tay, và có lẽ khoảng một ngàn cho cú giao bóng. Anh phải bỏ hút, uống ít đi, ăn những thứ tốt cho sức khỏe. Anh phải đến những phòng tập cao cấp và những trung tâm massage thượng hạng. Anh phải trải qua một quá trình tốn kém, đau đớn và kéo dài. Anh phải..."

"Này, câm mồm lại được không hả. Tôi không có hứng đâu."

"Đến đám ma của anh đấy, Bảnh Tỏn ạ. Tôi chỉ muốn anh trụ lại sống thêm ít lâu nữa. Khi tôi xong việc thì anh sẽ giàu to. Tôi chỉ muốn anh *tận hưởng*."

Chẳng mấy chốc Fielding chạy về khách sạn Carraway. Tôi bỏ đi vào ngồi trong phòng thay đồ bên cạnh. Tôi nhìn trừng trừng vào mấy viên gạch lát lốm đốm. Tôi nghĩ chỉ cần mình ngồi yên trong nửa tiếng đồng hồ tới, có lẽ sẽ không có chuyện gì quá tệ xảy ra. Tôi nghĩ chỉ một cái giật cơ, hay một cái chớp mắt thôi, thì cả cái phòng thay đồ sẽ chịu một số hiệu ứng đặc biệt thu hẹp nào đó... Rồi có sáu gã lực lưỡng đi vào - tôi đoán là từ sân bóng quần, đâu đó dưới cuối lối đi kia. Mấy tay vận động viên dễ ghét da dẻ bóng loáng này chỉ toàn là la hét chửi thề và đánh rắm trong khi lột đồ ra đi tắm. Tôi chẳng hề nhìn thấy mặt bọn họ. Hễ tôi ngẩng đầu lên thì lồ lộ trước mắt tôi là đám lông nách hay phần lưng xồm xoàm của ai đó. Có lần tôi mở mắt ra thì thấy một của quý vĩ đại sống sượng lủng lẳng cách mũi tôi có năm phân, như một cảnh trả đũa dâm dục. Rồi bọn họ lại chơi trò quất khăn tắm vào nhau cả mười phút. Con nhỏ mặc áo choàng trắng thậm chí còn thò đầu qua cánh cửa và hò hét với bọn họ qua làn hơi nước... Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi tức tưởi gom quần áo lại nhét vào cái túi miễn thuế. Tôi đi ra phố 66 trong chiếc áo thun chật bó vằn vện mồ hôi, quần cộc Bermudas dài đến gối, tất đen và đôi giày thể thao lẹp bẹp. Nghĩ đến chuyện này, tôi hẳn là trông giống y như mọi người khác. Cơ thể tôi thèm khát bóng tối và sự im lặng nhưng mọi nút điều khiển của mặt trời lại đang được vặn đến nấc cao nhất trong khi tôi thét lên gọi taxi trong dòng chảy vàng vàng hỗn loạn trên đại lộ Broadway.

* * *

Chỉ có một cách duy nhất để đánh đấm giỏi: anh phải đánh đấm thật nhiều vào.

Lý do hầu hết mọi người đánh đấm dở là bởi họ hiếm khi đánh đấm, và, trong thời đại chuyên môn hóa thật cao như ngày nay, chẳng trông chờ ai làm giỏi được việc gì trừ phi họ luyện tập và bỏ thời gian cho nó. Với bạo lực, anh phải đích thân nhúng tay vào, anh phải thường xuyên trình diễn. Khi còn là một đứa trẻ, lớn lên ở khu Trenton bang New Jersey, rồi sau đó là trên đường phố khu Pimlico, tôi đã lần lượt học những trò này từng màn từng màn một. Lấy ví dụ nhé, anh biết húc đầu người khác không (nghĩa là đập mặt *mình* vào mặt chúng - một hình thức đánh nhau xáp lá cà, có sức mạnh thần sầu làm kinh hồn táng đởm)? Tôi bắt đầu biết húc đầu khi lên mười. Một thời gian sau, khi đã húc đầu vài người (cố gắng húc bằng đỉnh đầu anh, húc vào mũi, vào miệng, vào gò má họ - đâu cũng được không quan trọng), tôi nghĩ, "Phải rồi: giờ mình húc đầu thiên hạ được rồi." Từ đấy trở đi, đột nhiên việc húc đầu vào người khác trở thành một khả năng chọn lựa. Cùng một kiểu như thúc gối, chặt ống quyển hay chọc tay vào mắt; chúng đều là những cách thức mới để biểu lộ sự bực bội, cơn thịnh nộ hay nỗi sợ hãi, và là cách dàn xếp tranh chấp với phần thắng nghiêng về phía tôi. Nhưng mà, anh phải tập luyện. Anh học hỏi qua năm tháng, học từ những gian nan và sai sót. Anh chẳng thể xem ti vi mà thành thạo được. Anh phải thực hành. Vậy nên, ví dụ nhé, nếu như mà anh có lằng nhằng với tôi, và rồi ẩu đả phát sinh, và anh cố húc đầu tôi, dùng đầu anh đập vào đầu tôi, chắc chắn là anh sẽ không giỏi làm thế đâu. Sẽ chẳng đau. Sẽ chẳng sứt mẻ gì. Như thế chỉ làm tôi cáu mà thôi. Thế là tôi sẽ hết sức bình sinh lấy đầu tôi đập vào đầu anh, và thế là sẽ đau lắm đấy và có lẽ trầy vi tróc vảy nữa.

Ngoài ra, chắc tôi sẽ húc đầu anh từ trước khi anh có ý định húc tôi kia. Chỉ có một luật lệ duy nhất trong các cuộc ẩu đả trên đường phố và trong quán bar: tiên hạ thủ vi cường. Đừng chờn vờn, đừng chờ cho tới khi chiến tranh leo thang. Tấn công chúng, ra tay ngay. Đập chúng bằng mọi thứ, chai đựng

sữa, đồ nghề sửa xe, xâu chìa khóa hay đồng xu nắm chặt trong tay. Cú ra đòn đầu tiên phải dồn hết sức lực. Nếu hắn chịu được đòn, còn anh ngã xuống, thì có muốn hay không anh cũng phải nhận hết những gì hắn vung ra. Bạo lực dữ dội nhất, hung hãn nhất - cùng một lúc. Sự tột cùng tàn bạo là yếu tố bất ngờ duy nhất. Đập chúng bằng tất cả mọi thứ. Không tha.

* * *

À nói luôn, tôi đã thực sự bầm giập ngoài sân tennis kia rồi. Suốt bảy mươi hai tiếng đồng hồ tôi chỉ nằm trong cái ổ của mình trong khách sạn. Chứng ù tai vẫn đang vận hành trơn tru liên tục, còn cái răng đau của tôi trở nên phức tạp hơn nhiều: nó sẽ đá cho tôi thức dậy bằng những tràng còi hụ đau đớn, rõ to, rõ quá quắt, bện vào nhau, xoắn xít như những dòng chảy sông. Tôi cũng đã làm nát cả cái lưng của mình, ngoài sân banh ấy - và còn có một lần to không thể tưởng mé đùi sau, vì tôi ngã trượt vèo vài mét qua sân bằng mông, do lỗi chân của Fielding. Cuối cùng nhưng vẫn không kém phần quan trọng, dường như tôi đã mắc chứng rối loạn tiêu hóa cấp tính, có lẽ là do mấy thứ đồ ăn nhanh ăn vặt ngán ngẩm kia. Hay có lẽ đấy chỉ là một cơn váng vất gộp từ nhiều đêm, tôi chẳng biết nữa. Nguyên ngày đầu tiên tôi tuyền như là một cỗ máy công suất cao, một chiếc tàu chạy bằng đệm khí trong hình hài con người phủ phục trên bồn cầu. Ồ tôi còn cương cứng nữa... Cô dọn phòng lảng vảng nhưng chẳng hề nhìn vào, nên chẳng bao lâu sau căn phòng bắt đầu trông già đi thấy rõ.

Cậu Felix chạy việc hóa ra lại là một người bạn tốt của tôi ở đây. Cậu ta chạy mua những thứ lặt vặt cho tôi ở hiệu thuốc tây và cửa hàng bán rượu. Với sự hiện diện nhanh chóng, vẻ căng tràn nhựa sống đến bất cần, Felix đã giúp vơi bớt những nỗi trống trải của buổi chiều. Cậu ta trở nên quyết đoán hơn. Cậu ta thậm chí còn mắng mỏ tôi khi thấy tôi ngồi thộn mặt ra trước chương trình *Trò chơi tiền bạc* lúc mười giờ ba mươi một buổi sáng nọ, và trông như thể sẽ mắng tôi cho ra trò về chuyện lặn ngụp trong rượu chè. Tôi mắng lại cậu ta. "Mẹ mày chứ, Felix," tôi bảo. "Tao sẽ sử dụng dịch vụ phòng." Thế là cậu nhóc vâng lời,

đứng bồn chồn, đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Tôi thấy cảm động. Felix làm việc này để kiếm sống - tôi đã đưa cho thằng nhóc ấy hai mươi đô rồi. Nhưng cậu nhóc hẳn sẽ kiếm được nhiều hơn từng ấy nếu tôi luôn được tẩm cho say mềm. Trong tình trạng sa đọa của mình, tôi không chịu nổi vẻ chê trách của cậu nhóc, nó cắn rứt tôi, thế rồi nhìn chung là tôi cố gắng chừng mực chút.

Tôi bị sốt. Tôi còn phát sốt vì Selina nữa. Nằm đấy trong vùng lơ mơ không hẳn ngủ cũng chẳng phải là thức, nơi mọi suy nghĩ và lời nói đều mâu thuẫn mà đầu óc vẫn cứ mải miết tìm tòi, giải đáp, thì Selina đến với tôi trong những cuộn khói màu hồng. Tôi trông thấy cô ta khoe da khoe thịt trong những điệu uốn éo xoắt xít mê hồn, gương mặt với nụ cười thuận tình và cái nhìn đồng lõa trong cặp mắt nịnh đầm, vẻ yêu ma của bộ đồ lót cô ta đang mặc gợi nhớ đến nhền nhện và lụa tơ, bờ vai gãy gọn, mái tóc bốc lửa, sinh vật đang cong người thực hiện cái trò mà nó nhuần nhuyễn nhất - và cái bằng chứng kinh sợ, tràn ứa chất dâm dục, rằng cô ta làm tất cả trò này không phải vì đam mê, không phải để an ủi, lại càng chẳng phải vì yêu đương gì, cái bằng chứng là cô ta làm tất cả trò này chỉ vì *tiền*. Tôi choàng tỉnh lắp bắp trong đêm - phải, tôi nghe thấy mình nói ra, giải đáp điều ấy, qua những lời ú ớ mơ ngủ - và tôi nói, *Mình yêu điều đó. Mình yêu cô ta... mình yêu sự mục ruỗng trong con người cô ta.*

Điện thoại là thứ phương tiện một chiều, một phương tiện tra tấn. Caduta gọi. Lorne Guyland gọi. Bộ ba mấy thằng khùng lên là Christopher Meadowbrook, Nub Forkner và Herrick Shnexnayder - tôi cũng bị ba tên này gọi nữa. Gã điên kia, cái gã thực sự điên ấy, cái gã điên rồ thoái hóa có hạng ấy, hắn ta lại gọi đến, ba lần, bốn lần, cái thằng chó đẻ. Hắn thực sự chọc khùng tôi rồi, phải thú nhận là thế. Giờ tôi nổi nóng lên khi nghe thấy âm thanh trống rỗng ở đầu dây bên kia, ngay trước khi hắn bắt đầu tuôn ra một tràng. Giọng hắn thật hèn hạ, chua chát, khốn khổ - giọng hắn thật *đê tiện*. Anh có thể nghe ra cái vẻ căm ghét bản thân và nhục nhã và đau khổ trong giọng nói ấy. Hắn lảm nhảm. Hắn khóc lóc. Những lời hăm dọa thật chi tiết và sinh động của hắn thốt ra là cả một sự nhẹ nhõm vô cùng. Tôi có thể đương đầu với hăm dọa. "Tao gọi mày là gì nào?" lần

nọ tôi hỏi hắn. "Tao sẽ là Frank," hắn đáp, rồi cười hô hố một lúc lâu, cười mà chẳng vui vẻ gì.

Hắn biết vụ tennis kia, và cười cợt hả hê một thôi một hồi về sự ê chề bẽ mặt của tôi. Tôi cho là hắn đã từ trên phòng kính ấy mà nhìn chằm chằm xuống, sau khi bám theo tôi đến sân tennis. "Tất đen à," hắn nói. "Mẹ, mày nhìn có bệnh hoạn không chứ." Chủ đề thường trực của hắn là gì à? Chủ đề của hắn là tôi đã hủy hoại cuộc đời hắn. Tôi đã giăng bẫy lừa đảo hắn khối lần. Chẳng có gì tôi có thể làm để bù đắp lại cho hắn. Chỉ có sự hủy hoại của chính tôi mới có thể làm được điều ấy. Tôi không cự cãi. Tôi chẳng nói gì nhiều cả. Tôi cứ ước là khi tôi đã uống kha khá rồi hắn hẵng gọi đến: lúc ấy tôi sẽ cho hắn biết mùi. Lúc thì hắn nghe có vẻ tinh tướng, lúc lại hèn mọn. Thường thì hắn nghe có vẻ tan nát. Nếu đã đến nước ấy - ai mà biết được chứ? Nốc vài ly brandy là tôi chắc chắn có thể ứng phó với hắn bằng một màn nhanh gọn nhưng tàn độc của những trò nguy hiểm đường phố bất ngờ. Thế nhưng, với mấy thằng điên, anh chẳng bao giờ nói trước được gì. Có lần tôi bị một gã điên tẩn cho và cú đấm đó là cú mà từ trước tới giờ tôi chưa gặp phải - khác hẳn về chất, tràn đầy một sự chính xác khốc liệt, một sự chính xác cực cùng. Những động cơ bên trong loại người này đều đã tăng hết công suất rồi. Bọn chúng có thể nhấc cả xe buýt và những thứ khác nếu chúng thấy điên đủ độ.

Fielding cũng gọi cho tôi nhiều lần. Hắn ta rất nhẹ nhàng và tỏ vẻ quan ngại, tự trách mình vì đã hành tôi tơi tả trên sân. Là lỗi của tôi mà, tôi nói thế. Không phải hắn bỡn cợt gì tôi. Hắn chỉ đang chơi cái trò bản năng của hắn. Chúa ôi, hắn ta thậm chí còn không bị lỗi nhịp.

"Ê này," tôi bảo. "Mấy tay tại sân ấy. Trong phòng ấy. Họ là ai vậy?"

"Sao vậy, tôi thực sự không thể nói cho anh được, Bảnh Tỏn à. Tôi nghĩ họ chỉ từ ngoài đường tạt vào thôi. Có lẽ là bạn của mấy tay vợt, tôi không biết nữa. Sao anh lại hỏi thế?"

"Một trong những tay đó đã gọi cho tôi," tôi trả lời mập mờ.

"Hắn là ai thế, Bảnh Tỏn? Một kẻ săn tìm tài năng à?"

"Ồ phải rồi," tôi nói, và vươn tay ra chộp lấy ly scotch.

Rồi Fielding đề nghị cho bác sĩ riêng ghé qua khám cho tôi, nhưng tôi chẳng thấy có lý do chính đáng nào để cho tay bác sĩ phải chịu cái trò cam go ấy.

Ai đó lại gọi. Ai đó lại gọi cho tôi ở đây trong thành phố New York này. Trong cơn sốt của tôi, từ những ba hoa lắp bắp, một ngày nọ, một giọng người gọi đến.

Đến lúc này thì tôi đã biết cách suy nghĩ rằng điện thoại tự thân nó là một thứ gì đó điên loạn đầy ác ý, một con búp bê ngu ngốc phát ra những lời hăm dọa và những tiếng phỉnh nịnh ùng ục. Làm cái kia, nghĩ cái này, vờ cái nọ. Thế rồi một tiếng người vọng đến.

Tôi đang nằm trên giường, to chần dần, cực đàn ông, trong chiếc quần lót căng cứng. Trời ạ tôi có nam tính không chứ. Tôi chỉ đang nằm đó mồ hôi mồ kê đầm đìa miệng chửi rủa cố gắng chợp mắt. Thế rồi cái điện thoại reo lên, thực hiện cái trò của nó. Một trong những điều tôi cú nhất về Selina là việc cô ta mất dạng buộc tôi phải trả lời cái thứ này bất cứ khi nào nó reo lên. Mà cũng có thể đó là Fielding, tôi cho là thế, đang nhắm thêm thật nhiều tiền nữa về cho tôi.

"A lô?" một giọng nghe thạo đời cất lên. "John hả?"

"... Selina! Ô, phải rồi, con chó cái. Giờ thì cô nói cho tôi nghe cô ở chỗ quái..."

"Xui rồi nhé. Là Martina đây. Martina Twain."

Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy nhiều thứ cùng lúc. Tôi cảm thấy thoáng ngập ngừng vì xấu hổ không chuẩn bị trước. Tôi mỉm cười, và cảm thấy da mặt dãn ra khỏi cái khuôn mấy ngày nay nó bị đóng vào. Trong một giây tôi cảm thấy cục áp xe, nhột nhột do gò má đang co dãn một cách kỳ lạ. Tôi cảm thấy tiếng lách tách trong đầu lắng xuống - và tôi cảm thấy là thực sự mình chưa sẵn sàng cho chuyện này, không phải lúc này, có lẽ là không bao giờ cả.

Cô cười nhạo khi thấy tôi im lặng. Giọng cười bằng cách nào đấy biến tôi thành kẻ chơi hoang hay đứa lang thang - nhưng không phải là không tử tế, tôi nghĩ. Lúc này thì tôi đã ngồi thẳng dậy và đang hút thuốc, uống rượu và nói chung là trấn tĩnh lại. Vì tôi phải nói ngay với anh rằng Martina Twain là một cô nàng

bá đạo thực thụ theo tiêu chuẩn của bất cứ ai - ngay cả theo hiểu biết và thước đo của anh, theo những giá trị lờ mờ lẫn vô vàn thứ khác của anh đấy, anh, Người Phàm vô danh, lạ hoắc với tôi ạ. Này anh bạn, cô ưu việt, có nền tảng giáo dục cực kỳ, lại thêm một thân hình độc đắc, cô gái cao ráo thanh mảnh nhưng mà không biết thế nào lại lĩnh được một bộ ngực đồ sộ cùng một cái mông căng tròn. Cô có một cái lưỡi sống động trong khuôn miệng sống động, màu sắc thấm đẫm ngọt ngào. Là người Mỹ, nhưng lớn lên ở Anh. Tôi vẫn luôn có một nỗi niềm thèm muốn xa vời lẫn vô vọng với cô, kể từ thời học trường điện ảnh.

"Martina à... Năm nay em thế nào rồi? Sao em lại biết anh đến đây thế?"

"Chồng em bảo em biết."

"Ồ thế à," tôi rầu rầu nói.

"Anh ấy đang ở London. Anh ấy vừa mới gọi tức thì. Thế. Sao anh lại ở đây vậy?"

"Ồ dạo này anh qua đây luôn ấy mà. Cuối cùng thì anh cũng sẽ có một bộ phim được xuất xưởng."

"Vâng, Ossie có bảo em rồi. Tối nay em có mời vài người đến ăn tối. Anh muốn đến chứ?"

"Ơ vậy à? Sẽ có những ai thế?"

"Đa phần là nhà văn, em e là thế."

"Nhà văn á?" tôi bảo. Có một nhà văn sống gần chỗ tôi ở London. Hắn nhìn tôi cái kiểu kỳ cục khi gặp trên phố. Hắn làm tôi thấy rợn bỏ xừ.

"Đúng vậy. Nhà văn. Một nữ phê bình của tờ *Thời báo Tribeca*. Một tiểu thuyết gia người Nigeria tên là Fenton Akimbo. Và Stanwyck Mills, nhà phê bình."

"Tối nay thì anh không đến được rồi," tôi nói. "Anh phải dự cái buổi tiệc ngu xuẩn - với, à ừ, với Butch Beausoleil và Spunk Davis."

Cô nghe có vẻ bị ấn tượng, hay ít ra là sự im lặng của cô thể hiện điều đó. "Ừ thì em vẫn nghĩ là anh hẳn bận rộn lắm."

"Chờ chút nào. Thế dùng điểm tâm thì sao nhỉ? Thời khóa biểu sít sao quá nhưng anh nghĩ anh sắp xếp dùng điểm tâm được đấy."

Chúng tôi sắp xếp gặp nhau sáng hôm sau tại khách sạn

Bartleby ở phía Tây Công viên Trung tâm. Vào lúc chín giờ. Ngay lập tức tôi kiên quyết áp dụng chiêu thức thần kỳ trị cúm. Anh lên giường nhé, quấn quanh mình cho ấm, và uống một chai scotch. Đúng ra thì chỉ nên uống nửa chai thôi, nhưng tôi muốn chắc ăn. Tôi hủy mọi cuộc gọi, treo tấm biển *Đừng làm phiền* ngoài tay nắm cửa - và ngủ ngoan trước mười giờ.

Đồng hồ du lịch của tôi báo đã tám giờ mười lăm. Tôi bật dậy khỏi giường, cảm thấy mình tràn trề sinh lực, thực sự sung mãn, chỉ còn đống mồ hôi, mấy cơn co giật, run rẩy, và một cơn xây xẩm nhận thấy rõ - và một cái cảm giác, không dễ mô tả mà chịu đựng lại càng khó hơn, rằng tôi đã lỡ mất trạm xuống phi thuyền và không hiểu sao hôm qua chính là ngày tôi phải dừng chân trên hành tinh kế tiếp. Tôi nhìn qua cửa sổ phía sau cẩn thận thăm dò quãng trời ban mai tai tái... Cà phê của tôi được mang đến khi tôi đang nằm hút thuốc trong bồn tắm, một chân run rẩy vắt trên cái kệ trắng lạnh lẽo. Tôi cạo hết mớ râu, rồi lại vật lộn với mớ tóc. Tôi muốn rẽ ngôi rồi vuốt tóc ngược ra sau nhưng cái mớ bùi nhùi xam xám cứ rụt rè rũ xuống ngoằn ngoèo trước trán. Thế là tôi nhúng ướt cái lược rồi dán bệt hết cả đám tóc ngược ra sau. Tôi qua phòng bên hổn hển uống cà phê từng ngụm lớn. Tám giờ bốn mươi. Bộ cánh đẹp đẽ nhất: áo khoác ngoài vạt loe dài, quần ủi li thẳng tắp, đôi giày đen đế kếp to sụ. Tôi không uống miếng rượu nào nhưng khi đứng khóa cửa tôi dợt lại xem mình sẽ chào Martina ra sao và rồi cười cười kêu một ly sâm banh.

Tôi đi về hướng Đông, rồi rẽ lên hướng Bắc. Oài, ban ngày này rõ là mang một sắc màu buồn cười - ánh sáng kiểu như cái đàn hạc, nhưng lại nhờn nhợt, gớm ghiếc, như thể có cục đờm dãi sinh thái nào đó vẫn còn mắc lại trong lá phổi. Nào, khạc nó ra đi. Những cửa tiệm vẫn còn mê ngủ... Âm thanh ồn ã đâu rồi, những tác nhân gây tiếng ồn đâu mất rồi? Chỉ có luồng xe cộ thưa thớt và những đôi mắt sắc lẻm lim dim. Đột nhiên cảm thấy kỳ lạ quá đỗi tôi bèn chặn một bác thợ lớn tuổi mặc quần yếm lao động màu xanh công nhân đô thị.

"Chuyện gì thế ông bạn?" tôi hỏi giọng run run, và tôi nghĩ là mình thậm chí còn chộp lấy cánh tay ông ta nữa. "Mọi

người đâu hết rồi? Hôm nay là ngày lễ ngân hàng[1] à? Chúa ôi, trời tối quá! Có phải đang nhật thực hay gì đó không thế?"

"Đồng hồ anh mấy giờ? Chín giờ rồi đấy."

"Thì đồng hồ tôi cũng thế."

"Chín giờ tối đấy, con trai. Ở đây vào khoảng này thì trời luôn tối. Thiên hạ về nhà hết rồi."

Tôi chịu không nổi, chẳng hiểu sao. Thế là tôi bật khóc, chẳng dễ dàng gì mà là khóc nghẹn lên và ngực phải phập phồng dữ dội. Với một sự kiên nhẫn phi thường ông già vẫn đứng đó, đặt tay lên vai tôi, và nói, "Chịu khó chút đi, cậu nhóc. Tôi thấy cậu sẽ ổn mà. Phải rồi, cậu sẽ ổn. Cậu sẽ chẳng có vấn đề gì ở đây đâu. Nghe này - bao giờ cũng còn có ngày mai."

* * *

Và ông lão ấy đã đúng. Đến sáng ngày thứ ba tôi thức dậy thì thấy mấy tấm trải giường vẫn còn khô ráo. Tôi thận trọng mở mắt và ngồi thẳng dậy. Vâng, nó đã được chuyển giao, đã đi qua, và đã đến một nơi khác và giờ đang bận rộn ở nơi ấy. Còn tôi thì nghĩ: nhà, về nhà thôi.

Tôi chui ra khỏi giường và gọi phục vụ phòng. Trong hơn một phút tôi chạy giậm chân tại chỗ. Giờ thì thức giấc *được cho là* thế này đây. Có phải tôi hoang tưởng, hay tôi thực sự đã giảm ít cân? Tôi gội đầu. Tôi tìm thấy một chai nước súc miệng và nốc một ngụm. Tôi hít đất. Tôi gọi cho hãng hàng không.

Uống đến lưng vại cà phê đầu tiên thì tôi châm một điếu thuốc. Hừm, ngon. Thuốc lá và bệnh sốt không đi với nhau được. Tôi tự mắng mình vì đã sống thiếu kỷ luật, nhưng mà nói đến thuốc lá thì anh phải đầu hàng tôi thôi. Tôi nhận ra là trong lúc bệnh, tôi đã duy trì số điếu chỉ bằng sức mạnh ý chí. Đến cây thuốc thứ hai thì hơi thâm hụt hay thuyên giảm tí, nhưng không có gì tôi không giải quyết được nếu tôi hút thuốc liên tục.

---

1. Nguyên văn *bank holiday*: ngày nghỉ chung trên toàn đất nước Anh. Đây là ngày mà theo luật pháp, tất cả các ngân hàng sẽ phải đóng cửa để cho nhân viên của họ được nghỉ. Hầu hết các cửa hàng, công ty cũng nghỉ theo. Việc này diễn ra như thông lệ trong hàng trăm năm và nó như một thói quen của mọi người.

Tôi sờ mấy ngón chân. Tôi rót thêm cà phê rồi và lột vỏ hộp sữa nửa nọ nửa kia thứ năm. Tôi khoan khoái ngáp dài. Ừ vậy thì, tôi tự hỏi - sục một phát chứ nhỉ?

Tôi lấy vài tờ tạp chí dành cho đàn ông trong va li rồi trở lại giường để xem thử. Xem nào... Rõ ràng toàn bộ ý tưởng này là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Nó chẳng vui chút nào mà còn làm cho cái đó đau không chịu được. Ngoài ra, khiêu dâm là trò tạo nên thói quen, anh biết mà. Ồ đúng thế đấy. Tôi là kẻ nghiện các ấn phẩm khiêu dâm, ví dụ nhé, tôi quen cái thói cần ba tạp chí và ít nhất một cuốn phim dâm mỗi tuần để tồn tại. Đấy là lý do vì sao tôi cần đống tiền này. Tôi phải cung ứng cho bao nhiêu là gái gú này cơ mà... Trong khi đứng trước gương trong phòng tắm buồn bã thủ dâm, chịu trận nhìn vào gương mặt trời đánh thánh vật của mình, tôi đồng thời nhớ lại một ký ức khác từ những đêm sốt mê sảng nơi thành phố New York oi bức này. Ai đó đã đi tới cuối hành lang dài bên ngoài phòng 101, một lần, hai lần, có lẽ là nhiều lần nữa, ai đó đã đi đến và lắc cửa dồn dập, không phải vì cần được vào phòng mà chỉ vì thịnh nộ và muốn cảnh cáo. Chuyện này có thực đã xảy ra không, hay chỉ là một loại mộng mị mới? Giờ thì lúc nào tôi cũng đang nhận được toàn những trò mới lạ, những giấc mơ buồn bã, những cơn mộng say cuồng, những niềm mê man tẻ ngắt mà trong đó có tôi hay có ai khác cứ diễn ra liên tu bất tận - và những giấc mơ mà tôi chỉ có thể so sánh với những tìm tòi căng thẳng mà các thi sĩ phải trải qua khi chờ đợi những vần thơ tựu hình. Nói ra điều này tôi ngập ngừng lắm đấy. Tôi không biết làm thơ là như thế nào. Tôi cũng chẳng biết đọc hết một bài thơ là ra làm sao... Về tôi và vụ đọc sách thì thế này (tôi thực không rõ sao tôi lại đi nói với anh chuyện này - ý tôi là, anh có đọc nhiều đến thế không?): tôi không thể đọc vì cứ đọc là tôi đau mắt. Tôi không thể đeo kính vì kính làm mũi tôi đau. Tôi không thể đeo kính áp tròng vì kính áp tròng làm tôi căng thẳng. Vậy nên anh thấy đấy, chung quy lại vẫn là lựa chọn giữa sự đau đớn và việc không đọc sách. Tôi chọn không đọc. Không đọc - đấy là cửa tôi đặt tiền.

Tôi gọi cho Fielding ở khách sạn Carraway.

"Lorne muốn được cam đoan," hắn ta bảo tôi.

"Phải rồi, vậy anh đi trấn an gã ta một lúc đi. Tôi sẽ quay về nhà."

"Bảnh Tỏn ơi, sớm quá vậy!"

"Tôi sẽ quay lại. Tôi có vài việc phải giải quyết."

"Vấn đề gì thế? Đàn bà hay tiền bạc?"

"Cả hai."

"Cũng là một vấn đề thôi. Chuyến bay của anh mấy giờ?"

"Mười giờ."

"Vậy thì anh phải ra sân bay lúc 8 giờ 45."

"Không. Tôi phải ra đến sân bay lúc 8 giờ 45. Tôi bay hãng Airtrak."

"*Airtrak?* Họ phục vụ anh những gì trên Airtrak hả Bảnh Tỏn? Một điếu cần sa, một món xa lát với một màn thoát y hạng nhẹ hả?"

"Ừ, đấy là những gì tôi đang làm đấy."

"Nghe này... Tôi muốn anh gặp Butch Beausoleil trước khi bay về. Anh có thể đến câu lạc bộ của tôi khoảng bảy giờ được không? Câu lạc bộ Berkeley, phía Tây phố 44. Để hành lý ngoài cửa rồi cứ đi thẳng vào trong."

Vâng và tôi cũng gọi cho Martina nữa. Cô chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Họ bao giờ cũng chấp nhận hết, thoạt tiên là thế. Thực tế là cô rất thông cảm. Chúng tôi sẽ gặp nhau chóng vánh tại quán Gustave trên đại lộ 5, lúc sáu giờ. Tôi nói toạc ra với cô, bảo với cô là mình đã đau ốm và cô đơn và thảm hại đến dường nào.

* * *

Hôm nay hóa ra là một ngày bận rộn. Giữa trưa thì tôi đứng xếp hàng bên quầy trên đại lộ 6, xếp hàng lẫn với bọn đần độn lỗ mãng để mua lấy một vé ngồi rẻ mạt trên cái máy bay rộng bè chực rớt. Đây là hãng hàng không của quần chúng: chúng tôi là quần chúng của hãng hàng không này. Người ta đã đồng loạt hạ giá hết các loại vé máy bay nên giờ đây chỉ còn dân thấp hèn mới bay Airtrak. Một cô gái vận đồng phục có mái tóc đỏ rực màu cà chua và cái mỏ giống mỏ gà lôi đến lạ biến mất trong vài phút lành ít dữ nhiều để kiểm tra cái thẻ tín dụng US Approach

của tôi, rồi lăng xăng quay lại, hàm răng ẩm ướt khoe ra khi đã biết được mức tín dụng dồi dào của tôi. Tôi hỏi, "Trên máy bay chiếu phim gì thế?"

Cô ta gõ ra câu hỏi ấy trên mấy đầu móng tay đỏ chót. "Có phim *Anh bồ ra đi*," cô ta bảo.

"Thật chứ? Ai đóng thế?"

Cái máy tính nhẫn nại cũng biết cả câu trả lời này nữa. "Cash Jones và Lorne Guyland."

"Thôi nào. Cô thích ai nhất?"

"Tôi không biết," cô ta trả lời. "Cả hai bọn họ đều dở như hạch."

Tôi nhìn vào một quán bar tối mờ mờ nhưng dứt khoát không phải là bar thoát y trên phố 55. Tôi đọc tấm vé một chốc. Trên chiếc ghế quầy bar bên cạnh là một tay giám đốc run rẩy thoắt cái nốc trọn ba ly cocktail sẫm màu rồi vội vã bỏ đi cùng tiếng thở dài não nề... Tôi à, tôi uống vang trắng: đang cố giữ gìn phong độ đây này. Đây là món uống có cồn đầu tiên của tôi trong - sao nhỉ? - gần hai ngày nay. Sau bao hoang mang ủy mị ấy, sau khi cảm thấy mình như đứa bé một tuổi lang thang ngoài phố đêm qua, tôi chẳng thể nuốt xuống được gì. Tôi có thử. Cồn có vị như chất độc, như một loại độc cần. Thế nên tôi chỉ đi ngủ với một vốc Serafim. Tôi không biết mình đã làm gì nếu không nhờ ông lão mặc đồ công nhân ấy. Tôi thực tình nghĩ mình ắt đã chết rồi, nếu không có cái tiếp xúc giữa người với người ấy... Tôi trầm ngâm nhai nhai cây bánh quy que, rồi đột nhiên chọt qua cái răng hàm trong quỷ quái. Hiểu biết thật đau đớn, và lúc đó tôi biết chắc không cần thắc mắc gì nữa là Selina còn có một thằng khốn nào đấy trong danh sách. Coi nào, dĩ nhiên là cô ta có rồi. Cô ta khôn ngoan. Thực tế. Cô ta sẽ có một tay kinh doanh địa ốc hay một thằng nhãi giàu có phê thuốc nào đó, một thằng có tiền. Có lẽ cô ta còn chưa ngủ nghê gì với hắn đâu, chỉ giữ cho hắn im lặng bằng cách để lộ chút góc đồ lót lấp lánh của cô ả, cho hắn chiêm ngưỡng cô ta chút đỉnh trong bồn tắm - phải rồi, cả một cú xóc lọ chút đỉnh nữa, còn phải nói. Dù sao thì đây cũng là cái cách mà lúc mới đầu cô ta thôn tính tôi, khi cô ta vẫn còn làm gái bao cho lão "bố nuôi" giám đốc điều hành quảng cáo, cộng thêm một tay thăm dò địa điểm làm

phim hai mươi tuổi dự phòng. Selina khéo léo biết cách làm cho bọn họ không đụng mặt nhau, cô ta biết cách xếp lớp bọn họ trên đường - cô ta là một tay điều hành không lưu lão luyện. Thế rồi, đến một ngày kia, anh được hốt trọn... Giờ cô ta đang ở đâu nhỉ? Ở bên ấy giờ là sáu giờ, bóng đêm đã phủ xuống. Cô ả đang chưng diện cho buổi tối, và cô ả đang lo lắng. Cô ả đang lo lắng. Bên ấy những kẻ ăn đêm đều là trẻ tuổi, trong khi Selina Street không còn trẻ cho lắm, không còn trẻ nữa. Anh biết sao không? Tôi phải cưới cô ả, cưới Selina Street. Nếu tôi không cưới, chắc sẽ chẳng có ai khác muốn cưới, và tôi sẽ lại hủy hoại một cuộc đời nữa.

Tôi uống hết chỗ rượu vang và kêu tính tiền - đắt bất ngờ. Nhưng nghĩ lại thì hình như là tôi đã uống hết sáu ly, hay sáu vại, cái thứ rượu bổ thân thiện vùng California ấy. Tôi đi ngược trở lại khách sạn xuyên qua đám đông khán giả của Manhattan (họ lại tới nữa rồi đây), những kẻ đóng vai phụ và vai dự bị, những kẻ đóng thế, những Người Phàm vô danh này. Đám diễn viên ấy ồ ạt tràn xuống đường phố. Những chiếc taxi điên tiết rủa xả và vùng vằng. Rồi tôi nhìn thấy những băng rôn - BỌN NGƯỜI ANH CÚT KHỎI BELFAST[1] và TÔI YÊU IRA[2] và AI ĐÃ GIẾT BOBBY SANDS[3]? Bobby Sands, anh chàng biểu tình tuyệt thực đã chết. Biểu tình tuyệt thực đối với mấy tay này hẳn phải cực kỳ tàn khốc, tay nào tay nấy có cái cổ dày như ổ bánh kem sinh nhật. "Anh đang nói với tôi đấy à?" tôi gào lên với một người trong đám. "Tránh xa chuyện này đi. Phải rồi, *anh* thì biết gì." Rồi tôi nhớ ra Thái tử xứ Wales cũng đang ở New York. Chắc là đám người này đang nhắm vào anh ta. Giờ thì tôi thấy, một vài tấm băng rôn cũng đề như vậy. À, cố lên, Thái tử ạ, tôi nghĩ. Đừng có lắng nghe mấy thằng rỗi hơi này. Rồi anh sẽ ổn thôi mà, tôi nghĩ thế - phải rồi, anh sẽ ổn.

---

1. Thủ đô của Bắc Ireland.

2. IRA (Irish Republican Army): tổ chức quân sự của Cộng hòa Bắc Ireland.

3. Robert Gerard Sands (1954 - 1981): người dẫn đầu phong trào biểu tình tuyệt thực năm 1981 phản đối việc chính phủ Anh bãi bỏ Tiêu chuẩn đặc biệt dành cho tù nhân Bắc Ireland.

Về lại khách sạn tôi dàn xếp với anh chàng ngồi sau bàn tiếp tân. Đổi lại mười đô và nhiều phút đồng hồ tán dóc về Lorne Guyland và Caduta Massi, anh ta cho tôi ở lại phòng đến sáu giờ chiều mà không bị tính thêm tiền thuê phòng cả ngày. Cả đời là fan trung thành của Caduta, anh ta cũng dành thật nhiều thời gian cho già Lorne. "Ông ấy ở trên đỉnh cao suốt ba mươi lăm năm đấy," anh ta giải thích. "Đấy là lý do vì sao tôi kính trọng ông ấy." Căn phòng không được yêu thương im lặng đau đớn quan sát tôi gói ghém hành lý. Để ý cuộc hẹn với Martina, và quyết tâm duy trì thành tích trong hai ngày qua, tôi đã nốc hết chai rượu vang Chablis một lít để nạp nhiên liệu sơ sơ cho suốt buổi chiều. Nhưng căn phòng này chứa đầy rượu scotch rồi gin và brandy, mà tôi thì xót không muốn lãng phí. Tại sao lại lãng phí chứ, trong khi một gia đình châu Phi có thể say khướt cả tháng với những thứ mà tôi sẽ bỏ lại này. Tôi không muốn thử thách gì Selina cả. Tôi muốn dành cho cô ta một bất ngờ ra trò.

Tuy thoạt tiên việc gói ghém hành lý diễn ra có lớp lang, nhưng rồi sau đấy lại trở nên hùng hục và hỗn độn. Tôi tìm thấy một chai rum chưa khui dưới trường kỷ - có lẽ là Felix giấu dưới đấy - thế là tôi bắt đầu khử luôn chai này. Tôi nhảy lên nhảy xuống chiếc va li sau khi đã làm rách ngón tay cái vì mắc kẹt trong khóa kéo. Có lúc tôi lăn ra giường rồi hẳn đã thiếp đi vài phút. Chiếc điện thoại đánh thức tôi. Tôi từ tốn nốc một ngụm rum và châm điếu thuốc.

"Ôi trời, lại là mày."

"Mẹ kiếp mày," giọng nói lên tiếng. "Bỏ chạy về nhà à. Lại hủy hoại thêm vài cuộc đời ở đấy à. Có chuyện gì vậy? Mày trốn một ngày à? Tao thấy mày mắng chửi ngoài phố. Mày tiêu đời rồi. Chuyện chấm dứt rồi."

Nào gặp may rồi nhé. Thằng này gặp đúng lúc tôi có hứng đây. Với một ca như thế này anh phải nhờ đến ngôn từ chợ búa. Tôi chẳng xa lạ gì thứ đó. Rượu đem chúng lại gần hơn. Tôi kẹp ống nghe vào cổ, chồm người tới trước, và nói, "Được rồi, thằng chó đẻ kia, tới lượt mày nghe đây này. Đi tìm ai giúp mày đi, được chứ? Xuống mà nộp mình cho mấy dự án hỗ trợ bọn điên trong khu ấy, hay là mấy trung tâm tâm thần hay chương trình

cho mấy thằng cặn bã ấy. Mày là một thằng chó bệnh hoạn. Không phải lỗi của mày đâu. Là lỗi của mấy loại thuốc thang mày đang uống thôi. Là lỗi của tiền thôi. Người ta sẽ cho mày vài viên ngon lành miễn phí rồi mày sẽ thấy ổn trong chốc lát ấy mà."

"Nói nữa đi nào," hắn nói. "Tao thích phong cách của mày. Ông lớn... Ngày nào đó tao với mày sẽ gặp nhau."

"Ồ tao hy vọng thế. Rồi khi tao xong việc với mày, cưng à, sẽ chẳng còn lại gì ngoài một nhúm răng và tóc."

"Tao với mày sẽ gặp..."

"Tao với mày sẽ gặp nhau một ngày nào đó. Và khi ngày đó đến tao sẽ giết mẹ mày đi."

Tôi dập ống nghe rồi ngồi đấy ngay trên giường thở hào hển. Tôi cần phải nhổ nước bọt. Chậc, tôi ghét nói chuyện điện thoại dằn mặt kiểu này. Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay... *Trời đất*. Hẳn tôi đã ngủ quên hơn một tiếng đồng hồ - mặc dù *ngủ* có vẻ là nói hơi quá. *Ngủ* nói đúng hơn là một thuật ngữ hơi quá tâng bốc cho trạng thái mà tôi chịu mấy ngày này. Đây chỉ là những lần choáng ngất thôi, cậu à. Tôi dốc ngược chai rum vào miệng, gói ghém cho xong hành lý trong ánh sáng quay cuồng chua chát, sắp xếp giấy tờ du hành và nhấn nút gọi xuống cậu bé phục vụ.

* * *

Cuối cùng thì tôi có khối thời gian chào tạm biệt thành phố New York. Trước nhất là tôi cho Felix năm mươi đô. Cậu ta có vẻ kích động hay là lo lắng kỳ lạ và vì lý do nào đó mà cứ cố bắt tôi nằm xuống giường. Nhưng cậu ta hài lòng với số tiền, tôi hy vọng thế. Tôi thích cho tiền. Nếu lúc này anh có mặt ở đây, chắc là tôi sẽ nhét cho anh vài tờ, hai mươi, ba mươi, hay có lẽ nhiều hơn nữa. Anh muốn bao nhiêu nào? Anh đang có gì nào? Anh trai, chị gái này, mấy người sẽ trao cho tôi gì nào? Mấy người có thể khoác vai tôi và nói với tôi rằng tôi là típ mấy người thích không? Tôi sẽ xì tiền. Tôi sẽ xì cho mấy người thật nhiều tiền vì việc đó.

Tôi bỏ hành lý lại sảnh khách sạn và bước thẳng vào Tiệm

Ông Lớn, tại đó tôi ăn hết bảy gói Fastfurter. Chúng ngon đến nỗi tôi vừa ngốn vừa ồng ộc nước mắt. Tiếp đến tôi mua một tẩu thuốc, một ống hít, một lọ cocaine và một cuộn thuốc phiện từ tay Mỹ đen mập phệ trên quảng trường Thời Đại, và rồi tôi hít hết tất cả trong nhà vệ sinh của một quán bar thoát y. Đây là trò ngu xuẩn, người ta bảo thế, bởi vì bọn Mỹ đen thường trộn vào những thứ nặng như lốc bụi vào ma túy. Nhưng làm thế thì kinh tế đâu nào? Cái bọn chúng thực sự làm là trộn những thứ rất *nhẹ* với ma túy, để rồi thực tế ra cái anh mua chỉ là một điếu thuốc vấn, một cái nhiệt kế ba xu, chút ít aspirin nghiền thành bột lẫn với phân chó. Dù sao đi nữa, tôi cũng hít hết, như tôi nói - và cảm thấy rõ rệt một luồng hừng hực, tôi nghĩ thế, khi tôi xồng xộc ra khỏi nhà xí.

Bị đám xe cộ láo xược thúc hối, tôi băng qua đường đi vào trung tâm khiêu dâm ngay ngã tư phố 43 và đại lộ Broadway. Mô tả thế nào đây nhỉ? Đấy là toa lét nam. Những ngăn nhỏ có mái che cong cong giá 25 xu là nhà vệ sinh, thật đấy: anh vào trong bẫy nhé, bỏ tiền vào khe, ngồi xuống và làm việc anh cần làm. Những chữ viết bằng bút lông màu đen trên tấm thẻ vàng, trên đấy có đính kèm hình mấy cô người đẹp ngồ ngộ. Con mẹ này có cái khe thật bự. Xem mấy con lợn đang nô đùa giữa dòng suối tinh dịch kia kìa. Cô đào Juanita del Pablo đang được bắn vào cửa hậu. Ai viết mấy thứ này ấy nhỉ? Rõ ràng là ai đó đang cực kỳ chan hòa với người khác giới.

Trong khi đấy, một tay lao công da đen đang thong thả đi với những túi tiền xủng xẻng... Đầu tiên tôi chọn thử mục Bạo dâm/Khổ dâm ở ngăn 4A. Người ta để một con nhỏ nằm ngửa ra, co gối lên, nêm một cây gậy bóng chày sau khúc gập đầu gối. Rồi họ cho sốc điện. Chuyện này rất thực. Có thực không nhỉ? Anh nhìn thấy một đường tĩnh điện trắng ngoằn ngoèo, và con nhỏ đương nhiên là giật nẩy người lên la hét. Tôi bỏ đi trước khi họ bơm thụt cô ta, việc này họ được trả tiền để làm căn cứ theo tờ liệt kê đầy thù hận tục tĩu đính trên cánh cửa. Nếu con nhỏ đó ưa nhìn hơn tí, thuộc típ gái của tôi hơn tí, có lẽ tôi sẽ ngồi lại mà xem. Bên ngăn kế bên tôi nhác thấy một phim 25 xu được dàn dựng trên quang cảnh thôn quê: điểm lãng mạn thú vị của thước phim tập trung vào tình yêu đang đơm hoa giữa một cô

gái và một con lừa. Cô ta đấy kìa, tươi cười, khi đang chuẩn bị cúi xuống con súc vật thồ này. Ây da! Con lừa cũng trông chẳng có vẻ gì là phấn khích trước chuyện này. "Tôi mong là cô kiếm được nhiều tiền, cô em," tôi vừa bước ra vừa lẩm bẩm. Cô ta cũng không tệ... Rốt cuộc tôi dành hết khoảng thời gian đáng giá hai mươi tám đồng thẻ vào một mục khá bình thường, trong mục phim đó có một chàng cao bồi đẹp đần độn được hưởng trọn, tất tần tật từ cơm tới cháo, do cô nàng Juanita del Pablo tài năng cung ứng. Ngay trước khi nam diễn viên lên đỉnh thì cặp đôi lật đật rời nhau ra. Rồi cô nàng quỳ xuống trước chàng. Một điều rất rõ là: chàng cao bồi này hẳn đã trải qua ít nhất sáu tháng kiêng sex trong một trang trại sản xuất sữa chua, chẳng ăn gì ngoài kem và sữa bơ, cùng với một điều khoản chặt chẽ là không được thủ dâm trong hợp đồng. Đến khi chàng xong việc, Juanita trông giống như con điên trong trò ném bánh kem vào mặt nhau, mà tôi thì cho rằng cô ta đúng là như thế thật. Chiếc máy quay kiêu hãnh lia lại khi cô ta khạc nhổ chớp chớp mắt và ho sặc... Thật sự thì khó mà biết ai là kẻ thua đau nhất trong cuộc giao dịch phức tạp này - cô ả, anh chàng, bọn họ, hay là tôi.

Giờ thì tôi vừa ngật ngưỡng vừa ợ đi lên những bậc cấp dẫn vào câu lạc bộ của Fielding, trên đường đến đây tôi đã ghé làm một hai ly gì đó rồi. Chắc anh nghĩ đến lúc này thì tôi đã trong tình trạng khá là bét nhè, bao nhiêu là rum rồi ma túy và đủ cả. Nhưng tôi không. Không đâu thưa ngài, không phải là bé này đâu. Đến giờ thì anh đã nhận diện ra típ người này chưa? Một số người sẽ đâm buồn ngủ khi uống khá nhiều, nhưng chúng tôi thì không đâu. Khi uống thật nhiều thì chúng tôi muốn đi chơi và làm trò... *Đừng bao giờ làm gì cả* là nguyên tắc mà tôi cố tuân thủ khi say. Nhưng tôi luôn làm gì đó. Tôi xỉn. "Đừng bao giờ làm gì cả": đấy là một nguyên tắc *hay*. Thế giới này có thể là một nơi tốt đẹp hơn - và an toàn hơn nhiều cho tôi - nếu chẳng có ai làm gì sất... Vậy là, như tôi nói, tôi đang trong tình trạng lâng lâng tuyệt vời thì cánh cửa xoay đẩy tôi vào trong sảnh - để gặp Fielding Goodney, cùng Butch Beausoleil, cô nàng Butch Beausoleil ngoài đời.

Có một robot già tóc bạc tại bàn lễ tân và chúng tôi trao đổi bâng quơ vài câu khi ông ta kiểm tra tôi qua hệ thống liên lạc

nội bộ. Tôi kể cho ông ta nghe một câu chuyện hài. Bắt đầu sao nhỉ? Có một anh chàng, xe anh ta chết máy rồi anh ta - không, gượm đã. Có một gã nông dân giam giữ vợ mình trong cái - chờ đã nào, bắt đầu lại nào... Dù sao đi nữa, chúng tôi cười vui vẻ vì câu chuyện hài hay ho khi tôi kể hết hoặc là bỏ ngang, rồi tôi được chỉ phải đi đến đâu. Rồi tôi lạc đường một chút xíu. Tôi đi vào một căn phòng đầy đám người ăn vận sang trọng đang ngồi bên những chiếc bàn vuông vắn chơi bài hay chơi cờ thỏ cáo. Tôi vội vàng quay đi thì vấp vào một chiếc đèn gần cửa. Trước hết là chiếc đèn này lẽ ra không nên ở đấy, mà cái chân nó lại chìa ra như thế. Tôi va đập lung tung một hồi vào cái gì đó giống như tủ buýp phê, nhưng cuối cùng cũng gắng gượng tìm được lối ra. Khi lại đi xuống mấy bậc thang, tôi té đánh rầm ngửa chổng vó. Không đau lắm, buồn cười thật, và tôi phẩy tay xua gã người hầu hoảng kinh đang cố gắng giúp tôi đứng dậy. Đoạn tôi có nói vài lời khá lạnh lùng với tay già nơi bàn tiếp tân. Ông ta cam đoan rằng lần này tôi sẽ đến đúng nơi đúng chốn, đích thân hộ tống tôi tới phòng Pluto và vừa nói vừa cúi chào, "Giờ thì ổn cả chứ thưa ông?"

"Tuyệt vời," tôi đáp. "Này, cầm lấy."

"Không, cảm ơn, thưa ông."

"Coi nào. Năm đô nhé?"

"Ở đây chúng tôi có nguyên tắc không nhận tiền boa, thưa ông."

"Chỉ nhận lần này thôi thì có hại ai đâu nào. Không có ai nhìn đâu - thôi nào... Thôi được rồi - cút xéo!"

À thế là việc này khiến ông ta bỏ đi. Tôi lạch bạch vào phòng Pluto, vừa đi vừa nói cà vạt ra và nghển cổ lên. Trời ạ, trong này vừa nóng vừa tối. Những tấm lưng phụ nữ cong cong cúi xuống và những góc cạnh chăm chú áp sát của mấy tay đàn ông đi cùng trải dài trên quầy bar phía xa tôi. Tôi vấp phải chân ghế quầy bar lảo đảo rồi té nhào đập mặt vào cái cột, nhưng rồi loạng choạng đi tiếp cho đến khi nhìn ra anh bạn Fielding của tôi phía cuối quầy bar. Vận một bộ lễ phục trắng, hắn ta đang thủ thỉ vào tai vầng hào quang trong hình dạng một cô gái lộng lẫy tuyệt trần. Cô ta mặc một chiếc váy lụa trễ ngực màu xám ánh kim - gợn sóng lăn tăn như ti vi. Mái tóc nâu rực của cô ta

buông thành từng lọn theo đường cổ cong thanh mảnh có sắc da đẹp rợn người. Không để cho Fielding kịp chặn đầu, tôi ngả nghiêng tiến thẳng đến bên cô gái và hôn phớt lên cổ cô ta.

"Chào Butch," tôi nói. "Dạo này em thế nào?"

"Ôi *chào*. John Self. Thật vinh hạnh," Butch Beausoleil đáp.

"Sao, thế nào rồi, bạn già," Fielding bảo. "Ê Bảnh Tỏn, anh trông rạng ngời đấy. Mà này nói kẻo quên, có món quà cho anh đây."

Hắn trao cho tôi một cái phong bì. Trong đó có một vé máy bay, New York - London, hạng nhất.

"Chuyến bay lúc chín giờ," Fielding nói, "nhưng mà anh sẽ kịp chuyến bay thôi - tôi bảo đảm mà. Giờ John này, trông như anh làm một ly được đấy."

Hai cô cậu uống sâm banh rồi chẳng mấy chốc tôi đã la hò kêu thêm chai nữa. Chai này tôi làm đổ khá nhiều nên lại la lớn gọi thêm chai khác. Butch thật là khôi hài - và rõ là một cô nàng lang chạ: lẽ ra anh phải được chứng kiến cái cách cô ả giúp tôi dùng khăn ăn chậm chậm lên lòng cô ả, và cái cách cô ả ngả ngón lượm lại mấy viên nước đá mà tôi cứ thả cho rơi vào ngực áo cô ả. Phù, mấy thứ mà con cáo nóng bỏng đó phô ra, thảy đều hợp diễn rất trơn tru cùng công nghệ khiêu dâm đang còn mới nguyên trong đầu tôi đây này. Cái nóng, tiền, sex và cơn sốt - là nó đấy, là New York đấy, đấy là thượng hạng, đấy là mũi nhọn. Tôi là một thằng du đãng đang hạnh phúc ở trên căn phòng Pluto này, rồi một chai rượu khác xuất hiện, mũi tôi lèo xèo thứ này, rồi sang một căn phòng khác rồi hỗn loạn kinh khủng, rồi có ai đó nắm vai tôi mà xoay và tôi thấy ẩm ướt và còn thấy gương mặt Fielding đang nói...

* * *

Chiếc taxi màu vàng đang chen lấn len qua đường phố New York, một chiếc xe tải đóng chuồng đang mang con chó điên này về nhà. Gã tài xế với cánh tay rám nâu gập lại đảo chiếc xe lách qua đèn giao thông đã chuyển sang vàng và bắn thẳng chúng tôi tới trước. Đừng bao giờ làm gì cả, đừng bao giờ làm gì cả. Tôi quan sát cánh tay nâu của tay tài xế, làn da rúm ró lỗ chỗ

do đám lông đen mọc ngoi lên. Tôi nhìn những khu đô thị xa lạ trôi qua từng khối từng khối một. Cuối cùng những bảng chỉ dẫn bèn bẹt và những ánh đèn sáng trắng của sân bay bắt đầu lướt vun vút qua mặt tôi.

"Ông bay chuyến nào," tay tài xế hỏi, và tôi trả lời anh ta.

Tôi đang nằm. Theo như tôi thấy từ đồng hồ đeo tay, và dòng chữ đỏ chạy suốt trên những quầy vé - cả hai chuyến bay của tôi đều đã cất cánh. Nhưng cả mớ bất ngờ lại chờ tôi nơi cái *chuồng lưới* trong ga đón khách. Chuyến bay lúc chín giờ đã bị hoãn khởi hành, nhờ một vụ chơi khăm kịp thời là có bom. Người ta vừa mới bắt đầu chất hành lý lên lại, và mong là sẽ cất cánh lúc mười một giờ. Tôi lê bước đến nơi làm thủ tục lên máy bay dành cho ghế hạng nhất. Ghế hạng nhất à, họ sẽ đối xử đúng mực với anh. "Bao nhiêu túi hành lý, thưa ông?" con nhỏ đó hỏi. "Chỉ có cái này thôi," tôi nói, và quay đi sốt sắng thêm thắt một câu. "Ôi giời, thiểu năng thấy thương." "Sao cơ thưa ông?" "Không, không có hành lý gì. Chỉ có tôi thôi," tôi đáp với nụ cười méo xệch... Tôi đã gọi cho Felix ở khách sạn Ashbery. Cậu ta sẽ cất đồ của tôi vào kho dễ thôi ấy mà. Tôi sẽ quay lại... Tôi đi băng qua tòa nhà dưới ánh đèn sáng lòa như đèn nha sĩ tìm một quầy bar, vì đã nảy ra ý tưởng nâng cốc chúc mừng mình thoát khỏi New York. Tôi đi lung tung. "Mới mười giờ tối mà anh đã đóng cửa rồi hả?" tôi nghe thấy mình quát tháo. "Vãi, đây là JFK mà anh bạn!" Lúc đó thì hai nắm tay tôi đã xoắn lấy mấy cái ve áo vải xéc màu xanh hải quân. Gã kia lại mở cửa quầy đồ miễn thuế và bán cho tôi một chai. Tôi ngồi trong sảnh chờ khởi hành và uống. Lệnh lên máy bay bắt đầu, khách khoang hạng nhất lên trước. Tôi đứng dậy và bước vào trong ống.

Rồi tiếp tục đi sâu hơn vào buổi đêm như ống sâu hun hút - để du hành xuyên qua đêm khi đêm đến ở lối khác, bạo liệt quét qua quả đất. Tôi ngồi trong ngai vàng rộng lớn màu đỏ uống sâm banh, lẻ loi không bạn bè trong mắt máy bay, được phủ màn trang nhã che chắn khỏi những kẻ ngồi trong khoang hạng Thương gia, hạng Lưng chừng, hạng Tiết kiệm đang ho khụ, ngáy, la hét, khóc than, đang sinh đẻ. Ôi tôi ghét cuộc đời mình quá. Tôi cần phải nhìn thấy mấy lá bài số mệnh. Tôi

không được trẻ nữa. Vì sao ư? Điều đó đang giết tôi, việc còn trẻ trung đang giết tôi. Tôi ăn tối. Tôi xem phim - họ cho tôi chọn và tôi chọn lấy *Anh bồ ra đi*: dở kinh khủng, thằng cha Lorne già khằn thì trông phát tởm. Chuyện gì đã xảy ra với Fielding và Butch ngoài ấy thế? Ậy, đừng nghĩ đến nó! Đừng để nó động đến mình. Tôi không thể chừa chỗ trong đầu cho chuyện đó. Tôi phải trưởng thành thôi. *Đến lúc* rồi đấy.

2

"Coi nào, John, thấy chuyện này thế nào? Anh là một trong những đạo diễn quảng cáo hàng đầu trong nước, anh chỉ mới có ba mươi lăm, và anh sắp sửa làm bộ phim đầu tay, anh đang làm việc với những người như Lorne Guyland và Butch Beausoleil. Coi nào, John - anh cảm thấy như thế nào?"

Thật ra là chẳng cảm thấy gì hết. Chỉ thấy như là tôi lại ở London, bị quẳng từ không trung xuống cái vùng thời tiết chẳng ra sao. Chẳng cảm thấy ra sao cả, nhưng tôi nhấp một ngụm bia, mỉm cười với cái micro, và nói, "À, thật hết sảy, Bill à, rõ ràng là vậy. Làm bộ phim đầu tay, chuyện ấy không bao giờ dễ dàng, nhưng tôi có dự cảm rất tốt về dự án này. Mọi việc có vẻ tốt đẹp thật đấy."

"Anh nói đấy nhé. Chắc anh phải cảm thấy kỳ diệu bỏ xừ ấy nhỉ."

"Tương lai chắc chắn trông rạng rỡ."

Bill là tay phóng viên nghiệp dư ở London cho tờ *Phòng vé*, trong ngành Hollywood - vì vậy mà hắn ta có cái giọng tán dương ấy. Mặc dù thế, tôi không nghĩ là sáng nay Bill lại cảm thấy vinh hạnh gì mấy. Hân hoan chào đón sự thành công của tôi trông có vẻ là một việc khó nhằn. Nhưng đó là những gì người ta trả tiền cho hắn làm.

"Kể thêm cho chúng tôi nghe tí nào. Anh sẽ viết kịch bản chứ?"

"Tôi á? Anh giỡn chơi sao? Không, ý tưởng là của tôi, nhưng chúng tôi sẽ sử dụng một, nhà văn người Mỹ tên Doris Arthur" - Bill gật - "để phát triển kịch bản. Thoạt tiên thì phim lấy bối cảnh ở London. Giờ thì chuyển qua New York, vì thế chúng tôi cần một tác giả biết nói tiếng Mỹ."

"Nói tôi nghe đi, anh cảm thấy thế nào trước viễn cảnh sẽ làm việc với Lorne Guyland? Phấn khích chứ?"

Chẳng nghi ngờ gì là có hơi hướm mỉa mai ở đây, nhưng tôi nói, "Rất phấn khích. Rộn ràng hết cả người. Tôi trông chờ Lorne sẽ giúp tôi vượt qua thử thách này - Lorne ấy, với bao nhiêu năm kinh nghiệm và - gượm đã. Anh không nên nói như thế. Thử nói như thế này xem nào. Ừ, Lorne là một diễn viên chuyên nghiệp thực thụ, là một trong những tay gạo cội. Chờ chút. Anh cũng không nên nói như thế. Cứ nói anh ấy là diễn viên chuyên nghiệp thực thụ, được chứ?"

"Thế còn Butch Beausoleil thì sao?"

"Cái hay ở Butch là cô ấy không phải chỉ là một con nhỏ tóc vàng ngu độn. Cô ấy trông như một cô nàng xinh tươi hấp dẫn nhưng cô ấy cũng là một phụ nữ trẻ rất thông minh và nhạy cảm. Tôi nghĩ cô ấy sẽ có một tương lai xán lạn trong ngành của chúng ta."

"Câu hỏi cuối cùng. Tiền."

"À vâng, như tôi nói, Fielding Goodney là một thiên tài về tiền bạc. Đây cũng là bộ phim đầu tay của anh ấy, nhưng anh ấy đã có kinh nghiệm đầy mình về, về tiền bạc. Chúng tôi sẽ bỏ qua những xưởng phim lớn cho đến giai đoạn phát hành. Chúng tôi có đủ số nhà đầu tư hạng trung. Một phần tiền sẽ đến từ California, một phần từ Đức và Nhật Bản. Như anh biết đấy, đây là trò mới mẻ trong việc huy động vốn."

"Đúng thế. Ngân sách thì thế nào? Sáu à?"

"Mười hai."

"Chúa ơi. Chừng đó là quá ngon lành đối với một số người, phải không nào."

"Phải."

Sau đó Bill cuốn xéo, tạ ơn Chúa, còn tôi đi trở lại quán bar với cái vại rỗng. Mười một rưỡi, sáng Chủ nhật, quán Shakespeare. Trong cái rãnh chất đầy rượu bên dưới tấm kính cong cong, Vince Béo và Paul Béo, hai thế hệ tài năng chuyên làm việc lặt vặt và bảo vệ quán rượu, đang đứng lom khom như khỉ xếp lại mấy sọt bia. Paul Béo đứng thẳng dậy và tôi nhìn vào bộ mặt lạnh tanh, tẻ ngắt của hắn ta.

"Ly nữa hả?" hắn ta hỏi.

"Ừ," tôi nói. "Ê, mà này - Paul Béo. Pha cho bọn tao scotch các loại nữa nhé."

"Ly lớn hả?"

"Khỏi, chỉ cần pha gấp đôi là được rồi."

Paul Béo đặt ly rượu trên quầy bar. Hắn khoanh hai tay trước ngực và chồm người tới trước. Hắn gục gặc trầm ngâm. "Hôm nay có cô vũ thoát y mới đấy nhé," hắn ta chào mời. "Tên Veronica. Chúa ôi. Đẹp tuyệt."

"Thế thì tao sẽ quanh quẩn lại đây."

"Này, cái ả ấy - Selina. Mày vẫn lên giường với cô ta chứ?"

"Đừng có hỏi tao, ông bạn."

Chúng tôi nghe thấy tiếng xích sắt lạch cạch. Chúng tôi quay lại: một bóng người nhỏ bé đang ngập ngừng chờ đợi đằng sau mấy cánh cửa kính khóa chặt.

"Cút mẹ mày đi chỗ khác coi!" Paul Béo nói, theo cái kiểu trẻ trâu của hắn ta.

"Không phải đâu, ổn thôi mà," tôi nói. "Đấy hẳn là biên kịch của tớ."

* * *

Về London đã năm ngày, mà tôi vẫn chưa tìm ra Selina.

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ trước tôi đi lùng cho ra Alec Llewellyn, nhưng rồi đầu mối tắt ngúm. Alec, cái thằng xạo sự đó. Hắn cố thủ trong một tòa chung cư cho thuê ở bên ngoài khu Marble Arch - một khu nhà nghỉ tạm giá cao cho những kẻ độc thân ở tầm quản lý cấp trung hay những khách vãng lai ngắn hạn, với một cảm giác tuyền như là trong phòng bệnh hay phòng thí nghiệm: năm mươi căn hộ xuống cấp, có thể thấy ngay là không đạt tiêu chuẩn. Alec tự thấy mình là một trong những tên lặn ngụp chìm sâu trong cuộc đời. Phạm tội, nợ nần, ma túy - đấy là những mức nước sâu mà hắn bơi xuyên xuống. Những ngón tay dài dài của hắn nhón lấy miếng diêm giấy và bao thuốc lá tương ứng với những đường hằn trên gương mặt ngu xuẩn, lo lắng, điển trai của hắn. Phải, hắn đang lo lắng. So với một năm trước thì giờ hắn yếu hơn nhiều. Một năm trước thì hắn làm được tất. Giờ thì hắn không chắc có làm được tất hay không.

"Selina đâu?"

"Tao không biết," Alec nói. "Đang nằm giữa một đống của quý ở đâu đó. Đang ngoe nguẩy mông trong căn hộ cao cấp nào đó. Tùy mày chọn đi."

"Cô ta đang ngủ với ai?"

"Sao mà tao biết được chứ?"

"Mày đã nói với tao đấy là người mà tao biết rõ. Ai vậy. Ai."

"Là ai thì có quan trọng gì đâu. Nghĩ lại chuyện đó đi mày. Tao không thể tin được là tao phải ngồi ở đây nói cho mày nghe chuyện này. Nó là một con đào mỏ xấp xỉ ba mươi rồi, đúng không? Hay nói cách khác, là một chuyên gia giường chiếu đuối rồi, vốn liếng teo tóp nhăn nheo cả. Nó chẳng thể nào ngưng đào mỏ, nó phải tiếp tục đào cho đến khi dò trúng mỏ. Nó chẳng thể làm được gì khác. Được rồi, cưới cô ả đi. Hay là thử một loại gái khác: mấy con mặt đầy tàn nhang học giỏi, loại phụ nữ chăm chút cho sự nghiệp, mấy bà ly dị có hai con, mấy cô y tá béo ú..."

"Ôi mày thật là thằng láo toét. Mày cóc cần biết mày đang nói gì. Thấy chuyện ấy thế nào, làm thằng nói láo ấy?"

"Cũng chẳng tệ lắm. Thế mày thấy làm thằng khờ thì thế nào hả? *Mày* nghĩ con đó đang ở đâu. Lớp học hè à? Đi dạo quanh khu Lake à?"

Tôi nhìn quanh căn phòng, nhìn vào cái giường xộc xệch, cái lược, cái va li rỗng ruột xiêu vẹo. Alec cao lỏng khỏng, ba mươi sáu tuổi, cha của hai đứa con, với nền tảng giáo dục và các đặc quyền của hắn - hắn đang làm gì trong cái chuồng gà đi mướn này? Chúng tôi đang uống rượu mùi pernod, hay là uống lấy hoang tưởng[1], từ cái chai một lít mang nhãn giá sân bay Heathrow.

"Mày biết không," tôi nói, "những gì mày nói với tao ở sân bay, nó đã quậy nát bét toàn bộ chuyến đi của tao. Cảm ơn nhé. Mày thực đã khiến tao chịu một quãng thời gian tồi tệ."

"Đấy chỉ là phòng ngừa thôi mà."

"Hử?"

"Con đó muốn lấy hết tiền của mày."

---

1. Chơi chữ: pernod được phát âm gần giống paranoid - chứng hoang tưởng.

Chuyện này thực sự làm tôi kích động. "Vậy thì sao chứ?" tôi bảo. "Mẹ kiếp, việc đó thì có liên quan gì tới *mày*?"

"... *Tao* muốn có toàn bộ tiền của mày." Hắn cười lớn, nhưng giọng cười nghe như hắn đang rụt vòi lại. "Nghe này, John, chuyện này nghiêm túc đấy. Tao ghét phải hỏi mượn mày."

"Mà tao cũng ghét phải nghe mày hỏi mượn. Bao nhiêu?"

Hắn nói ra con số - một số tiền kinh hoàng. Tôi bảo, "Mày đã nợ tiền tao từ trước rồi. Còn mớ này là cho cái gì? Mua bán ma túy hả? Hay nợ cờ bạc?"

"Tiền cấp dưỡng! Giờ thì có cả luật pháp đấu tranh cho quyền lợi của cô ta nữa. Tụi tao có bất đồng, tao bị một xe đầy nhóc cớm tới đây để đứng về phe cô ta."

"Chờ chút. Mày nói với tao là mày vẫn đang ngủ với cô ta mà."

"Còn chứ. Nói riêng giữa tao với mày thôi nhé, chuyện đó chưa khi nào đã hơn lúc này."

"Tao không hiểu."

"Như vậy này. Đám cảnh sát mặt lợn nói tao nợ cô ta cả đống tiền đó. Nếu tao mà không có tiền thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Nhưng mà tiền thì có đó, nằm trong ngân hàng. Bây giờ tao cần số tiền đó để chốt hạ một phi vụ. Tao đang dính với mấy thằng ác ôn trong vụ này và nếu mà tao không sòng phẳng thì tao sẽ bị xử lý thật. Bọn chúng đã nói cho tao biết là sẽ làm gì tao."

Tôi nói, hứng thú, "Chính xác là làm gì?"

"Không bắn vào sau đầu tao đâu. Nói cách khác là lột da cả cái mặt tao. Mấy con lợn này, tụi nó nói là làm. Hoặc là thứ Sáu này tao khạc tiền ra, hoặc là vào khám Brixton ở."

"Chúa ơi."

"Đưa tao tiền đi. Coi nào mày - đi mà! Đưa đây. Mày sẽ kiếm được bao nhiêu cho cái phim này? Tám mươi à? Một trăm chăng?"

"Giờ thì chưa có gì."

"Cho mượn đi. Tao sẽ trả cho mày."

"Phải rồi, lúc nào mày chả nói vậy."

"Mười ngày nữa tao sẽ trả lại cho mày. Tao thề đấy. Có một tấm séc đang trả vào tài khoản cho tao. Cái này chỉ là khoản vay bắt cầu thôi."

"Phải rồi, tao hiểu mấy cái trò làm ăn bắt cầu này lắm rồi."

Tôi cũng hiểu thật. Món tiền mà Alec đang mong - giờ trông cũng như tiền của tôi. Trông như thể tất cả đều được đánh dấu là *tôi*. Nhưng khi món tiền ấy đến, nó sẽ chẳng còn trông giống như tiền của tôi nữa. Sẽ trông như là tiền của hắn. Hắn sẽ chẳng muốn trả hết số đó cho tôi. Tiền thật là linh hoạt. Anh thực sự phải ca ngợi tiền về điều này.

Tôi nói vài điều như vậy cho Alec. Hắn không lắng nghe. Tôi cũng không. Một cánh cửa bên trong mở ra và một cô gái cao dong dỏng mặc quần trắng xòe rón rén bước vào phòng. Giờ mới có người, tôi nghĩ, thực sự *hiểu biết* về quần. Nước da của cô ta gần như một màu xứ lạ đến khiến ta bật cười. Cô ta từ đâu đến? Borneo, Madagasca, hay Sao Thủy? Cô ta giơ một tay che mặt khi mò mẫm tìm túi xách. Cô ta không quan tâm ai đang nhìn thấy bộ ngực màu gỗ hồng đào của mình. Bộ ngực trông như thể đến lúc này đã có cả đám người rờ rẫm xem xét rồi. Sau lưng cô ta cái phòng nhỏ không cửa sổ sáng lòa lên như dây tóc bóng đèn. Tôi đã từng ở trong những nhà vệ sinh như thế, chuồng vệ sinh (cứ như là nhà vệ sinh bình thường còn chưa đủ độ thử thách vậy). Anh thấy mình như con chuột cống, đang đau khổ đứng đái, được các nhà khoa học quan sát trên buồng kiểm soát chuột.

"Đừng nhìn mặt tôi," cô ta nói.

"Làm một ngụm pernod nè cưng," Alec nói. "John - Eileen."

"Vừa mới đánh răng," cô ta bảo.

Cô ta quay lưng và trở lại nhà vệ sinh, giờ thì đi đứng tự nhiên hơn. Alec và tôi lẳng lặng ghi nhận bờ vai sóng sánh và cái mông phổng phao của cô ta.

"Mấy con nhỏ này tắm nắng ở đâu ấy nhỉ?" tôi hỏi. "Ở đảo nào đó à?"

"Toàn dùng kem nhuộm She-Gloss không thôi," hắn bảo, *nhìn chăm chăm* vào cánh cửa nhà vệ sinh đóng kín. "Mày sẽ không tin nổi đâu, nhưng mông con nhỏ đó trắng như màu quần của nó vậy. Eileen không muốn ai nghĩ rằng cô ta tắm nắng mà không mặc quần áo. Cô ta cho như thế là tục tĩu. Buồn cười phết nhỉ."

"Cái quần đó trông đẹp đấy," tôi nói nhanh. "Giờ thì dỏng tai lên mà nghe đây." Tôi gõ gõ cái chai bằng một ngón tay cảnh cáo. "Có lẽ tao chịu đựng mày và vụ tiền nong đủ rồi. Làm sao tao biết là mày không nói láo tao? Tao muốn biết mớ đó đi đâu, mớ tiền mà tao cứ đưa hoài cho mày đấy." Hai tấm vé máy bay nằm quăn queo trên giường. Tôi với tay lấy. Paris, khoang hạng nhất. "Eileen là loại gái gì thế? Y tá béo ú à?"

"Đàn bà kính nghiệp. Cô ta trả tiền cho tất cả mọi thứ đấy. Tao cũng nợ cô ta nữa." Hắn rùng mình rồi hai tay làm bộ đập cánh ngắc ngoải. "Tao phải thoát ra khỏi *đống rác* này. Mày chỉ là một thằng cục súc ăn may gặp thời. Mày quan tâm gì chứ? Cứ câm mồm đi mà đưa mớ *tiền* chó chết ấy cho tao."

Đây là những gì tôi muốn. Đây là những gì tôi cần nhìn thấy, nghe thấy và cảm thấy, lời chào từ nỗi sợ hãi của hắn mỗi khi chúng tôi đi qua nhau. Tôi tiến lên, hắn lùi lại. Có lẽ tôi trả tiền cho chuyện này đây.

"Thôi được," tôi nói, "để xem tao có thể làm gì được."

Một tiếng chuông cửa đanh thép vang lên, theo sau là ba tiếng gõ bình bịch dữ tợn lên cánh cửa ngoài. Ngay lập tức Alec đứng dậy và lẻn ra với dáng bộ rón rén đã tập luyện thành thục về phía cửa phòng tắm, lòng bàn tay xua xua ra hiệu là hắn không có nhà. Hắn hất hàm lia lịa về phía tôi, rồi biến mất.

Tay cầm ly rượu và điếu thuốc, tôi gỡ then cài và kéo cánh cửa mở toang. Một tên phục phịch tóc tai bù xù đang tựa mình vào rầm cửa như thể kiệt sức, hai nắm tay dụi dụi mắt. Nụ cười của hắn trông tẻ ngắt và cầm chừng nhưng vẫn chưa nén hết vẻ thích thú. Phải, hắn ta to lớn, cân nặng cỡ như tôi. Bộ com lê to sụ bóng láng của hắn bắt lấy ánh sáng ban ngày ở cuối hành lang.

"Chuyện gì?"

"Ông Llewellyn phải không?" hắn ta hỏi, rướn cổ lên.

Hắn không trông chờ gặp phải tôi, một người như tôi. Tôi không có cái vẻ hốc hác, công tử bột như Alec, cái vẻ xảo trá tàn canh của một kẻ liều mạng đến bước đường cùng. Hắn không trông đợi gặp phải tôi, một người cùng loại với hắn.

"Ai đang hỏi đây?"

"Có khi nào ông Llewellyn đang ở nhà không? Tôi đến

đúng lúc ông ấy có đây chứ hả? Có phiền cho tôi xem qua một lát không?"

"Không có chuyện anh đi vào trong này đâu nhé."

"Tình hình là," hắn nói, "hơi bị vớ vẩn. Ông ấy rất vớ vẩn, ông bạn của ông đấy. Chúng tôi ấy à, chúng tôi nghiêm túc. Chúng tôi chỉ quạu khi người ta bắt đầu vớ vẩn." Hắn bước tới trước. "Giờ thì hãy cùng nhau giải quyết chuyện này xem nào."

"Ơi," tôi nói, cũng bước tới trước. "Tao biết trò làm ăn của mày. Mày đi mua mấy cái séc lủng[1] với nửa giá, rồi đi ra ngoài bắt chẹt thiên hạ." Đây không phải là kẻ dám bẻ tay hay lột da mặt gì. Hắn là kẻ phục dịch ở cấp thấp trong đội quân đánh thuê, một kẻ hoạt động tự do, một tên cướp cạn. Hắn sẽ không đập anh cho lòi tiền ra. Hắn chỉ làm anh chán ngấy rồi xì tiền ra. Hắn đi quấy rầy ta để kiếm tiền. "Mày chẳng hợp pháp gì đâu," tôi nói. "Mày là thằng cao bồi. Cưỡi xe máy."

Tên phục phịch mặt cúi gằm quay đi. Tôi đã thoáng thấy hắn ngồi trên chiếc Culprit hay 666 đang đỗ, mặt đỏ gay và thở phì phò, suy nghĩ làm cách nào gỡ gạc. Nhưng rồi hắn khạc nhổ xuống sàn và nhăn nhó nhìn lên tôi.

"Ông có thể nói với ông bạn ẻo lả của ông là hắn sẽ gặp lại tôi. Và cả ông cũng thế."

"Ồ bọn đầu gấu chúng mày," tôi nói. Tay này chẳng có tương lai gì trong nghề hù dọa người khác. Hắn chẳng có vẻ gì đáng sợ cả.

"Sớm thôi," hắn nói, đoạn bước xuống lối đi tay xóc xóc chùm chìa khóa.

Cảm thấy sảng khoái, tôi thong thả quay vào căn hộ. "Hắn đi rồi," tôi nói và he hé đẩy mở cánh cửa nhà vệ sinh.

... A, phim khiêu dâm. Eileen đang ngồi trên bồn rửa mặt. Cô ta lõa lồ. Không phải, cô ta mặc quần trắng. Không, cô ta lõa lồ: đường rãnh trắng đục ấy chỉ là vết mờ của đường tẩy lông vùng kín. Cô gái này (tôi chợt nghĩ), cô ta bỏ công sức để giống

---

1. Séc bị từ chối quy đổi hoặc chi trả vì số tiền ghi trên séc lớn hơn số tiền có trong tài khoản của người mang séc, hoặc tài khoản séc đó đã đóng từ lâu nhưng họ vẫn sử dụng để chi trả.

như thật - nhưng nghĩ lại, những vũ công đang vất vả đến mức nào, khi họ vờ như mình là con rối?... Hai chân cô ta vắt quanh vai Alec dưới ánh sáng trắng thô kệch. Hắn ta quay nhìn tôi với vẻ mặt bực bội và căng thẳng. Cô ta cũng quay lại. Ánh mắt cô ta thờ ơ và miễn cưỡng, như thể cô ta đang nhìn vào tấm gương mà không trông đợi lắm là sẽ thích những gì mình nhìn thấy. Miệng cô ta còn lạ hơn. Vậy ra cái quần đang lòng thòng ở *đấy*. Mép quần xếp nếp trên vành môi cô ta cong queo như một chùm hoa bị nghiền nát.

Tôi để lại tờ séc trên giường. Khi bước trở ra hành lang đi xuống cầu thang thì tôi nghe thấy gì đó, hết sức rõ và nhịp nhàng, âm thanh bắt chước lấy tiếng đau đớn ưng thuận, âm thanh của một đứa trẻ đang nén cơn hắt hơi, tôi nghe thấy một âm thanh gì đó đang nói cho tôi biết Eileen là người thích gây tiếng động và đã làm tuột mất khăn nhét họng.

* * *

Lúc này Paul Béo đang đứng lom khom, loay hoay bên cái chốt cửa đen to tướng. Và rồi Doris Arthur bước vào quán Shakespeare, băn khoăn không biết nên hướng nụ cười hàm ơn về phía ai. Nhưng Paul Béo cứ cúi thấp đầu, giống như hết thảy những tay gác cổng địa ngục, như những tay vệ sĩ canh giữ địa ngục... Fielding Goodney đã nói với tôi rằng Doris là một "thiên tài thích bình đẳng giới". Tôi đã cho đấy chỉ là một cách bóng gió khôi hài về sự lão luyện trên giường, nhưng giờ thì tôi không chắc lắm. Tôi nhấp bia mặc cho cô ta tìm tôi trong bóng tối mịt mù. Dù gì thì Doris cũng là kẻ thừa hưởng giáo dục bậc đại học, của trường Harvard bên đấy. Cô ta có thể tự tìm ra lối. Thường thì tôi ghét những người được nhận nền giáo dục bậc đại học. Tôi ghét người có bằng cấp, chứng chỉ giáo dục phổ thông, chứng chỉ kỳ thi năm mười một tuổi[1], chứng chỉ xét tuyển vào Đại học Iowa[2], chứng chỉ tốc ký... Còn anh ghét tôi,

1. Kỳ thi được tổ chức để quyết định trẻ nên theo trường trung học nào.

2. Đại học Iowa được coi là trường tinh hoa trong khối đại học công lập của Mỹ.

phải không nào. Phải anh ghét tôi. Bởi vì tôi là kiểu mới, kiểu có tiền nhưng không biết dùng tiền làm gì ngoài những việc xấu xí. Về chuyện đó thì tôi nói thế này này: anh chẳng bao giờ để chúng tôi vào, không hẳn thế. Hẳn anh nghĩ là anh đã cho chúng tôi vào cửa, nhưng anh chưa bao giờ làm. Anh chỉ cho bọn tôi ít tiền.

Rồi bảo chúng tôi cuốn xéo... Còn về thuyết nam nữ bình quyền nói chung, à, lập trường của tôi ở đây là lập trường không hề lay chuyển của sếp sòng một đám du côn hùng mạnh, khi bị những cuộc tấn công phiền toái quấy nhiễu, đe dọa làm cho toàn bộ mọi chuyện xấu đi, hắn sẽ gọi mấy bà mấy cô vào và ôn tồn nói: Được, vậy là mấy người muốn có phần. Cái gì ngăn không cho mấy người lấy? Chúng tôi tưởng rằng mấy người vui vẻ làm tất cả những chuyện khác kia mà. Mấy người im lặng trong biết bao nhiêu là triệu năm. *Giờ* thì mấy người nói tụi tôi. Nhưng tôi là người có lý lẽ. Sớm thôi rồi sẽ có sự nhượng bộ từ một chiến dịch ngoại thành nào đó của chúng tôi. Nếu mọi chuyện diễn tiến suôn sẻ và mấy người ngoan ngoãn không chõ mũi vào phá bĩnh thì biết đâu đấy, chúng ta lại có thể sẽ...

"John Self?"

Cô ta đứng đó, ngập ngừng, ngó vào. Dù cho có mạnh mẽ cứng rắn và hung hăng cỡ nào, đám con gái cũng không bao giờ đánh mất cái vẻ mong ngóng nhạy cảm. Hay tôi hy vọng là bọn họ sẽ không đánh mất. Cô ta mặc quần jean yếm rộng thùng thình và cái áo khoác phi công vá chằng vá đụp - loại quần áo phòng cưỡng hiếp, quần áo bình hơi cay. Chúng có tác dụng gì đâu. Giờ thì mới có người, tôi tự nhủ, đây mới là người thực sự đáng cưỡng hiếp. Có luật sư bào chữa giỏi thì anh chỉ ngồi có vài ba năm. Ngày nay trong khám cũng không đến nỗi nào. Họ có bóng bàn, có ti vi, có xà lim riêng cho từng người.

"Ngồi xuống đi Doris," tôi nói, tỉnh bơ. "Để tôi mời cô một chai. Paul Béo à!"

"Không - chỉ nước suông thôi."

"Nước đóng chai, hay nước rót từ vòi là được?"

"Nước từ vòi là được rồi."

Tôi nhấc mình lên nặng nhọc lê bước đến quầy bar trong

bộ com lê vuông vức. Tôi quay lại. Doris đang nhìn quanh bằng con mắt nhân chủng học... Vài tháng trước Fielding đã gửi cho tôi một bản cuốn sách đầu tay của cô nhóc này, một tuyển tập mong mỏng những mẩu chuyện ngắn. Hình như là cô nhóc Doris đã thể hiện khá tốt ở Mỹ. Những phần gạch chân của những mẩu báo rời được văn phòng của Fielding ở LA đính kèm vào đã nồng nhiệt khen ngợi sự độc đáo và sức gợi tình khác thường của cô ta. Vì lý do nào đó, cuốn sách có nhan đề *Phong cách thời thượng nực cười*. Vì một lý do nào đó khác, một trong những câu chuyện trong đó cũng có nhan đề như thế. Tôi đã ngáp dài và chớp mắt đọc qua mấy câu chuyện đó, vào lúc khuya, để tìm kiếm cái quyền năng gợi tình khác thường đó. Tôi đọc truyện mang tên "Phong cách thời thượng nực cười". Truyện nói về một tay lang thang mở miệng ra là trích dẫn Shakespeare. Tất cả những gì hắn làm là xin xỏ, làm ma cô và ăn cắp, nhưng khi làm những việc đó thì hắn lảm nhảm lời của Shakespeare. Thằng già lang thang này - tôi không thể nói cho anh biết hắn là tên khó chịu đáng ghét đến mức nào. Nhưng dù sao, ngay cả tôi cũng có thể thấy là những mẩu đối thoại bình thường của cô ta rất chất, và đó là lý do vì sao Doris được trả lương. Fielding có nói cô ta là một công chúa Do Thái. Cô ta dứt khoát là một sự kỳ diệu nho nhỏ đáng ngắm nhìn, một nàng ong chúa Bắc Phi, với nước da mượt mà ma mị, đôi mắt đen nóng bỏng, một khuôn miệng sắc sảo khát thèm... Ôi trời. Hèn gì mà cô ta phải ăn vận cho xấu xí. Nhưng chắc là anh chẳng làm được gì với những ngoại hình như thế. Chúng thật bất trị. Chúng xói thẳng vào tôi xuyên qua ánh sáng lung linh của cơn ngà ngật gờn gợn hơi nóng mà tôi đang chịu. Chúng lột bỏ hết bảy lần khăn mạng.

Giống như Bill ở tờ *Phòng vé*, Doris lôi ra một tập giấy ghi chép rồi nhìn chăm chăm vào tôi vẻ khích lệ. "Cái ý tưởng ban đầu," cô ta thì thầm. "Anh có muốn nói cho tôi nghe đôi chút về nó không? Ý tôi là, ý tưởng ấy xây dựng trên bối cảnh nào?"

"Gì cơ?"

"Tôi hỏi ý tưởng ấy được xây dựng trên bối cảnh nào?"

Tôi nhún vai. "Bối cảnh ở đây," tôi nói.

Cả hai chúng tôi cùng buồn bã nhìn quanh cái hầm rượu

được cải tạo lại một phần - lớp gỗ hồng, nhung bọc ẩm ướt, mấy tấm màn rũ trên kính màu, cái bàn bi da thô kệch, những chiếc máy đánh bạc, Paul Béo có đôi mắt màu nhạt, gương mặt của kẻ sống đời quán rượu, mồm chảy dài khi nhìn vào đồng hồ treo tường, đang điểm dần thời gian đến giữa trưa.

"Ở đây. Tôi chào đời ở trên tầng trên. Bố tôi sở hữu chỗ này."

"Không đùa chứ." Câu bỡn cợt thốt ra thật kỳ quái từ đôi môi nâu thẫm đầy đặn kia. Hàm răng cô ta như ngọc trai, những hàng ngọc trai trong cái vỏ sò Shakespeare này. Tôi ồn ã hít vào và nói, "Là như thế này này. Có một cha, một mẹ, một con trai và một cô nhân tình. Cô nhân tình được cha và con trai dùng chung. Đầu tiên thì cô ta là của cha, nhưng rồi con trai cũng chen vào nữa. Con trai biết về cha nhưng cha không biết về con trai. Được chứ? Cô theo kịp tôi chứ? Cô thấy đấy, cha đã..."

"Tôi hiểu rồi."

"Đã ngủ với cô ta nhiều năm trời, và giờ thì con trai cũng làm thế, lén lút. À phải rồi, và cô nhân tình có dính dáng đến đám mafia - cô ta từng vũ khỏa thân trong một câu lạc bộ của đám mafia. Dù sao thì, một ngày nọ, trong nhà hàng - tất cả bọn họ đều làm việc trong một nhà hàng, hay quán rượu, quán bar, hay câu lạc bộ. Chúng tôi chưa có quyết định là nơi nào. Cô nhân tình cũng làm việc ở đấy. Dù sao thì, một ngày nọ - mẹ và con trai khá gần gũi với nhau, và mẹ có một, kiểu như là một mối quan tâm chăm sóc như mẹ dành cho cô nhân tình. Mẹ không hay biết gì cả. Dù sao thì, một ngày nọ, tại nhà hàng, nơi tất cả đang làm việc, hay là trong quán rượu, hay quán bar, hay câu lạc bộ, tiệm bánh mì đến giao hàng như mọi ngày. Cha và con trai mở cái thùng bột mì ra. Nhưng đấy không phải là bột mì - mà là heroin. Mà cha thì đã từng có dính dáng đến mafia. Ông ta chỉ muốn gửi trả lại mớ heroin đó. Nhưng con trai, anh ta thì..."

Đến thời điểm này thì tôi đã diễn thuyết câu chuyện này rất nhiều lần rồi - cứ nạp nhiên liệu cho tôi, rồi tôi có thể tuôn ra như nước chảy, mà chẳng phải cố công vất vả gì. Và như thế thì trí óc tôi được thảnh thơi lang thang tuy không vui vẻ gì, như giờ đây nó vẫn hay lang thang mỗi khi không vướng bận stress

hay khoái lạc. Những ý nghĩ của tôi nhảy múa. Nhảy gì ấy nhỉ? Một điệu nhảy của nỗi lo âu và van nài, của trắng đêm vô vọng. Tôi nghĩ hẳn mình mắc phải một chứng bệnh ngu xuẩn mới lạ nào đó khiến người ta luôn phải thắc mắc không biết mình có thật hay không, chứng bệnh làm cho người ta cảm thấy cuộc đời họ như một trò lừa đảo, như một tấn kịch, như một trò đùa. Tôi cảm thấy, cảm thấy cái chết. Có một gã sống gần nơi tôi ở và quả là hắn làm tôi thấy rờn rợn bỏ mẹ. Hắn ta cũng là *nhà văn*... Tôi không thể nào tiếp tục ngủ một mình - điều này thì chắc chắn. Tôi cần một cái động chạm giữa người với người. Rồi sẽ sớm thôi tôi chỉ cần đi ra phố mua lấy một cái. Tôi thức dậy lúc bình minh và chẳng có gì bên cạnh tôi cả. Còn khi tôi tỉnh giấc lúc nửa đêm, vào những thời khắc khuya khoắt... tốt hơn là đừng có hỏi - tốt hơn là đừng nói ra.

Đôi mắt tinh quái không hề rời tôi, Doris lắc người để tuột chiếc áo khoác ra và chậm khăn tay lên vầng trán lấp lánh của mình. Chiếc áo sơ mi trắng kiểu dáng đàn ông chất liệu lụa cũng lấp lánh. Tôi nhìn trân trân, và miệng vẫn lầm bầm kể tiếp. Theo như tôi thấy thì cô ta dứt khoát là ngực phẳng. Ấy vậy mà, cái sự thanh mảnh của cô ta cũng khuấy động kỳ lạ, nhất là khi anh nhìn vào cái cổ cứng cỏi nhằng nhịt gân ấy. Cổ Selina đầy hơn, mong manh hơn, khêu gợi hơn, cũng như là vú cô ta vậy. Mà *có chuyện gì* về vú vê vậy nhỉ? Anh đâu có *cần* chúng đâu, phải không? Doris đâu có cần... Cánh cửa quán rượu mở ra và giữ y đó. Họ nối đuôi nhau đi vào: giờ này thì không có nhiều khách quen đâu, không có nhiều kẻ trung niên mặc những bộ vest xấu xí nách cặp một tờ báo lá cải. Không đâu, đây là những cô nàng trẻ tuổi bước vào, nước da nâu nhân tạo và sức khỏe tràn trề, trong những tiếng ồn ào và những đường nét đô thị, cùng mọi thứ áo xống vú vê và tiền bạc *của bọn họ*.

"Thế là cuối cùng," tôi đang nói, "chúng ta kết lại bằng một trận sống mái giữa cha và con trai. Ồ phải rồi, và còn..."

"Nói cho tôi nghe nào," Doris bảo. "Động cơ của nhân vật do Butch Beausoleil thủ vai là gì?"

"Hả?"

"Cô nhân tình. Động cơ của cô ta là gì?"

"Hả?"

"Tại sao cô ta lại ngủ với cả hai người? Cha thì cho cô ta tiền. Được rồi. Nhưng tại sao lại với cả con trai. Đối với cô ta thì đó là một rủi ro rất lớn. Mà con trai thì thật là một thằng bị thịt."

"*Tôi* không biết," tôi nói. "Có lẽ hắn hấp dẫn trong chuyện đó."

"Xin lỗi tôi không hiểu?"

"Có lẽ hắn hấp dẫn."

"Đấy không phải là động cơ. Không phải là thứ mà chúng ta có thể diễn cho thật kịch tính. Mấu chốt về cô nhân tình nằm ở chỗ cô ta không chỉ là một ả tóc vàng hoe ngu ngốc, đúng không nào? Vậy thì tại sao cô ta lại cư xử như một con ngốc chứ? Tôi không nghĩ là có khán giả nào lại thấy tin được. Một phụ nữ biết suy nghĩ, lại đi phá hoại đời mình vì sex ư? Tôi nghĩ chúng ta cần đưa ra được một động cơ gì đó."

Paul Béo lượn qua. "Veronica đang diễn đấy," hắn nói, và làm dấu hiệu cặp ngực bự: hai lòng bàn tay khum khum, giơ lên căng ra. Doris dịu dàng nhìn lên.

Tôi bảo, "A, bọn con gái mấy cô. Bọn nhà văn mấy người. Lại đây nào."

Tôi nắm lấy bàn tay xương lạnh lẽo của cô ta và dẫn đi. Chúng tôi đi qua tấm màn nhung đầy bụi ẩm ướt, đi vào âm thanh ồn ã hơn, khói thuốc dày đặc hơn, rượu bia chất ngất hơn. Hai chục con người to mồm đang xem người phụ nữ to lớn trên sân khấu bé xíu xiu. Cô ta đen như nhền nhện, vạm vỡ, tác nghiệp nhuần nhuyễn - gương mặt hoàn toàn trống rỗng vô hồn, mà nó phải thế thôi. Trong nhiều phút liền cô ta múa chầm chậm, đoạn lấp lửng tựa lên chiếc ghế lưng thẳng đang chờ đón. Giờ thì một tay ép chặt hai bầu vú bự vào với nhau, trong khi tay kia lần xuống những kim sa kim tuyến lấp lánh trên quần, rồi trượt vào trong, mân mê, mân mê. Tôi cúi xuống thì thào vào tai Doris.

"Cô có nhìn thấy không, hay là phải ngồi lên đầu tôi thì mới thấy? Nói cho tôi xem nào. Động cơ của *cô ta* là gì thế? Động cơ của đám kia là gì? Nghe này. Tôi có chiếc Fiasco bên ngoài đấy. Chúng ta hãy về khách sạn của cô dùng bữa trưa đi. Rồi tôi sẽ dẫn cô lên tầng trên và thuyết cho cô một bài thật dài về động cơ."

Cô ta nhìn tôi đánh giá. Cô ta gật đầu mỉm cười và đi ngược trở ra xuyên qua mấy tấm màn, càng bước nhanh hơn vì có một bàn tay bèn bẹt trắng trợn đặt trên cái mông săn chắc của mình. Tôi đi theo, lẩm bẩm, mắt dán lên sân khấu đang diễn. Hay, phải không nào, bọn họ đều như nhau cả, Chúa phù hộ bọn họ chăng? Bọn họ chỉ cần một thân hình to lớn - một thân hình to lớn, một trí óc tí teo.

Doris vội vàng thu gom đồ đạc của mình trong khi áo khoác vắt qua một bên vai. Chà, cưng à, tôi nghĩ. Một cô em hăm hở, nhỉ? Có lẽ chúng ta bỏ qua buổi trưa mà dập nhau ngay thôi. Rồi tôi nhìn thấy nước mắt túa ra trên mặt cô ta như mồ hôi.

"Cảm ơn," cô ta lên tiếng khi tôi lại gần. "Đây là một trong những thời điểm tồi tệ nhất mà tôi từng trải qua sau nhiều năm trời."

"Coi nào, em yêu, em biết là em thích chuyện đó mà."

Cô ta đứng cho vững lại. Cô ta cố gắng nói, nhưng cuối cùng cũng xoay xở nói ra hết. "Anh là thằng khốn nạn," cô ta nói. "Tôi đã không biết là họ vẫn còn có thể cho ra ào ào những người như thế. Anh nghĩ rằng dù muốn dù không thì phụ nữ như tôi cũng luôn bị đám đàn ông như anh hấp dẫn. Nhưng tôi không muốn lên giường với ngữ đàn ông như anh. Tôi không muốn ngữ đàn ông như anh *tồn tại*."

Cô ta quay ngoắt lại. Tôi phóng tới trước ngăn bước cô ta. Tôi không chặn được. Thay vào đó tôi ngã xuống bàn. Cái động tác này, cùng với cả tá vại bia và ly whisky mà tôi ngụp lặn, bắt đầu thuyết phục tôi tin một điều gì đấy. Tôi nghĩ cơn váng vất say xỉn của mình đang thuyên giảm. Thực tế là cơn váng vất của tôi đã lặn mất tăm dưới một mớ những cơn túy lúy khác nữa. Khi tôi lồm cồm đứng thẳng dậy và phủi những mảnh vỡ ướt nước trên bộ com lê thì thấy ông bố đang quan sát tôi qua những khe màn đỏ. Tôi bối rối nhìn lại lão ta, chờ đợi. Nhưng lão ta chỉ liếc nhìn đểu ra lệnh giải tán rồi lui vào trong bóng tối cùng ly rượu của mình.

Mười phút sau tôi vẫn còn xoa dịu trán bằng cách tì vào lớp đá láng bóng lạnh lẽo của bồn tiểu trong quán Shakespeare. Tôi ngẩng đầu lên, dần dần nhíu mày, đọc thành tiếng những

chữ nguệch ngoạc trên mấy viên gạch tường xanh lá mạ. GIẾT HẾT BỌN ĐEN ĐI. HIẾP DÂM NHƯ CỤC CỨT. CÚT KẸ MÀY ĐI.

"Kẹ là đứa nào?" tôi lẩm bẩm một mình. "Ừ, phải, cút kẹ đi, không cần biết kẹ là thằng nào."

* * *

Sau giấc ngủ trưa tôi thấy khá hơn một chút, nên liều lĩnh leo từ ghế sau ra ghế trước, chỉ phải ngưng một lúc để lôi cái ống quần rách toạc vướng vào cần thắng. Rồi tôi tự lái xe về nhà - từ Pimlico đến Portobello trên chiếc Fiasco màu tím. Nói tới chiếc Fiasco của tôi, đó là một con xe tuyệt đẹp, một chiếc xe hai cửa kiểu dáng cổ với sức bật cực mạnh máy cực đầm tiếng cực kêu. Chiếc Fiasco này, là niềm vui và niềm kiêu hãnh của tôi. Cư xử như bạn bè nên tôi đã để Alec Llewellyn mượn tạm xe khi tôi ở New York. Thế rồi tôi quay lại với cái gì nào? Một căn chòi lả tả vé phạt đỗ xe và phân chim, một bánh xe dự phòng rách toạc, một tiếng máy kèn kẹt khó chịu mới phát sinh, và mỗi một bảng đồng hồ trong xe đều nhấp nháy vẻ cam chịu. Thằng quỷ đó đã làm gì với chiếc Fiasco vĩ đại vô song của tôi vậy? Có cảm giác như thể hắn đã sống trong ấy, hay cho người khác thuê lại. Một số người, họ chẳng có đẳng cấp gì cả. Anh nên nhìn thấy mấy cậu thợ máy ở xưởng sửa chữa xe hơi có cái kiểu cứ che mặt lại vì ganh tị và ngưỡng mộ khi chiếc Fiasco được lái đến - hay đẩy hay cẩu hay, trong một lần nọ, chính xác là được trực thăng câu thẳng đến - vào trong cái ổ đầy rẫy rác rưởi của họ. Chiếc Fiasco của tôi ấy, tính khí thất thường, như mọi con ngựa đua chiến nhất, như những nhà thơ và đầu bếp hàng đầu. Anh không thể mong nó hoạt động như một chiếc Mistral hay chiếc Alibi cũ nào. Tôi đã mua chiếc xe này năm ngoái bằng một đống tiền. Có vài người - mà có lẽ Alec là một trong số ấy - tin là chiếc Fiasco thiên về phô trương khoe mẽ, rằng khiếu thẩm mỹ về chiếc Fiasco này còn phải bàn. Nhưng *bọn họ* thì biết gì cơ chứ.

Tôi và chiếc xe vừa chửi vừa bò lên con phố dẫn về căn hộ của tôi. Ta chẳng thể đỗ xe quanh đây được nữa. Ngay cả chiều ngày Chủ nhật mà anh cũng không thể đỗ quanh đây được nữa.

Anh *cứ* đỗ song song chắn bên ngoài xe người ta: người ta cũng có thể làm thế với anh. Số lượng xe đang tăng lên gấp đôi trong khi diện tích nhà đang giảm xuống còn nửa. Nhà cửa bị chia tách, chia hai, chia bốn, chia thành mười sáu phần. Nếu như chủ nhà hay một tay kinh doanh bất động sản tình cờ bắt gặp một căn phòng có diện tích kha khá thì hắn ta sẽ biến căn phòng ấy thành mê cung, một câu đố. Bảng chuông bấm trên những hàng hiên bong tróc trông như bảng đèn điện tử trong tàu vũ trụ cổ lỗ sĩ. Phòng chia ra, phòng nhân lên. Nhà xẻ nửa - nhà bị chồng ba. Con người ta cũng tăng gấp đôi nữa, chia ra, tách ra. Rắc rối gấp đôi thì chúng ta chia đôi những mất mát. Chẳng trách sao chúng ta cứ cuồng chân cuồng cẳng.

... Tôi thích nghĩ về căn hộ của mình ở khu Tây London như là một ổ trác táng của tay chơi. Việc này không ảnh hưởng gì đến căn hộ của tôi, nó vẫn là một nơi giải trí công cộng, một hang thú, một cái chái - một căn hộ. Nó có mùi gã độc thân, mùi của đế chế độc thân: ngay cả tôi còn ngửi thấy mùi đó (đừng để bọn độc thân bước vào cuộc đời bạn, đi vào xương tủy bạn. Một thời gian sau, gã độc thân sẽ tiếm lấy xương cốt bạn). Như một cậu choai choai, tim thình thịch, mồm há hốc, căn hộ khốn khổ của tôi khao khát sự hiện diện của đàn bà. Mà tôi cũng vậy. Tinh thần của căn hộ đã suy sụp, tinh thần tôi cũng thế. (Cái áo ngủ của cô ta, kem dưỡng ẩm, cái rương quý hóa đựng đồ lót của cô ta - tất cả không còn ở đây nữa, chúng đã biến mất cả rồi.) Căn hộ của tôi có trải thảm màu kem xù xì, có một xô pha hình trụ bằng da tê giác và một chiếc giường hình trái xoan trải xa tanh đen. Chẳng có thứ nào là của tôi. Những bức tường phủ voan không phải là của tôi. Tôi thuê tất tần tật. Tôi thuê nước, thuê sưởi, thuê điện. Tôi mướn trà trong gói. Tính đến giờ tôi đã sống ở đây được mười năm mà chẳng có gì là của tôi. Căn hộ của tôi nhỏ teo mà cũng ngốn của tôi bộn tiền.

Đứng trong góc bếp theo kiểu Bắc Âu, nhìn xuống tôi có thể thấy những người chạy bộ chân cẳng tong teo đang chạy lơn tơn về hướng Nam tới phía công viên. Thật cũng ngán gần giống như ở New York. Vài gã trong đám béo hổn hển này, vài tay nghệ sĩ trễ thời ấy, bọn họ trông như đang chạy ngược lên nền đất nhô lên, cao dần. Thế hệ của tôi, chúng tôi khởi đầu cho

tất cả những trò này. Trước kia ư, có lẽ ai cũng hài lòng được cảm thấy lúc nào cũng như chết rồi. Giờ thì người ta muốn được cảm thấy sung mãn vĩnh viễn. Những năm 1960 đã dạy cho chúng tôi điều này, rằng già cỗi là chuyện thật đáng ghét. Tôi là sản phẩm của những năm 1960 - một sản phẩm không có ý kiến ý cò, không biết cười, luôn phục tùng của những năm 1960 - nhưng trong chuyện này thì lòng thông cảm chân thành của tôi quay ngược về xa hơn, về cái thời xa xưa khi không ai thấy phiền gì khi được cảm thấy lúc nào cũng như chết rồi. Tôi nhìn qua những ô cửa sổ đẫm mùi thuốc lá, dơ bẩn, nhòe nhoẹt của căn hộ mình, xuống những kẻ già nua đang lê lết trong những bộ áo quần trông như con nít kia. Về nhà đi, tôi bảo. Về nhà đi, nằm xuống, và ăn thật nhiều khoai tây vào. Hôm qua tôi đã thủ dâm ba lần. Không có lần nào là dễ dàng hết. Thỉnh thoảng anh phải thực sự bắt tay vào mà làm, như là trong tất cả các loại hình thể dục thể thao khác ấy. Đấy chỉ là vấn đề sức mạnh ý chí. Bất cứ ai dám đứng đó mà nói với tôi rằng thủ dâm không phải một loại hình thể dục thể thao thì kẻ đó đơn giản là không rõ mình đang nói gì. Tôi suýt chút nữa thì đã lên cơn trụy tim khi làm lần ba. Tôi cũng luyện tập đủ các loại hình thể dục thể thao khác. Tôi đi lên đi xuống cầu thang. Tôi leo lên taxi và vào những gian riêng trong nhà hàng. Tôi cuốc bộ đến tiệm Vòng Tay Đồ Tể và Tay Mơ London. Tôi ho rất nhiều. Tôi nôn mửa khá là thường xuyên, việc này thực sự giúp tháo hết mọi thứ trong người anh ra. Tôi hắt hơi, và lao vào bồn tắm hay bồn cầu. Tôi chui ra chui vào giường, thường là nhiều lần một ngày... À, ở New York là khi anh thấy tôi phong độ nhất đấy, sống có kỷ luật nhất, dứt khoát và năng nổ nhất đấy. Còn ở đây à, tôi nhận ra mình có khuynh hướng tụt dốc. Chẳng có việc gì để làm và cũng chẳng có ai để cùng làm gì cả. Tôi chẳng bao giờ làm gì hết. Tôi ước sao tìm được ai đó để không chung thủy với Selina nữa. Tôi nghĩ cô nàng Doris nhỏ bé chẳng hạn, tuyệt cú mèo. Đàn bà! Nhậu nhẹt! Việc suốt ngày say xỉn ấy, nó làm anh gặp bất lợi lớn với phụ nữ - dù hôm nọ qua điện thoại Fielding làm tôi kinh ngạc khi nói rằng tôi đã gây ấn tượng cực kỳ với Butch Beausoleil. Vâng, anh đã thấy tôi lúc phong độ nhất, tinh tế và hấp dẫn nhất, ở New York ấy đấy. Ôi nhờ

chút tinh thần New York ấy! Ở bên ấy, anh có thể trông thảm thương mắt mũi kèm nhèm nhưng mọi người cứ nghĩ anh là người có tài và là dân châu Âu. Tôi mắc vài sai lầm, tôi phải thú nhận thế, như mọi người ai cũng phạm sai lầm khi chúng ta qua đó mà quậy. Như là quát tháo đòi thêm đồ uống vào lúc hai giờ mười lăm trong những nhà hàng thưa người dần. Như là bày trò hát lè nhè trong các quán bar rồi lúc nào cũng té lên té xuống trong hộp đêm hay sàn nhảy. Một sáng nọ, trong chuyến đi cách lần này hai chuyến, tôi dự một buổi điểm tâm gặp mặt với Fielding và ba tay bỏ vốn ban đầu trong khu văn phòng của một khách sạn sang trọng ngoài quảng trường Sutton. Tôi đang nửa chừng diễn thuyết bản đề cương thì cái nút chặn cơn buồn nôn bất thình lình vọt ra khỏi họng. Tôi chỉ vừa kịp chạy vào phòng vệ sinh ngay bên cạnh, cái phòng vừa rộng vừa vọng âm: tôi tạo ra âm thanh mô phỏng tiếng một con tê giác bị nổ banh xác xuyên qua cả lần cửa đóng kín như dùng cả bốn kênh truyền hình một lúc (sau này Fielding giải thích như thế). Khi quay trở lại thì tôi nhận được một hai cái liếc mắt cười cợt, nhưng tôi cứ hiên ngang lờ đi và tôi nghĩ việc đó chẳng hề hấn gì đến tôi cả. Tôi mà là bọn họ, tôi hẳn sẽ rất khoái chí tận hưởng cảnh tượng ấy. Việc nhìn thấy ai đó vỡ tan xác sẽ làm cho quả tim già nua của tôi phấn khởi lắm đấy - mà này, phải là tự làm mình vỡ tan xác đấy nhé. Chứ không phải là nổ tan tành do ngoại cảnh hay do rủi ro tác động vào đâu, những thứ đó chỉ làm cho tôi sợ thôi. Nhưng ở bên Mỹ này người ta hơi khắt khe tí, vì thế mà có những cái nhìn lo lắng hồ nghi, vào buổi sáng đó, về cả mớ nước quả ép và trứng bác và cà phê đang sôi ùng ục trong những bình bạc dày nặng, trong khi tôi cố gắng nói tiếp. Tôi bắt đầu tạo ra một tiếng rõ to - hôm nọ tôi lại nghe thấy tiếng ấy, khi đang cố nặn ra giọt cuối cùng từ chai tương cà chua bằng nhựa. Có gì ghê gớm đâu. Tôi chỉ ho chảy cả nước mắt và phải được dìu xuống lầu vào trong chiếc Autocrat. Toàn là những trò tiếu lâm khôi hài cả. Tôi không thích nhìn thấy phụ nữ trong tình trạng này. Người ta không nhìn thấy tình trạng ấy ở phụ nữ nhiều cho lắm, và tôi vui vì điều này. Thỉnh thoảng anh thấy tình trạng ấy ở chỗ tôi, mấy con nhỏ tóc vàng hoe rệu rã trong những quán rượu

tồi tàn... Chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó, tối hôm ở Berkeley ấy? Chuyện gì đã xảy ra? Điều gì đó đã... Tôi đã giải đáp được một bí ẩn nho nhỏ. Giờ thì tôi biết làm thế nào mà mình xoay xở kịp cho chuyến bay từ New York rồi. Fielding đã gọi cho sân bay JFK thông báo với hãng Trans-American là có một quả bom trên chuyến tôi cất cánh. "Chẳng có gì to tát cả đâu, Bảnh Tỏn à," Fielding bảo với tôi qua điện thoại. "Tôi luôn giở trò đó mỗi khi tôi bị trễ. Bọn họ sẽ xử đẹp những người tới trễ nhưng không dám làm thế đâu nếu anh đi khoang hạng nhất. Làm thế thì không kinh tế"... Và rồi lại có điều bí ẩn thứ hai, điều bí ẩn vẫn còn lảng vảng.

Buổi chiều Chủ nhật này đây tôi đi từ phòng bếp vào phòng ngủ. Tôi mở cánh cửa mỏng màu trắng của tủ âm tường chứa quần áo để lấy ra bộ com lê tôi mặc trong đêm cuối cùng ở New York. Đây chẳng phải là lần đầu tiên, tôi lôi cái quần ra trải thẳng trên giường. Có một vết ố tung tóe thật to trên mấy lằn gấp hai bên đũng quần, màu nâu đậm trên nền vải nâu nhạt, tận cùng là những giọt dài xuống hai bên ống quần. Vòng ngoài cái chất dơ dơ đó hơi rạn ra khi được chạm vào. Cái gì thế nhỉ? Nước vấy lên từ vòi chăng? Không. Đấy là sâm banh, hay là nước tiểu. Tôi nghĩ tôi biết sự thực là gì. Ký ức vẫn ở đâu đó ngoài ấy, vẫn có hình dạng của riêng nó - nhưng chạm vào thì thật kinh tởm. Ấy! Đừng để nó chạm vào tôi! Đem nó đi *chỗ khác*... Vậy là tôi lại cất bộ com lê vào, khóa nó lại trong nhà tù cùng với tên đồng phạm, đóng nó lại nơi an toàn cho buổi đêm, cách xa tầm động chạm của tôi.

* * *

Hiện tại cũng đang thiêu thiếu thứ gì đó. Anh không thấy thế ư? Di động, lấp lánh và quyến rũ, cuộc đời tôi trông ngon lành - dù sao đi nữa trên lý thuyết cũng là vậy - nhưng tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý rằng tôi có vấn đề. Không phải thế ư? Vậy thì nó là gì? Này anh trai, này chị gái, làm điều phải đi nào và cho tôi biết với. Giúp tôi với. Các người sẽ bảo tôi rằng đó là do say xỉn... say xỉn không có gì đáng hoan nghênh, tôi cam đoan là thế, nhưng say xỉn cũng chẳng phải là cái gì mới mẻ. Một thứ

gì khác thì mới mẻ. Tôi cảm thấy bị xâm phạm, bị lừa bịp, bị xỏ mũi. Tôi nghe thấy những giọng lạ lẫm nói thứ tiếng lạ hoắc. Tôi có những suy nghĩ hoàn toàn nằm ngoài khả năng tư duy của mình. Tôi cảm thấy bị xâm hại... Sáng hôm nọ tôi giở báo ra thì thấy rằng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi tôi đi vắng, cả nước Anh đã sục sôi vì xáo động và binh biến, do bọn tâm thần trong xã hội sống ở những khu ổ chuột khô nẻ. Tình trạng thất nghiệp, tôi được biết, là điều đã làm cho mọi người điên dại lên như thế. *Tôi biết mấy người cảm thấy như thế nào*, tôi nói với mình. *Tôi cảm thấy những gì mấy người cảm thấy*. Bản thân tôi cũng không có gì nhiều để làm cả ngày đây này. Tôi ngồi đây bất lực, đầu óc tôi lùng bùng cơn đau tai và náo động. Tại sao vậy? Nói đi nào. Vùng nội đô rạn nứt vì khủng hoảng tiền tệ - nhưng tôi *có* tiền, cả núi tiền, và lại sắp kiếm ra nhiều hơn nữa. Vậy còn thiếu thứ gì chứ? Còn cái quái quỷ gì nữa chứ?

Đột nhiên bị thôi thúc (và đấy là cái cách mà dạo gần tôi luôn nảy ra ý tưởng: nguồn cơn thúc đẩy tôi chỉ có chừng ấy), tôi đi sang phòng bên đưa mắt khắp bộ sưu tập sách của mình: *Hướng dẫn thuế nhà đất, Đảo châu báu, Những kẻ cho vay nặng lãi, Timon thành Athens, Tập đoàn tài chính, Người bạn chung của chúng ta, Mua mua mua, Silas Marner, thành công!, Câu chuyện của người tha thứ, Lời thú tội của tên thừa phát lại, Viên kim cương to như Khách sạn Ritz, Quyền thừa kế đá thạch anh* - và tất cả chỉ có thế. (Hầu hết những cuốn sâu sắc đều là của những cô tiền nhiệm Selina dồn lại, trừ cuốn *Những kẻ cho vay nặng lãi* mà tôi nhớ là chính mình đã mua.) Tôi nhìn trân trối vào dàn loa khủng của mình. Nhiều năm trước, khi trưởng thành, tôi đã bỏ được sở thích nhạc rock, và kể từ đó tôi chẳng thể nào đắm mình vào thể loại nhạc nào khác nữa. Tôi chờ đợi, tôi nấn ná, nhưng nó vẫn chẳng xảy đến. Chương trình truyền hình sáng sớm vẫn chỉ còn trong mơ, một tiếng thì thầm. Tôi sẽ loay hoay với chương trình ấy nữa, có lẽ thế. Có lẽ là không. Xem ti vi là một trong những cái thú chính của tôi, một trong những kỹ năng chủ chốt của tôi. Phim video là một thành tựu khác nữa của tôi: sùng bái ma quỷ, chém giết, khiêu dâm hạng nhẹ. Khi bằng lòng suy xét, tôi nhận ra rằng tất cả những thú tiêu khiển của tôi đều có chiều hướng dâm dục. Cái yếu tố đơn độc thỏa mãn được nhấn mạnh thẳng

thừng. Thức ăn nhanh, màn diễn khiêu dâm, trò chơi điện tử, máy đánh bạc, video rẻ tiền, tạp chí khỏa thân, rượu chè, quán xá, ẩu đả, ti vi, thủ dâm. Tôi có linh cảm về mấy cái trò thủ dâm này, hay là cái tần số thường xuyên đến mệt mỏi của chúng. Tôi cần cái đụng chạm của con người. Ở đây lại chẳng có người nào nên tôi tự mình làm thôi. Ít ra thì thủ dâm là miễn phí, đồ mời, không dính dáng tới tiền bạc.

Trên chiếc bàn phòng khách bằng thạch anh hợp với xô pha màu vỏ khoai tây có một xấp thư chưa mở quẳng bừa ra đó. Đã bao lâu rồi những lá thư trong đời tôi chỉ gói gọn trong một chủ đề duy nhất? Khi tôi nhìn mấy tấm danh thiếp trong đống này, khi cuối cùng tôi cũng càu nhàu xé hết mớ thư xin xỏ, chào bán và đề nghị lừa đảo này, tôi chỉ muốn nói, Này, chúng ta không đổi chủ đề được sao? Chỉ một lần thôi, sau từng ấy năm trời? Các người không nói về cái gì khác được à?... Vì Chúa, lần sau cùng tôi nhận được thư tình là khi nào? Lần sau cùng tôi viết thư tình là bao giờ?

Đã sáu giờ rưỡi. Thời khắc để ăn năn. Tôi gọi đến khách sạn cho Doris Arthur và xin lỗi một thôi một hồi. Một người chứa đựng được bao nhiêu lời xin lỗi nhỉ? Tôi sẽ phải cần nhiều lời xin lỗi hơn khi tôi quay trở lại New York - dành cho Martina... Doris tha thứ cho tôi khá nhẹ nhàng. Bọn họ bao giờ cũng vậy, thoạt tiên là thế. Ngoài ra, cô ta có được 100.000 đô để giữ nguyên mối quan tâm. Rồi tôi tìm thấy cây bút bi, một thếp giấy, vài phong bì, một xấp tem. Tôi gập cuốn séc lại. Tôi vừa viết vừa lầm bầm với bản thân và với tiền.

Lá thư cuối cùng mang một dòng địa chỉ được viết tay bằng mực, gọi tôi là ngài John Self. Khi tôi lật qua xấp thư từ màu kaki trong một buổi sáng thê lương vừa từ New York trở về (ngồi đấy, giữa trưa London, trong một căn hộ trống trải với một ly rượu trên tay: nghĩa là, một ly gin tonic vào lúc sáu giờ sáng - giờ thì chuyện này *hẳn* là tin tốt lành cho thể xác lẫn tâm hồn đây), tìm kiếm một bàn tay cứu giúp, thân thiện, tôi đã liếc qua những dòng chữ lóng ngóng và sờ bức thư tìm một chiêu đừng-quên-tôi từ một trong những chuyên gia chăm sóc xương sống hay bậc thầy về tóc tai hay chuyên gia tim mạch mà tôi cần phải dùng đến. Bọn họ cho mấy con nhỏ ngoại quốc viết tay địa

chỉ gửi thư: việc này tạo ra chút liên kết riêng tư. Nhưng lá thư này đột nhiên có vẻ riêng tư thực sự. Tôi xé toạc họng thư ra mà tim vọt lên trong ngực. Và tôi đọc:

John anh yêu

Nhận lại em đi anh. Em không thể tin được là anh thực lòng muốn nói những điều kinh khủng anh đã nói. Làm sao anh có thể nghĩ về em như thế cơ chứ. Xin hãy đi đón em về, em không biết phải làm gì khi không có anh ở đấy mà chăm sóc cho em.

Yêu anh, Selina của anh XXXXXX.

Tái bút: Em rỗng túi rồi.

Phấn khích đến nguy hiểm, mạnh hơn nữa bởi lửa dục cuộn trào, tôi rót cho mình một ly rồi rà lại lá thư tìm manh mối. Dấu bưu điện là ở Stratford-upon-Avon. Ngày tháng là mười ngày trước. Trong này, phần đầu giấy viết thư là của khách sạn - sòng bài Cymbeline, số điện thoại bảy chữ số được in thành cụm hai - năm... Cái trò nhận-lại-em-đi này là gì đây? Những thứ kinh khủng cô ta bảo tôi đã nói là gì thế nhỉ? Không phải lần đầu tiên mà tôi hình dung ngược trở lại cái đêm trước khi đi New York. Chuyện gì đã xảy ra? Tôi dẫn Selina ra nhà hàng đắt tiền ăn tối. Chúng tôi có một trận cãi cọ kịch liệt về chuyện tiền nong. Về lại nhà, có một cuộc ân ái tạm chia tay thật tỉ mỉ, Selina bày trò và chịu trận, còn tôi thì dạt dào nhục cảm như mọi khi. Rồi tôi uống vài viên thuốc ngủ, theo như tôi nhớ, để cố chợp mắt. Nói cách khác thì đấy là một đêm hoàn toàn bình thường. Hẳn khúc cuối tôi đã có đôi co vài lời với cô ta, nhưng chuyện đó cũng khá là thông thường nữa. Khi tôi thức dậy giữa trưa ngày hôm sau thì Selina đã cuốn gói từ lâu rồi. Tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì về chuyện đó. Tôi uống một ly cà phê kiểu Ireland, gói ghém hành lý, rồi để số điện thoại lại trên tường bếp.

Một giọng nam trả lời điện thoại, rồi đều đều chấp thuận yêu cầu của tôi.

"Em đã biết là anh mà," cô ta nói, thỏ thẻ ám muội nén cái giọng khàn khàn giục giã.

"Tới đây đi. Về nhà đi," tôi đáp với cùng một kiểu giọng. "Anh muốn em. Ngay bây giờ."

"Ôi người đàn ông của em. Em đi bằng cách nào đây?"

"Gọi taxi đi."

"Taxi ấy à!"

"Làm đi."

"Vâng."

"Nhanh nhanh vào."

"Vâng."

Tôi đi vòng vòng trong căn hộ. Tôi cầm lá thư lên. Hai mắt tôi, chúng ngứa ngáy nóng rát. Anh biết gì không? Đây là lần đầu tiên tôi thấy chữ viết tay của cô ta - cái chữ ký tài tử, mềm mại, những ký hiệu hôn nguệch ngoạc của cô ta. *Có thể nào* như thế được chứ? Ý tôi là, tôi biết chúng tôi không phải là cặp đôi thích bày tỏ tình cảm nhất, nhưng cũng thế mà thôi. Bố khỉ, hai năm qua lại, vậy mà không có lấy một mẩu giấy nhắn? Bố khỉ. Tôi thả bức thư xuống. Tôi nhìn lên. Tôi đã bao giờ cho cô ta thấy chữ viết tay *của tôi* chưa? Có mà, cô ta đã nhìn thấy nó, trên hóa đơn, phiếu tín dụng, trên séc.

Tôi lang thang vào những khu mua sắm nhộn nhịp. Sứ mệnh của tôi ư? Mua sâm banh. Selina ấy à, cô ta thích tiêu pha lắm. Anh không thể làm khiêu dâm nửa vời. Nghệ thuật khiêu dâm và tiền bạc mang một giáo ước khăng khít, và anh phải trả lệ phí công đoàn... Khách sạn Cymbeline hử? Tôi cũng đã đến cái động đó rồi - với một trong mấy cô tiền nhiệm của Selina, người mẫu hay nhà tạo mẫu gì đó, Cindy hay Lindy hay Judy hay Trudy gì đó. Đấy là một hang ổ cờ bạc và một dinh thự đầy rượu mạnh nơi người ta chỉ biết chi bất kể lý do, nơi rất mắc mỏ, đầy mấy tay người Mỹ và Canada, dân phe phẩy, gái lẳng lơ, bọn đĩ điếm và đám đi nghỉ cuối tuần bẩn thỉu. Tôi giới thiệu nơi này đấy. Còn tôi à, tôi đến Stratford để làm đoạn quảng cáo truyền hình cho một loại mới bánh mì dẹt hay bánh mì ổ hay anh hùng nào đấy có vỏ giòn tan nhân thịt lợn muối với trứng tên gọi là Hamlette. Chúng tôi sử dụng một nhà hát nào đấy và quay toàn bộ đoạn quảng cáo trên sân khấu. Có một nam diễn viên, mặc vest đen, có cái đầu và cái mồm, đang bị một con nhỏ điên cuồng mà

anh ta dây dưa xỏ mũi. Rồi bất thình lình một cô em tóc vàng ngực bự to cao mặc chiếc quần sexy và áo ngực đủng đỉnh đi vào, mang theo một cái khay đựng hai chiếc Hamlette ngào ngạt khói. Cô ta nháy mắt với anh chàng một cái - vậy là xong, dễ ợt. Tất cả những đoạn phim quảng cáo khác mà tôi dựng đều khắc họa một nhỏ tóc vàng ngực bự cao to mặc quần sexy và áo ngực. Đấy kiểu như là thương hiệu của tôi vậy. Chẳng có ai nói những thước phim quảng cáo của tôi là tinh tế cả. Nhưng trời ạ bọn họ có bán hết nhanh thức ăn nhanh không cơ chứ.

Tôi thụp người xuống né bảng đèn trắng ẩm ướt đi vào mấy lăng kính ở Tủ Rượu. Chúa ôi, trong này họ có nhiều rượu thật, mà nhiều loại trong đó lại là thứ hạng nặng - hàng bình hàng bình sherry Nigeria, hàng lít hàng lít vang đỏ Alaska. Người ta thậm chí còn trữ cả hàng mang tên Alkohol, bán trong những vại nhựa không nhãn mác. Tiệm Tủ Rượu này hẳn đã mở ra để đáp ứng trực tiếp cho mấy mụ ăn mày, đám vô gia cư và bọn nghiện rượu khập khà khập khiễng hay quanh quẩn nơi góc phố này. Chắc chắn là có mấy khuôn mặt u ám đó lẩn khuất quanh mấy giá rượu trong đây. Khi tôi còn nấn ná trong gian trưng bày whisky mạch nha thì một tay già nua mà sự hiện diện đã được báo trước bằng mầm mống hơi thở thối inh giận dữ bật dậy trước mặt tôi đột ngột như một con rồng lửa và máu. Oài! Bằng giọng nhừa nhựa hắn rụt rè nài xin và tự bào chữa, tay chỉ vào vết sẹo còn mới xẻ ngang gò má đỏ loét. Không anh không làm thế được, anh bạn à, tôi nghĩ - anh không thể ăn xin ở trong này: việc này tạo ra tất thảy những liên tưởng không ai muốn đón nhận cả. Tôi đã có thể cho hắn một đồng để hắn tránh xa ra nhưng, quả nhiên, một trong ba anh chàng non choẹt đang đứng canh két tiền vừa ngáp vừa tiến tới, đặt một bàn tay nặng nề lên vai gã khốn khổ, chỉ hắn quay ra đường, nơi dành cho hắn. Đi ra ngoài kia, thằng già. Tại sao? Bởi vì tiền bảo thế. Tôi kiếm được ba chai rượu Pháp như thường lệ. Tại bàn người ta đối chiếu thẻ tín dụng Vantage của tôi với một cuốn sách nhỏ liệt kê số của những kẻ lừa đảo đã bị bắt và những kẻ thua cuộc đã xác minh... Đoạn tôi ôm lỉnh kỉnh qua gian bên cạnh gọi là Trạm kiểm soát hay Kiểm tra hay Thanh toán gì đó, có một con nhỏ ngồi trong lồng chuyên đổi séc ra tiền mặt 24/24 nhưng

dường như luôn giữ lại phân nửa tiền của anh làm hoa hồng cho cái dịch vụ hay hớm này. Thật ra là hơn một nửa ấy chứ, hay là đến thời điểm này thì có cảm giác là như thế. Phí dịch vụ cứ tăng hoài. Ngày nào đó tôi bước vào đây, viết một tờ séc năm mươi bảng, chuồi nó qua, đứng xớ rớ đó một lúc, rồi hỏi: "Coi nào - thế còn tiền của tôi?" Và con nhỏ trong lồng đó sẽ nhìn lên nói, "Ông không biết đọc à? Giờ thì chúng tôi giữ hết khoản đó."

Tôi đi bộ về nhà qua đường vòng xa hơn, để giết thời gian trước khi cô ta đến - nàng Selina bạc màu sương gió của tôi, nàng Selina Xa Lộ của tôi, một lần nữa lại rẻ bèo trong mớ hàng hạ giá. Tôi yêu điều này biết bao. Tôi yêu tất cả những điều này biết bao. Cũng giống như Selina, khu vực này đang phất lên. Lúc trước bên kia đường từng có một nhà hàng Ý thế hệ thứ ba: bàn trải khăn vải lanh và những cô hầu bàn mông tròn, mặc đồng phục đen, nghiêm nghị. Giờ nơi đó là tiệm Hang Bánh Kẹp Thịt. Mà trên phố thì đã có một Chòi Bánh Kẹp Thịt rồi. Có cả Lán Bánh Kẹp Thịt, và Lùm Bánh Kẹp Thịt nữa kìa. Thức ăn nhanh tương đương với kiếm tiền nhanh. Tôi biết điều đó: tôi có giúp sức chứ đâu. Có lẽ còn nhiều chỗ hái ra tiền cho nhiều tiệm bánh kẹp thịt nữa. Cứ cách một cửa sổ là thấy phô ra một quán vũ khỏa thân. Một con phố cần có bao nhiêu quán vũ khỏa thân nhỉ - ba mươi, bốn mươi chăng? Ở đây từng có một hiệu sách, sách bày bán được xếp theo thứ tự ABC và thành từng khu theo chủ đề. Giờ thì nó không còn nữa. Cửa hiệu đó đã không có được điều kiện cần: mãi lực. Hiệu sách giờ thành một quán vũ khỏa thân, và có ba con nhỏ da rám nắng săn chắc điều hành quán này cùng những nụ cười khao khát. Đã từng có một quán nhạc (sáo, ghi ta, nhạc phổ). Giờ nó trở thành siêu thị đồ lưu niệm. Đã từng có một phòng bán đấu giá: giờ là câu lạc bộ băng hình video. Tiệm đồ nguội chế biến theo luật Do Thái - thành tiệm massage. Anh hiểu ý rồi chứ? Cách thức của tôi đang phất lên. Tôi hài lòng. Không, tôi hài lòng mà. Hơi tiếc về cái nhà hàng - tôi là khách quen, và Selina thích nơi đó - nhưng những cửa hiệu khác thì chẳng có ích gì nhiều cho tôi nên tôi thấy vui khi chúng biến hết cả rồi.

Lủi ra khỏi luồng lưu thông như mắc cửi, tôi đi vào mạng

lưới mắt cáo yên tĩnh hơn bao gồm những lô nhà bụi bặm và những khách sạn ỉu xìu. Một vài khu nhà dân cư cũng lên đời: trưởng giả ra, trang hoàng thêm suối nước, phủ thêm đá hoa. Mấy tay giám đốc điều hành quảng cáo, mấy tay đầu tư, những cặp mới cưới mặt mũi kênh kiệu, họ dọn đến đây rồi khoanh vùng đóng cọc miếng đất của mình. Bây giờ người ta thậm chí còn bắt gặp vài kẻ hơi hơi nổi tiếng lạc lõng ở gần chỗ tôi. Một nam diễn viên già, trình diễn những bài ca chua chát ở mấy quán rượu trong ngõ hẻm. Có một con nhỏ xướng ngôn viên, thỉnh thoảng tôi nhìn thấy cô ta nhồi nhét lũ con vào chiếc Boomerang te tua. Mỗi ngày một tay dẫn chương trình đối thoại thất bại và một tay cựu chủ sự chương trình đố vui nghiện rượu lầm lì ngồi ăn trưa trong nhà hàng Kebab ở Zilchester Gardens. Ồ phải rồi, lại còn một tay *văn sĩ* sống gần khu của tôi nữa. Một gã trong quán rượu đã chỉ cho tôi thấy tay này, và từ đấy tôi vẫn thấy hắn loanh quanh trong khu Family Fun, tiệm trò chơi điện tử, thấy hắn xách cái túi đựng đồ giặt ủi màu xanh tới tiệm Whirlomat. Tôi không nghĩ người ta trả cho nhà văn nhiều lắm, anh có nghĩ thế không?... Hắn ta đứng lại nhìn chăm chăm vào tôi. Khuôn mặt hắn cau có nghi ngờ - cũng có cả vẻ như thông hiểu, cùng một cái nhếch mép thông đồng trong nụ cười đểu giả của hắn. Hắn làm tôi thấy rợn. *"Lại biết tao hả mày?"* một lần tôi gào lên với hắn từ bên kia đường, và ngón tay tục tĩu cùng một nắm đấm cảnh cáo. Hắn bình chân như vại, tiếp tục nhìn chằm chặp. Tên của tay nhà văn này, người ta bảo tôi biết, là *Martin Amis*. Chưa bao giờ nghe về hắn. *Anh* có biết tác phẩm nào của hắn không?

Tôi lưỡng lự nhìn lên: thời tiết vẫn chẳng ra sao. Đôi lúc, khi bầu trời xám xịt như thế này - xám xìn xịt, thật ra là chối bỏ ngay cả cái khái niệm màu sắc - và khi hàng triệu con người đứng khom khom ngẩng đầu lên, thật khó mà phân biệt không khí với những tạp chất trong mắt người, như thể chính những mạt bụi xoăn xoăn cong cong như cánh hoa lơ lửng đó lại là một phần trong các nguyên tố, trong mưa, trong các bào tử, nước mắt, trong màn sương mỏng, trong cát bụi. Có lẽ, trong những khoảnh khắc như thế, bầu trời chẳng qua chỉ là một tổng hòa bụi tồn tại trong mắt con người chúng ta.

* * *

Tất cả đã sẵn sàng. Giờ tôi đã quay về căn hộ. Ga giường đã thay, tất vớ đã thu gom, các tạp chí đã được giấu đi. Tôi thì đã tắm rửa chải chuốt. Chỉ chút nữa thôi chuông cửa sẽ reo lên và Selina sẽ ở đây với đôi mắt Ba Tư, với túi du lịch, với cổ họng nóng khát, với đồ lót vạn năng, hai cổ tay trầy trụa, cùng mùi hương ân ái, và cũng có thể lắm, cả mùi của những thằng đàn ông khác nữa. Tuy nhiên, dưới sự bảo trợ của nghệ thuật khiêu dâm, việc này cũng ổn thôi, cũng được thôi. Việc này cũng thỏa đáng thôi. Tôi phải chờ cho đến khi biết rõ anh hơn một chút rồi mới tiết lộ mình sẽ làm gì với Selina trên giường. Nhưng dù sao thì chắc tôi cũng nói cho anh biết. Ai mà quan tâm cơ chứ? Tôi thì tôi không quan tâm rồi đấy. Cô ta có phải là kẻ vô thần không? Cô ta có lên giường với đám đàn ông vì tiền không? Không, không phải là Selina của tôi. Cô ta chỉ đóng những phim buồn khi tôi đi vắng, chỉ để chiếu riêng trong cái đầu già cỗi này của tôi. Tối nay tôi sẽ hốt trọn. Khó có thể nói tôi phiền lòng gì cho lắm, khi mà giờ thứ dâm dục đó đang ngồi trong taxi trên đường đến đây.

Trong khi chai sâm banh đang được làm mát trong cái tủ lạnh tuy nhỏ nhưng công suất lớn của tôi, tôi khui một chai bia và nuốt mười viên con nhộng vitamin E. Tôi là một tên nghiện vitamin, nghiện penicillin, nghiện thuốc giảm đau. Thuốc giảm đau, cái này mới gọi là *hay ho* vãi... Người cứng đờ, miệng lầm bầm, bồn chồn, tuyệt vọng, tôi đi vòng vòng trong căn hộ. Tôi đứng im. Tôi ngồi xuống. Tôi dùng cái điều khiển từ xa bật ti vi lên. Với một tiếng lách tách ứng báo, Thái tử xứ Wales hiện lên trên màn hình thuê. Chào nhé Thái tử, tôi tự nói. Anh về hồi nào thế? Tay này sẽ cưới vợ trong khoảng một tháng nữa. Anh ta cua ngay một cô nhỏ đáng yêu gọi là Công nương Diana. Trông cô ta không có vẻ như là sẽ gây nhiều phiền toái cho Thái tử - dù gì thì cũng không giống như những gì Selina của tôi gây ra cho tôi... Trong một loạt các đoạn clip, vị thái tử chơi polo, leo núi, lái máy bay chiến đấu, chỉ huy những đội tàu chiến. Anh ta ngồi trước lò sưởi, nhỏ nhẹ nói chuyện với mẹ mình, Sếp Sòng. Mặt nhìn thẳng vào ống kính, vị thái tử trả lời câu hỏi về thời thơ ấu

và thuở niên thiếu. Anh ta bảo, anh ta lấy làm biết ơn sâu sắc vì đã được dạy cho tính kỷ luật tự giác ngay từ rất sớm. Kỷ luật tự giác, Thái tử nói, đối với anh ta có vẻ như là điều kiện tuyệt đối cần cho bất cứ hình thức tồn tại văn minh nào... Trời ạ, tôi ước gì từng có ai đó dạy cho *tôi* tính tự kỷ luật - khi tôi còn trẻ ấy, khi con người ta học hỏi mọi điều mà không thực sự cố gắng ấy. Người ta hẳn có thể đã dạy cho tôi lòng kiêu hãnh, tính tự trọng, và sẵn đó dạy cả tiếng Pháp luôn. Tôi hẳn sẽ chẳng cần phải động một ngón tay. Nhưng chẳng có ai dạy tôi mấy thứ đó cả. Tôi đã gắng sức tự rèn luyện cho mình những điều ấy. Tôi ngồi ì ra cố dạy cho mình tính kỷ luật tự giác. Nhưng mà tôi chẳng chịu nổi (chẳng vui thú gì cho lắm, tính kỷ luật tự giác ấy), nên rốt cuộc rồi lần nào tôi cũng lại ra ngoài tìm vui. Chuông cửa kêu lên và tôi lồm cồm đứng dậy, hai tay bận thọc túi quần đầy những tiền.

"Dạo này có làm tình không hử?"

Cuối cùng thì, buổi tối cũng đến giai đoạn đã hứa hẹn, đã trù liệu. Chúng tôi vừa ăn tối ở nhà hàng Kreutzer về. Chuyện này thuộc về truyền thống, là vấn đề tục lệ. Nhà hàng Kreutzer cung cấp khung cảnh mắc mỏ cho cuộc trùng phùng của hai bọn tôi, cho những màn dạo đầu và cho những lời dối trá của cả hai. Đã có thịt thà nung núc và rượu vang màu máu. Đã có cả vài ly brandy, và kem tráng miệng béo ngậy. Đã có cả vài lời qua lại dâm dục tục tĩu. Selina đang cao hứng, còn tôi thì, tôi là một chuyên gia có lượng ca lo dư thừa đang sôi sục.

"Có," cô ta trả lời, sau một lúc ngập ngừng, nhấp một ngụm sâm banh.

"Ai thế? Có phải người anh quen không?"

"... Phải."

"Tốt hơn em nên nói cho anh biết đi."

"Em đang ở trong phòng. Em đang quỳ trên bậu cửa sổ nhìn ra thiên hạ. Lúc này thật yên bình đáng yêu. Rồi chiếc xe màu đen to đùng đó đỗ lại bên ngoài khách sạn. Chiếc xe có viền crôm và vàng. Cửa sổ xe hạ xuống và một bàn tay đeo mười hai chiếc nhẫn thò ra ngoắc em."

"Lúc đó em đang mặc gì?" Cô ta đang mặc áo chẽn đen ôm

thân kéo dài bó lấy hai đùi, mang vớ dài màu kim loại sáng và giày vàng kim.

"Em đang mặc chiếc đầm trắng be bé của em từ khi còn là bé con. Chiếc áo phủ có tới đây à. Em chưa có mặc quần lót vào vì em chỉ vừa mới tắm ra và đang mặc dở quần áo."

"Rồi lúc đó em làm gì?" Cô ta băng qua phòng đến quỳ xuống giường bên cạnh tôi. Cô ta đưa cả hai tay lùa tóc ra sau, để lộ cái cổ nuốt lên nuốt xuống.

"Em băng qua phòng rồi rón rén xuống cầu thang. Em chui vào trong cái xe to vật ấy."

"Hắn đã làm gì?" Tôi đặt cô ta nằm ngửa ra. Chiếc áo chẽn đen có bốn mươi hạt nút màu đen, cài lại bằng những khuyên lụa hình con mắt. Giờ thì còn ba mươi chín nút. Giờ thì ba mươi tám.

"Hắn nhấc em lên trên người hắn. Giống như là ngồi lên một cái tời hay là một vòi nước máy vậy. Hắn đặt hai tay lên vai em, rồi ấn xuống. Em nghĩ: hắn sẽ chẳng bao giờ vào trong được, em sẽ chẳng bao giờ tới hắn được. Nhưng hắn quá mạnh, hai tay hắn thật không thể tin nổi, nặng như vàng ấy. Đau thì có đau nhưng em đang ẩm ướt nên cái đau ấy nhễu nhãi và ngọt ngào. Em nghĩ: em là một con củ lặc, em chỉ là một con củ lặc mà thôi."

Chốc sau, cô ta ườn người ra thoải mái bên cạnh tôi trên lớp xa tanh, tôi hút một điếu xì gà và uống hết chỗ sâm banh rồi nghĩ về một cuộc sống tốt đẹp. Theo một cách, một kiểu nào đó, tôi nghĩ là tôi thực sự muốn sống cho tốt đẹp.

Nhưng làm thế nào để sống cho tốt đẹp nhỉ?

* * *

Tận đáy lòng, tôi thấy mình là một gã khá hạnh phúc. Hạnh phúc là khi đau đớn nguôi ngoai, người ta bảo thế, vậy nên tôi đoán tôi là một gã khá hạnh phúc. Đau đớn của tôi thường xuyên nguôi ngoai. Nhưng đau đớn cũng thường xuyên ập đến. Đấy là lý do vì sao tôi lại có được nhiều lúc nguôi ngoai mà người ta nói đến đấy, và mọi nỗi hạnh phúc ấy.

"Anh biết tôi mong ước gì không?" Roger Frift hỏi. "Tôi

ước là mấy cái đêm trước khi anh đến tôi khám thì anh hãy vừa vừa phai phải một tí."

"Chuyện gì nữa đây?"

Tôi cũng nên nói thêm rằng Roger là một gã hai sáu tuổi dễ nhìn, và là một tay đồng tính cực kỳ tích cực.

"Lưỡi của anh ấy mà, nó cứ... Ý tôi là, đây chỉ là vấn đề cách xử sự tế nhị thông thường thôi. Cái lưỡi làm cho công việc càng thêm khó chịu cho tôi."

"Nó không có nghĩa vụ làm cho anh dễ chịu. Cứ làm đi. Chúa ạ, anh lấy tiền quá đủ rồi mà."

"Vậy thì nằm ra đi. Rồi *thoải mái* đi nào... Trời đất ơi!"

Anh chẳng thể thoải mái gì lắm khi nằm trên chiếc ghế điện của Roger. Roger là tay huấn luyện nướu lợi, vệ sinh răng miệng cho tôi. Mỗi năm bốn lần cùng với những cây kẹp mỏ quặp, những cây xiên và cây kim có đầu mũi tên, anh ta ken két chẻ dọc tận những chân răng của tôi. Ta gọi đấy là lấy cao răng, hay là kiểm soát bựa răng. Mà cái vụ bựa răng này là cái chó gì mới được chứ? Sao nó không đi mà chọc ngoáy ai khác đi? Nó không làm phiền gì đến bố tôi. Nó cũng không quấy nhiễu gì mẹ tôi, theo như những gì tôi biết. Mẹ tôi mất khi tôi còn rất bé. Giờ mới nghĩ thì tôi thấy bà ấy mất khi bà cũng còn rất trẻ nữa, mà thường thì tôi không nghĩ nhiều lắm về chuyện này... Cái răng hàm trên bên trái của tôi ấy, cái thứ đã đem đến cho tôi cơ man nào là đau đớn ấy - mấy ngày trước nó dịu dịu xuống, đem lại cho tôi thay vào đấy là niềm hạnh phúc, ôi thật là hạnh phúc. Nhưng hôm qua nó lại bắt đầu mang đau đớn đến cho tôi. Thực sự thì nó chẳng bao giờ dịu hẳn: tôi còn cảm thấy nó ư ử, o o, quắn quéo dưới lần da, hoạch định cho chuyến trỗi dậy. Giờ thì, tôi hy vọng Roger sẽ chữa nó, sẽ làm nguôi cơn đau ấy và lại đem sung sướng cho tôi. Selina cũng có ngón nghề này. Cô ta mang đau đớn đến cho tôi. Rồi làm nó nguôi ngoai. Tôi có hạnh phúc không? Tôi không rõ. Chắc chắn là tôi đã nguôi ngoai, vì giờ đây cô ta đã quay về. Ít ra, khi ở cùng tôi, cô ta chẳng ở với ai khác. Hình như là tối đó tôi đã lăng mạ và xua đuổi cô ta, cái đêm trước khi tôi đi New York. Tôi chẳng thể nhớ được. Hình như tôi đã gọi cô ta là con điếm, rủa cô ả là một con đĩ đào mỏ, và rồi đá đít cô ta ra khỏi nhà. Cô ta lê bước

vào màn đêm không một xu dính túi. Nghe đáng tin đấy chứ, nhỉ? Hay là không? Tôi chẳng thể nhớ được. Chúng tôi không đề cập đến chuyện này nhiều cho lắm. Chúng tôi nói chuyện tiền bạc. Cô ta muốn có một tài khoản chung trong ngân hàng. Anh nghĩ sao?

"Ô ô," Roger bảo, hơi thở của tay này cũng chẳng có hấp dẫn gì đâu, nếu anh muốn biết sự thật.

Đến lúc này thì trong mồm tôi đã có tới ba cái thiết bị đang kêu lục ục. "Oái," tôi cố nói. "Nhẹ nhẹ nào."

"Anh đã thấy khó chịu ở chỗ đó bao giờ chưa?"

"Ý anh là bị đau ấy hả? Đau chứ gì? Có, đau lắm. Vì vậy tôi mới đến đây."

"Ừ, đúng là anh phải thấy đau thôi. Ê này, hình như có gì biến động này."

Anh ta nói ra từ biến động như thể đấy là cái gì đó đáng cổ xúy, như là biến động xã hội, biến động theo chiều hướng tiến lên. "Ý anh là, bị lung lay chứ gì?" tôi lục khục nói.

"Có lẽ tôi phải kiểm tra xem răng này còn trụ được không." Roger với tay lấy cái cần đầy dây nhợ trên chiếc máy khoan. "Anh có cảm thấy gì không?"

"Gì là gì?"

"Như bị ép chẳng hạn?"

"Trên răng ấy à? Không."

"Thấy thốn thốn không?... Sức sống rất mong manh," anh ta lẩm bẩm.

Nghe tới đây thì tôi khạc mấy cái niềng ra phun phì phì và ngồi dựng dậy. "Anh đang nói cái gì thế hử? Nói cho chuẩn vào, nghe chưa? Cái răng lung lay và chết mất tiêu rồi và đang sút ra. Đúng chứ? Hay là không?"

"Tôi không làm cái việc nhổ răng," anh ta nghiêm nghị nói. "Việc này thì anh phải gặp bà McGilchrist thôi."

"Vậy thì cứ làm sạch hết mấy cái răng đi," tôi bảo.

Roger đặt mấy cái ống và kẹp vào lại. Anh ta ư ử trong miệng khi thao tác tẩy răng. Những dụng cụ của anh ta thực hiện cái công việc mổ móc, cái quy trình tinh chỉnh đau ê ẩm. Dụng cụ thép rà rà chỗ có vấn đề, chỗ cục răng vô dụng ở hàm trên bên trái của tôi.

"Hừm," anh ta lên tiếng khi việc làm bóng răng hoàn tất. Rồi anh ta điệu đàng lấy mấy dụng cụ ra khỏi mồm tôi. "Phần nướu đã bị hình dạng chân răng làm chấn động," anh ta trầm ngâm. "Súc miệng đi."

"Bị chấn động ấy à?" Tôi hớp một ngụm thứ chất lỏng sủi xèo xèo rồi nhổ toẹt ra chất màu hồng hồng nho nhã. "Cuối cùng cũng đưa ra được ý hay đấy nhỉ."

"À thì hình dạng cái chân răng ấy rất bất thường."

"Nên cái nướu không kham nổi chứ gì? Vì thế mà cái nướu bị chấn động chứ gì?"

"Cái răng thì vẫn còn sống," anh ta bảo.

Tôi lấy lại áo khoác trong phòng đợi sực mùi hoa - có hai người đang ngồi đó, nhờ nhờ và cô lẻ, giống như bao bóng ma trong những căn phòng đợi. Tôi trả tiền cho con nhỏ đang dấm dúi đan móc sau cái quầy không có cửa sổ: mười lăm bảng, bằng tiền mặt, và một cuốn băng video. Không biên lai. Kinh doanh chui. Tôi cai quản Selina theo kiểu kinh doanh chui. Bọn tôi chẳng có chứng từ sổ sách gì: chẳng có gì cả, không thư từ, không giấy nhắn. Không lời hứa danh dự. Thậm chí còn không có cả một cái bắt tay. Nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu.

"Selina em," tôi đã nói, hai ngày sau khi cô ta trở lại, "... trên đường ra sân bay Alec kể cho anh chuyện này buồn cười lắm." Selina ngập ngừng khi cởi áo khoác ra.

"Gì đây? Vậy thì cả một nụ hôn em cũng không được nhận sao?"

"Hắn bảo em đã ngủ với ai đó - nhiều lần lắm rồi, từ hồi nào tới giờ." Tôi nhấp một ngụm rượu và châm điếu thuốc nữa.

"Hắn ta là một tên quý tộc Anh," Selina chăm chú nói. "Hắn nhân đôi tài sản thừa kế trên phố Wall. Người hầu của hắn chạy đến đón em trong một..."

"Không. Chuyện này nghiêm túc đấy. Có thực đấy. Hắn bảo em có người dự bị. Người nào đó mà anh có biết."

"Ôi anh già ngu ngốc của em. *Nghe* làm cái gì. Anh biết là có lần hắn đã gạ gẫm em rồi mà."

"Có à? Thằng chó đẻ."

"Hắn hôn vú em. Rồi đặt tay em lên cái của hắn. Rồi hắn..."

"Chúa ôi. Lúc đó mấy người đang ở đâu thế? Đang nằm trên giường với nhau à?"

"Ở đây, trong phòng bếp. Hắn ghé qua khi anh ra ngoài."

Tôi rót thêm ly rồi ôn tồn nói, "Ai cũng gạ gẫm em hết mà Selina. Bọn bồi bàn trong nhà hàng gạ gẫm em. Bọn đàn ông trên phố cũng gạ gẫm em."

Cô ta nhắm mắt lại cười lớn. Đoạn cô ta nhanh chóng nghiêm túc lại và nói, "Nhưng hắn được cho là bạn của anh cơ mà."

"Bạn của anh đứa nào cũng gạ gẫm em."

"Anh chẳng có ông bạn nào hết."

"Terry đã sàm sỡ em này. Keith đã sàm sỡ em này. *Bố* anh đã sàm sỡ em này - mà ông ta là người trong nhà đấy."

"Đừng có *nghe* hắn nói. Anh không biết là Alec ghen tị với anh đến mức nào à? Hắn đang cố phá hoại tình yêu của chúng ta."

Câu này làm tôi choáng như một ý niệm mới lạ, xét về mọi nghĩa. Trong khi vặn mở nắp chai scotch thứ hai ra thì tôi chợt nghĩ, *Còn thiếu thứ gì đó. Cái gì ấy nhỉ?* Nhưng tất cả những gì tôi nói ra là - "Em thật sự nghĩ như thế ư?"

"Anh đang làm đổ ra ngoài kìa! Trời ạ, từ từ đã nào. Mới chưa tới sáu giờ nữa. Nghe này. Anh đã lấy mấy mẫu đơn ở ngân hàng về chưa? Anh đã ngồi đây uống được bao lâu rồi?"

"Mấy mẫu đơn gì?"

"Anh biết là đơn gì mà. Em phải có chút ít độc lập chứ."

"Phải phải rồi."

"Em hai mươi tám rồi."

"Hai mươi tám à? Ừ em đâu có trông như hai tám."

"Cảm ơn anh yêu. Em không nghĩ là em đòi hỏi quá đáng. Gregory cho Debby một khoản trợ cấp. Sao anh lại sợ chuyện ấy đến thế nhỉ? Em phải công nhận là, với những khoản nho nhỏ thì anh rất phóng tay. Nhưng hễ động đến chuyện..."

"Phải phải rồi."

Vấn đề rắc rối là, toàn bộ vấn đề rắc rối là, với tôi Selina quá thông minh. Tôi cố đổi đề tài. Theo kinh nghiệm của tôi, với Selina, cách duy nhất để đổi đề tài là đi xuống quán Vòng Tay Đồ Tể. Làm sao anh có thể đổi đề tài khi chỉ có một đề tài?

Ồ phải rồi - bằng bạo lực. Bạo lực sẽ thay đổi đề tài. Nó sẽ có tác dụng, trong một chốc. Nhưng dĩ nhiên bạo lực bây giờ không còn là một tùy chọn khả dĩ nữa. Tôi thậm chí còn không cân nhắc đến nó quá vài giây. Tôi nghiêm túc về cái khóa tự trau dồi mới mẻ mà tôi đã tự khoác vào này - rất nghiêm túc. Tinh thần kỷ luật tự giác. Một hình thức tồn tại văn minh hơn. Thế là tôi cứ ra khỏi giường, bảo cô ta câm mồm, và đi xuống quán Vòng Tay Đồ Tể.

Vừa đưa lưỡi ngoáy ngoáy cái răng vừa ngoẹo cổ tìm taxi, tôi rảo bước dọc theo con đường vành đai như niềng răng miệng, đi xuyên qua khu vôi vữa những con phố bám bựa và những khu nhà sâu mục, đi quá những rào chắn, những cổng vòm chạm nổi, những phòng khám mắc mỏ, những tay Ả Rập được gây tê câm lặng, những kẻ khổ sở vì bệnh răng miệng đang loạng choạng bước đi trong những bộ quần áo đẹp đẽ nhất, vợ của họ khoác áo choàng lông thú, tay sơn màu móng Harlem, đám con cái ăn mặc chải chuốt của họ hoặc đang khổ sở hoặc đang vui vẻ - băng qua khu ổ chuột đầy xe buýt trên phố Oxford để vào khu Soho, vùng đất hổ lốn những tình dục và thức ăn và phim ảnh, xuống những con hẻm chật hẹp cho tới khi tôi đến khu cổng bảo vệ bằng kính của công ty Carburton, Linex & Self.

Với tôi thì giờ đây công ty Carburton, Linex & Self là một loại phòng đợi khác. Nhưng mà nơi này thì thật là! Anh phải chứng kiến chúng tôi trả lương cho nhau nhiều thế nào, chúng tôi làm ít ra sao, và nhiều kẻ trong số chúng tôi ngu độn và bất tài đến thế nào. Anh phải thấy những tờ truy lãnh chi phí, những vé máy bay vương vãi trong đây, và đám con gái. Năm năm về trước khi chúng tôi thành lập C. L. & S. thì nó là một công ty tiên phong. Giờ nó vẫn là công ty tiên phong. Rất nhiều hãng cố bắt chước làm những gì chúng tôi đã làm. Chẳng có tên nào làm được. C. L. & S. là một hãng quảng cáo tự sản xuất các tiết mục quảng cáo trên truyền hình. Nghe dễ ăn nhỉ. *Anh* thử mà làm đi. Bản thân tôi là nhân vật chủ chốt trong tất cả các khâu này, có những mẩu quảng cáo gây tranh cãi trên truyền hình về thuốc lá, rượu, thức ăn nhanh và tạp chí khỏa thân. Còn nhớ vụ lùm xùm trong mùa hè cháy lửa năm 1976 chứ?

Mấy mẩu quảng cáo vô đạo đức phi tôn giáo của tôi đã thu hút cả giải thưởng lẫn trát hầu tòa. Cái đoạn về tạp chí khỏa thân không bao giờ được trình chiếu, ngoại trừ trong phiên xử trước tòa. Quảng cáo và sức mạnh đi kèm cho chúng tôi quyền tạo bước đột phá, có những bứt phá, rồi chúng tôi không bao giờ ngoái nhìn lại. Nigel Trotts tay đầu tư của chúng tôi, ở dưới tầng hầm cùng một con nhỏ, cùng chiếc máy photocopy và vại tướng cà phê hòa tan, là tay duy nhất làm việc cật lực ở đây. Mà Nigel là tay đầu tư làm việc hết sức chỉ vì yêu thích.

"Nigel vừa làm một đoạn quảng cáo tay cầm túi xách cho hãng Dutch Antilles," người ta sẽ nói cho tôi hay tại bàn tôi.

"Hay," tôi sẽ thì thầm đáp trả, như tất phải làm thế.

Có vẻ như tất cả chúng tôi đều làm ra bộn tiền. Trời ạ, dường như ở đây chúng tôi in ra tiền hay sao ấy. Ngay cả mấy con nhỏ cũng sống như vua như chúa. Xe hơi miễn phí. Tiền xe tính vào tiền căn nhà. Nhà được mua bằng tiền vay thế chấp. Thế chấp công ty - không tính lãi. Điều thú vị là: tình trạng này tồn tại được bao lâu? Đối với tôi, câu hỏi ấy mang trong mình một lô một lốc những băn khoăn lo lắng - lãi suất kép. Chắc chắn là việc này không hợp pháp. Anh không thể sử dụng đồng tiền bằng cách như thế mà lại hợp pháp được. Nhưng chúng tôi lại làm thế đấy. Chúng tôi có tham lam không nào! Chúng tôi có trơ trẽn không nào! Có lần tôi thấy Terry Linex, cái thằng điên béo ú ấy, lấy cả ngàn tiền chi vặt của công ty để tiêu pha một kỳ nghỉ cuối tuần ở Dieppe. Hắn còn đòi hoàn thuế để thanh toán chi phí phẫu thuật cắt bỏ dạ con của vợ hắn - và cả cho việc chỉnh hình nha khoa của con gái hắn nữa. Cả việc tắm gội cho con chó xù của nhà hắn cũng được hoàn thuế: chi phí an ninh, vì con chó Fifi kiêm luôn vai chó canh cửa. Chúng tôi ước tính Keith Carburton chi hết 17.000 bảng Anh tiền ăn trưa trong năm tài chính 1979-1980, chưa bao gồm phí dịch vụ và thuế VAT. Anh phải thấy những căn nhà phố được toàn quyền sử dụng hợp pháp và những túp lều nghỉ mát khu Cotswold nhỏ xinh của bọn họ. Anh phải nhìn thấy xe cộ của họ - những chiếc Tomahawk, Farrago và Boomerang. Tôi cũng đang ăn cướp của công ty và chính phủ đấy chứ, đã năm năm nay rồi, mà tôi được gì nào? Một cái ổ đi thuê, một chiếc Fiasco,

và cô nàng Selina ngốn tiền. Tôi đã từng làm gì với nó thế này, với tiền bạc ấy? Ném qua cửa sổ, tôi chỉ toàn ném tiền qua cửa sổ. Vậy mà không hiểu sao tôi vẫn còn rất nhiều tiền.

"Tôi bảo mụ vợ," Terry Linex đáp nửa cái mông nặng nề xuống bàn tôi và nói, 'bà có thể mua *bất cứ đồ gia dụng nào* bà muốn. Nhưng khi chúng mà hỏng hóc ấy à, *đừng có mà chạy tới tìm tôi*. Ta hiểu nhau rồi chứ?' Tối thứ Sáu tôi về nhà. Tôi đi vào bếp - bảo, 'Cái gì thế này, phim kinh dị à?' Có một cái máy giặt mới toe và một đống chất bẩn sền sệt đen ngòm chết tiệt tràn ra khắp sàn. 'Nhấc mẹ nó điện thoại lên đi,' mụ ấy bảo. 'Sửa đi chứ!' Vậy thì tôi phải làm gì đây."

"Ông đã làm gì."

"Tôi kiện chúng. Tôi gọi cho văn phòng Curtis & Curtis, gọi thẳng tới nhà cha Benson. Mười phút sau tôi bước vào nhà bếp - có một tay Pakistan đang nằm ngửa, lưỡi ngậm phễu. *Không* tốn phí nhé. Không lằng nhằng gì hết. Thật hết sảy. Giờ thì tôi làm vậy luôn. Đem phần máy đi bảo trì. Bốn trăm đồng. Vậy tôi làm gì đây."

"Ông kiện họ."

"Tôi kiện chúng. Đúng mẹ nó rồi chứ còn gì nữa. 'Ông muốn trả bằng gì, thưa ông?' hắn hỏi tôi. 'Trả tiền mặt hay séc hay thẻ tín dụng?' Tôi bảo, 'Tôi chẳng trả. Anh trả thì có. Tôi sẽ kiện bỏ mẹ anh ra đấy, anh bạn.' Bọn họ tái mét hết. Rốt cuộc thì tôi trả ba mươi sáu đồng. Tuần trước tôi kiện tay thanh tra thuế vụ."

"Hay đấy," tôi bảo.

"Ông không thích trò đó sao?"

Tôi bảo là có, đoạn quay lại với cái mớ hỗn độn trông đến thảm trên bàn tôi. Lẽ ra tôi phải dọn ngăn nắp mọi thứ ở đây, phân loại các thứ. Mấy ngăn kéo của cái bàn cổ đầy ứ ự các loại giấy tờ rách nham nhở: năm năm không đóng một đồng thuế nào - *đấy* là lý do vì sao tôi có được tất tần tật đống tiền ấy... Ở văn phòng tôi có cảm giác mình đang tiến tới những điều tốt đẹp hơn. Thỉnh thoảng tôi ước giá lúc trước họ tư vấn cho tôi về chuyện này. Nhưng họ chỉ đảo mắt rồi huýt sáo rồi xoa xoa hai tay vào nhau vẻ khích lệ. Tôi đã được phỏng vấn trên tờ *Phòng vé*, được đề cao trên tờ *Doanh thu*, được trích tiểu sử trên tờ *Quyền*

lực thị trường. Bộ phim ngắn ba mươi lăm phút của tôi, phim *Phố Dean*, đã đoạt giải thưởng đặc biệt của hội khách mời phê bình tại Liên hoan phim Siena năm ngoái. Tôi là ngôi sao trình diễn, là kẻ ngồi chiếu trên. Peter Sennet đã đoạt giải đó. Freddie Giles và Ronnie Templeton đã đoạt giải đó. Jack Conn - hắn đã đoạt giải đó. Bây giờ tất cả bọn họ đều ở California. Tất cả bọn họ đều đã rỉ ra khỏi thế giới tầm thường. Tất cả đều có nhà mới, vợ mới, màu da rám nắng mới, lông tóc mới. Trong những chiếc Hyena động cơ V8 hay Acapulco mui trần bọn họ thong dong dạo trên những vùng biển có đường cái bao bọc, nhắm thẳng đến khu vực y tế để nhận những liều bổ trợ ADN hay thay huyết thanh mỗi ngày. Một tháng hai ba lần bọn họ bay đi nghỉ cuối tuần dài ngày trên xứ Ngàn Đảo, một nơi được thời gian quên lãng, dưới vùng biển say sưa. Ai cũng nghĩ điều này rồi sẽ sớm xảy đến với tôi thôi. Còn tôi, có vẻ như tôi không nhìn thấy điều đó. Tôi cảm nhận rõ ràng rằng cuộc đời mình đang ở thế cân bằng. Cũng có thể tôi sẽ không bao giờ nhìn lại, hoặc là chẳng khi nào tĩnh trí lại. Nói cho mà biết nhé, tôi hãi, hãi bỏ xừ. "Cứ đưa mẹ nó tiền cho tôi được chưa!" Khi nào tôi cũng muốn gào to câu này. Và anh mà thất bại thì họ chẳng thu nạp lại anh đâu... Tháng Một này tôi cũng đã ở Cali - ở Los Angeles. Ở đó tôi thương thảo được vài mối ngon lành và mọi thứ đều trông khả thi. Nhưng mà, về khía cạnh chơi bời, chuyện không được suôn sẻ lắm, và tôi vướng vào một số trò rất tệ. Để lúc nào đấy rồi tôi sẽ kể cho anh nghe vụ này. Chuyện khá gay cấn... Tôi gặp Fielding trên chuyến bay trở lại New York. Tình cờ đâu cả hai chúng tôi đều ngồi khoang hạng nhất.

"Anh muốn đến quán nào hả John? Breadline? Assisi? Mahatma?"

Terry Linex và mấy tay kia muốn mời tôi ra ngoài ăn trưa. Keith Carburton vừa mới bước vào, hai tay làm trò giễu. Dạo gần đây hay có cái trò kiểu này. Tôi có cảm tưởng như đây là một cách mới cho người ta về vườn. Nhưng mà tôi thực muốn đi. Sau buổi sáng nay, tôi cần năng lượng, tôi gần cạn hết xăng rồi. Tôi đi, dĩ nhiên là tôi đi chứ - mà tôi cũng sẽ đi thôi khi thời điểm thích hợp, khi tôi gặp được cơ hội trọng đại. Tôi hy vọng là cơ hội trọng đại sẽ không làm tôi bại hoại... Thế là chúng tôi lố nhố xuống taxi, mặc khoác dạ cashmere độn vai. Cô gái trong bộ vest kín

cổng cao tường thắt chiếc cà vạt bản hẹp màu da cam (tôi nghĩ nếu thích thì mình có thể lên giường với cô này, nhưng có lẽ ý tưởng đó chỉ nảy sinh do cái cung cách chuyên nghiệp của cô ta) trìu mến dẫn chúng tôi đến bàn. Nhưng bàn này không phải rồi! Trước khi Terry Linex kịp kiện nhà hàng, Keith Carburton đã lôi cô ta sang bên. Tôi còn nghe thấy hắn ta giọng đều đều nhắc cho cô này nhớ rằng bọn tôi đã tiêu biết bao nhiêu tiền tại nơi đây. Con nhỏ thấy ấn tượng. Cả tôi cũng thế. Chẳng mấy chốc chúng tôi có được bàn khác (một ông già lui ra chỗ khác cùng chiếc khăn ăn vẫn còn lủng lẳng quanh cổ), bàn tốt hơn, tròn, gần cửa hơn, và trên bàn có cả một chai sâm banh miễn phí.

"Chúng tôi rất xin lỗi, thưa ông," cô ta nói, còn Keith thì thảy cho cô ta một cái gật đầu phiền não.

"Giờ mới là có lý hơn tẹo đây," Terry nói một mình.

"Phải rồi," Keith bảo. "*Phải rồi.*"

Bọn tôi uống sâm banh. Bọn tôi kêu thêm chai khác. Lần lượt đám đàn bà con gái sau khi đi vệ sinh hay trang điểm ra được dẫn tới cái bàn vừa nâng cấp. Mitzi, trợ lý của Keith. Bella bé bỏng, nhỏ điện thoại viên. Và Trudi khát máu, một cô nàng lẳng lơ đa năng và là chiến lược gia PR. (Đối với việc thuê mướn nữ nhân viên, trong C. L. & S. chúng tôi có chính sách là chỉ thuê vì sắc vóc.) Mấy cô này sẽ phải cười thật nhiều và lắng nghe thật chăm chú. Có thể được nói chút chút, nhưng chỉ chừng nào mà chúng tôi là người hùng trong các câu chuyện họ kể ra. Ánh sáng bị đè nén của cái tháng Sáu nhảm nhí này, trong hình hài một cánh buồm hay một bầu vú, vồng khum khum qua căn phòng. Trong khoảnh khắc ở đây trông chúng tôi như bị rọi đèn quá mức: trông chúng tôi như những con quái thú. Trong khoảnh khắc, cả cái nhà hàng như là một hũ dưa muối đầy những keo vuốt tóc và răng đánh bóng. Nhưng giờ thì trò vui thật sự mới bắt đầu. Terry đang ném bánh mì vào tôi, còn Nigel thì đang bò dưới sàn bắt chước chó mà hít hít lấy tất chân của Trudi. Tôi để ý thấy cặp trung niên ở bàn bên se sẽ né người sang bên và cắm mặt ăn. Khi họ chụm lại, tôi lắc rồi phụt chai sâm banh vào Terry và hòa giọng cùng Keith Carburton vài câu điệp khúc trong bài "We are the Champions". Không, phần còn lại bữa ăn sẽ không có vui vẻ gì cho hai người họ đâu, tôi e là

thế. Tôi nghĩ là với người như họ thì những chỗ như thế này hẳn khá là thoải mái trước khi đám như bọn tôi cũng bắt đầu mò đến. Nhưng chúng tôi đã đến là ở lại đây. *Anh* thử lùa chúng tôi đi ra xem nào... Rồi họ đem thực đơn đến, phân phát như đề thi, thế là chúng tôi lưỡng lự và rơi vào im lặng trong thoáng chốc, cau mày lẩm bẩm đọc những dòng chữ lạ lẫm.

Bốn giờ chiều. Trong ánh sáng nặng nề, bất động, uể oải, Linex và Self đứng đong đưa trước bồn tiểu ở dưới hầm. Tôi nghe thấy tiếng dây khóa kéo quần dài cả thước của Terry loạt soạt, rồi tiếng vòi hắn xả tỏng tỏng vào cái bồn trắng ngà. Lại một ngày trôi qua, giống như nhiều ngày khác, chỉ tè đi mất.

"Oa," Terry nhăn mặt kêu.

"Hàng họ của ông sao rồi?"

Hắn liếc xuống. "Vẫn còn xanh lè," hắn trả lời bằng cái giọng the thé kỳ quái của thằng béo.

"Vẫn là cái thứ ông mắc phải ở Bali ấy à? Gì ấy nhỉ? Bệnh lậu phải không?"

"Lậu?" hắn bảo. "Lậu á? Không phải đâu ông. Tôi dính phải *dịch hạch* khỉ gió ấy thôi."

Đoạn cái mặt lừ đừ của hắn trở nên nghiêm trang. "John này. Gần đây ông có ngủ với vợ của ai không? Có chẹt xe cán qua con cái của ai không?"

"Hả?" tôi hỏi, chống một tay vào bức tường lạnh ngắt để đứng cho vững.

"Ý tôi là - có ai ra ngoài kia để làm hại ông không?"

"À có." Tôi đổi trọng tâm. Có đôi ngày có vẻ như mọi người đều đổ xô ra để hại tôi.

"Hại *thật sự* ấy?" hắn nói rõ thêm. "Việc gì đó hơi nghiêm trọng tí ấy?"

"Không có. Chuyện gì thế?"

"Tối hôm nọ tôi xuống dưới tiệm Chuột Cảnh," Terry Linex nói. "Bọn tôi nghĩ là *bọn tôi* uống. Dưới khu đó toàn lũ điên. Đấy là một cuộc thi nốc scotch. Tôi ngồi chung với một đám côn đồ, một thằng trong bọn bảo, 'Ê này. Mày có một tay cộng sự, John Self, đúng không?' Tôi nói, 'Vậy thì sao?' Hắn bảo, 'Có việc xử hắn đấy. Không rõ là việc gì. Nhưng có yêu cầu

xử hắn đấy.' Mà ông biết rồi đấy, đúng thực là có đủ chuyện vớ vẩn nhảm nhí người ta đồn thổi trong tiệm Chuột Cảnh. Nhưng thường thì trong đó vẫn có *gì đấy*... Có muốn tôi hỏi quanh cho không?"

Tôi nhìn vào gương mặt phừng phừng của Terry - tóc lợn gợn rẻ tiền, một nửa cái tai bị cắn mất, hai lỗ mũi cái to cái bé. Hàm răng hắn lổn nhổn tùy hứng như đám mảnh chai ngổn trên tường một con hẻm nhỏ. Terry là một trong những ông hoàng mới, một tay ứng biến kỳ tài. Giấc mơ hiện thời của hắn là thuê một tên tài xế tật nguyền: thẻ dán dành cho Người khuyết tật sẽ cho phép Linex đỗ xe vô thời hạn ở bất cứ nơi nào hắn thích.

"Ừ, làm đi."

"Rất sẵn lòng," hắn đáp. "Cẩn tắc vô áy náy mà. Hiểu ý tôi chứ hả?"

Vậy là giờ đây khi tôi lê bước về nhà qua buổi chiều nhàu nhĩ, quay qua quay lại giữa các anh chị em đồng loại, mắt chạm mắt hay không chạm mắt, cũng thật hay ho khi biết rằng chuyện là chính thức rồi đấy.

* * *

"Chiếu tướng," tôi nói.

Selina ngước nhìn tôi vẻ căm phẫn. Đôi mắt sắc lẻm của cô ta nhìn lại bàn cờ. Cô ta thở sượt, đi một nước vô thưởng vô phạt bằng quân tượng vuông vuông màu đen.

"*Chiếu tướng* đấy," tôi bảo.

"Thì sao?"

"Nghĩa là quân vua của em bị đe dọa. Anh có thể ăn quân vua của em."

"Anh cứ ăn đi. Quân đấy phiền nhiễu chứ được tích sự gì."

"Em không hiểu rồi. Toàn bộ mục đích..."

"Em đi tắm đây. Em ghét đánh cờ. Chúng mình sẽ đi đâu nào? Em không ăn đồ Ấn hay đồ Tàu đâu đấy. Cả đồ Hy Lạp nữa. Tiệm Kreutzer đi."

"Tùy em." Tôi sắp lại những quân cờ nặng trịch.

"Tóc anh trông khiếp quá. Anh nên để em cắt tóc cho anh."

"Anh biết."

Ngay chiều hôm đó tôi tốn hai mươi đồng tái thiết tóc tai. Cái thằng bóng quắt queo lục tung tóc tôi một lúc, đoạn dẩu môi lên mà nói, "Anh bao nhiêu tuổi rồi?" Roger Frift cũng hỏi tôi câu đó. Là do quả tim, quả tim đấy. Quả tim của tôi hỏng rồi, mạch nhịp hỏng hết rồi. Đồng hồ của tôi không được ổn.

Tôi đi vào phòng ngủ và lục qua ngăn kéo đựng đồ lót của Selina, định chọn một bộ choàng lên người cô ta khi cô ta bước ra khỏi bồn tắm. Ê ê, mấy cái này mới nhé. Và mấy cái kia cũng thế... Khi rờ rẫm lần ngón tay quanh một bộ đồ lót bị bỏ tôi cảm thấy cái gì đó cứng cứng dưới lần vải lót. Cái gì thế nhỉ? Gọng nịt ngực làm từ xương cá voi chăng? Không phải: một cuộn những tờ mười bảng cũ - hai trăm bảng! Phải nói hộc đựng đồ lót của Selina là một nơi rất ngu dùng để giấu đồ đạc, vì tôi lục lọi trong ấy suốt, Selina biết rõ quá còn gì.

Cô ta bước ra khỏi phòng tắm, khăn lau tay quấn quanh eo. Tôi chỉ tay vào. Cô ta chẳng buồn chớp mắt lấy một cái khi nhìn thấy chỗ tiền - vứt vương vãi ở bên phần giường cô ta.

"Em lấy tiền này ở đâu ra thế?"

"Em thắng được."

"Thắng thế nào?"

"Chơi cò quay!"

"Vậy thì cái chuyện em không xu dính túi là nghĩa lý gì vậy hả?"

"Đấy là đồng năm bảng cuối cùng của em! Em cược nó vào một con số khi đang trên đường bước ra khỏi cửa!"

"Người ta chỉ trả một ăn ba mươi thôi - năm mươi bảng còn lại kia là gì?"

"Đấy là tiền bo!"

"Em bảo khi ấy em đang làm việc ở đó phải không?"

"Phải!"

"Làm gì?"

"Làm hồ lì[1]!"

Tôi nhíu mày, đoạn ngưng lại. Trước đây Selina đã từng

1. Người chia bài hay đổ súc sắc trong sòng bài.

làm hồ lì. Chuyện này là thật. Sòng Cymbeline thuê mấy con nhỏ chọc nứng để giám sát sới bạc. Chuyện này cũng thật nốt. Họ cho bọn này ăn vận như búp bê với váy siêu ngắn và áo trong suốt. Đám gà này trông như thể lượn qua xin thuốc hút nhưng thực ra họ đều tuân thủ nghiêm ngặt luật làm ăn và bị cấm léng phéng gì với dân đánh bạc - tôi hiểu ra, trong một đêm nọ sau khi cô bồ của tôi đã đi nằm.

"Nghe này - làm sao anh biết được là em đã không ăn nằm với thằng nào đấy ở đó chứ?"

"Gọi cho Tony Devonshire đi!"

"Tony Devonshire là ai?"

"Là tay quản lý ấy!"

"À, ừ thì..."

"Làm đi! Gọi cho hắn đi!"

"Được rồi, được rồi."

"Mà này, em tưởng em bảo anh đem bịch rác xuống rồi mà. Làm ngay bây giờ hộ em đi. Sao ngày mai chúng ta không xuống trung tâm ăn trưa rồi anh đến ngân hàng giải quyết hết các thứ đi nhỉ. Số tiền ấy rồi cũng trả hết cho tiền thuê nhà thôi với lại em còn nợ bác sĩ phụ khoa của em sáu mươi bảng đấy. Nếu em chuyển đến đây sống thì có lý hơn nhiều. Coi nào, anh lại đảo mắt rồi. Nhìn đây này. Bộ này bị co lại rồi. Em mặc không vừa nữa. Úi. Ô. Dù sao thì em không nghĩ là nó hợp với cái nịt tất này, phải không anh?"

Tôi ngồi xuống trên mớ tiền rúm ró. "Xời," tôi bảo. "Lại đây."

* * *

Chiếc Fiasco cần đại tu. Selina Street muốn một tài khoản chung. Alec Llewellyn nợ tôi tiền. Barry Self nợ tôi tiền. Tôi phải quay lại Mỹ, sớm thôi, để kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Tôi ăn trưa cùng Doris Arthur. Cô ta vẫn dễ thương khi nhắc lại chuyện tôi tán tỉnh cô ta. Sự thực thì, cô ta dễ thương khi nhắc đến chuyện tôi từng tán tỉnh cô ta đến nỗi tôi lại tán tỉnh cô ta. Lần này không phải là do rượu. Lần này là vì người đàn bà ấy. Sau bữa trưa chúng tôi thảo luận về đề cương trong

phòng khách sạn của cô ta. Cơ bản là tôi có sáu cảnh lớn trong đầu mà tôi biết là sẽ quay như thế nào: việc của Doris là làm sao chuyển từ cảnh này sang cảnh kia một cách trơn tru nhất. "Anh biết gì không?" cô ta hỏi, khi đang trượt ra từ bên dưới người tôi và nhăn nhó nhấc tay tôi khỏi hai đùi cô ta. "Anh đã truyền cho em thêm rất nhiều nhiệt huyết để tranh đấu. Em đã nghĩ chúng ta đang chiến thắng, nhưng rõ ràng là chặng đường còn dài lắm." Nhờ ơn Selina, đợt tán tỉnh thứ hai này gần như không tồi như lần tán tỉnh thứ nhất. Nhưng mà nó vẫn thật tồi, cũng nhờ ơn Selina. Selina, nàng ấy... Ồ phải rồi, tôi đã làm vài ly với tay điều chỉnh ánh sáng của tôi, Kevin Skuse, và với Des Blackadder, tay khuân giữ thiết bị của đoàn phim. Fielding bảo tôi nên tạm ứng tiền để giữ chân bọn này ngay, chuẩn bị sẵn sàng để bấm máy vào mùa thu. Nhưng mà hiện ở đây chẳng có việc làm. Tôi thấy bọn này có vẻ khá là đói kém rồi nên tôi nghĩ chúng có thể chờ thêm một tháng nữa.

Còn tôi có chờ được không? Thời tiết đi đâu cả rồi, đi đâu rồi? Đâu mất rồi? Anh có tháng Tư này nhé, nào là bão tuyết nở rộ và mặt trời đột ngột chói chang cùng những đám mây bầm bầm cuồn cuộn. Anh có tháng Năm cùng ánh sáng lạnh se, bầu trời thì vẫn còn quằn quại vì đổi thay. Rồi đến tháng Sáu, mùa hạ, mưa mỏng phơn phớt và chua loét như những vạt nước bắn ra từ bánh xe trên đường cao tốc, và không hề thấy bầu trời, tuyền không bầu trời. Và mùa hạ, London là một thằng già với hơi thở thối hoắc. Nếu chịu lắng nghe, hẳn anh có thể nghe thấy tiếng nức nở mệt mỏi mắc nghẹn trong phổi hắn. London yêu không nổi. Ngay cả cái tên cũng mang một nỗi căng thẳng nặng nề.

Thi thoảng khi tôi đi bộ trên các con phố - tôi vật lộn với thời tiết. Tôi đương đầu với mấy tên thánh thần thời tiết ấy. Tôi nện chúng nhừ tử. Tôi đấm rồi đá rồi gầm gừ. Người ta nhìn tôi chằm chằm rồi thi thoảng cười lớn, nhưng tôi không màng. Tôi nặng nề phóng những cú đá karate, những cú chặt cẳng tay, nhắm vào bầu trời. Tôi cũng la hét thật lắm nữa. Người ta nghĩ tôi điên, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi *sẽ không cam chịu*. Đây là một người *sẽ không cam chịu* thời tiết.

Từ dạo ấy đến giờ Selina cứ buộc tôi phải mở tài khoản

chung. Cô ta không có tài khoản ngân hàng nên giờ muốn có lấy một cái. Cô ta không có tiền nên giờ muốn có ít nhiều. Cô ta từng có tài khoản ngân hàng: tim tôi tan vỡ khi nhìn thấy những bản sao kê kinh khủng và để ý thấy những khoản tiền tội nghiệp mà cô ta bỏ vào - 2 bảng 43 xu, 1 bảng 71 xu, 5 bảng. Nhưng người ta đã tước tài khoản của cô ta. Cô ta chẳng bao giờ có tiền trong ấy. Selina kiên trì bảo rằng một tài khoản chung là rất cần thiết cho phẩm giá và lòng tự trọng của mình. Bấy lâu nay tôi phản đối điều này, cự lại rằng cái phẩm giá và lòng tự trọng của cô ta vẫn có thể vận hành hoàn hảo dưới cơ chế hiện thời đấy thôi, cùng với những phần thưởng vinh công và chương trình khích lệ. Và rồi, theo như tôi thấy, đám đàn bà con gái mà không có tiền thì có hai cách để tự khẳng định: hoặc là bọn họ bắt đầu cãi cọ liên tục, hoặc đơn giản là mặt nặng mày nhẹ với anh cho tới khi anh đầu hàng. (Bọn họ không thể bỏ đi: họ không có xu nào mà.) Selina không phải người ưa gây chiến, có lẽ do tôi là tên thích thượng cẳng chân hạ cẳng tay - đúng hơn là đã từng (cô ta không biết tôi đã cải tà quy chánh, và tôi hy vọng là cô ta sẽ không bao giờ biết được điều này). Cô ta cũng không đủ kiên nhẫn mà mặt nặng mày nhẹ với tôi. Đấy *hẳn* là một dự án dài hơi. Thế là Selina tìm ra cách thức thứ ba... Nguyên một tuần ả chẳng màng trang điểm, mặc những áo lót bánh bao và quần con cháo lòng, rồi lên giường đi ngủ với gương mặt phủ đầy kem, tóc quấn lô và áo ngủ xám xịt. Tôi không tìm hiểu xem tình dục có bị loại sổ không. Tôi chẳng bao giờ muốn mở miệng hỏi. Tuy vậy, ngày hôm kia, tôi quyết định mở một tài khoản chung. Tôi điền các mẫu đơn, trong khi cô nàng Selina mặc áo vai nhọn nhìn chăm chăm lạnh lùng giám sát. Sáng hôm ấy cô ta lên giường với vớ lụa đen, nịt tất tua rua, quần lót dây xa tanh, áo khoác cánh lụa, găng tay muslin, dây chuyền đeo sát cổ bằng vàng cùng sợi mảnh quấn ngang eo. Tôi vồ vập như con lợn, phải thú thực là thế. Một tiếng rưỡi sau cô ta quay sang tôi, một chân vẫn còn móc trên đầu giường, và nói, "Làm đi anh, làm ở đâu cũng được, làm gì cũng được." Mọi chuyện đã cải thiện rõ rệt, với phẩm giá và lòng tự trọng mới mẻ này.

Rồi, tối hôm qua, khoảng mười một giờ kém hai mươi,

tôi ngồi trong quán Lợn Mù. Ngày mai đi Mỹ. Tôi đang trong lúc trầm tư - tâm tình cởi mở, tự vấn, nghiền ngẫm, nếu không muốn nói toạc ra là tôi đang say. Selina đang đi thăm Helle, cô bạn ở cửa hàng. Tôi có món quà cho Selina: một tập cùi séc mới cứng. Tôi sẽ chìa tập séc này về phía cô ả, quan sát cô ta tỏa sáng. Selina cũng đã có món quà cho tôi: vài món quần lót mới, một bộ sưu tập đồ lót bán chui của Helle. Tôi chỉ ngồi đấy, không cục cựa, thậm chí không cả thở, giống như một con bò sát làm kiểng của quán rượu, trong khi làm gì có ai ngồi đối diện tôi ngoài Martin Amis, tay nhà văn. Bên hắn là một ly rượu, và điếu thuốc - có cả một quyển sách, loại bìa mềm. Cuốn sách trông nghiêm túc lắm. Cả hắn cũng thế, theo một cách nào đấy. Nhỏ nhắn, rắn chắc, tóc tai để khá dài... Hai cánh cửa quán rượu để mở toang ra trời đêm oi bức. Có vẻ đấy là cái kiểu trời đầu hạ, ban ngày âm ấm và ban đêm nóng bức. Quả là loạn. Kiểu gì cũng được.

Như đã nói, tôi đang cảm thấy cởi mở, thế là tôi ngáp, nhấp một ngụm, rồi thì thào, "Bán được triệu bản chưa?"

Hắn ngước nhìn tôi thoáng một chút hoang mang, vẻ hiển hiện, bộc trực của nỗi hoang mang ấy thật bất thường. Thật ra tôi chẳng trách cứ gì hắn, trong cái quán rượu này. Nơi đây đầy rẫy lũ hung ác, bọn điên cuồng, đám hiếu chiến. Người nước ngoài ở quanh đây. Tôi biết bọn họ không nói tiếng Anh - được thôi, nhưng mà bọn họ thậm chí có nói tiếng Người không chứ? Bọn họ nói ra thứ âm thanh nổi, tiếng radio rẹt rẹt, nhiễu sóng. Bọn họ nói ra thứ tiếng siêu âm, tiếng dơi rít, tiếng thằn lằn ngón cánh, tiếng cá u u.

"Hử?" hắn nói.

"Bán được triệu bản chưa?"

Hắn thả lỏng người. Nụ cười nhếch mép của hắn từ chối thú nhận điều gì đó. "Nghiêm túc đi nào," hắn bảo.

"Vậy bán chác sao nào?"

"Ô, chỉ một lượng vừa phải."

Tôi ợ một tiếng đoạn nhún vai. Lại ợ thêm tiếng nữa. "Mẹ kiếp," tôi bảo. "Xin lỗi nhé." Tôi ngáp. Tôi liếc nhìn quanh quán rượu. Hắn lại chúi đầu vào quyển sách.

"Này," tôi bảo. "Hằng ngày ấy, anh có... Anh có kiểu như

là làm việc đó mỗi ngày không, viết lách ấy? Anh có tự đặt ra thời hạn hay gì đấy không?"

"Không."

"Tôi ước sao không ợ nữa," tôi nói. Hắn lại bắt đầu đọc.

"Này," tôi bảo. "Khi anh, kiểu như là anh dựng chuyện lên, hay là nó chỉ là, anh biết đấy, xảy ra gì thì viết đó?"

"Cả hai đều không phải."

"Tự truyện rồi," tôi bảo. "Tôi chưa có đọc cuốn nào của anh cả. Đấy, tôi thực không có nhiều thời gian đọc sách cho lắm."

"Hay nhỉ," hắn nói. Lại bắt đầu đọc.

"Này," tôi bảo. "Bố anh ấy mà, ông ấy cũng là nhà văn, phải không nhỉ? Chắc là như thế thì mọi chuyện dễ dàng hơn rồi."

"Ồ dĩ nhiên là thế. Y như là thừa hưởng lại quán rượu của gia đình ấy mà."

"Hả?"

"Thời gian," người đàn ông sau quầy bar lên tiếng. "Thời gian. Thời gian."

"Này, anh làm ly nữa không?" tôi hỏi hắn. "Làm ly scotch đi."

"Không tôi đủ rồi."

"Mà này phải rồi tôi thì hơi quá xỉn đây. Ghệ của tôi sẽ sớm về lại thôi. Cô ta đang ăn tối bàn chuyện làm ăn. Cô ta có cái, cái cửa hiệu. Bọn họ ấy mà, cô ta đang cố dụ người ta đầu tư vào đấy."

Hắn không trả lời gì. Tôi ngáp rồi vươn vai. Rồi ợ. Khi đứng lên, đầu gối tôi va vào bàn. Ly rượu của hắn lắc lư, như đồng xu, nhưng hắn chụp lại được. Rượu không đổ ra ngoài nhiều.

"Chó chết," tôi bảo. "Vậy thôi, gặp anh sau nhé, Martin."

"Chắc rồi."

"... Nói vậy nghĩa là sao đây?" Tôi không thích cái giọng kẻ cả của hắn lắm, nếu mà nghĩ lại thì thế, cũng chẳng thích gì nước da rám nắng, hay sách hắn viết. Hay là cái cách hắn nhìn tôi chằm chằm trên phố.

"Nghĩa gì hả?" hắn hỏi. "Thế anh nghĩ thế là nghĩa gì?"

"Mày gọi tao là thằng mặt lìn à?" tôi lớn tiếng.

"Hả?"

"Mày gọi tao là thằng mặt lìn!"

"Anh lầm rồi."

"A. Vậy ra giờ mày gọi tao là thằng điêu toa. Mày đang gọi tao là thằng điêu toa!"

"Ê, bình tĩnh nào, ông bạn. Chúa ơi. Anh ổn mà. Anh ngon lành lắm. Tôi sẽ còn gặp lại anh mà."

"... Phải rồi."

"Bảo trọng nhé."

"Ừ. Vậy thì được thôi, Martin nhé," tôi nói, rồi lảo đảo bước ra cánh cửa mở toang.

Mười một giờ đêm: giờ của bạo loạn. Cảnh sát chỉ mặc sơ mi (ngày nay tất cả chúng ta đều thật thoải mái, thật xuề xòa, với tội ác), đang đứng thành từng toán sáu người quanh những chiếc xe thùng nhỏ màu trắng, những xe cứu-thương-hái-ra-tiền có kẻ sọc màu đỏ chói, chờ ở những khúc cua sau cung đường chính. Đâu đó đám nhóc con, những thằng nhãi việc-gì-phải-bận-tâm, đang kéo bè kéo đảng lại để bắt đầu màn trình diễn. Hình như tối thứ Bảy tuần trước đã có một cuộc nổi loạn với quy mô tổng lực diễn ra trên đoạn phố này. Tôi thì đang ăn tối một mình ngồi ở ghế cạnh cửa sổ trong quán Lùm Bánh Kẹp Thịt, vậy mà tôi chẳng để ý thấy gì sất. Nếu mà hỏi tôi ấy à, bạo loạn ở đây đêm nào chả có. Trước giờ luôn như thế và sau này cũng sẽ như thế. Lúc mười một giờ đêm, thành phố London là một cơn bão, một buổi tiệc thâu đêm, một trận nhảy nhót quay cuồng, một cuộc loạn đả... Đấy bọn chúng lại đến rồi kìa. Phải đấy, tôi nói, tiếp đi, cứ tiếp đi. Tao hết hơi, bọn mày mệt lả - hết sảy. Cứ tiếp đi.

Tới bến đi.

"Được rồi, Selina," tôi giảng giải, khi cơn náo loạn trong mình đã qua, "anh muốn em lắng nghe điều này và anh muốn em nghe thật kỹ vào. Khi anh đi vắng tiểu thư đây sẽ phải *ngoan* đấy nhé. Em có *thấm* lời anh không, Selina? Không vớ va vớ vẩn gì nữa nhé! Em giờ đang được trả lương và em phải làm theo như anh bảo cho thật răm rắp vào, bố khỉ ạ. Không *một ai* được

lộn xộn với hạng như anh. KHÔNG AI lộn xộn được với John Self cả! Em nghe rồi chứ? KHÔNG AI CẢ!"

"Nghe anh chàng nói kìa. Em chẳng nghe được chữ nào cả. Nhấc cái mặt bự của anh ra khỏi gối đi nào."

"Bất cứ đứa nào cắm sừng anh cũng sẽ phải sớm hối hận đấy. Chúng sẽ nhận ra chúng đã đeo vào cái gông hơi quá sức chúng..."

"Gì cơ? Nhấc cái - *úi*. Rồi. Anh đang nói là."

Tôi cằn nhằn lật người lại. Selina đanh giọng hỏi, "Phải anh đã gặp Martina Twain ở New York không?"

"Gần như thế. Anh đã đi gặp, nhưng rồi có... anh có chút trục trặc về lịch làm việc."

"Anh nghĩ con đó thượng hạng chứ gì, phải không, có bằng cấp lại còn cái mông tổ chảng."

"À, thì là..."

"Đen rồi nhé. Quên đi, ông tướng ạ. Con đấy chồng con hết rồi. Chỉ có một cách để giữ được con đàn bà mà anh muốn thôi. Anh phải cưới nó."

"Phải rồi phải rồi."

Tôi ra khỏi giường sang phòng bên uống viên thuốc ngủ. Khoảng một hai giờ sau tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng Selina, tiếng thì thầm, rên rỉ. Tôi nhấc mình khỏi ghế bành và đi khẽ vào phòng ngủ. Giờ đây nàng đã khỏa thân, trên chiếc giường ấm áp, đã lột hết những phục trang trình diễn gợi tình của nàng. Nói cho biết nhé, tiệm quần áo của Helle tối nay cung cấp hàng thật chiến đấy... Tôi tiến đến gần hơn. Selina đang mơ ngủ, mãn nguyện đến thế, không xỏ lá, không phức tạp. Đứa trẻ trong nàng lộ rõ qua bờ mi khép nghỉ và thoảng nụ cười - đúng thế, lộ rõ. Nàng đang du hành xuyên thời gian, mà đi đến đâu cơ chứ? Đúng lúc ấy Selina cựa mình, dịu dàng, mềm mại, tìm kiếm một thế nằm ngang hoàn mỹ, cũng như nước khát khao mực bằng phẳng nhất.

Selina Street không có tiền, không một xu dính túi. Hình dung đi. Bao nhiêu lần trong đời nàng còn không đủ tiền trả một chiếc vé xe buýt hay mua một túi trà. Nàng từng ăn cắp. Nàng từng đem quần áo đi cầm. Nàng đã bán thân. Không có tiền thì đau lắm, đau nhức nhối. Phải, cho nàng ít tiền là chí

phải. Nàng vẫn luôn nói là đàn ông dùng tiền để thống trị phụ nữ. Tôi vẫn luôn đồng ý với điều ấy. Đấy là lý do vì sao tôi chẳng bao giờ muốn cho nàng tiền. Nhưng mà phải, cho nàng ít tiền là chí phải. Đây này. Cầm lấy ít tiền này... Tôi rón rén đến bên cửa sổ phòng ngủ thò tay vào giữa những tấm rèm đen. Mùa xuân này là mùa xuân lạnh nhất trong cả thế kỷ. Nay thì cơn mưa đá tháng Sáu vỗ vào mặt kính thủy tinh dẻo. Ngoài kia lạnh. Khi trời lạnh. Đấy là khi anh thực sự cảm nhận được tiền của mình.

3

Tôi đứng bên quầy bar cầm tờ *Tin sáng*, MỤ PHÙ THỦY NÓI DỐI VỀ CHUYỆN LẠM DỤNG TÌNH DỤC TRẺ EM. ĐẤY CHỈ LÀ... YÊU TRẺ CON. TÔI ỦNG HỘ IRA - RED KEITH. MỐI TÌNH THẦM KÍN CỦA TÔI ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI KÊNH TV MIDGE: XEM TRANG GIỮA. Vậy có cách nào để cắt nghĩa thế giới này không? Có vẻ như ở Ba Lan đang sục sôi một trận bạo động lớn. Công đoàn Đoàn kết đang gào thét khiêu chiến với Moscow. Nga sẽ hạ Ba Lan thôi mà, tôi chắc chắn thế, nếu mọi việc tiến triển theo chiều hướng này. Là tôi thì tôi sẽ làm thế. Ý tôi là, hễ được đằng chân thì lân đằng đầu... Trò săm soi của hồi môn của Công nương Diana vẫn tiếp tục. Tôi không có quan điểm rõ rệt gì lắm về vụ của hồi môn này, nhưng tôi ước là bọn họ phô ra cái bức ảnh chụp nổi tiếng ấy lần nữa, bức ảnh Công nương đang bế con trên tay và anh có thể nhìn xuyên qua hết xống áo của cô. Một cô phục vụ quán bar dùng chai bia nện anh bạn trai là chủ quán của mình cho đến chết đã bị kết án mười tám tháng tù (cho hưởng án treo). Sao lại thế được? Vì cô ta bao biện là mình mắc hội chứng căng thẳng tiền kinh nguyệt. Tôi đã nghĩ là ngả nào thì cái chứng căng thẳng này cũng đủ nguy hại cho nam giới quá rồi, không cần dung túng thái quá cái kiểu đó đâu. Một bà cụ nữa vừa bị bọn da đen và đầu trọc hãm hiếp tập thể trong căn hộ riêng. Cái ham muốn mới mẻ dành cho mấy cụ bà này là sao ấy nhỉ? Cụ này tám mươi hai tuổi rồi, Chúa ạ. Tới tuổi đó mà còn bị hiếp - Chúa ôi, ai lại cần cái đó cơ chứ. Lại thêm đây một mẩu tin về con nhỏ đang chết mòn trong độ niên thiếu bởi vì, theo như tờ *Tin sáng* thì, con bé bị dị ứng với thế kỷ hai mươi. Nhãi con đáng thương... Chà, tôi cũng có vấn đề của tôi đấy, em gái à, nhưng không phải vấn đề như của em đâu. Tôi không có bị dị ứng với thế kỷ hai mươi. Tôi bị nghiện thế kỷ hai mươi.

Ga số ba đang ở trong tình trạng hỗn loạn cực cùng, không khí và ánh sáng tràn ngập những điều sau cuối, cơn khủng hoảng của hành tinh, lời phán quyết của tiền bạc. Chúng tôi đang tháo chạy khỏi Trái đất để đến một thế giới mới mẻ hơn khi vẫn còn hy vọng, vẫn còn cơ hội. Tôi xếp hàng, nhận vé, lên cầu thang, đụng chốt chặn, tôi bị lục soát, rọi X quang, được cho đi, tôi vào quầy bar, vơ vét cửa hàng miễn thuế, đi qua những cầu trượt, rảo bước khắp phòng đợi cho đến khi chúng tôi lên máy bay, hai người một, có mặt đủ loại người, để thực hiện cuộc đào thoát... Lên trên cái ống du hành (một loại phòng đợi mới) chúng tôi ngồi thành hàng, như một đám khán giả, để xem qua món liệu pháp nghệ thuật được chào mời: nhạc nền làm dịu chứng đau răng, và, được trang hoàng trên màn ảnh dùng chiếu phim tại gia làm bằng vải bố thô, là quang cảnh một bến cảng được một tay cọ hết mực bất tài phác họa. Tiếp sau đó, là màn diễn thách đố tử thần của các cô tiếp viên, những cô gái e lệ và màn kịch câm về mặt nạ dưỡng khí. Nhưng những cơn rung lắc đưa chú chim đến điệu nhảy diệt vong. Được tháo cũi xổ lồng từ London, chúng tôi sục sôi rùng rùng và phóng vọt. Bay đi rồi! Tôi nghĩ, lòng thoải mái vô cùng khi chúng tôi cưỡi không trung.

Tôi nhìn xuống những hoa văn hình thù xinh xắn mà đường phố không biết là do chúng tạo ra. Tôi đây, tôi đang bay khoang phổ thông, nhưng mà máy bay, lúc này đang chao nghiêng sang bên, lại đang nốc hết hơn ba mươi lít xăng một dặm. Con Fiasco của tôi còn đỡ tốn hơn. Tôi đang bay vé hạng phổ thông, nhưng cả tôi cũng cần nhiên liệu cho mình. Với thuốc lá và hộp quẹt sẵn sàng trong tay, tôi chờ được giải thoát khỏi cái biển cấm KHÔNG HÚT THUỐC. Tôi ngoái trẹo cả cổ, theo dõi bước tiến buồn thảm của chiếc xe đẩy đồ uống. Tôi ngấu nghiến hết suất ăn trưa, lịch thiệp xin thêm suất thứ hai từ cô tiếp viên tươi cười niềm nở. Tôi mê thức ăn trên máy bay và thậm chí còn đồ rằng sẽ kiếm được tiền từ đấy. Có lần tôi đã cố làm cho Terry Linex hứng thú với ý tưởng mở một nhà hàng phục vụ đồ ăn máy bay. Rõ ràng là anh phải cần có chỗ ngồi tử tế, khay mâm, những túi nhỏ chứa xốt mayonnaise, vân vân. Anh thậm chí còn phải có video, ánh sáng tối mờ, những

khu cấm hút thuốc, và túi giấy. Linex thích kiểu tư duy của tôi, nhưng hắn ta bảo rằng anh sẽ không bao giờ có thực khách vào và ra đủ nhanh như mong muốn. Thức ăn sẽ không bao giờ đủ nhanh để làm ra những đồng tiền siêu nhanh...

Tôi sử dụng cái tai nghe mắc tiền, theo dõi bộ phim chiếu trên chuyến bay. Phim này là một đống giẻ rách, dĩ nhiên là thế rồi. Phim này là một con gà tây cùng cục, quang quác, đập cánh phành phạch. Tôi hy vọng phim của mình sẽ hay hơn thế: đương nhiên tôi hy vọng phim của mình hốt nhiều bạc hơn. (Bán tống bán tháo cho hãng hàng không chỉ sau ba tháng công chiếu ư? Chuyện này hẳn phải là thảm kịch cho tất cả những ai có liên quan.) Anh biết đấy, điều tôi muốn hơn tất thảy - anh có thể gọi đấy là giấc mơ của đời tôi - là làm ra thật nhiều tiền. Tôi sẽ vui vẻ tham gia ngành giả kim, nếu ngành ấy có tồn tại rồi làm ra thật nhiều tiền... Chúng tôi tiếp tục du dành xuyên không gian và thời gian. Vẫn còn phải ngồi không bốn tiếng đồng hồ nữa. Hút và uống, trời ạ, nó không đòi hỏi ta phải chăm chăm vào. Đấy là khuyết điểm duy nhất tôi moi ra được ở các hoạt động này. Tôi thấy dường như một số người không bao giờ thấy hài lòng. Không bằng lòng với tập séc mới, giờ Selina lại muốn một thẻ tín dụng Vantage. Ồ phải rồi, với lại thêm một đứa bé nữa. Một *đứa bé*... Tôi nhìn quanh khoang máy bay còn trống một phần tư. Mọi người có vẻ như là đang ngủ hay đang đọc. Tôi cho là việc đọc sách hẳn hữu dụng trong những lúc như thế này lắm. Con nhỏ tóc xù ngồi trước tôi, cô ta đang đọc cuốn tạp chí dày cộm: chữ trong ấy là tiếng Pháp, tôi nghĩ thế, nhưng ngay cả tôi cũng biết được rằng cô nàng đang rà mắt qua mục kỹ thuật kích dục bằng lưỡi - bí quyết thổi kèn. Chiếc áo choàng lông đặt trên ghế bên cạnh cô ta rộng thùng rộng thình, như cái phao cứu hộ bị thổi căng. Cô ta đang bay đến với người đàn ông của mình, hay có lẽ là đang bay đi khỏi chỗ anh ta, để đến với chàng khác. Ngược lại, cô gái trẻ đeo mắt kiếng ngồi bên trái tôi, chăm chú đọc cuốn sách mang tựa đề *Triết học Rousseau*. Cái này cho phép tôi mở màn gọn gàng đây. Tôi lại vơ thêm một lô mấy chai rượu mini và bỏ hết thời gian còn lại của chuyến bay nói cho cô nghe về triết lý *của tôi*. Cũng cam go đấy, nhưng thế nào mà chúng tôi cũng đã qua được hết quãng thời gian.

* * *

"Tôi đã đi ta bà," Fielding Goodney nói, "trong thế giới khiêu dâm. Hãy luôn gắng sức, Bảnh Tỏn à, nắm cho chắc mấy ngành gây nghiện: anh chẳng thể nào thua lỗ đâu. Bọn nghiện không thể nào thắng được. Ma túy, rượu mạnh, cờ bạc, video các loại - đây phải là những mạch tiền sâu hoắm. Ngày nay cánh thương gia có trách nhiệm phải quen dần với việc lệ thuộc. Tiếp đến là gì? Mọi kế hoạch đều nhắm vào những thứ tại gia, ít hao năng lượng, cái nhân tố sức hút. Người ta không chịu được chuyện ra ngoài ăn chơi nữa. Tất cả bọn họ đều nghiện ở nhà. Vì thế mà thức ăn độc hại mới ăn nên làm ra. Nuốt mấy thứ hóa chất vào, nuốt cho nhanh vào, rồi trở vào nhà đi. Hay là mua đống thức ăn nhanh ấy về nhà đi nào. Tránh xa phố xá ra. Cứ ở trong nhà. Với văn hóa phẩm đồi trụy..."

"... Vâng?" tôi nói.

Tôi tợp một ngụm thức uống đỏ thẫm. Châm thêm điếu thuốc nữa. Chúng tôi đang ở trong một nhà hàng Ý, tận mãi mé Nam SoHo - chỗ Tribeca gì đấy. Fielding nói đấy là một hộp đêm của mafia và tôi tin hắn ta: vải thêu kim tuyến, ánh sáng bóng mờ, yên tĩnh như nhà thờ. Tôi là một Người Phàm đúng mực, không chút nổi bật, nhưng Goodney thì, trong bộ vest màu trắng, cùng nước da rám nắng và mái tóc vàng hoe rẽ ngôi sang bên, nổi bật như một chú voi màu hồng giữa những tay giám đốc nhà tang lễ ghê sợ tội ác đang lảng vảng ven những bức tường màu máu. Những tay này, dường như chúng bước mà không nhấc giò. Vừa khi đó, một tay vô lại trung niên, tóc sấy gội - cái gương mặt thường thấy của ngôi sao opera, mê mụ bởi của cải và tình mẫu tử - đẩy một cô tóc đỏ chóe đi ngang qua bàn tôi, cái bàn xịn của chúng tôi, bàn mà Fielding đã được người ta lăng xăng nhanh nhảu dẫn tới.

Fielding nhìn lên. Hắn ta ngập ngừng. "Antonio Pisello," hắn ta bảo, "Tony Cazzo - dân đảo Staten. Năm năm trước hắn bị bắn ngay tim. Biết cái gì đã cứu mạng hắn không?" hắn hỏi, ngón tay cái dài thẳng chọt ngay vào sườn. "Thẻ tín dụng - cột thành một xấp, bằng sợi thun. Từng là kẻ xấu, nhưng bây giờ thì hắn gần như là nghiêm chỉnh chấp hành luật pháp."

"Còn con nhỏ đó?"

"Willa Glueck. Một cô nàng thông minh. Ả điếm nghìn-đô-một-đêm, bán giải nghệ. Suốt mười năm cô ta đứng đường - anh biết đấy, xóc lọ hay thổi kèn với giá một đô la một củ lặc. Rồi đến năm năm trên đỉnh cao sự nghiệp, đỉnh của đỉnh. Không ai biết làm thế nào mà cô ta làm được cú chuyển mình ngoạn mục đấy. Chuyện ấy chẳng đời nào tự nhiên mà xảy ra. Nhìn cô ả kìa, cặp mắt ấy, khóe miệng ấy - tuyệt thế. Không bằng chứng gì. Tôi thật không thể hiểu được. Tôi ghét lắm khi mình không thể *hiểu* được mọi chuyện."

Thật vậy ư, anh chàng thiếu thốn thông tin đến đáng ca thán, Fielding Goodney này. Hắn ta mỉm cười với cái vẻ tự khiển trách ngây thơ, đoạn nghiêm mặt quay người đưa tay chữ V ngược cho tay hầu bàn đang chăm chú quan sát. Thêm hai ly Red Snapper đang trên đường tới đây. Chúng tôi gọi món. Fielding cầm bản thực đơn màu đỏ thẫm (bằng lụa, có tua rua và tô điểm, gợi nhắc cho tôi và những ngón tay tôi nhớ đến Selina và các bí mật của nàng) trong bàn tay thon thả rám nâu, cổ tay áo xanh nhạt với những mắt xích vàng căng. Trong lúc ăn Fielding giải thích cho tôi về những ngả sinh lợi của ngành khiêu dâm, về địa ngục trần gian trên phố 42, về các đại lý phân phối trai nhảy khỏa thân trên đại lộ 7 cùng những thiên tài chăn gà và xiềng xích, rạp Malibu có hàng đoàn làm phim đứng tóe nước suốt buổi quay lúc chiều chạng vạng để vét chút lực đẩy lực bẩy còn lại từ nam diễn viên chính trên sàn nhà nghỉ, về sự he hé sinh sôi của phim cấp ba trên các kênh truyền hình cáp và các mạng thông tin trên toàn thế giới kèm theo những quy định chi tiết về kỹ thuật phun mờ tẩy xóa dương vật, về sự tha hóa ghê gớm của Đức và Nhật, những đơn đặt mua video qua mail chỉ nhắm vào mục đích đồi trụy, về chiến dịch làm phim bạo lực khiêu dâm của băng đảng mafia được phôi thai ở thủ đô Mexico và đang ngắc ngoải ở New York.

Rồi tôi hỏi hắn ta, "Những phim này - chúng có tồn tại à?"

"Tất nhiên rồi. Nhưng không nhiều, không được lâu mà giờ cũng không còn nữa." Fielding (tôi để ý thấy là) cắt miếng thịt bê theo kiểu bình thường, nhưng rồi lại chuyển nĩa sang tay phải để xiên lấy miếng thịt. "Coi nào, Bảnh Tỏn, thực tế đi nào.

Nếu nơi ấy có tiền thì phải thử chứ... Mấy con nhỏ trong phim ấy là thứ đầu đường xó chợ thôi mà."

"Có từng coi phim nào chưa?"

"Anh có biết là anh đang hỏi tôi cái gì không? Anh đang hỏi tôi có phải là đồng phạm của kẻ cố sát không đấy. Không phải là tôi đâu, Bảnh Tỏn à. Đấy là tội ác có tổ chức, siêu tổ chức đấy. Không có cách nào khác đâu. Phim bạo lực khiêu dâm - giờ thì cái này là *bằng chứng*."

Và rồi cung cách của hắn ta, cái trường lực hắn toát ra, nó thay đổi, không được lâu lắm. Hắn ta trở nên sắc sảo, thân tình. Hắn bảo, "Đúng quá rồi phải không? Bằng chứng là nó băng hoại, công nghệ khiêu dâm ấy, phải thế không nào?" Hắn ta thả lỏng người, cung cách cũng thoải mái hơn. "Ngốt quá ấy mà, Bảnh Tỏn. Không ai dùng được loại phim ấy. Rắc rối về mặt phân phối."

Chúng tôi chuyển qua thảo luận những rắc rối về khả năng phân phối *của chúng tôi*, mà, theo như anh bạn Fielding của tôi đây, là tuyệt đối không tồn tại. Chúng tôi sẽ chỉ việc đem sản phẩm hoàn thiện đi cho thuê: bằng cách ấy, Fielding nói, chúng tôi vẫn bảo tồn được sự tự do về mỹ cảm của mình trong khi vẫn kiếm ra nhiều, bộn tiền. Tôi nghĩ chỉ những tay trùm có hạng mới làm được cái trò như thế này, nhưng cậu nhóc đây đã làm được hết. Những kẻ hắn ta quen biết đều là loại xịn, mà không chỉ ở trong ngành điện ảnh thôi đâu. Trong khi hắn ta nói, còn tôi thì bền bỉ nốc một dãy dài những ly vang và cà phê espresso, tôi cảm nhận được cái ôm ghì sát rạt của đồng tiền thực thụ. Ôi tiền, vệ sĩ của tôi.

"Anh biết không, Bảnh," hắn ta bảo, "đôi khi tôi thấy việc làm ăn trông như một con chó to rõ ngu tru lên đòi mình chơi cùng. Có muốn biết tôi linh cảm lĩnh vực phát triển tiếp theo trong chuỗi trò nghiện ngập là gì không? Có muốn kiếm bạc triệu không? Tôi có nên hé lộ cho anh biết không nhỉ?"

"Cho biết đi," tôi bảo.

"Trò ôm ấp vuốt ve," Fielding Goodney trả lời. "Cuộn mình trong chăn mà âu yếm. Hai con người nằm xuống rồi sinh ra hơi ấm và sự an toàn. Giờ thì làm thế nào chúng ta tiếp thị cho trò này đây. Một cuốn sách hướng dẫn chăng? Một cuốn

video? Quần áo ngủ? Một studio ôm ấp, với những nữ tiếp viên chuyên vuốt ve? Nghĩ về chuyện đó đi, Bảnh Tỏn. Đâu đó ngoài kia có cả triệu cả triệu đô cho cái trò ôm ấp vuốt ve này đấy."

Fielding chộp lấy cái hóa đơn trông không được bắt mắt, để lại tờ hai mươi đô trên đĩa. Chiếc Autocrat thuê của hắn đang đứng chờ ngoài phố. Có một lúc Fielding quay sang tôi mà nói, ánh sáng đô thị lấp lóa trên mặt hắn, "Ồ, tôi giải thích lầm cho anh rồi, Bảnh Tỏn à, lúc nãy ở trong kia ấy. Là tội ngộ sát chứ không phải cố sát. Ở New York, tội cố sát chỉ dành cho bọn cớm, quản giáo, những thứ tào lao tương tự. Thứ lỗi nhé." Tôi xuống xe gần quảng trường Thời Đại. Tôi nghe thấy Fielding cho tài xế một địa chỉ trên đại lộ Park nữ tính.

Tôi loạng choạng bước xuyên qua hơi nóng của buổi đêm sặc mùi khiêu dâm. Còn xem theo đồng hồ nội tại và tọa độ du hành xuyên thời gian của tôi thì, à, trong đấy là sáu giờ sáng, phừng phừng những cồn. Hôm đấy tôi đã du hành quá xa rồi, xuyên cả không gian lẫn thời gian. Trời ạ, tôi mới cần vỡ tan tành làm sao chứ. Giữa những con hẻm và nóc nhà gần khách sạn Ashbery, Fielding bảo với tôi, có một gã điên lanh lẹ đang nhởn nhơ chạy nhảy leo trèo ngoài vòng pháp luật. Hắn chỉ việc thả rơi gạch ngói lên đầu những người đi xem hát hay đi ăn đang bước quanh. Tính đến giờ hắn đã làm thế năm lần. Trúng cả năm. Một trong năm lần ấy làm chết người. Ngộ sát. Những cảnh sát trang bị tối tân nằm phục kích trên ấy nhưng có vẻ như họ không thể bắt được hắn, cái tên thần kinh trên nóc nhà ấy, cái tên chuyên gia mái hiên bậu cửa, tinh thông cột kèo và mái sập, tên nghệ sĩ của khối vô tận ấy. Thế là hắn ta phóng đi và leo phóc qua những lối thoát hỏa hoạn lởm chởm nguyên thô, qua những ống thoát nước và cần ăng ten ti vi, trong khi bên dưới hắn phố Broadway lách tách tiếng ly cốc xốp về khuya, và không có dính dáng gì đến tiền. Trên ấy chẳng lúc nào có tiền cho hắn cả.

* * *

Trước kia anh đã chứng kiến tôi ở New York, và anh biết tôi ở bên ấy thì như thế nào. Tôi tự hỏi ấy là gì nhỉ: thứ gì đấy liên quan đến năng lượng, đến điện năng của nơi này, tất thảy

những sự huyên náo và châm chích - làm tôi tràn đầy tinh thần xông xáo. Ở New York tôi là một định đề khác hẳn, tỉnh táo, thực sự nhanh nhẹn. Đầu tiên, sáng nay tôi lại như thế, bắt tay vào công việc ngay mặc cho vẫn còn choáng sau chuyến bay và say váng vất cái kiểu mà lẽ ra đã bổ đầu bất cứ tay nào dưới cơ - tôi nghĩ là còn tệ hơn cả cơn váng vất tôi mắc phải ở California. Cơn váng vất ấy đã qua bảy tháng rồi mà tôi vẫn chưa có dấu hiệu gì bình phục. Chắc là nó sẽ vẫn bám lấy tôi cho đến ngày tôi lìa đời... Tôi đã kể cho anh nghe trò đùa quái ác của tôi ở LA rồi chứ nhỉ. Trò đấy tuyệt phải không nào. Tên da đen to con với cây gậy bóng chày - nhớ không? Chúa ơi, những rủi ro mà một người đối mặt để đổi lấy vài ba tràng cười. Tôi thường nghĩ là cái sức mạnh đeo bám của cơn váng vất ở California phải có liên quan liên đới gì đến khả năng khó tin là tôi vẫn còn sống.

Nằm dài trên giường, với điện thoại, sổ danh bạ, gạt tàn và tách cà phê được bày thật tiện trên cái bụng phệ của mình, tôi sẵn sàng bắt tay ngay vào mục đầu tiên của công việc: Caduta Massi... Như tất thảy mọi người, như anh, tôi cũng đã từng xem Caduta Massi lắm lần trên màn ảnh rộng, trong kịch cổ trang, trong nhạc kịch, phim hài nhục cảm kiểu Ý, trong phim cao bồi Mexico. Tôi đã từng xem Caduta khép nép hay vênh váo hay bĩu môi hờn dỗi hay nhếch mép khinh khi. Khi còn là thằng nhóc tôi đã từng thủ dâm nhiều đêm nghĩ đến bà ta - như bao người khác. Giờ mà tôi càng nghĩ nhiều về bà ta, tôi càng suýt phải thủ dâm vì bà ta thôi. Thời trẻ bà ta vóc hình nở nang, nét ngây ngô thôn dã thoáng hiện trên đôi mắt to và bờ miệng rộng. Qua bao năm tháng, thời gian đã nhân từ với Caduta Massi. Qua bao năm tháng, thời gian đã khắc nghiệt với hầu như tất cả những kẻ còn lại. Thời gian đã tinh quái, hiểm độc và hằn học. Thời gian làm cho tình trạng tồi còn tệ hơn. Giờ đây, ở vào tuổi bốn mươi có lẻ, bà ta vẫn còn đóng được vai nữ chính diễm tình phù hợp, nếu được diễn cùng bạn diễn lớn tuổi tương xứng và/hoặc lưỡng tính... Tôi đã không nhanh nhảu nghĩ đến Caduta, như anh biết đấy. Tôi thì thích một ai đó không được lộng lẫy bằng, vui vẻ và minh mẫn hơn - như Sunny Wand, hay thậm chí Day Lightbowne. Tôi không rõ là vì sao. Nhưng Fielding cãi rằng Caduta là át chủ bài của cả dự án, và anh phải nghe

theo tiền trong vụ như vầy. Caduta, vợ của Lorne Guyland lầm lỗi, đối đầu với Butch Beausoleil vú to, mẹ của Christopher Meadowbrook nghiện ngập, trộm cắp, tham lam, hay là Spunk Davis hay Nub Forkner gì đấy - hay bất cứ tên quái nào mà chúng tôi quyết. Vai diễn này tuy bị động nhưng lại âm thầm làm trọng tâm. Thật đáng buồn. Tôi muốn có người nào đó thật hơn... Anh thấy đấy, sự thôi thúc đằng sau cái ý niệm, cái đề cương này của tôi, nó là cá nhân, nó phải liên quan đến cuộc đời của tôi. Tự truyện. Phải, nó phải liên quan đến cuộc đời già cỗi này của tôi.

Tôi gọi cho khách sạn Cicero, Fielding an bài cho Caduta và đoàn tùy tùng của bà ta ở đó. Một người đàn ông trả lời. Caduta yêu cầu tôi đến một cái địa chỉ trong khu Little Italy vào hai giờ chiều ngày hôm đó. Đoạn tôi gọi thêm một cuộc về căn hộ của tôi ở London. Máy bận. Máy bận... Theo lời Fielding, Caduta cần được trấn an. Tôi đây sẵn lòng trấn an bà ta chút ít. Tôi chỉ hy vọng là mình còn chút ít để trấn an. Ngày hôm qua, sau cuộc trùng phùng đẫm lệ với va li của tôi, tôi cố chơi trò vỗ tay kiểu người da đen với Felix. *Tại sao chứ?* Tôi nghĩ. Để được động chạm, được động chạm. Dù gì thì chúng ta chỉ là người trần mắt thịt, có thể chúng ta cần được ca tụng và an ủi nhiều hơn những gì chúng ta thực sự nhận được. Sự an ủi của Người Phàm - cái này muôn đời cung không đủ cầu, anh không nghĩ thế sao? Thật thà xem nào, ông anh. Này thưa cô, giờ thì nói thật đi. Lần gần nhất một bạn hữu chốn trần gian để cho cô tựa đầu lên ngực, vuốt ve má cô, và nói cho cô nghe những lời làm cô thấy vô cùng yên ổn là khi nào thế? Việc đó nào có thường xảy ra đâu, nhỉ. Tất thảy chúng ta đều thích nó xảy đến thường xuyên hơn vốn dĩ. Chúng ta không thỏa thuận được chăng? Ôi trời (tôi cá là anh đang nghĩ), cái trò tựa-đầu-lên-ngực đó, phù, tôi có thể sử dụng chút ít chăng.

Tôi ngáp rồi vươn vai - thế là suýt làm đổ cà phê. Với tay ra giữ lại tách, tôi làm cho cái gạt tàn chông chênh. Với tay ra giữ lại gạt tàn, tôi làm đổ cà phê, rồi khuỷu tay còn bị móc vào sợi dây xoắn của điện thoại - để rồi, giật người một cái oai hùng sau chót, tôi nhảy bổ ra khỏi giường, không biết làm sao mà cái hộp điện thoại đong đưa táng vào ống quyển tôi, đoạn rơi như một

quả bom đập xuống mu bàn chân trần... Hai mươi phút sau, lúc đấy thì cơn đau đã qua đỉnh điểm, tôi lần tay lột từng trang danh bạ ướt sũng. Tôi tìm kiếm sự an ủi rằng số điện thoại của Martina không nằm trong đấy. Đấy là một cuộc gọi, một cuộc hẹn bị bỏ lỡ, một lời xin lỗi mà tôi khẩn cầu được miễn đi cho. Đây rồi này: số của Theresa, Sửa Ti vi, hãng Trans-American, hãng Trexacarna - Martina Twain. Mà này chờ bố nó một phút nào. Đấy không phải nét chữ của tôi. Đấy là - chữ của Selina!... *Con quỷ sứ*. Đây là lời cáo ngược tôi, hay là chế giễu? Tôi mặc kệ dập cuốn sổ lại. Phải và rồi tôi bốc máy gọi.

* * *

Và vậy là tôi vẫn lướt đi trên khu phố Manhattan nhiễu loạn. Những biển báo giao thông lên tiếng NHƯỜNG ĐƯỜNG - nhưng anh đừng có nghe theo! *Không* nhường nhịn gì hết, đấy mới là vấn đề. Bon chen, tìm kẽ hở, lấn lướt - tất cả chỉ là vấn đề sức mạnh ý chí. Do đó đến giữa trưa tay tôi đã cầm ly scotch thứ hai, chiếc áo ngủ kiểu Pakistan quấn quanh eo, một em tiếp viên bán khỏa thân đang ngồi giạng chân trên đùi tôi. Tôi đang ở trong Đảo Sung Sướng, trên đại lộ 3. Tôi đã đọc thấy nơi này trên tờ tạp chí *Scum*... Ở trong này tôi thấy khỏe khoắn: một căn phòng quây tròn, không cửa sổ, được bày biện như hình dung mê man của tay ma cô về một chốn nghỉ chân bồng lai dưới giàn dây leo - những cành nho quấn quýt, vài chùm nho nhựa, trần bằng tre, ánh đèn xanh biếc và tiếng réo rắt chim hót trong lồng. Tôi thậm chí còn nhận ra mình đang ngâm nga một bài yêu thích của Vince Béo. Bài gì ấy nhỉ? - "Ôi bện cho tôi cái chòi[1]". Anh biết không, có một hạng đàn ông nhất định sẽ đến cái động như thế này để mà thỏa mãn sinh lý với phụ nữ trong ấy. Nhưng mà việc tu thân chẳng hề khó như người ta rêu rao. Ví dụ nhìn tôi xem. Tôi chỉ đến đây để được xóc lọ.

---

1. Nguyên văn: Oh twine me a bower, một bài hát ca ngợi cuộc sống giản dị, tĩnh lặng, tránh xa thế tục.

"Phải rồi, à mà em làm gì thế?" tôi đang nói. "Dùng máy sấy tóc *sau khi* lau khô bằng khăn à, hay là sao?"

Tôi đang trò chuyện với con nhỏ này về tóc tai và những rắc rối mà cô ta đang gặp phải với tóc. Mà nói trước nhé, cô ta đang tự chuốc lấy rắc rối. Mái tóc đen tuyền chảy dài dọc theo lưng cô ta, mấy lọn tóc nặng chảy xuống thẳng băng, trông sống động như vết dầu hay nhớt xe. Khi cô ta đứng quay người để rót đầy đồ uống cho tôi, phần đuôi tóc lởm chởm hầu như là che hết hai mông căng cứng. Trời ạ, tôi ước gì mình có được mái tóc người Mỹ, thay vì cái mảnh khăn lau chén già nua mà tôi phải đỡ trên đầu cả đời này... Cô gái đã hòa nhã cam đoan với tôi ngay từ đầu là tôi được tự do "vui vẻ với bất cứ ai mà tôi ưng mắt" (điều này, trừ cái bộ bikini tí hon mà cô ả đang mặc, là gợi ý duy nhất của cô ả rằng nơi chúng tôi đang ngồi đây không phải thẩm mỹ viện hay phòng hội thảo mà thực sự là một nhà thổ. Tôi cũng chẳng giả bộ làm gì). Lúc ấy tôi thắc mắc rồi giờ đây tôi tự hỏi liệu "bất cứ ai" có bao gồm cả cô ta hay không. Cô ta đã ngồi lên lòng tôi một cách thân mật, đúng thế, nhưng đấy chỉ là để cho tôi nhìn rõ hơn mái tóc của cô ta. Có lẽ cô ta chỉ là một nhỏ đứng quầy bar, nhỏ đứng két, một con nhỏ làm mọi việc nặng nhọc... và có lẽ tôi đã kịp biết cô ta hơi quá rõ mất rồi. Bên cạnh tôi là một túi nhựa trong suốt, không thấm nước, đựng ví của tôi: tiền bạc, thứ trọng yếu. Tôi đã bị buộc phải tắm vòi sen nóng rộp cả da trong phòng phía sau do hai bà da đen to béo mặc áo sơ mi chim cò đội nón rơm tả tơi vui vẻ phục vụ. Vậy là tôi ngồi đó, sạch hết chấy rận, trong nhà thổ Đảo Sung Sướng. Được mọi sự du hành và chuyển giao này khuyến khích, cái chứng bệnh mà tôi gọi là ù tai ấy lại đục khoét thật sâu thật tuyệt vọng vào những ngõ ngách trong đầu tôi. Cả hai tai đều đang tạo ra âm thanh mô phỏng tiếng động cơ phản lực, nào là tiếng vút gió lẫn rền rĩ lẫn tiếng ùng ục cồn cào của lửa cháy dưới sàn. Tôi cầm ly rượu mới rót thêm tì lên trán, như thể để làm dịu vầng trán đang khắc khoải, đang rần rật - ly nhựa, đá khay nhựa, một thứ thức uống hàng không. Phải. Tôi gọi kiểu sống này là tốt.

"Lần gội thứ hai," tôi kiên trì nói tiếp, "có thể là một sai lầm nghiêm trọng. Nó làm cho chân tóc dãn ra rồi những chất tẩy rửa khô và đóng cứng lại."

"Thật sao?" cô gái nói. "Đấy là sự thật à."

"Ừ," tôi bảo. Tóc tai là một trong những thứ mà tôi thực tình có am hiểu chút ít. Có thể là tôi không biết nhiều lắm về giải phẫu học, nhưng tôi lại *là* một kẻ thông tuệ về tóc. Đấy là nhờ vào những tay tạo mẫu, những cô phụ trách phục trang và những chuyên gia trang điểm mà tôi từng giao du, cộng thêm những tấn tuồng khùng điên mắc mỏ của chính tôi về vấn đề ấy. Tôi gật đầu rồi uống ly rượu. Tôi nhìn quanh. Những thí sinh khác đâu rồi nhỉ? Nhưng dù sao, tôi cho là cái cô mặc bikini trắng ở trong này đây đang tận hưởng chuyện bông đùa và những kiến thức uyên thâm về lông tóc. Chừng như trò tán dóc cùng tôi còn hay ho hơn việc lên giường với tôi vì tiền nhiều - mặc dù là không lợi lộc bằng, phải nói là thế. Mà tôi cũng khá hài lòng trước chiều hướng mọi việc đang diễn ra. Tôi hài lòng được ngồi ở đây với một ly rượu mạnh, hài lòng vì mình không bị giám sát trên sàn tầng hầm, diễn vai nam chính diễm tình trong một cuốn phim bạo dâm. Không, mọi chuyện rất văn minh, hết mực văn minh đấy.

Giờ thì đầu hơi cúi xuống, cô gái khều vết nứt trên móng tay bị chẻ đôi. Trên nền phông mái tóc ấy thì bờ vai tròn nhỏ nhắn toát lên vẻ nhợt nhạt không sức kháng cự - nhưng mà thôi đi nào, Đảo Sung Sướng không phải là nơi để quan sát tương phản sáng tối. Cô gái này, cô bé tuổi teen mảnh khảnh với những nếp gấp hình chữ W dưới hai kẽ nách khép kín, cô ta sẽ hoàn toàn hợp với tôi. Tuy vậy, đang là con người như tôi, mà không phải ai khác (dù sao thì cũng chưa), tôi lại muốn đủ bộ đặc quyền đặc lợi từ nhà thổ, cái kiểu thỏa thuận về tiền bạc và lựa chọn bạt mạng của đám đàn ông ngày trước.

"Mấy cô bạn của em đâu?" tôi hỏi.

Cô ta nhún vai, đưa mắt nhìn quanh căn phòng vắng ngắt. Bạn của mình đâu? Đoạn cô ta ngẩng mặt nhìn tôi và nói với vẻ nghiêm nghị buồn rầu, "Ê. Tên anh là gì?"

"Là Martin," tôi nói ngay tắp lự... Tôi ghét tên mình. Ý tôi là, anh có đứa con, một thằng cu bé bỏng, thế mà điều hay ho nhất anh có thể làm cho thằng bé là đặt tên nó là John à? Tôi tên là John Self. Nhưng thiếu gì người tên như thế?

"Còn tên em là gì?"

"Họ gọi em là Moby. Anh có vợ chưa?"

"Chưa. Anh cho là mình không phải loại người phù hợp với việc lập gia đình."

"Anh làm nghề gì vậy hả Martin?"

"Là nhà văn, Moby à."

"Nhưng mà *thú vị* thật đấy," cô ta nghiêm chỉnh nói. "Anh là nhà văn à? Anh viết thể loại gì?"

"Ừm. Tiểu thuyết. Đại loại là vậy."

"John mà lại nói chuyện chính thống à?" Hình như cô ta nói thế.

"Hả?"

"Ý em là có phải là những câu chuyện và tiểu thuyết chính thống hay là truyện giật gân hay giả tưởng hay là thứ gì đó tương tự?"

"Chính thống là gì thế?"

Cô ta mỉm cười đánh giá và nói, "Câu hỏi hay đấy... Em đang lên giường với người ta để học hết đại học đấy? Ngành văn học Anh, trường NYTE đấy? Anh viết *tiểu thuyết* à? *Đấy* là nghề anh làm à? Anh vừa nói tên mình là gì ấy nhỉ?"

Đến lúc này thì tôi đã hết sức sẵn sàng hỏi Moby xem *cô ta* làm gì, và lấy giá bao nhiêu - nhưng lúc đó tôi cảm thấy thoảng hơi gió mát rượi cả chân trước sự hiện diện của một phụ nữ khác. Tôi quay lại. Một em phổng phao mặc áo ngực và quần chip hết sảy đung đưa bước ra từ trong bóng tối hành lang phía sau. Tạng người cô nàng giống như Selina, nhưng có mấy chỗ được khuếch đại nhờ cái đầu đen tối, điểm nhấn nằm cả vào những phần thân thể vồng lên, vào độ cong. Và tôi nghĩ: tôi muốn. Tôi, cho tôi. Cô nàng thở dài ngồi xuống một cây nấm nhựa màu đen cạnh quầy bar. Vài giây sau, một tay trông mệt lử, chảnh chọe, mặc bộ vest công sở không chê vào đâu được loạng choạng đi qua.

"Giữ gìn sức khỏe nhé She-She," hắn hồ hởi nói.

"Ông cũng vậy nhé, thưa ông," She-She đáp, bằng giọng điệu thương mại nhanh nhảu như tất cả các nữ tiếp viên khắp nơi trên thế giới. "Em xin cảm ơn ông vì đã ghé qua đây. Hẹn gặp lại nhé thưa ông."

"Ồ ghé chứ."

Tay khách của She-She lảo đảo bước tiếp. Khuôn mặt uể oải, thỏa thuê của hắn dường như sắp sửa rơi ra chỉ bởi lực hút từ sự sa đọa. Rõ ràng hắn đã không tiết chế bản thân mình với She-She đằng sau. Không hề. Hắn đã ban cho các giác quan của mình đủ loại quà cáp và đãi ngộ có được với She-She đằng sau.

"Ê, She-She," Moby bảo. "Martin đây là một nhà văn người Anh này."

"Vậy à?" She-She đáp.

"Ừ," tôi nói. Tôi đứng dậy, trong màu da xam xám, bụng vài ngấn mỡ cùng mảnh khăn hoa hòe quấn quanh, tóc tôi một màu trời London - dưới tranh, dưới tre.

* * *

"Ông không thấy hứng thú sao?" tôi nghe hỏi, mười phút sau đó.

"Cũng có mà cũng không."

"Coi nào. Ô ô, ông hẳn phải là rất *hứng*."

"À phải," tôi bảo, "hẳn là tôi thấy thế thật."

Mà thật, tôi giờ đang nằm dài trần truồng trong căn buồng nhỏ được cài then và thắp nến, một mình cùng cô nàng She-She chuyên nghiệp, bàn tay phải lăn lẳn của cô ta nuột nà di chuyển nơi mép đùi trong lơ thơ lông tóc của tôi... Hồi nãy ở ngoài kia dưới tán tre, trong một lúc, tôi đã lừng khừng trước khi bước đến đích chọn của mình. Có lẽ Moby bé bỏng đã tổn thương khi thấy tôi ưa thích đồng nghiệp tài năng của cô bé hơn - hẳn là sẽ bước ra ngoài, sẽ òa khóc, sẽ tự vẫn. Nhưng dường như không có vấn nạn tủi thân trong Đảo Sung Sướng. Anh biết không, tôi nghi là mình không phù hợp với nhà chứa. Trên phương diện con người, tôi không tránh khỏi bị thu hút, dầu chỉ là ít ỏi nhỏ nhoi, dầu cho tôi có cố cưỡng lại. Chỉ là tôi không thể thoát khỏi khoản ấy... Moby và tôi trao nhau đôi lời chia tay trìu mến khi She-She dẫn tôi đi. Tôi đi theo cô ta xuống lối đi hẹp dần, thảm phủ kín ván sàn, xuống khoảng bốn tầng. Rồi She-She đưa tôi vào căn buồng nhỏ tẩm hương. Cô ta đứng ngay cửa, hai tay chống hông, ra lệnh cho tôi ngả người vào chiếc giường lưng cao, như thể là để khám sức khỏe vậy. Vâng, cảm giác là

thế đấy: chuyến viếng thăm bác-sĩ-khám-cu thật đáng sợ, bị trì hoãn đã lâu và bây giờ thì hoành tráng tới mức độc ác. "Sao ông không thoải mái hơn chút đi?" cô ta hỏi, giọng thoảng chút bực bội cợt nhả. Tôi ngoan ngoãn ngả người ra sau thêm một hai tấc gì đấy tựa lên mấy chiếc gối lông cứng chắc. "*Không phải* - cởi cái xà rông của ông ra! Em sẽ vào cùng ông ngay thôi mà." Thế là tôi nằm đây trần truồng trong căn phòng được xả cạn không khí, chờ đợi She-She quay lại, lòng thiết tha thầm ước rằng phải chi lúc trước mình tận dụng cơ hội với Moby.

"Nếu em là ông," She-She lại nói tiếp, "thì em hẳn sẽ rất là hào hứng."

"Em sẽ thế mà, phải không nào."

"Em sẽ phát cuồng lên."

"À tôi đang mong chờ điều đó đây, hẳn thế rồi."

"Em chắc là vậy rồi."

"Ừ, hẳn là vui đây."

"Em sẽ *háo hức* lắm."

Tôi cau mày nói, "Chính xác là vì cái gì?"

She-She bĩu môi ngờ vực.

"Ý tôi là, em là một cô nàng ngon hết sảy rồi đủ cả," tôi nói, "nhưng mà..."

"Không phải *em*. Chúa ạ! Cô công chúa mới của mấy anh kìa!"

"Ồ *cô ta* ấy à."

Thế là trong một lúc She-She và tôi trao đổi rất nghiêm túc về công nương xứ Wales tương lai. Rõ ràng công nương xứ Wales tương lai là một đề tài nóng sốt với mấy cô gái làng chơi trên đại lộ 3. She-She hết mực ngưỡng mộ kiểu tóc của Công nương Diana, cả gu quần áo lẫn phong thái của cô ấy nữa. Cô ta cũng dành nhiều thời gian nói về Thái tử Charles. Cô ta thích Hoàng tử Andrew. Cô ta thích Hoàng tử Edward. Cô ta thậm chí còn mơ mộng đến Công tước miền Edinburgh. Sau nửa tiếng đồng hồ càng lúc càng thêm kỳ quái nói về mấy chuyện này thì tôi vỗ tay và nói, có lẽ là hơi quá đột ngột, "Được rồi nào. Vậy các em có thứ gì đây?"

"Ô bất cứ gì ông muốn," cô ta nói, nhịp giọng không chút gì xáo đổi. "Ông muốn cho tiền típ kiểu gì nè?"

"A vậy thì coi sao đã. Chào hàng gì thế?"

"Kiểu truyền thống kiểu Pháp kiểu Anh kiểu Hy Lạp kiểu Thổ. Hay là kiểu nửa này nửa kia."

"... Nửa này nửa kia là kiểu gì thế?"

"Kiểu truyền thống kết hợp với Pháp."

"Thế kiểu Anh là gì?"

"Kiểu trừng phạt."

"Vậy kiểu Thổ? Không, đừng nói tôi biết. Để tôi, cứ để cho tôi một... tôi nghĩ mình chỉ cần một cú xóc lọ thôi."

"Xóc lọ hả?" She-She đanh người. "Được thôi. Nếu ông muốn thế. Ông muốn cho tiền típ kiểu gì?"

Dù là đang trần truồng thế này, tôi vẫn còn cái túi tiền trông như bao cao su nằm trên bụng. Ngay ở cửa vào động tôi đã phải khạc ra bốn mươi đô rồi. Giá một lần xóc lọ là bao nhiêu nhỉ? Coi nào, anh thì thấy sao? Tôi nhún vai nói, "Năm mươi đô nhé?"

"Nghe này," She-She bảo tôi. "Sao ông không mặc quần áo vào *ngay đi* mà xuống đại lộ 7 hay là phố 42 ấy. Ông muốn tiêu năm mươi đô chứ gì, có lẽ bọn họ sẽ giúp ông được đấy. Năm mươi đô à? Chẳng ai trả tôi năm mươi đô cả."

"Chờ chút nào... này, bình tĩnh đi," tôi nói. Phải thú thật là cái tông giọng cô bạn làng chơi của tôi làm tôi hơi xoắn. Trong một khoảnh khắc cô ta trông như và nói nghe như một tay cho vay cắt cổ rắn mặt đang đòi một món nợ xấu. "Tôi còn xa lạ với mấy vụ này lắm, xin lỗi mà. Sao em không gợi ý đi nào?"

She-She: "Nếu ông trả năm mươi đô tiền mặt, rồi thêm bảy mươi lăm đô qua thẻ cộng thêm khoản phụ thu tín dụng mười lăm phần trăm nữa mà bọn em phải chi cho việc thuê mặt bằng, hoặc là chúng em có chính sách séc spa tính ra cũng cỡ đó trừ đi mười lăm phần trăm nhưng thêm vào mười đô phí phụ thu. Vậy chẳng khác gì nhau với một món quà cỡ này."

"... 175 đô la hả? Cho một lần *xóc lọ* sao?"

"Nghe này, đây là đại lộ 3, không phải là 7. Sao ông không mặc quần áo vào rồi..."

"Thôi thôi."

Ồ, bọn họ đã xử lý được chuyện này: tư duy giống đực nào đấy đã dồn vào chuyện này một cách thông suốt - chắc nhiều

hơn là vào cái hộp tre rác rưởi, tiếng chim hót, vào những ánh đèn mang sắc hồ thu đó. Anh nằm đấy, lõa lồ, lựa lời miêu tả những nhu cầu của anh cho cô nàng thanh tra tình dục. Không phải là cô ta muốn làm cho anh cảm thấy anh rẻ mạt. Mà cô ta muốn làm cho anh cảm thấy mình là tay rẻ mạt *chưa từng thấy*... She-She nhanh nhẹn rời khỏi phòng. Nhưng chẳng mấy chốc cô ả quay lại. Cô ta mang theo một cái máy cà thẻ tín dụng. Cái gì sẽ đi vào trong bánh quay kèn kẹt ấy - thẻ tín dụng US Approach của tôi, hay cậu nhỏ của tôi? Giờ thì, thưa ông, tôi sẽ chỉ lấy dấu in của quý của ông ở đây này... Ngân sách không đủ đáp ứng đòi hỏi của tôi về đồ lót của She-She. Áo ngực được cởi phăng ra ngay. Quần lót thì không phải một phần trong thỏa thuận, cô ta bảo.

"Cô em thật là biết cách làm cho một thằng đàn ông nổi hứng đấy," tôi nói, mọi đam mê tiêu tán, và thảy thêm một tờ hai mươi đô nữa vào đống tiền.

* * *

Nếu nói quá hết cỡ, lúc tôi tới chỗ Caduta thì cơ thể tôi chỉ đang ở trong tình trạng tàm tạm không hơn. Tôi đã làm vài ly, đã ních căng thức ăn nhanh, và nhảy lên taxi. Tôi chỉ còn đủ thời gian để ăn thức ăn nhanh. Tôi cũng sẽ bỏ luôn cả thức ăn nhanh, một ngày nào đấy. Đã đến lúc chia tay thức ăn nhanh. Đến lúc phải nhịn nó... Pha với She-She chẳng ích lợi gì cho tôi. Mặc dù tôi đã nấn ná tại Đảo Sung Sướng già cả tiếng, cú xóc lọ thực sự chỉ diễn ra trong khoảnh khắc - xem nào, bốn mươi lăm giây. Tôi phải lục óc nhớ xem còn cú nào tệ hơn không. "Hẳn ông đã phải rất là hứng đây," She-She điềm tĩnh nói, khi bắt đầu xé khăn giấy nơi hộp. Có và không. Nói riêng giữa chúng ta thôi nhé, đấy là một trong những lần xóc lọ mà anh chuyển thẳng từ mềm oặt sang cực khoái, bỏ qua giai đoạn cương cứng. Tôi nghĩ hẳn She-She đã sử dụng chiêu kích thích thần kinh tuyến bí mật nào đó, để mà giải quyết cho nhanh gọn. Rồi cô ta uể oải thử khơi lại câu chuyện về hoàng gia nhưng tôi đã chen lấn bỏ ra khỏi đó ngay khi có thể. Vấn đề của toàn bộ chuyện này là - thật *không thỏa mãn*. Thủ dâm bằng tay thường xuyên thì cũng chẳng

thỏa mãn gì, nhưng lại không tốn năm đô mỗi giây. Tổng thiệt hại nói chung là thấp. Này nhé anh thích gì ở việc thủ dâm nào, đó là nó không mất đến tám mươi lăm bảng.

Chuyến taxi xuống trung tâm là một nỗ lực đầy thống khổ vượt qua cơn khủng hoảng tắc nghẽn và chao đảo. Khi tôi mới đến New York ngay cả một vụ kẹt xe cũng khiến tôi thích thú. Chứ giờ thì kẹt xe chỉ là chuyện chẳng đặng đừng. Tôi ước chi mình biết cách đi tàu điện ngầm. Tôi đã thử. Mặc cho có cố tập trung đến mấy thì lúc nào cuối cùng tôi cũng phải lóp ngóp trèo lên khỏi cái hố người ở đại lộ Duke Ellington mà đụng một nắp thùng rác trên đầu. Anh không biết đi quanh New York thì vậy là coi như xong... Tôi nhìn vào đồng hồ. Tôi đang tươm mồ hôi ròng ròng mồm chửi thề trên chiếc ghế nhớp nháp sau xe. Thời tiết ở đây đang nóng lên rồi, phải, thời tiết đang sôi lên sửa soạn cho những cơn khô cháy hoành hành vào tháng Tám. Trong đám chỉ thị dán vào kính xe, có một lời chịu khó cảm ơn tôi vì đã không hút thuốc. Tôi ghét vụ này. Ý là, thế là hơi quá hấp tấp đấy, phải không nào, anh có nghĩ vậy không? Tôi đã hút đâu. Đằng nào cuối cùng tôi chả hút. Tôi châm một điếu rồi liên tục châm tiếp. Tay người Mễ tóc xoăn tít sau tay lái quát lên gì đấy và vặn người nhìn ra sau trong một lúc, nhưng trên băng ghế sau tôi cứ tiếp tục thản nhiên không hút thuốc, và chẳng có gì xảy ra.

Dân địa phương luôn đồn rằng khu Little Italy là một trong những cộng đồng dân cư an toàn và sạch sẽ nhất ở Manhattan. Cứ có thằng nghiện ma túy hay tay say xỉn nào lò dò đến khu phố là tức thì có năm chàng to béo mặt lầm lì cầm gậy bóng chày và cán rìu từ nhà hàng kiểu Ý gần đó nhất sải bước ra. Ừ, tôi thấy Little Italy giống khu Village hơn. Những thang thoát hiểm hình chữ Z trông như thể được nghiêm chỉnh sử dụng hai lần mỗi tuần - tất cả đều cháy sém. Trong những ngõ nhỏ nghẽn cứng này người ta chẳng thể nào gột rửa sạch những khói xe hơi với bụi xe tải bập bùng cuộn lên thành hơi dầu máy, a xít và chất làm nguội động cơ. Bà Caduta dát vàng làm gì ở cái bãi rác thải như thế này? Bà ta có phòng cao cấp nhất tại khách sạn Cicero, do Fielding Goodney trả, có một thợ làm tóc, một vệ sĩ, và ông bạn trai bảy mươi ba tuổi... Tôi chạy

tới chạy lui băng qua con phố cho đến khi tìm được cánh cửa cáu bẩn.

"Này, anh Self, *'John'* trong bộ phim của chúng ta!" Caduta Massi nói. "Tôi thấy trong đề cương thì người đàn bà quê ở... Bradford. Tôi không thấy điều này có tính thuyết phục chút nào."

"À đề cương mà chị thấy ấy mà, Caduta - đấy là bản ở Anh. Giờ chuyển sang New York rồi thì chúng ta có thể..."

"Tôi thích Florence hơn. Hoặc là Verona."

"Được thôi. Đồng ý. Chị chọn đi."

"Còn tựa phim là gì thế?"

"*Đồng tiền lương thiện*," tôi đáp. Thực ra thì, chúng tôi chưa dám chắc. Fielding thích *Đồng tiền lương thiện*. Tôi thì thích *Đồng tiền bất lương*. Fielding đề xuất ở Mỹ thì gọi tên phim là *Đồng tiền lương thiện* còn ở châu Âu thì lại là *Đồng tiền bất lương*, nhưng tôi thì chẳng thấy ích lợi gì trong việc đó.

"Tốt," Caduta nói. "Nói cho tôi nghe nào, John. Nhân vật Theresa ấy. Bà ta bao nhiêu tuổi?"

"Ừm... khoảng ba mươi mấy ấy?" Vâng, ba mươi *chín*. Tôi thận trọng nhìn Caduta chằm chặp.

"Xin lỗi nhé, nhưng tôi hiểu là bà ta có cậu con trai hai mươi tuổi."

"Đúng thế thật. Tôi nghĩ là bà ta lớn tuổi hơn đằng đấy một chút."

"Tôi đây là bốn mươi mốt," Caduta bảo.

"Không đùa chứ," tôi nói. "A, vậy thì chuẩn quá rồi."

"Vậy anh nói cho tôi nghe được không? Tại sao mà một người phụ nữ từng này tuổi lại phải suốt ngày cởi quần cởi áo đòi hỏi sex thế?"

Tôi ngồi với một tách cà phê đặt trong lòng, vẫn còn như ngạt thở vì thứ mà tôi cho là hơi ấm vùng Napoli. Nơi này lúc nhúc con nít - ẵm ngửa, chập chững, ăn giặm, nhóc con chạy tung tăng. Có ít nhất cũng ba con người mang hình tượng bố, vận áo khoác và quần yếm bảo hộ, trong phòng bếp bên cạnh, lom khom bên những chai rượu vang không nhãn mác cùng đĩa mì bốc khói chế nước xốt chảy len lỏi xung quanh. Họ thậm chí còn có vài ba

mụ già nua vô gia cư mặc đồ đen ngồi im lìm trên những chiếc ghế lưng thẳng bên cửa ra vào. Tôi không thấy có bà mẹ nào trong đây. Thế nhưng, ngoài điều ấy ra, toàn bộ toán này ắt là vừa chân ướt chân ráo từ đảo Ellis đến đây... Hiển nhiên Caduta là ong chúa ở đây. Bà ta liên tục vỗ tay và xổ ra những tràng tiếng Ý hống hách. Giống như là ông già Noel trong siêu thị bà ta hết bồng đứa nhỏ này đến bế đứa khác vào lòng: đám con nít, chúng làm hết ca, rồi leo xuống. Thỉnh thoảng một ông bố khệnh khạng đi vào nói chuyện với bà ta vẻ sùng kính lẫn chút vui vẻ xởi lởi. Mấy mụ già lang thang còn độc một cái răng lẩm bẩm gục gặc rồi đưa tay làm dấu. Caduta cũng thường nói với tôi bằng tiếng Ý, làm mọi chuyện chẳng rõ ràng hơn chút nào.

Tôi húng hắng rồi nói, "Xin lỗi nhé, Caduta, nhưng toàn bộ chuyện này là sao thế?"

"Lão Guyland ấy. *Hắn ta* bảo phải có thật nhiều cảnh yêu đương mùi mẫn vào."

"Với chị ấy à?"

Bà ta nghếch cằm lên và gật đầu.

"Vớ vẩn hết sức, chị Caduta à. Trong bản tóm lược làm gì có cảnh yêu đương nào."

"Lorne Guyland bảo rằng cậu Goodney hứa với hắn ta là sẽ có ba đoạn yêu đương thật dài, khỏa thân hoàn toàn."

"Trời đất ơi, Guyland bao nhiêu tuổi rồi? Ông ta muốn khỏa thân làm gì?"

"Hắn là một thằng đáng tởm. Nghe này, anh Self... John. Tôi cần anh cam đoan lần nữa rằng chuyện ấy sẽ không xảy ra."

"Bảo đảm là thế." Tôi liếc quanh căn phòng. Mấy mụ già mỉm cười khích lệ. "Này, chị Caduta à. Không có cảnh ân ái nào giữa chị và tay Lorne hết. Khả năng là sẽ có một vài cảnh hai anh chị nằm trên giường với nhau, kiểu như sáng sớm thức dậy ấy - nhưng có mền quấn che, được chứ?"

"Tôi sẽ thẳng thắn với anh nhé, anh John," Caduta Massi bảo. Bà ta xua đám nhóc trên lòng xuống. "Tôi bốn mươi ba tuổi, như tôi nói rồi ấy. Ngực tôi không còn đẹp nữa. Bụng thì còn ngon, mông cũng ngon, nhưng mà vú vê á?" Caduta phẩy tay. "Tôi bị vết rạn da cấp độ hai ở mé đùi ngoài. Anh nói sao về điều ấy nào?"

Tôi chẳng biết nói gì. Caduta đang mặc bộ vest nữ da đanh màu xám. Bà ta hơi nhỏm người dậy vén cái váy lên tận hông. Tôi còn thấy được mép trên của vớ, làn da mềm mại, chiếc quần lót cả tỷ lia. Bà ta túm phần đùi ngoài mà bóp, làm cho phần da thịt rúm ró lại.

"Thấy không?" bà ta hỏi rồi bắt đầu tháo cúc áo.

Tôi lại liếc quanh căn phòng. Một ông bố thò đầu vào cửa. Cái đầu mỉm cười, rồi rút lui. Mấy mụ già lang thang trân trối nhìn, giờ thì đông cứng như đá rồi. Một đứa nhỏ khều khều vào lòng tôi, như để làm tôi chú ý đến người đàn bà đang ngồi trên ghế nhung cao.

Vẫn nhìn vào mắt tôi, Caduta vạch đường ren áo ra. Bà ta gỡ chiếc móc nằm ngay chính giữa khe ngực trong chiếc nịt ngực mắc tiền. "Lại đây nào, John," bà ta bảo.

Tôi đứng dậy, tôi tiến về trước, tôi quỳ xuống. Bà ta vục mặt tôi áp vào tim bà ta. Tôi cảm nhận được hết những xáo động rộn ràng trong đấy, tận sâu trong cái nặng nề xác thịt.

"Anh chưa bao giờ có mẹ, phải không, John."

Tiếng tôi đã bị chèn câm bặt, nhưng những gì tôi nói là, "Chưa, tôi chưa bao giờ có mẹ."

* * *

Lần cuối tôi đếm thì có ít nhất bốn tiếng nói rõ rệt trong đầu tôi.

Tiếng đầu tiên, dĩ nhiên, là tiếng luyên thuyên của tiền, có thể biểu thị bằng dòng ký hiệu in mờ trên thanh ngang trên cùng ở máy đánh chữ - £%¼@=&$! - cộng, trừ, những tham lam và kinh hoàng kép. Tiếng thứ hai thì dâm dục. Cái này thường nghe như tiếng rap của một tay DJ điên loạn: *dáng em lượn hẳn là ngon lành đây, chẳng thể buông ra cho đến khi anh sờ thấy nước chảy - mút đi rồi uỡn ra nào, con quỷ, phải rồi nhún lắc cho anh nào em yêu...* Và vân vân. (Một trong những giọng dâm dục đệm trong đầu tôi là tiếng của một tên da đen lang thang bị ám ảnh hay một thằng thiểu năng loăng quăng trong khu quảng trường Thời Đại ở New York này. Âm thanh tuy chẳng hiểu là sao nhưng nghe dâm đãng không lẫn vào đâu được, bản độc thoại líu ríu của hắn nghe như thế này: en ơi en thỏi kèng ăn en ơi en ư hư

hư. Tôi cũng hay nói lắm thứ như thế trong đầu.) Thứ ba, là tiếng của già nua và thời tiết, của du hành xuyên thời gian qua tháng qua ngày, giọng mỗi lúc một thều thào của hổ thẹn sâu sắc, của chán nản buồn phiền và phản kháng vô ích...

Tiếng thứ tư mới thật là tên xâm lăng. Tôi không thích tiếng nào trong đám hết nhưng tôi đặc biệt không thích tiếng này. Đây là tiếng xuất hiện gần đây nhất. Nó phải có liên quan đến chuyện bỏ việc và chuyện cần thiết phải suy ngẫm về những thứ mà tôi chưa từng nghĩ tới. Nó mang giọng du dương khó chịu của nào là hoang tưởng, của phẫn nộ và khóc than được phát âm rõ ràng thành từng cơn sống động; lời nói lúc rượu vào đối đầu với khi tỉnh táo. Còn trên ti vi người ta cứ chiếu những mẩu quảng cáo điên loạn hay tin tức chó má... Tất cả những tiếng ấy đến từ một nơi nào khác. Tôi ước gì mình có thể giật nước xối cho chúng ra khỏi đầu. Như là với lũ ma cà rồng, anh phải mời chúng vào. Nhưng một khi chúng đã vào đấy, một khi anh đã dành chỗ trống cho chúng, dường như chúng quyết ở lì luôn trong ấy. Đừng cho chúng nó vào, mấy tên tự tiện này. Dù anh có làm gì đi nữa cũng đừng cho chúng vào.

* * *

Nhưng mà này, cái bà Caduta ấy thì sao, hả?

Nhắc cho biết, nếu anh nghĩ bà ta hành xử kỳ quặc thì anh phải thấy tôi kia. Tôi khóc nức khóc nở đến khó tin. Caduta cũng thế. Cả hai đứa nhóc và một mụ già nữa. Một lúc sau, mấy ông bố kéo đàn vào. Ai cũng cười toe hay khóc thút thít trước màn này, cái bằng chứng cho sự phong phú của nhân tính ấy. Mà tất cả cũng nhảm nữa - tôi biết điều đó. Tất cả là thứ nghệ thuật tồi tàn. Nhưng mà anh có thể mong đợi gì ở tôi nào? Dạo này có những lúc tôi cảm thấy đói khát hơi ấm đến nỗi những lời hướng dẫn trên một gói thuốc giảm đau hay một ống vitamin ("Ngay khi có dấu hiệu bị cảm lạnh bạn nhớ hãy...") cũng có thể làm tôi cường tráng can đảm lên. Và dĩ nhiên là tôi trân trọng cái thứ mà Caduta úp lên mặt tôi. Tôi hít hà và sục sạo dưới đấy mười phút là ít rồi tranh thủ liếm láp hôn hít thật nhiều. Nhưng đấy không phải nhục dục. Tôi sẽ không bao giờ

ve vãn Caduta - không, không phải Caduta - và nếu anh ve vãn bà ta, tôi sẽ nện anh đấy. Khi về đến khách sạn tôi vẫn còn tràn trề tiếng than van, nghẹn ngào những cảm xúc. Những lời chia tay Caduta nói với tôi - bà ta thốt ra như là một cô dâu hay bà mẹ thời chiến, đi theo xe taxi của tôi khi xe rời bánh - là như thế này: "Hãy bảo vệ tôi, John! Bảo vệ tôi." Tôi biết những lời ấy có ý nghĩa gì. Tôi chụp điện thoại gọi cho Lorne Guyland, trong cơn căm phẫn trào dâng.

"Này, Lorne," tôi bắt đầu, sau khi một con nhỏ xu nịnh đã chuyển máy cho người đàn ông vĩ đại, "tôi vừa họp xong với Caduta Massi. Mấy cái cảnh mà anh đề nghị với bà ta ấy - bà ta không muốn cởi bỏ quần áo, nên tôi phải nói là tôi..."

"CẬU BẢO CÔ TA SẼ KHÔNG CỞI QUẦN ÁO LÀ THẾ NÀO HỬ! CÔ TA LÀ DIỄN VIÊN PHIM TRUYỀN HÌNH QUÈN CHỨ CÁI THÁ GÌ! TÔI SẼ LỘT MẸ NÓ HẾT QUẦN ÁO CỦA CÔ TA RA!"

Tôi giơ ống nghe ra xa mút tầm tay, và nhìn trân trối vào nó. Điều làm tôi thấy ấn tượng nhất, tôi nghĩ, chính là cơn điên tức thời của Lorne. Đột ngột, ngay lập tức: chẳng có chút bình tĩnh nào - nó biến mất, biến từ lâu rồi. Bản thân tôi cũng là nghệ sĩ trong bộ môn nổi nóng, nhưng ngay cả tôi cũng cần lâu hơn một chút. Phải mất ít nhất vài ba giây tôi mới nhận ra giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Nhưng, rõ ràng là, với nhiều người, giọt nước nào cũng là giọt tràn ly. Đối với vài người, giọt đầu tiên cũng là giọt cuối cùng.

"Lorne ơi, Lorne," tôi bảo, "chịu khó nghe tôi chút nào. Này nhé, trong kịch bản không có cảnh khỏa thân nào, không phải Caduta. Nhưng nếu là Butch Beausoleil thì, vâng, được thôi, cứ việc tự nhiên, anh muốn bao nhiêu cảnh cũng được. Nhưng mà còn Caduta. Bà ta thì..."

"Kịch bản nào? Chẳng có tên nào đưa cho tôi cái kịch bản chó chết nào cả!"

"Doris Arthur vẫn đang viết, Lorne à. Nhưng tôi nghĩ tôi có thể nói là sẽ không có cảnh nào anh và Caduta khỏa thân hết. Cảnh bán khỏa thân, có thể. Nhưng không khỏa thân hoàn toàn. Quyết định cuối cùng là vậy đi."

Trong khi ông ta nói thì tôi lấy làm mừng mà nốc chai

rượu miễn thuế. Cơn siêu cuồng của Lorne đã hết. Ông ta đã bình tâm lại. Bây giờ ông ta chỉ là giận không thể tưởng thôi. Ông ta bảo, "Cuối cùng ấy à? *Cuối cùng!* Xời, trong ngành này cậu đúng là lính mới nhỉ. Giờ thì nghe tôi đây này, thằng nhãi ranh. *Lorne Guyland* đây. Phải rồi. Là tôi! Tôi đấy! Tôi phải có thớ chút trong cái vai ấy. Cậu không cần *tôi* à. Vậy sao không đi kiếm mấy tay già bệu nhệu như là Cash Jones ấy?" Lorne cười lớn. "Không biết sao tôi lại nói thế. Tôi yêu quý Cash. Cash và tôi hợp nhau, anh ta là một trong những người bạn lâu đời, thân thiết nhất của tôi. Một người bạn quý đấy, John à. Rất quý." Lorne ngưng lại. "Phải, nhưng khi cậu đưa Lorne Guyland vào một bộ phim, cậu phải cho anh ta có thớ chút, cậu phải cho anh ta cái tầm, cậu phải cho anh ta một chút - phải thật hoành tráng vào, cậu hiểu không? Cậu đã thấy vai diễn của tôi trong *Anh bỏ ra đi* rồi đấy John. Vui vì cậu đã gọi," Lorne nói tiếp một cách kỳ quặc, "bởi vì tôi muốn nói cậu nghe một ý tưởng khác mà tôi có được. Này tôi không phải là nhà văn. Tôi có viết vài phân cảnh, dĩ nhiên rồi, thực ra tôi, thực ra thì ý tưởng là như thế này. Cái tay trẻ tuổi ấy, đúng chứ? Tôi không biết là cậu sẽ tuyển thằng chó nào vào vai ấy và tôi chẳng quan tâm, nhưng mà hắn và tôi choảng nhau, đúng không?"

"Anh và con trai anh. Đúng thế."

"Và trong bản đề cương, John này, trong ấy viết rằng thằng nhãi thắng."

"Đúng vậy."

"Này tôi không nghĩ kết quả ấy đủ thuyết phục người ta cho lắm đâu, John."

"Sao lại không?"

"À, điều ấy gợi ý cho khán giả thấy là hắn mạnh hơn tôi."

"Đúng rồi còn gì. Ý tôi là, cậu ta chỉ mới có hai mươi còn anh thì... anh là người đứng tuổi."

"Nhưng mà tôi biết cái thằng oắt mà cậu vừa cho thử vai. Thằng đó là thằng lại cái! Tôi có thể tay không xé con mẹ nó ra thành từng mảnh ấy chứ!"

"Nhưng người ta thì sẽ không biết là anh làm được điều đó, Lorne à. Họ sẽ nghĩ cậu ta đánh thắng bởi vì cậu ta trẻ hơn anh bốn mươi tuổi."

"A! Tôi hiểu rồi. Cậu nghĩ chỉ bởi vì tôi không *trẻ* bằng thằng đó, *nên nó khỏe hơn tôi chứ gì*. Vớ vẩn!"

"*Tôi* không có nghĩ như thế đâu Lorne. Nhưng ai cũng sẽ nghĩ thế."

"Rồi, rồi. Tôi là người biết điều. Chúng ta sẽ làm như vầy. Mà, phải rồi, tôi muốn toàn bộ cảnh này là trần truồng hết, cả hai bọn tôi đều khỏa thân, nhất định phải thế. Tôi sẽ không hy sinh nó, cái ý tưởng đó đâu. Giờ nhé. Tôi phịch Caduta chứ gì, phải không? Và ý tôi là phịch thật ấy. Người đàn bà đó - Gượm đã. Không phải. Đấy là Butch. Tôi vừa mới quần Caduta xong, giờ là tôi đang xử Butch, đúng không nào? Mà tôi muốn nói là *xử* thật sự đấy. Người đàn bà đang nước mắt ngắn dài, hoàn toàn mất khả năng kiềm chế. Cô ta đang kích động mà, John. Rồi thì tay diễn viên trẻ này bước vào - hắn ta cũng trần truồng - chuẩn bị đối đầu. Thế là tôi nhảy bật ra khỏi giường, trần nhồng nhộng như thế, rồi tôi cứ thế xé xác hắn ra thành mẹ nó hàng trăm mảnh. Tôi gần giết thằng này nhăn răng ra đi rồi thì Butch, vẫn còn trần truồng, gào lên, 'Lorne! Lorne anh yêu! Cưng ơi, anh đang làm gì thế này! Dừng tay lại, cưng ơi, làm ơn dừng lại đi!' Và tôi nhận ra tôi đã - là cái phần *thú vật* trong tôi, bởi vì nhé, John này, chúng ta đang sống trong một thế giới kinh khủng đấy John, là một thế giới thật... điên loạn, tởm lợm. Thế là Butch và Caduta lôi tôi đi. Tôi đã rưng rưng chực khóc bà nó đi rồi vì những gì mình đã làm với thằng nhãi. Rồi thằng lại cái nhãi ranh đó đi lại sau lưng tôi và lấy cờ lê nện vào đầu tôi. Sao hả John? Anh thấy sao?"

"Này Lorne à? Chúng tôi sẽ xem sao."

"Không, không! Cậu mới phải chống mắt lên xem. Đúng *cậu sẽ* phải thế!"

Cạch.

Tôi đặt ống nghe vào chỗ cũ rồi chong mắt nhìn xuống lòng mình. Nằm trên đấy là cái túi giấy bóng kính đựng tờ rơi quảng cáo cho buổi họp báo của Guyland - tôi đã nguệch ngoạc số điện thoại của hắn vào đấy. Đưa mắt dọc trang tôi đọc thấy rằng Lorne, thời hoàng kim, trên sân khấu hay màn bạc, đã từng thể hiện những vai như Thành Cát Tư Hãn, Al Capone, Marco Polo, Huckleberry Finn, Charlemagne, Paul Revere, Erasmus,

Wyatt Earp, Voltaire, Sky Masterson, Einstein, Jack Kennedy, Rembrandt, Babe Ruth, Oliver Cromwell, Amerigo Vespucci, Zorro, Darwin, Sitting Bull, Freud, Napoleon, Spiderman, Macbeth, Melville, Machiavelli, Michelangelo, Methuselah, Mozart, Merlin, Marx, Mars, Moses và Chúa Jesus. Tôi không có thông tin nội bộ về từng người trong đám này nhưng có thể đoán chừng tất cả đều sừng sỏ. Thế thì, có lẽ, cũng không có gì phải ngạc nhiên khi thấy Lorne có một hai ý nghĩ nực cười về bản thân.

Ôi, ngày sao mà *dài*. Ôi dào! Một ngày gì đâu! Anh biết mấy giờ rồi không, giờ của tôi ấy? Bốn giờ chiều. Ê, nếu giờ mấy người đang ở đây, mấy chị mấy mẹ mấy con mấy em ơi (cả mấy cháu, mấy dì, mấy bà nữa), có lẽ chúng ta sẽ hàn huyên chút ít rồi nằm xuống ôm ấp nhau - không có gì phàm tục đâu. Chỉ ấp người vào nhau thôi. Có lẽ mấy người sẽ cho tôi đặt nhờ bản mặt to lớn vào khoảng mềm mại giữa hai cạnh xương bả vai của các người. Đấy là tất cả những gì tôi mường tượng trong trí óc, tin tôi đi. Tôi biết các người là những sinh vật đơn thuần. Không rượu chè hút sách không chơi bời nhiều nên nỗi, tôi dám cá là thế. Tôi nói có sai không? Tôi yêu các người là yêu điều đấy... Giờ theo như tôi nghĩ thì tôi có sáu lựa chọn thực tiễn nhé. Tôi có thể lăn đùng ra ngủ luôn nhờ một ít scotch và vài viên Serafim. Tôi có thể quay lại Đảo Sung Sướng để coi Moby bé bỏng tính làm gì. Tôi có thể gọi cho Doris Arthur. Tôi có thể đi coi mây mưa trực tiếp ngay dưới góc đường, trên đại lộ 7 ghê gớm ấy. Tôi có thể đi ra ngoài uống quắc cần câu. Hay tôi vẫn có thể ở nguyên trong phòng này mà uống quắc cần câu.

Cuối cùng tôi ở yên trong phòng uống quắc cần câu. Rắc rối là, trước đó tôi đã thực hiện hết thảy những lựa chọn trên. Đôi lúc tôi cảm giác như cuộc sống đang trôi trước mặt tôi, không phải chậm rãi gì, mà là với từng luồng từng luồng hơi nước cùng bánh xe tóe lửa và một tiếng gầm khàn đục của sức mạnh hay của sợ hãi. Cuộc sống trôi đi, nhưng tôi mới là thứ đang xê dịch. Tôi không phải nhà ga, tôi không phải trạm dừng: tôi là con tàu. Là con tàu.

* * *

"Kể cho tôi nghe về cặp nhũ ấy đi nào, Bảnh Tỏn. Kể thật tường tận chi tiết thật đắc vào."

"Không đời nào. Tránh ra đi, ông nõm. Đây là chuyện rất riêng tư giữa tôi và Caduta thôi. Tôi sẽ không nói gì đâu. Miệng tôi khóa rồi nhé."

"Anh biết không, bà ta có một khu dàn dựng tương tự ở Rome và cả ở Paris, một cái nhà trẻ nho nhỏ mà mỗi năm một lần bà ta đến đó làm bà hoàng. Với mấy gia đình đó thỏa thuận này cũng hậu lắm đấy. Tất cả những gì họ phải làm là bất cứ khi nào bà ta xuất hiện thì mấy bà mẹ phải tránh mặt hết đi, với lại phải chuẩn bị tâm lý cho đám con nít nghĩ Caduta là một kiểu mẹ quảng đại nào đó. Kể tôi nghe một tí về cặp nhũ đi nào, Bảnh Tỏn. Tôi cho là nó bự hơn, xem nào, hơn của Doris Arthur chứ nhỉ?"

Của ai mà chẳng to hơn của cô ta chứ? Tôi mơ màng chiêm nghiệm. Chúng tôi tiếp tục sải bước tới. Đây là đại lộ Amsterdam, những phố nhỏ cắt ngang chầm chậm lướt qua. Tới phố 87 này. Rồi 88. Để ẩn mình, chiếc Autocrat đều đặn rình rập cách đằng sau một khối nhà trong khi chúng tôi tiếp tục cuốc bộ lên hướng Bắc. Trước đây tôi chưa từng bao giờ tới khu phía Tây Thượng Manhattan, nhưng nó vẫn nhắc tôi nhớ điều gì đó. Nó nhắc tôi nhớ là cái răng cứng đầu của tôi đã im re cũng một hai tuần nay rồi... Trong buổi ăn trưa toàn những thịt là thịt trong một nhà hàng Argentina trên phố 82 thì anh bạn Fielding của tôi đã trấn an về toàn bộ vấn đề Lorne - Caduta ấy. Mọi mâu thuẫn, hắn ta giải thích, sẽ tan biến ngay khi chúng tôi có kịch bản phim trong tay. Khi nào đám minh tinh màn bạc cũng nhặng xị với anh như vậy hết cho tới khi có kịch bản để theo đấy mà chiếu vào. Đến khi đó họ quên ngay việc phác họa tính cách nhân vật mà chỉ ám ảnh với những thứ như là số dòng lời thoại, thời gian lên hình và việc bố trí góc quay cận cảnh. Doris Arthur đã quay trở lại Mỹ, đang ngồi gõ tới tấp trong căn nhà nông thôn thuê ở Long Island. Tôi trìu mến tưởng tượng ra Doris bé nhỏ giữa mấy cô bạn thân bận rộn và bạn không thân lười biếng, đội nón len trùm tai cáo và mặc bộ áo liền quần lao

động cấm xâm phạm, đang loay hoay với máy bơm, sửa lại mái nhà, đang ngậm nửa tá đinh tán và một hai cái tẩu thuốc bằng rễ thạch nam trên cái miệng mọng ngọt. Bản phác thảo đầu tiên, *Fielding hứa, chỉ ba tuần nữa là tới tay.*

"Chúng ta đang đi đâu đây? Vụ đi bộ này là sao?"

"Hôm này là một ngày Chủ nhật nắng ấm mà, John. Chúng ta đang đi ngoạn cảnh. Kể cho tôi nghe nào. Doris đã gây ấn tượng ra sao với anh? Ý tôi là, xét về ngoại hình ấy," hắn ta nói thêm, ánh mắt ma mãnh đểu giả làm cho sải chân tôi loạng choạng và tôi trả lời, "Cậu từng nếm qua rồi chứ gì, phải không? Ôi trời. Cô ta thế nào nào?"

"Nghe này. Anh tả cho tôi nghe về vú vê của Caduta rồi tôi sẽ nói cho anh nghe tất tần tật những gì cần biết về Doris trên giường. Chịu không?"

"Ừ thì vú bự được chưa và cũng xệ nữa nhưng chủ yếu là nó rất sâu và rất nặng. Dĩ nhiên nó tựa vào lồng ngực và hơi dạt xuống thấp hơn một chút nhưng nó vẫn còn rất săn chắc và..."

"Rõ rồi, Bảnh Tỏn. Chúng ta không thể dùng cái đó. Tôi nghĩ chắc bà ta đã đi chỉnh rồi. Bà ta yêu vú mình trìu mến lắm. Chẳng được tích sự gì cho chúng ta. Tôi biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nghĩ, Chúng ta đâu có cần một cô đào già nua nhét độn. Chúng ta muốn người có đồ thật kia. Nhưng ngôi sao màn bạc *nào có* thật đâu, hả John. Họ chẳng có gì thật. Anh xem mà xem."

"Được rồi. Đến Doris. Nói đi."

"E là tôi làm anh hiểu lầm rồi. Tôi biết tất cả những gì cần biết, đó là không có gì cả. Doris là dân đồng tính mà John."

Tôi loạng choạng khựng lại và búng tay cái tróc. "Vậy là *đích thị* rồi. Chúa ơi, tôi đã biết chuyện là đại loại là thế mà. *Con quỷ sứ* đó..."

"Anh đã rù quến cô ta ư?"

"Dĩ nhiên rồi. Cậu thì không à?"

"Không, tôi đã biết ngay từ đầu rồi. Xem truyện là rõ mà."

"Truyện nào? Chí ít thì cũng kể cho tôi nghe về chúng đi."

"Mấy mẩu chuyện ngắn ấy mà, John. Cuốn *Phong cách thời thượng nực cười* ấy, nhớ không?"

"Ô *đống truyện ấy* à."

Nhưng đến đây tôi đã nhận thấy những con phố đang chuyển mình theo chiều hướng nào, chúng tối sầm lại dù vẫn còn mặt trời, không khí nuột nà, vẻ ngây thơ của vùng trời xanh bao phủ. Trở lui cách đây ba khu phố thì nào là những lối cổng mái vòm, nào là những người mặc chế phục gác cửa cho nhà lắm tiền và cảnh trí phố dân nhà giàu. Ngang đây thì những ngõ hẻm vắng bóng xe cộ, vô pháp vô thiên. Chúng tôi né những tấm mút xổ ra từ chiếc nệm giường bị rạch mổ và những chiếc va li há mõm nằm úp dưới rãnh nước, nhìn bóng tối tống khứ những bóng người vào sau cửa sổ và hàng rào lưới B40 - đây là lãnh địa không tiền bạc, chỉ có nước lạnh, không thang máy. Và rất đột ngột, cơn suy sụp, cảm nhận thiếu thốn rõ ràng sự đồng tâm, sự nhất trí - cái gì cũng thiếu chỉ trừ cơn chán ghét tiền bạc hay cơn giận dữ trong anh khi các đô thị chèn khu giàu và khu nghèo gần sít nhau như hai mặt của một lưỡi dao... Tôi nhận biết được sự nghèo khổ và sự nghèo khổ nhận biết được tôi. Và tôi cũng đánh hơi thấy - thật hư đốn, vô lý, lãng xẹt - rằng hẳn là trông Fielding và tôi *bóng* đến mức nào, hắn ta trong đôi giày thể thao và bộ áo liền quần màu trắng bạc và mái tóc bồng, còn tôi trong bộ vest lại đực, gi lê mỏng và giày mũi tròn. Ngay cả mấy thằng bóng lộ ở khu Manhattan (tôi nghĩ thế) cũng đang từ trên những chuồng cu gác xép của chúng nhòm xuống chúng tôi vẻ ái ngại mà nghĩ - có Chúa chứng giám, chúng ta đã trơ trẽn ra phết rồi, nhưng hai thằng này, tụi nó quái dị hết chỗ nói.

"Ê huynh mọi!"

Phố 98. Tôi quay đầu lại. Hai gã da đen với một con chó to lớn vênh váo trong vòng dây buộc cổ.

"Thôi quên mẹ đi. Tao nghĩ con chó của tao chuẩn bị cắn một trong hai thằng da trắng đấy."

"Fielding," tôi nói qua kẽ răng. "Như này có khổ không? Mình gọi xe ra đi. Khu này vãi lắm."

"Cứ bước tiếp đi Bảnh Tỏn, đầu ngẩng cao nào. Không có chuyện gì xảy ra đâu."

Hắn ta sai rồi. Fielding đã sai. Có chuyện gì đó đang xảy đến là cái chắc. Khi mà anh đã lăn lộn ngoài đời lâu như tôi thì trực giác của anh phải nhận biết được cái loại tình huống mà

anh không thể cứ đi qua hay bỏ đi được. Anh sẽ biết được thời điểm nào anh phải cho chúng hả dạ. Ở đằng trước chưa tới một khối nhà đám da màu hạ đẳng rải rác quanh đấy giờ đã bắt đầu đoàn kết lại thành một nhóm người hay là một bao tay sắt. Tôi trông thấy những áo thun loằng ngoằng chữ nghĩa, những bắp tay trần cuồn cuộn, những bộ mặt râu ria. Đám người này, chúng chẳng có gì để nói với chúng tôi ngoại trừ chuyện chúng tôi là người da trắng và rủng rỉnh tiền. Có lẽ chúng cũng đang nói - bọn mày không được đi tìm hiểu dân tình khu ổ chuột, nhất là ở New York. Bọn mày dứt khoát không được đi tìm hiểu khu ổ chuột, bởi vì làm như thế nghĩa là vờ như các khu ổ chuột không có thực. Chúng có thực đấy. Bọn họ sẽ chỉ cho chúng tôi biết ngần ấy. Đến lúc này tôi đang tuân theo bản năng hay quán tính, kiểm tra các mắt xích tìm điểm yếu và điểm mạnh. Tránh bên trái ra. Bám sát vỉa hè - phải rồi, cái tay nhỏ thó mặt mũi trông bệnh bệnh ở đấy đấy. Nhào vào vung đấm loạn xạ rồi chạy thục mạng đến con dốc cây xanh đằng trước kia. Tôi lia mắt sang hai bên. Fielding giơ cánh tay phải lên ra lệnh cho chiếc Autocrat, nhưng ánh nhìn và sải chân của hắn ta vẫn thẳng về phía trước, không nao núng. Chiếc xe rồ máy lên rồi đứng yên để máy nổ rầm rì khùng khục. Fielding bước chậm lại. Hắn ta khoa tay một cách hoa mỹ, như là thanh minh, như đang hết mực chân thành. Và chẳng có gì xảy ra. Lối đi sạch bóng người và chúng tôi tiếp tục bước qua.

"Columbia, Bảnh Tỏn à... Chicago, LA, bất cứ nơi đâu - ở nước Mỹ trường học bị bao vây giữa những ổ chuột rác rưởi cặn bã tuyệt vọng nhất, đông đúc nhất, tồi tệ nhất trong thế giới văn minh. Dường như đấy lại là phong cách Mỹ. Nghĩa là gì cơ chứ? Nội dung phong cách ấy có gì? Giờ lại đằng này đi, John, chúng ta có được cái nhìn thượng thặng về khu Harlem."

Tôi đưa mắt quan sát quận Columbia. Rà soát nó. Tôi đã trông thấy những cao ốc đầy cột sừng sững, kiêu hãnh này, phần mặt tiền sâu hoắm phơi ra trong niềm tự hào về văn hóa được an bài. Nơi này kể cho tôi cho nghe toàn những điều tôi đã biết. Fielding gác cổ tay trên vai tôi, chúng tôi đi đến bờ lũy dốc đứng của tòa dinh thự. Chúng tôi tì người vào hàng rào,

nhìn xuống xuyên qua tấm màn những rặng cây mọc đan nhau như mắc cửi vướng đầy rác rến, lưng cây gãy gập trong lần cố gắng sau chót trườn lên mỏm đá. Xa xa sau rặng cây là khu Harlem - phần hai, mặt kia, nửa bị che khuất của Manhattan tươi trẻ.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" tôi hỏi, châm thêm điếu thuốc khác, vẫn còn nặng nề vì nguồn nguyên liệu ẩu đả chưa được đốt, vì những tuyến giác quan vừa thức tỉnh.

"Là cái xe ấy, chỉ có vậy thôi."

"Người của mình có mang súng sao? Tôi không thấy."

"Đâu có. Ừ thì, hắn sẵn sàng súng ống rồi, tôi đoán thế. Nhưng mà có gì to tát đâu. Chiếc xe sẽ xử lý chuyện này trong một hai phút. Chúng ta chỉ cần chừng đó thôi."

Tôi cho là mình đã hiểu. Chiếc Autocrat, tay tài xế, tên vệ sĩ: chuyện này cho bọn kia thấy vực sâu ngăn cách, thấy khoảng cách kỳ diệu. Cử chỉ khoát tay của Fielding như thế nào ấy nhỉ? Một lòng bàn tay khum khum đặt lên tim, bàn tay kia huơ về phía chiếc xe mà lịch sự giới thiệu, bảo thế này. "Đây là tiền. Các anh đã gặp chưa?" Rồi hai bàn tay thu lại với nhau, lòng bàn tay ngửa, đưa ra một bằng chứng đơn giản. Vậy là bọn người kia lủi đi theo kiểu lập cập, nháo nhào, hơi cuống, như xe cộ vẫn dạt vào lề nhường đường cho xe cứu thương hay xe hoàng gia. Tôi hỏi, "Tại sao vậy?"

"Đi ngắm cảnh. Màu sắc bản địa. Chiếc xe giờ là toàn quyền anh đó, Bảnh Tỏn. Tôi sẽ chạy bộ về đây."

Tôi nhìn hắn ta lơn tơn chạy đi, khoảng mười mấy mét đầu thì ngẩng mặt cao, để hấp thu ôxy, sau đấy thì cúi xuống thấp khi hắn ta đếm nhịp chạy. Tôi quay lại nhìn qua quang cảnh đầy thiên kiến của những con phố cùng những tòa chung cư cục mịch xuôi dần ra xa, và duy chỉ có lần này tình trạng căng thẳng trong hai tai tôi tìm được lời thích hợp, tìm được dàn bè đúng. Mang sẵn dự cảm mơ hồ, hai mắt tôi lướt bao quát lấy khu Harlem, như thể ngoài kia đang nằm lẫn giữa những ống khói và những lối đi chập chờn đèn lóa là mối nguy hại của tôi, mối nguy hại đặc biệt của tôi, đang chờ đợi được hạ sinh hay tự do hay sức mạnh.

* * *

Chỉ có một Người Trần duy nhất thực sự quan tâm đến tôi. Chí ít thì, con người này rất trung thành theo bước tôi khắp các nẻo đường, cứ liên tục theo dõi và gọi điện thoại cho *tôi*. Không còn ai khác làm việc ấy. Selina thì chẳng hề. Tất cả những kẻ khác - chỉ có tiền bạc. Tiền bạc là điểm chung duy nhất giữa tôi và họ. Tờ đô la, tờ bảng Anh, đó là những lá thư tuyệt mệnh. *Tiền* là một tờ thư tuyệt mệnh. Mà tay này nhé, hắn cũng có nói về tiền, nhưng hắn có mối quan tâm riêng. Mối quan tâm của hắn thực sự rất cá nhân.

"Mày không nghĩ về họ," hắn sẽ nói. "Mày không có nghĩ về họ. Mày đi tìm hiểu dân tình khu ổ chuột, nhưng mày không bao giờ nghĩ về họ - về đám kia."

"Ai cơ?" tôi hỏi. "Đám người đáng thương bọn mày ấy à?"

"Nghe này. Tao đã ăn cắp thức ăn, vì đói, chỉ để mà sinh tồn. Mày có thể làm thế trong một tuần. Sau một tháng mày sẽ có cái bộ dạng ấy. Mày trông như loại người phải ăn cắp đồ ăn để sinh tồn. Thế là xong. Chấm hết. Mày không thể nào ăn cắp đồ ăn được nữa. Vì sao? Bởi vì người ta có thể nhận ra, ngay khi mày bước chân vào cửa hiệu. Họ có thể nhận ra mày chẳng có đồng xu nào trong người. Thậm chí ký ức về tiền cũng không. Thử tưởng tượng đi."

"Nghe gay go nhỉ. Thế mới biết để mình thành ra nghèo khó rõ là một nước đi ngu si. Nghe này, tao đã chứng kiến tất cả những cảnh đó. Chẳng có gì mới mẻ với tao đâu, mày ạ. Cả đời tao đã nghe đủ thứ như thế rồi."

"Mày nghèo. Vậy mà mày vẫn quá nghèo."

"Mày lầm rồi. Tao có hàng đống tiền và tao còn sẽ kiếm ra hàng đống khác nữa. Còn mày ấy à, mày thì nghe như là bị tiền trói tay trói chân đến cùng cực rồi."

Hóa ra tên Frank Điện Thoại không chỉ là một chuyên gia tiền bạc, hay là một chuyên gia vô sản. Hắn ta còn nói nhiều về gái gú. Ví dụ như là:

"Mày chỉ quơ lấy bọn đàn bà mà lợi dụng họ. Rồi lại quẳng họ đi như quẳng xa lát."

"Lại sai nữa rồi. Tao vẫn cố làm thế - nhưng bọn họ chẳng

ai chấp nhận chuyện đó cả."

"Đàn bà, với mày, bọn chúng chỉ là trò để thỏa thú dâm ô."

"Nghe này, thằng kia, tao có hẹn rồi. Cả đống người xinh đẹp giàu có đang ngóng tao dưới phố kia kìa."

"Ngày nào đó tao với mày sẽ gặp nhau."

"Tao đang mong lắm đây... Được rồi, này Frank, gặp mày sau."

Tôi đến phố Bank đúng tám giờ, khi giọt ánh sáng cuối cùng vừa tắt. Bầu trời trên đầu vẫn còn lấp lóa, nhưng đã có một màn mỏng màu xanh lục trên cao ấy xen lẫn những vệt hồng và lơ, thoáng xanh của vẻ bệnh hoạn nơi thành đô mỹ miều... Bộ vest đẹp nhất của tôi, tôi - màu xám sẫm có sọc trắng mảnh. Tôi còn diện thêm chiếc cà vạt bạc thắt theo kiểu Windsor phồng tướng. West Village, nơi đường phố có tên.

Phố Bank trông giống như một khúc London đa cảm, có những hàng rào đen và những cụm hoa nhợt nhạt bao lấy những mặt nhà đá cát khép nép, thậm chí giống cả thoảng cành khô và lá cây e dè trong không khí đẫm hương đêm. Khi đang đi dọc con phố tôi quan sát một thằng bé da đen nhún nhảy, trạc tuổi Felix hoặc có khi lớn hơn một chút, lóng ngóng đi ngang qua cùng cô bạn nhỏ dễ thương. Cậu ta lơ đãng với tay vào một khu vườn trước nhà ngắt xuống một bông hoa trên cây. Thằng bé tặng bông hoa màu hồng cho bạn gái, con bé xoay xoay bông hoa trước gương mặt thoáng sáng bừng rồi thả nó xuống đất. "Ê," thằng bé sừng sộ. "Ê, tớ làm cái việc lãng mạn như thế. Tớ làm cái việc lãng mạn như thế - bông hoa ấy. Sao cậu lại quẳng nó đi hả, con hãm?" Cậu nhóc đi tiếp, bước nhún nhảy giờ đã gần lại, hai bờ vai đanh cứng và hờn dỗi. Cô bé tụi lùi phía sau khom xuống nhặt lại cái thứ đã dập vùi, gom những cánh hoa khô vào vạt váy.

Tôi tính mình còn loay hoay hết khoảng nửa tiếng đồng nữa. Rẽ phải vài chỗ thì tôi nhận ra mình đang đứng trên bờ dốc thoai thoải ở khúc dưới đại lộ 8 - một quận của dân trung - hạ lưu, tôi nghĩ thế. Tiệm sửa giày, quán ăn Asia de Cuba, hộp đêm Đau Đớn Và Mê Ly, dịch vụ xem bói, Thế Giới Xe Đạp Mike, rồi lại thêm quán bar. Cái kẹp nướng trong quán nướng

vỉa hè nhất định phải trông như gót chân người khổng lồ như vậy sao? Đám thanh niên đang chơi cờ trên mui những chiếc xe đỗ. Một hình xăm lợt lạt trên một cánh tay già nhợt nhạt. Lại nữa rồi đây, người già người trẻ, khỏe khoắn và khó ở lẫn lộn vào nhau như những ví dụ điển hình của nước Mỹ về có tiền và không tiền, về sắc đẹp và dị tật, như những phép mầu nóng lạnh của Manhattan. Một vài kẻ trong tình trạng xơ xác kinh hoàng. Trời ạ, sao người ta không đầu tư, cải tạo chút đi. Nhưng tôi lại yêu sự đa dạng điệp trùng. Vâng, nó xáo động tâm can tôi. Thấy điều ấy rồi, tôi cảm giác London thật tẻ nhạt và thưa thớt... Rồi tôi đứng vẩn vơ dưới ánh đèn vàng từ những ngân hàng đã đóng cửa, đô thị và công việc làm ăn tồi tệ trong ngày đã chấm dứt. Sao các nhà băng không được đa dạng và linh hoạt ứng biến như mọi mối quan tâm khác của nước Mỹ? Tại sao chúng ta không thể có Thế Giới Ngân Hàng Của Mike? Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy vững dạ hơn. Cả ngày nay tôi đã chẳng uống gì. Buổi trưa tôi đã chẳng uống gì, bất chấp cái món Malvinas Surprise kinh hoàng tôi đã kêu (ba loại thịt nướng cuộn trong bít tết). Tôi muốn mình tối nay phải phong độ nhất. Tôi tắm rửa đủ thứ cả rồi và trông cũng không đến nỗi nào. Vòng cuốc bộ với Fielding ấy, cái chuyến đi săn ở khu phố trên ấy thực đã làm tôi khỏe ra. Tôi cần điều đó, cần được mạnh mẽ. Anh nghĩ là tôi hoang tưởng nhưng nói cho mà biết nhé, anh bạn, *có* chuyện gì đó đang xảy ra. Anh có biết chuyện đó không? Tôi đã có cái cảm giác kinh khủng này từ lần trước đến New York, cái cảm giác... cảm giác có cái gì đó ngấm ngầm. Tôi cố tự thuyết phục mình rằng đấy chỉ là phản xạ có điều kiện, cậu nhóc tội nghiệp và những nỗi sợ do thành công. Không phải là chuyện về bộ phim. Bộ phim ổn thôi. Nó sẽ thành hình thôi. Nhưng có điều gì đó khác lại không ổn, điều gì đó ghê gớm hơn. Ghê gớm hơn cả những gì thằng Frank Điện Thoại đang gây ra cho tôi, bất kể đấy là gì. Ghê gớm hơn những gì Selina đang gây ra cho tôi, bất kể đấy là gì. Ghê gớm hơn những gì tôi đang gây ra cho chính mình... Khi quay người đi khỏi ô cửa sổ mặt tiền - mà tại sao lúc nào cũng phải như thế này nhỉ - tôi đối mặt một phụ nữ cao mét tám tóc vàng hoe, đội nón len có túm tua rua và trùm mạng viền quanh cằm. Dáng bộ chồm về phía

trước của mụ ta là có chủ tâm, mang ý khiêu khích: tôi nghĩ mình thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của mụ lờn vờn trên cổ. "*Gì đấy?*" tôi hỏi. Nhưng mụ ta cứ đứng đấy trừng mắt nhìn qua tấm mạng... Mà tôi đã từng trông thấy con quỷ cái khùng điên này ở đâu rồi ấy nhỉ? Trông kìa. Mụ ta lại đến nữa kìa. Ở đâu đó, tôi đã trông thấy mụ ở đâu đó.

Tôi đi ngược trở lại qua khu gay, phố Christopher. Tôi cũng đi men quanh khu les nữa - hay dù có thế nào hai con nhỏ cao to cũng không cho tôi vào cái cõi thiêng màu tím của bọn họ. Rồi tôi tìm thấy một nơi ghi bảng hiệu rõ ràng là bar dành cho những kẻ độc thân, và chẳng có ai buồn cấm cửa tôi... Mà tôi đã từng đọc về những cái xưởng sản xuất bệnh hoa liễu này trong tờ *Cặn bã* và *Khí độc*, cả hai tờ này đều áp dụng đường lối cậy quyền thấy rõ. Người ta đồn là một hai năm trước mấy tụ điểm này đầy rẫy nữ tiếp viên hàng không, người mẫu và phụ nữ ham mê sự nghiệp: năm phút, dăm ba ly bia tươi, thế là anh đã ở trong phòng khách sạn hay căn hộ cho thuê cùng một cục cưng nhỏ bé nào đó xoạc hai chân tênh hênh trên mặt anh. Không phải thế! tờ *Cặn bã* phản đối. Có lẽ tình hình đã là như thế trong ít lâu, *Cặn bã* cự nự, nhưng được vài ba tuần thì đám nhà quê New York ùa tới, và trò chơi kết thúc. Mấy em gái dọn đi. Tờ *Khí độc* thậm chí còn phái cả một tổ nam phóng viên điển trai đi càn quét, mà chẳng có anh nào thu hoạch được gì... Ừ thì, nơi này tôi trông cũng được, vướng mắc duy nhất là trong này tịnh không một mống đàn bà. Tất cả bọn họ đều đổ vào những quán bar của đám lại đực hay những sàn nhảy lắm anh chàng lại cái. Thế là tôi nhập vào hội nửa tá những kẻ cô đơn câm như hến và phải làm vài ly cocktail. Tám giờ hai mươi: chẳng sao. Ly này mừng em nhé, Martina, tôi nói một mình, và trải một tờ hai mươi đô trên mặt kẽm ẩm ướt.

Anh còn nhớ Martina không, Martina Twain ấy? Này đừng có bảo tôi là anh quên rồi nhé. Trí nhớ *là* gì, anh bạn? Chị gái này, hồi tưởng là như thế nào ấy nhỉ? Anh còn nhớ cô ấy, chắc chắn thế. Tôi biết là tôi có nhớ. Cô ấy và tôi biết nhau từ đời thuở nào rồi. Vấn đề với Martina là - vấn đề về Martina là tôi không thể nào tìm ra được một tiếng nói nào để triệu hồi cô ấy. Những tiếng nói tiền bạc, thời tiết hay dâm ô (tất tần tật

những thứ không thể kiểm soát nổi ấy), chúng chẳng được tích sự gì khi động tới Martina. Tôi nghĩ đến cô và trong tôi dấy lên cơn nhộn nhạo không lời - tôi cảm thấy như thế khi tôi ở Zurich, Frankfurt, Paris hay những nơi mà người bản xứ không thể nói được cùng ngôn ngữ. Lưỡi tôi đảo quanh tìm kiếm những mẫu những chuẩn mà đơn giản là không có đó. Thế là tôi gào lên... Hãy chiêm nghiệm về những con người mà cả đời tôi giao du, những nhà tạo mẫu, người mẫu, diễn viên, nhà sản xuất, bọn trai đẹp, bọn hít hơi gái, bọn uốn gối, bọn tìm cơ hội, quan chức quan liêu, bọn đầu tư - mấy thằng khôi hài, nhưng không thẳng. Đám đàn bà cũng khôi hài nốt, giở đủ mánh khóe để lừa đảo sex, thời gian và tiền bạc. Ai thẳng kia chứ? Tôi thì không rồi. Tôi bị bẻ gập khoét đục bóp véo và co kéo, rồi bị nặn nén thành cái bộ dạng tếu táo này. Mỗi cuộc đời là một ván cờ mà sau nước thứ bảy đã tiêu tùng, giờ thì trò cầu may ấy trở nên gò bó và chậm chạp, một giấc mơ đầy những điều khiên cưỡng và ý định trái ngược, cứ buộc phải đi một nước thì quân cờ nào cũng bị ghìm bị xiên bị triệt buộc... Nhưng đó đây chúng ta nhìn thấy những nhân vật có vẻ như vận hành theo thực tại, và họ là những tấm gương tày liếp. Mà thông thường, họ lại giàu.

Ossie gã chồng người Anh của Martina, tay này giàu từ trong trứng đấy nhé, nhưng công việc của hắn là về tiền, tuyền là tiền thôi. Nghề nghiệp của hắn chẳng dính dáng đến gì khác ngoài tiền, tiền thôi. Không lôi thôi gì với chứng khoán, cổ phiếu, vàng bạc, hàng hóa kỳ hạn. Chỉ với tiền thôi. Ngồi trong những tháp nhà quang phổ trên đại lộ 6 và Cheapside, tay Ossie tóc vàng hoe dùng tiền để mua bán tiền. Hắn chỉ trang bị cho mình một chiếc điện thoại bàn, hắn dùng tiền mua tiền, bán tiền lấy tiền. Hắn kinh doanh trên những khe hở và lỗ hổng của lưu thông tiền tệ, mua ký quỹ và bán khống, lướt trên những đợt lên xuống thường nhật của hối đoái. Vì những dịch vụ này mà hắn được tưởng thưởng tiền bạc. Rất nhiều tiền. Điều này ngọt ngào biết bao, và hắn cũng thế.

Tôi đổi từ loại cocktail đang uống sang loại khác nặng hơn. Dù sao thì những buổi tiệc đêm như thế này tôi cũng luôn đến sớm. Mà ra về lại muộn, tuy chẳng khi nào thật muộn. Này anh pha rượu, làm ly nữa nào. Khi đang nhấm nháp ly rượu thì tôi

đánh hơi thấy cái âm ỉ, ngọt ngào từ sự hiện diện của phái đẹp. Tôi quay lại nhìn thấy một cô gái đã đến bên quầy bar cạnh tôi. Rồi cô ta kêu ly vang trắng bằng giọng hào hứng. Tôi muốn có thêm dân Manhattan cho đa dạng. Thành phố New York đầy rẫy mấy cô đẹp nao lòng với sắc màu sống động, với hàm răng sáng bóng, và những bộ ngực khủng được ban tặng như một lẽ tất nhiên. Quả này hẳn là vớ bẫm đây. (Thật thế mà. Đa số mấy cô này điên hết cả. Nhớ lấy điều này là có ích lắm đấy.) Con nhỏ đang ngồi trên ghế cạnh quầy - cô nàng trông giống Cleopatra. Tôi chẳng biết thế nghĩa là sao, nhưng tức thời tôi xác định được con nhỏ này rõ ràng là loại dễ dãi, một nghệ sĩ giường chiếu, là kẻ sùng bái dương cụ, vân vân và vân vân. Tôi luôn có thể điểm mặt họ. Tôi liếc nhìn vào đồng hồ: tám giờ ba mươi - không, *chín giờ ba mươi*. Ê này! Đến lúc phải đi tiếp rồi đấy.

"Mời em một ly nhé?" tôi mở lời.

Gương mặt cô ả dãn ra. Cô ta run run từ chối.

"Vang trắng nhé?" tôi tiếp.

"Không cảm ơn."

"Không cảm ơn là thế nào? Em không đọc được à? Đây là quán bar dành cho người độc thân."

"Xin lỗi nhé!" cô ta đáp. "Anh pha chế ơi! Này anh ơi! Ông này đang làm phiền tôi."

"Mẹ kiếp ờ tôi đang làm phiền em đấy." Tôi vỗ lên vai cô ả. "Thế em trông chờ gì hả, nhãi ranh? Thế thì em vào chỗ này làm cái gì? Em thích vang Chablis miền California hay là mấy con vịt bằng nhựa họ treo trên tường à?"

"Ê. Ê. Anh kia. Câm mồm không thì xéo đi cho."

Đấy là lời tay pha chế.

"Gì thế? Tao là thằng duy nhất trong này biết đọc hay sao thế? Ngoài kia đề *bar dành cho người độc thân* kìa, trên bảng đèn hiệu ấy. Tao độc thân. Con này độc thân. Có vấn đề gì à?"

"Hắn say rồi."

Đây là lời từ một trong những kẻ cô đơn.

"Được rồi, đứa nào nói đấy?"

Tôi uyển chuyển tuột khỏi ghế. Không biết sao động tác ấy lại đòi hỏi thao tác thứ hai, đó là lồm cồm đứng lên khỏi sàn nhà.

"Hắn vừa uống hết mười ly cocktail, lạy Chúa."

"Ê hắn... Đặt hắn... Gọi cho..."

Tôi cảm giác được nhiều bàn tay trên cánh tay tôi, một cú thúc gối vào lưng và ai đó túm lấy tóc tôi. À, dù sao thì thời gian cũng đang trôi đi, nên tôi nghĩ có lẽ tôi cũng phải đi tiếp cho rồi.

Mười lăm phút sau, hay hẳn có lẽ là hai mươi phút, tôi đứng nhìn thang máy lồng: lớp lưới mắt cáo kim loại vồng lên, hai cánh cửa kéo ra xếp vào. Tôi lảo đảo rồi sải bước đến cuối hành lang. Tôi nhấn chuông. Tôi đang xỉn, ừ thì thế, nhưng đến giờ thì tôi đang lấy lại phong độ. Đấy là đặc tính của rượu: một số người trong chúng ta chịu được nó, số khác thì không. Cho tôi uống thêm vài ly là tôi sẽ khỏe lại ngay. Tôi chỉnh lại cà vạt cho ngay và đưa cả hai bàn tay vuốt tóc ra sau. Tôi nhấn chuông - nhấn lâu thật lâu. Có ai đó đi lóc cóc xuống bậc thang bằng gỗ. Cánh cửa vụt mở vào trong.

Ossie đang đứng đấy mặc áo gi lê và sơ mi tay dài. Tôi còn trông thấy Martina phía cuối hành lang, vận tạp dề, tay cầm mấy cái đĩa.

"Ê anh bạn của tôi!" tôi khào khào. "Tôi đang đến mà!"

Hắn bước tới một bước. "Khuya rồi," Ossie bảo. Gương mặt tò mò của Martina lấp ló sau vai hắn ta. Ossie bảo, "Đi về đi, John. *Về nhà* đi."

Cánh cửa đóng sập. Hắn ta sao thế nhỉ? Tôi băn khoăn. Có mấy tay... Thôi được, thì tôi đến hơi trễ chút, nhưng mà... Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay. Đồng hồ chỉ một giờ mười lăm. Thế rồi tôi chợt nhớ ra gì đó. Tôi không chỉ đến trễ - tôi ra về cũng trễ nữa.

Ra là *vậy*. Tôi đã đến buổi tiệc tối. Và điều gì đó mách cho tôi biết rằng mình đã cư xử không phải phép cho lắm.

* * *

Hôm nay là sinh nhật của tôi. Tôi ba mươi lăm tuổi. Theo như cuốn sách hay tôi đọc gần đây nhất, điều này có nghĩa là tôi đã đi được nửa chặng du hành qua thời gian, chặng du hành vượt thời gian của tôi. Tôi chẳng cảm thấy như thế - không có

vẻ gì là đã qua được nửa chặng đường. Bảng số xe trứ danh trên chiếc Fiasco của tôi đề là OAP5[1]. Đầu óc tôi là của một đứa trẻ, nhưng tôi lại là hội viên lâu năm ở câu lạc bộ Tóc & Bụng & Răng. Cảm giác như thể tôi chỉ vừa mới xuất phát. Như thể tôi sắp sửa đến đích, sắp sửa về đích. Cảm giác là như thế đấy.

Bình minh lên, và tôi thức dậy... Chuyện này nghe không có vẻ đặc biệt thú vị hay khó khăn gì, phải không? Tôi cá là anh làm như thế suốt. Nhưng mà, nghe này - tôi có trục trặc với chuyện này. Ví dụ nhé, tôi đang nằm úp mặt xuống một bờ giậu hay là một bụi cây hay bụi cỏ xác xơ nào đó trong một mảnh đất chèm nhẹp đầy những tầm ma, vỏ bao thuốc bị vò nát, bao cao su dùng rồi và lon bia rỗng. Thật là một nơi thích hợp để tôi được tái sinh, cảm giác chính xác là như thế. Rõ ràng là đau đớn lắm, chào đời ấy mà: vì vậy mà anh gào thét và khóc lóc. Tiếp đến, tôi phải mò mẫm khắp người, để chắc chắn rằng mình vẫn còn ví, còn tay chân, còn mặt mũi, còn của quý, còn thân xác. Tiếp đến, tôi phải vừa chạy vừa la làng qua mấy ngã tư bê tông dưới cơn mưa sáng sớm cho đến khi cơn hoảng hốt lắng xuống và tôi nhận ra được thành phố và chính mình trên những con phố mờ mờ ùng ục. Rồi tôi phải tìm một chiếc taxi để quay trở về đây. Tay tài xế không để tôi lên xe chừng nào tôi chưa chìa tiền ra cho hắn. Tôi không trách hắn. Tôi đã mơ - mà có ai lại cần mơ khi sống về đêm như thế này cơ chứ? - mơ về nhục hình, về tiếng cười nhạo, về những gọng kềm siết chặt dọc cột sống hình ống mong manh.

Trong phòng tắm tôi chầm chậm cởi quần áo trước gương. Xem mặt mũi trước nào: có một cục sưng xam xám trên mắt trái, và tóc tôi bên mé đó cũng xơ xác bơ phờ. Một cuộc ẩu đả chăng? Tôi không nghĩ thế. Nếu như có đánh nhau thì ắt hẳn tôi đã thắng. Toàn thân tôi còn nguyên đó, run rẩy, rên rỉ dưới ánh sáng sống động, nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Tôi xoay mình - và há hốc. *Ôi chao*... Chúa ôi. Lưng tôi, tấm lưng trắng nhởn to oạch

1. Old Age Pensioner: hưu trí.

của tôi vằn vện những ba mươi bốn mươi lằn đỏ, kích thước đều nhau, như thể tôi vừa ngủ trên một chiếc giường đinh. Tôi đưa tay véo mạnh một lớp mỡ lưng, tôi có thể véo một khoảng da thịt để nhìn cho rõ một trong những vết thương không chảy máu này. Là một vết lõm vào, một cái lỗ màu đỏ: tôi có thể đút ngón tay út run rẩy vào ngập đến nửa móng tay. Tôi thối lui. Không có tổn hại nào khác. Chẳng có tổn hại gì mới. Cái ví đầy ứ giấy tờ của tôi còn nguyên: thẻ tín dụng, tám mươi mấy đô Mỹ, ba mươi mấy bảng Anh. Cơn váng vất của tôi ổn rồi. Cơn váng vất của tôi đã trôi qua một cách ổn thỏa.

Vậy là. Tôi đã qua đêm, hay một phần đêm, trên một vạt đất ở cái xứ mang tên theo bảng chữ cái - đại lộ B, mãi tận dưới khu Bờ Đông. Sau một đêm vui thú bổ ích với bạn bè ở phố Bank, rõ là tôi đã ra ngoài làm vài ba ly. Ý tưởng tồi! Ô rất là tồi! Kẻ nào đó, một lúc nào đó, đã dùng ghế quật tôi, dùng que nhọn hay con dao bấm cùn. Áo sơ mi của tôi bị thủng đôi chỗ, nhưng áo khoác của tôi thì không - chiếc áo khoác đẹp nhất, tốt nhất của tôi. Giờ là tám giờ ba mươi. Tôi vục mặt mình trong nước và cảm nhận được những ngón tay nóng ấm bắt đầu cù vào lưng. Tôi nôn thốc nôn tháo cả mười phút, những cơn quặn thắt như búa nện mà tôi không đủ sức kháng cự hay chế ngự. Rồi thêm hai mươi phút tôi ngồi rúm ró dưới vòi sen, vòi nước bằng bạc xả nước nóng hổi ầm ầm vẫn chẳng giúp tôi gột rửa chút gì cơn bực dọc. Hẳn là tôi *cực kỳ không vui*. Đấy là cách duy nhất tôi có thể cắt nghĩa được hành vi của mình. Ôi trời ơi, tôi hẳn phải rất phiền não. Tôi hẳn phải rất u uất. Và tôi ước mình biết được *vì sao*.

Nhìn cuộc đời tôi này. Tôi biết các người đang nghĩ gì. Các người đang nghĩ: nhưng đời hoành tráng thế còn gì! Tuyệt vời thế còn gì! Các người đang nghĩ: Có mấy thằng ăn may bỏ xừ đi được! À, tôi nghĩ là đời tôi trông thì cũng hay ho thật, nào là vé máy bay rồi nhà hàng, taxi, ngôi sao màn bạc, Selina, chiếc Fiasco, rồi tiền bạc. Nhưng cuộc đời tôi cũng là nền văn hóa của riêng tôi - đấy là những gì tôi đang trưng ra cho anh, rốt cuộc thì, đấy là những gì tôi đang để cho anh bước vào, vào cái văn hóa riêng của tôi. Và ý tôi là hãy *nhìn vào* cái văn hóa của riêng tôi xem. Nhìn vào tình trạng của nó xem. Trong này thực sự là

không hay hớm gì. Và đấy là lý do vì sao tôi khao khát vùng ra khỏi thế giới của tiền để chạy vào... vào gì nhỉ? Vào thế giới của suy tư và mộng tưởng. Làm cách nào để tôi vào đấy? Nói cho tôi biết, làm ơn đi. Tôi sẽ chẳng bao giờ tự mình đến được đấy. Tôi chẳng mảy may biết lối biết đường.

* * *

Chẳng có gì nhiều xảy ra trong mấy ngày sau đó, với tôi như vậy cũng tốt thôi. Chẳng có gì xảy ra. Vâng, nói là thế, nhưng dĩ nhiên tôi và cái lưng đau đớn phải đối mặt với đủ thứ chuyện.

Tôi và cái lưng đau đớn soạn một lá thư gửi cho Martina. Phải, thư. Tôi thậm chí còn đi ra ngoài mua một cuốn từ điển trên đại lộ 6 để trợ giúp cho mình trong công cuộc này. Anh biết mấy cơn váng vất khiến anh còn không viết được đúng chính tả *anh thì* hay *em là*, chứ đừng nói gì đến *xin lỗi* hay *thêm lần nữa* chứ gì? Tôi mất gần cả ngày cho từng việc viết, niêm phong, dán tem, rồi gửi lá thư đi, nhưng cuối cùng tôi đã cố hoàn tất mọi chuyện. Tôi xin lỗi về cách cư xử của mình (anh biết là sao rồi đấy: uống vài ly, đùa vài câu, rồi quá trớn), rồi tôi hỏi có thể mời cô ấy đi ăn trưa hay không. Dầu gì thì, tôi giải thích, hẹn ăn trưa là cái duy nhất mà chúng tôi chưa thử. Hẹn cà phê, ăn sáng, ăn tối - nhưng chưa từng hẹn ăn trưa. Tôi bảo là mình "thông cảm sâu sắc" nếu cô ấy muốn cắt đứt quan hệ và không hẹn hò gì cả. *Tôi* sẽ không cho phép mình tự mời mình ăn trưa, tôi viết thế, và tôi thực sự có ý thế. Chúa ơi, *anh* có làm vậy không?

Tôi và cái lưng đau uống cocktail với Butch Beausoleil. Vụ thảm hại ở câu lạc bộ Berkeley không hề được nhắc tới, tạ ơn Chúa. Butch trông thật xinh đẹp - tuổi trẻ và sức khỏe căng tràn - và giai đoạn này cô ta trông có vẻ khá dễ bảo. Hợp lý thôi. Cô ta sẽ kiếm được 750.000 đô. Điều kiện duy nhất của cô ta là cô ta sẽ không làm tí việc nhà nào. Trong phim ấy. Cô ta sẽ không quét nhà. Thậm chí còn không đi rửa một tách cà phê. Phong trào giải phóng của đám đàn bà con gái. Vậy em muốn ai đóng cặp với em? Tôi hỏi cô ta. Christopher Meadowbrook, Spunk Davis hay là Nub Forkner? Butch đáp rằng cô ta chuộng một nam diễn viên đóng cặp có nước da sậm màu. Điều đáng nói về

Butch là cô ta không chỉ là một ả tóc vàng hoe ngu ngốc, như lời cô ta hay tự nhấn mạnh. Tôi đồng ý. Trông cô ta có vẻ giống như thế. Thỉnh thoảng cô ta còn có thể cư xử và nói năng như thế. Nhưng dứt khoát cô ta không chỉ là một ả tóc vàng hoe ngu ngốc. Đấy là điều đáng nói về Butch.

Tôi và cái lưng đau đến giờ đã có vô khối cuộc họp với mấy tay đầu tư vốn phía Fielding. Chúng tôi ăn tối ở La Cage d'Or với Steward Cowrie, Bob Cambist và Ricardo Fisc. Chúng tôi vào hộp đêm Krud's và Parlour 39 với Tab Penman, Bill Levy và Gresham Tanner. Bọn họ là những tay kỳ quặc, mấy tay đầu tư này, nào là trùm khách sạn ở Miami, chủ đồn điền ở Nebraska, hay vua dầu mỏ bang Maryland. Chủ đề duy nhất của bọn họ là các minh tinh màn bạc và tiền. Họ nói chuyện về tiền theo cái giọng dốc láo kiểu Mỹ, như thể tiền là cái chuẩn duy nhất cho mọi thứ, là thước đo duy nhất. Bầu bạn cùng họ khá thoải mái, tôi nhận thấy thế. Fielding thanh toán. Fielding cũng nhận séc nữa. Mỗi một cuộc họp kết thúc bằng việc mấy tay đầu tư cùng nói những điều như *Tôi tham gia* hay *Tôi muốn tham gia vụ này* hay *Có ngay* hay *Ta làm thôi. Chưa gì* Fielding đã trù loại một hai tay yếu thế hơn ra khỏi phi vụ này.

Ồ phải rồi tôi và cái lưng đau bắt được cô nhỏ Selina vào một khuya nọ. Đấy là bảy giờ sáng bên phòng khách sạn của tôi. Giọng cô ta thanh và lạnh, tôi thích cái giọng ấy. Sau một lúc cô ta rủ rỉ đưa tôi vào cõi bình yên. Phải nói với anh rằng những cuộc gọi qua đường dây nóng, những phi vụ thổi kèn từ xa này là một thông lệ đáng ân hận nữa của chúng tôi... Riêng cái sự đồi trụy này, tôi để ý thấy, giống như bao thứ khác, đã được thiết lập một cách chuyên nghiệp trong thành phố New York dám nghĩ dám làm. Những cột quảng cáo trong tạp chí *Cặn bã* đầy rẫy những ả điếm điều khiển từ xa cả ngày chỉ ngồi bên điện thoại để kiếm tiền, kiểu như Ossie Twain. Anh gọi cho họ, cho số thẻ tín dụng, thế là họ sẽ nói chuyện tục tĩu cho anh nghe đến chừng nào anh còn chi trả được. Mà nghĩ lại thì mấy cô này chắc chắn là rẻ hơn Selina, vì còn phải trả phụ cước khách sạn. Dầu gì thì họ cũng ở bên này trong khi cô ta mãi tận bên kia... Tôi định ngưng thì Selina bắt đầu kể cho tôi nghe, với ngữ giọng tha thiết hứng tình đến mức báo động, về gã bạn trai

mới giàu có của cô ta, cái tay đầu tư bên kia Đại Tây Dương, về chuyện hắn đưa cô nàng đến khách sạn rồi chưng diện cho cô ta và giao cấu như thú vật với cô ta trên sàn ra sao. Trò này thì khá là thường thôi, nhưng tôi lại thấy xót xa cho cái giọng của cô ta. Thôi đi, tôi bảo. Giọng nói thoang thoảng của cô nàng vẫn tiếp tục chọc ngoáy. Cô ta bảo rằng khi không ở đây thì cô ta đang ở đấy - với hắn, làm trò đó. Đủ rồi, tôi bảo. "Vậy thì cưới em đi," Selina nói, nhưng không dịu dàng gì.

* * *

Fielding miết miết lưng vào lưng ghế hình con sò trên chiếc limousine, như một con mèo. Hắn chỉnh lại cổ tay áo cho ngay và nói chắc nịch.

"Theo tôi thì chúng ta chọn Spunk[1]."

"Thực ra tên cậu ta đâu phải là thế, đúng không?"

"Đúng," Fielding đáp, rồi kể tiếp cho tôi nghe về hai nam diễn viên miền Nam tên là Sod MacGonagall và Fart Klaeber. Hắn ta cười to, tiếng cười giàu có, đáng giá triệu đô, miễn cưỡng, như tất cả những giọng cười đáng yêu nhất. Anh thèm muốn nghe được âm thanh này. Anh sẽ làm gần như là mọi thứ để khơi nguồn cho tiếng cười ấy. "Có lẽ," hắn ta bảo, "có lẽ khi sang thị trường bên Anh thì chúng ta có thể gọi cậu ta là Scum[2]."

"Có vấn đề đấy, cậu phải thừa nhận là thế."

"Tôi đã trao đổi với tay quản lý của cậu ta. Tay này biết Spunk sẽ tới lúc phải nhờ ai đó sửa lại cái tên của mình. Vấn đề là, cậu ta được đặt tên thánh như thế, và cậu ta ghét mọi thứ dính dáng đến ngôi sao phim ảnh. Cậu ta là một thằng nhóc cứng đầu lớn lên ở phố Bronx nhưng diễn xuất lại rất cừ. Anh muốn làm một ly không?"

"Không, cảm ơn."

"Sao thế? Mới năm giờ thôi mà."

"Không, cảm ơn."

---

1. Gan dạ, nhưng tiếng lóng có nghĩa là "tinh dịch".
2. Cặn bã.

Tôi có vài lý do. Anh muốn nghe tin tốt trước, hay là tin xấu nào? Tin tốt là sáng nay Martina gọi điện cho tôi và ngày mai chúng tôi sẽ ăn trưa. Tin xấu là cái tin tốt ấy làm tôi thấy nhẹ lòng và hào hứng đến nỗi tôi chạy ngay ra quán bar và uống hoành tráng. *À há?* anh định nói thế chứ gì. *Rồi sao? Chuyện này có gì mới đâu*. Đồng ý, nhưng điều không hay từ cái tin xấu này là chất cồn đã có tác động rất tệ đến tôi. Nó không làm tôi say, điều mà tôi tự tin trông đợi sẽ xảy đến. Thay vào đó nó lại làm tôi váng vất. Nó làm thế thật. Tôi cứ hồ nghi kêu thêm rượu, tuyệt vọng cố gắng tránh cái kết luận này. Đấy là lý do vì sao tôi đã uống nhiều như thế. Và còn oái oăm hơn, bởi vì sáng nay thức dậy tôi cảm giác sảng khoái kinh khủng sau một đêm thức thật khuya xem ti vi và tọng thật nhiều thức ăn đồ uống. Có phải hiện tượng này là một trò say máy bay mới mẻ, hay là cuộc nổi loạn giai đoạn cuối của thân xác tôi? Ôi trời ơi, tôi phải sớm xuống California thôi, khi mà đám bác sĩ phẫu thuật vẫn còn cái gì đó để cấy ghép. Có lẽ tôi nên bay ngay xuống đó nhờ họ cấy ghép tạm cho tôi cái đã. Và đầu óc cũng đang đau đớn nữa. Phải, đầu óc cũng có cái đau của riêng nó. Nó đầy ứ những tội lỗi và tội ác, những suy nghĩ tận đẩu tận đâu, tất cả tháo đổ và quay cuồng. Tôi phải lôi cái thứ này ra khỏi cơ thể mình. Không, còn hơn thế nữa chứ, hơn thế nhiều. Tôi phải bỏ cơ thể tôi ra khỏi cơ thể tôi. Đấy là điều tôi phải làm.

"Tập trung nào, Bảnh Tỏn," Fielding nói. "Chuyện này tương đối là trọng yếu. Toàn bộ dự án phụ thuộc chính vào việc này đấy. Nếu nói về lời lỗ, Meadowbrook là lựa chọn chắc ăn. Tôi nghĩ Nub Forkner sẽ diễn ăn ý với Butch. Nhưng Davis là một canh bạc, được ăn cả ngã về không, và điều này hấp dẫn tôi. Dựa vào trực giác mà giải quyết vụ này đi, Bảnh. Tôi thì tôi chọn Spunk."

"Tốt hơn đưa cho tôi một ly scotch nào."

Việc này đòi hỏi tôi phải tự kiểm nghiệm bản thân, than ôi, bởi vì nhân vật ấy được xây dựng phần nào dựa trên chính tôi, bản thân tôi - Doug, tên con trai, cái thằng đần tham lam, con nghiện, kẻ phản phúc. Giờ thì trông như đây là trận đối đầu quyết định giữa Christopher Meadowbrook và Spunk Davis, còn Nub Forkner có khả năng là phương án dự phòng. Meadowbrook thì

tôi biết rõ rồi, một anh chàng lên sóng đều đều nhưng không ăn khách. Anh xem anh ta diễn rồi đấy. Là cái tay mang khuôn mặt đậm chất Mỹ đầy tàn nhang cùng dáng người dong dỏng hơi buồn cười trong khung xương mảnh khảnh. Anh ta thường đóng vai ông anh trai, chàng khờ ngượng ngùng đỏ mặt, bạn nối khố yếu thần kinh, sinh viên đại học tinh tuyển toe toét. Với nhân vật Doug, Meadowbrook sẽ vào vai đối nghịch hoàn toàn với loại vai điển hình, nhưng đấy lại chính xác là loại hiệu ứng hậu sốc mà tôi rất lấy làm hứng thú. Còn tay kia, cái nhân vật Davis này, tôi đã từng nghe qua nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta diễn, một thằng nhóc từ sân khấu kịch Broadway mới đóng có một phim. Phim *Thời tiền sử* vẫn đang còn trong giai đoạn biên tập. Chúng tôi sẽ xem phần biên tập thô. Nghe *đồn* là phim rất hay. Theo lời Fielding, Davis rất hấp dẫn.

Chúng tôi xuống xe ở một địa chỉ nằm trên đại lộ Park hai chiều. Tay đón tiếp chúng tôi, trông giống như một vệ sĩ của tổng thống, dẫn chúng tôi qua sảnh đi vào một phòng chiếu phim sang trọng - sáu chỗ ngồi, không khí như phòng thẩm tra cao cấp, kính một chiều, tranh quảng bá cho công ty. Đại diện của Davis có mặt ở đấy, Herrick Shnexnayder, một con người thiểu não mặc áo sơ mi dáng búp bê, cà vạt màu hồng lợ và có kiểu đầu hai bờm phức tạp nhất mà tôi từng thấy trong suốt mười năm làm việc trong giới showbiz. Một mớ tóc vàng vàng quật ngược từ sau gáy ra trước, trong khi mớ tóc còn lại xuất phát từ phần tóc mai sum suê bên trái. Đầu tay này trông như một ly nước quả kem tươi làm vụng - tôi thề có Chúa, anh ta có cắm cái thìa vào tai và đặt một trái cherry lên đỉnh đầu thì trông cũng chẳng xấu hơn được. Tôi tha hồ nốc sâm banh mời (hầu hết lượng sâm banh ngấm tuột vào cái lưỡi đỏ rực khát cháy của tôi) và lắng nghe những lời giễu cợt xun xoe của Herrick. Bọn quản lý, thời nay, trông giống như nhân viên công ty tập đoàn - nhưng Herrick mang vẻ showbiz hơn là vẻ Hề Coco. Có lúc Fielding đề cập chuyện tiền bạc. Tay quản lý nhoẻn cười như tay bác sĩ làm chết người và nói, "Ồ tôi nghĩ, sau phim *Thời tiền sử*, chúng tôi sẽ xem xét ngang mức năm." Nói cách khác, thù lao cho Spunk giờ là nửa triệu đô la. Fielding chỉ gật đầu và hỏi, "Thế khả năng sẵn sàng bắt tay vào việc của cậu ấy thế nào?"

Cái khả năng ấy trông thì tốt rồi, một phần là vì, sau *Thời tiền sử*, chẳng ai đủ sức trả cho cậu ta nữa.

Thời tiền sử mở đầu bằng cảnh lia máy thật lâu qua những bức bích họa trong hang động: một người đàn ông, một người đàn bà, một cuộc chiến đấu, một cảnh làm tình, một con cọp - một con tàu vũ trụ. Chúng tôi lùi lại. Một băng hay bộ lạc những người vượn thời chưa biết đốt lửa đang túm tụm quanh nơi ấy: kia là Spunk, đang vót ngọn giáo của mình. Đầu vuông, miệng vuông, gương mặt da tối màu trông ngu si gân guốc. Sáng hôm sau - hay là rồi cũng chóng thôi - Spunk bị bọn người ngoài hành tinh ma mãnh, thân mình hình chóp, nói giọng bíp bíp, chuyển dịch xuống cây cầu tàu vũ trụ đang là đà sát mặt đất, rồi bọn này du hành xuyên thời gian và lại chuyển dịch Spunk xuống làng Greenwich, năm 1980. Đấy là vào một đêm hè, nên Spunk với thân hình lông lá, sơn quệt vằn vện, và da thú quấn quanh người lại trông không lộ liễu chút nào. Sau khi trừng trừng nhìn quanh và gầm gừ rõ lắm, Spunk tự động giải cứu cho một cô gái ngà hơi men khỏi bị đánh đập trong cuộc ẩu đả ven đường trước một quán bar dành cho người độc thân. Cô nàng đem anh chàng về căn hộ hào nhoáng của mình. Lại những tiếng gầm gừ. Cô ta cho rằng anh này là người Lithuania hay Albany gì đó - Chúa trời cũng biết ngoài đường phố New York vẫn có những Người Trần khá nông cạn. Spunk uống lấy một hai ly rượu mạnh gì đấy thế là dẫn đến cảnh giường chiếu, và anh này bắt đầu quần cô ả một trận nhừ tử nhớ đời. Bình minh lên, cô nàng đã rời khỏi nhà, nhưng Spunk vẫn còn quẩn quanh đấy - do ăn uống không vệ sinh, có lẽ thế... Tiếp theo là một cảnh tài tình, khi Spunk lảo đảo đi ra thì chạm trán những người bạn cùng nhà với cô gái. Những người này đã quá quen thuộc với thói lang chạ qua đường của cô ta, nhưng mà Spunk (dùng răng tách vỏ hạt, ăn trứng không lột vỏ và cả xúc xích sống) lại là hàng mới. Trải qua nhiều đoạn chuyển tiếp tinh tế khiến tôi thở dài tán thành, thước phim giờ hóa thành một câu chuyện tình hài hước nhẹ nhàng, cô gái giúp Spunk thành người văn minh - dạy cho anh chàng biết ăn, biết mặc, biết nói năng - còn Spunk thì làm cho cô gái mông muội đi: dạy cô ta bỏ đi thói nhậu nhẹt, trăng hoa, thói hủy hoại bản thân, bỏ đi tiền bạc

(họ sống như người nguyên thủy một thời gian, sau khi Spunk mệt mỏi với cuộc sống đô thành. Ngay cả tôi, trong trạng thái cao hứng, vẫn có thể nhìn ra chút ủy mị ở đây). Xuyên suốt bộ phim Spunk khoác một ánh nhìn câm lặng không than van chất chứa hoang mang và trái nghịch, khôi hài nhưng tôn quý, rất cừ. Đoạn cuối phim anh ta cực kỳ xuất sắc, khi bọn người ngoài hành tinh (bọn đã theo dõi toàn bộ trò đùa này, đã cứu bồ cho Spunk vào những thời khắc gay cấn) chuyển dịch anh chàng về lại thời kỳ trước Công nguyên. Anh ta mang máng biết chuyện gì sắp sửa xảy đến, và cố gắng giải thích cho cô gái bằng vốn từ và cử chỉ ít ỏi đáng thương của mình. Vì thế mà Spunk đứng trên sườn đá ảm đạm với vẻ mặt mất mát, cùng những cơn gió quen thuộc rít quanh. Anh ta cau mày, anh ta căng thẳng - anh ta ló mắt nhìn xuống trũng sâu hun hút. Cô gái ngồi đấy thì thầm run rẩy, với điếu thuốc cuối cùng và chiếc bật lửa điện. Chữ chạy lên. Tôi xúc động sâu sắc. Xúc động ư? Tôi rã rời thần kinh ấy chứ. Nước mắt vẫn còn ròng ròng từ hai mắt khi tôi vội bay vào phòng vệ sinh. Chẳng còn ngờ gì nữa, chẳng còn ngờ chút nào nữa cả: Davis sẽ là một tên tuổi lớn, rất lớn.

Ngồi trên chiếc Autocrat tôi quay sang Fielding và khàn khàn hỏi. "Cậu ta nói *được* không? Ý tôi là nói năng bình thường ấy?"

"Spunk ấy à? Dĩ nhiên là được. Cậu ta diễn vai Richard Đệ nhị trên sân Broadway mùa thu năm ngoái. Cậu ta chừng như lo lắng về ngữ âm của mình, nhưng còn về phát âm trôi chảy ấy à? Cực đỉnh. Được rồi, Bánh Tỏn này. Anh thấy sao hả?"

"Tôi thấy chúng ta phải chọn Spunk."

Chúng tôi chạy thẳng đến một nhà hàng ốp ván nằm trong phố ẩm thực giữa phố 5 và 6 để dự một cuộc họp mang tính thăm dò với Christopher Meadowbrook. Thật là thê thảm, sau *Thời tiền sử*. Nhìn qua Meadowbrook là tôi biết với chúng tôi anh ta vô dụng. Những chiếc ghế vai nhọn trong quán này, gợi cho tôi nhớ phần thân trên của Selina, hình tam giác dựng đứng ấy, dường như chuyên được thiết kế để những khách hàng đau lưng bị một trận ê ẩm. Rốt cuộc thì ít ra tôi cũng ngọ nguậy không kém gì Christopher Meadowbrook, mà anh ta thì ngọ nguậy rất hung. Bề ngoài anh chàng thấy mà choáng váng -

điều này thì đã rõ. Anh ta trông không giống người tốt. Cũng chẳng giống kẻ xấu. Anh ta trông giống một tay đớn hèn, mất hết nhuệ khí, một nạn nhân đúng nghĩa. Tôi đã có lần chứng kiến ánh mắt và khóe miệng mang vẻ khẩn nài thảm hại này trên gương mặt một thằng nhãi da đen rách rưới trên đại lộ Hoàng Hôn, nó bị chửi mắng khinh bỉ mà vẫn lết lại để rồi bị chửi bới tiếp. Sau tuần rượu và giới thiệu qua lại cùng đôi phút nói nhăng cuội om sòm, như thể ba người chúng tôi là thánh thần hay là đười ươi hay nhà du hành vũ trụ, Fielding giở trò chơi xấu. Hắn ta bỏ đi dự tiệc tối nhẹ với Butch và Caduta ở khách sạn Cicero. Sau này hắn ta sẽ thề thốt rằng tối hôm trước hắn ta đã nhắc nhở tôi biết vụ này rồi. Chắc chắn là đã nói, chắc chắn là đã nói. Tôi vô vọng nhìn hắn ta trong khi hắn ta thề rằng mười giờ sẽ quay lại.

Ngay khi chúng tôi còn lại một mình Meadowbrook cầm lấy tay tôi, chồm người tới trước và bảo, "Tôi cần phải có vai này, thưa ông. Thưa ông, ông phải để cho tôi vai này." Rồi anh ta bật khóc. A trò này thì tôi không cần đâu... Tiền, dĩ nhiên. Tay nam diễn viên này thiếu nợ cả bộn 75.000. Nợ tiền ma túy, anh ta bảo - dù đã bỏ lâu rồi. Một người bạn thân (ôi thân rất thân) đã ruồng bỏ anh ta. Mẹ anh ta cần phải phẫu thuật. *Anh ta* cần phải phẫu thuật. Vân vân và vân vân. Tôi nghĩ rằng, trên lý thuyết, tôi đã từng kinh qua những giai đoạn tồi tệ, nhưng không nhiều, và cũng không tệ quá. Trời ơi, *tôi* đã từng thê thảm như thế này chưa? Đã bao giờ tôi thể hiện sự yếu đuối nhịp nhàng và liên hoàn như thế này chưa? Anh ta xử hết bốn ly cocktail. Anh ta lầm bầm vô nghĩa với tay quản lý nhà hàng. Một tay bồi bàn đáp trả bằng cách dọn cho anh ta một đĩa xúp nóng hổi. Meadowbrook làm đổ hết mớ hỗn độn nóng sốt đó vào lòng rồi thét lên một tiếng dã man đến nỗi con mèo của nhà hàng (giống mèo Ba Tư mềm mại uể oải, ngái ngủ) co mình phóng xuyên qua tấm kính ngăn ra sảnh ngoài lổn ngổn mảnh kính vỡ. Đoạn anh ta đi vào nhà vệ sinh tới hai mươi phút rồi lẹp bẹp quay trở ra lách cách lạch lạch như cái máy đo bức xạ. Lúc này tôi để ý thấy anh ta chỉ còn một lỗ mũi. Sự ngược đãi có thói quen là bập ngay mũi của anh như thế đấy, cho cả thiên hạ thấy. Ở bên nhà, có thằng cha làm việc trong cửa hàng bán rượu mang về

gần chỗ tôi ở nhất: hắn có cái mũi như một quả dâu xuất huyết. Tôi tránh mặt hắn. Tôi đi đến tiệm bán rượu kế đó, mũi của tay nhân viên ở đó trông vẫn bình thường... Rồi Meadowbrook bắt đầu lải nhải lời Shakespeare. Tồn tại hay không tồn tại. Ngày mai rồi lại ngày mai rồi ngày mai nữa. Không bao giờ không bao giờ không bao giờ không bao giờ không bao giờ không bao giờ. Trong cơn tuyệt vọng, mặc cho chân nam đá chân chiêu, mặc cho cơn say bí tỉ và ngọng líu ngọng lô vì trò uống xỉn đường trường, tôi vẫn nốc thêm scotch. Fielding quay trở lại. Meadowbrook vẫy vẫy thẻ tín dụng ra hiệu, ra oai nhận lấy phần thanh toán. "Mà bỏ cái đĩa xúp ấy ra cho tôi!" anh ta cảnh cáo. Chiếc thẻ được mang trở lại trên cái khay bạc. Thẻ bị cắt thành bốn mảnh.

"Chết tôi rồi," Meadowbrook rên rỉ.

"Thẻ không có tiền," tên bồi bàn cười nham nhở.

"Chúa ơi, ta *đi* thôi nào."

Đấy là lời của tôi. Tôi đứng lên.

Fielding cũng đứng lên. "Anh bị loại rồi nhé, Chris," hắn ta bảo, và rút ra hai tờ năm mươi đô nơi chiếc ghim kẹp tiền bằng vàng.

* * *

Khi ngồi taxi đi xuyên đường hầm qua những rãnh mòn và cạm bẫy, anh có một cảm nhận, một cảm nhận sâu sắc hơn (hẳn là thế) về sự nhỏ nhoi trong những mối bận tâm của con người - ở New York, nơi anh luôn cảm nhận được sức vóc bề thế của những tác nhân cao lớn. Kiểm soát, mục tiêu, ý nghĩa, tất cả đều ở trên cao kia. Chúng không ở dưới này. Chúa trời nắm thành phố New York hình cột trong những ngón tay phải - rồi giật mạnh. Việc này hẳn phải làm cho mặt đất dường như thấp hơn. Tôi đang ngồi trong taxi, đi đâu đó, chỉ đạo mọi thứ bằng tiền. Tôi có quyền hơn những con người tôi trông ra kia, những kẻ lang thang, rày đây mai đó. Bọn họ chẳng có quyền gì. Phố 23, cùng những con chó chạy rông.

Giờ thì tôi biết chắc Selina *không* phịch Alec Llewellyn, hay dù sao thì cũng không phải lúc này. Càng nghĩ nhiều về chuyện

này, tôi càng đinh ninh mình đã đánh giá sai Selina bé bỏng. Cô ta chung thủy với tôi, nàng Selina ấy. Đúng, cô ta hành xử như lúc nào cũng không chung thủy với tôi. Cô ta hành xử như một kẻ cực kỳ không chung thủy. Nhưng cô ta cư xử như vậy bởi vì biết tôi thích thế. (Sao tôi lại thích thế? Tôi thích mà, rõ rành rành, phải không. Vậy thì tại sao tôi lại không *thích*?) Selina, cô ta chỉ làm thế để cho tôi vui. Nếu thực sự cô ta không chung thủy, cô ta sẽ không cư xử như thế, đúng không nào. Cô ta sẽ cư xử như một kẻ không phải là không chung thủy, mà chẳng có ai kết tội cô ta được vì đã cư xử *như thế*. Thật vui làm sao.

Quỷ thần ôi, toàn là tin tốt lành.

"Vâng?" tôi thận trọng lên tiếng, ngỡ là nghe thấy Lorne hay Meadowbrook hay Frank Điện Thoại.

"John à? Ella Llewellyn đây. Tôi gọi cho anh vì có chuyện tôi nghĩ anh cần phải biết. Tin xấu đấy, tôi e là thế."

Ôi, coi nào Ella, đâu có cần thiết phải nói cái giọng này với anh. Anh đã làm em một cú rồi - trên cầu thang ấy, nhớ không? - khi Alec say mê man trong nhà bếp ấy. "Chào Ella. Được rồi, kể cho tôi nghe đi," tôi đáp, và cứng người lên chờ đợi điều tồi tệ nhất.

"Alec đang ở trong tù. Nhà tù Brixton, tạm giam. Anh ấy đã gây ra chuyện này. Anh ấy chỉ muốn tôi báo cho anh biết."

Tin xấu ư? Xấu à? Không đâu, đây là những tin rất vui theo đúng nghĩa. Thật lâu trước khi gương mặt quỷ quyệt của Selina có cơ hội tràn lên màn hình tâm trí tôi, tôi nuốt ực một ngụm đê mê hoan hỉ vô tội vì người bạn thân thiết nhất và lâu năm nhất của tôi đang gặp phải rắc rối thậm nghiêm trọng. Hừm, thật *dễ chịu* làm sao khi một thằng đồng tuế của ta thất thế. Anh biết cảm giác ấy chứ gì? Thật sự sướng tê người, phải không nào. Đừng có lấy làm xấu hổ, nếu được. Giờ thì Alec không thể thoát tội, hắn không thể bỏ trốn, không thể biến hóa, không thể sạch tội. Hắn không thể lên trên cao kia, với bọn họ. Hắn phải ở dưới thấp này, với tôi. Hắn phải ở dưới này, dưới xa hơn nữa, thật sâu hơn, sâu nhiều hơn nữa.

Cuộc hẹn hò hiện tại cứ đi đầu trong biểu đồ hãi sợ của tôi. Sao lại như thế? Sao mà một buổi cơm trưa yên tĩnh cùng một cô

gái xinh đẹp thông minh, trong nhà hàng có phục vụ rượu, lại là nguyên cớ để hãi sợ cơ chứ? Bắc thang lên hỏi ông trời. (Tôi cũng đã hãi sợ những lần hẹn gặp khác với cô ta, phải không nào. Ừ phải.) Nhưng cuối cùng lại cuộc hẹn ấy làm tôi an lòng. Chỉ khi nào được an lòng thì anh mới nhận ra mình cần được an lòng đến thế nào. Tôi đang điên cuồng. Tôi đang giãy chết. Giãy chết, đấy là điều tôi đang làm.

Trước khi nói về buổi tiệc tối ảo ảnh ấy, chúng tôi thảo luận về *mỹ học*. Hay đúng hơn là Martina nói. Mỹ học là chủ đề mà trước đây tôi chỉ thảo luận cùng nha sĩ thẩm mỹ của mình, bà McGilchrist (như là "vấn đề thẩm mỹ của cái răng này sẽ làm anh tốn bộn tiền"), và cùng tay phụ trách quay phim ánh sáng ngây ngô kỳ quặc có ý kiến về tính thẩm mỹ của một pha mờ chồng cho Bulky Bar, cận cảnh Rumpburger, cảnh thu phóng hình Zaparama. Martina nói về thẩm mỹ khái quát hơn. Cô nói về cảm nhận, trình bày và hiện thực. Cô nói về tính mong manh của một dáng hình được quan sát mà không hề hay biết - sự khác nhau giữa một chân dung và hình nghiên cứu tự nhiên không sắp đặt. Sự khác biệt tương tự trong tiểu thuyết sẽ là giữa người thuật chuyện có ý thức và người thuật chuyện miễn cưỡng - người thuật chuyện không chủ tâm, buồn bã ấy. Tại sao chúng ta lại cảm thấy muốn che chở khi chúng ta quan sát người thân thương không ý thức được là mình đang bị quan sát? Sao tim lại nhói đau khi trông thấy đôi giày không người mang? Hay là người thân thương đang ngủ? Có lẽ xác chết của người thân lột tả được toàn bộ tính bi thương của sự trống vắng, sự vô vọng vì bị quan sát mà lại không được biết này... Các diễn viên được trả tiền để vờ như không biết mình bị quan sát, nhưng mà dĩ nhiên là họ phải dựa vào sự thông đồng từ người xem, và gần như khi nào cũng có được điều ấy. Cũng có cả những diễn viên không được trả công nữa chứ (tôi nghĩ thế): chính họ mới là người anh phải quan sát.

Tôi ngồi nhổm trên mép ghế. Tôi lắng nghe mạch luyên thuyên của cô vài giây liền mỗi lúc, cho đến khi cảm giác gắng gượng hài lòng nửa vời - nói cách khác là khi cái ý thức đang quan sát chính mình - can dự vào, làm phân tán suy nghĩ. Tôi cảm thấy căng thẳng. Căng thẳng đến mức nào? Có lẽ không

căng thẳng đến mức ấy... Chúng tôi đang dùng bữa trưa tại một căn nhà gỗ sáng bóng vừa qua khỏi phố Bank trong quận West Village - nhà hàng có phục vụ rượu, dĩ nhiên rồi, nhưng lại thêm một chút thực phẩm có lợi cho sức khỏe, ăn uống cẩn thận chút, chay tịnh và sống lâu chút. Bồi bàn cả nam lẫn nữ phục vụ trong mọi ngóc ngách chòi gỗ này với vẻ quái lạ. Hansel đằng kia. Gretel đằng đó. Bọn họ tiến vào như những bác sĩ y tá. Thức ăn họ mang đến cho anh được cấp cho như là thuốc men, như thần dược. Thực phẩm của họ làm từ những thứ lành mạnh nhất - chứ không giống như thứ rác rưởi mà người ta buộc anh phải ăn ở khu phố trên. Tôi nài xin rượu mùi nhưng cố ngắc ngoải bằng những liễn vang trắng được thường xuyên mang ra. Martina bằng lòng với một bình trà, cầm tách trà bằng cả hai tay, các cô gái phải làm như thế, những ngón tay xòe ra ôm ấp hết hơi ấm. Khi ăn, cô cúi đầu mỗi lần đưa thức ăn vào miệng, mắt vẫn nhìn vào mắt tôi: hai mắt tròn xoe, đen nhánh, sáng trong.

"Có lẽ những người say cũng như thế," tôi bảo. "Ý anh là, họ không biết mình đang bị quan sát. Họ không biết gì cả. *Anh* không biết gì cả."

"Bọn họ cũng không còn là chính mình," cô tiếp, "điều này làm giảm bớt tính bi thương."

"Phải rồi, anh dám chắc là vậy. Mà em nên kể cho anh nghe - về buổi tối hôm nọ. Chờ đợi hồi hộp thế này chẳng bằng giết anh đi."

"Anh thực không nhớ được gì hết sao? Hay anh chỉ vờ như mình không nhớ ra."

Tôi ngẫm nghĩ, rồi đáp, "Anh chịu, không nhớ nổi. Có lẽ nếu cố thì anh cũng nhớ ra. Nhưng cái khoản cố đấy thì anh cũng chịu. Ví dụ như là, có những ai ở buổi tối đó?"

"Thì cũng như lần trước. Chỉ có bạn bè của em thôi. Đám bạn của Ossie đều là... Cái cô làm ở tờ *Thời báo Tribeca*. Fenton Akimbo - anh ta là nhà văn người Nigeria. Và Stanwyck Mills, am tường Blake và Shakespeare. Ossie muốn hỏi anh ấy về hai quý ông thành Verona."

"Hử?" Một đám người thật là, tôi nghĩ. "Được rồi. Kể cho anh nghe đi."

Thế là cô kể. Chuyện không đến nỗi. Tôi nhẹ cả người.

Nói riêng giữa tôi với anh thôi nhé, tôi thậm chí còn thấy thật ấn tượng nữa cơ. Hình như là tôi đã xồng xộc đến vào lúc mười giờ kém mười lăm, cầm theo ba chai sâm banh, làm rơi cả ba trong một trò tung hứng thảm họa. Martina bảo, nền nhà bếp giống hệt bồn tắm thủy lực. Hăng hái sôi nổi, tôi ngồi vào bàn ăn tối đang chờ. Rồi, hai mươi lăm phút sau đấy, tôi kể một câu chuyện tiếu lâm.

"Ôi Chúa ôi. Chuyện tiếu lâm kiểu gì thế? Tục tĩu đến nhường nào?"

"Em chẳng nhớ. Mà anh cũng chẳng nhớ nổi đâu. Chuyện gì đó về vợ một gã chủ trại chăng? Đúng rồi, với một người chào hàng."

"Ôi trời. Sau đấy thì sao?"

Sau đấy tôi đi ngủ. Không chỉ là gục xuống mê man ngay tại bàn, ôi không. Tôi đứng dậy, ngáp dài và vươn vai, và đổ sầm xuống xô pha ngay cạnh đấy. Rồi thì tôi ngáy và hí và nghiến răng gần ba tiếng đồng hồ, sau đấy thức dậy tươi tỉnh vui vẻ ra về lúc hơn một giờ chút. Mọi người lúc ấy đã về hết rồi. Tôi cũng ra về. Rồi tôi quay lại. Rồi tôi lại ra về.

"Anh đã nói gì với Fenton Akimbo vậy? Anh có nói gì không?"

"Ý anh là gì?"

"Nghĩa là, anh không gọi anh ta là thằng mọi đen hay là gì đấy chứ?"

"Ồ không. Anh chỉ kể chuyện tiếu lâm thôi, tất cả chỉ có vậy."

"Hay quá."

"Nhưng mà anh lại nói gì đó với em. Khi anh ra về, lần đầu ấy."

"Gì vậy?"

Cô mỉm cười, nụ cười nguyên sơ, hoang dại - không phải một nụ cười trưởng thành. Một nụ cười tinh nghịch. Cô dễ dàng tiếp cận bé con bên trong mình. Cô bé con luôn luôn chờ sẵn.

"Gì vậy?" tôi nhắc lại.

"Anh bảo là anh yêu em." Rồi cô bật lên tiếng cười lớn, tiếng cười gây sửng sốt làm người khác ngoái đầu lại nhìn và làm cô đỏ mặt phải lấy tay che lên bờ môi trần trụi.

"Rồi *em* đã nói sao?"

"Em nói... để em nghĩ xem. Em nói - Đừng có ngốc thế chứ."

"À, có lẽ là đúng đấy," tôi bạo gan nói. "Rượu vào mà - em biết đấy, rượu say thì hay nói thật, kiểu như vậy đấy."

"Đừng có ngốc thế chứ," Martina nói.

Phải, cô nói nghe có vẻ chừng mực, phải không nào, trong số những người mà tôi làm việc cùng ấy? Thế mà khi nào cô cũng đầy tiền - trước giờ chẳng khi nào cô không có tiền. Tiền thờ ơ hiện diện trong đường cắt và chất liệu quần áo cô mặc, trong phục trang da thuộc, trong sắc tóc màu môi. Đôi chân dài đã du hành, mà không chỉ xuyên thời gian. Cái giọng nhã nhặn nói được cả tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Đức. Cặp mắt cầu thị đã nhìn thấy vạn vật, và vẫn trông đợi thấy thêm nhiều điều khác nữa. Ngay từ thời son trẻ những tình nhân của cô đều luôn được chọn lọc kỹ càng, những kẻ ưu việt, vượt xa đám phàm phu bon chen, vụ lợi, nhốn nháo. Nụ cười của cô thấu hiểu, sôi nổi và nghịch ngợm, nhưng lại cũng thanh thuần, bởi tiền bạc làm cho anh thanh thuần nếu như nó luôn ở sẵn bên anh từ đời thuở nào. Làm sao anh có thể hiện diện trên hành tinh này những ba mươi năm mà vẫn còn thoải mái tự do? Martina không phải là người đàn bà ở cõi này. Nàng là người phụ nữ thuộc về một nơi nào khác.

"À này," tôi bảo. "Làm sao mà em luôn biết được lúc nào anh ở New York và lúc nào anh trở về thế?"

Cô nhún vai. "Ossie bảo em biết."

"Làm sao anh ta biết?"

"Anh ấy đi đi về về London suốt ấy mà. Anh ấy phải biết những người anh quen chứ."

"Anh nghĩ điều này cũng dễ hiểu," tôi nói.

"Còn... bạn gái anh thế nào?"

"Là Selina."

"Phải rồi. Mọi chuyện là thế nào vậy? Anh cặp với cô ấy. Hai người sống chung."

Tôi cân nhắc. Rồi tôi lên tiếng, hay có lẽ là một trong những giọng nói của tôi cất lời hộ tôi, "Anh không biết nữa. Ý anh là... ta có thể cặp kè với ai đó mà vẫn cảm thấy cô đơn."

"... Cô ấy đẹp đấy."

"Đúng vậy," tôi nói. "Ossie thế nào?"

Cô không trả lời.

"Anh ta đẹp trai đấy," tôi bảo.

Nhưng cô vẫn chẳng nói lời nào. Thay vào đó, cô hỏi vì sao tôi lại nghĩ lúc trước mình quá chén, thế là tôi bảo cho cô biết vì sao tôi nghĩ mình như thế.

"Anh là thằng nghiện rượu," tôi bảo.

"Không anh nào phải, anh chỉ là một thằng nhóc tham lam không biết làm trò gì hay ho hơn thôi. Anh không chán chuyện ấy à?"

"Có chứ, anh chán. Anh chán suốt bao nhiêu năm rồi... Phải, anh chán rồi."

Hai mươi phút sau chúng tôi đứng ngoài vỉa hè sũng nước. Trước mặt chúng tôi, phía bên kia đường, dãy ô kính cửa tiệm lấp lánh như mội dải phim - Manhattan cùng những mối bận tâm nho nhỏ của mình: tiệm giặt là của người Thái, tiệm sửa chữa túi xách, tiệm đồ nguội ("Tiệm Lonnie - Vì một chiếc sandwich ngon miệng hơn" - "Phản đối vũ khí hạt nhân." - "Xin lỗi. Đóng cửa."), một rừng hoa trong tiệm hoa, tiệm đồ cổ Zen chấp nhận mọi loại thẻ tín dụng, cửa hàng sách Diesel. Tôi và Martina bày ra một điệu vũ ngập ngừng khi con người ta chia tay nhau, bước tới bước lui ngập ngừng. Cô vẫn nhìn mặt tôi, nhưng hai vai đã toan quay đi... Nếu anh nhỏ bé còn cái điều anh muốn lảng tránh đi lại to lớn (đã khi nào anh mơ giấc mơ ấy chưa?), nơi duy nhất để ẩn náu là nơi mà cái điều to lớn ấy không thể chui vào. Nhưng rồi anh phải ở mãi trong ấy, trong cái nơi nhỏ bé, hay thậm chí còn phải co rúm người để ẩn sâu hơn. Tôi chán ngán cái nơi nhỏ bé ấy. Tôi, thật sự ngấy muốn chết cái nơi nhỏ bé ấy. Tôi mệt mỏi vì bị quan sát mà lại không hay biết. Tôi mệt mỏi với tất thảy những thiếu vắng này.

"Được rồi, nghe này," tôi tuyệt vọng nói. "Giúp anh với! Đưa anh vài quyển sách để đọc đi. Chỉ cho anh biết cuốn nào để đọc." Tôi khoa tay về phía bên kia đường nơi mặt tiền cửa hiệu lờ mờ. "Thứ gì đấy có tính giáo dục vào."

Cô khoanh tay nghĩ ngợi. Tôi biết cô hài lòng.

"Được chứ?" tôi hỏi.

Chúng tôi cùng băng qua con phố nhấp nhô. Tôi được dặn đứng chờ ở ngoài. Khung cửa hiệu sách bài trí hàng chồng sách hình rẻ quạt các đầu sách mới nhất thể loại dọa-cho-đàn-ông-sun-vòi từ mặt trận phong trào giải phóng phụ nữ: cuốn sách có tựa là *Không đời nào* của Karen Krankwinkl. Tôi đọc lướt qua mấy bản photo lời phê bình và giới thiệu sách. Là một phụ nữ đã kết hôn và có ba con, Karen tin rằng mọi cuộc làm tình đều là cưỡng hiếp, ngay cả khi những kẻ trong cuộc đều chẳng hề thấy thế. Gương mặt can đảm và ngời sáng của chị ta được in những hai lần trên bìa sách gấp ngược. À, Karen này, tôi không hiếp chị với cái cọc dài ba mét đâu. Nhưng nghĩ lại, có lẽ mấy cô gái trẻ cũng sẽ trông giống như thế, sau khi đã bị cưỡng hiếp những vài ngàn lần.

Martina quay trở ra. Cô mua cho tôi một cuốn sách bìa cứng. Có lẽ là sách đã qua tay, nhưng tôi thấy nó vẫn trông như một cuốn đáng giá năm đô.

"Tốn bao nhiêu?" tôi hỏi.

"Đáng bao nhiêu đâu. Em trả."

"Khi nào anh gọi cho em thì được?"

"Khi nào anh đọc xong cuốn này," cô trả lời, đoạn quay bước bỏ đi.

* * *

Chủ trại Nông Trang là ông Jones đã đóng cửa dãy chuồng gà để đi ngủ, tôi đọc, *nhưng say quá quên không cài các cửa sập*... Tôi duỗi người, rồi dụi mắt. Nguyên cuốn sách này sẽ là như vầy sao? Ý tôi là, mình có tinh ý nhận ra vài ý nghĩa châm biếm nào ở đây không? Thôi, ổn cả thôi mà. Tôi có thể chịu được một trò đùa. Tôi đan hai tay ra sau gáy, và ngẫm nghĩ. *Cửa sập* là cái chó gì thế nhỉ?... Anh thấy chưa? Kẻ ham đọc sách, cuộc đời suy tư. Martina, cô thậm chí còn chữa cho tôi cả chứng ù tai. Chẳng có lấy một tiếng quang quác nào trong hơn ba giờ đồng hồ qua. Đọc sách có một điểm quan trọng là - phải ở trong trạng thái phù hợp thì anh mới được đọc. Bình tĩnh. Yên ổn. Anh phải có khả năng nghe được suy nghĩ của chính mình, mà không can thiệp. Trên đường từ chỗ ăn trưa về lại đây (đi bộ đấy nhé) tôi

cảm giác những con phố như nhẹ hơn chút ít. Tôi có thể hiểu thêm chút đỉnh về người quan sát và kẻ bị quan sát. Cuốn sách từ Martina này - chúng tôi chia tiền ăn trưa, cho nên cuốn sách là một món quà, một món quà thực thụ, quỷ tha ma bắt ạ. Đã bao lâu rồi tôi mới nhận được món quà từ một cô gái? Tôi sẽ gọi cho cô ngay để cảm ơn về cuốn sách. Còn chuyện gì đơn giản hơn thế đâu.

Tôi nhẹ nhàng với tay lấy điện thoại. Tôi dừng lại khi những ngón tay đặt trên ống nghe. Tai hại. Và thế là cả một quả bom nổ tung vào thẳng mặt tôi.

"Đen rồi nhé, ông bạn. Chẳng có cơ may nào đâu. Mày phải quên ngay nó đi thôi. Mày và cô ả ấy à? Mày ư? Cô ta ư? Cô ta tặng mày loại sách gì thế? Sách tự lực à?"

Rồi hắn cười, rồi lại cười tiếp. Tiếng cười của hắn tạo thành âm thanh khủng khiếp - chẳng tả được gì hơn, thật đấy. Nhưng nắm tay tôi siết chặt và tôi ôn tồn thúc giục hắn, "Đi chỉnh giọng cười mày lại đi, nhãi. Hay là chỉnh thêm nữa. Ai cũng có thể nhận thấy giọng cười này là giả tạo. Ê. Ê. Tại sao mày không để tao yên? Thế không được à?"

"Để mà bỏ lỡ hết mấy trò này ư? Mày đùa ấy à? Trả lời cho tao nghe nào. Mày có kể cho cô ta nghe về tối Chủ nhật không? Mày có kể với cô ta là mày đã ngủ ngoài đường không?"

"Hả?"

"Tối Chủ nhật. Nhớ chứ? Đó là cái đêm giẫm ngay lên người mày ấy."

"Vậy thì," tôi nói, "mày đã gây ra chuyện đó." Trước đây có lúc tôi đã chợt nghĩ đến chuyện này, nhưng tôi lại hy vọng cuộc tấn công ấy chỉ là tình cờ. Trong tình trạng như của tôi, anh sẽ luôn hy vọng mọi chuyện đều là tình cờ. Anh không muốn mọi thứ khoác lấy hình thù nào với anh.

"Ừ hử. Tao chỉ quan sát thôi."

"Mày đã gây ra chuyện đó... thằng chó đẻ tàn ác."

"Không! Tao chẳng gây ra gì. Bằng gót giày, giày cao gót của cô ta! Một *phụ nữ* đã gây ra chuyện đó."

Đường dây chết ngắc nhưng mà than ôi đầu óc tôi lại hồi sinh đến dường nào. Một cánh cửa bật mở và những âm thanh bị nhốt chặt bùng lên tẩu thoát. Trong một khoảnh khắc ghê

tởm tôi cảm nhận được sức nặng run rẩy ngược ngạo của cô ta trên lưng tôi khi cô đứng được dậy, và giọng cô ta đang nói... Gì cơ? Thôi, khỏi - chúng ta bỏ cái ký ức đấy ngay đây đi nào. Tôi gọi điện. Cho hãng hàng không. Gọi về nhà, không ai bắt máy. Và gọi cho Martina, nhưng chỉ để chào tạm biệt. Những cuộc gọi như thế này, chúng chẳng gây ra đau đớn gì cho tôi. Chỉ có Fielding là đòi hỏi tôi. Chỉ có Fielding là cần phải sám hối nhiều hơn.

* * *

"Spunk này," tôi nói, "... thật là hân hạnh."

Tôi liếc xéo qua Fielding Goodney, gã này nhún vai.

"Chúng tôi rất thích phim *Thời tiền sử*," tôi nói tiếp. "Cậu thật tuyệt. Tôi nói thật đấy. Cậu thật vô cùng... cậu thật tuyệt đấy, Spunk."

Trong bóng tối tôi cảm nhận được Fielding huých nhẹ mình.

"Từ ngữ không diễn đạt được hết ý tôi. Tôi nói cho cậu biết nhé, Spunk - tôi, cái cách cậu diễn trong phim ấy, đã thực sự làm tôi xúc động. Chúng tôi muốn có cậu. Chúng tôi muốn có cậu trong phim *Đồng tiền lương thiện*. Spunk này, đấy là chuyện hôm nay chúng tôi đến để bàn với cậu... Mẹ kiếp, Fielding này," tôi nói, "thôi mình chọn Meadowbrook hay là Nub Forkner hay là ai cũng được. Tôi không cần cái trò này."

"Tốt. Rất tốt. Nào, xin mời ngồi," Spunk Davis nói.

Chúng tôi đang ở trên tầng bốn mươi của tòa nhà UN Plaza. Tôi và Fielding đã được rì rì mở cửa cho vào, được cho vào hộp, được rọi X quang, và được hai tay nhân viên bảo vệ mặc vest màu mận chín vỗ bạch bạch. "Davis, Spunk," tên này trầm ngâm lặp đi lặp lại, giữa chũng chậu hoa nhỏ và những dãy máy bộ đàm cùng những màn hình ti vi theo dõi an ninh. "Tên này nằm trong một cái tên khác." Hắn ta cho chúng tôi qua và chúng tôi đi chuyến thang máy hối hả đến buồn nôn, sì sụp đi lên, đi lên.

"Tôi là bà Davis," người phụ nữ già nua nhỏ thó ra mở cửa nói. À, tôi nghĩ bà ta không già đến như thế đâu, nhưng

gương mặt cau lại chi chít nếp nhăn, tập trung dày đặc quanh mắt và miệng. Hằn nếp nhăn, rồi lại hằn, rồi lại thêm hằn. Anh thấy hiệu ứng này khi chăm chăm nhìn xuyên qua một hàng cây trong thành phố London vào mùa đông, những cành cây trụi lá đan xen chồng chéo lên nhau mãi cho đến khi chỉ còn lại những hạt bụi ánh sáng li ti, tạo thành những hình tam giác lấp ló. Một gương mặt lao động mệt nhoài. Nhưng hai mắt lại sáng.

"Ồ. Chào," tôi nói.

"Chào bà Davis," Fielding nghiêm trang nói. Rồi hắn hôn bàn tay bà ta và giữ sát ngực mình. Cử chỉ lịch thiệp dịu dàng này, tôi thấy dường như chẳng ăn nhập gì, nhưng bà Davis thì ghi nhận, bà ta ngước nhìn lên Fielding rõ lâu rồi hỏi, "Cậu có được cứu rỗi không?"

Trong khi Fielding ứng đối với câu hỏi này ("Ồ thưa bà, dĩ nhiên là có chứ," hắn ta mở miệng) thì tôi quay đi nhìn về phía nhà bếp hay là phòng khách gì đấy, hình thức thì không có gì đặc biệt nhưng căn phòng lại chứa đầy khăn phủ và màu sắc tự chế. Một người đàn ông da ngăm, trán thấp, ngồi đó trong dáng vẻ nhìn nghiêng thỏa mãn, thân hình một thời sung mãn đóng khung trong bộ com lê gài nút kép kẻ sọc. Spunk bố, chắc là thế. Ông ta liếc nhìn vào chiếc ti vi đặt trên tủ đứng rẻ tiền (những cầu thủ bóng rổ nhảy lên nhảy xuống), ông ta liếc nhìn vào đồng hồ đeo tay (cử động rệu rã cam chịu), ông ta liếc tôi. Chúng tôi thoáng ném cho nhau cái nhìn thù địch. Chúng tôi nhìn ra ngay bản chất của nhau. Ông ta lúng búng the thé đoạn quay đi vì chán nản hay vì bực mình hoặc chán ghét. Đúng vậy, chỉ nhìn qua ông ta một cái mà đến tôi còn phải tự nhủ - các chị em, các chị em đáng thương. Họ luôn gặp phải dạng này. Tôi không có tâm trạng cho cuộc chạm trán này, phải thú thật là vậy, tôi đang đầy ứ sợ hãi, rượu scotch cữ chiều và chỉ muốn về nhà. Lúc này bàn tay của bà Davis đặt trên cánh tay tôi và gương mặt khẩn nài của bà ta đang nói, "Còn anh, anh có được cứu rỗi không?"

"Xin lỗi ạ?"

"Có anh ta cũng được cứu rỗi đấy, thưa bà," Fielding xen vào, và tôi nói, "Vâng. Tôi cũng thế."

"Tôi hài lòng lắm. Spunk ở cuối hành lang."

Bà ta dẫn chúng tôi đi qua một loạt tiền sảnh tường màu tăm tối, qua ô cửa sổ từ những căn phòng này, hàng dặm dài sáng loáng dòng sông East cháy bừng lên rừng rực. Tôi nhìn thấy một bàn bi da, một bộ salon ba ghế bọc giấy nhựa, đủ thứ đồ trang hoàng trang trí lặt vặt đầy tính tôn giáo trong vầng sáng tai tái đặc biệt. Vầng sáng ấy tôi đây chẳng cần. Chúng tôi bước vào một phòng ăn tối om như rạp chiếu phim có một nhân dạng lấp lánh ngồi ở đầu chiếc bàn dài. Bà Davis lùi trở ra ngoài vùng ánh sáng. Giờ là năm giờ.

"Hai năm trước," tay diễn viên tiếp tục. "Ông đã cho tôi thử vai." Cậu ta cười lớn vẻ ghê tởm. "Cho một phim quảng cáo."

"Thế à?" tôi hỏi. "Tôi thực sự không nhớ." Giọng cậu ta - cậu ta có một cái van hay thớ thịt nào đó chặn họng. Tôi nhận ra sự căng thẳng đó. Hồi bằng tuổi cậu ta tôi cũng nói năng như thế, chật vật chống lại những âm "h" yếu ớt và những âm tắc thanh hầu. Hai từ *thi ăn* tôi phát âm thành *thăn*, với cái kiểu như nuốt âm hay nghẹn gì đó nửa chừng. Spunk đang cố gắng thuần hóa cách phát âm âm cuối còn hoang sơ và tật nuốt nguyên âm của mình. Nhưng bây giờ thì tôi nói năng đàng hoàng rồi. Có điều nói cho anh biết nhé, đấy là cả một chặng đường kéo lê mười năm mệt nhọc.

"Tôi không đạt. Tôi không đạt. Để đóng đoạn phim quảng cáo của ông."

"Không đùa chứ," tôi nói. "Cậu có nhớ là quảng cáo gì không?"

"Không, tôi không nhớ. Dập nó đi!"

Ý cậu ta là điếu thuốc của tôi. "Ở đâu chứ?"

"Dập nó đi!"

"*Trời ơi*," tôi kêu lên, và khẩn nài Fielding. Đây chỉ là một cơn váng vất được cải biên thành kịch, tôi nghĩ. Tôi rít thuốc dữ dội và trong tia sáng tím nhàn nhạt tôi nhìn Davis được rõ hơn, những bắp thịt dồn cục trong chiếc áo ba lỗ. Đầu cậu ta có cái vẻ nghiêng nghiêng nghển nghển dị biệt, đặt giữa hai vai như thể cậu ta đang nhìn lên từ cái ghi đông sừng dê của xe đạp. Cậu ta đang mỉm cười.

"Được thôi," cậu ta bảo. "Hút đi. Từ khi người ta đồn thổi

về phim *Thời tiền sử* thì tôi đã đọc cả mớ kịch bản. Phim viễn du, người trai tốt, cứu lấy cô gái, kết thúc có hậu." Cậu ta lắc đầu. "Giờ thì tôi thấy hứng thú. Tôi hứng thú với *Đồng tiền lương thiện*. Nhưng chúng ta phải làm rõ vài điều. Quan điểm của ông về nhân vật Dough này là gì?"

"Ừm, phần lớn là đồng cảm."

"Hắn là một kẻ suy đồi."

"Hắn gặp những rắc rối mà cậu sẽ không tin nổi đâu."

"Nghe này. Tôi sẽ không hút thuốc và không uống rượu và sẽ không làm tình."

"Trong phim."

"Trong phim."

A vậy thì thôi, tôi nghĩ. Nhưng rồi tôi suy nghĩ kỹ hơn một lúc rồi giơ ngón tay lên. "Liệu cậu có đóng cảnh say xỉn không?"

"Dĩ nhiên rồi," cậu ta đáp. "Tôi là diễn viên mà."

"Chờ đã. Trong *Thời tiền sử* cậu có làm tình mà."

"Đấy là người nguyên thủy, Self à. Có chuyện khác làm tôi băn khoăn. Vụ ẩu đả. Nói cho tôi nghe chút, được không? Sao tôi lại muốn đánh nhau với một ông già cơ chứ?"

Tôi để ý thấy cả Fielding cũng đang nhìn chăm chăm vào tôi chờ đợi. Chuyện này sẽ chấm dứt sớm thôi. Giống như tất cả những chuyện khác, nó đang càng lúc càng tiến gần đến hồi kết thúc.

"Đấy kiểu như là cao trào," tôi bảo. "Cậu và Lorne, hai người đánh nhau giành một cô gái. Cũng giành cả tiền nữa. Nó..."

"Vâng vâng. Nhưng ai lại đi đánh nhau với người già. Không phải như thế. Không dùng đến nắm đấm."

"Thế để cho cậu *thua cuộc* trong trận ẩu đả thì sao nhỉ? Như thế thì sao? Hay giả dụ như cậu dùng cờ lê đập vào đầu ông ta thì như thế nào?"

Cậu ta nhìn tôi đầy thương hại, khuôn miệng dày dày bèn bẹt trên cái cằm vuông. "Chuyện ấy sẽ không bao giờ *xảy ra*," cậu ta bảo. "Tôi sẽ hạ ông ta theo cách khác. Có vài kỹ thuật khác... thôi miên, dùng trí lực. Nhưng thôi chuyện này chúng ta có thể sửa được. Herrick bảo tôi rằng hai tuần nữa các ông sẽ

xong kịch bản phác thảo lần thứ nhất. Các ông sẽ đến đây rồi chúng ta bàn thảo tiếp. Mẹ tôi sẽ tiễn các ông ra cửa."

Nửa đường đến cửa thì tôi quay ngoắt người lại, như thể đang tuân theo kịch bản của vụ váng vất này, tôi bước ngược về phía bàn rồi dừng lại đút hai vào túi cách ghế của Davis vài bước. Cậu ta ngước nhìn lên tôi. Phải, ngay cả mặt cậu ta cũng cuồn cuộn cơ bắp, như thể cậu ta dùng tai nâng tạ vậy. Tôi nói, "Ngày nào đó chúng ta sẽ gặp nhau."

"Hử?"

"Phòng 101."

"Gì cơ?"

"Thôi quên đi. Cậu biết đấy, tôi thực sự thích phim của cậu. Bộ phim nói lên điều gì đó với tôi. Tôi sẽ đến gặp cậu đấy, Spunk à."

* * *

Chúng tôi đứng trên con phố như xô cát nóng, ngắm nhìn bức tường tử thần trên đại lộ 1. Khúc này con đường đột ngột nhô lên khi đường hầm rẽ ra rồi lại leo vào không trung. Nơi đây những chiếc xe lụi vào nhau lểnh khểnh trên con dốc thoải, cuộc giẫm đạp của khu phố trên từ bẫy của những con đường ngầm bên dưới. Fielding đã vẫy tay xua chiếc Autocrat đi, và chúng tôi đứng vơ vẩn đó, suy tư, nhà sản xuất trong bộ đồ vest màu ghi, tay đạo diễn trong bộ vest to tướng màu xám lông chuột và da thịt có vấn đề. Anh biết đấy, ngay phút chúng tôi bước vào đây, những vết thương trên lưng tôi bắt đầu nhột nhạt, sột soạt đến đáng ghét. Có lẽ để cho nhân viên y tế chăm sóc vết thương là việc khôn ngoan - có lẽ trong các vết thương có bám bẩn. Hay có lẽ tôi có thể uống penicillin tiêu diệt chúng đi, thuốc trong mớ đồ cá nhân của tôi. Ở California, giá của mấy cái lưng là bao nhiêu nhỉ? Ngã nào thì một đêm dán chặt lưng vào cái ghế bọc nhựa của máy bay sẽ cho tôi biết đầu đuôi câu chuyện thôi mà. Nhà. Về nhà thôi.

"Thế là," tôi nói, "thêm một thằng khùng nữa. Chính xác là thứ chúng ta cần. Ba cái vụ 'cứu rỗi' là gì thế? *Cứu rỗi* nghĩa là gì?"

"Được tái sinh. Trào lưu chính thống đấy, Bảnh Tỏn à, trào

lưu thấp kém và khố rách áo ôm nhất trong các tín ngưỡng tôn giáo của Hoa Kỳ. Nicodemus trong Phúc âm của John chương 3. Nếu một người chẳng sinh lại, thì không thể thấy được nước Chúa Trời."

"Hả?"

"Kinh Thánh đấy, Bảnh Tỏn à. Có khi nào anh đọc qua chưa?"

"À ừ, tôi đọc rồi."

"Spunk rất mộ đạo. Thằng nhỏ đó là thánh, anh biết điều đó không? Cậu ta làm việc trong các bệnh viện, thậm chí còn xuống mấy dự án ở phố Bronx. Toàn bộ số tiền mà nếu cha cậu ta không tiêu hết vào gái gú hay cá cược, Spunk quyên hết làm từ thiện."

"Thì như tôi đã nói. Thêm một thằng khùng nữa."

"Chúng ta cần cậu ta. Rất cần cậu ta. Có cậu ta rồi thì vụ pha trộn sẽ rất thích hợp. Cậu ta hoàn hảo cho chúng ta. Thằng nhóc đó sẽ rất, rất nổi đấy. Spunk lại nóng bỏng nữa, Bảnh Tỏn. À này," Fielding nói, cười gọn, "anh nghĩ cậu ta sử dụng cơ bắp bừa bãi à? Giờ thì tôi biết điều gì làm anh lo lắng rồi nhé, và anh có thể thoải mái được rồi đấy. Cậu ta dễ kiểm soát mà. Doris sẽ chịu trách nhiệm về tất cả việc đó trong kịch bản và cậu ta sẽ tuân thủ luật ngay khi thấy bản thảo. Tất cả bọn họ đều sẽ như thế. Ngoài ra, cậu ta thích anh. Tất cả bọn họ đều thích anh. Này, anh phải đi về thì thật tiếc quá. Mọi chuyện đang tiến triển đấy, John."

Tôi bảo, tiếc cái khỉ gì, ở London tôi có thể lập ngân sách và lên bảng phân cảnh cũng ngon lành như vậy thôi. Nếu Doris Arthur hoàn tất kịch bản trước thời hạn, hắn ta có thể tống vào một cái bì Poseidon mà gửi đến cho tôi trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Từ đây đến đó, Fielding hứa hẹn, hắn sẽ thuê hội trường hay studio để cho diễn viên thử những vai phụ - vai bồi bàn, vũ công, băng nhóm xã hội đen.

"Vụ này sẽ vui lắm đây," hắn ta bảo. "Tương lai trông tươi sáng đấy, Bảnh Tỏn à."

Chúng tôi ôm nhau, tay quàng chặt và má kề má - nhưng không tình cảm gì, đương nhiên rồi. Trời ạ, tôi có ôm siết như thật thế không chứ. Chiếc Autocrat giờ đang đậu sát lề. Hắn ta

đưa tôi ký lồng vài hợp đồng trên mui xe (như thường lệ: một lần dưới mục "Đồng ký tên", một lần dưới tên "Self"). Rồi hắn vẫy tay, đoạn biến mất đằng sau tấm kính đen.

Tôi đi bộ men khu trung tâm dưới cái nhìn trừng trừng đỏ rực của mặt trời. Tới khách sạn Ashbery tôi được tiếp tân cho hay rằng chi phí khách sạn của tôi "đã được ông Goodney thanh toán toàn bộ", ngoài ra người này còn đặt riêng phòng 101 cho đến khi có thông báo khác. Đây là một kiểu nhượng bộ. Fielding hết sức bài bác khách sạn Ashbery, tôi biết thế, và luôn thúc giục tôi đặt một phòng cao cấp, hay là nguyên một tầng, của khách sạn Bartleby hay là Gustave ở phía Nam Công viên Trung tâm. Nhưng Ashbery hợp gu tôi hơn. Và đến giờ thì tôi đã ổn định ở nơi này rồi.

Vậy là giờ ta xếp hành lý và làm những trò tương tự. Khi tôi chuồi cuốn sách của Martina vào giữa những lần gấp bộ vest đẹp nhất của mình, Felix gõ cửa bước vào mang theo một gói màu trắng có kích cỡ bằng một chiếc quan tài nhỏ, được buộc lòe loẹt bằng một chiếc nơ màu hồng máu. Selina cũng có một bộ đồ lót màu y hệt thế. Selina. Tôi có những kế hoạch lớn lao dành cho Selina. Phải rồi, một món quà nữa chứ gì, hử?

"Hàng giao tận nơi," cậu ta nói, thẳng người lên. Ngay cả trong tư thế thả lỏng Felix cũng có vẻ như là đang chạy tại chỗ.

"Đây này, Felix. Cậu thật là một anh bạn đúng nghĩa."

Cậu ta nhận lấy tờ tiền nhưng vẻ mặt vẫn như dò hỏi. "Trời ơi, đây là tờ lớn mà. Ông say à?" cậu ta hỏi giọng vui vẻ, và mỉm cười.

Có vài thứ còn tốt đẹp hơn một nụ cười da đen gắng gượng: đáng giá một trăm đô la. Đáng giá hơn nữa. Hai mi mắt cậu ta đen tuyền, làm cho cái nhìn trố hơn còn nụ cười ngấm ngầm hơn. Cái này sẽ luôn làm cho Felix mang vẻ xấc xược, ngay cả khi cậu ta không còn là một cậu bé da đen và bắt đầu trở thành một người đàn ông da đen. Có lẽ tôi đã từng có cái vẻ ấy, dầu bây giờ tôi đã đánh mất nó rồi. Ở trường mấy thầy cô cứ bảo tôi chùi cái mặt ấy đi. Nhưng tôi chẳng bao giờ biết là tôi đã có vẻ mặt ấy, vậy thì làm sao mà tôi chùi nó đi được?

"Nhận đi," tôi bảo. "Thực ra không phải tiền của tôi đâu. Mua một món quà cho bạn gái cậu đi. Hay là cho mẹ cậu vậy."

"Thôi ông thong thả đi nhé," Felix nói.

Chiếc va li màu đen nằm trên giường bên cạnh cái hộp màu trắng. Tôi giật sợi ruy băng nhấc nắp hộp lên và nghe thấy mình quát lên một tiếng cộc cằn đầy giận dữ cự tuyệt và có lẽ là cả xấu hổ nữa. Tay không, tôi xé nó tan tành. Rồi tôi đứng ngay giữa phòng mà suy nghĩ, úi, kìm lại nào, gượm đã nào. Nhưng đã có lắm giọt nước mắt bổ trợ cho suy nghĩ của tôi và thời điểm này cũng tồi tệ như bất cứ thời điểm nào khác. Nước mắt túa ra. Tôi sẽ nói cho anh nghe món quà của tôi là gì và tôi nghĩ anh sẽ hiểu. Bên trong không có lời nhắn nào, chỉ có một người phụ nữ bằng nhựa, hồng hồng tai tái, trông căng bóng, với nụ cười toe toét.

Anh biết đấy, thiên hạ từng nói tôi là tôi không thích phụ nữ. Tôi *có* thích phụ nữ mà. Tôi nghĩ đám con gái ngon lành đấy chứ. Thiên hạ từng bảo tôi là *đàn ông* không thích đàn bà, chấm hết. Ô thế à? Vậy thì còn ai thích? Bởi vì *đàn bà* đâu có thích đàn bà.

Đôi khi cuộc đời trông có vẻ rất quen thuộc. Đôi mắt của cuộc đời luôn có ánh nhìn quen thuộc ấy. Cuộc đời toàn là mối thâm thù, âm mưu, là cảm giác mãnh liệt, là niềm kiêu hãnh bị chọc tức, là sự tự tin, tin vào công lý của những cơn triều dâng và lũ tràn của cuộc đời.

Có một bí mật mà không ai biết: Chúa trời là phụ nữ. Hãy nhìn quanh đi! *Dĩ nhiên Bà Ấy là phụ nữ.*

4

Bên trên lối vào quầy bar có một bức hình Shakespeare trên tấm biển đu đưa. Bức này giống hệt bức họa Shakespeare mà tôi còn nhớ từ thời đi học, khi tôi nhíu mày nhìn *Timon thành Athens* và *Người lái buôn thành Venice*. Người ta không có được bức nào dễ nhìn hơn chăng? Trông ông ta lúc nào cũng như thế à? Hẳn anh phải nghĩ là tới giờ này thì đám người quảng bá tên tuổi ông ta phải nghĩ ra thứ gì đó trông cuốn hút hơn tí chút rồi chứ nhỉ. Môi trên nhọn ra cùng râu lua tua, khung quai hàm sưng sỉa trì độn, cặp mắt trố như mắt bà già. Rồi còn mái tóc ấy nữa chứ? Xấu chết người không cơ chứ? Tôi vẫn luôn tìm được niềm an ủi lớn lao từ William Shakespeare. Sau một lần thiểu não nhìn vào gương hay sau một lời nói khó nghe từ một cô bạn gái hoặc sau một cái nhìn chòng chọc hoài nghi trên phố, tôi tự nhủ: "Hừ. *Shakespeare* trông xấu như ma." Thế mà có tác dụng mới tài.

"Ê, Vince Béo," tôi nói, "sáng nay bác ăn điểm tâm với gì thế?"

"Tôi ấy à? Điểm tâm sáng nay của tôi có món cá trích ngâm dấm."

"Còn buổi trưa?"

"Lòng bò."

"Thế còn buổi tối bác sẽ ăn gì?"

"Não."

"Vince Béo ơi, bác thật là bệnh hoạn."

Vince Béo là người vận hành mấy két bia và là vệ sĩ tự do của quán Shakespeare. Ông đã ra vào nơi này mỗi ngày trong suốt ba mươi lăm năm. Tôi cũng thế, ít ra là trong đầu mình. Dầu gì thì, tôi cũng được sinh ra ở tầng trên. Ông nhấp ngụm bia. Vince Béo nhìn cũng xấu như ma, tay con trai của ông là Paul Béo cũng thế... Tôi có cảm tình với Vince Béo, một phần

là vì ông là bạn đồng bệnh đau tim. Tim liên tục tấn công ông, cũng như một ngày nào đấy tim tôi sẽ tấn công tôi. Vince Béo cũng có cảm tình với tôi, tôi thấy thế. Cứ đôi ba tháng ông lại kéo tôi ra ngồi riêng, hơi thở của ông ngọt lịm mùi cồn, rồi hỏi thăm xem tôi thế nào. Chẳng có ai khác làm điều này. Chẳng ai cả. Đôi khi ông kể cho tôi nghe về mẹ tôi. Vince Béo góa vợ. Vợ ông mất vì phải làm người thuộc giai tầng quá thấp. Bà không kham nổi chuyện này. Còn mẹ tôi, bà chỉ lâm vào một cơn suy kiệt bí ẩn. Tôi thường leo lên giường với mẹ sau giờ tan trường. Tôi cảm nhận được bà đang trượt trôi, đang phân rã. Khoắc khoải quê nhà Mỹ quốc. Quá nhiều Barry Self. Vince Béo đóng vai trợ lý quản lý vừa được ưa chuộng lại vừa dễ dãi trong một quán bi da ở Victoria. Ở dưới đấy ông có một phòng rửa bát nho nhỏ, nơi ông nấu những món đồ nhậu điên cuồng. Paul Béo nhảy lên nhảy xuống mồm nhai ngồm ngoàm tay chất đầy bánh vào tủ hâm bánh. Bên chiếc bàn bi da, một tay cơ tì cằm, hắn ta khom người trên thành băng ngắm chăm chăm vào những trái bóng xương... Không lâu sau khi mẹ tôi mất thì Vince Béo giao chiến với bố tôi trong một trận đấu lừng danh, gần nhà vệ sinh nam trong con hẻm nhỏ khi quán Shakespeare còn khá mới.

"Đấy mới là một trận đúng nghĩa đấy, con trai," Vince Béo kể. "Cậu sẽ chẳng biết đâu - cả đời giam chân trong một quán rượu khốn nạn. Cho cậu một bịch khoai rán, cậu sẽ nghĩ mình lên tới thiên đường luôn rồi."

"Ê, bố biết Loyonel phải không," Paul Béo hỏi.

"Ừ," Vince Béo trả lời.

Vince Béo không phải hoàng thân quốc thích gì nhưng ông nói chuyện hơi mím qua kẽ răng. Paul Béo thì không - Paul Béo, với khung ngực dềnh dàng, bản mặt gồ ghề thụ động, lông tóc thô ráp trong quán rượu, cùng chân mày vàng hoe dữ tợn khiến cho đôi mắt lóe lên ánh nhìn như của con chồn hôi kỳ cựu đã nhìn thấy tất tần tật trong bẫy thỏ bẫy chuột. Tôi có thể nói là Paul Béo hơi ngại về khẩu âm của mình. Hắn không nuốt cũng không phát âm méo chữ. Mỗi một âm tiết đều mang vẻ đe dọa rành rành. Anh chẳng bao giờ có thể đánh giá đúng giá trị của giọng nói ấy, nhưng mà thế đấy.

"Con gặp hắn ngoài đường hôm Chủ nhật," Paul Béo kể.

"Con nói - Ọe! Mày mới ăn cà ri à? Hắn trả lời, 'Nào có. Ăn cà ri từ hôm thứ Sấu.' Con bảo - vậy thì hôm nay mày ăn gì? 'Pizza cai miễn phí với hai chén xúp Tào.' Mà chuyện là hắn đang phải uống kháng sinh, để chữa cái nhọt ngay nách với lại bệnh ghẻ trốc. Hôm sau con gặp hắn dưới câu lạc bộ vận tải. Bố biết không... dưới đấy tụi nó có cái máy đấy, bố ạ, cái máy bán khoai tây chiên. *Khoai tây chiên* mới ghê chứ." Dường như Paul Béo vẫn còn quay cuồng với cái phát hiện này. "Một cái thùng to vãi chưởng, chứa đầy cái chất bẩn bẩn sền sệt, một tháng một lần có thằng nào đó tới chế thêm mỡ vào cái phễu. Năm mươi xu một rổ. Loyonel, hắn đứng đó, dựa người vô cái máy mà ngấu nghiến đến phát ốm. Mà cái thứ khoai tây chiên đó, nói cho bố nghe nhé, ôi tởm bỏ mẹ. Chịu không tả nổi. Hắn đang ăn đến nửa rổ thứ tư thì quay qua con và bảo chẳng hiểu nổi tại sao hắn cứ gặp bao nhiêu thứ vớ vẩn với da dẻ của mình!"

"Thằng đó còn sống là may rồi," Vince Béo nói, "ăn ba cái thứ mà hắn ăn ấy."

"Có thấy cái thùng nước lèo của hắn không?"

"Bố hắn chết lúc năm mươi mốt tuổi. Ăn kiêng trong năm năm, thế mà chỉ có mập hơn thôi. Rồi người ta phát hiện ra ông ta *vừa* ăn theo khẩu phần ăn kiêng *vừa* ăn cả những thứ bình thường vẫn ăn. Thứ mà ông ta ngốn vào tụi mày không muốn nghĩ đến đâu. Khi Eve quay trở lại bà ta giấu răng của ông ta đi, nhưng rồi ông ta vấy tùm lum mà rồi cũng ăn được. Ông ta cũng có ít tiền nữa."

"Tiền," Paul Béo trầm ngâm, "chẳng đáng xu nào, phải không, khi thân mình đếch còn."

Người Pháp, họ bảo, sống để mà ăn. Người Anh, thì ngược lại, ăn để mà chết. Tôi mang vại bia lại quầy bar, và xử hết một túi khoai rán - vị tôm và lườn cá trích ngâm giấm - và một bịch snack thịt xông khói. Tôi vừa ăn những thứ này, vừa quay lại, quan sát thiên hạ. Không nghi ngờ gì nữa, tôi không phải là kẻ xấu trai khi loanh quanh trong quán Shakespeare này. Có lẽ so với Fielding và mấy tay diễn viên điện ảnh thì thứ hạng của tôi chẳng lấy gì làm cao, nhưng mà ở trong đây tôi lại có giá. Mấy chị em giới lao động này, họ giống như một cuộc đua cừu. Rõ ràng là làm người lao động khiến ta cạn kiệt sức lực. Có liên

quan đến thật nhiều nỗi xác xơ sứt mẻ. Và quán xá không giúp được gì. Tôi lại quay đi tựa vào quầy bar ốp ván, bên hông là logo vòi bia trên bảng hiệu giống như bảng tên đường, là những chiếc gạt tàn nhựa to bằng cái liễn, những miếng lót ly lộm cộm, cáu ghét bắt chước vẻ ẩm ướt ngay cả khi chúng vẫn còn khô. Đính trên cột gỗ vuông vức là tờ thực đơn viết tay các món ăn của quán, với một chữ tráo qua đổi lại giữa nghiền-nướng và chiên-rán, những *và* những *hoặc* được gạch chân, những "trà" và "cà phê" trong ngoặc kép quyến rũ. Tôi nhìn chằm chặp vào mặt đồng hồ của thùng lạc quyên cũ kỹ một lúc lâu. Hãy để Những Người Bạn Của Bệnh Viện Thánh Martin Đoán Vận Hội Cho Bạn. Anh bỏ vào một đồng xu, chiếc kim xoay xoay, rồi bày ra một danh sách ngắn gọn những vận mệnh đại khái. Tôi xem xét những tùy chọn: Đừng nhụt chí, cứ quả quyết. May mắn cá độ. Bạn có tin mừng, bé tiếp là trai... Không có gì là cấm kỵ ở đây cả. Và tôi sợ tất cả những điềm gở. Nếu Những Người Bạn Của Bệnh Viện Thánh Martin lâu nay vẫn bán rong thuốc chống rụng tóc nhé, hay giúp thỏa cơn khát cần sa, hẳn họ đã có thể tự lo liệu cho mình. Tôi đút mười xu vào khe và đồng xu vui vẻ rơi xuống đánh cạch. Kim quay quay: Tiền đang đến. Tôi bỏ thêm đồng khác vào: Hãy cảnh giác với lời khuyên giả trá. Được thôi, thỏa thuận thế nhé. Tôi nhìn lên, và mặt phẳng của tấm kính ngôi nhà kinh dị chao đảo trượt đi: cánh cửa kính mở ra, bố tôi trố mắt ra nhìn rồi khoa tay khích lệ, như thể ông đang đứng bên đường biên. Thế là tôi chui đầu vào rọ.

"Chào bố," tôi nói. Lão ta đang vận áo khoác da màu đen và khăn quàng lụa trắng. Tóc tai lão tươi tốt, bố tôi ấy, tóc bạc ánh và rậm rì. Tôi không ngại được trông giống thế khi bằng tuổi lão. Thật ra thì, ngay bây giờ tôi cũng không ngại được trông giống thế. Mà thử nghĩ thì, năm năm trước tôi hẳn đã chẳng ngại được trông giống thế, hay thậm chí cả mười năm trước. Vấn đề là cái đếm giờ, cái tích tắc ấy. Trái tim của tôi không ổn.

"Đừng *gọi* tao thế," bố tôi trả lời thoáng ngần ngại. "Chúng ta là *bằng hữu*. Gọi tao là *Barry* đi. Này," lão bảo, quàng cánh tay xương cốt cọt kẹt qua vai tôi khi dẫn tôi đi qua phòng khách, "tao muốn mày gặp *Vron*."

"Vron hả?" Lão này giờ lại quan hệ với cả robot đây, tôi nghĩ. Lão kéo tóc tôi làm tôi dừng bước.

"Phải. Vron," lão ta trả lời. "Giờ mày cư xử cho tử tế vào."

Cái tên Vron tôi phát âm ra nghe đã ghê rồi. Bố tôi gặp khó khăn khi phát âm những âm r, do vòm họng bị lỗi hay miệng mồm trệu trạo sao đó. Cái tên Vron do lão phát âm nghe càng gớm ghiếc hơn nữa.

Căn phòng khách đã thay đổi quá nhiều kể từ thời tôi còn là thằng bé con. Giờ đây, nó khắng khít với tiền. Lò sưởi bằng ga có thanh ngang và lỗ chỗ mà ngày trước tôi thường đứng trong hơi ấm của nó để thay đồ đi học giờ đã được thay bằng một cái rổ đựng trứng màu đen cùng than giả. Chiếc bàn già nua nơi tôi ngồi ăn bánh mì nướng giờ biến thành bàn pha rượu, bọc nhựa khảm, cùng ba cái ghế cao quầy bar, bao la những ống vòi và cốc pha rượu dọc ngang như đường chân trời khu Manhattan. Vron ngồi tựa người vào chiếc sofa sến súa bọc nhung kẻ trắng. Cô ta có màu tóc nâu nhạt và làn da tai tái cùng thân hình dễ nhìn, cỡ tuổi tôi. Tôi đã thấy cô này ở đâu đó rồi.

"Rất vui được gặp cô," tôi chào.

"Tôi đã nghe rất nhiều về cậu rồi đấy, John," Vron nói.

"Hôm nay Vron là cô em hạnh phúc," bố tôi khàn khàn bảo. "Phải không, cưng?"

Vron gật đầu.

"Hôm nay là một ngày rất đặc biệt cho nàng Vron của tôi. Cho cậu ta xem đi nào, Vron."

Vron ngồi thẳng người lên, khép những nếp gấp chiếc váy dài lại. Cô ta với tay xuống dưới bàn nước lấy ra một cuốn tạp chí khiêu dâm tên là *Phóng khoáng*... Tôi thì rành những tạp chí khiêu dâm của mình rồi: *Phóng khoáng* thuộc vào hạng rẻ tiền hơn, nhắm vào việc giúp những người lao động tay chân thủ dâm, nhiều lắm cũng chỉ có một bà nội trợ dâm đãng hay một cô nàng Thụy Điển mông rỗ ưỡn ẹo vặn vẹo mặc vào cởi ra bộ đồ lót rẻ tiền. "Ngồi xuống đi John," cô ta bảo, dùng bàn tay xoa xoa chỗ ngồi bên cạnh.

Vron liếm ướt đầu ngón tay, giở xoành xoạch từng trang. Với một tiếng thở dài nghe như thể âm thanh ừng ực mãn nguyện, cô ta tìm đến hai trang mặt báo trơn tuột. Cô ta nhẹ

nhàng âu yếm đặt nó vào lòng tôi. Bố tôi cũng ngồi xuống. Tôi cảm nhận được tay của hai người này trên vai tôi và hai mặt người hăm hở, háo hức kề thật sát mặt tôi.

Tôi vuốt phẳng mặt báo trước mặt. Trang bên phải gương mặt của Vron trừng trừng nhìn thẳng vào mắt tôi. Lời ghi chú "VRON" đề ngang cần cổ trần trụi của cô ta - cũng lại là dấu ngoặc kép với vẻ quyến rũ, vẻ hứa hẹn không tưởng ấy. "Tiếp đi nào, John," tôi nghe thấy Vron thì thầm. Tôi lật sang trang kế. Là Vron đó, trong những dải băng những sợi xích bằng lụa thường thấy, đang làm những việc mà đám gái gú được trả tiền để làm. Tôi sang trang. "Từ từ nào, John," tôi nghe thấy Vron thủ thỉ. Vron ngồi trên chiếc ghế bằng thép, mỗi bàn tay đỡ lấy một bên vú nặng nề. Vron đang nằm trong tư thế lưng ưỡn cong và hai chân giơ cao trên tấm thảm trắng tua rua. Vron duỗi người trên khung mái cong cong của chiếc Hyena mui trần. Vron ngồi cúi mình trên một tấm kính phẳng. Tôi sang trang. "Đấy đấy," tôi nghe thấy Vron thì thào. Hai mặt báo liền cuối cùng trương hình Vron đang quỳ, mông đít mang nịt tất nghếch lên hướng về phía camera, những ngón tay móng sắc nhọn sơn màu đỏ tía đang vạch cái khe chật chội ra. Giờ thì tôi nhận ra cô ta: Veronica, vũ nữ thoát y tài năng, tại đây trong quán Shakespeare này.

Vron bắt đầu rơm rớm. Bố tôi nhìn tôi quyết liệt. Tôi tin là trong mắt lão ta cũng có vài ba giọt nước mắt.

"Tôi... tôi *tự hào* quá," Vron bảo.

Bố tôi hít vào thật sâu rồi đứng dậy. Lão ta vỗ một tay lên bàn pha chế rượu. Lão nói vẻ giảng giải, "Sâm banh hồng. Ừ, chuyện này đâu phải ngày nào cũng có, phải không nào? Coi nào Vron! Ai mới là người ngớ ngẩn đây? Đây nhìn em đây này, em yêu." Lão chun mũi vẻ bao dung. "Của mày này, John."

"Vron? Barry?" tôi nâng ly. "*Cạn ly nào.*"

* * *

Tôi lái chiếc Fiasco về nhà, chiếc xe này, ngoại trừ hệ thống làm lạnh bị lỗi, phanh và bộ nhả vô lăng hỏng tới hỏng lui, và ngoại trừ cái khuynh hướng nghiêng hẳn sang bên trái, thì có

vẻ như hiện tại xe chạy khá ổn định. Ít ra thì nhìn chung nó nổ máy thường xuyên hơn. Tôi không nghĩ Selina cho chiếc Fiasco chạy nhiều lắm khi tôi ở bên Mỹ, và dĩ nhiên Alec Llewellyn chẳng cần đến xe làm gì, khi giờ đây hắn đang bị giam giữ hai bốn tiếng mỗi ngày. Chạy từ Pimlico về Portobello hết hơn chín mươi phút, và khi tôi lê xe tấp vào hai đường kẻ vàng[1] bên ngoài căn hộ mình thì đã quá nửa đêm rồi. *Tại sao* lại mất đến hơn chín mươi phút? Một kiểu kẹt xe giờ cao điểm vào lúc mười hai giờ đêm. Liên quan gì đấy đến cái đám cưới hoàng gia chết tiệt. Gần tiếng đồng hồ tôi ngồi văng tục chửi thề trong đường hầm nghẹt cứng bên dưới xa lộ Westway. Chiếc Fiasco nóng máy quá độ. Tôi cũng đang nóng máy. Xe nào cũng chật ních bọn nước ngoài và những tay xỉn cười nhăn nhở. Cuống họng đường hầm sưng lên như bị tràn khí thũng vì thuốc lá khói bụi, những tiếng la ó chửi thề. Rồi chúng tôi tiến dần ra bản đồ trời đêm xanh biếc đầy sao. Kết nối vấn đề lại thì... London đang trong cơn choáng sau bay. London vướng vào cú sốc văn hóa. Thành phố đang làm mọi chuyện theo hướng ngược ngạo tại thời điểm sai bét.

Khi tôi uống xong rượu thì Selina đã ngồi trên giường.

"Có chuyện gì thế?" tôi hỏi.

"Đang đọc sách của em."

"Cái gì của em?" Cuốn *Đường* trên cặp giò nghiêng nghiêng của cô ta. Trên đấy cũng có cả tờ lịch phát sóng chương trình ti vi nữa.

"Barry khỏe không?"

"À. Cũng thường."

"Anh gặp con ghệ mới của ông ta chưa? Ông ta nói sẽ cưới con ả đó. Hôm nọ ông ta lại sàm sỡ em."

"Phải không. Chuyện thế nào?"

"Ông ta chui đầu xuống dưới váy em."

"Hả?"

"Em cứ tưởng ông ta đùa, cho đến khi ổng dùng răng cố kéo quần lót em xuống."

---

1. Dấu hiệu quy định khu vực cấm đậu xe.

"Chúa ơi."

"Bác sĩ ơi?"

"Hử?"

"Bác sĩ ơi? Em nghĩ đùi trong của em bị bầm rồi. Ông có thể xem giúp được không? Một tay bán dầu ra giá năm mươi đô tiền dầu để em thổi kèn cho hắn trong thang máy."

"Em đã làm gì?"

"Em đòi bảy mươi lăm đồng. Nhưng rồi hắn muốn đủ thứ, rồi em nghĩ hắn hơi thô bạo với đùi trong của em. Ông sẽ khám cho em chứ, bác sĩ?"

Tôi bảo cô ta bỏ qua cái trò bác sĩ vớ vẩn này đi và nói năng cho có nghĩa lý vào - kể về tay bán dầu với tiền dầu của hắn và những gì hắn bắt cô ta làm... Trong giây phút lịm chết cô ta thốt ra âm thanh mà trước giờ tôi chưa từng nghe từ cô ta, một tiếng rên rỉ nhịp nhàng đầy phóng túng hay cầu khẩn, một tiếng kêu lạc lối. Tôi đã từng nghe thấy tiếng này trước đây, nhưng không phải là từ Selina.

"Này," tôi trách cứ (tôi nghĩ, mình đang đùa), "không phải em đang vờ tạo thành tiếng ấy chứ!"

Cô ta trông hoảng hốt, phẫn nộ. "Phải tôi vờ đấy," cô ta thoắt trả lời.

Cũng khá thú vị, cách duy nhất tôi có thể khiến Selina thực sự *muốn* lên giường với tôi là tôi không muốn lên giường cùng cô ta. Cách này không bao giờ thất bại. Nó thực sự làm cô ta hứng. Rắc rối là, khi tôi không muốn lên giường cùng cô ta (mà chuyện này đúng là có xảy ra), là tôi thực không muốn lên giường cùng cô ta. Chuyện này xảy ra khi nào thế? Có lúc nào mà tôi không muốn lên giường cùng cô ta? Khi mà cô ta muốn lên giường cùng tôi. Tôi muốn lên giường cùng cô ta khi chuyện lên giường cùng tôi là thứ cô ta không hề muốn làm. Hầu như cô ta luôn lên giường cùng tôi, nếu như tôi quát tháo cô ta thật lắm hay là hăm dọa cô ta hoặc đưa cô ta đủ tiền.

Mọi việc diễn ra ngon lành. Đấy là một cơ chế ưu việt. Selina và tôi hòa hợp với nhau như một ngôi nhà đang cháy. Vấn đề về Selina là, cô ta thông hiểu. Cô ta tỏ tường thế kỷ hai mươi. Cô đã từng sống qua các thành phố... Khi chúng tôi lên

giường với nhau, đôi khi câu chuyện biến thành... Khi làm tình, thường thì chúng tôi trao đổi về tiền. Tôi thích điều này. Tôi thích cuộc trao đổi bẩn thỉu đó.

Không ngủ được. Không, không hề. Tôi không thể ngủ nhưng Selina thì có. Việc này cô ta cũng giỏi nữa, một người ngủ say sưa, với gương mặt trẻ thơ.

Tôi sang phòng bên trong chiếc áo choàng ngủ ngắn cũn. Rót cho mình một ly. Tôi liếc quanh mình, săm soi tìm manh mối. Khi tôi từ sân bay về - ngày hôm qua, xê xích một tuần - căn hộ cảm giác như hơi hơi nhếch nhác, của người sống vội, như thể những nỗ lực của bà lau dọn bị hủy bỏ hay phá rối thô bạo. Trên bàn có hoa nhưng lại không có cái quần nào trong giỏ đồ giặt. Trong tủ lạnh có sữa tươi thay cho trà cũ đựng trong hũ - mà Selina lại thích trà. Cô ta rất cầu kỳ về trà, và thường mang theo một gói trong túi xách... Cô ta đang trông tôi về. Tôi có thể nhận ra điều này qua cường độ cảnh giác của cô ta, rất kịch và quá lố. *Em đã ở đâu thế?* tôi hỏi cô ta. "Ở đây!" cô ta khăng khăng, với cái đầu đung đưa lí lắc. *Làm sao em biết là anh sắp về?* "Em có biết đâu!" cô ta khăng khăng. Mà tôi đâu có nói với ai, không nói với Ella Llewellyn, không nói với ai cả. Ôi dào ai mà quan tâm cơ chứ, tôi nghĩ, và cố gắng lùa cô ta lên giường ngay lập tức. Tôi có mong ước mãnh liệt được tái chiếm hữu. Cô ta để cho tôi cuộn lấy cô ả trong một chốc, rồi rên lên mấy tiếng ư ử mà cô ta biết là tôi thích, rồi hứa hẹn chi tiết về mọi thứ ngón nghề vô tư kênh kiệu ấy - trước khi cô ta tạm ngưng, trườn khỏi giường, chỉnh đốn trang phục, vuốt lại tóc, đổi giày, giặm phấn, nhả thằng nhỏ tôi ra khỏi miệng và đòi đi ăn trưa.

Chúng tôi đến quán Kreutzer. Tôi ăn tôi uống như thể ngày mai là tận thế. Chúng tôi chẳng có nhiều chuyện để nói với nhau. Chẳng ai đưa ra mấy câu hỏi hóc búa khi lên cầu thang. Tôi không định dọa cho cô ta hoảng, không phải tôi. Tôi đang mải lo lắng về chuyện động đất hay chiến tranh hạt nhân hay cuộc xâm lăng của sinh vật ngoài trái đất hoặc về Ngày Phán Quyết xen vào giữa tôi và phần thưởng của tôi. Tất cả những gì anh moi được từ John Self là những câu chuyện vụn vặt, mấy lời tâng bốc và những câu kêu réo đòi thêm đồ uống.

Sau vài ly rượu mạnh trị đau răng tôi sầm sập đi về bỏ lại chiếc Fiasco giữa phố. Đến lúc này thì tôi là một tay phù thủy đang răng rắc những đồ ăn thức uống, những thuốc kích dục lẫn bùa ngải kích dâm. Selina bước vào phòng ngủ đầu cúi gằm. Tôi gầm toáng sôi sục khi đưa tay tháo thắt lưng.

... Tôi nhặt xấp thư từ trên bàn nước lên và giở lá thư ở dưới cùng ra: chiếc phong bì chứa bảng kê khai giao dịch ngân hàng hằng tháng của tôi, màu nâu nhám quen thuộc và niêm bằng sáp như một đốm máu. Đây không còn là tài khoản của riêng tôi nữa, hẳn vậy rồi. Đây là tài khoản chung. Giờ thì Selina sở hữu một nửa tài khoản - để nâng đỡ cho phẩm giá và lòng tự trọng của cô ta đấy, nhớ không? Tôi bẻ gãy con niêm bằng ngón tay cái thô lậu. Và cái bảng kê khai, tôi thề đấy, *dài những ba trang.* Giữa những dòng ghi chép súc tích thông thường trong phần ghi nợ - US Approach, Tủ Rượu, bác sĩ Martha McGilchrist, đại lý ga, nhà hàng Kreutzer, Mahatma, hãng hàng không Trans-American, Tủ Rượu - giờ có thêm một đám xúm xít những đồng đội của Selina từ thời xưa cũ. Chúa ôi, cái đám này là gì ấy nhỉ? Dường như có ít tiền vung vít là cô ả này chơi bời tận Troy hay Carthage: Chez Zeus, Goliath, Amaryllis, Aphrodite, Romeo & Juliet, Romulus & Remus, Eloise & Abelard... Tôi luôn nghi ngờ là Selina tiêu hết tiền vào massage, vào tóc tai và đồ lót - nhưng đấy là khi cô ả chẳng có được mấy đồng. Dòng ghi chú làm lộ tẩy là một mục duy nhất bên phần ghi có: 2.000 bảng, từ tài khoản ký thác. Tôi không thể ca cẩm được, chắc vậy. Đấy là thỏa thuận giữa chúng tôi. Đấy là lời hứa danh dự giữa chúng tôi. Nhưng đấy là toàn bộ rắc rối với phẩm giá và tự trọng: chúng làm ta hao tổn bộn *tiền.*

* * *

Và giờ tôi là một trong những kẻ thất nghiệp. Chúng tôi làm gì suốt ngày? Chúng tôi ngồi trên hiên nhà và hờ hững bất động trên những vỉa hè vấy bẩn. Vỉa hè như những tấm thảm không có chỉ được dệt sau một buổi tiệc tùng dã man nào đó đầy những thức ăn chớp nhoáng độc hại và đồ uống gây nôn: đêm qua những vị thần thời tiết đã nốc cạn mọi nỗi ưu phiền, rồi nôn

thốc ra từ chín nghìn mét trên cao. Chúng tôi bối rối ngồi trong công viên, giữa đám hoa cỏ hèn mọn. Phù (chúng tôi nghĩ), cuộc sống này chậm chạp thật. Tôi trưởng thành vào những năm sáu mươi, thời đó cơ hội còn đầy, thời mà mọi thứ đầy rẫy ra đấy chờ đợi. Bây giờ chúng rời trường - để thành gì chứ? Để chẳng thành gì, để rồi chó má hết. Đám trẻ trâu (anh có thể thấy điều này trên gương mặt chúng), đám vô vọng tóc tai như khủng long, lũ nhãi ranh trùm mền in huy hiệu chim vẹt - chúng đã đưa ra lời giải đáp thỏa đáng cho điều này, đó là: không gì cả. Nghĩa là chẳng là gì, nghĩa là chó má cả. Hàng người nhận bố thí bắt đầu từ lối ra sân chơi. Những cuộc bạo động là nơi hoạt động giải trí của họ, thành phố London u ám là nơi họ đu bám leo trèo. Cuộc sống được người khác ở nơi nào khác tích trữ. Tiền ở thật gần đến nỗi hầu như anh có thể chạm vào nó, nhưng nó lại ở hẳn phía bên kia - anh chỉ có thể gí mặt vào cửa kính. Thời của tôi, nếu muốn, anh cứ việc bỏ học. Giờ anh không thể nào bỏ học được nữa. Tiền bạc đã lo liệu chuyện này. Chẳng còn nơi nào để đi. Anh không thể chạy trốn tiền. Anh không thể nào trốn thoát tiền được nữa. Và thế là thỉnh thoảng, khi trời đêm bỏng cháy, chúng lại đập phá và cướp bóc.

Trong khi đó, lại có vài sinh vật nguyên thủy xinh tươi vẫn lượn lờ cùng tiền trong những chiếc Torpedo hay Boomerang, hay là ngồi cùng tiền trong những quán Mahatma hay Assisi, hoặc chỉ là đứng đó cùng tiền, trong các cửa hiệu, trong những quán rượu, trên đường phố. Họ thuộc đủ loại màu da và kích cỡ, những kẻ ngây thơ thụ hưởng trò đùa của toàn thế giới mà tiền mãi giáng xuống. Họ không làm gì cả: chỉ có tiền của họ ra tay thôi. Năm ngoái những quán rượu đầy ắp người Ireland tiêu tiền như nước đến độ khó tin: họ không còn tiền trong túi nữa - mà họ có đồng tiền chung châu Âu, là cái thứ có trọng lượng hơn nhiều. Có vụ lộn xộn xảy ra ở Trung Đông, thế là thêm một đội xâm lăng tài chính ngoài hành tinh bắt đầu cướp bóc thế giới phương Tây. Mỗi lần đồng bảng bị hội đồng trên thị trường tiền tệ thế giới thì tất cả những con nhỏ Ả Rập lại có áo choàng lông mới. Cũng có cả những tay đầu tư da trắng nữa, người Anh, dân bản xứ. Bọn họ *phải là* tội phạm, với đống tiền của họ, những thứ rác rưởi mà họ nói, những khuôn mặt tàn bạo, cay

độc của họ. Tôi là một. Tôi là một người trong số đó, da trắng hay ít ra là xám như mây, tóc lơ thơ, cánh tay nhợt nhạt gác trên thanh ngang cửa sổ chiếc Fiasco, mặt không nụ cười đứng chờ tại đèn giao thông, đần độn vì lạm dụng - nhưng lại nắm tiền. Tôi có tiền nhưng không điều khiển được tiền: Fielding cứ đổ thêm cho tôi. Tiền, tôi nghĩ, là không thể kiểm soát được. Mà ai trong chúng ta cũng vậy thôi, hễ có tiền là không thể kiểm soát được tiền. Lúc nào cũng có người than thở về cuộc đời, thế mà anh hiếm khi nghe được một lời khó chịu về tiền. Vậy thì tiền, đấy phải là một thứ cứt đái *tốt đẹp*.

Kể từ khi bỏ việc và bắt đầu chờ đợi cho bộ phim thành hình, tôi cũng có cảm giác như là kẽ hở giữa mọi chuyện. Vậy thì anh có thể mong đợi một kẻ như tôi đối phó với từng ngày như thế nào? Việc này thì tôi chẳng biết. Nói cho biết đi, làm ơn. Tiền không nói cho tôi biết. Tôi nằm trên giường mù tịt cho đến khi... cho đến khi nào? Kinh nghiệm thì có bao giờ dứt? Ngồi dậy, ra ngoài, làm ngay - ngay, *ngay*. Ngay! Tôi buông xuôi, do dự, mò mẫm, dò dẫm... và rồi cuối cùng tôi cũng ra đây, ăn vận nửa vời trong phòng bếp với thuốc lá và phin cà phê. Nghiện ngập đôi khi cũng có ích: ít ra vì nó mà anh phải ra khỏi giường. Tôi nhìn qua cửa sổ - những con phố, màu sắc bầu trời như đường ngấm nước - và hình ảnh đó đơn giản là làm tôi bối rối, ngẩn người, chết lặng. Những ô cửa sổ, bản thân chúng còn có chút ý nghĩa. Cáu ghét làm chúng nhòe nhoẹt. Tấm kính trông như kính chắn gió của chiếc Fiasco sau chuyến đi ngàn dặm, đầy vết máu khô đen của những loài côn trùng cách đấy chín trăm dặm, những đốm bồ hóng lấm tấm, dấu vân tay của những bóng ma cáu bẩn. Ngay cả bụi bẩn cũng có khuôn mẫu và tìm kiếm hình dạng cho mình... Khi bỏ việc tôi có cảm giác như là chấm dứt học kỳ, cảm giác như sáng thứ Bảy, cảm giác thật sướng, cảm giác ngoài vòng lề luật. Nhưng sự chấm dứt của cái này phải là sự khởi đầu của cái khác, thế mà tôi vẫn chưa thể cảm nhận được cái gì phải được bắt đầu. Đầu tôi chẳng cảm thấy gì cả, chả có cái mẹ gì. Selina là người dậy sớm. Bản năng xa lộ của cô ta (có thể nhận thấy qua vẻ sắc cạnh của gương mặt, thậm chí cả trong hình thù răng sắc nhọn) xô cô ta vào thế giới tiền nong và đổi chác. Cô ta có hứng thú với một tiệm thời trang

do cô bạn hữu dụng của cô ta quản lý, Helle, dưới khu phía Chelsea, tiệm Điểm Tận Cùng Thế Giới. Selina muốn tôi bỏ tiền vào đấy. Tôi không muốn bỏ tiền vào đấy, nhưng chắc là tôi sẽ. Nếu làm thế, tôi biết là mình sẽ chẳng khi nào rút tiền ra được.

Vậy là tôi chơi trò kiên nhẫn, rồi đóng trò lẻ loi. Cuốn sách của Martina nằm gấp lại trên bàn đầu giường tôi: tôi chưa mở ra đọc, và vẫn không biết *cửa sập* là gì. Tôi nhìn về ti vi, về đầu ghi hình. Đã có thời tôi có một bộ sưu tập phim khá hay ho được thu băng lại, nhưng tôi chịu không thể kham bất cứ thứ gì liên tục nữa. Tôi đã xem hết những cuốn video bẩn thỉu, và tôi không cần phim con heo, vì giờ có Selina ở đây rồi. Tôi thu băng đầy những chương trình nhảm nhí ban đêm của mấy kênh truyền hình phát ngẫu nhiên. Phong cảnh thiên nhiên, chương trình tấu hài. Bóng đá, bi da, bowling, phóng phi tiêu. Phi tiêu! A! Ôi trời... chóng thôi tôi sẽ trông giống mấy gã cục súc béo ị tay cầm vại bia với mấy cây tiêu. Rồi hai vai xuội lơ còn mắt thì dán vào vỉa hè bừa bộn, tôi nuốt ực nén xuống con sâu rượu, ngồi xuống trong góc phòng bên lò sưởi cùng vại bia và tờ báo.

Nga *sẽ* đánh Ba Lan bầm dập. Nếu tôi là Nga, đấy là điều tôi sẽ làm, chỉ để giữ thể diện - ý tôi là, anh không thể để người ta bắt đầu đồn thổi. Dường như Thái tử Charles có tình ý gì đó với một trong những chị em của Diana, hồi lâu rồi, trước khi ông này chỉ tay bảo Công nương Di đích thực là kẻ lang chạ trong gia đình. Lại thêm một quan tòa mềm yếu đã phạt một con đĩ nào đó mười bảng vì tội giết một tay giao sữa - chứng căng thẳng tiền kinh nguyệt. Liên minh các nước phương Tây đang ốm yếu, người ta bảo thế. Ôi thế thì anh trông đợi gì nào? Bọn họ có một nam tài tử[1], còn chúng tôi có một người đàn bà[2]. Lại thêm nhiều cuộc bạo động ở Liverpool, Birmingham, Manchester, những thành phố nội đô bị bỏ cho thối rữa hay cháy trụi. Xin lỗi nhé, mấy em, nhưng mà bà thủ tướng đang mắc chứng căng thẳng tiền kinh nguyệt. Đây có một phụ nữ đem đứa con năm tuổi của mình cho một kẻ lạ mặt trong quán

1. Ám chỉ Ronald Reagan: tổng thống thứ 40 của Hoa Kỳ trong nhiệm kỳ 1981-1989.
2. Ám chỉ Margaret Thatcher: thủ tướng Anh từ 1979-1990.

rượu để đổi lấy hai vại bia đen. Mụ này đã ly thân với ông chồng không hôn thú của mình, tay này thất nghiệp.

Tôi chơi loáng chút ô chữ. Tôi chơi trò điện tử và trò đánh bạc qua máy. Tôi cảm thấy mình như con robot, chiến đấu với robot đối thủ, để giành lấy giải thưởng. Cả hai chúng tôi đều là cái máy đánh bạc. Giữ, đẩy, xoay, đá, nhét, đặt tiền gấp đôi, thắng, thua. Ngày nay mọi thứ đều được làm sẵn cho anh - trò Tìm giải thưởng, Tự động giữ, Tự động đẩy. Những cái máy làm tôi phát nôn dù tôi có thắng hay thua. Nhưng nếu ở đây chúng có cái lỗ trên tường thì tôi nghĩ tôi sẽ bỏ tiền vào đấy. Tôi bỏ đi nơi khác ăn thức ăn tạp nham và uống rượu vang tạp nhạp. Tôi vào phòng cá cược và thua tiền ngay khi ghé mông ngồi vào ghế. Tôi lang thang qua mấy sạp báo nhìn qua mấy con nhỏ trên các tờ tạp chí. Tôi về nhà nằm xuống rồi thì mọi chuyện bắt đầu trở lại. Có gì giúp được tôi cắt nghĩa mọi điều không? Thời gian treo tôi lơ lửng trên các móc căng vải. Tôi từng hoạt động dựa vào *năng lượng*. Những ngày này, việc *nói* năng lượng không thôi cũng đủ làm tôi ngất đi vì kiệt sức. Tôi vẫn chưa thể lên kịch bản phân cảnh chừng nào Doris Arthur còn chưa đưa kịch bản. Còn với việc lập ngân sách, tay trợ lý thứ nhất của tôi Micky Obbs đang được tạm ứng nửa lương cho đến ngày đầu tiên quay cảnh chính, cùng với Des Blackadder và Kevin Skuse. Mẹ nó *hắn* có thể làm được việc này.

* * *

Lấy ví dụ ngày hôm qua.

Mười một giờ bốn mươi lăm, tôi bước vào quán Jack Đồ Tể, quán thô thiển nhất và tôi ít vào nhất trong số những quán gần nhà. Nơi rác rưởi này không đến nỗi đông: con nhỏ sau quầy bar cứ liên tục biến mất và tránh nhìn vào mắt tôi. Hai hay ba người tới sau lại được chào mời, được lắng nghe, được tuân lời, được phục vụ đồ uống và tiền thối - thế mà tờ năm bảng của tôi đang nghểnh lên và the thé những lời *Làm ơn*. Chậc, tôi đâu phải là loại mãi cam chịu cái cách đối xử kiểu này.

"Là sao đây?" tôi lớn tiếng. "Ý là, tôi có may mắn gì không nếu cứ ở lì đây thêm vài ba tháng nữa?"

Người ta quay lại, nhưng con nhỏ phục vụ thì không. Cô ta đi lại hộc để tiền, ngăn kéo nẩy lên kêu leng keng khi cô ta điều khiển. Cô ta nghiêm nghị xoay người lại - nhỏ này không phải là người mang bản chất phục vụ bar - và đưa tiền thối ngang qua mặt tôi, mặt tôi giờ đang sùng sục lên rồi, như cô ta đã thấy.

"Chúng tôi sẽ không phục vụ ông," con nhỏ thông báo. Gương mặt cô ả nao núng. Đoạn cô ta nhìn vào mắt tôi. Khuôn mặt cô ta, cả vũ trụ nhỏ bé của nó, đều ở đó biểu lộ chính xác điều mình nói. Thiên hạ ngồi dọc quầy bar ngỏng lên hóng hớt.

Từ khi mới bước chân vào đây tôi đã cồn cào thèm một ly rồi, có thể nói như vậy. Mà đó là năm phút trước.

"Cô CÁI GÌ hử?" tôi hỏi. "Tại sao? Ai bảo thế? Tại sao?"

"Sau đêm qua thì chúng tôi không phục vụ ông nữa đâu."

"Cô nói gì thế, đêm qua à? Đêm qua tôi thậm chí còn không ở *trong* này."

"Ông nhớ còn không nổi, ông say đến thế cơ mà. Jerome à!" cô ta gọi. "Jerome!"

Jerome, gã cô hồn mặc quần jean xanh đeo khuyên tai tóc nhuộm vàng hoe, từ góc đồ chơi trưng bày những tủ kiếng giữ ấm bánh nướng và máy xay cà phê đủng đỉnh đi lại.

"Hử?"

Đấy là Jerome góp chuyện. Con nhỏ kia lại bận rộn ở đâu khác rồi. Cô ta nói với qua vai, "Bảo cho hắn biết đi. Hắn là gã tối qua."

"Cái vụ tối-qua chết tiệt này là gì thế?" tôi hỏi. "Tôi vừa bảo với cô, tối qua tôi thậm chí còn không ở đây."

"Chờ đã," Jerome bảo. "Này Flora, là tối *hôm kia* mà."

"Tối Chủ nhật."

"Thế hôm nay là thứ mấy?"

"Thứ Hai," Flora đáp. "Là tối *hôm qua*."

"Này vậy là tối nào đây?" tôi hỏi. "Mấy người làm việc trong cái quán thổ tả này cả ngày mà cũng có nhớ được đâu."

"Hắn đập bể cái máy," Flora bảo Jerome, cậu chàng khoanh tay lại khó chịu. "Rồi hắn cà khịa ông Beveridge. Rồi hắn bóng gió tục tĩu với tôi."

"À, phải," Jerome ừ hử.

"Ê. Jerome. Mày đấy. Cút mẹ mày đi," tôi nói. "Flora. Lại đây. Lại đây."

Flora cũng khoanh tay lại. "Tôi sẽ không lại *gần* cái ngữ ấy," cô ta bảo.

Tôi gục đầu xuống. Hít vào một hơi. Nước mắt ứ lại. Trời ơi, tôi cần một ly. Tôi những muốn bảo cho họ biết là tôi gặp vấn đề nghiêm trọng với mắt mũi với tóc tai và tim mạch, bảo rằng tôi thân với Lorne Guyland và Butch Beausoleil. Nhưng mà, mớ lổn nhổn ly bia trên quầy trước mặt tôi trông còn cuốn hút hơn. Tôi xòe hai tay lùa mớ ly sang bên. Phải mất một lúc sau chúng mới rơi xuống, mà đến lúc đó thì tôi đã được nửa đường ra cửa. "Biến đi cho *khuất mắt*!" Tôi nghe thấy Flora la lối khi tôi chen ra ngoài trời.

Quanh đây còn có thêm hai quán rượu nữa, quán Vòng Tay Đồ Tể và quán Chúa Jesus. Phiền cái là tôi cũng bị cấm cửa ở hai quán đó nữa. Thế là tôi chui vào quán Hốc Pizza. Tôi ngồi trong cái quán bằng xe thùng lưu động chỉ xuất hiện vào giấc chiều này cùng một bình vang đỏ, và với một cái pizza Big Sharp One lèo xèo nằm trên đĩa không được màng đến. Tối Chủ nhật... động đến là thấy kinh hoàng. Hay đó là tối thứ Bảy? Tôi uống cạn thêm một bình vang nữa, rồi băng qua bên kia đường tìm xem có chút thức ăn nào tử tế hơn. Với sự trợ giúp của một loạt bia, tôi tiêu thụ hết ba bánh kẹp Waistwatcher, hai Seckburger, một đĩa American Way và một phần kép bánh nướng Tuckleberry. Nhưng chờ cho một phút nào... Anh có nghĩ hẳn tôi đã bỏ sót điều gì chăng?

Sau bữa ăn trưa tôi lại băng qua bên này đường đến sạp báo, lại yên vị bên bức vách nỉ non của mục khiêu dâm. Cũng như bất kỳ thư viện nào, sách báo được sắp xếp cho phù hợp với chuyên môn từng người: có những tạp chí trương hình mấy con gà vú bự, có tạp chí khắc họa những con nhỏ khoác lụa là ren rua cùng nịt tất, lại có tạp chí cho đăng cảnh các em đang được quần thảo. Trời ơi, có quá trời tạp chí đăng cảnh các em được quần thảo. Ắt anh nghĩ với nửa tá nguyệt san này là đám thích chăn rau đủ sống, nhưng mà không, bọn họ cần nhiều hơn nữa. Ấn phẩm khiêu dâm có một thứ mùi, một thứ hương đặc biệt. Tôi nghĩ thứ mùi ấy là từ loại giấy đã qua xử lý mà những

ông trùm sử dụng. Mùi của dâm dục là thứ mùi khô khan, hăng nồng, mùi của những cơn đau đầu và sáp ong... Tôi vừa mới xem lại tờ *Phóng khoáng* - coi qua Vron, mẹ kế tương lai của mình. Mẹ kế tương lai của tôi có cặp bưởi thôi rồi. Thậm chí cô ta có thể thành danh trên một trong những tờ tạp chí chuyên đăng ảnh gái vú bự. Tôi để tờ *Phóng khoáng* lại chỗ cũ và cầm tờ *Búp bê tình yêu* lên. Cứ tin tôi đi, người ta sẽ không làm được tờ nào tục tĩu hơn *Búp bê tình yêu*, không phải là ở Anh này, không phải trong khuôn khổ pháp luật. Vậy nên tôi đứng đấy, lầm bầm lẩm bẩm và mê mụ lật giở từng trang, so vai, cúi đầu - đúng lúc có tiếng đập tay thật lớn, trang hai mặt báo đang trải rộng trên tay tôi bị giật thô bạo.

Tôi ngước nhìn, cảnh giác, ngỡ ngàng, hoảng kinh. Một cô gái xinh xắn, đẫy đà, quàng chiếc khăn dày, hai huy hiệu cài trên ve áo khoác nhung kẻ, gương mặt và phong thái cô ta sinh động, vững vàng, sôi nổi... Những người loanh quanh gần đấy ngừng lê bước. Có người đang đứng gần tôi liền bước qua một bên, ngoài tầm nhìn của tôi.

"Ông đang làm gì thế?" người phụ nữ gắt lên - cô ta quát. Miệng nhà trung lưu, thanh giọng và răng cỏ rắn đanh, sạch sẽ.

Tôi giật lùi, hay đúng hơn là né đi chỗ khác. Thậm chí tôi còn giơ tay lên tự vệ.

"Ông không tự xấu hổ à?"

"Tôi có mà," tôi trả lời.

"Nhìn nó kìa. Nhìn đi."

Chúng tôi trân trối nhìn vào tờ tạp chí đã rơi xuống. Tờ báo nằm mở ra lưng chừng trên cái kệ thấp vốn là chỗ chất ngay ngắn những loại thông thường, hợp pháp. Một trong những trang giữa cuộn lên, như thể khéo léo che đi tia nhìn của cô gái đang giạng tay giạng chân trong đấy. Một bộ phận của nam giới lấm tấm mụn, mềm oặt đang lủng lẳng đung đưa cách nụ cười tham lam của cô gái có vài phân.

"Trông tởm quá, phải không."

"Phải."

"Sao ông lại có thể *xem* những thứ này cơ chứ?"

"Tôi có biết gì đâu."

Nghe đến đây cô ta để lộ một thoáng do dự. Tôi không

nghĩ từ nãy đến giờ cô ta có nghe tôi nói. Chắc hẳn cô ta cũng ít nhiều mất tinh thần, dám công kích một người đàn ông có bề ngoài như tôi đây, hai vai to béo và cái đầu nặng nề giương căng ra khi chiêm ngưỡng hình những chị em lầm lỡ hay bệnh hoạn của cô ta. Vâng, cho dù có gương mặt tròn to cùng hàm răng hoàn hảo và vẻ chính trực, hẳn cô ta cũng phải mất tinh thần hay gì đó. Có lẽ trước đây cô ta đã làm việc này vài lần, nhưng cũng không nhiều. Giờ đây tia nhìn trừng trừng của cô ta định rõ hình hài con người tôi, và những câu hỏi của cô ta trở thành lời chất vấn. Cô ta giơ một ngón tay đang đeo găng lên.

"Vậy thì tại sao? Tại sao? Không có người như ông thì mấy thứ này đâu có tồn tại. Nhìn đi." Chúng tôi lại nhìn xuống. Búp bê tình yêu gần như bị lộn ngược từ trong ra ngoài. "Cái này bảo cho ông biết gì?"

"Tôi không biết. Tiền chăng."

Cô ta quay lưng bước đi lộp cộp dọc sàn (cả sạp báo, lạ lùng thay, tịnh không âm thanh hay cựa quậy), mạnh tay kéo cửa kiếng, rồi mái tóc sáng bóng hất lên, cô ta đã bước ra lẫn vào đám đông xa lạ ngoài phố.

Có tiếng bật cười, tiếng nói chuyện lầm rầm rộ lên. Vẻ nhẹ nhõm thích thú thoáng hiện qua gương mặt của hai tay người Tàu mệt nhoài đang làm việc tại quầy. Tôi trả tờ *Búp bê tình yêu* về lại giá, đoạn lật phành phạch qua tờ *Dân chơi quốc tế* và *Kẻ ba hoa* vẻ đầy thách thức. Tôi băng qua bên kia đường trèo lên chiếc ghế và mất hai mươi bảng cho trò con ngựa lúc 3 giờ 45 phút. Tôi cảm thấy kinh khủng, thấy muốn bệnh, thấy nhừ tử. Ôi, trời ơi, Chúa ôi, sao ông không thể chọn lấy ai khác mà giễu chứ? Sao ông không thể chọn lấy ai khác có nhiều thứ để mất hơn chứ?

Tôi cuốc bộ về căn hộ dưới trời mưa lất phất. Và những mảng trời. Chúa ôi! Trong bóng tối như sương mù trong nhà bếp, với những đốm đèn chỉ phô ra vẻ âm u và những vết hằn mỡ bóng với màng nhầy, bầu không khí lửng lơ bên trên và sau lưng tôi như một bồn rửa cũ kỹ đầy đồ dơ lâu ngày. London mặt thộn, bầm dập đứt hơi, tả tơi khô héo, đang chịu án tù dưới bầu trời sũng nước. Dưới vòm cổng mỹ miều của khu mua sắm to như dinh thự, một ông già nua mặc áo choàng ngoài cài nút

và mang giày nâu bóng lộn đang đứng đối thoại với cơn mưa. Những người lớn tuổi khác đứng đực ra hai bên ông ta, trong khi hai phụ nữ trẻ tuổi hơn vận đồng phục màu xanh nhờ nhợ có gương mặt tuyệt đối chân thành đang đệm đang nhịp bài diễn thuyết của ông ta bằng sáo và trống. "Thay đổi lối sống của ta," ông già khiêm tốn, dè dặt nói, như một trong những kẻ gác cổng buồn bã của Chúa trời, "thì chẳng bao giờ là quá trễ." Môi mím chặt và mắt nhíu lại ông ta đối mặt với sự mỉa mai từ từng đám đông buổi chiều lững thững đi qua, từ đám người trẻ, từ những người nước ngoài khoác lên vẻ thờ ơ. "Các bạn," ông ta nói, "không cần phải cảm thấy hổ thẹn." Dù sao thì cũng khó nghe được lời ông ta lắm, nào là tiếng trống rồi mưa và sương mù trong không trung thì sao mà nghe được chứ.

Ô, nhưng bạn hiền này - anh sai rồi nhé. Bầu trời đang xấu hổ đấy. Những hàng cây trong các quảng trường treo cổ hết lên, còn các mái hiên trên đường phố đang cẩn thận che giấu những gương mặt đỏ lựng ẩm ướt của mặt tiền các cửa hiệu. Tờ báo chiều trên giá cũng đang xấu hổ. Chiếc đồng hồ bên trên cánh cửa nơi ông già đang diễn thuyết cũng xấu hổ. Ngay cả tiếng trống cũng thấy hổ thẹn.

* * *

"Làm thế quái nào mà anh rơi vào tình trạng này thế hử?"

"Phải rồi, con quỷ cái, thế đấy!"

"Thế là thế nào?"

"Cô đếch bao giờ có mặt ở đây khi tôi từ bên Mỹ gọi về!"

"Một cô gái không thể quay về căn hộ của mình khi nào cô ta muốn sao?"

"Cô cũng chẳng bao giờ có mặt ở đấy!"

"Một cô gái không thể thỉnh thoảng ngắt điện thoại sao?"

"Này cô đào bé bỏng, cô đã đi đâu đó khác!"

"Anh định vờ như không hiểu vì sao sự việc lại ra nông nỗi này sao?"

"Cô đang lừa dối tôi, đồ quỷ cái!"

"Tại sao anh lại quá bức xúc thế? Em đang cố gắng nói với anh đôi điều, anh không hiểu à?"

Selina cởi nút áo khoác. Cô ta khoanh tay đứng đó xù lông lên với tất cả sức phản kháng của dân chợ búa.

"Chúa ôi," cô ta nói, "anh có còn là anh không chứ. Vì Chúa anh lên giường ngủ cho tỉnh ra trước giờ ăn tối đi. Mà chúng ta sẽ đi đâu vậy?"

Không, tôi sẽ ổn thôi, tôi nói hay rên rỉ - đem cho tôi ít trà hay gì đấy là được... Selina, bằng cách nào đấy đã chiếm lại ưu thế, cô ả Selina này. Tôi ước gì mình biết làm cách nào mà cô ta xoay xở được thế. Tôi thở dài, cầm cốc đặt lưng xuống xô pha. Selina yên vị tại chiếc bàn thép hình tròn: tờ tin tức buổi tối, tách trà, một điếu thuốc xứng đáng. Cô ta nhanh tay lật tờ báo, dừng lại, cau mày, tằng hắng, nheo mắt, và tì người tới trước vẻ tập trung lạnh lùng. Tôi biết cô ta đang đọc cái gì. Cô ta đang đọc vụ xử về tiền cấp dưỡng ở California. Lâu nay Selina có theo dõi câu chuyện này. Tôi cũng theo dõi. Tiền cấp dưỡng nghe có vẻ như tin xấu cho đám mấy anh. Theo như tôi hiểu, quyết định của tòa nói rõ rằng nếu một cô mỗi tuần một lần pha trà cho một gã - cô ta sẽ được chia nửa tài sản của anh ta. Hiện giờ cứ mỗi tối, Selina lật ngay đến trang về tiền cấp dưỡng, và trở nên im lặng như tờ. Tôi hy vọng cô ta sẽ không muốn hưởng chút tiền cấp dưỡng nào từ tôi.

"Chúng ta thử thực tế chỉ một lần xem sao, nhé?" sau đấy cô ta nói. "Anh đầu đất quá không nhận ra nhưng em là cơ hội cuối cùng của anh. Không, không phải mấy thứ đó. Mấy thứ đó thít vào người em. Còn ai chịu đựng anh được cơ chứ?" "Không, không phải mấy thứ đó. Đêm trước tụi mình đã dùng chúng rồi." "Nhìn lại anh đi. Không, mấy món này cần đem giặt. Ý em là anh chẳng có gì ngon nghẻ, phải không nào. Anh ba mươi lăm rồi. Đối diện sự thật đi." "Phải rồi, món đó hợp đấy. Với mấy thứ này nữa. Mặc chúng vào nữa." "Nếu anh cứ đang chờ đợi loanh quanh tìm người nào hay hơn - *chờ đã*. Em thấy rồi - thì anh đang mơ mộng hão huyền đấy, ông bạn à. Ai lại muốn cặp với anh chứ? Martina Twain à?" "Chờ đó. Cởi mấy cái đó ra mà mặc những thứ này vào." "Cô ta tặng anh cuốn sách đó, phải không." "Sách gì?" tôi hỏi, một lần nữa thấy ấn tượng với khả năng dò đài thần sầu của Selina. "Cuốn sách thư viện trên bàn đầu giường ngủ của anh ấy. Cuốn sách đêm nào anh cũng đọc trang đầu ấy."

"Được đấy. Được đấy. Nó như một món quà thôi."

"Quà cái con khỉ. Nói thật nhé, nhiều người cứ tưởng mình thế nọ thế kia."

"Đối diện với thực tế đi," sau đó cô ta còn nói nữa. "Trưởng thành đi chứ, vì Chúa. Em tạm bằng lòng với anh. Anh tạm bằng lòng với em đi. Em sẽ chăm sóc cho anh. Hãy chăm sóc cho em. Cho em vài đứa con. Cưới em đi. Cam kết đi. Cho em cảm thấy mình còn có chút chỗ dựa cho cuộc đời mình đi. Ít ra là để em đường hoàng dọn vào đây đi."

"Được rồi. Ừ, được," tôi nói. "Em cứ đường hoàng dọn đến đây mà ở."

Thế là sáng hôm sau khi những con quạ trên quảng trường vẫn còn quang quác kêu la thiếu đói thì tôi đã thuê một chiếc xe thùng từ ga ra của trại nuôi ngựa rồi chúng tôi bình bịch bình bịch chạy xuống đồi, đi về hướng Earls Court, để thu gom tư trang của Selina. Hai cô bạn cùng nhà Mandy và Debby nhẹ nhàng tung tăng khắp căn hộ, ăn vận thiếu vải, dọn cà phê ra cho tôi với một vẻ sùng kính như dành cho một tay đầu tư hay một kẻ dàn xếp nợ nần. Tôi ngồi ườn trên đi văng trong phòng khách tầng áp mái, căn phòng hình chóp nhọn có những ô cửa sổ thụt sâu. Nhìn qua những máng trượt bằng đá này anh có thể theo dõi thời tiết, lúc này đang phục hồi vẻ đa dạng của sự nghiệp bị chững lại, mặt trời meo mốc bệ rạc, lóe sáng rồi bất chợt lịm tối như một cây đuốc ngấm nước. Selina khoác tạp dề vào, búi tóc lên nhét dưới chiếc mũ bóng chày, người ứa ra những bí quyết và thứ tạm bợ của đàn bà, trong khi ở dưới lầu Mandy và Debby thay phiên nhau mua vui cho tôi. Mandy và Debby, hai cô này cũng trông như trong tạp chí khỏa thân. Họ trông giống như Selina. Những nghệ nhân giường chiếu thời hiện đại không phải là mấy cô lai da đen lười biếng suốt ngày thơ thẩn chốn phòng the mà ăn sô cô la, gừ gừ liếm môi, hai mép lấm tấm kem và tinh dịch. Không, họ là những cái đầu làm ăn trên những bờ vai kinh doanh, có giác quan nhạy bén và xảo quyệt, trông cũng không còn trẻ nữa nhưng lại dẻo dai, người rám nắng và nhan sắc có tàn phai theo năm tháng. Selina khi yêu khi ghét hai cô này, cũng như với Helle vậy. Có lần cô ta nói với tôi, giọng chất chứa hận thù và khinh miệt, rằng người ta biết

Mandy và Debby từng làm gái gọi, thỏa thuận là thế này: khách làng chơi trả cho môi giới mười lăm bảng một ngày, trong đó mấy con nhỏ được hưởng hai bảng. Đúng vậy: hai bảng. Nhục cả người ra, nhỉ? Cho nên lẽ thường tình là mấy cô này tự làm ăn riêng tí chút. Nhưng mà, ở đây chẳng có gì xảy ra hết, trong cái căn hộ không thang máy tồi tàn này: những gì có xảy ra thì xảy ra trong những căn phòng khách sạn hoán đổi liên lục địa, trong phòng riêng của những câu lạc bộ sa đọa hay quán rượu lậu phát đạt, trong những căn hộ sáng choang của dân Ả Rập. Mandy và Debby trông dáng vẻ rất thích hợp cho công việc này, họ trông dẻo dai phù hợp với công việc, đặc biệt là Debby, cô này đầu mày cuối mắt rồi tay chạm gối rồi phô trương quần áo ngủ với tôi đến nỗi tôi suýt hỏi xin cô ta số điện thoại. Nhưng dĩ nhiên tôi nhận ra hành động ấy hẳn là vô duyên lắm, trong tình huống này. Tôi đã có số điện thoại của cô ta rồi.

Tôi viết tấm séc 320 bảng để trả cho đủ khoản chi - là "tiền phắn" theo như Mandy gọi - rồi tống tiễn những thứ đồ sở hữu trần tục của Selina vào thùng xe. Cô nàng ít đồ thấy thương, thật đấy. Lẽ ra mọi thứ sẽ chất vừa trong chiếc Fiasco, dễ như bỡn, nếu chiếc Fiasco chạy được. Nhưng chiếc Fiasco đã không chạy được nữa. Ba túi đựng rác chất đầy quần áo, một ấm trà, hai khung ảnh, một giá đựng xà phòng, một cái ghế, một bàn ủi, gương soi và đèn bàn.

"Đây rồi này, cô em," tôi đứng từ đầu kia nói, khi mang mẻ đồ cuối cùng vào.

"Cảm ơn, anh yêu," Selina đáp. Cô ta đứng giữa phòng khách căn hộ tôi thuê. "Giờ đây là nhà của em. Được thôi."

Selina có ba cuốn sách bìa mềm thêm vào kệ, cuốn *Từ A đến Z*, *Các vấn đề luật pháp thường gặp* và *Kim chỉ nam cho người kết hôn vì tình yêu*. Cùng với món quà của Martina, bộ sưu tập sách của tôi dứt khoát là đang gia tăng.

* * *

"Đừng nói với ai hết nhé," Alec Llewellyn thì thào, "nhưng ở trong này đã quá. Đừng có cười! Bọn họ trông thấy chúng ta rồi lại nghĩ là tao không nghiêm túc."

"Mày có được giam riêng một xà lim không?"

Hắn ngồi tựa lưng ra sau. "Không. Đáng ra mỗi thằng một xà lim nhưng trong đó còn có thêm hai thằng khác. Tụi tao đông quân số quá. Những thằng trộm cướp, lừa đảo và đủ các kiểu trong đây. Tụi tao còn có riêng một ấm đun nước be bé nữa. An ninh thoải mái đến nỗi tao không thể tin được. Buổi sáng đầu tiên thức dậy tao cảm thấy thật sảng khoái, như một đứa con nít ấy, duỗi tay rồi nghĩ, Giờ thì mình làm một tách trà rồi dọt ra kiếm một... ! Rồi thì thực tế thức tỉnh tao."

"Chà."

"Ừ. Nhưng tao thấy nhẹ nhõm đến khó tin. Với cái khẩu âm của tao thì tao nghĩ vào trong này được năm phút thôi là tao bị đập cho tan xương hay nghiền cho nát thịt rồi cơ. Nhưng mà không phải thế. Đây hẳn phải là chỗ duy nhất ở nước Anh mà hệ thống giai tầng còn giá trị."

Tôi châm một điếu thuốc, và chờ đợi.

"Tao nghĩ chắc là nó liên quan đến kiểu nói mạch lạc rành rọt. Bọn kia, kể cả đám cảnh sát và bọn coi ngục, tất thảy đều nói năng như thể chúng mới tập biết nói. Chúng không hiểu được vì sao tao lại vào trong này. Tất cả đều hoang tưởng về tao. Đám cai tù hoang tưởng về tao. Tay phó giám thị hoang tưởng về tao. Ngay cả tay giám thị trại giam cũng xuống phòng giam đàn đúm với tao nữa."

"Thức ăn như thế nào?"

"Kinh khủng. Tất cả đều làm từ mấy thứ đậu nành gì đó. Ních cho căng bụng được đấy nhưng cũng làm mày đi bán muối luôn. Biết không, tao luôn nghĩ là người ta bỏ thuốc triệt cần sa vào cà phê đấy. Nhưng đâu cần phải thế. Họ chẳng bỏ gì vào cà phê cả. Họ chẳng bỏ cả cà phê vào cà phê. Butch Beausoleil có thể sống lõa lồ trong này mà vẫn chẳng ai thèm ngoái nhìn đến hai lần đâu. Tao nghĩ tụi nó nên thử dán hình cô ta lên tường xà lim. Cả ngày mày cứ có cảm giác như là mày vừa mới thủ dâm cỡ mười lần. Đấy là do thức ăn và không khí, và do sự giam hãm ấy."

Chúng tôi ngồi trong căng tin kiểu gothic. Nếu anh ngẩng đầu lên, sẽ có cảm giác như đang ở trong trường học. Bên trên kia nơi những cửa sổ nhà để xe ngựa, toàn bộ là ánh sáng tuôn

trào, thỏa sức tự do, và sự chịu đựng những tiếng ồn và hơi nóng từ tương tác của con người bên dưới. Bên dưới, tù nhân ngồi ở đầu kia dãy bàn sơn vàng, với vài người thăm chẳng đáng là bao - phụ nữ, trẻ em, người già - ngồi ở đầu bên kia trên ghế tựa. Không có buồng cách ly cũng chẳng có lưới sắt. Nếu muốn cầm tay thì anh cứ cầm. Hôn cũng được nữa. Những tay vào tù ra khám có cỡ là một nhóm khinh khỉnh, mặt giống chồn hôi. Vài tên trong đám đó còn trông như chưa tiến hóa hết. Bọn họ thoải mái ngồi trên ghế băng, cử chỉ cam chịu, giãi bày. Vợ họ thì căng thẳng rướn người trên ghế, gần như là chúi tới trước dò hỏi hay lo âu. Đám con thì chỉ trố mắt nhìn và ngọ nga ngọ ngoạy, hồi hộp - rõ là chúng đang cố cư xử ngoan ngoãn nhất có thể.

"Tao mang cho mày một cây thuốc lá," tôi nói, "với lại mười hai chai vang nhỏ."

"Cảm ơn. Mày có..."

"Khi người ta báo cho biết những gì tao được phép mang vào tao ngạc nhiên thật đấy. Mỗi ngày nửa chai vang - đủ thì không đủ nhưng gọi là cũng có tí chút. Tao để hết ở chỗ tay bảo vệ ấy."

"Mày có đem cuốn sách nào vào không?"

"Hử?"

"Mẹ cái thằng đầu đất này! Ngày mai mang cho tao vài cuốn, nghe chưa? Hứa đi. Vì Chúa, thế mày nghĩ tao làm gì cả ngày? Trong này họ chỉ có vài cuốn truyện cao bồi và trinh thám bị xé mất một nửa số trang hay dính bê bết nước trà hoặc nước mũi. Mấy ngày gần đây tao đang đọc cuốn Kinh Thánh chó chết. Như vậy thì cũng được đi nhưng mọi người bắt đầu nghĩ tao là thằng củ chuối. Đem vào cho tao vài cuốn sách xem nào."

"Tao còn không biết mày thích loại sách gì."

"Chúa ôi, gì chả được. Tao sẽ lên danh sách. Tiểu thuyết, sách lịch sử, sách du lịch, tao chẳng sá. Thơ ca, bất cứ thứ gì."

"Thơ? Ở trong này á?"

"Để tao liều xem thế nào."

Alec mặc một bộ áo liền quần màu xanh lính thủy - loại trang phục của công nhân Pháp hay thực chất là loại phục trang của đám choai choai tự luyến thời đại mới trong một buổi chiếu

phim của C.L. & S.... Nhìn thấy hắn trong bộ đồ được phát cho này, tôi cảm nhận được hắn đã trượt xuống sâu đến cỡ nào. Không sâu lắm đâu, đừng kéo hắn xuống quá sâu, tôi nghĩ. Hắn sẽ biến đi bằng ngả kia mất. Những kẻ trong này, tất cả đều đã phạm pháp, tất cả đều đắc tội với tiền. Nên giờ thì tiền đang bắt chúng trả giá.

"Mà tao chợt nhớ ra," tôi nói. "Mày không có 6.000 bảng trong người, phải không?"

Alec gãi gãi đầu. Cái mũi nhọn thun lại. "À ừ tao xin lỗi về chuyện này nhé."

"Đã có chuyện gì?"

"Tao đưa một ít cho Eileen rồi thử gấp đôi số còn lại bằng trò cò quay. Sáng suốt nhỉ, tao công nhận. Vậy mà cũng không đủ. Lẽ ra mày nên nhìn thấy tao trên ghế bị cáo, trời đất ạ. Tao cứ vãi mỡ ra. Khi cái thằng khọm già đội tóc giả ấy, khi hắn đọc lời tuyên án - ô, tao nghĩ, thằng cha này *hẳn là* đang nói về ai khác. Ai, tao ấy à? Mà đây chỉ là tạm giam. Nếu đến mồng chín mà mọi chuyện không thuận lợi cho tao, tao sẽ bị tống vào chỗ nào đáng gờm đấy."

"Tao làm được gì không?" tôi nói nhanh.

"Không. Tao sẽ cần... thậm chí có cần tiền bảo lãnh tao cũng chẳng dám hỏi mày nữa là. Ella bảo sao?"

"Chẳng nói gì nhiều. Mày có hận cô ta không?"

"Ôi, mày biết đấy mà. Đằng nào cũng đấm đá và căm ghét lẫn nhau thì chắc cũng tốt cho con nhỏ đó khi hóa ra luật pháp lại đứng về phía nó. Một quan tòa, 500.000 bảng và nhà tù Brixton về phe con ả. Thay vì quẳng gạt tàn vào mày, cô ta lại quẳng nhà tù."

"Chúa ơi, tao sẽ..."

"Không phải lỗi con ả. Toàn bộ là những quy định luật pháp liên quan đến con cái. Chuyện trớ trêu *là*," Alec Llewellyn nói, bẻ cổ kiểu hình số tám, "điều trớ trêu *là* Andrew - nó thậm chí còn không phải là con tao."

"Sao mà mày biết?"

"Thì cứ nhìn nó đi. Nhìn tóc nó ấy. Nhìn qua Mandolina đi. Một tầng lớp người khác hẳn."

"Mày chắc chứ?"

"Tháng mà cô ta thụ thai bọn tao hục hặc dữ lắm - tao không ngủ với cô ta, không phải trong tháng đó. Cô ta bảo tao phang cô ta trong lúc tao say. Nhưng nếu tao đã say đến nỗi không nhớ gì thì còn làm ăn được gì chứ. Nhưng mà thôi. Ella vào đây một ngày sau khi tao bị tống vào và khóc hết nước mắt. Cô ta đã cố ngăn vụ này xảy ra, mày biết đấy."

"Ồ thế cơ à?"

"Selina thế nào rồi?"

"Ổn. Và thật như đếm với tao."

"Thằng đần. Mày nhẹ dạ lắm."

Tôi gọi tên hắn thời học mẫu giáo. Gọi tên thời trung học. Tôi gọi cả tên đại học Cambridge của hắn. "Còn giờ là Brixton," tôi nói. "Rồi sắp tới là chốn nào nữa đây?"

"Pentonville." Hắn rút thêm điếu thuốc từ gói tôi đang xòe sẵn. "Ờ, trường đời đấy. Mỗi ngày đàng học một sàng khôn. Ví dụ như, có một kèo xử mày đấy, bạn già à."

"À chuyện ấy hử," tôi thản nhiên. "Phải, tao có nghe rồi."

"Một thằng tội phạm nhãi nhép trong này bảo tao. Mà kèo ấy cũng nhãi nhép lắm. Năm mươi bảng hay sao đó."

"Ai ra kèo thế?"

"Việc này thì hắn không biết hoặc không thể nhớ ra. Nhưng hắn nhớ được mức độ gây hại."

"Đáng có năm mươi bảng thôi ư," tôi nói, kỳ quặc thay cảm thấy như bị xúc phạm hay bị coi thường. "Là gì thế - bợp tai một cái à? Bấu một cú à?"

"Một cú vào mặt bằng một vật tù. Thôi. Tao sẽ lên danh mục. Mày liệu mà đem mẹ nó sách vào cho tao."

Mảnh giấy được trao tay nhẹ tênh. Tờ mười bảng cũng thế. Để hắn có nhiều hơn thì sẽ không khôn ngoan cho lắm. Chẳng có nhiều thứ để mà mua, nhưng tiền bạc có quyền lực riêng của nó, ngay cả ở trong này... Hắn nhanh chóng bị đưa đi: một tay gác mặc đồng phục chỉ ngoắc tay ra hiệu cho hắn qua cánh cửa khép hờ. Alec Llewellyn nghiêm túc gật đầu với tôi khi hắn bước đi trong bộ đồ xanh từ đầu đến chân, Alec, cái tên ăn vận đỏm dáng ấy. Tôi bỏ về theo lối tôi đến. Những tay tội phạm giờ đây ôm chầm và vỗ về vợ mình, nhiều bà vợ đang nhẫn nại thút thít những giọt lệ ngày thường của họ. Đám con cái như

mới thấu hiểu được điều gì, bèn đứng yên và im phăng phắc. Tôi băng qua phòng kiểm tra an ninh, qua phòng thay đồ có lắp ghế băng, qua những thùng rác đầy ứ và những thanh sắt của các máy sưởi cũ kỹ. Một đợt thân nhân khác túm tụm lố nhố: một đợt những thằng đần, thằng trộm, thằng đoảng khác lại đang được vét ra từ các xà lim. Những sĩ quan an ninh chỉ mặc sơ mi đi loanh quanh tay cầm các mẫu đơn - vui vẻ, làm việc quá sức. Một tay tại chốt gác giúp tôi đẩy chiếc Fiasco. Với tốc độ máy quay nhiều tua trong một giây tôi đi xuống vùng xanh tươi vượt qua Brixton. Nhưng chỉ khi đến được chân trời quang đãng bên dòng sông Thames thì tôi mới dám dừng xe lại và vượt qua nỗi sợ hãi.

Tôi leo ra khỏi xe. Cuốc bộ tới lưng chừng sườn dốc lên cầu Battersea. Sau lưng tôi bốn cột khói lớn của trạm phát điện chĩa thẳng lên trời, cái ngưỡng cửa của một tòa nhà đang xây dở có kích cỡ bao la khủng khiếp. Dưới chân tôi dòng sông Thames vòng vèo rộn rã như não người, phát đi những tín hiệu, từng lớp từng lớp nước trượt qua như thể một thứ chất lỏng nặng hơn đã được điều đến lướt qua mặt nước, để không còn phải nghi ngờ gì nữa rằng dòng sông là một sinh thể. Chúng cũng chết nữa. Tôi nắm chặt thành cầu cho đến khi cơn buồn nôn được trút ra ngoài qua thanh sắt chắn.

Anh thấy đấy, tôi xuất thân từ tầng lớp tội phạm. Phải tôi xuất thân từ đấy. Nó có trong người tôi, tất cả những thứ ấy, trong máu tôi đây này. Ô, điều ấy làm anh chấn động! Một người như tôi, tôi không thể giăng được khoảng cách thật sự giữa bản thân tôi và nhà tù. Tôi chỉ có thể quăng tiền ra đấy. Nó ở trong máu, trong máu ấy. Khi tôi bay tới California để chỉnh trang mình lần cuối, có lẽ tôi sẽ làm cho tới bến mà thay máu luôn.

* * *

California, miền đất mơ ước khát khao của tôi.

Anh đã thấy tôi ở New York và anh biết ở đấy tôi ra sao nhưng mà ở LA, trời ạ, nói cho biết nhé, tôi còn hơn cả thành đạt nữa - hăng hái xông xáo, một tay dàn xếp, một kẻ tích cực, một

thương nhân thời đại mới thực thụ. Tháng Mười hai năm ngoái nguyên một tuần lễ liền ngày nào bộ phim ngắn ba mươi lăm phút *Phố Dean* của tôi cũng được chiếu tại Đền thờ Nghệ thuật Tuyệt đích. Trong những nhà hàng sạch bóng, quanh những hồ bơi mờ mờ khói tỏa, trong những bồn thủy lực sùng sục, tôi tiến hành các thương vụ. Công việc tiến triển tốt và mọi chuyện đều trông rất khả quan. Như thường lệ, chính khi đương sung sướng, tôi lại nhận thấy mình có vấn đề.

Ở LA, anh chẳng thể làm được gì nếu không lái xe. Còn *tôi* chẳng thể làm được gì trừ phi tôi uống. Và cái tổ hợp uống-lái đó, ở ngoài đấy thực không khả thi. Dù anh chỉ nới lỏng dây an toàn hay gạt tàn thuốc ra đường hay là ngoáy mũi, sau đó sẽ có một cuộc mổ xẻ kiểu nhà tù Alcatraz với nhiều câu hỏi. Anh cảm thấy là, có bất kỳ sự vô kỷ luật nào, bất kỳ biến đổi nào, là có ngay tiếng còi í e, một loạt đầu ruồi súng chĩa vào, và một con lợn đi trực thăng lên thẳng ngắm bắn ngay đầu anh.

Vậy thì một gã khốn khổ làm gì được đây? Anh ra khỏi khách sạn, khách sạn Vraimont. Bên trên quận Watts nóng sôi là đường chân trời lem luốc một phết mũi dãi xanh lè của Thượng đế. Anh bước sang trái, sang phải, anh chỉ là con chuột cống trên dòng sông người hối hả. Nhà hàng này không phục vụ rượu bia, nhà hàng kia không phục vụ thịt thà, nhà hàng nọ không phục vụ những người thích tình dục khác giới. Anh có thể vác cái đầu tinh tinh đi gội, anh có thể đem của quý đi xăm hình, hai mươi bốn tiếng sáng đêm, nhưng anh có ăn trưa được không? Và nếu có nhìn thấy một bảng hiệu phía bên kia đường chớp nháy dòng chữ BÒ - BIA - THẢ CỬA, anh quên nó đi được rồi đấy. Cách duy nhất để băng qua đường là phải được sinh ra ở đấy. Các biển báo dành cho khách bộ hành đều bảo KHÔNG ĐƯỢC ĐI, tất cả, quanh năm suốt tháng. Đấy là thông điệp, là nội dung của Los Angeles: đừng đi. Ở trong nhà đi. Đừng đi bộ. Lái xe đi. Đừng bước. Chạy đi! Tôi thử đi taxi. Vô ích thôi. Tài xế taxi là những người Sao Thổ thậm chí còn không rõ hành tinh này đi bên trái hay bên phải nữa là. Việc đầu tiên anh phải làm, mỗi chuyến đi, là dạy cho bọn tài xế ấy cách lái xe.

Tôi uống say rồi gọi cho hãng Thuê-Một-Mớ để thuê một chiếc Boomerang sứt sẹo theo gói tiết kiệm cho bốn ngày thuê.

Tôi lái xe diễu quanh kẹp một chai rượu giữa đùi. Bel-Air, Malibu, Venice. Thế rồi trong đêm cuối cùng tôi phạm một sai lầm lớn, rồi vấp phải cái vụ tồi tệ mà tôi đã kể anh nghe. Tôi không muốn nghe có vẻ xét nét, nhưng đấy thực sự là một sai lầm lớn. Tôi đang phóng vèo vèo trên đại lộ Hoàng Hôn: đơn thuần vì nổi hứng nên tôi mới dạt sang trái dừng gần nhà hàng Scheldt, ở đây tôi trông thấy mấy con nhỏ da đen khêu gợi đang diễu hành mặc chiếc quần soóc chạy bộ bé xíu màu phơn phớt... Mà thôi kết cục là, bằng cách nào đó, tôi đang nằm dài trên ghế trước trong chiếc Boomerang, quần dài tụt xuống mắt cá, tận hưởng cú thổi kèn giá hai mươi đô do một cô nàng thần tốc người Zulu tên Agnes. Ý tôi là, anh không thấy giá cả rất phải chăng sao? Thật là một quốc gia dễ chịu. Giá trị mới thật là. Với tình trạng đồng bảng như lúc đó, tính ra hai mươi đô chưa tới chín bảng! Nhưng tôi và Agnes lại có vấn đề. "Đây là lý do vì sao người ta gọi là cương cứng đấy," tôi nhớ mình giảng giải cho cô ta. "Cương lắm mới cứng được chứ không dễ mà cứng đâu. Khó lắm đấy." Agnes đang mất dần kiên nhẫn lẫn thu nhập, còn cả hai chân tôi gần như đã thò hẳn ra ngoài cửa sổ chiếc Boomerang thì có tiếng tay vỗ sầm trên nóc xe.

Tôi nghĩ: đụng luật rồi. Cảnh sát kiểm soát mãi dâm! Tôi ngóc cổ lên. Một bà nội trợ lộng lẫy, mặc áo choàng ngủ, đang săm soi nhìn qua cửa sổ hông xe để mở, hai giày tôi đóng khung lấy gương mặt bà ta. "Nhanh lên nào ông bạn," bà ta bảo. "Anh đang đậu trên lối vào nhà tôi đấy!" Ngay lập tức, Agnes nhổ toẹt thằng bé của tôi ra khỏi mồm như thể đấy là một con hàu ôi, và bắt đầu ré lên chửi lại kẻ địch đáng ghét của cô ả - cái thứ ngôn ngữ của Agnes, thật không tưởng tượng được: đến cả tôi mà còn thấy gớm. Cô ta rủa xả những trò trả thù tỉ mỉ vào người phụ nữ, vào chó mèo, vào con cái của bà ta, kèm theo những từ ngữ thật riêng tư đề cập đến những bộ phận và xú khí của phái yếu mà đến tôi cũng chưa từng trải nghiệm qua lấy một món nào. "Được thôi kêu cảnh sát vậy," rốt cuộc người phụ nữ kia nói, và bước vào nhà... Tôi cứ quơ quào giãy giụa nhưng vì Agnes vẫn đang bò rạp giữa hai chân tôi lại thêm chai whiskey và đủ thứ khác nữa nên dường như tôi chẳng thể ngoạy ngọ ngồi thẳng dậy được. Chợt cánh cửa sau gáy tôi bật mở, trong

xe bừng sáng như có đèn chớp, và đứng đó hầm hè nhìn xuống tôi là một tay ma cô đen bóng cao cỡ hai mét cùng một cây gậy bóng chày bằng gỗ hồng đào trong tay.

Ôi, chưa khi nào anh cảm thấy trần trụi hơn thế được đâu. Không - không bao giờ. Có cái vẻ gì đó từ cây gậy bóng chày, lớp bề mặt nham nhám phủ nhựa thông hoặc là để trơn ấy, đưa ra một sự sáng tỏ khó chịu, nhắc cho tôi nhớ vì sao trước đây tôi đã tránh xa quán Scheldt cùng đám gái châu Phi dễ thương và những dịch vụ thổi kèn giá hời của họ. *Tất cả những thứ này đều rất nghiêm trọng rất bạo lực và xấu xa và côn đồ. Mày không thể lòng vòng thị sát khu ổ chuột, không phải là ở đây, bởi vì ổ chuột sẽ cắn trả.* Agnes vừa lách qua cửa phía bên kia thì tên da đen lừng lững giơ tay búa lên. Tôi nhắm nghiền mắt. Không chút từ tâm. Tôi nghe thấy một tiếng gầm gừ, tiếng không khí vụt qua, tiếng răng rắc rọn người, thế rồi bằng những cử động chính xác trơn tru đến ngạc nhiên tôi ngồi thẳng dậy và nói *"Tiền"*, rồi rút ví tiền ra, xòe năm tờ hai mươi đô phe phẩy trước cái bản mặt đen thui nhễ nhại, sập đóng cửa xe, vòng ngón tay làm dấu OK, đoạn điềm nhiên lái xe ra khỏi Rosalind Court. Kế đến, tiếng còi hụ inh ỏi ré lên bám đuôi tôi. Để lại hai vạch dấu lốp xe liền mạch, nóng rát, tôi phóng thẳng vào đại lộ Hoàng Hôn, vượt ba đèn đỏ và ngoạn mục đâm sầm đáp xe vào bãi bên dưới khách sạn Vraimont. Tôi chuồi ra khỏi cửa xe và vọt vào thang máy. Tôi lồm cồm đứng dậy, kéo cái quần lúc này đang cùm hai mắt cá lên, rồi cố kéo lần nữa. May quá may quá may quá, ôi may quá, tôi luôn miệng lẩm bẩm, khi đang rửa sạch máu mũi trong căn phòng số 666. Người ta thậm chí còn không để ý thấy hai đèn trước bị bể và thêm một vết xước to tướng trên khung cửa chiếc Boomerang khi ngày hôm sau tôi lỉnh chiếc xe vào trả lại cho Thuê-Một-Mớ. Trong bộ vest nghiêm chỉnh tôi tì người ký lại biên lai tín dụng, những ngón tay bầm giập phản chiếu trên thùng xe cháy sém. Sau lưng tôi, dưới ánh đèn huyền hoặc, đại lộ Hoàng Hôn vẫn trôi xuôi.

Một tiếng đồng hồ sau tôi đã thắt dây an toàn trên phi trường LA. Khoang hạng nhất: Đền thờ Nghệ thuật Tuyệt đích - họ đãi. Nâng cốc chúc mừng John Self với martini pha sẵn, bản thân tôi cũng là một bình pha cocktail đầy những hân hoan và khiếp sợ. Tôi vừa mới đọc qua tờ *Một phút mỗi ngày* về một loạt

vụ đánh đập và ngộ sát ở Rosalind Court: đêm hôm kia người ta tìm thấy một tay chuyên gia máy tính người Nhật và một nha sĩ người Đức mặt mũi bị đập nát bét trong bãi giữ xe. Tôi nghĩ là mình bị choáng váng, hay là đang chịu phản ứng. "Mày may mắn, *may mắn* quá," tôi vừa lầm bầm, vừa nhìn trân trối xuống rặng núi đá hay rặng khói hay rặng dây thừng bên dưới xuyên qua tầng mây phủ được tạo thành do tuyết hay những đường vòng quanh núi... Chễm chệ trên ngai vàng bên cạnh là một chàng trai trẻ nho nhã - bộ vest doanh nhân mùa hè, nước da rám nắng vùng Cali, mái tóc dày không cắt lớp: tôi đoán hắn là diễn viên. Hắn ngước mắt nhìn lên khỏi cuốn sách và nhấp một ngụm sâm banh. Hắn nâng ly lên. "Uống mừng cho may mắn nào," hắn nói. "Và cho cả tiền." Ừ thôi, tôi thì không cần ai xúi, chẳng bao lâu sau đã ba hoa huyên thuyên hết những ước mơ và nỗi sợ của mình. Hóa ra hắn từng đi chiêu mộ tại Festival. Hắn đã xem *Phố Dean*, và thích những gì mình đã xem. Rồi tiếp đến là sao? Tôi kể cho hắn nghe về *Đồng tiền bất lương* - một bộ phim ngắn khác, không có gì to tát. Chúng tôi chuyện trò, chúng tôi vạch kế hoạch, chúng tôi trao đổi số điện thoại, như anh thường làm trên máy bay: là do rượu bia đã uống, là do cái không khí bít bùng và những câu chuyện làm giàu cấp tốc, là do tính dâm dục của việc du hành cả.

"Tôi sẽ gọi cho anh," hắn nói, khi lối đi của chúng tôi chia ngả tại phi trường Kennedy. Ô thật nhỉ, tôi nghĩ, khi sắp hàng mua vé về London. Ba ngày sau hắn gọi tới căn hộ tôi. Hắn bảo, "Chúng ta có Lorne Guyland. Chúng ta có Butch Beausoleil. Chúng ta có tám triệu đô la, và vẫn còn tăng nữa. Nhấc đít lên máy bay đi, Bảnh Tỏn, chúng ta hãy cùng nhau làm *Đồng tiền bất lương*."

Giờ tôi có thể nhìn thấy mình. Tôi đang ở trong căn hộ thiết kế nhìn xuống Thung lũng Silicone. Mặt trời chiếu sáng nhưng không chút bụi bay. Tôi tự tin đi giữa đám chuyên viên kỹ thuật, những ý tưởng gia và các nhà tư vấn sáng tạo, những kỹ sư và đám hoàn thiện thành phẩm. Ai đó chỉ cho tôi bản phác họa hai tai và mũi mới của tôi. Tôi tì người vào giá vẽ để thông qua một mẫu lông hạ bộ. Mấy tay chuyên về tìm kiếm

tra lại lần nữa những chi tiết kỹ thuật của tôi. Tôi có cuộc họp sơ bộ với mấy tay lo khâu tóc tai. Chúng tôi chuyển qua khâu di truyền, những lập trình viên ADN, ngân hàng huyết thanh. Thỉnh thoảng tôi nói những lời như là "Coi bộ tốt đó, Phil," hay là "Cái này bảo đảm được tới đâu, hả Steve?", hay "Đúng rồi, Dan, nhưng liệu nó có chịu nổi không?" Rốt cuộc khi tôi rút ví ra, im lặng bao trùm.

"Được rồi, mấy anh, giờ thì tôi muốn nói cho thật rõ ràng này. Tôi sẽ trả mức cao nhất và tôi mong có thứ tốt nhất. Tôi không quan tâm tốn đến đâu. Tôi muốn nó thật sang, thật quý tộc, tôi muốn thứ tốt nhất mà tiền xương tiền máu mua được. Làm đi, mẹ kiếp, và lần này phải đưa cho tôi *đúng thứ* đấy."

* * *

Giờ Selina Street về sống ở đây thì kết cấu cuộc đời tôi đã thay đổi hay ngả màu đi rồi. Cái căn hộ không được yêu thương rồi cũng gắng gượng rên lên từ từ đáp lại sự hiện diện của phụ nữ. Căn hộ khó nhọc, cử động chưa thuần thục, ngồi thẳng thớm lên và cố gắng trông cho có vẻ lịch lãm, chu đáo và niềm nở. Hiếm hoi lắm tia lấm lét giả dối mới chiếu xuyên qua mặt nạ. Nó đã hành động thông minh hơn. Căn hộ xếp khăn tắm lại cho gọn ghẽ. Nó tránh xa lối sống độc thân. Phải, mùi của nơi này, thậm chí với cái mũi nghẹt của tôi, cũng đã cải thiện đáng kể. Điều này thì tôi phải cảm ơn mớ dầu thơm sữa tắm miễn thuế của Selina, mùi giặt ủi mới cứng nồng nặc của quần áo cô ta, mùi dầu dưỡng đắt điếng trên da thịt cô ta cùng sự bài tiết trơn tru của vùng da thịt ấy. Thậm chí ngay lúc này đây cô ta đã quay lại bồn tắm rồi, cô nàng Selina lưỡng cư này. Chẳng mấy chốc tôi sẽ nghe thấy cô ta chải chuốt trong phòng ngủ, nâng niu những đường cong của mình với ren và lụa. Chúng tôi sẽ đi ăn tối trong một nhà hàng đắt tiền, rất đắt tiền, Selina lên đồ để đến những chỗ ấy... Căn hộ có cảm giác như tốt hơn, được chăm nom tốt hơn. Chẳng phải cô ta là người yêu nội trợ hay chăm chỉ quét tước gì. Bây giờ bà lau dọn đến đây ngày một lần, thay vì mỗi tuần một lần. Nhưng Selina rất có năng lực, rất thực tế. Cô ta rất đáng đồng tiền bát gạo.

Và khi có gái trong nhà thì anh chẳng thể nào sống cuộc đời như trước. Chỉ là chẳng thể nào. Tôi biết: tôi đã kiểm tra. Thủ dâm sau khi xỉn với lại giường chiếu bị bỏ bê - anh không thể làm được. Xì mũi vào phin cà phê - không có cơ hội. Tiểu tiện vào bồn rửa - bọn họ chẳng chịu đâu. Không có phụ nữ nào xứng danh phụ nữ mà lại cho phép chuyện đó xảy ra. Phụ nữ có những cách thức duyên dáng. Không có phụ nữ, cuộc đời là quán rượu, là quán bar đê tiện lúc ba giờ kém mười lăm... Này mấy anh, mấy anh có bao giờ để ý, rằng cái loại quần lót màu đen màu xanh màu đỏ vẫn sạch sẽ nhiều ngày liền, chứ còn quần lót màu trắng thì - quần lót trắng *bị* gì thế nhỉ? Chúng chỉ sạch chưa được một tiếng. Mấy cái quần lót đểu giả, láo toét, bung bét này là thế nào ấy nhỉ? Mà thôi, có Selina ở đây, cuộc đời tôi phải sống cùng quần lót trắng. Chúng hay hơn, thật đấy, tôi nghĩ thế, cho dù anh cứ phải thay quần luôn.

Tôi đi sang phòng bên cầm theo thức uống ưa chuộng của Selina. "Hừm," cô ta nói. Cô ta đứng trước gương vận bộ cánh nhà thổ chuyên nghiệp từ đầu đến chân. Tài năng ghê. Nghệ thuật ghê. Cô ta quay lại. Những đường nét gợi tình của cô ta không hẳn là thật vun thật đẫy. Mà chỉ là nổi bật quá đỗi. Mông, mẹt, bụng, vú - chỉ là nổi bật quá đỗi. Cô ta trông gợi dục trong phục trang của mình đến nỗi tôi muốn lại lột hết chúng đi, hoặc hay hơn, hay hơn nhiều, tôi muốn vén vài mảnh sang bên.

"Lại đây," tôi bảo.

"Không."

"Sai lại không?"

"Anh biết tại sao mà."

"... Hôm nay anh có gặp Terry Linex. Hắn gửi tình yêu của hắn đến cho em đấy. Có tin tốt về khoản trợ cấp thôi việc của anh. Hắn ta bảo sẽ được những phân nửa con số sáu chữ số."

"Vậy là nhiêu? Năm mươi nghìn ư?"

"Từ từ nào."

"Vậy thì lại thêm lý do nữa đây. Terry Linex đã sàm sỡ em."

"Hả? Khi nào?"

"Em nghĩ hắn chỉ muốn sờ soạng tí. Nhưng rồi lông nheo của em lại kẹt nơi khóa quần hắn. Rồi hắn..."

"Trời ơi, thôi đủ rồi! Lại đây."

Cô ta ư ử không.

"Sao lại không?"

Cô ta xóc xóc chiếc váy đen. "Anh biết là tại sao mà."

Nói thật tôi nào có biết vì sao. Dạo gần đây chúng tôi hay cãi nhau về tiền, nhưng mà có lẽ lại do bản mặt tôi. Trước giờ chẳng khi nào bản mặt tôi ra hồn lắm, giờ nó vẫn sưng vêu, phía trên bên trái ấy. Cái răng ấy lại bộc phá lần nữa. Tôi mang cái mồm thê thảm đến Martha McGilchrist, bà này cáu kỉnh rút hết mủ trong răng cho tôi. Bất cứ em nào tơ tưởng làm người đấu tranh cho nữ quyền phải đến gặp Martha McGilchrist nhé. Trời đất bà này lại đực kinh. Bà ta làm cho tôi thấy mình như một ngôi sao bé nhỏ. Martha McGilchrist - bà ta *cục súc*. Bà ta còn nói là khi nào răng tôi đau trở lại, mà nó lại sẽ đau, thì tôi sẽ không thể nào giữ lại nó được dù là vì tôi yêu quý nó hay là tôi không muốn tốn tiền đi chăng nữa. Cái răng này sẽ phải chờ đến California, cùng với mọi thứ khác.

Tôi quát nạt Selina một lúc rồi quay lại sofa cùng ly rượu. Ti vi đang mở. Ti vi lúc nào cũng mở. Trưa nay, khi đi ngang qua quảng trường, tôi thấy hai con chó dính vào nhau như xiên, lưng kề lưng. Hai người chủ đứng quanh đấy, chờ đợi. Hai con chó cũng chờ đợi: chúng trông luống cuống, ngớ ngẩn, nhưng kiên cường. Trước đây chúng đã từng kinh qua cảnh này, hay ít nhất những đồng loại của chúng đã phải thế. Nếu anh cố mà tách chúng ra thì sẽ nguy hiểm lắm đấy... Tôi xem trên truyền hình đoạn phim ngắn thiên nhiên về loài rắn hai đầu. Giống này quý hiếm và tuổi thọ không cao. Chúng luôn luôn hục hặc về thức ăn và về hướng di chuyển. Chúng luôn luôn cố giết và ăn thịt lẫn nhau. Không lâu sau đấy một đầu sẽ là đầu trội. Đầu nhỏ hơn buộc phải lẽo đẽo theo cùng nhưng chẳng có được quyền quyết định gì nữa. Cách dàn xếp này giúp chúng sống được thêm ít lâu nữa. Nhưng cả hai rồi đều nhanh chóng ngỏm.

Nếu có một thứ mà tôi nghĩ mình biết chắc, đấy là cái sự tôi phải cưới Selina. Chuyện này thì tôi khá là chắc, tôi nghĩ thế. Phải rồi, đã đến lúc tôi phải ổn định cuộc sống, phải trưởng thành. Thực ra thì có lựa chọn nào đâu: việc không ổn định và

không trưởng thành đang giết dần giết mòn tôi. Tôi phải từ bỏ nó thôi, từ bỏ khi còn trẻ, trước khi quá muộn.

Tôi phải cưới Selina và ổn định cuộc sống và gây dựng một gia đình. Tôi phải được chắc chân. Chúa ơi, chắc chân nghe sao mà đáng sợ quá. Ổn định cuộc sống - cái này có vẻ hơi phiêu lưu, hơi nông nổi, đối với tôi. Có con ư! Trò này cần phải gan lắm. Trở thành người chồng người cha ư: thế thì phải bạo ngang đồ tể. Thế nhưng gần như ai rồi cũng co mình vào đấy hết. Tôi cá là *anh* cũng đã hay cũng sẽ sớm thôi. Tôi nghĩ tôi cũng muốn thế chứ, theo một cách nào đó.

Tất nhiên là, còn đang thiếu cái gì đó. A, anh thấy rồi à. Anh không mù nhỉ. Nhưng nó lại thiếu vắng trong tôi, trong cô ta, thật sự là thiếu, và sẽ chẳng bao giờ có ở đấy. Tôi và Selina vừa vặn hợp nhau. Chúng tôi hòa hợp đến từng li từng tí. Tôi phải cưới Selina. Bằng không, tôi chỉ có chết. Bằng không, sẽ chẳng ai cưới cô ta, và tôi sẽ hủy hoại thêm một cuộc đời nữa. Bằng không, tôi nghĩ có lẽ cô ta sẽ vòi cho đến xu cuối cùng mà tôi có.

* * *

Hôm nay tôi đoạn giao với thói quen và nếp cũ, để ăn trưa tại nhà hàng Sơ Sinh. Sơ Sinh là một cái hang bé xíu nực nội với tường bọc nhựa và bàn ăn ốp mi ca, nửa là quán cà phê rẻ tiền, nửa là quán ăn bình dân cho đám du thủ du thực, quản lý là một nhóm người Ý có tiền cùng với đám ô hợp - mấy bà giúp việc nhà người bản xứ, phụ nữ vô gia cư hoàn lương, đám lao công thành phố London. Ở trong này anh gặp đủ loại người, từ công nhân vệ sinh đến tầng lớp quản lý cấp trung. Thực đơn chủ đạo là khoai tây chiên, nhưng chỗ này được phép phục vụ đồ uống có cồn. Bằng không thì làm sao nơi này mong tôi làm thực khách cho được? Bữa nay tôi gọi xốt thịt cộng thêm hai phần rau và một bình vang đỏ - như thế đối với tôi, một chuyên gia mọc rễ tại những Hốc Pizza và Lán Bánh Kẹp, những Ổ Bánh Mì Thịt và Lều Xúc Xích, là tương đương với một nhúm gạo lức và một ly vitamin C loại sủi bọt. (Quanh đây cũng *có* những nơi phục vụ thức ăn có lợi cho sức khỏe đấy chứ, chủ là

những tay hippie về già hay mấy người Đan Mạch không biết cười. Nhưng tôi sẽ không ăn mấy thứ rác rưởi ấy đâu. Còn lâu.) Tôi đang ngồi đấy chờ họ dọn thức ăn ra thì Martin Amis bước qua cửa - cái tay nhà văn mà tôi có tán chuyện cùng trong quán rượu tối hôm nào ấy, anh biết mà. Trong quán khá đông khách, nên hắn ta tần ngần cho đến khi nhìn thấy băng ghế trống tại bàn tôi. Tôi không nghĩ hắn nhìn thấy tôi đâu.

Martin ngồi xuống đối diện và nhanh chóng trải một cuốn sách ra ngay trước mặt. Cu cậu này rồi hỏng hết mắt thôi... Còn tôi, trong đầu tôi chất đủ thứ, bao gồm một cơn váng vất tuyệt vọng, và hoàn toàn không có hứng thú dây dưa vào những tình huống phức tạp. Tối qua đã là một tình huống mới rồi. Cocktail: 17 bảng. Ăn tối: 68 bảng. Selina: 2.500 bảng. Anh nghe thấy rồi chứ, hai nghìn rưỡi. Vụ sướng bằng tay ở Đảo Sung Sướng ấy mà - nói cho biết nhé, She-She biếu không đấy. Tôi đang mất quyền kiểm soát, tôi đang vỡ vụn. Một năm trước, một buổi gây quỹ lung linh nến dài hai tiếng đồng hồ của Selina hẳn chỉ đem lại cho cô ta một cái bạt tai (này, chắc chắn là tôi đã ra tay rất lịch sự, không phải ở trong nhà hàng hay những nơi công cộng mà là trong chiếc Fiasco hay trong căn hộ tôi thôi). Tôi thực đang rạn nứt, thực đang xuống cấp. Tôi đưa tấm séc cho cô ta trong phòng ngủ. Cô ta gấp lại bỏ vào mép áo ngực đen. Rồi sau đó, ôi chao, tôi được lại quả. Một tiếng đồng hồ sau điện thoại reo lên. "Đừng trả lời," Selina thủ thỉ. Nhưng tôi chào đón sự phá bĩnh, đến mức mà Selina phải phàn nàn. Tôi và cô ta rời nhau ra (giống như là cố gỡ một sợi dây giày xơ xác ra vậy) và tôi lảo đảo bước đến trả lời cuộc gọi. Fielding Goodney, cùng với đủ loại diễn biến mới: một "kịch bản trong mơ" đã được Doris Arthur gửi đến, Caduta Massi và Butch Beausoleil đã đặt bút ký, Spunk muốn tham gia, Lorne muốn bỏ vai - Lorne Guyland đang phát rồ, hay là rồ từ hồi nào tới giờ. Tiền đang từ trên trời rơi xuống nhanh đến mức Fielding còn chụp không kịp. Tươi tỉnh, hồ hởi, tôi quay lại phòng bên, chai brandy ve vẩy trên tay, và làm cho Selina phải nguyền rủa mẹ sao lại sinh ra mình. Hai nghìn rưỡi bảng - từng ấy là bộn tiền. Nhưng Fielding đang nói đến hàng triệu. Nếu mọi chuyện hanh thông, tôi sẽ có khả năng ngủ với Selina mỗi đêm cho đến mãn đời.

Rượu đến. Tôi cũng bảo mang thức ăn ra luôn, thế nên tôi chồm tới trước và bảo, "Số mệnh thôi."

Hắn ta ngước nhìn lên thoáng vẻ hoảng hốt - nhưng rồi hắn lại bình tâm và mỉm cười. Hắn nhận ra tôi. Người ta thường vậy. Tôi chưa từng gặp vấn đề ấy, cái vấn đề mình không được người ta nhận ra ấy. Đấy là phản ứng kịch liệt anh gặp khi mang bề ngoài như tôi.

"Ô chào," hắn nói. "Chúng ta không thể gặp nhau như thế này mãi được."

"Vậy chứ *anh* đang làm gì nơi cái xó xỉnh này? Sao anh không đi ăn trưa với mấy tay, mấy tay xuất bản hay gì đấy của anh đi?"

"Coi nào. Tôi dùng bữa trưa với nhà xuất bản của mình hai năm một lần. Anh làm gì?"

"Tôi làm trong ngành phim ảnh," tôi đáp. "Lên đến tận đây này."

"Vậy sao anh không ăn trưa với Lorne Guyland đi? Hiểu ý tôi rồi chứ? Chuyện ấy đâu có thường xảy ra."

"Cái gì khiến anh đề cập đến Lorne Guyland thế?" Có lẽ hắn đã nhận ra *tôi* - hay là *nhận diện* tôi. Dầu gì thì tôi cũng khá nổi tiếng trong một số giới.

"Chẳng gì cả," hắn đáp.

"John Self." Tôi chìa tay ra và hắn bắt tay tôi.

"Martin Amis."

"Ghi nhận."

"Này," hắn hỏi, "có phải là... phải anh là tay làm mấy đoạn phim quảng cáo, mấy đoạn người ta cắt không cho phát sóng ấy?"

"Tôi đấy."

"À." Hắn gật gù. "Tôi nghĩ mấy đoạn quảng cáo ấy buồn cười vãi. Bọn tôi ai cũng nghĩ thế."

"Cảm ơn nhé, Martin," tôi đáp.

Cô phục vụ xuất hiện cùng cái đĩa đầy ứ nghi ngút khói của tôi. Cô ta ghi món của Martin. Hắn ta lại làm tôi ngạc nhiên khi chọn món điểm tâm điển hình cho đám thường dân - trứng, thịt muối và khoai chiên. Không, tôi không nghĩ người ta trả cho nhà văn nhiều lắm đâu.

"Bánh mì nướng nhé?" cô ta hỏi, cô mang nét Ý, mặc dầu màu da đã được môi trường nhà bếp cho nhập tịch triệt để.

"Không, không cần bánh mì nướng đâu, cảm ơn."

"Còn thức uống?"

"Vậy cho tôi trà," Martin trả lời.

Tôi khoa tay về phía lít vang đỏ đang sủi tăm của mình. "Làm một ly này không?" tôi hỏi hắn.

"Không cảm ơn. Tôi cố gắng không uống vào bữa trưa."

"Tôi cũng vậy này. Nhưng chẳng khi nào thành công lắm."

"Tôi sẽ cảm thấy khó chịu cả ngày nếu uống trong bữa trưa."

"Tôi cũng thế. Nhưng nếu không uống tôi sẽ thấy khó chịu suốt bữa trưa."

"Vâng, thì rốt cuộc chỉ là vấn đề lựa chọn thôi, đúng không?" hắn bảo. "Vào buổi tối cũng vậy. Anh muốn cảm thấy khỏe khoắn vào ban đêm hay vào ban ngày nào? Với cuộc đời cũng tương tự. Anh muốn cảm thấy sung mãn lúc còn trẻ hay lúc về già nào? Hoặc thế này hoặc thế kia, chẳng có cả hai được."

"Thế có phải là bi kịch không?"

Hắn nhìn tôi với chút cẩn trọng. Buồn thay là tôi nhìn theo mắt hắn, và cũng trông thấy những gì hắn thấy. Hai má trắng bệch và đôi môi hồng hào của tôi, miệng mỏng như cái khe đút tiền cùng hàm răng nhuốm nâu - rồi còn mái tóc xác xơ, mái tóc của kẻ nghiện rượu.

"Nhưng rồi anh vẫn chọn ban đêm đấy thôi."

"Phải."

"Rồi đến sáng lại thấy khó chịu." Hắn thích thú liếc qua bình rượu của tôi. "Và đến buổi trưa anh vẫn thấy khó chịu."

"Vâng, nhưng tôi là con cú đêm mà," tôi bồn chồn nói.

Thức ăn của hắn tới - ở đây người ta không có lộn xộn - rồi hắn với lấy lọ muối. Đoạn, vừa dợm ăn, hắn ôn tồn nói, "Tôi có mặt tại sạp báo hôm nọ - khi anh đụng độ với cô gái kia ấy."

"Thế ư?" tôi hỏi lại, cảm nhận được máu trong người nhộn nhạo.

"Tôi nghĩ anh kiềm chế bản thân khá tốt, trong hoàn cảnh như thế. Trò khó chịu."

"Vâng, thật ngượng muốn chết."

"Hẳn thế rồi," hắn vừa trả lời vừa tiếp tục gọn gàng xắn thức ăn, "lẽ ra anh đã có thể tranh luận rằng người đàn ông đó cũng bị lợi dụng thôi mà."

"Đàn ông nào?"

"Trong hình cũng có người đàn ông, phải không nhỉ."

"Không. Cô gái chỉ có một củ lặc chĩa ngay mặt."

"Thế anh nghĩ cái củ lặc ấy là của ai thế hử, ông thông minh?"

"Vâng nhưng đám phụ nữ không nghĩ đấy là lợi dụng. Họ nghĩ rằng, họ nghĩ rằng thực ra thì đàn ông nào cũng muốn làm mấy trò đó cả."

"À, vậy thì phụ nữ sai rồi, đúng không nào," hắn nhỏ nhẹ đáp. "Tôi sẽ không muốn làm thế. Anh sẽ không muốn làm thế. Anh chàng đấy làm thế vì tiền, cũng như mấy cô kia thôi."

"Cũng phải có vài thằng thích làm thế chứ. Khi còn trẻ hơn ấy, tôi luôn nghĩ trông thế thì kiếm tiền dễ như chơi. Mà đừng quên, vài cô cũng thích trò này nữa đấy."

"Anh nghĩ thế sao?"

"Ồ hẳn rồi," tôi đáp. "Tôi có quen một cô chụp cho *Phóng khoáng*. Nội nhắc đến chuyện đó thôi cô ta đã bật khóc vì tự hào rồi."

"Tự hào ư?... Phải, thế thì tôi nghĩ cũng có lý."

"Lý thế nào?"

"Nghệ thuật cho giới bình dân," hắn bảo, rồi chùi miệng. "Mà này, tôi phải đi thôi."

"Coi kìa," tôi nói, "anh phải để cho thức ăn tiêu hóa đã chứ. Thế là không có lợi cho sức khỏe đâu. Làm ly nào."

Hắn lắc đầu. Trước khi đi, hắn chìa bàn tay không cầm gì ra và tôi bắt tay hắn.

"Rất vui được nói chuyện với anh đấy Martin."

"Gặp lại anh sau nhé John."

John. Tên gì vậy, hử? Tên ấy có nghĩa là nhà xí, là trò bịp. Tôi đẩy đĩa thức ăn sang bên rồi ngồi dựa ra sau với bình rượu. Tôi châm điếu thuốc. Tôi suy tư. Nghệ thuật giới bình dân... *Phải rồi*. Khi Vron nức na nức nở sau lúc khoe cho thằng con ghẻ tương lai xem những hình ảnh mình đang trần truồng làm trò vì tiền, cô ta đã giải thích cho tôi - một cách thật dông dài

cùng nước mắt nóng hổi vẫn còn lấp lánh trên đầu mi - rằng trước giờ cô ta *luôn luôn* sáng tạo. "Tôi *luôn* sáng tạo đấy John à!" cô ta cứ nói đi nói lại, như thể tôi luôn miệng bất kính thưa rằng cô ta chỉ sáng tạo có đôi lúc thôi hay là đến gần đây mới sáng tạo. Vron khẳng định rằng thời còn đi học mình đã khá môn nghệ thuật, thường được thầy môn nghệ thuật khen. Cô ta lấy ví dụ về kỹ năng vá mạng quần áo và năng khiếu trang trí nội thất của mình. "Tôi vẫn luôn biết là một ngày nào đó mình sẽ lên sách," cô ta bảo, lại với tay lấy tờ *Phóng khoáng*, "và bây giờ ấy mà John, ước mơ ấy đã thành hiện thực." Cô ta hài lòng vuốt phẳng trang ảnh trong lòng mình: là Vron đấy, "Vron", quỳ hai tay hai chân, góc chụp ba phần tư từ sau tới, mang vớ dài, giày gót nhọn cao vút và chiếc quần cộc đỏ tía được lột ỡm ờ đến khoảng giữa vùng hông lỗ chỗ ngấn mỡ của cô ta. "Đẹp quá," tôi nghe thấy bố mình nuốt ực đằng sau. "Cậu thấy không John," Vron bảo, "nếu như cậu có cái gì mà sáng tạo ấy nhỉ..." "*Khiếu*," bố tôi đỡ lời. "Khiếu sáng tạo ấy mà John, thì tôi nghĩ cậu phải... phải phô ra tài năng *của cậu* John à. John, nhìn đây này." Cô ta lật sang trang. Đây là Vron nửa nằm nửa ngồi trên tấm thảm trắng như lông mèo, một chân ngoặc lên khuỷu tay, một tay đang bận rộn với cái rãnh chia đôi chính giữa, một xúc cảm dữ dội hiện trên khuôn mặt đang ngoảnh sang bên. "Cậu có thấy ở đây tôi phô ra đến mức nào chưa hả John? Đấy là điều mà Rod luôn miệng bảo tôi, tay phó nháy ấy mà, John. Anh ta luôn miệng bảo: 'Phô ra nào, Vron, phô ra nào!'... Nửa tiếng sau tôi bỏ về. Lúc đó Vron và Barry lại đang nức nở, nức nở một cách hàm ơn, một cách khuây khỏa, trong vòng tay nhau."

Và nghe chuyện này này. Tôi sẽ chỉ kể ra một lần một thôi đấy.

Ba năm trước, khi tôi bắt đầu kiếm được kha khá tiền so với những thứ khác mà tôi đang làm trước đấy, thì bố tôi gặp phải trục trặc trong sòng bài và trên trường đua nên lão ta... Anh có biết lão *đã làm* gì không, cái thằng cha xỏ lá ấy? Lão gửi một hóa đơn tính hết những chi phí đã bỏ ra để nuôi tôi khôn lớn. Đúng vậy - mẹ nó chứ lão ta tính tiền tôi. Mà tuổi thơ tôi cũng chẳng tốn kém gì lắm đâu, bởi vì khi ấy có bảy năm tôi sống cùng dì tôi bên Mỹ. Giờ tôi vẫn còn giữ xấp tài liệu đó

đâu đây. Đấy là một xấp sáu tờ giấy khổ lớn, được đánh máy. *Đến* 30 đôi giày (phỏng chừng)... *Đến* 4 lần đi nghỉ bằng nhà xe lưu động đến Nailsea... *Đến* lượng xăng dùng chung cho những chuyến đi trên... Lão ta tính tiền tôi mọi thứ, tiền tiêu vặt, tiền kem, tiền cắt tóc, tất tần tật. Lão còn đính kèm một ghi chú, giải thích theo kiểu như thư ký rằng dĩ nhiên đây chỉ là ước lượng chung chung, và tôi không buộc phải hoàn lại cho lão chính xác đến từng xu. Mức lạm phát cũng được tính vào. Tôi làm lão ta tốn hết 19.000 bảng.

Nhưng mà rồi, cả hai chúng tôi đều cư xử rất có chí khí - chí khí cùng một kiểu. Sau khi nhận được thư của bố, tôi uống say và gửi cho lão một tờ séc 20.000. Sau khi nhận được tờ séc, bố tôi uống say và đặt hết tiền vào một con ngựa đang đua tại trường đua Khiên Vàng Cheltenham, con ngựa tên là, tôi chẳng biết nữa, Xóc Lọ hay Thông Đít hay là gì gì đó. Con ngựa còn quá non chưa đủ sức làm ngựa đua và cũng không đặc biệt sung sức gì lắm - nhưng Barry được mách nước tin sốt dẻo. Một trăm ăn tám với lão ta là có vẻ ngon rồi. Lão ta nhờ người đi đặt cược giùm. Một trong những thằng bạn bất lương của lão, Morrie Dubedat, dàn xếp cuộc thương lượng và đứng ra bảo kê cho tiền cược của lão... Mười phút sau Barry phát hoảng và cố hủy vụ cược. Nhưng nhà cái đã đi thuê những tay mặt sắt chuyên hăm dọa người ta rồi nên vụ cược đó phải được giữ nguyên. Barry gập người bên chai whisky, lắng nghe lời bình luận viên trên radio trong ráng chiều nhập nhoạng. Rõ là vậy, Thông Đít lê lết ra khỏi chuồng, mỗi chân chạy một đằng, hí lên rồi đổ vật xuống khi vẫn còn mang miếng che mắt. Cuối cùng bị anh nài ngựa quất cho quy phục, Thông Đít cất bước theo sau những bạn đua đã mất hút tự khi nào. Con ngựa này nhận được lời bông đùa chua cay từ tay bình luận viên, cho đến khi bố tôi đập nát cái radio, uống cạn chai whisky, và bị chảy máu mũi nặng suýt tèo.

Kể từ đấy Barry đã tìm mua cuốn video ghi lại cuộc đua và mãi đến tận bây giờ vẫn còn hả hê về cuộc đua ấy. Thông Đít không những thắng mà dường như còn là con duy nhất sống sót. Tại đợt rào nhảy áp chót có một cuộc dồn cục hỗn loạn. Thông Đít khịt khịt đủng đỉnh đi xuyên qua đám bát nháo ấy -

và một mình một cõi chỉ còn phải nhảy thêm một rào nữa thôi. Con ngựa độc hành này vênh váo thủng thẳng đi tới. Nó chẳng phóc qua rào chắn cuối cùng đó: nó chỉ lử đử leo qua. Đoạn, khi trước mặt chỉ còn là đường đua cỏ bằng phẳng, cách đích đến chưa tới mười mét, Thông Đít lại ngã. Tay nài ngựa, lúc này đã rút roi quất liên hồi, cố gắng leo lên lại. Vài đồng nghiệp của anh ta đang ngã dưới đất cũng có chung ý tưởng. Sau khoảng mười phút - lúc này thì đã có khối con ngựa không nài phóng qua lằn ranh rồi, và một đối thủ khác đã phóng qua rào chắn cuối cùng, và đang thu ngắn khoảng cách - thì rốt cuộc Thông Đít cũng bị quất cho tơi tả để rồi chạy cán đích, về đích trước đối thủ nửa thân mình.

Rồi thì tay nhà cái chỉ là trung gian, không hợp pháp, thế là bố tôi dẫn theo Morrie Dubedat, Paul Béo và hai xạ thủ đi thu tiền thắng cược. Mà lúc đó thì tôi cũng đã tỉnh táo ra và gây ra chút rắc rối hòng cố gắng ngăn tấm séc giải ngân - cho đến khi bố tôi đến ré lên eng éc trong điện thoại. Lão đã lấy được tiền, sau một tháng chiến tranh giữa các băng đảng - cũng không hẳn là lấy được hết tiền đâu, nhưng vẫn đủ để lão ta trang trải hết nợ nần, chuộc lại nhà máy bia, phá banh quán Shakespeare, cho lắp đặt vào đấy bàn bi da, đám vũ nữ thoát y cùng đèn nhấp nháy... Lão ta bảo rồi sẽ trả tiền lại cho tôi, một ngày nào đó. Ai cần? Chẳng có gì quan trọng. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên được cơn nhức nhối từ vết thương ấy. Tôi cũng không nghĩ lão ta có bao giờ muốn tôi quên đi.

Tôi thanh toán hóa đơn - một hóa đơn khá hữu dụng, nào là một hàng brandy tôi đã dung nạp trong tâm trạng ủ rũ. Tôi về lại căn hộ soạn va li rồi chuẩn bị quay lại Mỹ.

5

Chiếc Autocrat phóng nhanh êm ái chạy qua những khu nhà làm sẵn rẻ tiền và những cảnh nối tiếp cảnh đời sống gia đình người da đen, những nhóm huynh đệ và những toán đứng tách riêng trong sân bóng rổ, bóng dáng mấy bà mẹ đang kêu réo đằng sau tấm lưới chắn muỗi. Những chiếc máy bay dễ sợ làm nóc xe limo rung rần rần ở khu nước đen gần sân bay La Guardia. Nhường Đường Cho Khách Bộ Hành, Cấm Rẽ, Vượt Vạch Trắng Là Phạm Luật, Luật Giao Thông Được Áp Dụng Triệt Để, Đi Đúng Làn, Đường Dốc - Giữ Nguyên Vận Tốc. Tài Xế Của Tôi Có Cần Phải Được Bảo Những Điều Này Không? Chỉ cần bảo LÁI ĐI là chưa đủ sao? Chúng tôi chạy ra khỏi khu vành đai nhà lụp xụp để tuồn vào đường cao tốc hun hút. Và đây - lại nữa - đường chân trời như hàm răng sún nghiến chặt, là đường đồ thị, là hình ảnh minh họa của thành phố New York.

Đến khách sạn Ashbery tôi đưa cho tay tài xế hai mươi đô.

"Không thưa ông!" anh ta bảo. "Tất cả đã được thanh toán hết rồi. Ông vui lòng gọi cho ông Goodney khi ông đã nhận phòng được chứ ạ?"

Tôi cố đưa tờ hai mươi đô cho anh ta thêm lần nữa. Anh ta chẳng nhận, thế là thôi tôi nhét vào tay Felix.

"Tôi ghét phải làm trò này với anh, Bảnh à, nhưng anh phải đi gặp Lorne Guyland - tối nay."

"Ôi trời."

Hắn ta giải thích lý do cho tôi. Tôi định cúp máy thì Fielding nghi hoặc hỏi, "Này, anh bay hạng nào thế? Hạng giá rẻ à?"

"Ừ."

"Bảnh ơi, tôi sẽ phải thảo luận thật nghiêm túc cùng anh về những chi tiêu của anh đấy. Sang lên chút đi John. Thật mất mặt quá đi mất. Nhà đầu tư thấy thế sẽ không hay. Thuê nguyên tầng trong khách sạn Gustave đi. Mướn một chiếc trực thăng đi nghỉ cuối tuần với Butch và Caduta ở vùng biển Caribe ấy. Đi mà mua lấy một thùng sâm banh tươi hết lên của quý của anh. Xài tiền đi. Xài đi chứ. Anh mà bay hạng vé rẻ thì anh chẳng có *ích* gì cho tôi cả. Bay hạng siêu thanh đi. Bay hạng tối tân ấy. Mẹ kiếp, Bảnh Tỏn ôi, bay cho *đúng điệu* vào."

Tôi cạo râu, tắm rửa, thay quần áo, uống hết một ca rượu miễn thuế và làm một chuyến taxi nóng nực đến khu East Eighties, Si Wypijewski ngồi sau vô lăng. Hay có lẽ là Wypijewski Si. Dân New York sẽ bảo anh rằng trên thẻ căn cước của tài xế taxi họ sẽ được đặt trước tên. Nhưng ai bảo mới được? Ngay cả với Smith John và Brown David, ở đây làm thế nào mà anh biết chắc được chứ? Tôi từng có lần đi cùng một tay lái taxi tên Siêu Buồn Morgan. Hay có lẽ là Morgan Siêu Buồn. Mà kiểu gì thì đôi mắt anh ta cũng màu nâu và buồn man mác. Đôi mắt anh ta Siêu Buồn...

Nhiệm vụ của tôi á? Đi *trấn an* Lorne Guyland. Theo lời Fielding, Lorne đã vô cùng sốt ruột chờ được trấn an. Một thời gian dài ông ta đã chờ đợi được trấn an mà chẳng nhận được lời nào. "Làm ngay đi, John," Fielding đã khuyên. "Anh sẽ giúp chúng ta thoát khỏi vô vàn khó khăn khi mọi chuyện đang tiến triển đấy." Lorne cần được cam đoan về uy thế trên màn ảnh, về tỷ lệ lời thoại và những lần xuất hiện cận cảnh. Lorne cần được cam đoan về sự trẻ trung của ông ta, về vẻ tráng kiện và sự nổi tiếng nói chung. Lorne muốn được cam đoan về tính chất vai diễn của mình. Tôi cũng vậy này, ông bạn Lorne à, tôi thông cảm lắm.

Vai của Lorne là Gary, người cha xấu xa tồi bại. Tôi nghĩ rằng, theo cách xử lý của tôi, tôi đã miêu tả khá kỹ Gary là người như thế nào. Gary giống như Barry, như Barry Self: một gã má hóp không hiểu biết, một kẻ đam mê mọi thứ khoái lạc, một tay trùm cục súc tự cao tự đại nhưng lại biết khai thác triệt để những vận may điều mắn tuy nhỏ nhặt nhưng liên tục dai dẳng... Sao tôi lại bận tâm đến bố tôi? Ai thèm quan tâm cơ chứ? Quan hệ

giữa cha và con trai thì có gì ghê gớm? Tôi không biết - không phải vì ông ta là bố tôi. Mà vì tôi là con trai ông ta thì đúng hơn. Tôi xoay mòng mòng quanh ông ta, quanh cái thứ gene chống đối, cưỡng đoạt của ông ta... Gary cũng vậy, hắn chứa đựng rất nhiều hình ảnh của bố tôi, cũng như tôi lại rất giống với Doug, gã con trai. Khi ma túy xuất hiện trong đám bột mì, Gary muốn đem số ma túy ấy trả lại cho đám mafia. Doug muốn đem bán chúng ra theo giá thị trường, khoảng chừng hai triệu đô la. Cả hai người họ đều xấu xa và tham lam, nhưng lão Gary là một tay nhát gan - phải, tay nhát gan may mắn.

Fielding bảo với tôi từ trước rằng rắc rối từ phía Lorne có thể là về nhiều mặt. Lorne muốn vai Gary được nâng cấp. Thay vì chỉ là một tay chủ quán rượu hay là sếp quán ăn bình dân, Lorne mong Gary phải là chủ nhà hàng nổi tiếng. Vấn đề về tuổi tác cũng làm Lorne phật ý. Fielding bảo rằng Lorne thậm chí còn nuôi ý tưởng Gary và Doug nên là anh em, thay vì là cha con. Như thế để Lorne hy vọng sẽ làm nhòa bớt khoảng chênh bốn mươi tuổi giữa ông ta và nam diễn viên đồng sự. Rồi, còn nữa, vấn đề những cảnh nóng.

"Em tên Thursday," cô gái ngoài cửa căn hộ thông tầng của Lorne bảo. "Em sẽ gọi vào cho."

Tôi nhìn cô ta õng ẹo băng qua sảnh đi đến bàn giấy. Cô nàng ăn vận theo kiểu đồng phục nữ sinh - áo cánh và cà vạt, váy ngắn xếp li như váy đội cổ vũ, vớ ngắn ngang mắt cá. Cô nàng cao mét tám và trông như một gã đàn ông diễm lệ thích mặc đồ phụ nữ, có khả năng là người hưởng lợi từ hoạt động mãi dâm bệnh hoạn ở xứ California này. Khi cô nàng cúi người bên máy bộ đàm chiếc váy ngắn chơi trò lấp la lấp ló làm lộ ra chiếc quần trắng đang ôm lấy bộ mông cô ả như một chiếc áo ngực. Tôi băn khoăn... Fielding cứ nói mãi rằng Lorne đã "hết xí quách", đã chơi bời hùng hục đến nỗi hom hem xập xệ chỉ trong thập niên đầu tiên đỉnh cao sự nghiệp, mà đấy là một hội chứng quá đỗi thường tình trong ngành phim ảnh. Theo lời Fielding, đã ba mươi lăm năm rồi Lorne chưa từng một lần cương cứng. Dĩ nhiên người ta phải nhớ rằng Lorne, vào thời mình, đã từng là một tay khổng lồ, vĩ đại, to tướng. Trong những năm năm mươi khi đang làm phim *Khổng lồ* ở Tây Ban Nha (lại theo lời

Fielding), Bullion đã thuê những chuyến bay chở đầy gái từ New York, London và Paris chỉ để giữ cho Lorne có đàn bà suốt năm tháng bấm máy. Ông ta đã khoác lác rằng mình có thể xử hết những con hàng ấy chỉ bằng một chai brandy và cái của hườm hườm của mình. Ừ thì lúc đấy Lorne to thật. Tôi nhìn thấy ông ta trên phim ảnh từ bé đến giờ rồi.

"Ông Guyland. Thưa ông, ông đạo diễn của ông đến đây rồi ạ!" Thursday nói bằng cái giọng ngân nga nhấn nhá. Cô nàng cười dâm đãng. "Dĩ nhiên rồi, anh yêu. Sẽ có ngay." Đoạn cô nàng quay lại. "Em xin lỗi nếu em hơi đỏ mặt. Anh Lorne vần em cả ngày. Anh ấy ngay trên tầng trên ấy."

Tôi leo lên cầu thang hình xoắn ốc có lót nệm. Tôi leo từ những chuồng ngựa đến chỗ các vị thần. Lorne hiện ra từ một thảm mây, tầng trời thứ bảy, mặc một chiếc áo choàng tắm dài trắng và xoải cánh tay áo rộng qua bật điều hòa. Ông ta quay người vẻ gấp gáp câm lặng, và khoát tay chỉ về phía bờ cửa sổ - đây là ban công, là ngăn ngồi riêng tư của ông ta, nhìn xuống Manhattan nóng chảy mỡ. Ông ta rót cho tôi một ly. Tôi ngạc nhiên nếm thấy vị whisky, chứ không phải là mật thần thánh, trong cái ly mờ hơi lạnh. Rồi Lorne chăm chú nhìn tôi một hồi thật lâu, với vẻ ngay thẳng lõi đời. Tôi đọc bài diễn văn buổi tối dài nhất trong đời tôi, bảo rằng mình được biết ông ta rất muốn thảo luận về vai diễn, về Gary. Lorne lại chăm chú nhìn tôi một hồi thật lâu. Đoạn cất lời.

"Tôi thấy tay Garfield này là một người đàn ông có phông văn hóa đáng nể," Lorne Guyland nói. "Một người tình, người cha, người chồng, một vận động viên, một nhà triệu phú - nhưng đồng thời cũng là người đọc sâu hiểu rộng, một người có... văn hóa sâu rộng, John à. Một nhà thơ. Một người tìm tòi. Ông ta có mọi thứ trong tay, đàn bà, tiền bạc, thành công - nhưng người đàn ông này lại muốn tìm kiếm sâu xa hơn. John này, cậu là người Anh, cậu sẽ hiểu những gì tôi nói. Ngôi nhà trên đại lộ Park của ông ta là một hòm châu báu chứa đựng những tác phẩm nghệ thuật quý giá. Điêu khắc. Những kiệt tác xa xưa. Nào là màn trướng. Nào là pha lê. Nào là thảm gấm. Những của quý giá đến từ khắp nơi trên thế giới. Ông ta là giáo sư nghệ thuật ở đâu đấy. Ông ta viết những chuyên mục học thuật cho,

cho những, tạp chí học thuật đấy John ạ. Ông ta là một nhà khảo cổ bán thời gian lừng lẫy. Người ta từ khắp nơi trên thế giới gọi cho ông ta xin lời khuyên về nghệ thuật. Trong cảnh mở màn tôi thấy Garfield ngồi tại bàn đọc sách lớn tiếng đọc lên tác phẩm đầu tay của Shakespeare, bìa sách đóng bằng da bê. Bức tường sau lưng ông ta đầy những tranh dầu. Những kiệt tác thời xa xưa đấy John. Ông ta ngẩng đầu lên, và khi ông ta nhìn về phía máy quay, ánh sáng phản chiếu trên kính một tròng của ông ta và..."

Tôi đằng đằng sát khí nhìn qua bên kia căn phòng trong khi Lorne tiếp tục lảm nhảm. Trước hết này, Garfield là ai mới được cơ chứ? Tên của vai này là Gary. Barry đâu phải tên tắt của Barfield đâu, đúng không? Chỉ là Barry, thế thôi. Nhưng thôi, chuyện này chắc chắn chỉ là một trong những khác biệt nhỏ nhặt nhất giữa chúng tôi thôi mà. Giờ Lorne lại bắt đầu hình dung ra danh mục sách Garfield đọc. Ông ta nói một thôi một hồi về một nhà thơ tên Rimbo. Tôi thì tưởng Rimbo là một trong những người bạn của chúng tôi từ các nước đang phát triển, giống như là Fenton Akimbo. Thế rồi Lorne nói gì đấy làm cho tôi ngờ ngợ nhận ra Rimbo là người Pháp. Ông ngu bỏ mẹ đi ông ơi, tôi thầm nghĩ, không phải Rimbo, mà là Rambot, hay là Rambeau[1] gì đó. Tôi nhớ hình như Rambeau có ông bạn hay là kẻ cùng thời, có cái tên như tên rượu... Bordeaux. Bardolino. Không phải, đó là tên Ý, phải không nhỉ? Ôi Chúa ơi, sự kiệt lực vì không hiểu biết gì cả. Mệt nhoài và căng thẳng cho dây thần kinh. Chuyện này thật sự tổn hại đến anh, chuyện không hiểu biết gì ấy. Người ta kể chuyện hài cho anh nghe nhưng anh lại bỏ lỡ hết mọi câu đùa. Anh yếu đi từng giờ. Đôi khi, ngồi một mình trong căn hộ ở London nhìn đăm đăm ra cửa sổ, tôi nghĩ thật u ám, thật khó khăn, thật nặng nề làm sao, khi ngồi nhìn mưa mà không hiểu mưa rơi do đâu.

Vâng, chung quy là, một màn trình diễn be bé kinh khủng đang được dàn dựng cho tôi, ở trên tầng hai mươi mốt này. Ít nhất tôi biết được *điều ấy*. Mang đôi xăng đan mạ vàng Lorne

1. Ý muốn nhắc đến nhà thơ Pháp Jean Nicolas Arthur Rimbaud (1854-1891).

bước với vẻ ngập ngừng đĩnh đạc từ cửa sổ này sang cửa sổ kia, gương mặt nhập thần hếch lên, cả hai bàn tay cùng chìa ra như mời gọi như ban tặng những sự khải huyền mà các vị thánh thần ngày nay đang niềm nở phân phát. Giống như mọi minh tinh màn bạc khác Lorne cao khoảng dưới một mét (có liên quan gì đấy đến dáng vẻ cô đọng, súc tích), nhưng tay khứa này còn ngon lành lắm, anh phải công nhận là thế, với cái lớp vỏ sáng ngời sắc nâu rám và bạch kim như những con robot chúa sản xuất tại Mỹ. Vâng, là vậy đấy: đây không phải con người, tôi cứ nghĩ mãi như thế, mà là một con robot già nua điên loạn, toàn thân làm bằng kẽm bằng crôm bằng những mạch vòng giảm nhiệt. Ông ta giống như xe của tôi, giống như chiếc Fiasco khốn nạn ấy - đã qua thời đỉnh cao từ lâu, giờ chỉ làm người khác khổ sở, và đốt hết bao nhiêu là tiền bạc và cao su và xăng dầu.

Lorne đã tiến sang thám hiểm lối sống xa hoa của Garfield, những phòng trưng bày nghệ thuật mà Garfield quản lý ở Paris và Rome, những chuyến đi nghỉ đắm đuối với opera ở Palma hay Beirut, nhà cửa của ông ta ở vùng Tuscany, Dordogne và quảng trường Berkeley, khu tịnh dưỡng của ông ta ở Barbados, các trại nuôi ngựa giống, sân đậu trực thăng riêng ở Manhattan... Và trong khi con chó già này sùi bọt mép vừa tru vừa sủa cho đến khuya, tôi dành ra một suy nghĩ dịu dàng cho dự án của mình, cái dự án nhỏ nhoi tội nghiệp, mà tôi đã ấp ủ trong đầu quá lâu rồi. Lẽ ra *Đồng tiền lương thiện* sẽ là một phim ngắn đáng xem, với kinh phí khoảng, ví dụ như là, 75.000 bảng. Còn bây giờ thì phim này sẽ ngốn mất mười lăm triệu đô la, mặc dù tôi cũng chưa chắc lắm. Nhưng trong chuyện này tôi phải nắm thật chắc những ưu tiên hàng đầu của mình. Phim có hay cũng chẳng quan trọng. *Đồng tiền lương thiện* cũng chẳng quan trọng. Tiền mới là quan trọng. *Tiền* mới đáng quan tâm.

"Lorne này," tôi lên tiếng. "Lorne này! Lorne à? Ôi *Lorne* ơi?"

"Hồng ngọc, kim cương, ngọc lục bảo, ngọc trai, và thạch anh tím đáng giá cả triệu rưỡi đô la một viên."

"Này Lorne."

"Có gì cứ nói ra đi John."

"À Lorne. Nếu Gary mà giàu đến thế thì hắn quan tâm gì đến mớ ma túy giá vài ba triệu đô trong nhà bếp của hắn chứ?"

"Hả?"

"Việc này dẫn đến tấn bi kịch, đúng không? Suy nghĩ chút đi. Suy nghĩ chút xíu đi. Nếu Gary mà giàu vậy thì Doug cũng giàu. Lẽ đương nhiên bọn họ sẽ trả số ma túy lại. Chẳng vấn đề gì. Cũng chẳng có phim luôn."

"Vớ vẩn! Garfield muốn trả số ma túy. Nhưng cái tên kia, cậu gọi là Doug ấy, hắn muốn giữ lại. Tại sao thế?"

"Phải rồi, tại sao nhỉ."

"Ghen ăn tức ở đấy, John, ghen tị đấy. Hắn ta ghen tị với Garfield."

Thế rồi Lorne thao thao về lòng ghen tị trong hai mươi phút, nào là cái thói ấy mãnh liệt và phổ biến đến nhường nào, nào là một người đàn ông như Garfield (tôi nghĩ có lúc ông ta còn gọi là *quý ông* Garfield nữa) có thể sẽ dễ dàng khơi dậy tâm tình ấy trong một con người hạ tiện, đớn hèn, xấu xa như Doug - ông Garfield này, cùng sự tinh thông, cùng sân đậu trực thăng, cùng học vấn uyên bác, cùng khu tịnh dưỡng ở Barbados, cùng tất tần tật những thứ còn lại ấy. Chỗ này lại ngốn thêm hai mươi phút nữa.

"*Với lại,*" Lorne tiếp, "hắn ta ghen vì những gì tôi làm với Butch."

"Tại sao thế? Hắn cũng chơi cô ta cơ mà, có gì mà phải ghen đến mức ấy."

"Tôi mừng vì cậu đã đề cập đến điều này. Cậu biết không, John, tôi không nghĩ là - mà tôi cũng chưa bao giờ tưởng đến - việc cho cả hắn ngủ với cô ta lại đủ thuyết phục một cách ấn tượng đâu John."

Tôi trừng trừng nhìn ông ta.

"Nó chẳng có nghĩa lý. Không hợp lý chút nào." Lorne cười khan. "Nếu Butch đang phang phập Garfield, làm sao cô ta có thể liều đánh đổ cái hạnh phúc ấy, cái sự đủ đầy ấy, làm sao hả John, cho một tay choai choai du đãng như là..." Ông ta lắc đầu. "Được. Ta có thể tranh luận về chuyện này. Nhưng kịch bản của tôi vẫn đứng vững. Theo như tôi thấy ấy mà, Butch trước giờ chưa bao giờ đạt được cực khoái cho đến khi cô ta gặp

được người đàn ông tuyệt vời này, người đã cho cô ta thấy cái thế giới cô ta chỉ biết mơ ước, một thế giới đầy những máy bay phản lực Othello và dinh thự vùng Caribe, một thế giới đầy..."

Tôi vẫn nhìn chằm chằm. Thời gian trôi đi. Lorne đang nói nửa chừng, đang dát vàng nửa chừng thì đột nhiên ngưng lại, rồi tiếp, "Tôi nghĩ đến lúc chúng ta nói về cảnh chết chóc rồi, John."

"... Cảnh chết nào đấy?"

"Sao lại hỏi thế, cảnh chết của chúa tể Garfield chứ cảnh nào," Lorne Guyland thốt lên. "Nó xảy ra như thế này này. Mấy tay mafia, bọn chúng tra tấn tôi, khi tôi trần truồng lõa thể. Tôi chống trả quyết liệt lắm chứ nhưng có đến những mười lăm thằng khốn nạn. Chúng muốn số ma túy - cũng muốn luôn những bảo vật văn hóa nghệ thuật từ khắp thế giới của tôi nữa. Nhưng tôi chẳng khai gì cho chúng *sất*. Giờ nhé. Khi mấy thằng mất dạy ấy tra tấn tôi, Butch và Caduta bị ép phải chứng kiến. Có lẽ hai người này cũng lõa thể luôn. Tôi không chắc lắm. John này, có khi cậu cứ nghĩ xem, cân nhắc về chuyện này nhé. Và hai người phụ nữ này, khi chứng kiến tôi, đau đớn, câm lặng, trần truồng, người đàn ông này đã từng ban cho họ mọi thứ trên đời và là người làm tình tuyệt vời nhất trong cuộc đời khốn nạn của họ - hai người phụ nữ này, hai con người đầu óc giản đơn, không manh vải này, họ quên bẵng đi mối thâm thù để rồi ôm lấy nhau mà khóc. Hết phim."

"Lorne à," tôi ngắt ngang, "tôi phải đi đây."

Đúng ra thì phải một tiếng sau Thursday mới mở cửa cho tôi ra. Cuộc họp bàn về kịch bản kết thúc với màn Lorne giũ bỏ áo choàng tắm xuống sàn rồi hỏi tôi, hai mắt ngấn lệ, "Thân hình này có phải của một lão già không?" Tôi chẳng nói gì. Mà nhân đây nói luôn, đáp án cho câu trả lời của Lorne, là *phải*. Tôi chỉ khoa một cánh tay lên và lóc cóc đi xuống cầu thang.

Thursday cười gượng gạo khi mở cửa cho tôi. "Ông ta có ở truồng không?" cô nàng lạnh lùng hỏi.

"Ừ ông ấy ở truồng."

"*Ôi trời*," Thursday thốt lên.

Sao những thứ này lại xảy đến với tôi, những thứ khiến người ta đứng hình, ngượng chín, á khẩu, những thứ dâm dục

này? Thôi, tôi đoán rằng nếu mình là người dâm loàn thì những thứ dâm dục sẽ đến với mình.

Tôi liêu xiêu đi về phía Tây băng qua khu Bờ Đông xinh xắn, có những thùng rác hoa lá cành, có mái hiên lụng thụng trên những cửa hiệu thâm thấp, có mùi thum thủm của rác rến dân da đen, rồi tôi ăn tối uống say bí tỉ cùng Fielding Goodney và Doris Arthur trong một nhà hàng của giới truyền thông ồn ào ngột ngạt chỉ cách khu Harlem bập bùng có năm khối nhà. Bản thảo của Doris đang được mấy tay đánh máy đem nhân bản. Tôi hôn tay cô ta. Tôi gọi sâm banh. Tôi yêu cầu được đọc bản nháp. Bọn họ nửa đùa nửa thật bảo tôi muốn xem thì phải chờ. Tôi thấy nghi nghi, có nhiều trò giỡn chơi đang diễn ra nơi đây. Đầu óc tôi nhòe nhoẹt vì uống bét nhè và vì phải đi lại nên không chắc lắm. Lorne đã mời tôi uống thật nhiều whisky lâu năm. Tôi cảm ơn Lorne vì điều này. Cùng với sâm banh mới kêu thêm chúng tôi nâng cốc chúc mừng cho bản thảo trong mơ của Dot. Nhà hàng ấy đầy minh tinh màn bạc, thêm nhiều minh tinh nữa. Sao tôi lại qua lại với diễn viên nhỉ? Tôi thậm chí còn không ưa nổi họ. Chúa ôi, sự thẳng toẹt của các diễn viên. Nhưng mà, những tay chuyên nghiệp thì hiếm khi nguy hiểm. Muốn quan sát thì anh nên quan sát những nam diễn viên của đời thực - phải rồi, và những nữ diễn viên nữa. Tôi phát chứng nấc cụt dữ dội, đúng hơn là giống một loạt những cú đấm móc ngược vào cằm. Một trong mấy cú đó thực chất là thoi vào cổ tôi làm tôi phải nằm xuống sàn nhà dưới gầm bàn cho đến khi êm xuôi mà ngồi dậy. Góc nhìn đến sợi dây đèn trên quầy bar làm tôi tưởng mình nhìn thấy một cọng dây trợ thính nối dài ra từ tai Fielding. Đầu gối tôi sượt qua gối Doris, một lần, hai lần, và tôi nghĩ thật tuyệt diệu làm sao khi hai người trẻ bắt đầu cảm mến nhau. Tôi cứ liên tục huỳnh huỵch chạy ra chạy vào nhà vệ sinh, trong ấy người ta treo khắp tường những bức hình lạ thường của mấy con nhỏ khỏa thân trong tạp chí. Tôi thấy một phụ nữ đang buồn bã nói chuyện vào điện thoại nên cố làm cô ta vui lên và thậm chí hãy còn cố ngay cả khi bạn trai hay chồng gì đấy của cô ta từ đâu xuất hiện. Tôi không thích cái giọng của hắn. Hắn làm tổn thương tình cảm của tôi. Chúng tôi có cuộc

đụng độ mà chẳng mấy chốc đã được giải quyết khi tôi nằm sấp mặt trên một mớ thùng các tông ẩm ướt dưới chân một cầu thang kín. Chuyện này là điềm gở cho người phụ nữ ấy đây, cô ta rõ là mê tít. Tôi tươi tỉnh trở lại, lên tiếng chào một vài minh tinh, nhập vào bàn họ một lát cùng một số lời nhận xét đúng nơi đúng chỗ có chọn lọc. Tôi được mời vào trong phòng sau, tán dóc cùng một cặp vợ chồng tự xưng là chủ quán. Rõ ràng bà ta là một loại tú bà, nhưng chuyện ấy chẳng làm tôi bận tâm gì mấy. Bà ta phủ nhận điều này. Khi Fielding dẫn tôi về lại bàn tôi buông lời sàm sỡ thô lậu với một cô hầu bàn dâm loàn, ngoài mặt cô ta tỏ ra thích thú nhưng khi vào đến bếp thì buồn bã vô biên, rồi khi tôi tông cửa bếp vào an ủi cô ta thì hai thanh niên mặc áo thun thể thao xám cam đoan với tôi rằng tôi chẳng thể làm được gì cho cô nhỏ tội nghiệp ấy cả. Tôi ký tặng. Doris trông dễ thương trong bộ đồ thùng thình như túi ngủ. Dưới mớ tóc xù và lớp quần áo đoan chính đó thì cô ta chỉ là cô bé mắt tròn dễ thương, một nàng nghiện sex và là kẻ tôn thờ dương cụ, giống như bao cô khác. Cô ta cũng phủ nhận điều này. Anh biết đấy, thực sự thì tôi không *thích* cô ta. Tôi hò hét kêu rượu pha mạnh và uống hết cả xị cà phê đen đắng quíu lưỡi. Doris ôm tôi trên đường đi ra cửa nhưng hẳn là cô ta có buông tôi ra trong một chốc (có lẽ là tôi sờ nắn cô ta quá hăm hở) bởi vì tôi đã bất thần ba chân bốn cẳng bỏ chạy chắc cũng một mạch thẳng xuống trung tâm - hay xa hơn nữa, đến thẳng khu Village, đến với Martina Twain - nếu chiếc xe đẩy món tráng miệng không ở ngay đấy ngáng bước chạy của tôi. Cả nhà hàng hò reo cổ vũ tôi khi tôi vật vã tìm lối thoát ra ngoài trời đêm.

Tôi đứng tựa vào cột đèn mà thở dốc, trong khi Doris dịu dàng gỡ những mảnh bánh sô cô la và kẹo cam vẫn còn vương trên bộ com lê của tôi. Fielding nấn ná ở trong để chúc mừng - hay là để bồi thường gì đó - cho bà chủ quán. Thật là một thoáng New York *dài đằng đẵng*, tôi nghĩ.

"Trời ơi, anh có ổn không?" cô ta hỏi.

"Tôi biết em là pêđê các kiểu nhưng tôi sẽ bảo cho em biết vấn đề là do đâu: chỉ là em chưa gặp phải trai nào thích hợp. Đơn giản thế thôi. Nào về khách sạn cùng tôi đú đởn tí đi. Coi nào, cưng, em biết em thích trò đó mà."

"Đồ mất dạy." Doris mỉm cười. Thế rồi nét mặt cô ta thay đổi và cô ta nói cho tôi nghe điều gì đó thật kinh khủng, thật kỳ lạ, thật hủy diệt đến nỗi tôi không thể nhớ được lời nào cô ta nói. Fielding và chiếc Autocrat tiến vào theo lối khác. Những mặt người dạt qua bên khi tôi lầm lũi đi giật lùi lên taxi của mình.

* * *

Vậy mà tất cả những chuyện này cũng chẳng đáng gì so với stress. *Stress!* Sao người ta có thể chịu được thứ ấy cơ chứ?

Sáng hôm sau thức giấc tươi tỉnh sớm sủa tôi với lấy một tờ *Thanh nhã* như là phương cách ít tốn kém nhất để xác định mình có còn sống hay không. Những câu hỏi khác, cũng cấp thiết không kém - như là ai, thế nào, tại sao và khi nào - cứ phải đợi đến phiên chúng. Sau khi nhìn qua mà không tìm thấy cô nàng nào trông giống Selina rõ rệt trong đám phụ nữ, tôi thấy mình đang trả lời bài trắc nghiệm trên tạp chí về stress, bỏ qua những câu không tương thích, như là lượng nicotine và cồn mà bạn nạp vào tùy thuộc vào việc bạn có gặp phải đủ loại khó khăn trở ngại gây stress hay không. Cứ theo như những gì tờ *Thanh nhã* đề cập thì tôi là người vô ưu vô lo, ấy vậy mà tôi hút thuốc uống rượu như một tay phá sản bại liệt. Thế rồi tôi ngộ ra: stress - có lẽ tôi cần stress! Có lẽ một liều stress thích hợp chính là thứ tôi đang khóc lóc kêu đòi. Tôi cần mất mát, cần được tống tiền, cần động đất, phong cùi, chấn thương, nghèo đói... Tôi nghĩ sẽ thử dùng stress. Anh có thể mua chúng ở đâu vậy?

Anh *có thể* mua lấy stress, và đấy là những gì tôi đang bắt đầu thực hiện. Tôi nhận thấy, đây là New York, là sức đẩy, là mã lực, là điện lực của mạng lưới Manhattan. Nơi đây chỉ nạp cho anh thêm năng lượng. Giao cho tôi một vấn đề rắc rối đi nào, ở nơi này đấy, rồi tôi sẽ xử đẹp cho xem.

Với cảm giác dễ chịu vì đã bảo tồn được nhịp điệu của tối qua cùng đủ kiểu thành công và gặt hái, tôi đi xuống cửa hiệu Mercutio mua bốn bộ vest, tám áo sơ mi, sáu cà vạt và một chiếc áo mưa nhẹ nhàng kiểu cách. Đống đồ này giờ đang chờ

những tay thợ may cắt cổ lừa đảo trước khi chuyển đến khách sạn tôi. Có vẻ như mấy cái cà vạt cũng cần được cấp giấy chứng nhận. Tổn phí: 3.476 bảng 93 xu. Tôi trả bằng thẻ tín dụng US Approach.

Tại trung tâm cho thuê xe sang LimoRent trên đại lộ 3 tôi thuê một chiếc Jefferson sáu cửa có trang bị quầy cocktail, ti vi và cả điện thoại. Tôi lái thẳng xe quành qua góc phố rồi đậu vào một bãi giữ xe đắt đỏ ngay giao lộ giữa đường Lexington và phố 43. Giá giữ xe rồi sẽ cao hơn 150 đô một ngày đây.

Tôi dùng bữa trưa trăm đô tại nhà hàng La Cage d'Or trên phố 54 rồi một suất massage hai trăm đô cộng thêm dịch vụ tắm rửa có người phục vụ tại trung tâm Elysium trên phố 55. Vì tịt ý tưởng, và chán mua sắm, mua thì đã mua cả rồi, tôi mua cho bốn tên say và ba cô vũ công thoát y chín chai sâm banh trong một quán bar ngực trần trên khu Broadway. Tôi tính bắt taxi đi ra khu Atlantic City ném vài đồng vào trò cò quay nữa chứ! Tôi có một cơ chế hoàn hảo. Luôn luôn thất bại. Nhưng cuối cùng tôi chỉ đổi séc du lịch ra tiền mặt rồi chạy lắt léo qua những vũng nước bốc hơi trên quảng trường Thời Đại mà phân phát những tờ hai mươi đô cho mấy thằng khốn, mấy con điếm, mấy mụ lang thang và những kẻ rệu rã. Hai cảnh sát buộc phải đến dẹp cuộc bạo động be bé phát sinh sau đấy. "Anh, anh rồ mẹ nó rồi," một trong hai tay cảnh sát bảo tôi, giọng kết tội chắc như đinh đóng cột. Nhưng tôi chẳng buồn bảo cho anh ta biết anh ta đã lầm đến mức nào.

Trở về phòng, tôi ngồi bên bàn giấy mà chiêm nghiệm. Nỗi lo lắng về tiền nong không giống như những lo lắng khác. Nếu anh nợ 10.000 đô, điều ấy đáng lo gấp đôi việc anh nợ 5.000 nhưng lại chỉ đáng lo có một nửa so với việc nợ 20.000. Nợ 10.000 tương đương với lo lắng ba phần bảy nỗi lo nợ 23.333. Và nếu như anh nợ 10.000, rồi lại có 10.000 - ủa, thế là mọi nỗi lo của anh tan biến. Trong khi ấy khó mà nói điều tương tự về những mối lo khác, những mối lo (ví dụ nhé) về lừa phỉnh hay suy sụp.

Tôi nằm vật xuống giường và bắt đầu lo nghĩ về tiền. Thực sự tôi bắt đầu cảm thấy rất lo lắng về tiền. Tôi kéo ví tiền ra lần giở những biên lai tín dụng và sổ cùi séc. Vào lúc này, tôi chẳng

có đồng nào. Và điều này thực sự rất *đáng lo ngại.*

Có tiếng gõ cửa nên tôi loạng choạng đứng lên. Một cậu thiếu niên da màu chỉn chu không tin nổi bước vào phòng, trên tay mang theo nhiều túi bọc bằng nhựa.

"Đặt trên giường chứ thưa ông?" cậu ta hỏi.

"Ừ. Mà không," tôi bảo. "Tôi chẳng cần chúng đâu. Tôi đổi ý rồi. Đem về đi."

Cậu ta nhìn tôi dò hỏi, đoạn ngước cái cằm vua chúa lên. "Điều lệ mua hàng có trên biên lai của ông đấy, thưa ông."

"Được rồi. Treo chúng lên chỗ kia. Tôi chỉ đùa thôi mà."

Tôi đưa cho cậu ta mười đô và cậu ta quay đi. *Mười đô...* Trong một tiếng sau đấy tôi nhận nhiều món khác được giao tới nữa, mà phần rất lớn những thứ ấy tôi chẳng thể nhớ là mình có mua hay không nữa. Tôi chỉ nằm vật ra trên giường đấy mà uống. Sau một lúc tôi cảm thấy chắc hẳn Công nương Diana cũng cảm thấy y hệt như thế này trong ngày cưới của cô, khi những món quà từ đám người trong Khối Thịnh vượng Chung bắt đầu gửi đến trên những đoàn xe ngựa. Một bộ đồ thủy tinh thô thiển bè bè, một tấm thảm màu cam có nguồn gốc Iran vừa được sản xuất gần đây, một cây đàn ghi ta Tây Ban Nha cùng cặp lục lạc, hai bức tranh sơn dầu (tấm thứ nhất họa hình bầy chó con và mèo con đang ngủ gật, tấm thứ hai là tranh khỏa thân, diễn tả thật lý tưởng), một chân voi, thứ gì đó trông như chân micro nhưng hóa ra lại là tượng điêu khắc của Canada, một bộ cờ xứ Bengal, ấn bản đầu tiên cuốn *Những phụ nữ nhỏ bé*, và vô số những phẩm vật văn hóa quý giá từ khắp các nơi trên thế giới. Khi chuyện này có vẻ như đã xong, tôi đi vào phòng tắm và buồn nôn vật vã. Stress ư, nó đắt tiền lắm. Đấy là khoản phí tổn cá nhân kếch xù. Nhưng rồi mọi thứ cứ đi ra, nào món ăn buổi trưa, sâm banh, tiền, tất tần tật những thứ xanh lè và gấp lại được. Khi mọi thứ dường như đã dứt, tôi sang phòng bên gọi điện cho Fieding yêu cầu hắn ta đưa cho tôi một món tiền lớn không tưởng. Nghe như thể hắn ta đang đợi cuộc gọi từ tôi. Hắn có vẻ hài lòng. Đêm ấy một phong bì lớn được mang đến phòng tôi. Phong bì đựng một thẻ tín dụng US Approach hạng bạch kim, một tập cùi séc dày như cục gạch, một giấy bảo đảm được rút tiền mặt tại ngân hàng trên đại lộ 5 với hạn mức

1.000 đô một ngày, khi cần thiết. Tôi nhẹ cả lòng đến nỗi ngủ suốt hai ngày. Thực ra thì, không còn nhiều lựa chọn. Chậm mà chắc, tôi nghĩ, chậm mà chắc. Tiền thì giữ chặt nhưng quyền lực chẳng có gì. Có vẻ như là, bất kể tôi làm việc gì trên thế giới mà tôi đang sống này, tôi cũng cứ nhận được thật nhiều và nhiều *tiền* hơn nữa...

* * *

Và thêm nhiều stress.

"Cảm ơn lần nữa vì món quà nhé," tôi nói. "Đúng là thứ tao luôn cần."

"Tao đang cố dạy cho mày vài điều đấy. Mày không hiểu à?"

"Ví dụ?"

"Nhiều điều. Lòng trắc ẩn. Tính tự chủ. Tinh thần khoáng đạt. Tôn trọng phái nữ."

"Cút mẹ mày đi - lạy hồn," tôi văng tục, "tao bắt đầu thấy ra mày bệnh hoạn đến mức nào rồi đấy."

Hắn cười to. "Thế mày không thích chuyện này sao?" hắn hỏi. "Này nhé, cái trò nguy hiểm mày làm ấy mà, trông ngu quá thể. Mày không thể đem tiền đi cho không như thế, thằng đần à. Nếu muốn làm vậy, mày phải làm cho đúng quy cách."

"Ồ thế tao hiểu rồi, rốt cuộc tao cũng lĩnh hội được rồi. Được rồi, thằng bệnh hoạn, mày muốn bao nhiêu nào? Tốn bao nhiêu để mày tránh khỏi đường tao đây?"

"Sai. Sai bét. Tao nào có muốn tiền của mày."

"Vậy chứ mày *muốn gì* hử?"

"Tao muốn mạng sống của mày."

"Cảm ơn lần nữa vì món quà nhé," tôi nói. "Rất cảm kích đấy."

"Anh đã đọc nó chưa?"

"Hử? À, chính xác là chưa." Tôi đã đọc hết chín trang trên chuyến bay vượt Đại Tây Dương, nhưng vẫn còn lắm trang phải đọc. "Anh ốm. Này, khi nào chúng ta gặp nhau được đây?"

"Thế khi anh ốm thì anh làm gì cho hết ngày?"

"Phần lớn là chỉ nằm dài ra đó. Mà ốm."

"Em khá rảnh," cô bảo. "Ossie lại sang London rồi."

"Hay quá. Thế tối nay thì sao?"

"Liệu như thế anh có đủ thời gian không? Ý em là, để đọc cuốn sách đấy... A lô?"

"Anh vẫn nghe đây."

"Coi nào, đừng có nhu nhược thế. Em muốn nghe thu hoạch về cuốn sách. Em sẽ kiểm tra xem anh đọc thế nào đấy... A lô?"

"Anh vẫn còn đây."

"Ừ vậy thôi. Cứ gọi cho em khi nào anh đọc xong cuốn sách đó."

Chờ đã. Quan sát đi... Phải rồi, mụ ta lại xuất hiện nữa rồi. Tôi phải nói anh biết rằng có một người đàn bà cứ theo gót tôi khắp cùng New York. Đúng thế đấy. Mụ này khoảng bốn mươi mấy, bốn mươi lăm đi, hai mắt cá chắc nịch, mang giày vào thì cao hơn mét tám, giày cao gót ấy. Mụ ta quan sát tôi qua tấm mạng đen rủ xuống từ cái mũ đen. Tóc mụ ngắn ngủn, màu vàng hoe và dựng đứng. Cằm mụ ngắn, lì lợm điên khùng.

Mụ ta làm việc vào ban đêm. Tôi thò chân ra khỏi quán bar thì mụ ta đã ở đấy, đứng khoanh hai tay trước ngực trên lối cửa ra vào nhà bên kia đường. Tôi tản bộ đi thì mụ ta đi theo nhưng vẫn giữ nhịp bước và khoảng cách. Tôi thụp đầu xuống bên dưới bảng hiệu đèn nê ông cứng ngắc của một chỗ cung cấp dịch vụ khiêu dâm, được chiếu sáng lòa mà lại không tên tuổi, thì mụ ta ngay kia, đang ăn bắp rang hay hạt dẻ đựng trong cốc giấy hình nón. Thỉnh thoảng, tại mấy ngã tư, mụ tiến gần đến nỗi tôi còn cảm nhận được hơi thở của mụ trên cổ. Nhưng tôi không quay lại. Mụ nhắc tôi nhớ đến ai đó. Tôi không nghĩ ra được là ai. Mà tôi đã gặp mụ quỷ già điên loạn ấy ở đâu rồi ấy nhỉ? Chờ đã. Nhìn đi... Phải rồi, mụ ta lại xuất hiện nữa rồi.

Thiên hạ cứ tiến thẳng tới chỗ tôi, những con người này ấy. Lâu nay họ vẫn làm thế. Giống như thú, họ đánh hơi ra tôi, như là chó vậy. Khi kẻ lang thang đi vào quán ăn nín lặng và cứ đều bước qua những chiếc bàn đấu vào nhau, khi cái kẻ không ai nhìn nhận ấy đứng đấy đối mặt với đám đông đang đi ngược về phía hắn rồi đến cái chỗ êm ái hắn đã chọn, chúng ta đều biết

trong đầu họ đang nghĩ đến ai. Tôi nhìn thẳng vào mắt họ - tôi chẳng đặng đừng. Có gì đó trong tôi cất vài lời gì đấy với cái gì đấy trong họ. Thứ gì đấy trong họ đáp trả vài lời gì đấy với thứ gì đấy trong tôi. Hả? Trong đầu chúng ta lại có những vật chất dư thừa, những thành tố lỏng lẻo. Chúng ta nhận ra điều này và dịch chuyển về hướng đó. Tôi nghĩ một hai người hay vật gì đó giờ đang di chuyển về hướng tôi với tốc độ khá nhanh.

* * *

"Ê ông bạn của tôi," từ trong sảnh khách sạn Felix reo lên, vuốt ngón tay cái dọc theo ve áo mỏng của tôi. "Ông biết không, tôi thích phong cách của anh ta. Với tay này, giống như làm việc một tuần rồi được nghỉ phép một tháng vậy. Cái gì đang diễn ra thế?"

Cái đang diễn ra là buổi thử vai tuyển diễn viên. Sáng đó tôi bước xuống những bậc cấp của khách sạn Ashbery mà bật cười trước cái nóng. Không đùa chứ New York. Tôi đã từng đọc, hay ti vi từng bảo cho tôi, về những phần nào đó trong vũ trụ nơi mà những chiếc boomerang do con người tạo ra bay vòng vòng. Ngoài trời rất nóng, phải triệu độ C. Nhiệt độ điên rồ. Ở New York, vào tháng Bảy, nóng rồ người. Trên khu Broadway đỏm dáng taxi nào cũng tru tréo kêu la, những con robot chuyên chở, mấy con chó dại, phố xuôi, phố ngược. Tôi vớ lấy một chiếc taxi rồi hòa vào dòng chen lấn xô đẩy.

New York là một khu rừng rậm, người ta bảo anh thế. Anh có thể tiến vào sâu hơn, rồi vẫn bảo rằng New York là một khu rừng rậm. New York *đúng là một khu rừng rậm.* Bên dưới những cột rừng nhiệt đới già nua, kiến tạo từ đá dăm nóng chảy, đại lộ 9 lầy lội như dòng Limpopo xấu xa mang một đoàn thuyền giận dữ những rồng và cá sấu, những cá hổ, những cỗ máy làm ồn, những pháp sư hô phong hoán vũ nhễ nhại. Đứng trong mấy góc là những tay thầy lang và bọn săn đầu người, những tên pháp sư lầm rầm làm ràm - là dân bản địa, dân bản địa thông thạo rừng. Và vào ban đêm, dưới lớp trời mây trùng trùng nhiệt đới có tác dụng ủ nhiệt, anh nghe thấy tiếng còi hụ vang vang như chim kêu vượn hú, rồi sau

đấy là bùng nổ tiếng súng ngăn chặn quái thú. Cẩn thận này: đường phố giăng đầy hố đầy lưới đầy bẫy đấy. Thuê người hướng dẫn đi. Đem theo dầu trị rắn cắn và huyết thanh chữa độc tên đi. Nghiêm túc cân nhắc chuyện này đi nhé. Anh phải rành rẽ về rừng dần đi thôi.

Rồi giờ tôi đang ngồi trong cái lồng nóng rẫy, đang di chuyển xuống phố về phía lãnh địa buôn hương bán phấn mút đầu kia khu West Village. Nơi đây những khu nhà xưởng bằng gạch đỏ vừa là phòng trưng bày xác động vật thối vừa là nơi làm tổ cho chuột bọ, quần thể động vật của Manhattan tìm kiếm sinh tầng thiết yếu cho bản thân, dù còn sống hay đã chết. Cũng ở nơi này anh sẽ thấy những chốn lui tới của bọn lại cái hạng nặng, quán Gai, quán Nhà Xí, quán Vớ Bở. Không ai biết được những gì diễn ra trong mấy chốn này. Chỉ có bọn lại cái hạng nặng là biết. Thậm chí Fielding dường như cũng mơ hồ về câu hỏi này. Anh sẽ bị đâm gục bị nện bị bỏ xó - gần như là theo tiêu chuẩn của bất cứ ai, anh cũng chịu trận rất khủng khiếp. Một khách hàng bình thường đến động Gai trên một taxi, nhưng lúc quay về căn hộ của mình thì cần hai chiếc. Và rồi tối hôm sau hắn ta lại chường mặt ra đòi hỏi thêm nữa. Bọn họ tự trói mình vào cơn thống khổ, sung sướng đắm mình trong bồn tiểu. Nếu anh muốn nghe ý kiến của tôi thì thân quyến của họ có nhiều điều cần phải giải thích lắm, nhất là mấy bà mẹ ấy. Xin lỗi vì đã liệt mấy quý cô riêng ra như thế này nhưng câu chuyện cũng phải bắt đầu từ đâu đó thôi. Cơn khát máu từng giờ - chuyện này không thể bị cưỡng ép. Trong khi đó thì, Fielding bảo tôi, Mẹ Thiên Nhiên đang quan sát đang nhịp chân đang tặc lưỡi. Vì luôn là người bênh vực tục một vợ một chồng, Mẹ đang sửa soạn chế tác vài dịch bệnh mới mẻ hay ho. Mẹ sẽ chẳng bao giờ chịu chấp nhận cái trò ấy.

Tôi gỡ đít khỏi ghế ngồi, trèo xuống xe và trả tiền cho tay tài xế qua cửa sổ xe - một thói quen của dân London, ở New York đấy là thói quen không tốt. Tay tài xế taxi già ngồi yên không thèm trả lời trong cái lồng của hắn.

"Không thối mười đồng được," ông ta bảo.

"Gì chứ?"

"Ông có đọc không đấy?" Ông ta chỉ tay vào biển thông

báo màu vàng - tấm biển về việc tài xế chịu chết khi đối mặt bất cứ tờ tiền nào có giá trị hơn năm đô. "Không thể thối được."

"Cái biển ấy dễ cũng mười năm rồi cơ mà. Thế ông chưa từng nghe về lạm phát à?"

"Không thối được."

"Ấy dà, thôi giữ lại tiền thừa đi. Mấy người phải biết bắt kịp sự đời đi chứ. Mấy người thật chẳng thực tế gì cả."

Chiếc taxi rã rời dời bánh. Tôi nhìn lên, phía bên kia đường, thấy một dãy cầu dốc được sử dụng làm ga ra, đậu trên đấy là những chiếc xe tải kềnh càng. Trên cái bụng bự có đệm chắn của một trong những cỗ máy đã chết hay hóa thạch này nằm ưỡn ẹo thân hình rám nắng của ba thanh niên. Hai phần thân để trần, rắn chắc như đá tảng, mềm mượt lông tơ, trong khi đó phần thân thứ ba chỉ là một tác phẩm chắp vá những áo da đính hạt cùng vải jean tơi tả đang cúi tới trước. Lối vào căn gác xép của Fielding, giờ tôi mới để ý, nằm ngay sau ba tấm thân kia, đi qua ba tấm thân ấy, một cánh cửa có đánh số giữa những phiến gỗ màu đen to sụ... Tôi duyên dáng khoa tay lên cài nút giữa bộ com lê mới (trắng ngà ngà có đường may nổi đen xám: tôi không chắc lắm về bộ này - ước gì anh có ở đây, tôi ước anh có ở đây để bảo tôi hay rằng bộ ấy trông có ổn hay không), rồi nhẹ nhàng đút hai tay vào túi quần, đủng đỉnh băng qua đường.

Tôi thì chưa bao giờ bị đám gay làm phiền. Đến mức gần như đau lòng, có vẻ như tôi không phải típ người họ thích. Chỉ là chuyện đó không xảy ra. Chỉ là không phải vấn đề gì. Nhưng khi đang băng qua con đường khô khốc gai người và cảm nhận sự tăng tiến thường thấy của vẻ mỉa mai cùng hung hăng, tôi còn đánh hơi thấy điều gì đó sâu xa hơn - tôi cảm nhận được rằng trọng lượng cơ thể mình, thân hình mình, xác thịt mình đang được đánh giá, đang được đăng kiểm, cân đo, không phải bằng thèm khát, không, mà là bằng sự săm soi dâm ô mà trước giờ tôi chưa khi nào cảm thấy. Chúa ơi, đây là những gì chị em mấy người cảm thấy đấy à? Tôi nhìn chăm chăm mỗi ô cửa, mấy gã đàn ông rạo rực có mặt đấy trong tầm mắt tôi nhưng không được ghi nhận.

Tôi bước qua bọn họ.

"Chàng độc giả," dường như có ai kêu lên.

Tôi ngừng lại. Nghển đầu lên. Anh có thể bỏ đi nhưng tôi thì không. Tôi quay lại, mở miệng hỏi đầy quan tâm, "Tôi nghe anh vừa gọi tôi là gì ấy nhỉ?"

"Chàng gieo giống," tay kia nói. Giữa hai chân hắn là một tụm cong cong như móc sắt. "Chàng gieo giống vĩ đại."

Đầu tôi đầy những thứ hay ho để xổ ra - nhưng tôi chỉ khinh bỉ khịt mũi, gạt tay xóa hắn đi, rồi bước tiếp. Ngay cả hành động này cũng không hẳn khôn ngoan. Ngay cả hành động này cũng là dại dột do không hiểu biết về rừng... Tôi đi qua cửa. Trong lúc nửa thấy nửa không vì bóng tối tôi nhận ra được dãy bậc thang như bức tường dốc đứng, thế là tôi tiến về phía ấy. Chợt tôi nghe thấy từ sau lưng tiếng bước chân, tiếng bản lề cót két cùng tiếng loảng xoảng chết chóc của những sợi xích đong đưa. Nói thật với anh, tôi leo lên mấy bậc thang ấy còn nhanh hơn một thằng pêđê phải bỏng, được thúc đẩy bởi mối kinh hoàng vãi tè nhân danh cái mông bị phơi ra của tôi... Cánh cửa nặng nề đầu cầu thang phải đợi đến lần đẩy thứ năm mới chịu mở ra, nhưng đến lúc đó thì tôi đã quay lại, đã nhìn thấy mấy bóng dáng nhún vai lùi ra ngoài vùng sáng, nên lúc này tôi chỉ còn nghe thấy tiếng cười.

Tôi ưỡn ngực đẩy cửa bước vào rồi đứng đấy thở hồng hộc và hấp háy mắt trong ánh sáng thênh thang như một nhà hát vách kính, bầu không khí sạch bong và mông mênh đến nỗi nó chỉ cho anh thấy bụi bẩn trong đôi mắt người của chính anh. Tôi bình tĩnh lại. Fielding Goodney đứng giữa những cột chống bằng gỗ thông ở góc kia căn phòng, trông tinh tế và quyết đoán đến nực cười - không hiểu sao cũng trông không vấy bụi - mặc quần jean và áo sơ mi trắng sạch tinh, trong bộ com lê trẻ trung, màu sắc giàu có. Hắn ta đang chỉ thị cho ba công nhân hay người cung cấp thực phẩm gì đấy mặc bộ áo liền quần màu xanh hình ống. Hắn ta giơ bàn tay lên ra dấu đã thấy tôi.

Chờ cho hơi thở đều lại, tôi đi một vòng quanh phòng gác xép thuê. Tôi châm điếu thuốc, hơi rít đầu tiên khiến tôi gập người lại mà xổ một tiếng dữ dội không nén nổi từ hai lá phổi. Mi mắt tôi xốn đến chảy nước mắt khi những cơn váng vất chọc loáng qua. Phù, cái vụ uống ẩm này, cái lựa chọn cả đời uống ẩm này, nó rất khắt khe với những ai chọn lấy nó. Tôi đi loanh

quanh, cố tận hưởng ánh sáng, bước qua những màn cửa và áo choàng giống như của bệnh viện, những tấm điện từ rời, chiếc bàn thợ mộc, bàn trò chơi bắn đạn hỏng hóc hết hơi. Treo trên bức tường cuối phòng là năm sáu bức tranh cảnh biển trắng nhờ nhờ. Ai họa nên những bức tranh ấy hẳn đã cảm nhận cuộc đời này sạch như kem đánh răng, hoặc là vờ như thế. Tôi quay lại, để mặt trời rọi thẳng vào mặt. Ở trên này đây cùng những khung cửa sổ cao cao, Manhattan đã được giấu đi nên anh chỉ còn nhìn thấy được hai trục sánh đôi tòa Tháp Trung tâm Thương mại Thế giới, hai cái bật lửa bằng vàng nổi bật trên nền xanh mãnh liệt và thúc ép của bầu không khí ngoài kia. Tôi lắc đầu. Hạt bụi trong mắt tôi, cái điểm chết nơi không tồn tại ánh sáng nào, đang cục cựa ngón tay thối của nó vào mặt tôi.

"Ê John. Bộ vest thế mới gọi là. Anh đi đâu thế? Alabama ư?"

"Hử?"

"Có chuyện gì à Bảnh Tỏn?"

"Không. Tôi vừa bị mấy thằng pêđê chọc ngoáy. Trên đường đi lên đây."

Fielding cười ha hả, đoạn nhíu mày chăm chú. "Rồi sao?"

"Chúng gọi tôi là chàng gieo giống đấy, Fielding à. Thế nghĩa là cái quái gì thế?"

"Nơi này không đẹp tuyệt hay sao?"

"Thôi nào, đây đâu phải nơi tuyển vai. Sẽ chẳng có bao nhiêu nữ diễn viên dám đi qua cái sân rác rưởi dưới kia đâu."

"Không phải đâu John, diễn viên sẽ vào từ cổng trước," Fielding bảo, quàng tay qua vai dẫn tôi đi qua căn phòng. "Dưới cổng trước chỉ có một hiệu bánh quy be bé xinh xinh hiền lành thôi, với cái thang máy sạch sẽ. Tôi đã để cho anh lên đây theo lối cổng sau đấy."

"Để làm gì?"

"Để giáo dục mà. Giờ thì làm ly thư giãn đi, Bảnh Tỏn, chuẩn bị sẵn sàng đón mấy cô nào."

Đây là câu trả lời hay ho nhất mà Fielding có thể nói ra. Chúng tôi đi tiếp đến cái sân khấu thâm thấp, nơi này Fielding đã cho lắp đặt một đống thiết bị ghi - xem hình (cùng hai máy quay cầm tay), dàn âm thanh stereo, máy chơi game to bằng

bàn nước, một bể cá, hai chiếc sofa xoay về bàn giấy lè tè bằng thép, và một tủ lạnh nho nhỏ bè bè. Tôi thích đồ nội thất còn mới. Tôi thích đồ nội thất mới cứng. Tôi đã có đầy những thứ đồ gỗ cổ xưa chết tiệt khi tôi lớn lên ở Pimlico, rồi ở Trenton, ở New Jersey. Nhưng đồ nội thất phải đơn giản, anh biết chứ? Fielding quỳ xuống búng móng tay vào lớp kiếng cáu bẩn của bể cá. Tôi nhìn vào trong bể cá đó, tôi ấy, và tất cả những gì tôi thấy là đồ nội thất mới nhưng theo kiểu khác, đính cườm đơm hạt, lông ngựa vằn vện, những diềm gấp lồng phồng và những quả cầu len dịu dàng, phòng khách của Barry, khuê phòng của Vron.

"Con cá nào cũng phản ứng dựa theo những động thái của con đầu đàn," Fielding bảo, gương mặt vỏ sò của hắn phản chiếu trong tấm kiếng. "Đấy là con đầu đàn - kia kìa, con có đuôi đen ấy." Hắn ta nhìn đồng hồ đeo tay, đoạn đứng thẳng lên. "Nào hôm nay chúng ta tuyển vai cô gái, vũ nữ thoát y."

"Cô gái nhảy ấy à?" tôi hỏi. "Thế còn Butch thì sao?"

"Anh biết Butch nhận vai này. Tôi biết Butch nhận vai này. Anh biết cô ta là gái nhảy. Tôi biết cô ta là gái nhảy. Còn mấy cô này, họ chẳng biết gì sất. Anh hiểu tôi rồi chứ Bảnh Tỏn? Tụi mình sẽ được vài trò vui vẻ thoải mái."

Mà chúng tôi được thật. Chẳng biết Fielding đã bỏ gì vào lọ Red Snapper, nhưng tôi không cảm thấy đau đớn gì khi ứng viên đầu tiên tong tả đi vào sân khấu. Cô ta là một em to tê đen đúa với cái đẹp nhất là... không, gượm đã. Có lẽ chúng tôi khởi đầu với em tóc vàng nóng bỏng đã cởi... Không. Là con nhỏ da đen có cái... Mà thôi, sau một lúc, sau chầu sáng lóa, chói lòa say sưa dối trá và dâm ô này, các cô gái thường manh mún rã rời trong trí nhớ của tôi. Quy trình là như nhau, Fielding cho gọi các cô vào rồi cho họ ra khỏi cửa giống như một tay tiêm chủng hàng loạt. Đấy là một phong tục đã thành truyền thống trong ngành của chúng tôi, một bầu không khí thoải mái dễ chịu anh phải cố tạo ra khi tuyển những cô gái trẻ thử cho các vai có tính chất gợi tình. Ví dụ như, Terry Linex ở công ty C. L. & S., luôn có một lời thoại đặc biệt ấn tượng. Hắn chỉ nói, "Được rồi. Đây là một cảnh sex. Tôi sẽ là vai nam"... Trời đất ơi, mấy cô này có khi nào hăng hái đến như này chưa nhỉ, mấy cô gái Manhattan

vui vẻ, điên rồ này. Các cô đến băng qua căn phòng, cau có như quỷ nhưng cũng phấn chấn muốn chết, dây thần kinh xoắn xít đến tận đọt tóc, mỗi cô có những chi tiết đặc trưng về hình và dạng, sức quay sức đẩy. Chúng tôi mời các cô ngồi xuống uống nước rồi hỏi họ về những chuyện thông thường. Các cô không cần được nhắc bài: anh biết đấy, họ thực sự nghĩ rằng có thể, dường như, chắc chắn là tiền bạc và danh tiếng đã chạm vào mình rồi, rằng vẻ khác biệt đã làm mình nổi bật. Các cô nói về sự nghiệp của mình, huênh hoang về khả năng của mình, đề cập đến ưu điểm nhược điểm, thổ lộ mơ ước của bản thân. Fielding để cho mấy cô rù rì quang quác trong năm phút, trước khi hỏi, lộ tính chiến lược hẳn hoi: "Thế còn về Shakespeare?" Ôi đến cả tôi cũng được vài phen vỡ bụng khi nghe mấy cô trả lời cho câu ấy. "Hay quá, em thật lòng muốn vào vai phu nhân Macbeth lắm đấy. Hay *Anthony và Cleopatra*. Hay *Vở hài kịch những sai lầm*." Có một cô, tôi thề đấy, không hiểu vì sao lại nghĩ rằng vở *Pericles* nói về nhà sản xuất xe hơi. Một cô khác rõ ràng tin rằng *Người lái buôn thành Venice* lấy bối cảnh ngoại ô vùng Los Angeles.

"Nghe thú vị đấy nhỉ Veroica, hay Enid, hay Serenpidity," rồi Fielding trả lời. "Giờ nhé. Chúng tôi muốn cô vui lòng cởi quần áo ra nào."

"Theo nhạc chứ ạ?"

"Hẳn rồi," hắn ta đáp, với tay bật nhạc.

"Thực ra em không có ăn bận để làm thế này."

"Coi nào Maureen, hay Euphoria, hay Accidia. Cô là diễn viên mà, đúng không?"

Thế rồi, trước hết là khoe mấy cái răng ra, sau các cô cũng cố vượt qua thử thách. Tôi quan sát qua một thứ sắc bóng ê chề và sợ hãi, thèm khát và cười đùa. Tôi quan sát qua sắc bóng dâm đãng của riêng tôi. Còn những cô gái thì toàn tâm toàn ý cho nó, cho cái sự dâm đãng ấy. Là những cư dân thành thị chuyên nghiệp, các cô là những người đầy kinh nghiệm về thế kỷ hai mươi. Họ không nhảy múa, cũng chẳng ỡm ờ - họ không thoát y, không hẳn là thế. Họ tuột gần sạch quần áo ra giảng giải cho anh một bài về cấu tạo cơ thể họ. Có một cô chỉ đơn giản là vén váy lên, nằm ngửa ra mà thủ dâm. Cô này là đạt nhất. Suốt

ba ngày bận rộn chúng tôi nhận được hai lời từ chối cáo lỗi. Fielding bảo là do vụ Shakespeare làm mấy cô này hăng hái đến vậy, liên quan gì đấy đến sự thăng hoa do cái bắt tay với nghệ thuật được đề xuất.

Đôi lúc tôi băn khoăn phải chăng Fielding lăng xê mấy cô này theo nghĩa khác. Nhưng tất cả những gì hắn ta nói là "Số cô ta đây này Bảnh Tỏn," hay là "John cô này hợp với anh này" hoặc "Tôi nghĩ chắc anh cặp cô ta trông ngon lành đấy."

"Thế cậu cặp với Doris thì trông ra làm sao hử?" tôi hỏi hắn trong cơn mơ màng.

"Cặp với Doris ư? Doris đồng tính mà John. Anh biết chuyện đó mà."

"Kịch bản của cô ta đâu, trời ạ?"

"Bình tĩnh nào, Bảnh Tỏn. Thật bình tĩnh đi. Mà này, tối nay anh phải gặp mặt Spunk Davis đấy. Anh cần phải yêu cầu cậu ta một chuyện. Mà báo trước nhé, sẽ khó nhằn đấy."

"Chuyện gì?"

Hắn ta nói cho tôi biết.

"Không đời nào," tôi phản ứng. "*Ôi* không. Không được đâu. Cậu đi mà yêu cầu lấy."

"Nhưng anh mới là người cậu ta nể mà, Bảnh Tỏn. Vì anh cậu ta có thể cương lên cả dặm đấy."

"Ôi trời," tôi than. Nhưng lúc đó lại có một quả bom sex lả lướt bước vào phòng đi về phía chúng tôi, còn tôi thì đã quá lướt khướt quá nghẹn họng chẳng tranh luận tiếp được.

Vậy nên anh thấy đấy, mấy ngày vừa qua tôi đâu có thời gian mà *đọc sách*. Tôi đã quá bận rộn với việc *thử vai* mất rồi.

* * *

Chủ trại Nông Trang là ông Jones đã đóng cửa dãy chuồng gà để đi ngủ, tôi đọc, *nhưng say quá quên không cài các cửa sập...* Tôi vẫn không biết cửa sập là gì. Tôi đã hỏi khắp rồi. Fielding không biết. Felix cũng không. Từ điển không biết nốt. Anh có biết không?

"Chào," giọng nói sau lưng tôi cất tiếng.

Tôi quay lại. "Oài, cút mẹ đi," tôi bảo, đoạn quay đi.

Tôi ngưng đọc mà nhìn quanh quất. Đây không phải là nơi cho người ta bắt gặp mình ngồi đọc truyện: một quán bar đồng tính đầy những chàng lực lưỡng trong tầng hầm sâu khoảng mươi mét đâu đó bên dưới phố hai mươi mấy mạn Đông đen khét. Chúng tôi chìm quá sâu xuống dưới này, có cảm giác giống như đang ở trong một tòa nhà chọc trời lộn ngược. Biết đâu ngày nào đó Manhattan sẽ trở thành như thế - những tòa nhà chọc vỏ trái đất, chọc lõi địa cầu, cả trăm tầng xuống dưới lòng đất. Vài cư dân New York không được thời thượng lắm đã đến cư ngụ tại các cống rãnh và hầm thông gió của hệ thống tàu điện ngầm rồi. Họ cư ngụ rồi. Dưới đấy họ có những căn hộ be bé, cùng cả giường và tủ thấp. Tiền đã xua đuổi họ xuống sâu hơn dưới lòng đất, tiền đã kéo họ xuống đáy thế giới con người... Nơi đó xung quanh tôi tịnh không bóng đàn bà, chỉ có râu cằm sắc lẻm, tóc húi cua sát rạt, thân hình hộ pháp mặc toàn đồ da như người nhái, những chàng Adam râu tóc tua tủa cuồn cuộn cơ bắp và nhễ nhại mồ hôi. Tất cả những gì anh cần có ở nơi này giữa những bóng tối và mùn cưa là chất đàn ông, là lượng hoóc môn nam chua loét của anh.

"Chào," giọng nói cất lên sau lưng tôi.

Tôi quay lại. "Oài, cút mẹ đi," tôi bảo, đoạn quay đi.

Mà đây không phải là một trong những nơi lui tới của dân pêđê hạng nặng. Tôi nghĩ có lẽ đám lại cái chuẩn của Manhattan sẽ tạt qua đây mua một chai vang trắng cuối cùng khi đang trên đường đến buổi hẹn dưới tầng hầm tối hoặc đến buổi gặp gỡ cùng nhau thề nguyện tự sát tại tiệm Nhà Xí hay Vớ Bở. Nhưng đây là nơi tối om chỉ toàn dò dẫm và thì thào, nơi của những bóng hình tăm tối. Dáng hình họ không run rẩy hay toát lên vẻ sợ hãi, mà như những thầy tu bị ham muốn của mình lôi kéo đến đây.

"Chào," giọng nói sau lưng tôi cất tiếng.

"Oài, cút mẹ đi," tôi bảo, đoạn quay lại. "Ô chào! Xin lỗi vì lúc nãy nhé. Cậu khỏe không?"

"Khỏe. Ông thích chỗ này à? Nhìn ông kìa, ông đang hoảng sợ. Được rồi. Ông muốn nói chuyện gì với tôi thế?"

Tôi hít vào một hơi thật sâu - và nghe thấy đợt triều phản đối lăn tăn từ những kẻ thù trong hai lá phổi mình. Cậu ta ngồi

trên ghế quầy bar bên cạnh tôi. Áo thun, bắp tay hằn gân hằn mạch máu. Cậu ta kêu một ly nước lã. Nước rót trực tiếp từ vòi, không phải nước đóng chai. Cậu ta sẽ không dính dáng gì với mấy thứ nhảm nhí ấy, ai chứ Spunk thì không.

Giờ tôi phải ghi nhớ rằng đây là một cậu thanh niên phức tạp. Cậu ta không rượu bia. Không thuốc lá. Không ma túy. Không ăn uống. Không cờ bạc. Không văng tục. Không làm tình. Thậm chí thủ dâm cũng không. Cậu ta có trồng chuối. Có hít đất. Có ngồi thiền và kiểm soát tâm trí. Là người được tái sinh, là một kẻ có đức tin chân chính, cậu ta cũng có làm việc từ thiện: quan tâm chăm sóc đến những người nghèo và những người gặp bất hạnh... Vâng, lúc này toàn bộ kỹ năng quản lý con người của tôi đang được cần đến. Tôi ngước nhìn lên gương mặt nhăn nhó căng thẳng của cậu ta mà nói, "Spunk à! Chuyện là về cái tên của cậu ấy mà."

"Vâng? Tên tôi thì sao?"

"Chắc hẳn cậu sẽ căm ghét tôi vì chuyện này thôi."

"Ghét thì đã ghét rồi."

"Chuyện là thế này này Spunk," tôi bảo, "ở Anh..."

"Tôi biết ông định nói về chuyện gì. Tôi biết ông sẽ nói về chuyện gì."

Tôi chờ.

"Ông muốn tôi cho chữ *e* vào tên Davis. À thế thì quên đi nhé, ông Self. Đi tìm ý tưởng mới mẻ khác đi. Tôi sẽ không làm thế. Đừng hòng."

"Không," tôi nói, "cái phần Davis thì không sao. Spunk này, cậu cứ giữ đúng cái tên Davis như thế. Davis ổn mà. Phần kia mới là phần chúng tôi có vấn đề."

"Phần kia à?"

"Mới là vấn đề, đúng vậy."

"Ý ông là Spunk ấy à?"

"Đấy là phần tôi muốn nói đến.

Cậu ta trông ngạc nhiên, hụt hẫng. Tôi kêu thêm ly scotch và mồi thêm điếu thuốc.

"Vấn đề là," tôi bảo, "ở *Anh*, từ ấy có nghĩa khác nữa."

"Dĩ nhiên rồi. Nó có nghĩa là gan dạ, là can trường, là kiên cường."

"Đúng vậy. Nhưng nó cũng còn nghĩa khác nữa."

"Dĩ nhiên rồi. Nó có nghĩa là đấu tranh. Quyết tâm. Dám nghĩ dám làm."

"Đúng vậy. Nhưng nó cũng có nghĩa khác nữa."

"Nghĩa gì?"

Tôi nói cho cậu ta biết. Cậu ta tan nát.

"Xin lỗi nhé Spunk, nhưng nó là vậy đấy."

Gương mặt trẻ trung của cậu ta xị xuống run rẩy, mặt rúm lại như có cái răng đau. Sao trước đây chẳng ai bảo cho cậu ta hay? Chắc là bọn họ không dám, tôi nghĩ thế, đoạn nhún vai, đoạn uống cạn ly mình.

"Ý tôi là," tôi nói tiếp, "nếu như cậu làm việc cùng một nam diễn viên người Anh tên là, chẳng biết nữa, tên là Jizz Jenkins[1] hay gì đó, thì cậu sẽ buộc phải..."

"Quỷ tha ma bắt nước Anh đi. Sao tôi lại phải quan tâm đến nước Anh làm gì chứ?"

"Có vấn đề mà, cậu thừa nhận đi... Cậu chỉ cần đổi chút thôi. Thế Spank thì sao nào?"

"Spank à? Cho tôi xin đi. *Spank* là cái thứ tên gì mới được chứ?"

"Cũng có kha khá tên Mỹ như thế đấy. Skip. Flip. Rip. Trip. Hank. Hunk Davis," tôi thử đưa ra vài tên. "Hay là Bunk, hay Dunk, hay Funk, hay... Junk, hay Lunk, hay..."

"Ông mà nói thêm một chữ nữa là tôi vặt tai tôi ra ngay đấy."

"Hay là Punk," tôi tiếp. "Hay Unk." Tôi nghiền ngẫm. Nghĩ mới thấy, có vẻ như nó không phải là một âm thanh phổ biến cho lắm, cái tiếng *unk* ấy.

Đột nhiên Spunk đứng dậy. Tóm lấy cà vạt của tôi như thể để giữ thăng bằng, cậu ta cho tôi thấy ánh nhìn trừng trừng, trực diện của mình. Việc này kéo dài khá lâu. Tôi nghĩ cậu ta đang thử áp dụng thuật điều khiển suy nghĩ với tôi, dù tôi cũng chẳng chắc lắm. Rồi dùng bàn tay phải có các đốt ngón tay to đùng cậu ta đẩy cái ly nước đầy trượt véo một phát kiểu cao

---

1. *Jizz* là một cách viết khác của *jism*, tiếng lóng của tinh dịch hay sự phóng tinh.

bồi thẳng lên đầu quầy bar bằng thép sạch bóng kin kít. Cái ly tròng trành dừng lại, cách mép quầy có vài phân.

"Spunk này..." tôi bảo.

Nhưng Spunk chỉ quay bước bỏ đi.

Tôi bình thản kêu thêm ly nữa, xoay xoay người trên ghế. Nếu Spunk đã mong làm cho tôi lo sợ bằng cách chọn nơi này để hẹn gặp, cậu ta không gặp may rồi. Đến bây giờ thì tôi đã quá nhàm những loại ấy. Với nào là những đám xăng pha nhớt, đám pêđê lực lưỡng, đám vũ công thoát y, đám ăn vận giả trai giả gái và bọn hám tiền mà tôi phải làm việc cùng, tôi chẳng thể nào bị cái dị kỳ làm cho hãi sợ được nữa. Thế giới dao động lập lờ. Ai là trai thẳng gái thẳng? Anh à? Hay là Martina Twain?... Tôi nhìn quanh nhìn quất - những gương mặt, những bờ vai, những bàn tay. Bản thân tôi, tôi không có tiền sử pêđê. Tôi không có quá khứ pêđê. Nhưng thời này thì ai mà biết được? Biết đâu tương lai tôi lại pêđê dữ dội. Có khi tôi lại thành công vang dội trên con đường làm một pêđê thì sao.

Này mấy anh, mấy anh bóng đã làm nên bước đột phá. Ý tôi là mấy anh ngoài kia ấy, không phải mấy anh trong này. Vậy là mấy anh quyết định làm việc ấy một mình. Mấy anh quyết oai hùng hành động. Cảm giác thế nào, khi không có bọn họ ấy? Cứ nghĩ đi: không thời tiết. Không gió giật mưa gào, không đa dạng sinh học. Một vùng ôn đới. Chỉ rặt bọn cục súc. Nhân loại đã còn lại một nửa như thế, vậy có làm ta yên tâm không, sự giống nhau đến toàn diện ấy? Vậy không lạ lùng sao? Phải rồi và nói cho tôi biết điều mà tôi vẫn luôn muốn biết đi. Có khi nào mà *cả hai anh* đều không ngóc nó lên được không? Các anh có những đêm mình-cũng-không chứ? Vâng, đây là thế kỷ của các anh, các anh ạ, tôi phải công nhận thế. Gần đây tôi có nghe rằng *nước Úc* đã công khai thừa nhận mình là gay. Cả Úc cơ đấy! Cả đám mấy cậu nhà quê mặt tròn như quả bí và những chàng dân biển to con lừng lững - giờ thành đồng tính hết cả. Mẹ kiếp, chuyện gì đang diễn ra thế này? Có người đổ lỗi cho phụ nữ. Tôi thì trách tội đàn ông. Sau năm mươi triệu năm vô tư thoải mái, chỉ sau dấu hiệu lo buồn đầu tiên mà chúng ta đã giơ tay hàng và chuyển sang đồng tính hết sao? Đây có phải là cách xử sự đáng có không? Ý tôi là, anh có thể biến thái đến mức nào?

Coi nào, mấy anh, đừng có bỏ rơi tôi như thế. Đâu rồi tinh thần thời khai sơn khởi thủy? Chớ đầu hàng. Đừng đào ngũ. Vấn đề gì đâu. Suy cho cùng, họ chỉ là *đàn bà* thôi mà.

Tôi kêu thêm ly khác. Tôi liếc xéo sang bên thì trông thấy một điều gì đó kỳ lạ, điều gì đó dị thường: một cô gái, một cô bé mới lớn nho nhỏ xinh xinh, đang rụt rè men theo quầy bar tiến đến tôi. Cô bé không thể nào quá mười sáu tuổi, cái cô bé lạc lõng đáng thương này, trong chiếc váy màu hồng và cái áo khoác lửng vải jean. Những mái đầu gay quay sang nhìn. Bé con lồm cồm leo lên ghế cạnh tôi và kêu một ly cam vắt từ tay pha rượu mặt lạnh như tiền. Tôi nhanh chóng nhận ra mình cần phải làm gì. Tại sao lại thế, giờ thì tôi có thể thấy hết. Quay về khu nhà giàu có của cô bé, một cuộc trao đổi giải thích với bà mẹ, một cái bắt tay câm lặng đầy cảm kích của người cha, chơi một ván cờ với cậu em trai nhỏ, và rồi, khi tôi cáo về, một màn sex thế đứng đầy quý tộc trong phòng đồ chơi trẻ con.

"Chào," tôi cất lời.

Cô bé quay lại. "Oài, cút mẹ đi," cô bé nói, đoạn quay đi.

Thật sự là tôi làm theo lời khuyên của cô bé. Tôi làm vài cái pizza to như bánh xe trong quán nhỏ Mông Cổ, rồi bắt taxi về khách sạn. Sau đấy tôi ăn tối tại nhà hàng Barbarigo, nhà hàng Ý gần nơi tôi ngụ. Mai là ngày trọng đại. Tôi sẽ gặp Martina, nên tôi có một đống thứ phải *đọc*.

* * *

Món quà của Martina có tựa *Chuyện ở nông trại* của George Orwell. Anh đã đọc cuốn ấy chưa? Có phải loại tôi thích không? Tôi chỉnh lại đèn bàn và sắp mấy điếu thuốc thành một dãy. Thế rồi tôi uống nhiều cà phê đến nỗi lúc mở cuốn sách ra đặt lên lòng thì tôi đã cảm thấy mình như một kẻ sát nhân đang nhận được liều thuốc độc đầu tiên trên ghế hành quyết. George Orwell đổi tên mình từ tên Eric Blair. Tôi không trách ông ta. Quyển sách của ông ta khởi đầu với cảnh những con thú đang hội họp với nhau và lên tiếng than van về những nỗi nhọc nhằn trong đời chúng. Cuộc đời bọn chúng đúng là nghe có vẻ cực nhọc thật - chỉ có làm việc, không chơi bời, không tiền

bạc - nhưng này bọn chúng trông mong cái gì mới được chứ? Tôi không ấp ủ những tham vọng thực tế về Martina Twain. Tôi chỉ ấp ủ những tham vọng hão huyền. Anh biết đấy, thật kỳ khôi làm sao những gì mà mấy thằng đần kiếm nhiều tiền ngày nay có được. Nếu anh là người thích tình dục khác giới, và ngẫu nhiên là anh cũng có vài đồng, anh có thể ngủ với mấy cô thượng hạng. Mấy thằng giàu có thành công nhất đều đã thành đồng tính, hoặc là chọn những ả đần độn dâm loàn. Tại cuộc họp của lũ súc vật ấy, chúng hát một bài hát. Súc vật Anh quốc... Tôi đi ra giường nằm. Đầu tôi đầy những thứ chen lấn. Tôi cần rượu. Tôi cần xóc lọ. Nhưng tôi phải tiếp tục đọc. Điều quan trọng về chuyện đọc là, anh phải trong tình trạng tốt mới tiến hành được. Kể cả thể chất. Cả cơ thể tôi lúc nào cũng trong tình trạng bị phân tán. Tôi nằm đây, cố gắng đọc, bận rộn đọc, vậy mà lại cứ buộc phải đặt cuốn sách sang bên để đi vệ sinh, cắt móng tay, cạo râu, ói mửa, đánh răng, chải tóc, xóc lọ, uống thuốc, hút thuốc, kêu thêm cà phê, gãi tai và nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi lại bắt đầu đọc. Tại cuộc họp của lũ súc vật ấy, chúng hát một bài hát. Súc vật Anh quốc. Thật ngột ngạt, ở đây ngột ngạt quá, hơi nóng trong phòng tôi đây. Tôi đi kiểm tra lưng mình trong gương. Tất cả đã lành lại, trừ cái vết thương sưng tấy, phẫn nộ. Vết thương ấy còn giận dữ hơn cả tôi. Tôi đã sẵn sàng cười khẩy cho qua mọi chuyện, nhưng vết thương trên lưng tôi trông vẫn còn rất phẫn nộ, rất bực bội. Tôi lại bắt đầu đọc. Tôi đọc thật lâu đến nỗi tôi đâm ám ảnh về việc mình đã đọc được bao lâu rồi. Tôi gọi cho Selina. Bên kia đang là sáu giờ sáng và không có ai trả lời. Cô ta rồi sẽ chỉ bảo là mình ngắt đường dây. Con quỷ cái. Tôi lại bắt đầu đọc. Mười hai giờ bốn mươi lăm là tới lúc tôi phải qua đầu kia thành phố để ăn trưa cùng Caduta Massi tại Cicero. Nhưng giờ mới là mười một giờ mười lăm. Tôi lại bắt đầu đọc - tôi luôn trong tình trạng đang đọc đấy chứ, hay ít ra cũng lật được kha khá trang rồi. Tôi phải công nhận mình ngưỡng mộ cái cách Orwell khởi đầu câu chuyện khá trễ tràng, mãi đến trang 7. Việc này là vì lợi ích của anh đấy. Mà này, việc đọc sách ngốn rất nhiều thời gian, anh không thấy thế sao? Phải mất một lúc lâu anh mới đọc được từ trang, như là, 23 đến trang 30. Ý tôi là, trước tiên anh có trang 23, rồi đến trang 25, rồi

trang *27*, rồi *29*, đó là chưa kể đến những trang chẵn nữa. Rồi đến trang 30. Tiếp đến anh lại có trang *31* rồi trang *33* - chẳng bao giờ dứt. May sao *Chuyện ở nông trại* không phải là cuốn tiểu thuyết dài cho lắm. Nhưng mà tiểu thuyết ấy... cuốn nào chẳng dài dằng dặc, phải không nhỉ. Ý tôi là, chúng quá *dài*. Sau một lúc tôi nghĩ đến chuyện gọi xuống phục vụ kêu Felix mang cho tôi vài chai bia. Tôi cưỡng lại cơn cám dỗ, nhưng việc này cũng mất kha khá thời gian. Đoạn tôi gọi xuống phục vụ bảo Felix mang lên cho tôi vài chai bia. Tôi lại tiếp tục đọc.

Năm giờ kém mười lăm tôi từ buổi nghỉ ăn trưa quay trở về, trong tình trạng sức khỏe sung mãn, trên đường băng qua thành phố về lại ghé qua một hai quán bar. Ba tiếng đồng hồ và còn một trăm hai mươi trang phải đọc. Mỗi trang chín mươi giây: dễ ợt. Caduta Massi cũng không gây rắc rối gì cho tôi, trên cái phòng cao cấp thênh thang của bà ta. Tôi chỉ việc ngồi đó gục gặc cùng Hoàng tử Kasimir già nua của bà ta (vẫn đang trên đà hồi phục sau Thế chiến thứ hai) trong khi Caduta nói triền miên như một bài dân ca về trẻ con, về các bà mẹ, về sinh đẻ, thời tiết các mùa, và về những ngọn đồi vùng Tuscany của bà ta, nơi ấy cỏ mọc, gió thoảng và trời trong xanh. Hình như là nơi ấy bên những sườn đồi quê nhà của Caduta, mùa xuân là thời khắc đổi mới, đất đai đẩy lên những mầm sống mới, những chồi non quẫy mình, và nhựa cây dâng đầy trong những thân cây non trẻ. "Giờ tôi sẽ để cho cánh đàn ông ngồi riêng với nhau để nhâm nhi cà phê và vang đỏ, không vướng bận lời luyên thuyên của đàn bà," Caduta nói, và biến mất. Kasimir và tôi ngồi lầm lì uống lấy uống để được bốn mươi lăm phút, cho đến khi Caduta quay lại mang theo ba cuốn album to sụ chứa toàn hình các con đỡ đầu của bà ta. Con đỡ đầu là loại con duy nhất mà bà ta có, nhưng, trời ạ, sao bà ta có lắm con đỡ đầu thế cơ chứ. Tôi ngồi cạnh bà ta trên ghế sofa và lén mấy cái ve vuốt theo đạo làm con... Đến lúc này tôi và quyển sách đang bon bon đồng hành. Cái trò vui đọc sách này ấy mà, dễ như bỡn vậy. Giả thiết của tôi là whisky giúp một tay. Whisky là bí quyết để đọc sách trơn tru. Hoặc như thế, hoặc *Chuyện ở nông trại* là cuốn dễ hiểu khác thường... Thứ duy nhất làm tôi khó hiểu là mấy trò vớ vẩn về

đám lợn. Chọn loài khác đi ông, tôi cứ mãi tự nhủ. Ý tôi là, làm thế nào mấy *con lợn* lại được cho là thông minh, là văn minh và tinh tế đến thế được nhỉ? Anh có bao giờ *thấy* lợn xử sự chưa? Tôi thì đã từng rồi đấy, và tin tôi đi đấy là một trải nghiệm tởm lợm. Tôi xem qua mấy con lợn khi đang ở trong một trang trại để làm phim quảng cáo cho một loại chả thịt lợn viên mới. Tôi suýt chút nữa bỏ ngang buổi quay khi nhận ra mình sẽ phải làm việc cùng thứ gì. Anh phải nhìn thấy cái thứ mông muội hàm lông lá này, cái thứ y chang phân này, kêu eng éc nhai rào rạo trong máng lợn. Nhai luôn đuôi của bạn gái khi cô ả không để mắt nhìn - đấy được coi là lối hành xử lịch lãm, là phép lịch sự thời xa xưa, theo chuẩn của chuồng lợn. Và khi nghĩ đến những trò chúng làm trong đống rơm thì đến tôi cũng thấy rùng mình. Bảo cho anh biết này, không phải ngẫu nhiên mà chúng được gọi là *lợn*. Ấy vậy mà Orwell đây lại mường tượng ra lũ lợn như là đầu não thông thái của nông trại. Ông này chắc là chưa được nhìn thấy lợn xử sự. Hoặc thế, hoặc là tôi đang bỏ lỡ mất thứ gì đấy.

Lũ súc vật ngoài cửa nhìn từ lợn sang người, tôi đọc, *từ người sang lợn, lại từ lợn sang người; nhưng đến lúc ấy đã không thể phân biệt được ai là ai.* Đỉnh quá. Tôi gọi điện thoại cho Martina và ngọt ngào đề nghị được gặp cô tại quán Tanglewood trên đại lộ 5. Cô nàng đưa ra vài lời phản đối nhảm nhí - tôi chẳng nhớ được là gì. Tôi tắm rửa thay quần áo và đi đến đấy đúng giờ. Tôi kêu một chai sâm banh. Tôi uống. Cô nàng không xuất hiện. Tôi kêu một chai sâm banh. Tôi uống. Cô nàng không xuất hiện. Tôi bèn nghĩ thế là thế quái nào và quyết định đã thế thì uống say luôn cho rồi... Và, một khi việc ấy xong xuôi, tôi e là phải nói cho anh biết tôi đã hành động mà không biết lường trước tính sau.

* * *

Tôi lớn lên - hay là to lên - ở đây, trên nước Mỹ này. Từ bảy đến mười lăm tuổi tôi là cư dân của Trenton, bang New Jersey. Tôi làm những thứ mà đám nhóc Mỹ làm. Tôi cất xăng đan và quần cộc đi mà mang vào giày thể thao với mặc quần dài. Tôi có răng thỏ, tai voi, tóc cắt ngắn, và một chiếc xe đạp địa hình

lốp viền trắng có còi điện. Tôi vỡ tiếng ở đâu đấy giữa vùng Đại Tây Dương. Alec Llewellyn bảo tôi rằng thỉnh thoảng giọng tôi vẫn còn nghe như một tay DJ người Anh. Tôi không nhớ là mọi thứ ở bên này có vẻ to lớn, nhưng tôi nhớ khi tôi về lại thì mọi thứ dường như bé đi. Xe cộ, tủ lạnh, nhà cửa - o ép, rúm ró đến nực cười. Ở bên này tiềm thức tôi đã ngầm thu thập nhiều mánh khóe về của cải vật chất và sự hài lòng. Tôi đã xây dựng nền tảng cho chứng nghiện thức ăn nhanh, đồ uống có đường, thuốc lá hạng nặng, phim quảng cáo, xem truyền hình cả ngày - và, có lẽ, cả chứng nghiện phim khiêu dâm và thích ẩu đả. Nhưng tôi không giận nước Mỹ vì những điều này. Tôi không trách cứ nước Mỹ vì những điều này. Tôi trách bố tôi, lão đã gửi tôi sang bên này không bao lâu sau khi mẹ tôi mất. Tôi trách mẹ tôi.

Tôi hầu như không nhớ mặt bà. Tôi nhớ những ngón tay của bà: những buổi sáng lạnh lẽo tôi thường đứng bên cạnh giường bà, rồi bà thò bàn tay nóng ấm ra từ bên dưới lớp chăn để cài lại nút tay áo cho tôi. Mặt bà... tôi không nhớ nữa. Mặt bà vùi dưới tấm chăn. Vera lúc nào cũng đáng thương. Tôi chỉ nhớ được những ngón tay bà, vân tay của bà, những móng tay nhem nhuốc của bà cùng dấu cúc áo trắng in trên mấy đầu ngón tay ấy. Vậy có nghĩa là tôi không biết tự cài cúc cổ tay áo. Hình như tôi cần có sự động chạm giữa người với người. Chốc nữa thôi tôi sẽ bật khóc mất nhưng tôi sẽ không làm thế đâu. Thực sự thì tôi chưa bao giờ khóc, và sẽ không bao giờ. Hình như tôi cần điều gì đó để còn nhớ bà, mà tôi có được gì nào? Chỉ là những ngón tay của bà cùng những thứ đổi khác trong nhà, những lời đánh giá, nỗi ê chề, khi bà đã mất.

Tôi thích dì và dượng mình, Lily và Norman, ở bên Trenton này. Vera, Lily, hai chị em: gương mặt hai người trong những bức ảnh đã lạc đâu mất trông soi mói và rất Mỹ - những nụ cười rạng rỡ cùng hàm răng trước hơi lõm vào trong, những khung xương buồn cười, những hàm răng hám ngọt. Hai chị em trông hạnh phúc ý thức được mình là chị em. Đấy là sự tận hưởng gene sinh học. *Cạn ly mừng hai người này*, tôi luôn nghĩ thế khi nhìn thấy tấm ảnh (tôi đã để nó đâu mất rồi ấy nhỉ?). *Vui vẻ đi nhé*. Mà hai gương mặt ấy trông cũng hoảng sợ nữa. Họ mới hai mươi và hai mươi mốt tuổi. Tôi biết cảm giác ấy. Lúc bạn còn trẻ

như vậy thì nên thế này - luôn cố tỏ ra tự tin dù chẳng hiểu biết gì cả. Hai chị em đến Anh vào năm 1943. Tôi không rõ có phải những ông chồng người Anh là điều họ đi tìm kiếm hay không, nhưng chồng người Anh là những gì họ đã có được. Lily quay về quê hương cùng Norman. Vera ở lại, với Barry Self.

Tôi thích hai em họ của mình, Nick và Julie, chúng nhỏ tuổi hơn tôi. Nick và Julie cũng yêu thương nhau - chúng nhỏ tuổi hơn, và trở thành người Mỹ theo cái cách mà tôi chẳng bao giờ đạt được. Trừ những lúc hai đứa bị bắt nạt và tôi phải đánh lộn hay bắt nạt lại lũ kia để bảo vệ chúng nó, bằng không thì chúng thích tôi không ở bên hơn. Nhỏ tuổi hơn mà, chẳng phải lỗi của chúng. Ấy vậy mà tôi vẫn cảm thấy nỗi lạc loài cũ rích. *Tôi* sẽ ở vị trí nào trong *Chuyện ở nông trại* nhỉ? Thoạt tiên tôi nghĩ, chắc là một trong những con chuột cống. Nhưng rồi - ồ, dễ dãi với bản thân chút đi, cố gắng mà dễ dãi tí chút. Rồi, sau khi suy xét cặn kẽ, tôi nghĩ tôi có mọi phẩm chất để làm một con chó. Tôi *là* con chó. Tôi là con chó bên bờ biển bị cột vào hàng rào trong khi ông bà chủ tản bộ trên bãi cát. Tôi nhảy chồm chồm, ngoắt qua ngoắt lại, rền rĩ, tiêu tốn hết sức lực của mình. Chó có thể chịu đựng được một cú bạt hay cái đá bâng quơ. Nếu là chó, một cái bạt chẳng tổn hại gì. Thế còn với cú đá? Hãy nhìn những con chó trên phố xem, mọi chuyện đều khiến chúng chú ý, mọi chuyện đều là mối quan tâm của chúng, chúng cứ ba chân bốn cẳng phóng về phía những phát giác vĩ đại. Và hãy tưởng tượng sự đau khổ, bị buộc vào hàng rào khi có biết bao hoạt động - và trò vui, ý tưởng và đam mê - ngay bên ngoài phạm vi kìm giữ của sợi dây.

Tôi vẫn luôn biết rằng Mỹ là vùng đất của cơ hội. Là xứ sở được lai tạp triệt để, Mỹ là vùng đất thành công trong tầng khí quyển của riêng mình, là một tân thế giới cho những kẻ dám nghĩ dám làm và những người cách tân cải tổ, là nơi vận may cười toe toét và làm dấu OK... Đúng vậy. Hay cũng không hẳn. Dượng Norman - dượng khởi nghiệp với việc buôn bán đồ khô, dĩ nhiên là buôn bán nhỏ lẻ thôi. Norman làm lụng quần quật. Ngày tháng dằng dặc và êm ấm. Nhiều năm trôi qua. Và chẳng có gì tiến triển. Dượng vẫn buôn bán nhỏ lẻ trong ngành đồ khô. Thế rồi dượng bán cái cơ sở kinh doanh ấy và đổ toàn bộ tinh

thần sức lực vào đồ gia dụng. Dượng lại thất bại. Đồ gia dụng dường như không cần biết dượng có dốc toàn bộ tinh lực vào chúng hay không. Dượng cũng thử thời vận mình trong mảng gỗ xẻ xây dựng. Cũng thất bại nốt, không gặp một chút may mắn nào. Đến thời điểm này thì Norman làm một cú bất ngờ: dượng đem khu nhà gỗ của mình đi thế chấp và dốc đến tận đồng xu cuối cùng vào kinh doanh lắp đặt hệ thống thông gió. Hệ thống thông gió phăm phăm nuốt hết tiền bạc và chẳng nhả ra lại đồng nào. Thế là dượng đã làm một việc hết sức khó khăn. Dượng trở về quê hương.

Tôi bị đem trả lại cho bố tôi, tại quán Shakespeare, bấy giờ tôi được mười lăm tuổi và to con như Barry. Tôi đi ra ngoài làm việc, việc này hết sức phù hợp với tôi. Gia đình nhỏ của tôi tan đàn xẻ nghé. Lily lấy chồng khác: giờ dì đang giúp chồng quản lý một cửa hàng thực phẩm ở Fort Lauderale. Julie cũng lập gia đình, có con, ở đâu đó mãi tận Canada. Nick làm việc gì có trời mới biết ở Vùng Vịnh - ở Qatar hay Các Tiểu Vương quốc Ả Rập thì phải. Norman đang ở một viện dưỡng lão. Tôi thấy là dượng rồi cũng sẽ vào viện đó ở thôi dù có thất bại hay không. Một người đàn ông ngơ ngác, với tấm lòng nhân hậu, luôn phải gặp những hoang mang ghê gớm. Như số trời định. Norman là người tôi mang nợ tiền. Một lần tôi có gửi ít tiền cho dượng. Người ta gửi trả lại. Trong viện - đấy là nơi duy nhất mà tiền bạc chẳng có giá trị gì theo bất cứ cách nào.

Ở tuổi mười lăm, tôi thấy mình to lớn và hăm hở, sẵn sàng vận dụng bất cứ tài năng nào mà mình có. Sáng sớm tôi thường khuân thùng với Vince Béo. Suốt ngày tôi chạy việc vặt ở Wallace & Eliot. Buổi tối tôi giúp Paul Béo lôi cổ mấy tên say ra khỏi quán rượu, quán Shakespeare ấy. Tôi... tôi thực không hiểu vì sao tôi lại kể cho anh nghe chuyện này. Mọi chuyện đã lùi thật xa trong chuyến du hành xuyên thời gian của tôi. Những địa điểm trên hành trình không còn quan trọng nữa khi hành trình ấy không có đích đến, mà chỉ có điểm kết. Trên phố các bà các cô bước đi lộp cộp - họ đang gõ nhịp xuyên qua thời gian của mình... Chuyện đó từng xảy ra, nhưng bây giờ đang diễn tiến. Giống như Vera đã biến mất, quá khứ đã chết và lùi xa. Tương lai có thể đi theo lối này, lối khác. Tương lai của tương

lai chưa khi nào có vẻ bấp bênh đến thế này. Đừng đặt cược tiền vào nó. Hãy nghe theo lời khuyên của tôi mà bám lấy hiện tại. Đấy là những thứ có thật, những thứ duy nhất, tất cả đều có đó, cái hiện tại, hiện tại hào hển đó.

* * *

"Em bị làm sao thế?" tôi hỏi cái điện thoại. Tôi đã chuẩn bị tinh thần để làm lớn vụ này.

"... Em không đến."

"Phải, anh cũng nhớ mang máng thế." Tôi chờ đợi. "Sao em không đến vậy?"

"Để làm gì. Em đã cố hủy hẹn qua điện thoại nhưng anh không chịu nghe."

Tôi chờ đợi. "Anh đã đợi," tôi bảo.

Martina thở dài. "Lúc đó anh say. Anh biết mà, đòi hỏi người ta ngồi cả đêm với một người say, thế thì hơi quá."

... Hẳn nhiên, trước giờ tôi luôn biết chân tướng của việc này. Những kẻ say biết chân tướng của việc này. Nhưng thường thì con người ta tế nhị không muốn đề cập đến. Sự thật rất trắng trợn. Vấn đề ở những con người không nghiện rượu này là thế - anh không bao giờ biết tiếp theo họ sẽ nói những gì. Phải, bọn tỉnh táo thật là típ người kỳ quặc: khó lường, hẹp hòi và kén cá chọn canh. Nhưng chúng ta phải cố hết sức mà đương đầu với họ.

"Gặp anh tối nay đi. Anh sẽ không say đâu, hứa đấy. Này, anh rất lấy làm xin lỗi vì tối qua nhé."

"Tối qua à?"

"Phải. Mọi chuyện hơi quá đà tí."

"Tối qua à?"

"Phải. Anh không biết chuyện gì khiến anh như thế."

"Không phải là tối qua. Mà là tối hôm kia. Gọi cho em vào lúc tám giờ nhé. Lúc đó em mới trả lời được. Nếu lúc đó anh mà say thì em gác máy luôn đấy."

Thế rồi cô nàng gác máy.

Rồi tôi cảm nhận được dăm ba thắc mắc buồn nôn lót đường cho tôi trèo ra khỏi giường, và từ từ cởi quần áo trước

khung cửa sổ, cảm nhận được những sự bội phản ghê gớm của hóa chất và những hành vi xấu xa chồng chất trên bầu trời tràn phè. Thậm chí tôi còn tự nhủ, Chúa ơi, lại là một vụ nhật thực nội tạng thôi ấy mà - nhưng rồi Felix xuất hiện mang theo bữa điểm tâm cho tôi, và chúc tôi buổi sáng tốt lành, thế là mọi thứ dường như ổn thỏa cả. Nghĩa là trừ thức ăn ra. Món trứng tráng trong đĩa trông thật dễ bảo, thế mà chẳng mấy chốc nó lại khoác vào mình sức sống kỳ quái.

Tôi nhấn chuông xuống gọi Felix lên phòng 101.

"Nghe này, nhóc," tôi nói khá nghiêm trọng. "Sao hôm qua cậu để tôi ngủ nướng đến thế hử? Đáng lẽ cậu phải trông chừng cho tôi chứ. Thời gian là tiền bạc. Chết tiệt, Felix này, tôi là người bận rộn đấy."

"Hử?" Felix nghiêng đầu. "Ông à, hôm qua ông còn chẳng *ở đây* nữa là. Tôi tưởng ông đi xa nghỉ cuối tuần hay là gì đó chứ. Tối qua ông mới trở về đây. Khuya lắm."

"Say không?"

"Say á?" Nói đến đây cậu ta nhoẻn cười. "Mấy người dưới kia không đồng ý với tôi nhưng tôi thì tôi thấy như thế là nhất rồi. Ông đội một chiếc nón tiệc trên đầu. Dấu son môi phủ đầy mặt ông. *Say à*? Họ không hỏi ông được chữ nào là ông đã đi đâu. Ông biến đi rồi làm mình bầm dập với cái chai đó. Cứ như... ông cứ như chết rồi."

Nhục như chó, thật. Tôi không thể nhớ ra nổi điều gì để nói về tối qua, về hôm qua, thậm chí cả tối hôm kia. Còn tệ hại hơn, tôi chẳng thể nhớ được gì về *Chuyện ở nông trại*.

Dù là gì đi nữa, thứ mà tôi mắc vào ngày hôm qua đã tặng tôi một cái nhọt ở mông - một cái rõ to. Trước nay tôi đã từng mọc vài cái nhọt trên mông rồi, nhưng cái nhọt vĩ đại lần này phải là trùm của tất cả. Trời ạ, cái nhọt này có lớn không cơ chứ. Tôi tưởng những cái ngữ như thế này đã phải biến mất khỏi cuộc đời mình cùng với trò thủ dâm tập thể và tật vỡ giọng rồi chứ. Rõ ràng là không, rõ ràng là không. Chắc phải là do chè chén, chắc phải là do thức ăn bậy bạ, chắc phải là do mấy trò dâm loàn... Tôi có cảm giác như mình đang ngồi trên một quả óc chó nóng chảy hay một khối cầu plutonium lầm lỗi đã đạt điểm tới hạn. Thật kỳ diệu, thậm chí là hãnh diện nữa kìa, khi

nghĩ rằng cơ thể mình vẫn còn ấp ủ được cái sự mong manh đau đớn này, những chất độc bề mặt xấu xa này. Mà cũng đau bỏ mẹ. Nếu như tôi quay lưng lại với tấm gương phơi bày tất thảy, cúi xuống chạm ống quyển và nhìn qua hai chân đang dang rộng, giống như một tư thế trừng phạt sưng sỉa trong ảnh khiêu dâm, thì tôi có thể nhìn thấy khá rõ nét, tạ ơn trời đất, cục u tím đỏ đã găm trúng hồng tâm vào bên mông trái mình. Mụn nhọt này nghiêm túc đấy. Nó chẳng giỡn chơi gì đâu. Chả trách mà chúng được gọi là *nhọt*. Ồ, anh em này, đôi khi ấy mà, những căn phòng tắm, hoặc quen thuộc như chính cơ thể chúng ta, hay chỉ là thuê mướn như căn này, với những tấm khăn lau mang vẻ được thuê đi thuê lại, với khung kệ bằng thép lốm đốm lỗ chỗ, cùng màn ngăn bồn tắm nhăn nhúm như áo mưa lâu ngày, những phòng tắm như thế lôi ngược ta lại hai mươi năm trước và khiến ta phải tự hỏi có thật là mình đã du hành hay không... Nằm xuống thì không sao. Đi là đau, đứng là đau, ngồi cũng đau. Đau mải miết. Chắc phải là do chè chén, chắc phải là do thức ăn bậy bạ, chắc phải là do mấy trò dâm loàn.

Thế là ngày của tôi trở thành một ngày kỳ lạ đầy những giấy can và mực hóa học. Tôi ngồi đó đọc, đọc đi đọc lại, lọc qua đầu óc và cả căn phòng mình để tìm những dòng tư tưởng và lời chế giễu đả kích. Súc vật Anh quốc. Đấu Sĩ, con ngựa thồ to xác. Gương mặt vằn ngang vằn dọc trong phòng tắm trông như cái khăn chùi tay trong một nhà thổ đông khách: vết son ấy từ đâu ra thế nhỉ? Môi ai đã ịn ra nó? Cô ta chỉ có thể là gái chuyên nghiệp. Giờ làm gì còn ai tự nguyện hôn tôi. Mồm Loa, kẻ dối trá. Chắc phải là do chè chén, chắc phải là do... Khi tắm rửa cho cái ung nhọt của mình (phù - mông tôi chưa bao giờ là một trong những kỳ quan của thế giới nhưng hiện tại nó đúng là xấu xí) tôi không thể cầm lòng nghĩ đến Đảo Sung Sướng: She-She - cô ta đã gây ra nó. Tôi cần phải tự thú. Chắc là tôi cũng nên khai sạch cho rồi. Tôi không thể lừa phỉnh *anh* mãi được. Sự thực là, tôi - lâu nay tôi không có cư xử tử tế như tôi đã khiến cho anh tin. Chắc chắn là anh cũng đã ngờ rằng mọi chuyện tốt đẹp quá mức tin được rồi. Tôi đã quay lại đại lộ 3, không phải là quay lại Đảo Sung Sướng mà những nơi tương

tự, đến Bồng Lai, đến Địa Đàng, đến Arcadia - thề có Chúa, mỗi ngày không quá một lần, và đến đấy chỉ để được thổi kèn (còn những ngày ốm hay xỉn quá mức thì tôi chẳng hề đi tới mấy chỗ đó). Thay vào đó tôi lại đi xem phim người lớn trên phố 42. Tôi đi đến những phòng chiếu phim khiêu dâm. Phim hạng nặng thì không có hôn hít gì cả. Nghĩ mới thấy, trên đại lộ 3 cũng chẳng có hôn hít gì. Có cô người Pháp người Anh, người Hy Lạp người Thổ, nhưng không có hôn hít. Hẳn tôi đã phải trả thêm tiền cho cái sự đồi trụy này. Hẳn là tôi đã trả một giá quá đắt. A, tôi xin lỗi nhé. Trước tôi không dám nói cho anh biết phòng trường hợp anh không thích tôi nữa, phòng trường hợp tôi mất sạch sự thông cảm của anh - mà tôi thì cần nó lắm lắm, sự thông cảm của anh ấy. Tôi không thể nào kham nổi việc đánh mất luôn cả nó. Nã Phá Luân, tay bắt nạt: thằng lợn này thích táo của hắn. Tôi tìm thấy gói diêm giấy trong túi áo khoác: nhà hàng Zelda - Phục vụ bữa tối và nữ tiếp viên khiêu vũ. Tôi đã ở đâu nữa nào? Có lẽ tôi phải hỏi người đàn bà đã theo dấu tôi khắp New York thôi. Mụ ta sẽ biết đấy. Tôi tìm thấy ba bao cao su trong ví, đầu lọc hai điếu cần sa trong gấu quần, và một cây khuấy cocktail trên tóc. Thế thì có gì đáng ngạc nhiên khi đít tôi nổi nhọt cơ chứ? Chắc phải là do chè chén, chắc phải là do thức ăn bậy bạ, chắc phải là do mấy trò dâm loàn.

Anh biết không (và buổi chiều đang nghiêng trôi qua tôi với trời xanh ngăn ngắt, và cuốn sách cũng đang tự lật giở đến gần cuối), tôi nằm đây và rúm người suy nghĩ đến sự công bằng mang tính cảnh báo liên quan đến thân xác - và có lẽ đơn giản là chẳng có, không có lấy chút công bằng nào. Hãy nghĩ về người nữ tu mang làn da xám và vẻ điểm trang không-tình-dục khi bà ta vặn mình trong những cơn đau đẻ và đổi đời trong tu phòng. Vài đứa trẻ hoàn toàn có khả năng chết vì lão hóa khi còn trẻ. Bị tước mất chất kẽm hay sắt, mangan hay bô xít, những con người khắc kỷ không tì vết ấy bắt đầu nứt nẻ sủi bọt. Những kẻ thù của thân xác tôi nhiều vô kể, và độc ác hơn những tội lỗi của tôi nhiều. Chúng hoạt động có tổ chức. Chúng có nguồn cung ứng tài chính (ai chi trả cho chúng nhỉ?). Chúng có quân đoàn bộ binh, có tình báo lẫn quân bắn tỉa, có chiến binh đường phố, có bãi mìn, có hệ thống vũ khí hóa học, có thiết bị nhiệt hạch.

Và chúng còn có nhiều hơn thế này, vì giờ đây bộ phận giám sát thân xác tôi trong khu chăm sóc đặc biệt cũng đang chơi trò xâm lược không gian, với những đội quân đánh tràn, những đoàn người đột biến, những kẻ nhử mồi, những phi thuyền hỏa tốc tua tủa và những quả bom thông minh phát tiếng the thé. Quỷ thật, chúng tôi có đủ để phân phối cho mọi người. Và hãy cũng dành chút suy nghĩ cho tay ưa nhìn lén có thị lực mười trên mười, cho thằng lươn lẹo thay đổi ý kiến nhanh như tên lửa có quả tim khỏe mạnh tuyệt vời, cho anh diễn viên hạng bét tóc dày bụng phẳng, cho kẻ sát hại trẻ em quyến rũ có nụ cười chân chất.

Làm sao ta có thể lớn lên được, với một cái nhọt ở mông? Ai lại thật lòng tin ta cơ chứ? Một trò đùa đang được bày ra, do tôi chịu.

Chắc phải là do chè chén, chắc phải là do thức ăn bậy bạ, chắc phải là do mấy trò dâm loàn.

* * *

"Thực sự là anh khá thích cuốn đó. Tiếp theo là gì đây? *Gấu Rupert* chăng? Coi nào, tha cho anh đi. Lần tới là một cuốn sách thực sự thì sao nào? Lợn Thịt và Eng Éc cùng những tên còn lại. Anh lớn tuổi rồi không hợp với chuyện về thú vật nữa đâu. Ý anh là, chúng ta đâu có cần phải khởi điểm từ quá xa trong quá khứ đến thế đâu nhỉ?"

Phát ngôn nghe ra thì tùy tiện, nhưng bài diễn văn này đã được luyện đi luyện lại trong vật vã. Tôi hy vọng Martina sẽ nhún vai rồi xin lỗi rồi đưa cho tôi đọc thứ gì khó nhằn hơn. Cô sẽ thấy ấn tượng, có lẽ là hơi tự ái và thấy mình bị sửa lưng, vì cái năng lực trí tuệ hăng hái mình vừa đánh thức. Tôi nhìn vào mắt cô. Đôi mắt linh hoạt, thâm quầng tràn ngập sửng sốt mà thích thú. *Bố khỉ*, tôi nghĩ. *Chuyện ở nông trại* là một trò đùa từ hồi nào đến giờ.

"Anh biết truyện ấy là truyện phúng dụ rồi nhỉ," cô bảo.

"Gì cơ?"

"Đấy là truyện phúng dụ. Đấy là câu chuyện về Cách mạng Nga."

"Là gì?"

Cô giải thích.

Điều này mới thật là ngu xuẩn đây, chẳng có ngoa. Cách mạng Nga với tôi không phải là cái gì mới mẻ - ừ thì, tôi chốt hiểu được là bọn họ ở đằng ấy đã có một cuộc đụng độ và cải cách sâu sắc, khoảng đâu đầu thế kỷ gì đấy. Nhưng mà cái vụ phúng dụ chắc chắn đã làm tôi ngủ gục. Tôi lắng tai khi Martina nói hoài nói mãi. Con ngựa to lớn Boxer ấy - nó thuộc tầng lớp nông dân, xin phép anh. Nhóc Đấu Sĩ - nó không chỉ là một con lợn, mà nó là tay tuyên truyền viên Mồm Loa. Tôi có biết Molotov là tay tổng biên tập của tờ *Pravda* thời tiền Cách mạng không à? Không tôi chả. Để che giấu sự hoảng loạn của mình (mà hoảng loạn thật đấy, hoảng loạn vì chẳng biết mô tê gì cả), tôi quẳng ra lời phê bình, cái lời phê bình về loài lợn ấy.

Chẳng hiểu làm sao mà Martina lại cười thật khoái trá về lời nhận xét này. Như hầu hết mọi người cô có hai kiểu cười, một loại là tiếng cười phản xạ xã giao lịch sự, và một loại là cười thật lòng. Tiếng cười thật lòng của Martina là tiếng cười ít khuê các nhất mà tôi từng nghe - hoang dại, trẻ con, nhưng đầy âm hưởng, với nhiều cung và bậc cạnh tranh lẫn nhau. Phải, cô ấy thích được cười thật đã, cô nàng Martina này.

"Em xin lỗi. Thực ra thì lợn thông minh hơn chó. Xét đến tỷ lệ cơ thể thì lợn có bộ não lớn hơn. Đấy là điểm mấu chốt. Lợn thông minh gần bằng khỉ đấy."

"Không phải chứ," tôi bảo. "À anh không biết em thấy sao chứ hình như cái kiểu sống đó thì thật là. Ý anh là, nếu chúng thực ra thông minh đến thế... Nghĩa là, em *trông thấy* lũ lợn rồi chứ nhỉ?"

"Em thích lợn," cô đáp.

Cô mang cho tôi ly vang trắng, dẫn tôi ra ngồi bên hiên nhà còn mình thì lên lầu thay quần áo. Đấy là ly đầu tiên trong ngày của tôi. Tôi không xỉn từ tối qua. Tôi đang cai - nhưng giữa tĩnh lặng và nỗi chua chát lại có những mảnh vỡ vui nhộn khiến người ta tuyệt vọng. Hiên nhà Martina đầy hoa, trồng trong những bồn những chậu những giỏ treo tường, to có, nhỏ có, màu đỏ, màu xanh, được những con ong béo tốt giám sát, thân mình chúng thật màu mỡ và bóng loáng như những viên sỏi thẫm màu dưới dòng nước luân chuyển. Những sinh vật

ánh kim, dưới tầng hạ quyển này, cực kỳ năng nổ, bay vòng vòng quanh tôi như những con quỷ đồng lõa, dày đặc đến nỗi khi lờn vờn chúng dường như đang đứng yên trên những dọc chỉ vô hình. Tôi hoan nghênh sự có mặt của chúng. Chúng sẽ không phí phạm những mũi chích tự sát lên người tôi. Bên dưới là những thửa đất hình ô vuông của khu vườn sau được lát nền một nửa - những hồ cá và vòi phun nước yếu xìu, bàn ghế trang trí vòng xoắn, một người phụ nữ mặc bộ áo liền quần với cây kéo bấm trong tay. Những con chim của New York run rẩy và rền rĩ giữa những tán cây oằn cong. Những con chim của New York ít nhiều đã thôi không đuổi theo bóng ma, ai có thể trách chúng được? Chúng đã bị Manhattan và thế kỷ hai mươi xử lý. Giữa những con chim này, bồ câu bình thường ở Anh sẽ trông như con vẹt mào - chim cổ đỏ trống sẽ giống như loài thiên điểu. Chim ở New York là những kẻ đầu đường xó chợ với bộ cánh dơ bẩn. Chúng sống nhờ vào phúc lợi và lòng từ tâm được ban phát. Chúng ho hen và càu nhàu và đập cánh để tự sưởi ấm. Chúng bị rớt hạng, tuột xuống nhiều bậc trong chuỗi sinh vật: thời buổi quá khắc nghiệt. Chẳng còn đâu hót véo hót von hay những con giun mập mạp hay những chuyến di cư đến vùng biển mùa hè. Thế kỷ hai mươi là thế kỷ tồi tệ cho loài chim ở New York, và chúng hiểu điều đó.

"Anh ở dưới đấy có ổn không?"

Tôi ngửa ghế ra. Gương mặt Martina, bị tóc tai che như phủ mạng, thò ra săm soi tôi từ cửa sổ tầng trên.

"Không," tôi đáp, "dưới này như thiên đường ấy."

Gương mặt ấy lặng lẽ thụt vào. Thế là tôi ngồi ngoài cái hiên ấy trong buổi trời nhá nhem nóng bức, nhấm nháp rượu vang giữa những con ong dễ thương.

Chúng tôi dùng bữa tại nhà. Việc này làm tôi thấy sờ sợ. Tôi đã đặt một bàn sang chảnh ở nhà hàng Last Metro trên khu Tây Broadway, và nói chung là đang rất có nhã hứng được trả tiền. "Hủy đi," Martina bảo. Và tôi hủy thật. Cô nấu bữa tối. Trứng chiên, xa lát, trái cây và phô mai. Cùng vang trắng. Căn hộ thông tầng hiện diện như thể nó được sắp đặt dành cho những cuộc đời lành mạnh và có mục đích. Sách vở, tranh vẽ,

mặt bàn, máy đánh chữ, một bộ cờ, chiếc vợt tennis hững hờ tựa vào cánh cửa tủ. Trên lầu kia chắc là áo quần mới giặt của Ossie lại được xếp phẳng phiu thành từng chồng chứ gì... Cô nàng Martina cao dong dỏng mặc áo len mỏng cổ trái tim cùng chiếc váy jean xanh. Phần sau của cô cũng được, phần trên phía trước cũng được ban phước, dù có lẽ là không quá phì nhiêu như tôi hằng tưởng. Không, đấy là cơ thể của riêng cô, chứ không phải được dựng nên từ hình mẫu nào. "Thôi chúng ta cứ ở nhà dùng bữa đi nào," cô bảo thế. "Như thế ấm cúng hơn nhiều." Tôi có được phép nói thẳng không? Anh có chắc là muốn nghe điều này không? Mà thôi tôi huych toẹt ra đây. Trước giờ tôi luôn nghi trong bụng rằng những gì Martina tơ tưởng đến thường là hơi mạnh bạo tí. Đúng thế - là tôi, trên giường ấy mà. Đồng ý là thoạt đầu điều này nghe có vẻ không thể nào. Nhưng thời nay con người ta khó tin *thật*. Chuyện ấy có xảy ra đấy. Hai mươi năm trước hẳn cô đã an phận với nhà cửa, với thú tiêu khiển, với tay chồng bóng lộn của mình. Cô đã chẳng còn chỗ mà dành cho tôi. Nhưng còn ngày nay thì sao? Anh thật còn không biết đường nào mà lần nữa - anh không biết, người ta cũng không. Tại sao cô ấy cứ khăng khăng can dự vào mớ hỗn loạn của tôi chứ? Tôi muốn nói là, đêm nay tôi ở đây để làm gì vậy. Tâm sự à?

Cũng phải nói cho anh biết, cô ấy luôn tỏ ra thích tôi. Tôi thường thấy bọn họ, trong những năm sáu mươi, Martina và Ossie, cặp đôi hoàn hảo. Hắn ta dìu cô ấy bước xuống bậc cấp của chiếc Landrover họ lái tới, và bộ đôi cao ráo ấy sẽ tay trong tay tiến bước vào mái hiên hay sảnh ngoài rạp hát hay vào kho chứa tàu điện được chuyển đổi thành nơi trưng bày, hoặc qua cánh cửa của những nhà hàng nổi tiếng hay quán bar trá hình hay quán ăn bình dân. Họ làm người ta phải ngoái đầu nhìn, cặp đôi ấy đấy. Một phần trong sức quyến rũ của hai người họ là ở cái sự thật hiển hiện rõ ràng và chính xác rằng họ là một *cặp đôi*, giàu có nhưng sạch sẽ, trong khi đám khán giả nằm ưỡn ẹo xung quanh hay vật vã vì thuốc: ma túy tổng hợp, chất kích thích - phải rồi, với cả penicillin. Thời ấy Ossie là diễn viên. Hắn ta diễn các vở của Shakespeare. Tôi thắc mắc không hiểu cô nghĩ gì, khi giờ đây hắn chỉ là tay đầu tư, như tất thảy mọi người. Tôi quen Martina từ thời ở trường điện ảnh, khi tôi còn

thong thả đi quanh cùng bất cứ nhà tạo mẫu hay cô thợ trang điểm nào mà tôi đang hộ tống và buông lời chào hỏi những con người tài năng. Việc ấy làm tăng thanh thế cho tôi. Lúc đó Martina dường như luôn vui vẻ khi gặp tôi. Có lẽ từ thời ấy cô đã ít nhiều mạnh bạo tơ tưởng nọ kia rồi.

Vậy là, đến gần cuối buổi tối, khi Martina đứng bên cạnh tôi rót nốt chỗ rượu còn lại ra ly, tôi nhét tay vào dưới váy cô và nói, "Coi nào cưng, em biết em thích mà..." Bình tĩnh nào. Thực ra tôi không có làm thế. Thực ra là suốt cả tối ấy tôi đã cư xử vô cùng đúng mực. Anh biết đấy, lúc ấy tôi đã nghĩ thông. Ồ, tôi biết quan điểm của cô ấy là gì - tôi hiểu ra cái nhân vật Martina Twain này đang theo đuổi điều gì. Tình bạn. Tình bạn: không tính dục, không lá mặt lá trái, không phức tạp, không tiền, chỉ là tương tác giữa người và người mà không động chạm da thịt. Ôi điều ấy thì có ích mẹ gì với tôi cơ chứ, thoạt tiên tôi nghĩ thế. Tôi đã phát điên lên với cái kiểu tiết chế, kiêng rượu chè này rồi - tôi cảm thấy lâng lâng, tôi thấy say bí tỉ, khi phải dùng bữa tối ở trên này với tay tâm thần chẳng thấy được gì ở con người tôi trừ con người tôi ra. Chúa ơi, tôi đang đương đầu với loại biến thái nào thế này? Ấy vậy mà tôi vẫn bình chân, lời lẽ dễ dàng tìm đến. Con người ta muôn hình vạn trạng mà, tôi nhún vai kết luận, và đành cam chịu toàn bộ tình huống. Với lại, tôi còn có cái nhọt ở đít nữa.

Thế nhưng, đúng là tôi có giở trò với cô, khi tôi chuẩn bị ra về lúc mười một giờ rưỡi. Đôi khi, mấy cô ngon lành nhất lại là những cô lôi thôi lếch thếch nhất, và biết đâu anh lại vớ bẫm.

"Ô phải rồi," tôi vừa cất tiếng. "Đưa anh thêm cuốn sách khác để đọc nào."

"Được thôi, chờ chút nhé."

Là cuốn *1984* - lại của George Orwell.

Tôi trỏ ngón tay vào cô. "Không thú vật gì hết chứ?"

"Không. Chỉ vài con chuột cống thôi."

"Có phúng dụ gì không đấy?"

"Không hẳn."

"Này," tôi nói (và đây là trò của tôi): "Đêm trước anh *có* một giấc mơ nhức nhối về em đấy."

Thông thường thì, với câu này, theo kinh nghiệm của tôi anh sẽ nhận được hoặc là thái độ rụt rè từ chối hay là hoảng hốt dứt khoát, tùy thuộc xem đấy là cô nào. Nhưng Martina thì chỉ nhìn tôi chằm chặp hiếu kỳ rồi hỏi, "Ô thế ư? Thế trong giấc mơ đã có chuyện gì?"

"Ừm - à kiểu như là anh đã cứu em thoát khỏi những tay thổ dân da đỏ ấy mà. Có điều bọn chúng da không phải đỏ mà là trắng, tóc vàng. Anh đỡ em vào trong xe anh. Một chiếc Fiasco. Nhưng rồi xe không chịu nổ máy."

"Thế có gì nhức nhối đâu nào?"

"Ô, rồi có chiếc xe khác xuất hiện và anh lái cái xe ấy đưa em đi. Đến nơi an toàn."

Nói cho đúng ra đây là lời nói trại sự thật đầu tiên của tôi. Tôi có mơ *thật*. Những gì trong mơ là, đám thổ dân da đỏ biến mất hay bỏ đi đâu khác, chiếc Fiasco biến hình thành một kiểu ổ của bọn tay chơi, Martina cởi cúc áo sơ mi vải và quần da hoẵng - rồi tôi yêu cô dạt dào trên chiếc giường hình ô van ấy.

"Phải, khốn nạn thật ấy," tôi nói, "xe anh không hiểu sao lại chết máy như thế."

"Chắc nó xỉn quắc cần câu rồi," Martina bảo, vừa mỉm cười vừa mở cửa tiễn tôi ra về.

Bộ phim dành cho người lớn là một phim lịch sử và cốt chuyện công phu hơn thông thường, nói về một tay toàn quyền người da màu (Ottoman? Hay là Carthage nhỉ?) cùng khẩu vị của người vợ tài năng của mình (do Juanita del Pablo đóng), cô này, với sự trợ giúp của cô hầu phòng (Diana Proletaria), đã chung chạ không những với chồng mình mà còn với hầu hết quân đội của ông ta, cũng như cùng với một số lượng lớn đám gia nhân, nô lệ, hoạn quan, diễn viên xiếc, và cuối cùng, là những tay đao phủ. Cuối phim ông chồng bắt quả tang Juanita, và quẳng cô ta vào cảnh quay có sẵn[1] nào đó, trong đấy những con sư tử vồ lấy cô ta. Khi tôi lê bước ra lối đi cùng Orwell của mình và vại

1. Nguyên văn *stock footage*: loạt cảnh quay có sẵn về một chủ đề nào đó (khói lửa chiến tranh, hành quyết, rừng núi...), các nhà làm phim và video có thể thiết kế, thêm hiệu ứng và sử dụng nó tùy vào mục đích riêng.

bia, và khi giọng nói phấn khích đọc lại những phim sắp chiếu (*"... diễn viên chính Diana Proletaria, công chúa xứ Pawwun. Dữ dội. Nóng bỏng!"*), hai anh chàng da đen mệt mỏi lồm cồm đứng lên, dụi dụi mắt.

"Trời ạ, tao chắc chắn có thể sử dụng một trong mấy cảnh trước Công nguyên ấy. Tao sẽ không lùi *quá* xa."

"Phải. Có lẽ vài ba tuần."

"Hai, hay ba tuần. Tao sẽ không lùi *quá* xa. Nhưng trời ạ tao chắc chắn có thể sử dụng một trong mấy cảnh trước Công nguyên ấy."

Năm phút sau tôi đã ở trong quán bar vũ thoát y trên khu Broadway, bàn bạc về lạm phát với một cô vũ công hết ca diễn tên là Cindi. Nếu anh hỏi tôi cảm thấy thế nào, tôi sẽ trả lời rằng thật nhẹ nhõm làm sao - quay về với thế giới văn minh.

* * *

"Tao muốn cảm ơn mày đó John," hắn điện thoại nói, "vì đã hẹn gặp nhau tối hôm rồi."

"Đêm nào thế?"

"Đêm thứ Bảy. Hay đúng hơn là sáng Chủ nhật. Chớ có bảo là mày không nhớ nhé. Chúng ta đã gặp mặt. Mày đã rất tử tế với tao, John. Mày không thử làm thịt tao hay gì cả. Không hề, mày rất dễ thương."

"Mày đừng có nói nhăng cuội," tôi bảo.

Frank Điện Thoại lại làm tôi khốn khổ khốn nạn. Thú thật là tôi vẫn còn hết sức tò mò về đêm thứ Bảy đó. Tôi càng cố nhớ - hoặc là, nói cho chính xác, rằng càng cố chống chọi để không nhớ - thì tôi càng chắc chắn là điều gì đó rất tồi tệ đã xảy ra, điều gì đó nhất định, dứt khoát là rất kinh khủng. Tôi đoán đó là lý do vì sao suốt ngày Chủ nhật sau đó tôi đã uống say bét nhè. Để tránh xa khỏi ký ức ấy, thật xa. Nhưng còn Frank Điện Thoại thì tôi xử lý được. Cái thằng hèn ấy không thể làm tôi lo lắng.

"Mày có tìm thấy gói diêm giấy trong túi áo không?... Đi tìm lại đi, John. Tao có viết lời nhắn cho mày trong đó đấy."

"Ồ thế cơ à? Viết gì thế?"

"Đi tìm nó đi John. Tao muốn mày nhìn thấy bằng chứng."

Tôi đi đến tủ quần áo lần tìm trong túi áo vest. Tôi chẳng quẳng thứ gì đi cả. Tôi không bao giờ quẳng thứ gì đi hết. Đây này, cái diêm giấy tiết lộ chân tướng đây, màu hồng ngát, màu son môi ngọt ngào: nhà hàng Zelda - Phục vụ bữa tối và nữ tiếp viên khiêu vũ. Tôi xé ra, và đọc lấy lời nhắn.

"Ôi thằng bệnh hoạn," tôi bảo. "Thằng đần tội nghiệp. Mày nói cho tao biết được không? Sao mày lại đi làm cái trò này? Nói lại cho tao nghe nào. Tao cứ quên mãi."

"Ô thế ra mày muốn *động cơ* à. Mày muốn biết động cơ. Được thôi. Thì đây. Chút động cơ cho mày đây."

Và rồi hắn thổ ra bài diễn văn dài nhất từ trước đến giờ. Hắn bảo, "Mày còn nhớ không, ở Trenton ấy, ngôi trường trên phố Budd, thằng bé xanh xao đeo kính cận trên sân trường? Mày đã làm thằng bé ấy khóc. Là tao đấy. Tháng Mười hai năm ngoái, ở Los Angeles, chiếc xe mày thuê rồi mày lái vượt đèn đỏ ở Coldwater Canyon ấy? Có chiếc taxi bị đâm vào nhưng mày đã không dừng lại. Trong taxi có khách đi xe. Là tao đấy. Năm 1978, ở New York, mày cho thử vai tuyển diễn viên tại trung tâm Walden, còn nhớ chứ? Cô gái tóc đỏ, mày bắt cô ấy lột hết đồ ra rồi mày bỏ qua cô ta, mày còn cười nhạo nữa. Là tao đấy. Ngày hôm qua mày giẫm phải một người lang thang trên đại lộ Năm rồi mày nhìn xuống chửi thề rồi định đá một phát ấy. Là tao. Là tao đấy."

Khách sạn Ashbery, phòng 101, tôi ngồi đấy với bản mặt cá sấu to tổ chảng nhấp nháy phản chiếu những hình ảnh cuối cùng của bộ phim khuya, rất khuya. Tôi không có - tôi không nhớ ra thằng bé xanh xao đeo kính cận ngồi khóc trên sân trường - nhưng chắc chắn là có một hai thằng bé như thế, vì tôi là một thằng lỏi xấu tính. Luôn có mấy thằng bé xanh xao như thế... Tôi *đã* có mặt ở LA tháng Mười hai năm ngoái, và đúng là có thuê xe. Cũng có những vụ suýt chút là mất mạng, có thắng xe ken két, có dừng khẩn cấp, đột ngột phóng vọt. Khi nào cũng có mấy vụ suýt mất mạng ấy mà... Tôi *quả có* tổ chức thử vai tuyển diễn viên tại trung tâm Walden vào năm 78, điểm qua mấy em người mẫu cho vai con nhỏ bốc lửa trong mẫu quảng cáo quán bar Bulky. Chắc hẳn trong đám mấy cô đó cũng có một cô tóc

đỏ lạc loài, còn tôi thì làm việc theo cách của riêng mình (khi làm việc thì tôi ở một tư thế hoàn toàn khác hẳn - tôi không hề dễ chịu chút nào). Khi nào mà chẳng có mấy cô tóc đỏ... Năm 1978 tôi là một thằng lỏi xấu xa. Năm ngoái tôi vẫn là một thằng lỏi xấu xa. Và rồi vụ này.

Hôm qua tôi đang trên đại lộ 5 hoàng kim đi về phía khu da nâu trong khu Park. Những cửa hiệu đầy mãi lực, lôi kéo người vào, vừa lòng người ra, được những vật tổ khu Manhattan gầy nhẳng giám sát, là những tượng thần hay tượng đá luôn trừng mắt nhìn về phía trước dữ tợn nhưng cũng lơ đễnh cho phép các hoạt động giao dịch diễn ra trên con phố bên dưới. Tiền chảy như nước. Trên vỉa hè bọn buôn ma túy, đám cờ gian bạc bịp, mấy tay buôn giỏ xách hàng nhái, bọn buôn lậu cướp cạn - tất cả đều đang chăm chỉ tiến hành kinh doanh. Hôm nay thật nhiều phụ nữ duyên dáng mua hàng và hớp hồn người khác... ở Manhattan này không thiếu gì vú to ngực bự. Không hề là vấn đề. Hầu như tất cả mọi người ở đây đều có thứ ấy... Rồi tôi thấy một thứ mà anh cũng rất thường thấy ở đây: một con người vô sản, kẻ màn trời chiếu đất thực sự, một kẻ du cư của thành phố New York đang nằm úp mặt xuống mấy viên đá lát đường như một súc gỗ chắn đập, nằm chắn ngang dòng người đang tiêu xài từng tầng từng lớp từng hàng. Khi bước qua người anh ta tôi có nhìn xuống (đám tóc cứng quèo như vỏ cây, tai hang hóc như vỏ trái lựu) và nói, bằng giọng tôi nghĩ khá là ân cần, "Đứng dậy đi nào, thằng chó lười biếng." Tôi bước tiếp - réo gọi Fielding khi hắn ta bước ra khỏi hiệu sách. Khoác tay nhau chúng tôi đến khách sạn Carraway và gặp thêm hai tay đầu tư tiền cho chúng tôi, Buck Specie và Sterling Dun. Hai tay này đều rất phấn khích với vụ đầu tư và đều tin tưởng rằng tôi là kẻ có tương lai rực rỡ trong ngành chúng tôi. Chúng tôi đi ăn đồ Nhật rồi họ tiếp tục đi đến hộp đêm trên chiếc Autocrat, nhưng tôi đã đầy ứ và á khẩu vì rượu gạo, thế cho nên tôi...

Nhà hàng Zelda - phục vụ bữa tối và nữ tiếp viên khiêu vũ. Trong đấy là lời nhắn, kiểu viết tay xiên xiên tới trước, run rẩy, không giống như chữ viết của tôi. Ở bên Mỹ này, vào thời tôi, bài tập viết bắt đầu bằng việc anh phải đặt xiên cuốn tập

thành góc bốn mươi lăm độ về bên trái, hầu mong tạo ra kiểu chữ biết nhảy nhót uốn lượn. "Frankie và Johnny là đôi tình nhân," được niêm lại bằng môi hôn, nguyên một dấu môi to tướng hồng tươi roi rói.

Nói tóm lại, tôi không thực sự rõ lắm tay ấy nói *động cơ* là có ý gì.

* * *

Hệ thống nghe nhìn nội bộ mới mẻ đặt trên bàn thép phát ra tiếng bíp nghèn nghẹt. Fielding nhấn nút chờ cho hình ảnh hiện lên màn hình. Hắn ta trông hơi hoảng hốt.

"Ai thế?" tôi hỏi.

"Được rồi, Dorothea. Cảm ơn. Không, cô cứ đợi chúng tôi gọi lại." Fielding ngồi xuống rồi đáp, "Là Nub Forkner."

"Tốt," tôi trả lời. Khi mà Spunk Davis đang vắng mặt không phép, khi cậu ta đang hờn dỗi không chịu trả lời điện thoại của chúng tôi, tôi và Fielding đã quyết định coi qua Nub Forkner như một khả năng dự phòng. Tôi ghi cái tên ấy lại trong tập ghi chép, chỉ để cho có việc mà làm.

"Thế cũng không sao đâu Bảnh Tỏn," Fielding bảo.

Tôi liếc xuống trang giấy. "Đấy là những gì tôi có."

"... Anh có đọc sách nhiều không vậy John?"

"Đọc loại gì?"

"Tiểu thuyết ấy."

"Thế cậu có đọc không?"

"Dĩ nhiên là có rồi. Đọc sách giúp tôi có đủ loại ý tưởng. Tôi thích âm thanh và cuồng nộ," hắn ta nói thêm một cách bí hiểm.

Đấy là những gì trò đọc điếc gây ra cho anh: anh sẽ bắt đầu nói chuyện kiểu như thế. "Ừ," tôi nói, "à mà bữa giờ tôi đang đọc cuốn tiểu thuyết của George Orwell. Cuốn *Chuyện ở nông trại*. Thực ra là đang đọc lại. À còn cả cuốn *1984* nữa." Tôi và cuốn *1984* này cũng hợp rơ lắm.

"*Chuyện ở nông trại* à?" Fielding ngạc nhiên. "Không đùa chứ?"

Dorothea hay ai đó vẫy tay chào tạm biệt và biến mất ra

đằng lối kia, vừa đi vừa gài lại nút áo. Chúng tôi nhìn theo cô ta mất hút khỏi màn hình trong giây lát trước khi xuất hiện trở lại hấp tấp đi vào hành lang. Nub Forkner chầm chậm khom người đi qua lối vào rồi dừng lại thở dài như để gom lại trọng lượng cơ thể... Này tôi thì chẳng quen thuộc gì mấy với những phim của Nub. Thật đấy, tôi đã gà gật rồi chửi rủa để phải xem xong hai bộ phim hắn đóng - nhưng đó là ở độ cao chín nghìn mét, trong bóng tối lánh nạn của những chuyến bay băng Đại Tây Dương. Tờ rơi quảng cáo đang nằm trong lòng tôi xác nhận rằng Nub đã đóng vai một thổ dân vùng Bắc Mỹ sống lang thang trong phim *Whisky chua* và vai một kẻ câm điếc trong bộ phim truyền hình hồi năm ngoái về một trại gà, phim tên *Ở trang trại vui vẻ*. Tôi nhớ hình như cả hai vai người lang thang và kẻ câm điếc ấy đều là những kẻ tâm thần to ngoại cỡ bị đặt vào những tình huống bạo lực bừa bãi và đột ngột - những bà mẹ to béo, những chuyên gia tâm thần học. Vâng, khi Nub kẽo cà kẽo kẹt bước qua rầm thượng đi về phía chúng tôi, tóc bết dầu xõa xuống hai vai, những khớp chân nguyên thủy kéo lê trên sàn nhà, tôi và Fielding rõ ràng phải biết có điều gì đó mãnh liệt không thể tránh né nổi từ anh chàng này, trong cách để râu tua tủa của hắn, trong kiểu quần jean rách rưới và cái bụng bia người dã man của hắn. Anh không cần phải tinh mắt gì lắm mới nhận ra được Nub đây là một tay nóng máu, sẵn sàng thượng cẳng chân hạ cẳng tay ngay. Hắn cao gần hai mét, nặng một trăm năm mươi cân. Phải, Nub trông rất hữu dụng.

"Chào Nub," Fielding lạnh nhạt chào. "Ngồi đi nhỉ."

Vâng tại sao lại không chứ? Nub vớ ngay một chiếc ghế và chỉ ngoắc cỗ tay hờ hững một cái đã quẳng ghế lăn lông lốc từ đầu này sang đầu kia căn phòng. Kế tiếp, hắn chụp lấy chiếc đồng hồ bấm giờ đẹp đẽ hợp thời trang của Fielding (được dùng để canh nhịp cho mấy cô vũ thoát y) mà dộng xuống đất. Hắn ta cúi người xuống rướn một tay qua bàn, sắp sửa quạt tay qua mặt cái bàn hiện đại. Hắn liếc nhanh lên một cái và tôi trông thấy gương mặt hắn tràn đầy vẻ trông mong lấy lòng.

Fielding lật đật nhảy dựng lên. "Từ từ nào Nub."

Nub cau mày đứng thẳng người lên. "Đây là một cảnh diễn tả sự phẫn nộ, đúng không?" hắn ta hỏi bằng giọng trầm

trầm bình tĩnh. "Cơn thịnh nộ của phái mạnh. Tôi là một diễn viên làm việc có phương pháp. Tôi phải trở nên phẫn nộ trước."

Ngay từ đầu toàn bộ vụ này đã là một trò hề. Nub là tay chỉ đóng được có một vai, một bà cô có râu. Với chúng tôi hắn ta thật vô dụng. Ai đi tin rằng Caduta Massi lại có thể sinh ra một cái thứ bất tài đến thế? Làm sao hắn ta đủ khôn khéo cân nhắc việc phải thua Lorne Guyland? Anh có thể tưởng tượng ra hắn trong vòng tay Butch Beausoleil không nào? Thôi quên đi. Nub chỉ có thể vật vờ đó cho đến khi có vai nào cho mấy tên tâm thần béo ị... Nhưng chúng tôi phải thử hắn, và hắn phải thử chúng tôi. Hắn phải đến đây xem thử liệu cái thương hiệu trâu bò hung hãn riêng biệt của hắn, cái phiên bản hay dị bản riêng hắn, có thích hợp để kiếm thêm vài đồng hay không. Tôi nghĩ là tất cả chúng ta đều rao bán bất cứ thứ gì mình có. Diễn viên thì cũng như gái vũ thoát y: họ làm thế suốt ngày. Fielding lại nói với hắn đủ thứ nhảm nhí như mọi lần và rốt cuộc hắn cũng ầm ầm ra khỏi phòng.

"Hay thật," tôi nói. "Giờ thì làm lại từ đầu."

"Đừng có thối chí dễ như vậy chứ Bảnh Tỏn. Anh biết đấy, cả Nub và Spunk đều thuộc quyền quản lý của Herrick Shnexnayder. Tôi gọi một cuộc cho Herrick đây. Anh đi pha đồ uống đi nhé. Tới phiên anh đấy."

Fielding gọi cho Herrick Shnexnayder. Hắn ta bảo mình thích Nub diễn và muốn biết khả năng rảnh để nhận vai của hắn như thế nào. Một số tiền, khiêm tốn khoảng sáu con số, được dè dặt đề cập đến.

"Nub khá là sẵn sàng nhận vai," Fielding vừa bảo vừa bỏ điện thoại xuống và quay sang hệ thống liên lạc nội bộ.

"Phải thôi, tôi cũng đoán thế."

"Ôi dào thôi đi nào, hắn ta có thể hợp cho vai nặng nhọc tí - vai kẻ bẻ tay người ta ấy. Giờ thì anh làm ơn nhìn qua *cái kia* đi nào. Celly Unamuno. Người Mexico. Mười chín tuổi. Người ta nói cô này cực kỳ hấp dẫn đấy."

"Chúa ơi," tôi kêu lên, "tôi hy vọng Butch Beausoleil không biết gì về mấy vụ này."

"Bình tĩnh nào. Mà này, anh thấy Butch Beausoleil như thế nào? Về mặt cá nhân ấy."

"Đừng có xạo sự. Cậu kiểm hàng rồi cơ mà."

"Tôi trẻ quá không hợp gu cô ấy, Bảnh Tỏn à. Cô ta thích đàn ông chín chắn kia. Cô ta nhắm vào người như anh đấy."

"Điểm đáng nói ở Butch là... à, như cô ta tự nói, cậu biết đấy, chỉ vì ta trẻ, ta có tài và ta đẹp không có nghĩa là ta không thể thông minh. Điểm đáng nói ở Butch là cô ta không những..." Tôi ngập ngừng.

"Anh đoán mò hử?"

"Gì cơ?"

"Cô ta não phẳng đấy," Fielding bảo. "Điểm đáng nói ở Butch là cái mông của cô ta. Ôi chào em Celly. Này em cứ ngồi xuống tự nhiên như ở nhà nhé. John này? Đồ uống đâu rồi ấy nhỉ."

Hai mươi phút sau, khi Celly đang mặc quần áo vào (cô ta trông như phim hoạt hình khiêu dâm, như truyện tranh thoát y, trừ đôi mắt, nhìn chưa tới hai mươi tuổi và chẳng thể nào giấu đi được nỗi sợ hãi hay bất lực), tôi đứng dậy đi như bóng ma đến bên cửa sổ màu trắng. Tôi nắm chặt bình pha cocktail bằng thép lạnh lẽo, và, nếu nhìn vào cử động vai tôi, anh hẳn nghĩ là tôi đang lắc bình cocktail ấy. Nhưng không phải. Tôi chỉ đang tự hỏi, *Chẳng biết sao mình lại có cảm giác đang ở dưới địa ngục, thế nhưng mà sao lại là địa ngục chứ nhỉ?* Được che phủ bằng thiên đường, cùng những gái gú và những trò lừa đảo cùng các màn diễn điên rồ, ý nghĩa của chiếc lều trắng này là gì vậy? Tôi mải miết nhìn lên bầu trời rồi lẩm bẩm, Phải rồi, mình như thế đấy, thật u sầu, u sầu sâu sắc. Sao lại thế chứ? Trước đây tôi đã làm và giờ tôi sẽ làm nữa. Chẳng có cảnh sát nào ngăn ta làm thế. Tôi biết người ta đang quan sát mình, mà anh không phải là ngoại lệ hay cũng chẳng ngây thơ gì, tôi nghĩ thế, nhưng giờ đây lại có thêm ai đó khác cũng đang theo dõi tôi. Một người phụ nữ khác. Đấy là điều đáng nguyền rủa nhất. Martina Twain. Cô ở trong đầu tôi. Cô chui vào đấy bằng cách nào vậy nhỉ? Cô ở trong óc tôi, cùng với tất cả những tiếng lanh canh lắc rắc và đường sá giao thông ấy. Cô đang quan sát tôi. Kìa là gương mặt cô, ngay kia kìa, chăm chú nhìn tôi. Kẻ quan sát đang quan sát, kẻ quan sát bị quan sát - và ở trong màn lâm ly thứ hai này, cảnh này thì tôi bị cô quan sát nhưng cô quan sát tôi mà lại không biết. Cô có

thích những gì mình đang trông thấy không? Thôi bỏ đi! Ồ tôi phải chống chọi lại điều ấy, tôi phải cưỡng lại nó, cho dù nó là gì đi nữa. Tôi không thích hợp với kiểu kiểm soát khống chế tình yêu. Tiền, tôi phải sắp thêm tiền, thêm thật nhiều tiền quanh mình, sớm thôi. Tôi phải được an toàn.

"Fielding này," tôi cáu, "cậu đang làm gì với tôi vậy hử? Gì hử? Đã mười hai ngày rồi. Quỷ tha ma bắt, kịch bản đâu rồi?"

"Sáng ngày mai thôi Bảnh Tỏn. Tôi bảo đảm đấy."

Điện thoại reo lên, còn tôi thì chửi thề văng tục thậm tệ - nhưng đấy là cuộc gọi mà Fielding bấy lâu hằng mong đợi. Spunk Davis. Tôi quay ra cửa sổ khi Fielding đang vỗ về ngon ngọt.

"Đúng như tôi nghĩ. Shnexnayder thẳng thừng với cậu ta. Anh thấy đấy, Spunk ghét Nub tận xương tủy. Một câu chuyện dài đây." Fielding ẻo lả nhún vai. "Phải, cậu ta đồng ý tham gia. Còn Herrick bị loại."

"Vậy thì tốt," tôi đáp, và thực lòng muốn nói thế.

"Chỉ với một điều kiện. Nghe này. Cậu ta muốn nhà hàng đó là nhà hàng chay."

"Trong phim."

"Trong phim. Mấy tay này..."

Tôi phá ra cười, Fielding cũng cười, cái giọng cười yêu mến đáng yêu của hắn. Lúc hắn ta phô ra cho tôi thấy những chiếc răng hàm sạch sẽ (nhẵn tròn, như răng trẻ con, không trám sửa), tôi mụ người nghĩ, Chúa ơi, thật là một gã đẹp trai. Khi nào tôi bay xuống Cali tân trang cơ thể, khi tôi trần truồng thong dong bước vào phòng thí nghiệm với tấm séc trên tay, tôi nghĩ mình biết mình sẽ nói gì. Tôi sẽ nói, "Quên mấy bản thảo đi. Bỏ mấy mô hình đi. Tôi sẽ chọn Fielding. Phải rồi, cho tôi một Goodney đi nào. Biến tôi thành người giống y hắn đi nào."

* * *

Như tôi đã nói, *1984* và tôi rất hợp cạ. Bối cảnh không rườm rà, không ủy mị, không màu mè cũng chẳng thiên vị cho nền văn hóa nào, Vùng Một Không Quân có vẻ như là kiểu thành phố của tôi. (Tôi thấy mình như một chàng hạ sĩ trẻ đầy lý tưởng

trong đội Cảnh Sát Tư Tưởng.) Thêm vào đó, lại còn có cảnh liên quan đến sex rất đáng hoan nghênh và mấy vụ tra tấn bằng chuột cống rất được mong đợi ấy. Khuya ấy khi chân nam đá chân chiêu về khách sạn Ashbery tôi bàng hoàng nhận ra phòng mình đã thuê ở đây là phòng 101. Có lẽ còn nhiều mảnh vụn của cuộc đời tôi sẽ có được nội dung, sẽ có hình có bóng, giá như tôi chịu đọc nhiều hơn và ít quan tâm đến tiền hơn. Nhưng ngày hôm sau tôi chẳng có thời gian mà đọc sách. Tôi bận *đọc* lắm rồi.

Lúc mười một giờ sáng Felix đánh thức tôi dậy cùng một chồng bản thảo *Đồng tiền lương thiện* được đóng tập kiểu cách, kịch bản phim do Doris Arthur biên soạn dựa trên ý tưởng ban đầu của John Self. Tôi vừa gọi sáu bình cà phê vừa đánh răng rửa mặt, như một nhạc công chơi nhiều nhạc cụ cùng lúc. Tôi cho từ chối mọi cuộc gọi. Tôi yên vị, với cây đèn bàn mới mua hào hứng rọi qua vai. Đọc - là việc duy nhất tôi làm trong mấy ngày này. Những gì tôi làm là ngồi lê la rồi *đọc*. Nhưng lần đọc này thì khác. Đây là công việc. Đây là tiền. "1. NỘI. ĐÊM," tôi đọc, đọc tiếp, cảm giác hứng thú đến nguy hiểm.

Là một người đọc đã thấm nhuần nội dung, là một tay đọc sách kỳ cựu, tôi lật qua toàn tập *Đồng tiền lương thiện* chỉ trong chưa tới hai tiếng đồng hồ. Rồi tôi bật khóc, choảng chiếc ghế có lưng tựa, quẳng bình đầy cà phê ra cửa và đá một cú mạnh dã man vào thành giường, cú đá mạnh đến nỗi tôi phải chạy quanh phòng với chiếc gối nhét vào miệng cho đến khi rốt cuộc tôi cũng cầm được mấy tiếng thét đau đớn. Tôi đếch tin nổi... Trên một phương diện nào đó thì Fielding đã đúng. *Đồng tiền lương thiện* là một kịch bản trong mơ, kết cấu chặt chẽ đến tuyệt vời, với vô vàn lời lẽ nhịp nhàng ý nhị. Hội thoại đối đáp nhanh gọn, khôi hài và quanh co đầy hấp dẫn. Nhịp độ đẹp mơ màng. Ta có thể ra kia mà hoàn tất quay cả bộ phim chỉ trong một tháng. Tôi ngồi tại bàn giấy với bút và tập giấy khách sạn trong tay. Tôi bắt đầu đọc lại.

Tôi đếch tin nổi. Kẻ nào đang gây ra chuyện này cho tôi thế? Kẻ nào? Đầu tiên nhé: Gary, vai ông bố, "Garfield" - vai của Lorne Guyland. Trong cảnh mở đầu ta nhác thấy Lorne trong bộ đồ ngủ nặng nề tay cầm mớ quần áo rúm ró khi ông ta bị cười nhạo đuổi ra khỏi phòng ngủ của hai vợ chồng. Đây là khoảnh

khắc thuộc hàng hay ho nhất cho Lorne rồi. Sau đấy thì mọi thứ tuột dốc không phanh. Dù cho Lorne luôn miệng khoác lác về sự uyên bác, về của cải và sức trai của mình, thực tế là (như chúng ta phát hiện ra) ông ta mù chữ, phá sản và ít nhiều đã lú lẫn mất rồi. Phải, là cụ Lorne, trong những tháng ngày sau chót của đời mình. Cuối cùng cũng đe dọa được một cô vũ nữ trẻ tuổi lên giường cùng mình (một phân đoạn thật khôi hài), thì cụ Lorne lại không ngỏng được nó lên. Ngỏng lên á? Ông ta thậm chí còn không thể *tìm ra* nó. Trong cơn bực bội muốn phát khóc cụ Lorne táng một cú vào mỹ nhân trẻ trung đang khinh khỉnh cười nhạo. Cô ả đáp lại bằng một cú đá vào háng, thế là Lorne gục ngã như một cây gậy gãy đôi. Ngay trong cảnh đánh nhau, cụ ông Lorne Guyland mặc áo có mũ trùm đầu đã bị tẩn cho một trận nhớ đời, cho dù sự thực là chính ông ta đã bất ngờ đánh úp diễn viên đóng vai kẻ chung chăn gối với mình bằng một cái cờ lê. Những lời thoại ti tiện cuối cùng của ông ta thốt ra từ hình nhân quấn băng đầy người như xác ướp nằm trong khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện. Còn về cậu con trai, Doug ấy mà - về vai của Spunk Davis ấy - à, trước hết, động cơ khiến hắn muốn giữ rịt lấy đống ma túy của bọn mafia là thế này: hắn muốn thổi bùng ngọn lửa hoang dại, cây kim tước óng ánh, thói quen ma túy của chính hắn, với giá 1.000 đô một ngày. Là một tay hút sách, kẻ đam mê cờ bạc, một thằng bét nhè vô dụng và (ở đây Doris có dụng ý gì thế nhỉ?) là tên nghiện thủ dâm đến bạc người, Spunk hóa ra cũng là một sư phụ hoặc thầy phù thủy thực thụ trong lĩnh vực thức ăn nhanh, ngồi chễm chệ trên những chum vại trong bếp nhà hàng với đủ loại chất phụ gia chết người và hương liệu dẻo quẹo. Người xem buộc phải đoán xem mức độ phạm tội tình dục của hắn là đến đâu, mặc dù trong một cảnh lạc đề ám ảnh Spunk đã tham gia một cuộc viếng thăm "từ thiện" đến một trại trẻ mồ côi cùng mẹ mình: một loạt hình ảnh cận cảnh cho chúng ta thấy hắn vừa phân phát kẹo bánh vừa mò mẫm sờ soạng những cô nhi đang giương mắt nhìn trân trối.

Rồi đến vai các cô. Nếu anh đang tìm một từ ngữ có thể tóm gọn tính cách nhân vật của Caduta Massi, từ *tịt ngòi* sẽ bật ra khỏi miệng anh ngay. Điểm trọng yếu của nhân vật Caduta nằm trong việc bà ta tịt ngòi đến độ phi thường. Trời ạ, bà ta quá đỗi tịt ngòi!

Caduta chẳng còn đứa con nào. Mà thật ra chẳng có đứa con nào: cả Spunk (việc này chủ yếu là được tiết lộ ra) cũng chỉ là con nuôi của bà ta mà thôi. Mặc cho tình trạng bất lực của chồng mình mà ai cũng biết, và mặc cho cảnh trong phim cho thấy bà ta ăn mừng sinh nhật lần thứ năm mươi ba của mình, Caduta cứ mãi nói đến số con mà một ngày nào đó mình sẽ sinh ra. Có khá nhiều khoảnh khắc mang tính biểu tượng khi mà Caduta chán chường nhìn chăm chăm vào sân chơi trẻ em đầy con nít cười đùa, hay khi bà ta bình tâm lại ngồi bên những bình hoa héo rũ. Còn có chuyến thăm trại trẻ mồ côi. Thậm chí có cả cảnh một giấc mơ mà trong đó Caduta một mình lang thang trên sa mạc xám ngoét vô định. Một người đàn bà còn có thể vô sinh được đến mức nào nữa đây? Phải, anh sẽ thấy rất cảm thương cho Caduta, cùng với cái nỗi không có khả năng sinh đẻ đến khó tin của bà ta. Thế còn Butch Beausoleil - cô nhân tình, nàng vũ nữ thì sao? Trước đó tôi đã trông mong là Doris, phàm là một chiến hữu trong phong trào giải phóng phụ nữ, sẽ tôn trọng điều khoản độc thân của Butch. Tôi đã mong là Butch sẽ được miễn những việc nội trợ điển hình, những là rửa bát đĩa, là quét tước nhà cửa hay dọn giường dọn chiếu. Nhưng mà không. Theo như những gì trong kịch bản của Arthur thể hiện, thì Butch có thể làm hình tượng đại diện có tên Thân Trâu Ngựa trong phim quảng cáo cho những đồ gia dụng tiết kiệm nhân lực. Cô ta phải gọt khoai tây, thay bao rác, chùi toa lét. Ngay cả những cảnh trong hộp đêm Butch cũng phải mải miết rửa ly hay ủi quần lót. Điệu vũ chủ đạo của cô ta có động tác bắt chước lau dọn với giẻ lau và xô chậu. À cái điểm đáng nói ở Butch là gì nào? Anh đoán rồi đấy. Anh đã tiên liệu trước tôi. Một cô nàng nói năng tự tin, đầu óc đầy ý tưởng như Butch lại là một con người có tầm trí tuệ thấp đến không ngờ. Một cô nàng vú to mông bự ngu ngốc. Một con nhỏ tóc vàng hoe ngu ngốc điển hình: *đấy* là điểm đáng nói ở Butch.

"Có kẻ đang làm trò với mình đây," tôi lớn tiếng, rồi cảm nhận được cái nhọt của mình bục vỡ.

Rồi tôi lại bật dậy và lao đi.

Tôi đi nhanh qua tiền sảnh tầng một có gã người hầu gà gật cựa quậy thức dậy nhưng đã muộn mất rồi, đi qua căn phòng cao

bên trong trưng đầy đồ cổ và vật dụng, đi thẳng đến cánh cửa đôi của phòng ngủ. Tôi chụp cả hai nắm cửa - và kéo... Fielding đang ngồi cuối giường trong chiếc áo choàng đen, chẳng lấy gì làm giật mình. Sau lưng hắn ta, trần truồng nằm trên nệm, mặt ngoảnh đi, là thân hình rắn đen của một cậu trai trẻ.

Thường thì chỉ thoáng nhận ra được khẩu vị thật sự của người khác là tôi đã sốc kinh hoàng, nhưng lúc ấy tôi đang giận run nên chỉ nghĩ được là, Thế ra thằng này cũng bóng à? *Hay nhỉ.*

"Lại đây."

"Chuyện gì không hay à Bảnh Tỏn?"

Hắn ta chẳng mảy may lúng túng, điều này thì tôi phải phục đấy. Thậm chí hắn còn ngáp dài gãi đầu khi khép cửa lại sau lưng. "Cái *kịch bản,*" tôi gằn giọng.

"Thì sao, anh không thích à?"

"Đấy là một thảm họa và cậu biết thế."

"... Thế sao?"

"Đám minh tinh, đám minh tinh! Bọn họ sẽ chẳng bao giờ động đến cái thứ ấy. Vậy là tiêu rồi."

"Xin lỗi tí nhé Bảnh Tỏn," Fielding vừa nói vừa rót cà phê từ trên khay, "nhưng ở đây anh đang để lộ sự thiếu kinh nghiệm của anh đấy. Anh muốn chút cà phê không? Làm một ly đi. Toàn bộ đám minh tinh đều đã đặt bút ký hết rồi. Họ sẽ tham gia. Bằng không luật sư của chúng ta sẽ nhúng tay vào. Anh chỉ phải dấn thân vào thôi John. Anh đã muốn có chủ nghĩa duy thực. Quỷ thật, đấy là lý do vì sao tôi chọn hợp tác với anh."

"Đấy nào phải chủ nghĩa duy thực. Đấy là... đấy là chủ nghĩa phá hoại thì có."

"Anh không thấy chúng ta đang ngồi trên cái gì đấy sao Bảnh Tỏn? *Đồng tiền lương thiện* sẽ là bộ phim duy nhất trong năm, trong cả thập kỷ, trong cả thời đại, trưng bày cơn điên cuồng thực thụ của phim ảnh, sự lõa lồ của các diễn viên, những gì nó làm khiến cho..."

"Cậu hợp tác nhầm người rồi. Tôi không thể làm việc như thế này được. Giờ thì tôi không có linh tinh nữa. Doris phải biến đi. Con quỷ cái ấy là cái đồ lật lọng. Đầu óc bệnh hoạn. Tôi sẽ có được bản thảo tôi cần - tôi sẽ đưa người của tôi vào, đừng lo.

Trả tiền cho Doris rồi đá cô ả ra khỏi cửa đi."

Fielding ngập ngừng nhìn đi chỗ khác. Đây là người đàn ông đang nhìn thấy cái kế hoạch sâu xa và bí ẩn nhất của mình bị phá hoại, bị đảo lộn, bị làm hỏng. Hắn ta hờ hững hỏi, "Anh có nghĩ là Doris cần được nghe những lời này không?"

"Dĩ nhiên là có. Gọi cho cô ta đi."

"Tôi sẽ làm ngay." Và hắn gọi cô ta thật. "Ồ, Doris à?" hắn cất tiếng.

Rồi Doris Arthur bước ra khỏi phòng ngủ, chẳng mặc gì trên người ngoài chiếc quần bá cháy... Dù tôi đang phừng phừng thế này, cảnh tượng này vẫn phải được ghi nhận và thẩm thấu - mà cảnh tượng này cũng thật là hấp dẫn nữa. Cô ta bước đến xe đẩy dọn thức ăn, hai tay thoải mái vung vẩy như một cậu bé chín tuổi đi dạo ngoài bờ biển. Vì cô ta chẳng có gì phải che, không gì, không gì cả. Nhưng mặt khác, chiếc quần kia - mà tôi đang nói đến chiếc quần hữu dụng ấy nhé, hữu dụng theo đúng chuẩn phồn thực ấy, chứ đừng nói gì đến chuẩn nữ quyền - chiếc quần chứa đựng nhiều thứ hay ho: phần mông vun run run, phần trước um tùm cùng cái vẻ hững hờ kỳ lạ, giống như một trái mận giấu trong khăn tay, chờ đợi được rửa sạch bóng và chia sẻ. Tôi đoán là (tôi nghĩ thế), tôi đoán là cô ta sẽ có ngực nghiếc hoàn chỉnh khi cô ta có con, rồi lúc đó thì, lúc đó thì toàn bộ...

"Được rồi này - phải rồi. Phải," tôi bảo, "quay lại bám trụ với nghề viết truyện đi Doris. Cô làm hỏng mẹ nó hết rồi. Cô bị loại rồi nhé. Nghe này," tôi quay sang nói với Fielding, "đơn giản là như thế này này. Hoặc cô ta đi hoặc là tôi. Là tôi hay là gà của cậu. Chúa ơi, nếu Caduta mà đọc được một chữ của cái thứ rác rưởi ấy. Hay là Lorne nữa!"

"Giờ bọn họ đang đọc hết đấy thôi," hắn bảo. "Tôi đã gửi bản sao vào sáng nay. Cho anh, Caduta, Lorne, Spunk, Butch."

"Được," tôi nói. Đây là động thái, là cú quyết định của tôi. Anh chỉ có thể làm được như thế một lần thôi và anh phải thật sự có ý định làm thế. "Giờ thì sẽ có rắc rối thịnh nộ đến từ mọi phía. Và cậu sẽ phải tự giải quyết chuyện này đấy, cậu bạn, vì tôi sẽ bay về *ngay tối nay*. Mà để tôi nói cho biết điều nữa nhé. Tôi sẽ không quay lại đâu. Tôi cóc cần. Tôi sẽ quay về C. L. & S. làm phim quảng cáo chờ đợi cơ hội thích hợp. Hoặc cô ta đi

hoặc tôi. Cô ta phải đi. Làm đi, nếu không thì tôi sẽ bước ra khỏi nơi này vĩnh viễn."

Fielding ngồi bất động trên ghế. Doris thờ ơ uống cà phê, hai tay giữ lấy tách. Tôi quay người.

Vậy là tôi bước đi. Đi dọc căn phòng dài, qua những chiếc sofa, những chiếc bàn bóng lộn. Hai bên cánh cửa đằng xa kia những bo mạch xám lấp lánh, những gờ khóa và bảng điều khiển, một máy hát tự động đựng đầy đĩa mềm, nhiều màn hình phô ra những bản in và giấy có chữ in theo kiểu thấp thấp bè bè như robot... Lần đi ra cửa này, tôi nghĩ - thật tốt. Tiếp tục bước đi. Mày đang đi đúng hướng đấy. Tôi *thực sự* có ý đó. Tôi sẽ đi qua cửa và sẽ bước tiếp, bước mãi đến Anh quốc, và sẽ không bao giờ quay trở lại.

"Bảnh Tỏn này," Fielding lên tiếng.

* * *

Giờ tôi đang ngồi trong một công viên lát đá trong khu đô thị, nước ẩm ướt thấm rỉ qua kẽ giữa những phiến đá lát, mặc cho sức nóng ban ngày có làm gì đi nữa. Hơi nóng đã hoạt động hết mức có thể, nhưng vẫn bó tay. Phía đầu kia của khu cây cối bao quanh toàn những khối nhà bê tông này là một tòa nhà mang dáng vẻ hơi khắc khổ, với những phiến đá lát tường được bào mòn nhẵn thín, nhưng còn quảng trường này là sở hữu của bất cứ ai, mang đậm đặc trưng đầu đường xó chợ, đầy dân da đen và phường hát rong lẫn phân chim phân chuột, đầy những người chơi kèn saxo, bọn bán rong ma túy lẫn nghệ sĩ nửa mùa. Ngồi trên băng ghế gỗ cạnh tôi, là Martina Twain.

Cô mới đi xem bảo tàng gì đó ra. Nước da cô nhợt nhạt sắc bảo tàng. Với từng ấy màu mè bôi trát lên mặt, rõ là cô đang có những khoảnh khắc cắt không ra giọt máu. Tất nhiên, thường thì tôi sẽ cắt nghĩa hiện tượng này là do có tôi hiện diện gần bên. Nhưng bây giờ thì lại có lý do khác nữa. Dò theo sóng ra đa của riêng mình, tôi phát hiện được vấn đề mang tên Ossie. Còn bản thân tôi cũng đang nghĩ về Selina. Tôi vừa mới gọi về London đây thôi, và cái con ranh bé hạt tiêu ấy cũng có mặt ở nhà được lấy một lần. Cô ta thậm chí còn bảo, "Vâng, không

sao đâu, được mà. Về nhà nhanh nhanh lên nhé"... Cuộc gặp gỡ này với Martina - tôi đã gọi cho cô trong cơn xáo động chuẩn bị du hành, trong tư thế sẵn sàng đào tẩu, để nói lời tạm biệt, nhưng rồi tôi nghĩ: gượm đã, từ từ nào. Cô nàng nghe sao thê thảm quá, ngay cả khi tôi tạm biệt rồi vẫn nghe còn thê thảm. Thế nên lần gặp gỡ câm lặng này, chẳng thêm tiến triển gì, chỉ có sự hiện diện hai con người, và có lẽ có thêm chút vỗ về an ủi nữa. Suy cho cùng thì bạn bè có để làm gì? Để làm gì nào? Tôi thường thắc mắc về điều ấy.

Và tôi cũng có vài thôi thúc khác cần phải dập tắt. Đám minh tinh, bọn họ đúng là mấy tay đọc thần tốc. Sau bữa trưa tôi đang nhảy tơn tơn vào khách sạn Ashbery thì một đám người lớn như cơn triều cường đổ sập xuống tôi và hình như còn có hàng tá trò cùng một lúc xảy đến cho cái mặt tôi nữa. Có người thì nhổ vào mặt tôi, có người tát, có người chửi thề, có người thoi một quả đấm vào mặt tôi, có người vẫy vẫy trát tòa vào. Kia là một nàng Thursday đầm đìa nước mắt, theo sau hộ tống là một tay da đen to vật cỡ bằng gã Nub mặc chế phục vệ sĩ, tự giới thiệu mình là Bruno Biggins, vệ sĩ của Lorne. Kia lại có chàng Hoàng tử Kasimir già nua, hung hăng dàn xếp một cuộc đối đầu lúc rạng đông trong Công viên Trung tâm. Rồi kia nữa Herrick Shnexnayder, với mái tóc như ly nước quả kem tươi quen thuộc, đại diện cho quyền lợi của Spunk. Lại thêm một con người hình nhân kinh tởm tên là Horris Tolchok - tên luật sư của Butch Beausoleil... Cuối cùng tôi bỏ chạy mất dép trốn chui trốn nhủi vào một quán bar với điện thoại trong lòng. Nhưng mà giờ thì gần sập tối rồi: suốt buổi chiều Fielding đã làm hết mấy vòng đi cam đoan, và mọi chuyện đang dần dà êm dịu trở lại.

Nhưng dù thế, bản thân tôi, tôi chẳng bình tĩnh gì cho cam. Trước khi đến gặp Martina như đã hẹn, tôi đi lòng vòng trên quảng trường Thời Đại, đầu mấy con phố bốn mươi mấy và cuối phố ba mươi mấy. Tại một ngã tư tối tăm tôi nhìn thấy mái hiên bạt màu đen mà đôi chân đã nhận ra trước khi tôi kịp nhớ, vì lúc đó tôi đã đảo người, lúi cúi tiến về trước, hai vai sụm xuống, như một chiến binh bị thương lê mình dưới làn đạn. Quán Zelda. Tôi tiến đến gần hơn. Phục vụ bữa tối và nữ

tiếp viên khiêu vũ. Tôi chõ mắt nhìn qua tấm kính tối đen. Mấy chiếc bàn, đàn piano sập nắp. Trong đấy trông sao mà chết chóc quá, trông thật tuyệt chủng, dưới ánh sáng khô khan xám ngoét do bụi bặm và gạt tàn đầy tạo ra. Toàn thể đám nhân viên và khách hàng trong những bộ phục trang mồ mả xác ướp và quan tài ma cà rồng, đứng chầu chực chờ đợi đêm tối... Tôi lẻn vào một quán bar đối diện và xoay ghế ngồi sao cho tôi đối diện với cái mái hiên bị quên lãng kia.

"Cho tôi một... họ gọi là gì ấy nhỉ?" Tôi gọi nước. "Vang trắng pha soda."

"Ông chắc chứ?" tay đứng quầy hỏi. Hắn ta to lớn, lưng như tấm phản, là người Ireland, khoác chiếc tạp dề trắng sạch sẽ, trông như gã đồ tể mới bắt đầu tuần làm việc, chưa phải bắt tay vào một tuần máu me gớm ghiếc. Trong vòng tay hắn ta, trong vòng tay đồ tể của hắn, hắn đang ôm ấp một chai scotch mỏ khoằm khoằm.

"Chắc chứ."

Hắn ta nghi nghi hoặc hoặc bỏ chai scotch sang bên. "Cô nàng bạn ông đâu rồi?" hắn ta hỏi, cũng chẳng thân thiện gì lắm - không, đúng ra là chẳng thân thiện chút nào. Tôi thầm nghĩ, thằng cha này sắp đá đít mình ra đây, trong khi mình chỉ vừa mới vào.

"Cô nàng nào?"

"Cô tóc vàng hoe đô con ấy. Cái cô thọc lưỡi vào tai ông đấy."

"Khi nào cơ?"

"Làm cứt gì mà tôi biết được chứ? Chẳng biết đâu. Tối thứ Bảy gì đấy."

"Không phải tôi đâu," tôi đáp, trước đây đã từng có cớ sử dụng lời thoại này: "là em trai song sinh của tôi đấy. Kể tôi nghe mọi chuyện xem nào."

Hắn chán nản lắc lắc đầu. Tôi ngỏ lời cho hắn hai mươi đô nhưng hắn vẫn chẳng chịu nói thêm gì cả.

"Tôi là John - thằng kia là Eric," tôi giảng giải.

"Ông ấy à? Em trai sinh đôi hả?" Vừa lên giọng hắn vừa đi xuống cuối quầy bar. "Này ông bạn, chỉ có một mình ông mà thôi. Chỉ có một mình ông mới làm trò đó."

... Martina cựa quậy bên cạnh tôi. Buổi gặp mặt câm lặng của chúng tôi đang đến hồi kết thúc. Cô đứng dậy, đoạn ngả người tới trước để giũ một mảnh vụn ra khỏi váy. Cô đưa đôi mắt đuôi dài nhìn sang tôi. Và chẳng có chuyện gì xảy ra sất. Tại sao lúc nào cũng phải có chuyện gì xảy ra mới được? Tại sao phải thế chứ? Chúng tôi chạm tay nhau rồi nói lời từ biệt. Tôi nhìn theo cô bước qua những bậc cấp đến bên vỉa hè đi bộ trên phố 42, giữa đại lộ 5 và 6, rồi cô đi sang hướng Tây, một loáng sau đã mất hút vào dòng người xuôi ngược.

Và thế là tôi đang ngồi đây trong cái hang động mặt trăng nhân tạo nơi phi trường Kennedy, trong tay là ly scotch gấp ba còn trên trời là bộ phim ồn ã về miền tương lai cận kề - một bộ phim *rất tài*, lấy khung hình từ ô cửa nơi tôi ngồi và ánh sáng được rọi chói lòa nhờ tay đạo diễn hình ảnh. Xung quanh tôi con người ta lao xao qua lại mang theo những vẻ mặt sân bay, những vẻ mặt khởi hành. Họ tụ đến từ mọi phía, chậm chạp hòa vào những chi tiết chuyến bay của riêng mình. Người Trần là những khách du hành trên khoang hạng nhất: họ làm thế hết ngày này, sang ngày nọ. *Đồng tiền lương thiện*... Giờ phút này mọi chuyện đang ổn thỏa. Tôi cảm thấy khỏe khoắn, sung mãn, cảm thấy mình gần như đã thành người lớn. Tôi không chỉ là một hành khách - tôi là một trong những phi công của cuộc đời. Những nguồn năng lượng, những trường lực quyết định sự vận hành của mọi thứ ấy à, tôi đã lắc cho chúng rung lên đấy. Có thể tôi sẽ thất bại, nhưng tôi biết chính xác mình sẽ làm gì.

Đến lúc du hành rồi. Tôi cất bước đi về cầu hàng không đến khoang của mình. Thốt nhiên tôi lại gọi cho Martina, để chào từ biệt lần nữa. Bất chợt, và cũng chẳng phải nghĩ ngợi gì lắm, chuyện bay trên khoang hạng nhất dường như trở nên mặc nhiên.

6

Dạo gần đây khẽ dấy lên làn sóng sát hại những kẻ đồng tính trong khu vực tôi ở. À, lúc này chúng tôi đang có một thời tiết chết chóc, còn quận này khi nào chẳng là quận chết chóc. Trong những tháng đầu năm, bầu không khí như rửa bằng nước lạnh. Còn bây giờ, khi cuối cùng mùa hè cũng đã hiện diện hẳn nơi này, thì không khí lại như rửa bằng nước nóng. Khi đêm xuống, mọi thứ nóng đến sôi máu, mồ hôi thì nhễ nhại nhưng không có sự ấm áp. Đang có những lễ hội đường phố, lẫn những cuộc ẩu đả trên đường phố. London tràn ngập rào chắn đường cùng cờ với hoa. Đến đâu cũng nghe nói về hoàng gia và bạo động.

Đây cũng là thời kỳ sát hại đĩ điếm nữa. Đĩ điếm dạo gần đây được giới thiệu vào khu vực tôi ở. Tôi không biết là ai hay cái gì đã giới thiệu bọn họ đến đây, nhưng họ đang ở đầy ra nơi này: chào mấy em, xin hoan nghênh. Mấy cô đứng thành từng tốp, tốp một, hai, ba người. Mấy cô thật lì lợm trơ trẽn. Đám đàn ông lái xe đi lại. Anh sẽ thấy bọn con gái chúi mình qua cửa kính xe mà mặc cả. Bọn gái này là sản phẩm nội địa nhưng đám của quý kia lại là ngoại quốc - thường thì sẽ có vấn đề bất đồng ngôn ngữ. Thật ra thì khi nào mà chẳng có vấn đề bất đồng ngôn ngữ cơ chứ. "Đúng rồi, không! Hai mươi *bảng Anh* kia." Một cô tóc đỏ, chưa phổng phao thành đàn bà nhưng lại ăn bận như vợ một tay nông dân lên tỉnh, khăn san đen rẻ tiền và túi xách diêm dúa, khuôn mặt cằm dài xương xương cong cớn. Tôi quan sát mông cô ả đung đưa khi cô ả kết thúc cuộc thương lượng qua cửa sổ xe để mở, rồi cô ta chui vào xe cho cái nỗi sợ hãi của mình sinh lời. Một cô khác là một ả tóc vàng hoe to béo mặc chiếc áo khoác mùa đông đã nhàu mất hết phom dáng mà dân nhà nghèo hay mặc. Em giỡn chơi sao, tôi tự nhủ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô nàng bước ra khỏi chỗ

ngồi chờ khách. Thế cơ mà con nhỏ này làm ăn được lắm, tôi phải thừa nhận là thế. Tôi từng chứng kiến cô ta nhiều lần được mấy ngón tay đen đen ngoắc ngoắc kêu ra khỏi đám gái xung quanh dưới ánh đèn đường vàng vọt. Một cô nữa người Ba Tư (tôi cho là thế) chưng diện với váy xẻ màu thiên thanh và áo cánh mỏng dính. Cô này thì trông có vẻ như đối với bất kỳ ai thì cũng đáng giá hai mươi bảng Anh. Cô ta có bộ ngực núng nính nhún nhảy và cặp giò nâu cạo sạch lông bóng loáng và trông có vẻ ít chán chường và đỡ sợ sệt khi phải làm một con điếm hơn những cô đồng nghiệp, mấy cô đấy trông cứ là bồn chồn, nhút nhát, trơ trẽn.

Đĩ điếm được dắt mối vào khu vực này, thì trò sát hại đĩ điếm cũng phải thế. Ba tuần trước người ta đã tìm thấy một cô gái bị bóp cổ đến chết trên chiếc xe bị đánh cắp. Ngày hôm kia một cô khác được tìm thấy bị đâm chết trong tầng hầm của khách sạn. Ấy vậy mà mấy cô vẫn kiếm ăn trên những quảng trường dơ bẩn. Ấy *là* công việc làm ăn chứ gì nữa, mối rủi ro, mối hãi sợ được trả tiền ấy? Đám mấy tay, mấy thằng nọ, hẳn là họ thích và đánh giá cao những vẻ nhút nhát, lo sợ kia. Bọn họ trả tiền hậu hĩ. Và mấy cô gái đáng thương ấy - anh phải thấy tội nghiệp cho họ. Tối qua rất khuya tôi mới về đến nhà và khi leo ra khỏi chiếc Fiasco tôi đứng lại để dụi điếu thuốc và cũng để chiêm ngưỡng hơi nóng của buổi đêm. Hai cô điếm, cái cô tóc đỏ cùng một cô lạ hoắc người rắn chắc với cái đầu vạm vỡ, trông như cái bóng đèn hay củ hành ấy, đang đứng tựa lưng vào dãy hàng rào bao quanh khách sạn luôn có khả năng xảy ra hỏa hoạn, thế là tôi mở lời, "Này, tôi nghe nói một trong đám mấy cô hôm trước bị phạt" - có lẽ, từ ngữ không phải đã được lựa chọn cho thích hợp nhất, nhưng lại hàm ý lo lắng, thân thiện, cùng tình cảm đồng hội đồng thuyền khẩn thiết. Hai cô quay người bỏ đi, theo phong thái không-phải-đĩ thường thấy trong những buổi tiệc hoặc trong các hộp đêm, với vẻ ghê tởm như của công dân đô thị. "Tôi xin lỗi nhé," tôi bảo. "Mấy cô muốn có ít tiền không nào. Đây này - cầm lấy ít tiền đi." Tôi đã từng thấy tay ma cô đáng tởm của mấy cô này, người châu Á, bứt rứt bồn chồn đứng ngay góc đường cạnh quán ăn Tây Ban Nha, cả nụ cười lẫn răng cỏ lẫn mỗi sải chân bước đều lóe sắc lẻm như

vi cá mập, cùng với cuộn tiền cộm lên như của quý trong túi quần hông.

Tôi phải tuyên bố thế này: Selina đang âm mưu gì đó. Đây là giả thuyết *của tôi*. Phải, cô ta đang âm mưu gì đó, cái cô nàng Selina ấy. Tôi chỉ biết là thế - mặc dù tôi nhận thấy rằng, với đám đàn bà con gái thì khó mà nhận định được chuyện gì đang thực sự xảy ra. Hôm qua, lúc trưa, tôi từ sân bay Heathrow leo lên taxi. Nói về say xỉn, việc bay trên khoang hạng nhất chẳng làm anh bớt xỉn đi được phân nửa. Selina rất ân cần, hoàn toàn có mặt và đúng đắn, trong căn hộ sạch bóng, như thể cô ta vừa mới hiện ra, vừa được dịch chuyển tức thời xuống. Trên tủ kệ phòng khách những bông hoa đang đứng gà gật. Tôi hôn cô ta. Môi miệng cô ta lảng tránh miệng tôi. Hơi thở cô ta có mùi trứng và mùi kim loại. Vậy ra cô ta đang rụng trứng đây, con quỷ cái này, tôi tự nhủ. Vấn đề là thế này - thường khi rụng trứng cô ta hay nổi hứng, khi cô ta nổi hứng thì tôi mất hứng. Khi mà cô ta không có hứng ấy à - lúc ấy mới làm tôi nổi hứng. Nhưng tôi lại đang nổi hứng bừng bừng. Còn cô ta thì lặn tăm lạnh lẽo. Phải, cô ta lại lật ngược tình huống, cái cô lỏi Selina này. Thầm hy vọng mọi điều tốt đẹp nhất, tôi vội vàng vời cô ta đến tiệm Kreutzer. Tôi ngồi đấy với thằng nhỏ nhễu giải lên tận rốn trong khi Selina đang vênh váo nói chuyện đâu đâu. Sâm banh, thịt dày cui, rượu vang nặng đắng. Một sự kết hợp tài tình. Tôi vừa say vừa lái xe rất khéo léo với tốc độ rất cao đưa cô ta về lại căn hộ. Cô ta không muốn lên giường với tôi. Thế mới thực sự làm cho tôi tới bến. Tôi ngẫm nghĩ, chắc lại đến lúc thích hợp nhất cho cô ta sở hữu một cái thẻ tín dụng US Approach hay Vantage chứ gì - biết đâu lại cả hai ấy chứ. Cô ta vẫn không lên giường với tôi. Khuếch trương vĩ đại vào, mơ mộng cao xa vào, tôi nhắc đến những dự định làm một cuộc đầu tư mới thật quy mô vào cửa hiệu của cô ta. Selina vẫn không lên giường với tôi. Tôi gục gặc viết một tờ séc 3.000 bảng. Đến thế thì cô ta mới đề nghị cho tôi hưởng một cú tuốt lươn! - à, mà không phải đề nghị bằng lời gì, nhưng chung quy kết cục là thế. Chúng tôi đang ở trong bếp. Tôi đang uống brandy trong khi Selina duyên dáng nhấm nháp trà. Cô ta đưa tay đặt lên cổ rồi ngân nga trong khi tôi nhìn chăm chăm vào mắt cô ta. Lúc này tôi đã phát ngấy

lên rồi, thế nên khi cô ta đề nghị tuốt lươn cho tôi (mà này, Chúa ạ, chúng tôi đang có cái kiểu quan hệ gì thế này đây nhỉ?), tôi đồng ý ngay, rồi bảo cô ta phải mặc bộ phục trang nào, phải hành sự theo kiểu ra sao, vân vân và vân vân. "Anh thật quá quắt lắm," cô ta nói - và rút lại lời đề nghị. Rốt cuộc tôi quyết định tỉnh bơ. Tôi xé tờ vụn ngân phiếu, uống cạn ly brandy, đi vào giường và tự tuốt lươn.

Tôi ngủ. Tôi ngủ hàng giờ liền, hay tôi nghĩ là mình đã ngủ như thế. Rồi khi thức dậy thì tôi... tôi tự do bùng thoát khỏi ý niệm thời gian. Tọa độ và những gì tôi đọc vẫn còn lơ lửng ngoài kia giữa những dầu nhớt động cơ và tai nghe và những vị thần thời tiết trong không gian của Đại Tây Dương. Thời gian đang du hành. Ngày và đêm đang vượt qua mặt tôi theo chiều sai lệch. Tôi đang rớt lại phía sau. Tôi phải bắt kịp, phải nắm bắt, phải bảo đảm rằng mình nắm chặt. Bên ngoài phòng ngủ Selina đi vòng vòng, duy trì cách thức câu giờ của mình, duy trì khoảng cách, thức đêm. Tôi gọi tên cô ta. Selina xuất hiện nơi ngưỡng cửa, ánh sáng chiếu rọi quanh mình nhưng trông lại xa xăm, hồn phách không còn ở nguyên đấy nữa, mà đã lạc đến một bộ phim hay câu chuyện khác rồi... Hôm nay, lúc đứng trong khu chờ taxi của sân bay, tôi trông thấy ai nào nếu không phải là Ossie Twain. Tôi đã không chào hỏi gì tay hành khách cao ráo này, khi hắn ta trả tiền taxi và cài nút áo khoác cùng một cái hất hàm. Tôi lùi mình ẩn vào trong dòng người đứng xếp hàng và mỉm cười với những bí mật của riêng tôi. Khuôn mặt của Martina có còn dõi theo tôi không nhỉ? Vẫn, nó vẫn còn đó, nhưng giờ đã lợt lạt hơn nhiều... Rồi giờ đây Selina đang đem cà phê đến cho tôi, lẳng lặng, như một cô y tá, rồi đặt cốc cà phê bên tủ đầu giường ngủ của tôi, ngay ngoài tầm với hay tầm hít thở của tôi mà thôi.

* * *

"A lô?" tôi nói. Nghe như đường dây bị lỗi. Nhưng chắc hẳn đấy là do đầu tôi đang *ì xèo* đấy thôi. Cái vụ ù tai này - rồi tôi sẽ chóng ngất đi cùng một chiếc đài bán dẫn the thé chói tai trên gối mất. Hình như là, ngay cả khi bị điếc, những kẻ mang

tật thính giác này vẫn phải nghe thấy tiếng ồn trong đầu. Nhọ. Quá nhọ.

"John Self đấy à? Martin Amis đây."

"Hallelujah," tôi đáp. "Cũng tới lúc lắm rồi đấy chứ. Tôi phải vất vả lắm mới lần được ra anh. Tôi đã gọi cho bên nhà xuất bản, cho đại diện của anh, cho National - anh biết đấy, cái nhà làm sách ấy mà. Có chuyện gì với anh thế? Anh đang hoạt động bí mật hay gì đấy hử?"

Hắn chẳng đáp. Tôi thận trọng nói tiếp. Bọn nhà văn - anh phải nhẹ nhàng với họ. Họ là một đám người kỳ quặc, cả ngày làm mỗi một việc là ngồi lì trong nhà.

"Nhưng mà thôi, cảm ơn vì đã gọi nhé. Với lại gửi lời cảm ơn giùm tôi đến đại diện của anh vì đã chuyển lời nhắn. Thôi, nghe này. Anh làm việc trong ngành phim ảnh, đúng không?"

"... Vài bộ," hắn ta đáp.

"Tốt: này nhóc, hôm nay là ngày may mắn của anh đấy. Tôi có ý này, nói anh nghe thử. Tôi có một..."

"Này khoan đã. Nếu anh bàn chuyện nghiêm túc thì liên hệ lại với đại diện của tôi đi."

"Không, nghe này," tôi cướp lời. "Đây mới là phần hay ho của vấn đề đây. Chúng ta sẽ gạt đại diện qua một bên. Với cả mấy hãng phim nữa."

"Phải rồi, cũng giống như bọn người chuyên làm phim trong quán rượu và trên máy bay chứ gì. Với lại ở mấy góc phố nữa."

"Không, nghe này. Thoạt tiên chính tôi cũng không tin tưởng lắm. Nhưng vấn đề là, tay sản xuất của tôi, hắn có luật sư thảo hợp đồng cho, mà luật sư này được trả phí chứ không trả theo phần trăm. Như thế có phải là tin tốt lành không. Hoàn toàn hợp lệ mà, đừng lo."

Hắn ta cân nhắc. "Thế chính xác là chúng ta đang bàn bạc đến gì ở đây?"

"Hử?"

"*Tiền*. Tôi đang viết cuốn sách này. Khi nào biết rõ hãy gọi lại cho tôi."

Hắn ta cúp máy. Tôi châm hai điếu thuốc rồi bấm dãy số mười bốn chữ số... Giờ là bảy giờ sáng, ở bên Manhattan

ấy. Fielding vừa mới chạy bộ buổi sáng về. Hắn ta hoạt bát, liến thoắng, đầy ắp ôxy. Hắn ta có tác phong làm ăn chuyên nghiệp, như thể dự án này chỉ là một trong rất nhiều dự án. Cũng có cảm giác rằng với hắn ta *Đồng tiền lương thiện* đã đánh mất bình diện nghệ thuật, và bây giờ chỉ còn là một phi vụ có lãi cao - một lần nữa, chỉ là một trong những phi vụ kiểu ấy, chứ chẳng còn là thứ hắn ta cưng chiều, hắn ta ấp ủ nữa. Đấy là phong cách mới của hắn khi đối xử với tôi, kể từ sau vụ thất bại mang tên Doris Arthur ấy. Tôi có nhớ nhung sự tiếp xúc giữa người với người ấy nhưng tôi có thể sống sót qua thời kỳ cai, tôi lo liệu được, và có lẽ sẽ chóng thôi sự nồng nhiệt sẽ trở lại... Fielding, đương nhiên, đã có nghe đến Martin Amis - hắn ta chưa đọc những tác phẩm của tay này, nhưng gần đây đã có một vài vụ đạo văn, vụ ăn trộm chữ nghĩa, được tin tức báo chí phanh phui. Thế cơ à, tôi thầm nhủ. Thế ra cậu nhóc Martin này bị bắt quả tang nhỉ. Một tên tội phạm chữ nghĩa. Tôi phải ghi nhớ điều này mới được.

Hai chúng tôi bàn thảo thỏa thuận - bao nhiêu tiền cho một bản thảo sơ bộ, bao nhiêu tiền cho một lần chỉnh sửa.

"Gượm đã," tôi nói, "chúng ta có thể thuê tay này giá rẻ mà. Cái này tôi nghe sao thấy nhiều quá đi mất."

"Không hẳn thế đâu John," Fielding lãnh đạm nói, rồi tiếp tục giảng giải. Tôi lắng nghe, kèm theo những tiếng cười giòn tán thưởng kỳ kỳ. Thế ra họ tiến hành công việc như thế đấy. Cái giá nghe ra thì thấy vô cùng, thấy vĩ đại - nhưng kỳ thực là anh trả cho tay này tính theo từng trang. Một bản thảo nháp, thêm một loạt chỉnh sửa, rồi anh bảo hắn ta là bản thảo dở tệ và đá đít hắn xuống cầu thang. Như thế là chúng tôi có được kịch bản với giá rẻ hơn những sáu mươi phần trăm. Doris Arthur biết rõ trò lừa này.

Tôi đánh liều hỏi, "Doris thế nào rồi?"

"Ổn," Fielding đáp. "Tôi đang cho cô ta chuyển thể kịch bản ấy thành tiểu thuyết. Anh đã lầm rồi đấy John."

"Tôi đã đúng, Fielding à."

Doris đã nói gì đấy với tôi bên ngoài cái nhà hàng của giới truyền thông trên phố 95. Tôi không thể nhớ được đấy là gì, nhưng tôi biết mình không bao giờ muốn nghe lại nữa. Đấy

là một trong những lý do vì sao Doris lại trở mặt. Là một trong những lý do. Phải, đấy là một trong những lý do.

"Ký séc cho hắn ngay hôm nay đi. Đặt hắn viết *ngay lập tức*. Công việc của anh sao rồi?"

Tôi trả lời là công việc tôi chỉ tàm tạm. Fielding bảo tôi cứ ứng trước đi, rồi hắn sẽ hoàn tiền lại ngay.

"Cứ thoải mái đi nào, Bảnh Tỏn," Fielding bảo. "Cứ xử lý theo bất cứ cách nào anh muốn."

Tôi pha cho mình một ly rồi lôi cuốn danh bạ ra: tên Martin Amis rành rành trong cuốn danh bạ - thật ra thì hắn cho in đến hai lần, một lần là Martin, một lần là M.L. Có vài người đến cát vàng cũng chịu chi ra để tên họ mình được in ra đầy đủ.

Với vẻ hối hả báo trước một cuộc mua sắm Selina vội vã đi vào qua cửa chính. Mái tóc cô ta bóng lưỡng vì màu nhuộm và vì trời nóng. Thi thoảng, tôi thề, mái tóc của Selina gợn sóng như nước cuộn dồn - mái tóc lăn tăn nhờ dầu xức tóc, nhờ những thứ bí mật. Cô ta bảo mình mệt: bảo rằng mình ốm. Cô ta uống một viên thuốc giảm đau rồi leo lên giường. Chắc chắn là tôi không được leo vào giường theo cô ta rồi. Anh biết không, cô gái ấy có phần đùi trong cực kỳ mượt mà nhé. Làn da láng lẫy khêu gợi: bóng loáng lên. Nếu ngắm kỹ, anh sẽ nhìn thấy những nếp nhăn nhăn đồng lõa mượt mà trên những thớ gân gần khe mu cô ta. Anh chẳng mấy khi gặp những cô có đùi trong như thế đâu.

Selina, cô ta như một mẫu gái trong tạp chí dành cho đàn ông. Mà có lẽ cô ta *là* loại gái trong tạp chí dành cho đàn ông thật: thời buổi này loại gái ấy có rất nhiều, kiểm soát tất cả mấy cô ấy thật không dễ chút nào. Những cô bình thường, họ không giống như những cô trong các tạp chí khiêu dâm. Đây là một sự thật ít ai biết: những cô gái trong các tạp chí khiêu dâm cũng không giống gì nhau. Đấy là điểm mấu chốt về công nghệ khiêu dâm, là điểm mấu chốt về đàn ông - họ luôn cho anh ý niệm sai lầm về phụ nữ. Chẳng có cô nào giống mấy cô trong các tạp chí dành cho đàn ông đâu, thậm chí Selina, thậm chí cả mấy cô trong những cuốn tạp chí ấy. Tôi đã từng kiểm định một hai cô như thế rồi nên tôi biết. Hóa ra là ai cũng có hình hài, nhân dạng của riêng mình. Nhưng cứ thử nói điều ấy cho ngành khiêu dâm xem nào. Thử bảo thế với đám đàn ông xem nào.

Làm thế nào mà tôi phát hiện ra cái sự thật ít ai biết này? Làm thế nào tôi lại có thể kiểm định một hai cô trên tạp chí khiêu dâm như thế? À thế anh nghĩ sao nào?

Tiền chứ còn sao nữa - đúng thế.

* * *

"Trả lời cho tôi biết một điều nào. Anh có kiểu như là định ra giờ giấc để viết mỗi ngày không thế? Hay anh chỉ viết khi có hứng. Hay là sao."

Hắn ta thở dài đáp, "Anh thực muốn biết sao?... Tôi thức giấc lúc bảy giờ và viết liền một mạch đến mười hai giờ trưa. Từ mười hai đến một giờ chiều tôi đọc thơ Nga - ôi, bản dịch ấy. Ăn trưa chớp nhoáng, rồi đọc lịch sử hội họa cho đến ba giờ chiều. Sau đấy là một tiếng đồng hồ dành cho triết học - không phải thứ chuyên sâu, không có gì *khó nhằn* cả đâu. Từ bốn đến năm giờ chiều: lịch sử châu Âu, thời kỳ 1848 và những loại tương tự. Từ năm đến sáu: tôi học thêm tiếng Đức. Rồi từ đấy cho đến bữa tối, à ừ, tôi chỉ thư giãn thôi và đọc bất cứ thứ quái gì mình thích. Thường là đọc Shakespeare."

"Phải rồi, còn tôi hôm trước mới đọc lại một cuốn. *Chuyện ở nông trại.* Anh thấy sao?"

"Buồn cười nhỉ, tôi chưa bao giờ đọc cuốn đó cả."

"Thế còn cuốn... cuốn *1984* thì sao?"

"Ô đến lúc thì tôi sẽ đọc thôi. Tôi không thích thú gì lắm với tiểu thuyết tư tưởng. Tôi cũng không muốn ngừng tay gián đoạn những việc mình trước giờ vẫn làm."

"Hử? Này - thế anh kiếm được bao nhiêu vậy?"

"Cũng lúc nọ lúc kia."

"Nhưng mà là bao nhiêu?"

Hắn nói cho tôi biết.

"Thế thì anh tiêu tiền vào cái giống gì thế?"

Nói cho anh biết nhé, cái tay Martin Amis này, hắn sống cứ như sinh viên. Tôi đã săm soi quan sát căn hộ của hắn với cặp mắt của anh chuyên viên quảng cáo, để ý đến cách bày biện và phong cách sống, những chi xài đặc trưng của nghề hắn. Thế mà chẳng có gì, chẳng có máy thu băng hay tủ đựng hồ sơ,

chẳng có máy đánh chữ chạy điện hay máy tính gì sất. Chỉ có chiếc máy chữ màu nhạt, trông như một ngăn đựng tiền xưa cũ. Chỉ có bút bi, giấy tập, bút chì. Chỉ là một căn hộ hai phòng ám bụi nằm ven khối nhà tối tăm, chẳng có lối vào, chẳng tiền sảnh. Ấy vậy mà tay này kiếm được rất khá. Tại sao hắn không sống đáng với tiền mình kiếm được? Hẳn hắn có thói tiêu pha vào sách rất tốn kém đây, cái nhân vật này này. Sách thì đáng bao tiền chứ? Có vẻ như tay này lậm đọc rất nặng.

"Tôi thấy đây có vẻ là một tác phẩm khá hay đấy chứ. Dĩ nhiên là khá khác lạ," hắn bảo. Tập kịch bản của Doris Arthur mở toang đặt trong lòng. Nãy giờ hắn đã tự tin lật đọc qua. "Đây là mấy ghi chú bên lề của anh đấy à? Anh có vấn đề gì thế?"

"Chúng tôi có vấn đề về nhân vật nam chính. Chúng tôi có vấn đề về động cơ. Chúng tôi có vấn đề về vụ đánh nhau. Chúng tôi có vấn đề về chủ nghĩa hiện thực."

"Vấn đề về chủ nghĩa hiện thực của các anh là gì?"

Tôi bảo cho hắn biết. Mất cả buổi.

"... và thế thế, và thế thế, vâng, đấy là lúc anh tham gia," tôi tóm tắt.

"Đấy nào phải là viết," hắn bảo. "Đấy là phép trị liệu tâm lý."

"Thỏa thuận là thế này này."

"Nói ra xem nào."

Tôi nói ra số tiền. Cũng mất bộn thời gian. Chúa ôi, nghe nhiều đến kinh, cho một nhà văn.

Martin phá ra cười. Tôi nghĩ là hắn sặc. "... Tính bằng bảng Anh hay đô Mỹ thế?" hắn hỏi.

Selina bảo tôi không có khả năng yêu bằng tình yêu chân thật. Thế là không đúng. Tôi thật lòng yêu tiền. Thật lòng đấy. Ôi tiền ôi, anh yêu em. Em thật dân chủ: em chẳng thiên vị một ai. Em chia đều mọi thứ cho tôi và cho những kẻ như tôi.

"Bảng Anh," tôi trả lời ngay tắp lự, "nhưng dĩ nhiên tiền là tiền của người Mỹ. Thế anh bận rộn lắm không?" Tôi để cho hắn nhún vai trề môi một chặp. "Việc này có thể xén bớt chút thời gian đọc triết của anh trong vài tuần," tôi nói tiếp, "nhưng đời là thế mà. Shakespeare có thể để sau. Lịch sử có thể chờ."

Tôi vênh vênh đề cập đến tờ séc đang nằm sẵn trong túi, rồi tiết lộ thêm đôi ba chi tiết về quy trình chi trả. Đến đây tôi lại nghĩ - chúng tôi đang phí tiền cho tên lỏi con này. Chỉ nửa số ấy là hắn cũng nhận làm rồi, dễ ợt. Hãy nghĩ đến tất cả chỗ sách mà hắn có thể mua được ấy.

"Tôi sẽ nói không."

Trời! *Thằng chó đẻ!* "Hả? Sao cơ?" Tôi buột miệng nói ra hơi cay đắng nóng nảy - một nỗi đau sốc bất chợt, như thể đứa con của tôi vừa bị khinh bỉ một cách thô bạo, hay đấy là tôi, chính tôi, đang khóc lóc chạy từ trường về nhà. Ôi ôi, thế giới vẫn còn làm ta đau. Đau nhói như trước giờ vẫn từng.

"Không phải ghét bỏ gì anh đâu," hắn nói. "Chỉ là tôi không biết đủ về anh. Tôi không biết rõ về *Đồng tiền lương thiện*."

"Vì Chúa, tôi vừa thuật tất cả lại cho anh đó thôi."

"Vấn đề là ở đấy đấy." Hắn ngừng, đầu gục xuống. "Bộ phim này. Ai sẽ là đạo diễn? Có phải *anh*...? Anh đưa cho tôi cốt truyện. Anh nói nghe như là một thằng bé mười tuổi đang cố nhớ cho ra một câu chuyện tiếu lâm tục tĩu. Mà đấy chẳng phải điều làm tôi lo lắng đâu. Trong ngành phim ảnh đầy rẫy những thằng giàu xổi với lại mấy tay triệu phú nói không ra hơi. Điều làm tôi lo lắng là... Để làm một bộ phim anh cần phải có năng lượng, toàn bộ nguồn năng lượng dồi dào. Đạo diễn phim phải như thế - phải là những kẻ đầy tràn loại năng lượng như thế. Còn anh, anh trông như thể sắp sửa phải nhập viện vào khoa hôn mê sâu. Tôi cứ lo mãi, anh chàng này mà chớp mắt một cái, anh ta sẽ lên cơn đau tim ngay. Trước nay tôi đã gặp anh quanh đây và anh phi thường lắm cơ mà. Anh là một tạng gì đó rất khác."

Tình cờ thành ra một con người như tôi hiện giờ, điều đầu tiên tôi thắc mắc về một người phụ nữ là: mình sắp sửa nện cô nàng chăng? Cũng tương tự thế, điều đầu tiên tôi băn khoăn về một người đàn ông là: mình sắp sửa nện hắn chăng? Ba năm trước, ba tháng trước, ba tuần trước, hẳn tôi đã đáp lại lời khước từ của Martin bằng việc nhấc bổng hắn lên và thoi một cú vào giữa hai mắt hắn. Vì một lý do mơ hồ nào đó (và tôi nghĩ chắc là do cái tên của hắn, quá giống tên cái cô nàng xanh xao dõi mắt trông theo tôi), tôi cảm thấy thật kỳ lạ là mình chỉ muốn bảo

bọc lấy nhóc Martin này: nghĩa là, tôi sẽ không thích làm hắn bị tổn hại, hay nhìn thấy hắn bị làm tổn hại. Nhưng ở một cấp độ khác, vào đêm khác, tôi có thể nghe thấy chính mình - ngửi thấy mình - nện cho Martin này một trận nhừ tử nhớ đời, một trận rất kinh, hết cả sức lực, mù quáng, không còn biết trời đất gì nữa. Tôi cảm nhận được là đôi khi hắn cũng cảm thấy điều này, cái tình trạng đối đầu giữa hai chúng tôi. Tôi sợ hắn, vì tất cả những gì hắn nói. Phải, hắn khôn ngoan, và tôi ước sao mình có được miệng lưỡi trôi chảy như hắn, nhưng tôi nghi rằng ngay từ đầu hắn đã là một thằng nhút nhát.

Tôi dựa lưng ra sau, để cho nhịp tim cứ việc đập và từ từ dịu lại. Tôi liếc xuống chiếc gạt tàn thuốc trước mặt, một nấm mồ tập thể, tro tàn và khoảng một tá đầu thuốc lá như những xác chết rúm ró. Tôi cất tiếng, "Tôi sẽ nâng gấp đôi số tiền." Tôi nói ra con số đã được sửa đổi, và cảm thấy hai hòn bi mình nhói lên nhức nhối. "Mà đấy chỉ là khởi điểm." Tôi lôi tập séc ra. "Nào. Giờ thì anh từ chối được không nào, với số tiền như thế? Nhận đi. Mua một món quà cho bạn gái anh đi. Hay cho mẹ anh ấy. Nhận lời đi. Coi nào, cứu mạng tôi đi nào."

"... Tôi sẽ làm."

"Cảm ơn nhé Martin."

"Với một điều kiện."

"Gì?"

"Đây không phải séc lủng."

"Séc này xịn mà," tôi vừa nói vừa đưa ra. "Tôi cần bản nháp đầu tiên trong hai tuần tới. Chúa ơi, những gì anh làm chỉ là viết lại thôi mà."

Hắn ta ngước nhìn những con số không nhảy múa. Rồi bảo, "Cái này - cái này không thực chút nào."

Tôi đứng phắt dậy: tràn đầy năng lượng. Martin ngần ngại. Mắt hắn dõi theo tôi. Hắn hiểu giữa hai chúng tôi đang có chuyện gì. Hay có lẽ hắn nghĩ chỉ là mình bị hoang tưởng thôi.

Không phải. Không phải hắn bị hoang tưởng. Việc này thì tôi có thể cam đoan với hắn.

Giờ thì đến lượt tôi bắt đầu thấy mình bị hoang tưởng - khi đã ra ngoài trên chiếc xe Fiasco. Tôi nghĩ người ta đang theo dõi

tôi. Mấy ngày nay tôi thường xuyên nhìn vào kiếng chiếu hậu hơn là nhìn vào kính chắn gió trước mặt, và nhìn càng chăm chú hơn. Nếu một chiếc xe quành theo tôi ở một ngã tư, thế thì không sao, tôi không nề hà gì, chuyện thường ngày. Nếu một chiếc xe quành theo tôi ở hai ngã tư, tôi nheo mắt lại nhìn kỹ và siết chặt tay lái, lén lén lút lút, như một diễn viên. Quành theo tôi suốt ba ngã tư, vậy là báo động đỏ. Mà nói cho cùng, đấy là hoang tưởng. Báo động đỏ. Tôi khóa cửa chính và sập cửa sổ. Tôi áp dụng nhiều biện pháp nghi binh. Tôi đánh vòng tròn quanh ngã tư để xem chúng có đánh vòng theo tôi không. Tôi nhấn ga... Khi thì tôi nhận được tín hiệu hoang tưởng từ những xe đằng trước: chiếc xe phía trước tôi hoang tưởng về tôi, nghĩ là tôi theo đuôi họ. Khi thì tôi nghĩ chiếc xe sau tôi nghĩ rằng tôi đang theo đuôi chiếc phía trước. Cố gắng làm an lòng mọi người, bao gồm bản thân mình, nên tôi thường vượt qua - hay là cố vượt qua. Chiếc Fiasco dường như không còn khả năng vọt như trước đây nữa. Để qua mặt xe khác tôi mất cả thiên niên kỷ: việc này cực kỳ nguy hiểm và đã khiến tôi suýt phải gặp đủ thứ trò. Chiếc Fiasco đã mất hết độ xoay độ búng. Hôm trước tôi còn bị một con xe đui què mẻ sứt tạt đầu. Khi tôi đang đường hoàng nhàn nhã chạy dọc đường Bayswater đi về phía Marble Arch thì chiếc mô tô ba bánh nhảm nhí từ đâu chui ra cắt xẹt qua đầu xe tôi để lao vào làn đường trống bên trong. Tôi nhả ga đạp chết chân thắng - nhưng cái thằng chó ấy để mặc cho tôi chết thì chết. Chẳng dừng lại mà cãi cọ. Ngày hôm qua tôi hóa hoang tưởng khi một người đi xe đạp theo đuôi xe tôi quành qua ngã tư. Tôi dừng xe lại. Tôi dừng ngay lại, hoàn toàn chỉ vì ngờ vực. Chiếc xe đạp lách qua. Trên xe là một bà già... Hôm nay tôi đang chạy thì thốt nhiên cảm thấy rất hoang tưởng. Tôi không thích cảm giác ấy: có chuyện gì đó đang xảy ra - đường phố im ắng, quá im ắng. Và rồi tôi nhận ra lý do vì sao mình hoang tưởng. Không có ai đang theo đuôi tôi cả.

Đám cưới hoàng gia đang ngày càng tiến gần đến hồi kết thúc. Thành phố London như là Blackpool hay Bognor hay Benidorm với thời tiết xấu vậy. Đây là lịch sử: thần dân của nước Anh hội tụ về thủ đô, để vinh danh lễ cưới của người kế vị ngai vàng. Đây là lịch sử, và người ta ai cũng muốn có phần

mình trong ấy. Đám người Thổ người Ba Tư và những kẻ lang thang bị cướp giật, những quý ngài mới của London, bọn họ trông ngơ ngác, trông như bị lăng nhục - bọn họ không quen bị người bản xứ chiếm số đông. Những người dự lễ xanh xao vàng vọt ăn vận vui mắt trong nắng ấm âm u của trời hè. Anh sẽ thấy bọn họ trong những bộ lễ hội màu sắc sặc sỡ, bị sức nóng trong các cỗ xe vắt kiệt mồ hôi và đứng xếp hàng rồng rắn trước lối vào những khách sạn bất chợt ló dạng. Đám người ấy nói năng ồn ã vui vẻ. Thời khắc của bọn họ đã đến... Tháng này ba năm trước, tôi đang ở một sân bay vùng Địa Trung Hải, đang trên đường về nhà, hộ tống một trong những cô tiền nhiệm của Selina, cô Dolly hay Polly hay Molly gì đấy. Chúng tôi làm thủ tục nhận vé, chúng tôi uống cocktail giữa trưa, chúng tôi mua sắm trong khu miễn thuế. Và tôi lơ đãng di chuyển giữa bọn người, những kẻ đồng hương của tôi ấy. Sân bay ấy là trạm trung chuyển đến Anh, nơi cung cấp những chuyến bay rẻ tiền về Belfast, Manchester, Glasgow, Birmingham và thành phố London xa xôi. Tất cả chúng tôi đều đang trở về từ nơi có ánh nắng mặt trời, để quay lại nơi có ánh sáng mặt trăng, thực ra là ai cũng sức khỏe dồi dào cả, mặc cho mấy cái bụng bia và làn da nứt rạn, mặc cho keo bôi tóc và hàm răng giả ố vàng. Tạp chí lá cải *Phố nhanh* được bày bán trong ki ốt nhiều lớp. Thứ tiếng Anh bồi trong quán rượu của đám pha chế nhát gừng gọn lỏn nhưng đủ để phục vụ: bọn họ ai cũng biết cách để nói *không có đá*. Vậy là tất cả chúng tôi đều có mặt ở đấy, trên đường quay về quê hương. Bọn con gái mặc áo thun cổ trễ tràng và quần jean bạc thếch hay cái gì đó hòng giễu nhại quần áo toàn ren với diềm siêu nữ tính của người bản xứ, mấy mệnh phụ như muốn bung mình ra trong những bộ đồ bó chặt cứng nhắc, tàn nhang lấm tấm ửng hồng như mới hồi xuân, những tên đàn ông cục súc màu đồng hun phô ưỡn thân mình vạm vỡ trong quán bar và diễn xướng cái ý niệm của họ về vẻ thanh lịch của đàn ông thời hiện đại - những bó cơ mang ria mép. Nơi đó có rất nhiều bia rượu và đầy ắp tiền bạc mang đi nghỉ dưỡng. Cả bọn, vừa mới được làm quen lại với cơ thể của mình, được hâm nóng, được trét dầu, được chăm sóc, nên ai nấy đều mang nước da gợi dục: đấy gọi là *phừng phừng*. Và thế là cái đám người vồ vập

này, cái thảm họa tiến hóa ngây thơ này - bọn họ, tôi, và Holly hay Golly hay Lolly gì đấy, con búp bê dễ thương núng nính trong chiếc váy gió thổi là tốc lên ấy - chúng tôi lóc cóc bước xuyên qua cái nóng điên người để đến cỗ máy ồn ào, đang ngồi chồm hổm trong cơn rặn ác mộng rú ré. Nào là thiết bị kiểm tra an ninh, hàng mua miễn thuế, vú vê thỗn thện và quần dài vải trắng, chúng tôi leo lên cái phao câu có cửa sập của cỗ máy ấy.

Quan sát kìa. Chờ đã. Đấy bọn họ lại đến kia rồi, đám đồng hương... Thời ấy với tôi giao thông đông đúc chỉ là giao thông mà thôi, vô danh, lãnh đạm - giao thông, chỉ là xe cộ. Còn giờ đây tôi hiểu biết thêm ít nhiều về những chuyển động sau lưng mình. Mỗi chiếc xe là một cá thể riêng biệt, có trường lực, dễ bảo, thù địch hay bàng quan. Tôi nhìn ra bản mặt của xe, ánh mắt của xe và nụ cười nhếch mép khinh bỉ của xe, tôi nhìn ra chiếc xe đang rúm ró hay xù lông nhím hay có chuyện gì cũng chẳng buồn quan tâm. Và khi nhìn vào đám đông, vào thế nhân nghẹt cứng trên phố, tôi không nhìn thấy giao thông mà chỉ thấy trường lực con người - những chiếc xe cà tàng rổn rảng, những chiếc nắp gập, mui trần, phân khối lớn, xe độ, những khoang lái của loài người lọc riêng tôi ra bằng ánh đèn xe chằm chặp của chúng.

* * *

"Charles và Công nương Diana sẽ kết hôn vào ngày 29 đấy," tôi ngồi uống cà phê ăn bánh mì nướng và nhắc Selina. Cô nàng đang mặc chiếc áo ngủ nghiêm trang nhất. Lớp lụa dày như lớp băng. Chiếc áo cũng trong suốt đến trơ trẽn. "Sao chúng ta không làm cho nó thành đám cưới kép luôn nhỉ? Không phải thế là rúng động lắm sao? Ngay bây giờ chúng ta có thể nhảy lên một chiếc taxi chạy đến phố Bond mà mua cho em chiếc nhẫn. Em ước có loại gì nào? Một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, hồng ngọc, hay kim cương tinh? Tụi mình có thể ăn trưa tại nhà hàng Knox. Anh sẽ gọi cho hãng du lịch. Sau lễ cưới chúng ta có thể cuốn gói đến Paris vài ngày, bay khoang hạng nhất. Chúng ta sẽ ở cái khách sạn mới ấy, cái khách sạn người ta cho là mắc nhất thế giới ấy. Mà này em cũng cần có một tủ đầy quần áo mới nữa.

Anh cũng nghĩ là đã đến lúc em nên có xe riêng. Chiếc Fiasco so với em thì lớn quá. Anh nghĩ anh có nghe em bảo thế. Vậy hè này em muốn đi nghỉ ở đâu nào? Chắc em nên nghĩ đến chuyện ấy một chút. Đi Barbados nhé? Hay Seychelles? Hay Sri Lanka? Hoặc Bali vậy?"

"Em không nghe thấy anh, John. John này. Anh đang làm gì thế?"

"Không có gì," tôi bảo, nhưng trên thực tế tôi đang làm lắm thứ đây. Bấy giờ tôi đang ngồi giạng chân trên ghế phòng bếp của Selina, một tay tôi xoay xoay vặn vặn núm vú của cô ta còn đầu vú kia đang được tôi đảo tròn trong miệng như viên kẹo bạc hà. "Em bảo sao nào?" tôi hỏi.

"Gì cơ? *Oái*. Này anh, tránh đi. Mà này em vẫn cứ muốn xem cái đám cưới hoàng gia trên ti vi đấy nhé."

"Mẹ nhà *cô*," tôi bảo.

"Mẹ nhà anh."

"Cút mẹ đi!"

"*Anh* cút mẹ đi thì có!"

"A *mẹ kiếp*," tôi than, rồi đi xuống quán Vòng Tay Đồ Tể.

... Có bà già nọ sống trong căn hộ. Một ngày, ba thằng nhóc da đen với hai thằng đầu trọc đến gõ cửa. Chúng đánh đập rồi cưỡng hiếp bà rồi cướp hết tư trang tiền bạc. Khi con trai của bà cùng mấy tên cảnh sát xuất hiện, một thằng da đen vẫn đang còn nằm ngủ trên giường. Thằng nhóc mười sáu tuổi. Người con trai bảy mươi hai tuổi. Bà già kia *tám mươi chín* tuổi, sống một mình trong căn hộ ấy... Một tay thủ lĩnh người Ả Rập vừa bị bắn banh xác. Thốt nhiên, theo một bài lấp chỗ trống trong tờ *Tia sáng*, thì khu vực Trung Đông giờ đang bất ổn hơn bao giờ hết, và hòa bình thế giới đang bị đe dọa nghiêm trọng. Thế thì vấn đề này làm dấy lên vài câu hỏi nghiêm trọng đây. Liệu giá xăng dầu có tăng vọt không? Liệu đồng bảng Anh có bị tát vào mặt rồi bị đánh hội đồng trên thị trường tiền tệ quốc tế không? Hay rồi vì xăng dầu mà đồng bảng Anh lại được tôn trọng, và do đó làm giảm giá trị những đồng đô Mỹ mà tôi sắp kiếm ra chăng? Tôi cầu được biết. Hay liệu sẽ có một cuộc thế chiến, đi kèm theo đó là bao nỗi đắt đỏ và bất tiện... Diễn viên truyền hình Val nhập viện vì một chứng bệnh bí ẩn. Trên trang

5 cô nàng tóc vàng Ulla phô diễn vú to và quần ác chiến. Sissy Skolimowsky hóa ra là kẻ cục súc bạo lực, và một cô bồ cũ đang kiện đòi cô ta tiền cấp dưỡng. Hôm qua lúc lục lọi qua ngăn hộc đựng đồ lót của Selina, tôi tình cờ tìm thấy một hai tờ hồ sơ pháp lý tóm tắt trước giờ tôi chưa hề thấy qua. Đây là loại hồ sơ của luật sư: những điểm khái quát về luật chung và về quyền lợi của phụ nữ... Xe tăng quân đội Nga diễn tập quanh biên giới Ba Lan. Tôi đã du hành vào sâu trong vùng châu Đại Dương rồi, trong truyện *1984* ấy, nên có cơ sở để nghi ngại về khu vực này. Tôi lo lắng về Ba Lan. Tôi lo cho Lech và phòng 101, lo cho Danuta (anh biết đấy bà ta lại mang bầu) và đám con của họ[1]. Bản thân tôi, tôi nghĩ rằng công đoàn Đoàn kết rồi sẽ sớm tiêu đời vì phấn khích quá mức. Mọi điều Lech làm đúng là trông rất hợp lý đối với những đàn ông đàn bà tự do, nhưng tôi dám cá là ở đất nước Ba Lan, nơi mà họ vẫn còn có lắm nông dân đầu đất, người ta lại không thấy thế. Anh đã nghe câu chuyện tiếu lâm của người Ba Lan mà đồng tiền kể chưa? Là chuyện khá tếu. Hỏi: Ở Ba Lan chỉ có một thứ đáng mua bằng tiền, đó là gì? Đáp: Tiền. Những loại tiền tệ khác - tiền của chúng ta, lại rất đắt đỏ. Chuyện cực tếu đúng không? *Khôi hài* đấy chứ nhỉ?

"Barry cho là cô ấy đã từng. Vince Béo cho là cô ấy đã từng. Cecil cho là cô ấy đã từng. Vron cho là cô ấy đã từng. *Tôi* cũng cho là cô ấy đã từng."

"Đã từng gì?" tôi hỏi.

"Đã từng làm chuyện ấy."

"Với Thái tử Charles."

"Phải. Mà hợp tình hợp lý đấy chứ. Anh ta là người kế vị ngai vàng. Ý tôi là, anh ta phải được biết mình sẽ có gì chứ, phải không nào?"

Lại một ngày khác, một quán rượu khác. Paul Béo, và quán Shakespeare.

Tôi và Paul Béo - chúng tôi như là anh em. Chúng tôi khi

---

1. Lech Walesa: tổng thống đầu tiên của Ba Lan nhiệm kỳ 1990-1995, có vợ là Danuta Walesa và 8 người con.

nào cũng đùa giỡn và lóng ngóng, khi nào cũng thoi đạp và đánh đấm. Chúng tôi chỉ thôi đánh đấm nhau khi cả hai quá tuổi hai lăm. Vì lúc đó đánh nhau đau lắm. Và từ đấy hắn ta chẳng bao giờ đánh thua nữa. Bây giờ thì tôi sợ Paul Béo và tôi luôn cẩn thận không để mình say khi ở gần hắn. Hắn ta kiếm được khối tiền nhờ sử dụng vũ lực tốt hơn tôi. Chắc chắn là tôi cũng sẽ được trau dồi, nếu như kế sinh nhai của tôi phụ thuộc vào đấy, giống như kế sinh nhai của Paul Béo vậy. Tôi tự nhủ, ờ thì hắn ta là tay chuyên nghiệp mà, trong khi với tôi trò ấy chưa bao giờ hơn một thú tiêu khiển.

"Em ngấy sex lắm rồi," sáng nay Selina bảo với tôi, khi đã nhấm nháp xong ly trà mà tôi xun xoe mang vào.

"Thì sao?" tôi hỏi lại.

"Trời ơi, *tử tế chút đi*. Tưởng tượng chút đi. Rồi sẽ qua cơn thôi mà. Em ngấy sex lắm rồi."

Vậy thì cô nghĩ mục đích sử dụng *của cô là gì chứ hả*? Tôi những muốn nói ra. Nhưng tôi đã không nói, tôi cưỡng lại cái cám dỗ đó. Tôi nhìn vào cái vẻ làm màu kênh kiệu trên mặt cô ta, những đường gân những nét cong trên cổ cô ta, những nếp tóc trông ươn ướt, bộ ngực, nặng nề hơn bao giờ, ngự vững chãi trên lồng ngực, hai bên sườn thoai thoải của khoảng bụng trần, vùng hông bất ngờ nở ra, và mùi hương của giấc ngủ.

"Vậy thì cô nghĩ *mục đích sử dụng* của cô là gì chứ hả?"

"Anh," cô ta bảo, "thật là hết thuốc chữa."

Cũng còn may cho Selina bé nhỏ là tôi không đánh đập phụ nữ nữa đấy. Nếu như có khi nào tôi ngưng đánh phụ nữ thì cô ta là người đầu tiên được biết... Thế là tôi đi ra khỏi nhà để trải qua một buổi sáng tẻ ngắt nhưng cần thiết với tay đạo diễn nghệ thuật và tay sắp đặt bối cảnh. Tôi kêu Micky Obbs, tay trợ lý thứ nhất của mình đến. Bọn vô công rồi nghề này đang ngồi chơi nhận tiền giữ chân. Fielding sở hữu một tài khoản đặc biệt để đối phó với chuyện này. Tiếp theo tôi đi ăn trưa với Kevin Skuse và Des Blackadder. Hai tay này cũng đang được trả tiền giữ chân. Anh nên chứng kiến cái cách tôi xử lý bọn họ. Martin Amis nên chứng kiến cái cách tôi xử lý bọn họ. Họ nghĩ tôi là Chúa cơ đấy. Tôi có thể nhìn ra điều ấy qua những nụ cười giả tạo lẫn tiếng cười uể oải của họ, qua sự lặng lẽ đầy thù ghét của

họ. Tiếp đến, là quán Shakespeare, để gặp bố tôi, để tìm hiểu chút manh mối cho cái trò cha con này.

"Barry đâu rồi?" tôi hỏi.

"Đây này," Paul Béo đáp. "Cầm lấy chìa khóa kia."

Bố tôi đang đăm chiêu cho thử vai vũ nữ thoát y trong khu hầm âm u như lăng mộ được phủ đầy màn trướng tím ngắt của quán rượu cũ. Mà cũng thật là một đám gái thê thảm - toàn cỡ ba mươi mấy, toàn mấy bà nội trợ hai con, bị ép lên sân khấu cũng chỉ vì tiền. Thậm chí bọn họ còn đem con cái theo ngồi đằng sau kia, bồn chồn ngáp lên ngáp xuống. Đám trẻ con này nhắc cho tôi nhớ đến đám khác - phải, đám trẻ con trong trại giam, trong trại Brixton, mấy đứa bé con đi thăm nuôi ấy. Tôi không muốn chứng kiến mấy chuyện này nên đành nặng nề ngồi xuống quay lưng lại với ánh đèn.

"Tự làm một ly đi John," bố tôi bảo, ánh mắt như kẻ mắc nợ thoáng nhìn qua. "Thế cô là ai? Emma à? Được rồi cưng, diễn đi nào."

Tôi hỏi, "Vron có chuyện gì rồi à?"

"Đừng có nói với tao về Vron. Tao chẳng táy máy được gì với con ả từ cái vụ *Phóng khoáng* ấy. Giờ nó lại muốn quay một cái video. Bị ám ảnh với video luôn rồi. Vũ thoát y giờ không còn làm Vron thỏa mãn nữa. Ả tự gọi mình là một *nghệ sĩ hình thể*. Giờ ả không vũ thoát y nữa, mà là làm *văn hóa thể hình*. Hôm thứ Tư vừa rồi cô ta cũng diễn cái văn hóa thể hình trên sân khấu này chứ đâu, mà còn đúng là một màn thậm tệ nữa chứ. Cảm ơn Emma! Phải rồi, cảm ơn cưng, vậy được rồi."

Tôi quay đầu lại. Emma đang đứng ôm mớ quần áo trong tay, gật đầu lia lịa dưới ánh đèn. Một thằng bé con xanh xao mặc quần cộc tụt khỏi chiếc ghế bên đàn piano và đi lại gần cô ta.

"Tiếp theo nào!"

"Chuyện gì đã xảy ra thế? Hôm thứ Tư vừa rồi ấy?"

Bố tôi thở dài nghèn nghẹt, hai mắt nhìn lên sân khấu. Lão ta bảo, "Ả ta có một màn toàn được cái thằng bóng Rod *dàn dựng*. Cái tay thợ chụp hình ấy. Tao bảo mày này, thằng đấy nên là thằng bóng, bằng không cả hai chúng nó phải vào bệnh viện mà nằm hết. Hắn bố trí ánh sáng, đại loại thế. Làm

cho trong này tối om om, khách vào uống thì làm đổ nước tùm lum hay là bước đâm đầu vào tường. Không bình thường tí nào - mày biết đấy, bình thường thì kết thúc màn nhảy đám gái chỉ mặc mỗi quần lót mà đi loanh quanh còn mày thì sẽ nhét cho chúng nó năm mươi xu nếu mày thấy thích. Đằng này không phải thế đâu, phải là có chỗ ngồi đàng hoàng và phí vào cổng là hai bảng cơ. Vron xuất hiện trên sân khấu người phủ đầy khăn quàng với mạng che mặt nhún nhún nhảy nhảy một tí trong bóng tối. Thế rồi cô ta rời khỏi sân khấu! Khách khứa trong này nổi khùng cả lên. Tao vào trong ấy bảo nó - lên lại sân khấu kia mà cởi mớ khăn khiếc chết tiệt của cô ra đi chứ. Vậy mà con ả không chịu làm, bảo rằng đấy không phải kiểu của ả. Bảo rằng diễn *từng ấy* là xong rồi. Tao phải hoàn tiền lại cho khách hàng đấy. Nát cả lòng mề. Cảm ơn cưng nhé! Đẹp tuyệt. Để anh xem thế nào nhé."

"Này, tôi có chuyện cần hỏi bố đây. Thế bố có dự định..."

"*Rồi mày sẽ có tiền của mày,*" lão vừa bảo vừa quay mặt lại đối diện tôi, lần đầu tiên - hai mắt vằn lên, môi bĩu ra.

"Không phải là chuyện tiền," tôi đáp. "Mà là cái kế hoạch cưới xin của bố kìa."

"Ồ *chuyện ấy đấy* à." Lão ta nhún vai phẩy tay hờ hững. "Mày hộ tao cái này nhé, John. Trên đường đi ra mày làm ơn ghé qua mà hỏi ý kiến nữ hoàng ấy. Ả có lời muốn nhắn mày. Này. Cái con bé Selina ấy mà." Lão càng bĩu môi cười đểu, dường như có liên quan gì đấy, mắt lão cũng chợt lóe lên. "Tao cá con này mất nết lắm. Tao có sai không?"

"Selina hả?" tôi hỏi lại, với cái vẻ ủy mị, chung thủy theo bản năng như thằng già tôi vốn thế - "cô ta bỉ bựa lắm."

Lão ta làu bàu đoạn quay lưng đi. "Ừ thôi con trai, biến đi nào. Biến khẩn trương."

Tôi tìm thấy Vron đang xem ti vi trong căn phòng khách mang màu bột hạnh nhân. Cô ta nằm dài trên sofa, toàn thân rõ là đang thư thái, đầu cô ta ngẩng cao, như cái mâm. Tôi nhìn thấy đôi giày cao gót chót vót, vớ da màu đen, bộ kimono màu xanh ngọc lam với đủ thứ đường gấp lẫn nắp túi rắc rối. Hàng mi đen nhánh dày cui như hai chiếc cầu vai, cặp mắt đen nổi bật trên nền đôi gò má và trán trét phấn dày như bánh kem. Vron

lẫn căn phòng cô ta đang nằm, cả hai có chung chất liệu - hiệu bánh kẹo, nước hoa quả, kẹo cam thảo. Cô ta vừa nói (về Barry, về Rod, về cái lỗi khiến cho kiểu tóc của Công nương Diana mất điểm) vừa dùng cẳng tay xoa xoa hai vú, rất thoải mái - "để giữ dáng ấy mà, John," cô ta bảo. Từ đấy trở đi cuộc nói chuyện chuyển sang đề tài về cơ thể cô ta và chuyện cô ta không lấy gì làm xấu hổ với hình thể của mình. Có những người thấy xấu hổ về cơ thể mình, nhưng cô ta thì không, Vron thì không. "*Tại sao* tôi phải xấu hổ về cơ thể mình chứ hả John! Nói cho tôi nghe tại sao đi. Tại sao chứ?" Tôi không có câu trả lời. Thế là Vron lại hạch hỏi xem tôi có liên hệ nào với giới làm phim người lớn hay quay video thô hay phim con heo không.

"Chẳng có mối liên hệ nào đáng nói cả. Không có gì đáng kể."

"Barry không tin vào khả năng thành công trong sự nghiệp của tôi đấy John. Tuy nhiên Rod lại có lòng tin vào tài năng của tôi. Cậu có chất nghệ sĩ. Tôi rất nể đấy John à. Thế cậu có nghi ngờ khả năng của tôi không hả John?"

"Vron này, theo kinh nghiệm của tôi ấy mà, mấy thứ này thành công cũng có mà không thành công cũng có.'

Cô ta nhìn tôi ngẫm nghĩ, hai tay đan vào nhau trên ve áo xanh. "Tôi hẳn sẽ là một bà mẹ hiền của cậu đấy John. Hẳn là thế," cô ta nói thêm. "Thật sự đấy."

* * *

"Khoảng cách giữa tác giả và người thuật chuyện tương ứng với việc tác giả ấy thấy người thuật chuyện láu cá, nhẹ dạ, đáng khinh hay lố bịch đến mức độ nào. Xin lỗi, tôi đang làm anh phát chán à?"

"... hử?"

"Khoảng cách ấy một phần được xác định theo quy ước. Trong khuôn khổ của sử thi hay anh hùng ca, tác giả trao cho các nhân vật chính mọi thứ mà ông ta có, và còn hơn thế nữa. Người anh hùng phải là thánh thần hay phải có những quyền năng hoặc phẩm hạnh của bậc thánh thần. Đối với bi kịch... Anh không sao đấy chứ?"

"Hử?" tôi lại thốt lên. Tôi vừa mới đâm mẩu bánh quy que vào cái răng hàm trên đểu cáng của tôi. Khi tái hiện tai nạn này trong đầu, tôi đoán là sau đấy hẳn tôi đã nhăn nhó khá sống động rồi co quắp lừ đừ như gã lang thang. Giờ tôi đang dùng lưỡi kiểm tra chiếc răng. Martin lại hài lòng nói tiếp. Đám nha sĩ chỉ giống như những tay trang trí làm ăn bát nháo hay đám thợ ống nước vớ vẩn. Lúc bé anh hay nghĩ là những dịch vụ chăm sóc của người lớn rất đáng tin cậy, rất hiệu quả lại còn ít tốt kém. Thế rồi anh lớn lên thành thằng nhãi béo ú hoặc cận thị, thành thằng đầu bò đầu bướu ưa bắt nạt người khác hoặc thành con mọt sách, thằng lừa đảo hay vết nhơ cho xã hội. Tôi nhấp ngụm rượu và súc scotch quanh hàm trên bên trái của mình.

"Mà nhân vật càng thấp thỏi thì anh càng có nhiều quyền tự do xử lý hắn ta. Anh có thể làm bất cứ thứ quái gì với hắn cũng được, thật đấy. Như thế tạo ra cái ham muốn trừng phạt. Tác giả cũng không tránh được khỏi những cơn bốc đồng khát máu gì đâu. Tôi cho rằng đó là vì..."

"Này này anh phải cho tôi một thời hạn để hoàn tất nhé. Anh không cần nhất nhất tuân thủ theo thời hạn ấy nhưng tôi phải có gì đó để nói chuyện với Fielding và Lorne chứ. Với Caduta. Cả Davis nữa. Thế còn về vụ ẩu đả thì sao?"

"Vụ ẩu đả nào?"

"Vụ giữa Lorne và Spunk ấy. Anh biết mà, vụ ẩu đả rầm rộ ấy."

"Chẳng có ai lại đi tin vào cái tên người như thế cả."

"Vâng vâng. Chúng tôi sẽ nói chuyện với cậu ta về điều ấy. Anh thấy đấy, cả đống người Mỹ có kiểu tên như thế mà. Bọn họ toàn có những cái tên như là Đút Lỗ hay Xóc Lọ cả mà. Họ chẳng để ý đâu. Còn nghĩ thế là ngầu ấy chứ."

"Ừ còn tôi thì nghĩ đấy sẽ là vấn đề rắc rối đấy. Mà thôi, nghe thử cái này xem. Cậu ta *để cho* Lorne đánh tơi tả."

"Spunk ấy hả?"

"Ừ Spunk."

"Tại sao chứ?"

"Để chứng tỏ cậu ta vượt xa tất thảy. Với lại cậu ta đã đạt đến cảnh giới tối cao của nghệ thuật điều khiển cơ thể, đến mức vẫn lái được xe mô tô sau khi ăn mấy cú đấm ấy và..."

"Thôi nào," tôi ngắt lời. "Lorne sẽ không mắc lõm chuyện này đâu. Lorne muốn Spunk phục kích đánh lén mình trên một chuyến bay. Rồi ông ta muốn, anh biết đấy, ông ta muốn tự tay dần cho tên kia nhừ tử."

"Spunk ấy hả?"

"*Đúng rồi.* Anh thấy chưa, những anh hùng thì không... Tôi phải giải thích chuyện này cho anh biết. Lorne chuyên đóng vai anh hùng. Đã là anh hùng thì không thua trận bao giờ. Vào thời của Lorne thì anh hùng đánh nhau không bao giờ thua. Có hồi họ cũng bắt đầu đánh thua đấy nhưng thời nay họ lại bất khả chiến bại rồi. Ôi anh hùng, những anh hùng không bao giờ bại trận trừ phi một chọi mười, mà tên nào cũng có dao và roi, còn anh hùng thì đang ốm, hay mẹ anh hùng đang hấp hối, và vợ anh hùng thì đang mang thai, còn..."

"Vâng vâng tôi hiểu ý anh rồi," Martin đáp.

"Mà dù có là như thế đi nữa thì trận đánh tiếp theo anh hùng vẫn thắng."

"Thế thì thử cái này xem. Lorne để cho *Spunk* đánh thắng mình."

"Tại sao chứ?"

"Vì tình yêu dành cho Butch. Hy sinh bản thân."

"Phải nhỉ... Mà không *Spunk* sẽ không chịu như thế đâu. Cậu ta thậm chí còn không muốn đánh Lorne, trừ phi việc đó là tuyệt đối cần thiết. Cậu ta phải bị chọc tức và bị tấn công nhiều lắm rồi đủ thứ khác nữa."

"Thế thì chuyện này không thể giải quyết được rồi. Chẳng có bên nào chịu nhường cả."

"Anh là *nhà văn* cơ mà," tôi bảo. "Vì Chúa, hãy sử dụng trí tưởng tượng của anh xem nào. Đem tài năng của anh ra mà xử lý đi chứ. Mà này đám người như bọn anh phải làm gì suốt ngày thế?"

"Nếu chúng ta có hai vụ đánh nhau thì tôi đoán chắc cả hai người bọn họ đều muốn đánh thắng trong trận thứ hai nhỉ. Thế nếu không có vụ nào thì sao?"

"Không, giữ nguyên vụ đánh nhau. Chúng ta phải có vụ đánh nhau ấy. Không, tôi muốn có vụ đánh nhau ấy."

"Để xem tôi làm được gì cho anh."

Sau đấy chúng tôi bàn bạc về vấn đề chủ nghĩa hiện thực của chúng tôi, trong căn hộ của Martin, ngồi quanh chiếc bàn hình ô van chất đầy sách của hắn ta, có thêm chai whisky, ly, gạt tàn và những công cụ viết lách. Martin uống và hút cũng kha khá, hay bây giờ hắn mới như thế. Chung quy thì, hắn đã lên hạng theo đánh giá của tôi. Nhưng thói quen sống như kiểu sinh viên thật đáng chán, tôi nhận thấy thế. Anh biết sao không: thậm chí hắn còn tự vấn thuốc hút. Hắn còn muốn sống đời thấp kém đến cỡ nào mới được chứ? Ngoài kia là những mảng trời lấm tấm mây và tiếng thiên hạ đi lại như mọi ngày.

"Vậy chủ yếu những gì anh cần phải làm là," tôi tóm gọn, "anh phải làm cho bọn họ hành xử thực tế, trong khi đó bọn họ lại không biết hay không để ý nhiều lắm đến việc ấy. Chỉ thế thôi là bọn họ sẽ *làm theo* ngay. Được không?"

"Chậc, khó nhằn bỏ mẹ," hắn buông lời.

Tôi ngẫm nghĩ. "Martin này, khi viết tiểu thuyết anh có gặp phải vấn đề tương tự không?" tôi hỏi. "Ý là, hành vi xấu xa với lại mọi thứ ấy, có phải là rắc rối gì ghê gớm hay không?"

"Không. Chẳng có vấn đề gì cả. Anh bị chê trách, dĩ nhiên, nhưng chúng ta đều khá thống nhất với nhau rằng thế kỷ hai mươi này là một thời đại đầy mai mỉa - thời đại nhìn xuống. Ngay cả chủ nghĩa hiện thực, chủ nghĩa hiện thực trần trụi nhất, vẫn còn được cho là hơi quá cao quý đối với thế kỷ hai mươi."

"Đúng thật," tôi gật gù, đoạn đưa lưỡi rà rà qua chiếc răng ấy.

Khi tôi cuốc bộ về nhà qua những con phố nhuốm màu vỏ hàu và muội than thì không khí đột nhiên rùng mình giũ bỏ đi lớp vỏ ngoài, như một con chó ướt, như mặt vùng nước dữ. Tôi ngừng bước - mọi người đều dừng bước - rồi ngước mặt lên trời, kiểu như nô lệ hay thú vật ngẩng mặt lên, lòng sợ bị trừng phạt nhưng vẫn liều làm thế. Với lan can là những tia nắng mặt trời, một cầu thang sáng rực giờ đang dẫn thẳng lên thiên đường xanh ngắt, vượt xa hẳn bầu trời thường nhật đầy những vỉ trứng rỗng, những bồn rửa chất chồng chén bẩn và khói bụi nhà bếp. "Được thôi. Cho tôi thấy thứ gì đó nào," tôi bảo, đưa tay lên quệt mặt. Phơi mình trên khoảng xa quang quẻ kia là một đám

mây hồng trũng hoắm, một chỏm hồng hào có những sợi tua rua thắt lại ở hai đầu, như một con mắt thẳng đứng, một cái miệng thẳng đứng. Ngay tâm đám mây là sự hiện diện rất sinh động, rất chăm chút, rất đàn bà... *Trời đất* - tôi có xua đuổi tư tưởng ấy không đây? Khởi nguồn từ đầu óc tôi, liệu cái sự dâm dục giờ đây có thể định hình cho mấy đám mây và giữ chúng đong đưa ngay giữa không trung ấy? Chờ đã... cái hồng hào ấy, cái khuôn mép ấy, cái vẻ loang loáng ấy. Thôi nào, nếu nó trông giống như thế thì nó là như thế. Chắc chắn không chỉ mình tôi cho rằng tôi được định hình từ cái cách tôi nhìn vạn vật. Mà đám mây trên kia thì tôi thấy chắc chắn là giống như cái bộ phận sinh dục nữ rồi.

* * *

Mà cái chính là ở chỗ, dạo này gần như tất cả mọi thứ với tôi đều trông giống như cái ấy. Tôi đã quay về được cả tuần, vậy mà Selina vẫn giữ khoảng cách với tôi. Cô ta duy trì khuôn mẫu giữ mình với tôi, cái cô nàng Selina ấy. Mỗi tối, vào mỗi bữa ăn tại những nhà hàng càng ngày càng cao giá, tôi nhận được bản tuyên ngôn bài trừ sex suốt từ món xúp cho đến món tráng miệng. Cô ta bảo, mình đang trong trạng thái nhạy cảm. Rằng cô ta đang trong tình trạng mong manh. Thoạt đầu tôi nghĩ cô ta đang ém hàng để mong chờ một vụ độc đắc thật lớn hoặc là để nuôi trứng hoặc mưu đồ gây quỹ hưu trí. Tôi đã lầm. Tôi đề nghị cho cô ta hàng nghìn bảng. Tôi từng đề nghị đám cưới, có con, nhà cửa, tất tần tật. Có lẽ tôi thiếu sự tinh tế, chẳng biết nữa. Cô ta giương mắt nhìn tôi như muốn nói, *Sao anh dám làm thế?* Tôi ước gì có ai nói cho mình biết cái thứ hoóc môn nào có tội trong toàn bộ chuyện này... Nó vèo vèo trong này, thứ hoóc môn của cô ta, nó chơi trò tàn phá sức lực của tôi. Tôi mà tóm cổ được cái hoóc môn đó... Cô ta chẳng ăn vận chải chuốt, bé con Selina ấy. Mà cô ta cũng chẳng ăn vận tuềnh toàng đi. Không sử dụng trang phục nhà thổ hay cho tạp chí đàn ông gì, nhưng cũng không quần thun bó lều bều hay đồ bộ bệnh viện gì cả. Cô ta ngủ thô không quần áo thế thôi. Tôi cũng thế, tôi cũng thế.

Tối nay, trước khi đi nằm, để cẩn thận tôi uống hết một

chai brandy, rồi đi vào phòng ngủ vừa khi Selina ra khỏi bồn tắm. Cô ta cho cả hai tay lên cào cào tóc, trần truồng đứng đó ngay bên cạnh giường. Hơi nước đọng lại vài chỗ trên người cô ta loang loáng như những mảnh đại dương trên quả địa cầu. Tôi băng qua phòng trong dáng đi tập tễnh van xin. Tôi hôn lên cổ cô ta. Tôi quỳ xuống.

"Van em," tôi nói.

Tôi lắng nghe tiếng lược chải, tiếng nhạc Nhật Bản trong người cô ta, tiếng o o thoang thoảng của sự im lặng.

"Mười ngàn nhé," tôi nói, "... cho tiệm quần áo."

Không có câu trả lời.

"Cưới anh nhé. Sinh con cho anh. Chúng ta có thể chuyển đến một... ôi, con bà nó, chuyện này thật là... Cứ nhắm mắt lại đi nào! Anh sẽ không làm quá một phút đâu! Quỷ thật, sang đây nào!"

"Nếu anh yêu em," Selina lên tiếng, "thì anh sẽ hiểu thôi."

Thế là tôi cố hiếp cô ta. Thật lòng hết sức thì tôi phải thú nhận rằng đấy không phải là một nỗ lực xuất chúng gì cho cam. Tôi mới tập tọe trong chuyện này và nói chung là xuống sức rồi. Ví dụ, tôi phí rất nhiều thời gian cố kiểm soát hai tay cô ta. Rõ ràng cách thức đúng để hiếp gái là phải giải quyết vấn đề với cái giò trước và một phần của việc đó là phải tiện tay vả đôi cái vào mặt cô ta nữa. Thêm một mánh nữa này: hãy cởi quần áo ra trước khi hành động. Đúng lúc tay phải tôi đã tóm gọn hai cẳng tay của Selina còn tay trái vẫn lần mò khóa dây lưng thì cô ta thúc tôi một cú điếng người bằng cái đầu gối xương xẩu. Tôi lãnh đòn ngay giữa lúc đang cố chống đỡ một cách đau đớn và lóng ngóng. Cha chả, cú này điệu nghệ thật, tôi thầm nhủ, khi lưng tôi đụng sàn nhà. Ưỡn cong người và mệt đứt cả hơi, tôi nằm chình ình đấy với cái chụp đèn ngay trên mặt. Tôi cảm giác như từ đầu ngón chân trở lên đang dần dà xanh lét. Rồi rốt cuộc tôi cũng bò được tới cửa nhà vệ sinh như con cá sấu mệt nhoài mà gầm rống thật lâu vào lỗ thông gió trong đấy.

Cú vừa rồi thật là *điệu nghệ*, tôi nhủ thầm, khi đang trong bếp ăn một quả táo, khi ủ rũ lê bước quanh căn phòng với hai tay vặn vẹo. Chúa ơi, giờ thì chuyện này sẽ trông ra sao đây?... Lúc tôi rụt rè quay trở vào phòng ngủ thì Selina chỉ ném cho

tôi một cái máy mắt lạnh lùng. Cô ta ngồi dựa người ngay ngắn vào đầu giường, ga trải giường kẹp cứng dưới nách, một tờ tạp chí to tướng đặt trên lòng thoai thoải. "Anh xin lỗi. Ôi anh rất xin lỗi," tôi nói. "Trước giờ anh chưa từng thấy xấu hổ như thế này." Cô ta quay lại đưa tay vuốt phẳng chiếc gối. Từ từ - vặn vẹo, nghiêng nghiêng, lò cò - tôi lột hết quần áo và chui vào giường bên cạnh cô ta. Tôi đặt một tay dè dặt lên vai cô ta. "Selina này. Làm ơn nói là không sao đi." Cô ta ép cái mông trắng lạnh không chút tự vệ nào vào háng tôi, ra chiều tha thứ. "Không sao đâu," cô ta bảo. Selina duỗi thẳng chân trái và đặt ngửa bàn tay phải bên dưới chiếc gối đã được vuốt phẳng. Tôi nằm xuống đấy một lúc lâu với cái bọc đang hít thở trong vòng tay, buồn bã lắng nghe những tiếng thở dài của cô ta lắng xuống.

Rồi tôi lại cố hiếp cô ta.

Nếu chỉ xét về mặt kỹ thuật, bí quyết cưỡng dâm ấy mà, lần thử sức thứ hai này của tôi so với lần đầu tiên thì dứt khoát là một bước tiến bộ. Là một đẳng cấp khác hẳn, thật đấy. Lần này tôi lao tới từ phía sau cô ta, vật vã, quằn quại. Lần này yếu tố bất ngờ giữ vai trò trọng yếu, vì lúc đó Selina đã ngủ say rồi. Anh sẽ chẳng gặp gì đáng ngạc nhiên hơn. Do đã rút ra bài học hồi hôm, tôi thực hiện mánh khóe hiếp khôn khéo: tôi duỗi thẳng người cô ta rồi dùng chân mình xoạc cho hai chân cô ta mở rộng ra như bung nhíp. Mà cũng có hiệu quả thật. Ngon lành, tôi tự nhủ. Giờ thì mọi đàng cô ta nằm trong tay tôi rồi. Xuất chúng. Tất cả những gì tôi cần lúc này là cương cứng... Với cái tay không bị kìm kẹp Selina bấu vào hông tôi và túm lấy tóc tôi vặn răng rắc rất kỳ. Tôi thầm nghĩ, trò này thì mình chịu được. Trò này không gợi tình thật, đúng thế, nhưng nó cũng chẳng đau mấy. Nhưng mà, giờ thì sao nào? Chính Selina phá thế bí. Đột nhiên cô ta nhìn ra sơ hở và thoi vào má tôi một cú tổ chảng bằng cùi chỏ căng như cái đục - đục sâu vào hàm trên bên trái của tôi, chỗ cái răng lung lay vẫn còn lay lắt sống, vẫn còn lủng lẳng. Lần này tôi lăn kềnh xuống sàn còn mạnh hơn, nhưng lẹ làng lồm cồm vừa đứng lên đi vào bếp vừa chửi bới. Cái trò cưỡng hiếp này, tôi kết luận khi ngốn thuốc giảm đau

và scotch, thực sự thì trò này được đánh giá cao quá đáng. Bọn cưỡng hiếp kham sao hết những thứ này được nhỉ?... Khi tôi chõ mắt nhìn ra, Selina đã dọn chỗ nằm cho mình trên đi văng. Cô ta leo vào, như leo vào chiếc xe hơi chói lòa, cánh cửa trắng đóng lại sau lưng. "Tôi sẽ ngủ ở đấy," tôi bảo. "Vào giường đi." Cô ta lờ tôi đi. Tôi quát cô ta. Đêm ấy lần đầu tiên tôi cảm thấy mình có thể trở nên cực kỳ *bẩn tính* bất cứ lúc nào. Khi Selina bước qua phòng (giờ thì đã mặc chiếc áo ngủ dày len nhất), tôi toan tính thêm một lần cuối oai hùng tấn công cô ta. Nhưng thiên thần tính thiện của tôi giục tôi kết thúc đi - giục tôi từ bỏ trong danh dự, khi mình vẫn còn sống. Tôi đã có một đêm chập chờn, thoáng đãng trên nền da thuộc nóng nực ê ẩm (hình như mấy tấm ga giường buộc rồi trói rồi đo thân tôi thì phải) và nghênh đón một loạt cơn đau đớn mới mẻ nghịch ngợm khác khi chúng lang thang thám hiểm sân chơi bất ngờ của mình.

Khi tôi "thức giấc", khoảng mười giờ, Selina đã ra khỏi nhà. Thư từ buổi sáng của tôi là tờ sao kê tài khoản. Tôi mở ra với vẻ hứng thú bất thường và nhìn chằm chặp vào những cột số một hồi lâu. Cuối cùng thì đã có bằng chứng đây, đây là chứng cớ rành rành rằng Selina đang làm hại tôi. Trong bốn tuần vừa qua cô ta chẳng tiêu đồng nào cả.

* * *

"*Những kẻ cho vay nặng lãi. Ngân sách. Tập đoàn*. Cạn lời. Cảm ơn nhé John."

"Mấy cuốn ấy thì làm sao?" tôi hỏi. "Toàn là *sách* còn gì?"

"Trong đây người ta thiếu gì mấy thứ nhảm nhí này. Tao chờ sáu tuần lễ để được cái thứ này đây sao."

"Làm sao mà tao biết được? Mày muốn có sách thì hỏi mấy thằng bạn ở Cambridge của mày ấy."

"Tao chẳng có thằng bạn nào ở Cambridge cả. Mà cũng chẳng còn thằng nào ở bất cứ đâu, chẳng còn nữa rồi. Thế mày nghĩ vì sao mà tao lại giao du với cái hạng như mày chứ?"

"Còn cuốn này thì sao?" tôi hỏi. "*Chuyện ở nông trại...*"

"Hả? Ồ cuốn đó tao đọc từ năm mười hai tuổi rồi cơ."

"Vậy thì chắc lúc đấy mày không nhận ra nó là truyện phúng dụ đâu nhỉ. Làm sao mày ngờ được chứ? Lúc đấy mày chỉ mới có mười hai tuổi thôi mà. Này nhé, mấy con lợn, chúng kiểu như là đám lãnh đạo ấy - của cuộc Cách mạng. Còn tất cả những tên khác, như là ngựa, như là chó này, bọn chúng toàn là... Ồ Alec ơi. Tao ghét phải nói ra lắm nhưng mày trông kinh bỏ mẹ."

"Còn tao thì ghét phải nghe thấy thế."

Alec Llewellyn khoác lên mặt một màu sợ sệt đầy thấp kém. Là màu vàng vàng, đúng như người ta hay nói - vàng vọt, bủng beo, nòng nọng như lợn, lỗ chân lông to tướng. Khu vực bị ảnh hưởng tệ nhất là hai hõm dưới mắt, quầng thâm đã tụ lại thành những vệt tối đen, như vảy nến. Còn hai con mắt (có thời đã từng ướt át, long lanh, gần như là sôi sục) là đôi mắt của sinh vật bị mắc kẹt bên trong, sinh tồn bên trong bạn tôi và nhìn đăm đăm vào nơi xa vời, để xem xem liệu có khi nào được an toàn thoát ra không. Tóc hắn để dài, phó mặc, lơ thơ, cụp vào dưới cằm... Đây là Pentonville, nhà tù của Vương quốc Anh, và Pentonville không giống như những nơi khác - đây không phải là Brixton, với những cái nhún vai và những lời xin lỗi, với bầu không khí ứng phó. Không phải thế, Pentonville có tinh thần sa sút, tối tăm, ẩm thấp, không khí hôi hám ảm đạm. Ngay cả bọn cai ngục ở đây trông cũng không được bình thường trong những bộ đồ bằng vải xéc sũng mồ hôi. Tôi chờ hai tiếng khốn khổ trong một phòng học tê liệt cùng những bà vợ đung đưa - một kiểu vợ khác, không phải là già khằn thiếu thân thiện mà là trẻ măng chán ngán, cáu tiết, đâm chọt, châm chích. Mấy cô gái này, họ đâm đầu vào những kẻ không phù hợp: đám tội phạm. Hay có lẽ là trong chuyện này họ chẳng có lắm lựa chọn và kết cục là đâm đầu vào đám tội nhân bại hoại.

"Cái hệ thống giai cấp xã hội ấy mà," Alec Llewellyn bảo, "trong này không được vững chắc cho lắm. Tao phải ở chung xà lim với hai con cóc xấu xí đến nỗi có thể khiến cho mày trông như thiên nga trong hồ Avon. Một tên vào tù vì tội hôi của, tên kia do hiếp dâm. Đấy là điều hóm hỉnh duy nhất ở bọn chúng. John này," hắn nói bằng giọng mới, run rẩy hơn, ngắc ngứ hơn, "mày cũng biết là trong này không *dành cho* loại người như tao. Phải là cho loại người như mày kia."

Tôi không cần cuộc nói chuyện kiểu này. "Mày có vấn đề gì thế?" tôi hỏi. Chúng tôi ngồi trong phòng thể dục ở tầng một trông như một cái chuồng lợn ẩm thấp. Căn phòng trông giống như quán bar-cà phê những năm 1960 bị để cho mục nát, không có cửa sổ, ánh đèn phát ra từ bóng đèn trơ dây tóc nhấp nháy liên hồi khiến người ta nhồi máu cơ tim. Cứ đôi ba phút tôi lại đi đến quầy mua cho Alec ly cà phê và thanh kẹo sô cô la. Hắn ăn uống thật nhanh, nuốt xuống ngon lành, mà chẳng lấy gì làm thích thú.

"Nghe này. Trong này viết 'Light's Out At Nine'[1]. L-i-g-h-t-dấu móc lửng-s. *Dấu móc lửng* rồi thêm chữ s cơ đấy! Trong này viết 'One Cup of Tea or Coffee'[2] - từ *coffee* được đặt trong ngoặc kép cơ đấy. Tại sao? Tại sao chứ? Còn trong thư viện, trong thư viện nhé, viết là "You can NOT Spit"[3] - từ cannot được viết tách thành hai chữ với chữ *not* được viết hoa. Toàn là lỗi, là lỗi cả."

"Thôi được," tôi khó chịu bảo, "vậy thì nơi này không được nhiều thằng mọt sách quản lý cho lắm. Hay mấy tay ngôn ngữ học. Chúa ơi, có thôi đi không nào."

"Kéo tao ra khỏi đây đi," hắn nói, giọng hắn giờ hạ thấp hơn. "Đây là chuyện hiểu lầm. Không phải tao, mà là mày! Đây là chuyện chữ nghĩa, là lỗi chính tả khốn kiếp cơ mà!"

"Này. Này. Im lặng coi. Chúa ơi."

Theo một nghĩa nào đó thì Alec nói đúng. Toàn bộ chuyện này nằm trong máu tôi. Bố của bố tôi là tay làm đồ giả mạo thường xuyên bị bắt tại trận. Một trong những đồng năm bảng do ông ta làm giả vẫn còn được lồng khung treo bên trên quán Shakespeare kia kìa. Trông nó mới vô dụng làm sao. Trông như một tấm khăn lau mặt. Bản thân bố tôi cũng vào tù ra khám khối lần, một cách thực rất hữu dụng để phô diễn vẻ bề trên - chỉ có một nhà tù buồn cười của London cổ xưa là Barry chưa có diện kiến bên trong. Paul Béo cũng xộ khám vì xâm phạm thân thể người khác, cố ý gây thương tích mà lại còn thương

1. Đèn tắt lúc 9 giờ.
2. Một tách trà hay cà phê.
3. Không được khạc nhổ.

tích nghiêm trọng. Tôi ấy à, lâu lâu tôi cũng ở một đêm trong vài nhà tù địa phương (say xỉn không kiềm chế được hành vi, phá rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ và, có một lần, tấn công một tên cớm: lãnh án ba tháng, tù treo). Chỉ có Vince Béo là trong sạch - quý ông Vince. Toàn bộ những tên trong này, những thằng đần độn trong bộ áo liền quần của đám trị an, những thằng thảm thương mũi đỏ tía, những thằng thô kệch vụng về cáu kỉnh, những thằng già bạo lực, những thằng lừa đảo hậu đậu, bọn chúng là chủng loại người của tôi. Giỏi lắm thì bọn chúng có thể thử thời vận dưới dòng hải lưu ngầm, trong khi anh thì bơi theo chiều ngược lại. Ngành làm ăn đó kiếm bộn tiền đấy. Khổ cái là anh sẽ vào tù ngay nếu có ai thấy anh làm việc này. Tôi đưa mắt nhìn quanh gian phòng lần nữa. Lần này, khi nhìn thấy Alec, tôi những tưởng nhà tù sẽ lùi vào đâu xa lắm. Nhưng không. Cảm giác nó còn gần hơn nữa.

Tôi đưa cho hắn chiếc khăn tay. Tôi vỗ vai hắn. Tôi không giỏi làm mấy trò này lắm. "Hai tuần thôi," tôi bảo. "Hai tuần thôi rồi mày sẽ ra mà. Hai tuần nữa, mày và tao, tụi mình sẽ say sưa trong sòng bài nào đó với vài con hàng ở bên."

"Không, tao thèm vào. Tao sẽ ở cùng Ella và bọn nhỏ. Đó là tất cả mục đích sống của tao lúc này." Hắn nhe răng cười khinh miệt. "Say mèm trong sòng bài, cùng mày với mấy con đĩ ư. Nghe ngây ngất thật. Mày nghĩ tao chưa từng kinh qua những thứ đó à?"

Tôi đi lấy cho hắn thêm cà phê, thêm sô sô la. Alec đã vi hành những khu ổ chuột trong mười năm. Hắn mất cả mười năm để ngộ ra rằng khu ổ chuột là có thực, rằng khu ổ chuột sẽ đớp lại - chúng đớp lại, bằng những hàm răng nhỏ bé độc địa. Tôi trả tiền tại quầy cho một phạm nhân được đặc cách đeo tạp dề. Phải, đây lại là một thế giới đàn ông khác. Anh có thể ngửi thấy nó, ngửi thấy mùi không đàn bà, mùi chua lòm tinh khiết của testosterone. Hạn tù *của tôi* ở trong này đã gần hết, tạ ơn Chúa. Chóng thôi tôi sẽ được ra ngoài, với biết bao là đàn bà và tiền bạc.

Tôi quay trở lại bàn của Alec thì tiếng chuông chói tai vang lên. Tôi đứng y đó. Hắn nhìn ra vẻ nhẹ nhõm trên mặt tôi, thế là hắn trả đũa. Hắn trừng trừng nhìn tôi với vẻ chống đối cố hữu.

Hắn bảo, "Cái hợp đồng giải quyết mày ấy mà."

"A phải nhỉ," tôi bình thản nói. "Bản hợp đồng giá năm mươi bảng. Một ngày nào đó, khi tao ít ngờ nhất, có kẻ nào đó sẽ kéo tóc hay giẫm lên ngón chân tao."

"Tao biết ai ra hợp đồng để xử mày."

"Thật sao? Ai thế?"

"Táng một cú vào mặt mày bằng dụng cụ cùn. Mày sẵn sàng chưa?"

"Rồi."

"Đứng cho vững nhé."

"Tao đứng vững đây."

"... Là *bố* mày đấy," Alec Llewellyn bảo.

Một tiếng sau tôi đã ngồi trong một phòng chờ khác - trên phố Harley. Vừa chờ đợi tôi vừa nghĩ đến cảnh Selina ngồi trên một băng ghế thấp tại Sở Cảnh sát Paddington, thành kính tuyên thệ để xin trát đòi vì tội hẹn-hiếp. Nhưng cô ta sẽ không bao giờ làm thế với tôi, ai chứ Selina thì không. Mấy trát đòi vì tội cưỡng hiếp chẳng cho được xu nào. Tôi thấy tội cho cô ta quá. Tại sao chứ? Màn trình diễn be bé vì cao hứng tối qua chắc chắn rồi sẽ sớm bị lãng quên. Không - tôi chỉ thấy là cô ta đang rời xa tôi. Dừng lại đi, tôi chỉ muốn nói thế. Đừng rời đi nhanh như thế chứ. Gượm đã. Chờ nào... Bà McGilchrist sốt ruột làm sạch cái răng ấy cho tôi. Bà ta bảo cái răng tiêu đời rồi và nó sẽ sớm viêm nhiễm trở lại thôi.

Một tiếng sau tôi lại ở trong một phòng chờ khác nữa - ở Soho, công ty Carburton & Linex. Tôi đốt thuốc và cắn móng tay. Tôi nghĩ rằng nhà tù nào cũng là phòng đợi. Nhà tù nào cũng vậy - căn phòng nào cũng vậy. Căn phòng nào cũng là phòng đợi. Phòng của anh là phòng đợi. Anh đang đợi, tôi cũng đang chờ. Mọi thứ đang tiến gần đến hồi kết. Cuối cùng thì cô nàng Trudi mảnh mai dẫn tôi qua cửa.

Terry Linex ngồi ườn ra trong hang ổ của hắn, trông như một gã trác táng thảnh thơi giữa những cành lá dương xỉ và ly cốc, giữa những cúp thắng trò phóng phi tiêu và bằng cấp tiếng Ý. Bấy giờ là bốn giờ chiều, vậy nên hắn bấm chuông ra cho gọi whisky có đá.

"A bạn già," hắn bảo, "Sống đời phong trần thế nào rồi? Tôi giúp gì được cho ông đây?"

"Là về vụ tuốt lươn vàng[1] của tôi ấy mà. Lạy Chúa nhầm. Vụ trợ cấp thôi việc của tôi ấy mà." Tôi nhấp ngụm rượu. Trí tôi đang nghĩ về Selina. Tôi chẳng đỏ mặt hay thấy ngượng ngập gì. Ta không việc gì phải đỏ mặt hay thấy ngượng ngùng khi đang ở cùng Terry Linex.

"Đang được giải quyết," hắn bảo.

"Bao nhiêu?"

"Ồ, phải là khoảng một nửa của sáu con số. Dễ thôi mà."

"Gì, cỡ khoảng 60.000 hả."

"Cỡ đó."

"Khi nào?"

"Hỏi Keith ấy. Công việc chậm chạp hẳn đi từ khi ông đi," hắn ngái ngủ nói. "Bọn tôi nhớ cái năng lượng của ông đấy."

"Hử?"

"Cả cái mũi thính nhạy của ông nữa. Rồi lại thêm ba cái vụ thuế thiếc vớ vẩn. Này. Ông vẫn còn cặp với cái cô Street gì đấy chứ?"

"Selina. Selina Street."

"Phải rồi." Hắn cau mày, rồi liếm ướt môi. "Ông và cô ta, hai người không còn cặp nhau nữa chứ, tôi hy vọng là thế."

Tôi cảm thấy trọng lực vừa trở nên nặng nề, giống như thời tiết từ trước đến giờ. Tôi có cảm giác như trọng lực vừa ký hiệp ước với các vị thần thời tiết. Trọng lực níu mặt tôi xuống, níu cả tim tôi, và những phần lắt nhắt khác nữa, những kẻ lạ mặt ở tầng hạ quyển. Tôi thuận theo bản năng. Tôi bảo, "Không. Chấm dứt cả rồi. Tôi lẳng cô ả đi rồi. Sao thế?"

"Thế thì tốt," Terry vừa đáp vừa ngáp. "Ông có muốn nghe chuyện này không?... Tuần trước tôi làm một đoạn quảng cáo áo tắm. Đối tác là Gallet. Tôi chỉ chọn người mẫu thôi, phải không nào - Mercedes Sinclair. Đã bao giờ làm việc với cô ta chưa hả John? Người đàn bà mà nếu được uống nước tắm của cô ta mình cũng thấy hãnh diện. Chẳng lằng nhằng gì, đi thẳng

1. Chơi chữ. *golden handjob* (tuốt lươn vàng) và *golden handshake* (trợ cấp thôi việc).

đến Smith cho một cuộc... cuộc *cinq à sept*[1]. Ông biết thủ tục rồi ấy mà."

Tôi biết. Smith là một biệt thự tình dục nhỏ xinh vừa qua khỏi đại lộ Park một chút, được nhiều người biết tiếng và khách hàng chủ đạo là dân trong giới làm nghệ thuật quảng cáo. Anh đưa cho Didier ba mươi lăm đồng là có ngay căn phòng trong một tiếng đồng hồ kèm thêm một chai sâm banh. Thời xưa tôi vẫn thường tới đây luôn cùng với những cô nàng Debby và Mandy và Mitzi và Suki gì đấy. Chúng tôi thằng nào mà chẳng đến đây. Người ta thay ga trải giường một ngày năm lần nhưng mấy căn phòng luôn tinh tươm và khá thông thoáng. Tôi nhấp ngụm rượu, chờ đợi.

"Chiều hôm ấy đông khách. Mà tức cười lắm. Mấy cô nàng nô lệ da trắng ấy đứng bên bàn tiếp tân mà thở hổn hển. Tôi phá ra cười khi la lên, 'Nhanh lên nào Didier, bằng không tụi này phải ở đây cả đêm đấy!' Đứng xếp đầu hàng là con nhỏ Selina ấy, nó đi cùng với một thằng."

"Thằng nào?"

"Một gã cao ráo tóc vàng sáng. Tôi nghe giọng như là người Mỹ nhưng hai người bọn họ đều hơi huênh hoang quá. Mà thôi, tay ấy biết thủ tục nên hỏi đặt chỗ cho buổi tối - đặt thuê giường. Thế là Selina nổi xung. 'Cả đời tôi chưa từng bị sỉ nhục như này.' Đại loại những câu như thế. Thế là gã kia phải trả trọn gói. Bảy mươi đồng. Thế ông có cần sâm banh không thưa ông? Rốt cuộc hắn tốn cả mớ tiền nhưng hai người ở lại đấy vỏn vẹn được có bốn mươi phút. Sau đấy mình và Didier cười đã đời thôi."

"Tên. *Tên* thằng đó."

Terry nhún vai duỗi người. "Nói nghe này. Xong xuôi rồi thì hắn trả bằng thẻ tín dụng. Hắn là có ghi đâu đó trong sổ. Tối nay tôi sẽ ghé qua đó. Tôi sẽ hỏi Didier cho. Tôi sẽ ở một lần qua đêm. Với Mercedes thì *cinq à sept* chẳng thấm thía vào đâu. Làm thế chỉ như cù vào nách. Sáng mai tôi sẽ gọi cho ông. Còn

---

1. Tiếng Pháp: từ 5 đến 7 giờ chiều. Đây là khoảng thời gian các nhân viên công sở tụ tập giải lao sau ngày làm việc. *Cinq à sept* thường dùng để ám chỉ thời gian một người đi thăm nhân tình.

cái con Selina ấy, trông cũng ngon lành đấy mà cũng cơ hội lắm, đáng lẽ tôi không nên lấy thế làm ngạc nhiên. Nhưng ông cũng thoát hẳn ra rồi. Con nhỏ ấy chẳng bao giờ tốt đẹp hay hớm gì đâu."

* * *

Thành phố London đầy những mẩu chuyện ngắn nắm tay sánh bước bên nhau. Trên con phố xôn xao anh bắt gặp vô vàn những cặp đôi khập khiễng, đủ màu da, đủ độ tuổi, đủ giới tính, quân đầm cùng quân già, quân bồi và quân mười, bộ chuồn và bộ rô, kiếm lẫn xu, tay trong tay đi khắp. Anh nhìn thấy người phụ nữ trẻ mang khuôn mặt ủ rũ, đờ đẫn vì rượu bia hay vì chim cò, đỡ lấy trọng lượng của gã đàn ông đồng hành đang đè lên mình, gã này hai chân xiên xẹo thành những góc vẹo vọ như cái com pa gãy. Không chút dây mơ rễ má. Anh nhìn thấy một con nhỏ mười bảy tuổi ngổ ngáo, dù có đôi mắt trang điểm đen sì hay không thì trông vẫn giống một con vẹt hóa dại, trong vòng tay thằng cha giao sữa chắc cũng gần bằng tuổi bố nó. Có liên quan gì không nào? Anh nhìn thấy một bà sồn sồn tóc vàng bốn mươi tuổi vai u thịt bắp, cặp nách hai thằng ranh con vô công rồi nghề người Lithuania mặc áo thun bó chẽn ồn ã. Mấy người này có chỗ nào hợp nhau nhỉ? London đầy rẫy những mẩu chuyện ngắn, chuyện dài, sử thi, hài kịch, phim truyền hình, trường thiên, chuyện dài nhiều tập hay đoản văn châm biếm, tay trong tay sánh bước bên nhau.

Còn tôi thì đang đóng vai chính nào thế? Tôi thấy hình như là trò hề. Trò hề dâm dục, như lấy bánh ném vào mặt nhau, vui vẻ tí với bà chủ nhà hay tay khuân hành lý trước khi màn phang nện thực thụ tái diễn ở nơi khác. Tôi đùng đùng bước ra khỏi công ty Carburton & Linex và đi thẳng đến buồng điện thoại. Trong đầu tôi đã chuẩn bị sẵn bài diễn văn khai mào. Nhưng Selina không có đó. Cô ả chẳng có mặt ở đâu cả. Thế là tôi đập tan buồng điện thoại. Bấy lâu nay tôi đã rất thèm được đập phá buồng điện thoại rồi. Ống nghe bằng nhựa ngoan ngoãn vỡ tan, rồi trả miếng bằng một luồng điện giật. Tôi đứng lên bỏ mặc ống nghe nóng rực đung đưa từ thân máy giập nát.

Chiếc Fiasco cũng chẳng chịu khởi động, thế là tôi cũng đập cho nó bầm dập. Tôi đạp văng thanh chắn bùn và chọi một viên gạch vào đèn đầu xe. Những hành động này hóa ra là phép trị liệu hữu ích và làm tôi hạ hỏa chút ít cho đến khi cái trò phải trả sáu bảng để được đứng chờ xe của một hãng taxi ăn cướp hắc ám làm tôi nổi điên trở lại và thậm chí khiến cơn phẫn nộ của tôi càng thêm ngùn ngụt. Tôi ào lên cầu thang, sát khí nhức nhối trên từng đầu móng tay đã bị gặm nát.

Căn hộ trống không, tất nhiên rồi - căn hộ ôn tồn, ngây thơ, (lộ khá rõ) ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi trong tình trạng như thế. Thoạt đầu, trong im lặng, khi trông thấy chiếc phong bì có đánh dấu bằng chữ *J* bay bướm, tôi nghĩ con quỷ cái dối trá ấy đã bỏ tôi đi thật rồi. Thế nhưng quần áo của nó, những tiên đơn thần dược của nó, món trà đặc biệt của nó, mùi của nó, hơi hướm đàn bà của nó vẫn còn quanh đây, chưa chịu phai đi, vẫn chưa. Mẩu giấy nhắn để lại, "Ăn tối với Helen, khoảng 12 giờ về. Yêu anh, Selina." Việc chờ đợi nghe thật thụ động nhưng mà lần thức đêm, lần chờ đợi này cũng chủ động, căng thẳng như tất cả những gì tôi từng phô bày. Anh có thể giết thời gian theo nhiều cách nhưng luôn tùy thuộc vào việc anh đang đối chọi với loại thời gian nào: đôi lúc đó là loại không thể giết được, là loại bất tử. Mỗi khi làm gì, tôi lại luôn muốn làm việc khác nhưng khi vừa bắt đầu làm việc khác thì tôi lại nhận ra mình cũng chẳng muốn làm nó nữa. Hút thuốc rồi uống rượu rồi văng tục rồi đi đi lại lại là tất cả những gì tôi có thể gắng làm. Chẳng để làm gì đâu nhé, chỉ là làm thế để chờ thôi. Vậy nên tôi uống và đi qua đi lại và hút thuốc và chửi thề suốt bảy tiếng đồng hồ trong căn phòng đợi riêng tư của tôi.

Đến nửa đêm cô ta bước qua cửa. Selina trông tươi tỉnh, trông vui vẻ, phảng phất chút rung động hay sắc màu ngồ ngộ nào đó mà trước giờ tôi chưa từng thấy. Tôi tham lam hít vào để chuẩn bị tố giác và vạch mặt cô nàng nhưng rồi chỉ phát hiện ra mình á khẩu, không phải vì uống quá nhiều mà là vì *sợ hãi*. Cô ta biết là tôi đã biết, anh thấy đấy, nhưng cô ta chẳng màng... Ôi tôi mới ghét sự thật làm sao. Tôi khăng khăng sử dụng quyền của mình, tôi *yêu cầu* cô ta không được nói cho tôi biết. Cô ta đi tắm. Cô ta ngâm nga khi pha trà. Một lúc sau chúng tôi lên

giường cùng nhau nằm trong bóng tối, như những con bệnh, chờ đợi sự thật đến khám.

"Em có thai," Selina Street nói.

Anh biết không, anh sẽ kinh ngạc khi biết mình âm thầm mệt mỏi đến thế nào trước tình trạng trì trệ, không con cái, tình trạng trẻ con này. Một người đàn ông sẽ trở nên hơi đàn bà khi không có đàn bà, và ngược lại. Một người trưởng thành sẽ trở nên hơi trẻ con khi không có con. Con cái, thay đổi, đấy chỉ là chuyện sẽ xảy đến, giống như việc rời khỏi nhà hay là tìm hiểu phụ nữ và tìm thấy chỗ đứng của mình và tìm việc và hòa mình vào guồng quay, thật là một mưu đồ ghê sợ mà sống động. Tôi chẳng thể chờ được đến đó đâu, xin lỗi nhé. Dĩ nhiên tôi biết đấy là trò gài bẫy kinh điển và ở đây còn có nhiều điều chưa thấu đáo rồi chúng ta còn phải cân nhắc đến gã bạn trai của cô ta rồi còn trừng phạt cô ta nữa chứ - nhưng tôi sẽ làm đây. Làm đi! Mọi chuyện khác với tôi đã chấm dứt cả rồi, rõ là thế, nhỉ? Đủ rồi. Mọi chuyện đã *chấm hết*. Vậy là Selina mải nói còn tôi cảm nhận cằm mình cạ sột soạt lên gối khi tôi quay mình với tay ra chạm vào cô ta, cái hình thể nóng ấm, chín chắn, đã lột xác đang nằm trên giường bên cạnh tôi đây.

"Được thôi. Anh sẽ... anh sẽ không hỏi gì đâu. Bỏ qua hết. Chẳng quan trọng gì. Ngày mai chúng mình kết hôn đi."

"Không phải con anh," cô ta bảo. "Và em có thể chứng minh điều đó."

* * *

Oài, những đêm ấy - chẳng phải tình cờ mà chúng xảy ra vào ban đêm. Anh không thể cư xử lối ấy vào ban ngày được. Anh sẽ muốn làm chuyện gì đó khác ngay. Anh sẽ bật ti vi lên, anh sẽ đi xuống tiệm Vòng Tay Đồ Tể. Ban đêm mới là lúc. Phải mất thêm bảy tiếng nữa, rồi thêm bao dao mổ bao kềm cặp bao bình nước nóng, nhưng cuối cùng rồi ta cũng giúp sự thật ra đời. Đèn bật lên. Bao nhiêu lời qua tiếng lại xấu xa quang quác. Cũng có sự trừng phạt. Tôi đã không đánh cô ta. Khi anh đánh gái, anh sẽ đi qua cánh cửa và sang căn phòng bên cạnh nơi đột

nhiên hết thảy đều đẹp đẽ, một nơi tuyệt vời mà việc đánh đập gái thỏa thích là tuyệt đối bình thường, hay thậm chí còn ngọt ngào và thời thượng. Tôi chẳng đi đâu cả. Tôi ở yên trên giường mà liên tục hỏi han. Anh biết những đêm kiểu ấy mà. Rốt cuộc, cô ta nhận ra rằng cái điều không thể chịu nổi này khó mà chịu nổi hơn những gì tôi từng phải chịu, và thế là, đến sáng, với hộp khăn giấy run rẩy trên bầu ngực phụ nữ mang thai, cô ta nói ra toàn bộ giải đáp, nói ra điều bí mật bấy lâu. Chuyện nghe thật khó tin, nhưng tôi lại tin.

Selina chờ đợi và quan sát. Cô ta không biết chuyện khó tin đến mức nào, lúc ấy thì thật sự là không. Cô ta bảo, "Kể ra thì anh phản ứng trước chuyện này khá điềm đạm. Sáng ra em sẽ dọn đi. Không sao cả đâu. Giờ nếu muốn thì anh cứ nện em."

Tôi muốn chứ. Tôi đã cố, xin Chúa rủ lòng thương. Nhưng kết cục là tôi chỉ bò dọc theo ga giường và, với sự trợ giúp từ nước mắt của tôi và những hoài niệm từ tốn của cô ta về cơn hứng tình, tôi hôn cái ví khô cằn ấy biến nó thành cái ví bóng lưỡng và rồi chẳng ra gì nữa cả.

Điện thoại reo lên lúc mười một giờ. Tôi đang nằm trên giường, nằm cho có.

"Trước mặt tôi là danh sách các tên," Terry Linux bảo. "Một trong số này là tên hắn đấy. Dừng tôi lại nếu ông đã từng nghe thấy tên nào rồi nhé."

Một lúc sau tôi bảo, "Là hắn đấy."

"Có gì to tát không?"

"Không."

"Này. Thế *O.* là viết tắt của tên nào thế?"

Tôi nói cho hắn biết.

"Nói lại xem nào?" Terry nói.

Tôi đáp, "*O*-hai chữ *s-i-e*."

* * *

"Trong tiểu thuyết hư cấu có triết lý đạo đức nào không? Khi tôi tạo ra một nhân vật và cho chàng hay nàng ấy kinh qua các thử

thách, mục đích của tôi là gì - về mặt đạo đức ấy? Tôi có phải chịu trách nhiệm không. Nhiều khi tôi cảm thấy rằng..."

... Mà này, anh biết không, hóa đơn cho chiếc Fiasco sẽ là bao nhiêu nào? 900 bảng. Phải rồi. Hình như là tôi đã phá hỏng nắp máy xe bằng viên gạch ấy, nên giờ nó cần phải được viền góc mới hay sao đấy. Với cả phần bên trong còn nát tứ tung lên cả. Đấy là lý do vì sao xe không nổ máy. Đấy là lý do vì sao tôi nổi điên trút giận vào nó, phá hỏng nắp máy bằng cục gạch ngay đấy.

Còn các nhân vật thì vô tội gấp đôi. Họ không biết tại sao mình phải sống qua những gì mình đang trải. Họ thậm chí còn không biết là mình đang sống. Ví dụ như, nếu...

... Sáng nay lúc mười giờ Selina đã bước ra khỏi cuộc đời tôi để bước vào một câu chuyện hoàn toàn mới mẻ. Anh phải phục cô ta thôi. Đau lòng thật đấy, nhưng tôi xin bái phục cô nàng Selina ấy - thật đấy. Cô ta sẽ đi kiện Ossie Twain để đòi trợ cấp của người làm bố, và cô ta cũng sẽ thắng. Không nhận tội cũng phải chấp nhận hình phạt. Từ một tháng nay cô ta đã thuê một toán luật sư cùng y tá bác sĩ và dựng lên cho mình một trung tâm đầu não ngay bên hàng ghế nhân chứng. Đấy là lý do vì sao cô ta không... à nhưng anh đã đoán ra. Anh có mù đâu. Anh biết chuyện đời mà. Còn tôi, tôi cảm thấy bị lừa, thấy chết đứng - nhưng cũng thấy kiên cường đáng nể. *Vững vàng lên nào*, tôi tự nhủ. Sự thất vọng gieo mầm cho một nỗi kiên quyết kỳ lạ. Đấy hẳn là lý do vì sao tôi lại quăng mình vào công việc như thế này.

"Anh cứ tự nhiên. Không, tôi không uống nữa đâu, cảm ơn. Ồ. Tôi nghĩ còn chai nữa ở đâu đó... Vâng anh thấy đấy, độc giả là những tín đồ bẩm sinh. Cả họ cũng có khả năng sáng tác để tạo nên đời sống và..."

"Này, vụ ẩu đả ấy," tôi nói. "Anh xử sao với vụ ẩu đả rồi."

"Vụ ẩu đả đã được giải quyết. Không vấn đề gì."

"... Bằng cách nào?"

"Đơn giản thôi. Bằng việc đập cho Spunk nhừ tử, Lorne đã khiêu khích cho Spunk giết mình để cứu lấy Butch và không để cho Caduta phải biết gì. Cao thượng đấy, vì *Spunk* muốn cứu chuộc Butch mà cũng muốn bảo vệ cho Caduta nữa."

Phải mất một lúc tôi mới nghĩ cho ra nhẽ, đến khi ấy tôi đấm vào lòng bàn tay mình mà reo lên, "Martin này. Anh tài thật đấy. Này cậu nhóc, tôi thuê cậu viết chính là vì thế! Rốt cuộc thì cậu cũng bắt đầu tự kiếm ra tiền rồi."

"Tôi sẽ phải làm trò với cái đoạn chuyển cảnh nhưng cũng không có rắc rối gì đâu. Lanh lắm: Lorne được có cảnh chết nhưng Spunk có thể giết ông ta theo bất cứ kiểu nào hắn muốn - kiểm soát tâm trí hay thế võ karate siêu hạng gì cũng mặc. Dĩ nhiên chúng ta không cần làm phiền đến khán giả bằng những cảnh này. Anh chỉ phải cắt xén loại bỏ rồi vào trong phòng biên tập mông má lại là xong."

"Đúng thế." Chúng tôi bàn về hạn hoàn thành. Đoạn hắn ta hỏi, "Có chuyện gì thế John? Anh trông xuống sắc lắm."

Thế là tôi tuôn tràng kể lể, về chiếc Fiasco. Đôi khi tôi vẫn nghĩ chìa khóa vào cuộc đời tôi hẳn sẽ được tìm thấy từ hàng loạt những vụ lăng mạ tôi đã phải kinh qua từ tay con Fiasco - khi tôi đứng bên bàn làm việc của cái cơ sở bịp bợm, khi những đôi mắt mở to và cặp giò dang rộng của mấy tấm ảnh người đẹp lẫn lịch khỏa thân chăm chú nhìn xuống tôi, cùng với những cái nhìn hau háu từ đám cướp cạn người đầy dầu máy lóe ra từ mọi góc độ của các trục cẩu và đòn bẩy, rồi ông chủ quay sang tôi nhe ra nụ cười nhăn nhở khinh miệt kiểu của quân trộm cắp và bảo "Để xem nào" đoạn ngấm ngầm tính toán đến mức phí hoang đường. Đấy là Van Nhíp, là Đầu Nối, là Bộ Ống Xả. Xe sẽ không nổ máy, sẽ không quay lái, sẽ không dừng lại. Khi vừa đi vừa nhảy ra khỏi mấy cái chuồng ấy tôi đã nghe thấy bọn họ phá ra cười rồi. Ngày hôm sau tôi quay lại cùng xe cẩu. Chiếc Fiasco đó, nó chẳng *muốn* lái mình đi đâu. Loanh quanh trong những ga ra xe đắt đỏ là điều nó muốn. Tôi thề nhé, con Fiasco khốn nạn ấy, nó khiến tôi hao tiền tốn của hơn cả Selina từ trước đến giờ đấy.

"Ý tôi là," tôi nói, "chiếc xe ấy đáng ra phải hoành tráng ấn tượng lắm chứ. Nhưng nó cứ *chết máy* suốt."

Martin ngẫm nghĩ giây lát rồi nói nghiêm túc, "Xe của anh sao tôi nghe cứ như trò hề."

"Ừ. Nhiều khi tôi cũng nghĩ như thế," tôi trầm ngâm đáp.

"Thế anh có *bạn gái* không vậy John?"

"Tôi có *bạn gái* không ấy à? Tôi... ừ, tôi có con bé ở New York. Cô ta có mấy cái bằng."

"Anh cứ đùa."

"Anh có bạn gái không vậy Martin?"

"Xin lỗi nhé, tôi không bao giờ nói chuyện đời tư. Mẹ kiếp!"

"Gì chứ?"

Hắn ta ngồi thẳng dậy, đoạn bất chợt đứng lên sải mấy bước đến bên chiếc ti vi nhỏ bé của hắn ở tít đầu kia căn phòng.

"Đang chiếu gì thế?"

"Chiếu gì á? Đám cưới hoàng gia."

"A, cho tôi xin đi." Tôi rót đầy ly mình. Hắn Selina đang ngồi đâu đó xem đám cưới hoàng gia, ngồi xem từ ranh giới mớ tiền mới kiếm, của chế độ bảo hộ mới tìm ra của mình - có lẽ, là một phòng khách sạn, hay một căn hộ ở tạm của một gã trung gian hòa giải biết giữ mồm giữ miệng. Tôi rót đầy ly mình. "Đừng có bảo tôi là anh sẽ ngồi xem thứ này từ đầu đến cuối đấy nhé."

"Sao không chứ?"

"Quỷ thật, chúng ta đang làm việc cơ mà. Thu nó vào video rồi để sau hẵng coi."

"Tôi không có đầu thu video."

"Anh chẳng có cứt gì sất, phải không nào, mà anh kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ? Vậy là phi đạo đức đấy nhé. Nhả ra ít tiền đi. Mua sắm đôi thứ đi. Tiêu xài đi, vì Chúa."

"Chắc là ngày nào đó tôi phải làm thế thôi," hắn bảo. "Nhưng thật sự là tôi không muốn tham gia thứ đó, cái thuyết âm mưu tiền bạc ấy."

"Anh có sở hữu căn hộ này không thế? Anh đi xe đời gì vậy? Anh gặp vấn đề gì nào?"

"Suỵt... Nhìn xem thời tiết kia," hắn thì thầm. "Ba tuần lễ trời như cứt rồi bây giờ chúng ta được thế này đây. Phép mầu."

Màn hình ti vi nhỏ bé giật nhẹ rồi lèo xèo sáng lên - và đấy kìa, đám cưới hoàng gia, đại lộ Mall ken đặc, ánh nắng mặt trời, và những con ngựa đưa người ta đến nhà thờ dự lễ đúng giờ. Mặt ửng lên ngượng ngùng và liếc mắt nhìn xuống trong ánh sáng chói lòa của sự kiện lịch sử này, Công nương

Diana chầm chậm lướt giữa lối đi, người cha tập tễnh đi bên cạnh và đám phù dâu cười điệu đi sau. Kia là Charles, trạc tuổi tôi, đứng đấy trong bộ quân phục giữa những chàng hoàng tử đứng thẳng tăm tắp. Paul Béo nói có đúng không nhỉ? Phải chăng Charles đã làm cô này một cú rồi? Tối nay anh ta lại làm thêm cú nữa - điều này là chắc chắn. Khi ngồi vặn vẹo trên ghế và lẩm ba lẩm bẩm tôi phát hiện ra mình cứ quan sát phong thái của Martin. Hai môi hé mở, ngưng lặng, hai mắt nặng trịch không nhấp nháy. Nếu nhìn chăm chăm vào mặt hắn tôi có thể phát hiện ra những vùng buồn tẻ mệt mỏi, những vết chàm và chỗ xương hõm anh phải có nếu anh sống trong thế kỷ hai mươi. Tất nhiên, đúng là anh có thấy những con người dường như chẳng bị ảnh hưởng gì bởi chuyện này, bởi những thời khắc trong chuyến du hành thời gian, không chỉ trong hành trình của riêng họ mà còn cả chuyến du hành song song xuyên thời gian của hành tinh. Họ có một màu sắc. Anh sẽ chẳng bao giờ thấy họ trên phố, trên các con phố thông thường. Màu sắc đó, trông như thể sự huy hoàng của thể chất sung mãn, của mặt trời hay tuổi trẻ phóng túng nhưng thật sự đấy chỉ là sắc màu của tiền bạc. Tiền bạc làm dịu đi tuổi xế chiều, anh cũng biết rồi. Tiền bạc phá ngang sự sa sút ấy. Mà thôi, Martin không có màu sắc ấy đâu. Và tôi cũng không. Cả anh cũng không. Thôi bỏ đi. Công nương Diana thì có. Cô ta mười chín tuổi, mới chỉ bắt đầu. Kia cô ta kia rồi, thu mình leo lên cỗ xe trong lúc mấy con ngựa giậm giậm chân sốt ruột. Toàn thể nước Anh nhảy múa. Tôi lại nhìn sang Martin và - tôi thề, tôi cam đoan - đã nhìn thấy một giọt nước mắt xam xám lóng lánh trong đôi mắt trĩu nặng kia. Tình yêu và hôn nhân. Những con ngựa thong thả bước dọc lối đi dài.

Một lúc sau hắn quẳng cuộn giấy vệ sinh vào lòng tôi.

"Anh muốn làm tách trà không?" tôi nghe hắn hỏi. "Hay uống một viên aspirin vậy. Hay viên thuốc ngủ? Đừng có ngượng. Chuyện ấy cũng có mặt cảm động mà. Phải rồi, xì mũi cho rõ mạnh vào. Làm thế anh sẽ thấy khá hơn đấy. Phù! Đỡ hơn chưa? Cố lên. Đừng lo. Cuối cùng mọi chuyện rồi cũng ổn hết thôi mà."

* * *

Vào ban đêm tôi nghe thấy những giọng vô gia cư vọng ngoài kia trên những mái bằng. Còn có cả những tiếng thì thào nín nhịn. Chúng đến, chúng đi, chúng tiếp tục tới trước. Tôi mộng du trong bóng đêm đi vào phòng tắm cúi mình xuống làm dịu cái miệng đau đớn nứt nẻ của mình. Qua cửa sổ tôi có thể nhìn thấy một gia đình hay một toán người rách rưới bên mé cửa sổ mái nhà vàng vọt. Một người trong số họ vẫy vẫy hay ngoắc ngoắc. Tôi giơ một bàn tay xanh xao lên. Bọn họ thắp nến trong đêm đầy khói và lẩm bẩm lầm bầm với điếu thuốc di qua di lại trên miệng. Xa hơn nữa, cao hơn nữa, một người phụ nữ to béo nằm ngủ trên miếng lót sàn nhăn nhúm trải trên một mặt phẳng, như một chiếc thước đo góc. Ở Manhattan giới hạ lưu sinh sống dưới lòng đất, dọc theo những đường tàu điện ngầm xây dở. Nơi đây họ sống tràn lan bên hiên nhà dưới bậu cửa. Thật kỳ lạ làm sao khi để mặc cho tiền thấm rỉ qua chúng ta như thế... Mà cũng tối nay ngoài kia, dưới ánh đèn của những khu nhà ủy ban hội đồng (mờ mờ chiếu rọi như những chiếc radio bán dẫn của Chúa trời được bật lên khắp thành phố này), một cuộc thử nghiệm, một cuộc đột kích của chủ nghĩa phá hoại đang định hình. Trò đám nhóc ngày nay đột nhiên thích làm là dẫn mấy con *ngựa non* vào thang máy leo lên mấy tầng trên rồi cưỡi ngựa qua những lối đi và hành lang trên khoảng không thành phố, một bên là cửa trước và cửa sổ, ở bên kia là bức tường thâm thấp và bầu trời đêm. Thật đấy. Bọn này lấy ngựa non ở đâu ra? Từ nông trang, từ kênh đào chăng? Thế là chúng cứ đi lên, leo lên mãi những đỉnh cao của trò tai quái. Nhưng chuyện này nghe ra chẳng vui thú gì, mẹ kiếp. Thời còn nhỏ tôi cũng từng là một thằng phá hoại, mà tin tôi đi, để giải khuây miễn phí thì không gì qua mặt được chủ nghĩa phá hoại. Phá hoại vui không thể tả... Không hay cho cư dân, vì phải nghe tiếng súc vật hoảng loạn. Không hay cho đám thú vật, gene của chúng không chịu được kiểu đời sống về đêm, kiểu đời sống tầm cao này. Nhưng ngựa non không thể kêu ca. Chúng chỉ việc nắm bắt cơ hội cũng như tất cả chúng ta vậy. Chúng phải thích nghi, phải biến đổi. Chúng không thể lẩn tránh. Không ai có thể lẩn tránh được. Đã

đến lúc rồi, thật đấy, ngựa non phải thay đổi hành động mà dự phần vào thế kỷ hai mươi thôi.

Tôi là một thứ được làm từ sự chậm chạp trễ nải, từ sốc văn hóa và chuyển đổi múi giờ. Đơn giản là con người được cấu tạo không phải để bay vòng vòng như thế này. Cổ họng cháy khét, mắt ghẻ lở, ký ức sạch trơn - với tôi chẳng có gì lạ, nhưng những ngày này tình hình trở nên tồi tệ hơn, khi mà tôi mãi đi trên những chuyến tàu con thoi xuyên hành tinh. Giữa đêm tôi phải thức dậy đi nhà xí. Đỉnh điểm của cơn mỏi mệt hằng ngày ùa đến chính xác ngay lúc nó muốn, thường là sau cữ cà phê sáng. Mỗi khi ngồi vào bàn ăn, thì hoặc là tôi đang đói rã ruột mồm túa đầy dãi - hoặc là no ngang ngán ngẩm, chẳng vì lý do gì. Nhiều khi nổi hứng giữa trưa tôi đi moi sạch kẽ răng. Thậm chí những cú đáng-ra-là-thủ-dâm của tôi cũng hóa ra đầu đuôi lộn ngược, cao trào lại xảy đến trước tiên. Cả ngày tôi là cái thằng tôi của ban đêm, được chắp nối bằng những suy nghĩ về đêm, bằng mồ hôi trộm. Và suốt đêm, ừm, tôi lại là thứ gì đó khác hẳn, lại là một thứ gì đó khác, tôi là một thứ gì đó xoay xoắn tít, là một luồng hơi mằn mặn mỏng dần vẽ thành một vệt dài ngang qua Đại Tây Dương đen ngòm.

Thứ Sáu đến, làm trò của nó, rồi biến mất, như mọi thứ Sáu sắp tới. So ra thì dường như thể trạng tôi cũng ổn. Dường như tôi vẫn trụ được, một mình. Quỷ thật, tôi nghĩ, mình đương đầu nổi chuyện này mà. Tôi thức dậy vào lúc mười một giờ, mặc quần jean và mang giày thể thao vào, chạy bộ lúp cúp xuống quán rượu. Tôi ăn thật nhiều đồ ăn ở quán: hàng vòng xúc xích, đậu hầm tẩm gừng, và một đĩa bánh nướng nhân phô mai to như cái máng. Tôi cũng uống rất nhiều đồ trong quán nữa. Bia tươi truyền thống được bơm thẳng ra, rượu vang thượng hạng cùng rượu mạnh tinh tuyển. Tôi bỏ lại chín bảng rưỡi trong máy đánh bạc và bảy mươi lăm bảng cho tay thu cược cá ngựa ngay bên cạnh. Tôi mua tờ tin tức buổi tối và vài chiếc bánh kebab mang về nhà để thưởng thức cùng với cà phê và bánh mì nướng. Tôi xử móng tay bằng răng. Tôi làm một chuyến viếng thăm phòng tắm một cách hết sức phức tạp, khắt khe, gần như là mang tính thực nghiệm. Đến năm giờ chiều tôi pha cho mình một ly cocktail rồi bất tỉnh nhân sự trên đi văng suốt bốn tiếng.

Rồi tôi lại thức dậy, gội đầu, làm một hai ly gì đấy, liếc qua tờ *Tia sáng*, rồi trở xuống quán rượu. Trên đường về nhà tôi ghé qua tiệm Túi Pizza làm một chiếc pizza To Dày Nóng Sốt. Theo sau đấy là quán Nhà Máy Furter bỏ thêm ba chiếc Long Whopper nhồi thịt và một chiếc American Way vào thắt lưng. Đến cuối ngày tôi pha một ấm trà rồi cuộn mình cùng một vại scotch với đôi cuốn video đồi trụy để tiêu khiển cho đến lúc đi ngủ. Tôi ngủ giấc ngủ của người tử tế. Êm đẹp cả. Không vấn đề gì. Chuyện về Selina hóa ra chẳng có gì mà tôi không xử lý được. Chúng đến từ đâu thế, những nguồn dự trữ sức mạnh, sự dũng mãnh và ý chí này ấy? Tôi ngạc nhiên lắm. Tôi rất ấn tượng. Đến hôm sau tôi mới bắt đầu lao dốc không phanh.

* * *

Quần áo tôi làm bằng bột ngọt và chất diệt khuẩn thực phẩm. Thức ăn của tôi làm từ nhựa tổng hợp, tơ nhân tạo và sợi nhựa. Các loại dầu thơm xức tóc của tôi có chứa vitamin. Thế những vitamin của tôi có chứa hoạt chất tẩy rửa không nhỉ? Hy vọng là có. Trí não của tôi hoạt động bằng một con chíp vi xử lý có kích cỡ bằng hạt vi lượng, chỉ tốn có mười xu để vận hành toàn bộ. Tôi được làm từ - đồ bỏ đi, tôi chỉ là rác rưởi bỏ đi.

Sáng thứ Bảy tôi nghĩ mình sẽ phá lệ và tự thưởng cho mình một chuyến vi vút trên chiếc Fiasco. Chắc chắn là Ossie rồi sẽ dàn xếp mọi chuyện mà không phải ra tòa. Hắn có tiền mà. Nếu giữ im mọi chuyện thì chẳng hại gì cho hắn cả... Khoác lên người cà vạt và áo vest mỏng, tôi chạy xe xuống đường Chelsea, đến những quầy bar quán rượu nơi đám gái gú địa phương lượn lờ. Cũng chẳng được vi vút là mấy - xe cộ đông đúc, cảnh sát, cộng với sự uể oải của con Fiasco được tân trang. Nhưng tôi vẫn đến được rất nhiều quầy bar quán rượu (những nơi này cũng đầy nhóc gái gú địa phương, phải và cả mấy thằng cu địa phương nữa). Trên đường lái xe trở về, khi tôi vướng giữa một vụ kẹt xe trên đường Bayswater, một con ong bắp cày tả tơi bay vụt qua cửa hông và xoay vòng vòng rồi khuất khỏi tầm mắt biến vào giữa hai chân tôi. Cũng đáng để bàn cãi, không biết kẻ nào đang trong thể trạng tồi tàn hơn, tôi hay là con ong

bắp cày ấy. Nắm tay tôi đè gí vào còi xe khi tôi quát tháo con xe buýt cục mịch chở khách du lịch đang giạng háng chắn ngang phía trước. Tôi thỗn thện quăng quật mình tứ phương - thế là con ong chích tôi. Tôi tấp xe vào một con phố nhỏ bên đường rồi tụt quần xuống. Có một đốm nhỏ đo đỏ trên đùi tôi. Nó trông như, và cảm giác như, là vết bỏng sơ sài do thuốc lá châm vào. Rồi tôi nghĩ: mày chỉ làm được có thế thôi sao? Mày đã mất hết nội lực rồi, cái đồ thảm thương tội nghiệp, sống nhờ vào đồ khô và nước ngọt, nhờ vào khói xe và nhớt cống. Khi tôi vừa kéo khóa quần lên, một con chim bồ câu bay theo chiều kim đồng hồ vòng vào lề đường, mổ mổ một miếng khoai tây chiên. Một miếng *khoai tây chiên* cơ đấy. Giống như mấy con ruồi trâu hay những giống loài tự biên tự diễn bộ phim bé nhỏ của mình, con chim bồ câu này cũng sống trong cuốn phim quay nhanh. Theo lẽ tự nhiên nó cũng chuộng thức ăn nhanh nữa. Nhịp sống đô thành đang diễn ra khắp mọi nơi. Con ong bắp cày đã chết. Vết chích ấy là lần gắng sức cuối cùng của nó. Ruồi nhặng vướng phải lời nguyền quay mòng còn đám ong lại có vấn đề về nhậu nhẹt. Chim cổ đỏ trống té dập mặt vì u não do căng thẳng thần kinh và hàm lượng cholesterol chất ngất. Trong các con hẻm, loài chó đang ho văng cả tim vì thuốc lá và ma túy. Những luống hoa oằn mình trong các bồn hoa sũng nước hứng chịu chứng gù lưng và rụng tóc, bởi tất cả nỗi căng thẳng quanh mình. Đến cả những con vi trùng vi khuẩn, những bào tử trong không trung cũng thấy tất cả những chuyện này tạo sức ép hơi quá lố lên chúng.

Tôi khởi động lại xe và bắt đầu lóc cóc chạy về nhà theo những lối đường phụ. Có vẻ như chiếc Fiasco tươi tỉnh hơn trên những con phố không phải là đường chính này, vì được phô trương khả năng tăng tốc của mình. Thế rồi tôi để ý thấy một chiếc xe theo đuôi tôi. Không phải chỉ là do tôi hoang tưởng. Chiếc xe ấy đúng thực là đang theo đuôi tôi. Nó đang nhá đèn và hụ còi và nói chung là phun ra đủ tiếng chửi thề cùng các dấu hiệu tục tĩu trong giới xe hơi với nhau. Tôi đạp gí chân ga xuống sàn và phóng qua một hai ngã tư với vận tốc tối đa. Hẳn là tôi đã chạy xe với vận tốc cao nhất vì chiếc xe kia không còn bám đuôi tôi nữa. Thay vào đó nó vượt mặt tôi.

"Mời ông ra khỏi xe, thưa ông."

Lũ lợn, *lũ lợn* chó má. "Được thôi," tôi đáp và leo ra ngoài. Bực thật, tôi vấp chân và té lăn quay xuống lề đường. Nhưng tôi đứng dậy nhanh như anh muốn và phủi phủi quần áo, mình toát ra đầy vẻ tự tin.

"Hôm nay ông có uống rượu không, thưa ông?"

Tôi đã sẵn sàng cho chuyện này, dĩ nhiên rồi. Tuyệt đối chẳng có vấn đề gì cả. Bao năm qua tôi đã mài giũa một câu trả lời hoàn hảo cho câu hỏi ấy, và tôi để cho con lợn được vỗ về. "À để tôi xem nào," tôi vang váng bảo. "Tôi có uống một ly sâm banh vị lê và phúc bồn tử trước bữa trưa với lại, à phải, một cốc bia đen với món cà ri cừu." Câu trả lời này hay đấy chứ, nhỉ. Chẳng có thứ gì thuộc vào loại hai-ly-vang[1] cả. Không đâu, anh thấy đấy, điều cốt yếu trong toàn bộ mánh lới này là phải vui vẻ thú nhận có uống một hai ly nhè nhẹ loại thức uống của đàn bà không thấm thía vào đâu ấy, trong khi đó phải làm sao cho kẻ chấp pháp không ngửi thấy hơi thở của anh. Mánh này *ngon lành* quá đấy chứ, nhỉ.

"Sao cơ, thưa ông? Ê, Steve này - ba giờ chiều mà thế này thì cũng không tệ lắm nhỉ?"

Phiền thật, tôi lại ngã xuống đất và lúc này chật vật mãi chẳng đứng lên được.

"Mời ông quá bộ về đồn chứ, thưa ông, ông thử lại lần nữa nào? Ê Steve, lại đây. Có vẻ ta vớ được một gã say quắc cần câu rồi này."

* * *

Tôi phủ nhận trách nhiệm đối với nhiều suy nghĩ của tôi. Chúng không phải từ tôi mà ra. Chúng đến từ đám chiếm đóng phi pháp và lũ lang thang vô gia cư đang vần vũ trong đầu tôi đây, bọn này diễu hành qua mặt tôi như những loài gặm nhấm được phóng thích, được nhập tịch (hộ chiếu và mọi giấy tờ khác đều đầy đủ hợp lệ), như những con chuột cống chải chuốt, khều

1. Lượng cồn tối đa mà người lái xe được uống trước khi điều khiển phương tiện.

khều một móng vuốt và nói "Ê chào chiến hữu," còn tôi phải chờ và không được phiền hà gì trong khi bọn chúng pha cà phê hay đi nhà xí - tôi chẳng làm gì được bọn chúng cả. Nơi mà tôi vất vưởng là một căn hộ hai phòng không có hành lang lẫn lối đi, một nơi giải trí kiểu sinh viên đầy các loại sách mà tôi không đọc được. Những người ở trong này, tôi là một trong số đó, không sang trọng hơn cũng chẳng tồi tàn hơn và hoàn toàn bình đẳng trong sự bất lực, giống như những con dơi bệnh hoạn hay những con khỉ xác xơ vận quần ống loe và áo thun mòn vẹt cài ba nút lên tận cổ. Tôi chẳng thể làm gì được bọn họ cả, những Người Phàm không quen ấy.

Anh biết mà, trong mấy ngày vừa qua (mà tôi đặc biệt không ưa suy nghĩ này và giờ đang ước sao mình chưa bao giờ cho nó chiếm chỗ trong đầu), tôi nhận thấy mình mỗi lúc một miễn cưỡng đối mặt với sự thật là khuôn miệng của phụ nữ nào cũng từng có lúc nào đó đã đón tiếp cái của đàn ông... Tất cả đều thế. Người nào cũng vậy. Ngay cả những cụ bà già cả, những bà nội bà ngoại thánh thiện, thậm chí cả những góa phụ biến thái luôn trốn như những con vẹt của quán rượu trong góc phòng - họ đều đã làm thế, mẹ kiếp. Họ đều đã làm thế, hay là sẽ chóng làm thế... Tôi muốn nói là, trong mười năm, hai mươi năm nữa, đến khi ấy thì tất cả bọn họ đều sẽ làm thế, tất cả những người phụ nữ còn sống. Các chị các em, các mẹ, các bà: quý cô quý bà này, mọi người đang làm cái gì thế? Các người đã làm gì rồi?

Tôi không sốc, chỉ là thất vọng. Giọng điệu của tôi không phải là giận dữ. Giọng điệu này là giọng điệu quan tâm, dịu dàng, thương vay khóc mướn. Làm ơn, tưởng tượng đi, cái bản mặt to béo tròn xoe của tôi, cái nhíu mày tin cậy của tôi. Tôi cau mày và nhún vai. Tôi bày ra tất cho các người đấy. Đã có kha khá cô làm trò ấy với tôi. Cảm ơn nhé. Tôi toàn tâm tận hưởng nó - tôi rất biết ơn, rất cảm động. Xin cảm ơn lần nữa. Không, thật đấy. Nhưng mà các người đang làm gì? Ồ, các người đã *làm* gì thế?

Mặt khác, hãy nhìn xem miệng mồm của con người phải đối phó với những gì kia. Tôi đang cố nhìn nhận việc này qua lăng kính của anh đấy. Thật không thể nào tưởng tượng ra,

những núi thực phẩm của thế giới thứ ba đang bị quậy tung và khuấy đảo qua cái máy nghiền tinh tế kia - những đồng cỏ đầy gia súc, hàng sải sâu sinh vật biển, ngút tận chân trời khoai tây và rau xanh, cũng như là hàng dãy băng chuyền Wally và Blastburger, hàng đống hương liệu với phẩm màu, cộng thêm thuốc lá, ống hút, nhiệt kế, mũi khoan của nha sĩ, dao kéo của bác sĩ, thuốc men, lưỡi, ngón tay, ống dẫn thức ăn. Thế có cách nào để đối xử cho phải với cái mồm không, cái mồm tội nghiệp, cái mồm của con người ấy? Nên có lẽ thế là, sau tất cả những chuyện này, sau bức tranh biếm họa liên tu bất tận gồm những mảng màu, những kết cấu và tác động ấy, thì cái của quý của đàn ông trông không đến nỗi tệ như thế đâu nhỉ.

A quỷ thật. Sẽ chóng thôi, phần lớn cánh đàn ông rồi cũng sẽ làm trò ấy, và tất cả chúng tôi sẽ là bạn hữu trên bến dưới thuyền, cùng với cánh đàn bà con gái mấy cô. Tôi nghĩ mấy ngày nay chắc mình cũng nên làm quen với nó đi là vừa - tôi sẽ không ngạc nhiên trước những suy nghĩ đồi bại, đám ở chui ngủ lại trong đầu tôi đâu. Cùng những hộp sữa bên bậu cửa sổ và mấy tấm nệm đôi ẩm ướt trên sàn nhà, chúng ngày càng tự tin hơn. Thoạt tiên chúng cũng lo lắng, đúng thế, nhưng chẳng có ai thực sự cố sức mà xua đuổi chúng còn chúng thì đã quen với sự bấp bênh, chúng đã quen sống vất vưởng. Cũng có cả nhu cầu mang tính lịch sử liên quan đến nó nữa. Có cả nhu cầu điên cuồng. Rồi sẽ đến lúc, mọi cái mồm của đàn ông cũng phải mở ra đón chào củ lặc của đàn ông mà thôi. Một ngày nào đó chúng tôi sẽ làm thế, mặc dầu chúng tôi phải biết rõ chuyện này hơn ai hết. Và đấy sẽ là một trò đùa thú vị biết bao.

Dạo này tôi đi bộ trên phố nhiều hơn. Chiếc Fiasco vẫn còn bị giam cầm. Tôi cứ định thuận theo mọi chuyện và đóng tiền bảo lãnh để giải phóng cho chiếc xe. Nhưng tôi đếch thích thế. Vấn đề là, tôi đếch thích thế đấy. Thử đoán xem Ossie và Selina đã làm trò đó trong bao lâu nào. Hai năm. Buồn cười ấy chứ nhỉ? Cười ư? Tôi mém chết. Bọn cớm ấy khá là khoan dung với tôi trong toàn bộ chuyện này. Cũng có chút nghi vấn rằng liệu chiếc Fiasco có được nghiêm túc xếp vào loại phương tiện xe cộ di chuyển được hay không, mà như thế là có lợi cho tôi. Tôi

có thể thoát tội say xỉn thôi. Chiếc Fiasco không nhanh như tôi hằng tưởng. Ossie ngủ với Selina cũng bằng từng ấy thời gian tôi quan hệ với cô ta - nói thật ra là lâu hơn tôi ấy chứ, nếu anh tính thêm mấy tuần cuối cùng vừa qua. Lúc đầu bọn họ chỉ có cảm tình với nhau nhưng rồi sau chuyến đi của hai người đến Stratford lần ấy, mối quan hệ dần thành ra tuyền nhục dục. Chiếc Fiasco thực ra chậm hơn là tôi làm bộ nhiều. Tất nhiên là tôi từ chối đến đồn cảnh sát và cứ khăng khăng rằng, đây là quyền của tôi, lũ lợn ấy phải cho đem máy đo nồng độ cồn trong hơi thở đến. Tôi ngồi hút thuốc trên vỉa hè. Tôi cũng thử áp dụng một mánh khác nữa. Những gì cần làm là, anh lấy ra một đồng xu nhỏ, tốt hơn là đồng nửa penny, rồi xoay xoay trong miệng như ngậm thuốc đau họng. Làm vậy thì máy đo nồng độ chẳng phát hiện ra gì. Nhưng mà, tôi chỉ có một đồng năm mươi penny - và rồi một trong những thằng lợn ấy bắt quả tang tôi. Khi tôi hít vào để tuyên bố sự vô tội của mình thì đồng xu chui tọt xuống họng. Đến khi tay kia cùng với máy đo nồng độ đến nơi thì tôi đã ho đến tím cả mặt. Và, khi đã đầy, chiếc túi trong suốt ấy gần như nhấc bổng tôi khỏi mặt vỉa hè, như một quả bóng bay. Rõ là Ossie rất quái gở trên giường. Hắn làm tôi trông giống như thằng Tầm Tầm Thường Thường vậy. Cô ta không còn thích hắn nhiều như thế nữa, Selina bảo, nhưng mặt khác hắn lại có một lượng tiền nhiều không tưởng. Còn tôi, năm tuần qua tôi chẳng làm cho thằng nhỏ được rỏ dãi lấy lần nào. Tôi bị rượu chè cướp đoạt và làm cho ô nhiễm đến nỗi chẳng thể làm được một cú tuốt lươn ở quanh đây. Thậm chí những lần tự tuốt của tôi cũng cứ như trò hề. Thật là tấn trò đời, nhỉ? Đời thật như tấn trò hề. Tôi phải đối mặt với một chuyện: mặc cho thoạt đầu sự nhận thức có đau đớn thế nào đi chăng nữa, tôi phải chấp nhận rằng mình không phải là kẻ nghiện rượu. Nếu là kẻ nghiện rượu, tôi đã có cái tạng hay ho của kẻ nghiện. Mà tôi lại không có. Khi nhìn ra sự thật tôi đi ra ngoài dìm chết nỗi sầu. Nhưng tôi không thể cứ tiếp tục uống như dân nghiện rượu được. Chỉ có dân nghiện rượu thứ thiệt mới làm được như thế. Họ là những kẻ duy nhất kham nổi việc ấy. Chỉ có dân nghiện rượu mới có đủ tố chất.

Dạo này tôi đi bộ trên phố nhiều hơn. Thất nghiệp là một

vấn nạn. Tôi đồng ý. Nhưng hãy để tôi nói cho nghe điều này. Tình trạng không thất nghiệp cũng là một vấn nạn. Nồng độ cồn của tôi đo được trong máy là 339 đơn vị. Tôi gọi cho một tay luật sư chuyên về tội say xỉn trong khi lái xe. Tay này đã từng biện hộ cho người đo được 240. Hắn đã từng biện hộ cho người đo được 245. Hắn đã từng biện hộ cho người đo được 250. Tay này chưa từng biện hộ cho người đo tới 339. Nhưng hắn sẽ biện hộ cho tôi, miễn là tôi trả cho hắn số tiền mà hắn đòi. Anh biết làm thế nào mà Selina chi trả được cho mưu đồ của cô nàng không? Cô ta không dùng tiền của tôi, cũng không dùng tiền của Ossie. Là một cô gái có quy tắc cao quý, cô ta dành dụm chi tiêu cho công cuộc đầu tư của mình bằng cách làm việc như trâu chó trong tiệm của Helen. Chỉ có điều tiệm của Helen không chỉ bán quần áo: đấy còn là chỗ bán mấy đồ dâm dục nữa. Selina thề có Chúa rằng mình chỉ quản lý quầy thu ngân thôi, chào hàng những món đuôi ngựa hay quần không đáy hay búp bê nhựa - rằng mình chỉ là cô bán máy phát rung và gói ghém dương cụ giả thôi, không hơn. Cô ta cực kỳ phẫn nộ phủ nhận mình có nhúng tay vào dịch vụ phụ giúp tắm táp đằng sau tiệm. Tôi nghi ngờ lời cô ta, nghi ngờ cả phí luật sư. Mà ai cần quan tâm cơ chứ. Đường phố tràn ngập những chuyển động nhưng dường như ít có ai đến được nơi mình muốn mà chỉ ý nghĩ hay lựa chọn, không dính dáng đến động cơ tiền tài. Chỉ có người có tiền mới làm thế. Ngồi sau tay lái của những chiếc Tội phạm và Bằng chứng ngoại phạm đang đỗ là đám đàn ông xôn xao với những phiếu đặt hàng và biên lai trong lòng. Đàn bà thì hoài thai những cửa hiệu. Giờ đây khi tôi không còn phải đi làm mỗi ngày... mà tại sao mọi người phải làm thế? Ai bảo phải thế? Tại sao không hỏi ý tôi? Anh bỏ ra buổi sáng rồi len lén đi về với hai vai xẻ đôi cho ngày ở nhà và hơi thở buổi trưa của ngày ấy. Hãy thôi *chiếm đoạt* nó đi! Hãy sống có tổ chức vào! Kệ bố cái hãng của anh! Khi anh đi làm mỗi ngày, thực ra anh không sống. Nói theo cách nào đấy thì đây ắt hẳn là một sự nhẹ nhõm đáng kể. Sống thực thụ - đấy mới là lao động vất vả, là những công việc từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều (cũng giống như là đi làm mỗi ngày vậy). Sống thực thụ là những gì giờ đây tôi đang làm, và điều này đang giết dần tôi. Làm kẻ

lang thang là một đòi hỏi quá cao. Dường như chỉ có bọn lang thang mới kham nổi. Chỉ có bọn lang thang mới chịu được. Tôi thì xúc tiến những hoạt động tiền bạc cụ thể, làm cái này, làm cái kia, chạy việc vặt liên quan đến tiền. Tôi bị tiền làm cho quỵ lụy, nhưng mà này cả nước Mỹ cũng thế. Nga cũng thế. Chúng ta đều bị tiền giẫm lên rồi đánh đấm rồi đái vào rồi dộng vào tường. Nếu như ngày mai trái đất có thay đổi hoàn toàn, có bị hủy diệt bằng vũ khí hạt nhân, có tự đâm đầu vào chỗ chết đi nữa, thì chúng ta đã sẵn có thư tuyệt mệnh, có tờ đô đau khổ, có tờ bảng bi thương rồi đây - tiền là tự do. Đúng vậy. Nhưng tự do cũng là tiền. Anh vẫn cần có tiền. Chúng ta phải vẩy vẩy tiền như con chó vẩy vẩy con chuột cống. Gừ...! "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh kể cho Martina?" Selina hỏi. Tôi đắn đo. "Anh nên tạo cho mình chút gì có ích bên đó đi," Selina bảo. "Cô ta thích anh. Ossie bảo em thế." Khuôn mặt ấy làm sao nhỉ? A, khuôn mặt đáng yêu! Chào cưng. Khuôn mặt cô tái xanh, và lo lắng và dè chừng.

Dạo này tôi đi bộ trên phố nhiều hơn. Tôi... Sáng nay dưới ánh nắng tôi nhìn thấy một thằng bé xanh xao, ba hay bốn hay bao nhiêu tuổi như những đứa con nít ngày nay ấy, được ông bố đẩy đi trên chiếc xe nôi không vòm che. Thằng bé đeo kính thật dày, gọng cũng thật dày. Cũng giống như chiếc xe nôi, cặp kính ấy rẻ tiền. Kính không có móc, nên nó tuột khỏi hai tai xanh xao của thằng bé còn nó thì mò mẫm cái thứ ấy trên mặt, nhìn lên, khẩn khoản với bố mình, anh này chừng ngoài ba mươi, ốm nhom, mái tóc dài mỏng dính, áo thun và quần jean phờ phạc. Gương mặt thằng bé mang một vẻ khổ sở nhẹ nhàng, cái vẻ đôi lúc anh trông thấy ở những thứ nhỏ bé, xanh xao, khó nhìn ra được: thằng bé phô ra hàm răng trắng sữa, vẻ mặt háo hức, trông mong, tạo nên một vẻ khẩn nài thích hợp. Người bố nhanh nhảu ra tay chấn chỉnh - không phải là không tử tế, không, rất tử tế là khác. Bàn tay xanh xao của thằng bé giơ lên và những đầu ngón tay khẽ khàng chặn lại một bàn tay khác đen đúa hơn, bận rộn hơn... Tôi thật đau lòng, cặp mắt già nua quá sớm, lại đi cùng với cái thứ xanh xao, nhẫn nại đến vậy.

* * *

"*Anh* khóc đấy," tôi bảo.

"À, có chút ít. Hầu như là không."

"Có anh có khóc mà, đồ nói dối. Tôi nhìn thấy rồi."

"Tôi đã lau đi giọt nước mắt nhỏ nhoi lạc quẻ, có lẽ thế. Nhưng còn *anh* kìa - anh thật không thể tin nổi. Anh khóc lóc ỏm tỏi."

"Cô ta là một cô nàng tuyệt vời, chứ sao nữa," tôi khó nhọc nói. "Công nương Diana, cô ta yêu mến mọi người. Cô ta làm mọi chuyện cho chúng ta đấy, anh bạn ạ, mọi chuyện. Bất cứ chuyện gì!"

"Ôi không. Tôi không thể chịu nổi chuyện này. Anh ta lại sắp khóc nữa rồi đây."

"Tôi... *nào có*."

Martin cẩn thận rót đầy ly cho tôi. Tối qua tôi đã lôi một con hàng trên phố về nhà. Tôi chẳng làm gì sất. Chúng tôi chỉ nói chuyện. Tôi lại có thêm một cơn bí tỉ khóc lóc. Tôi đưa cho cô ta năm mươi bảng. Đêm trước, tôi đi bão. Khi ra khỏi tiệm Túi Pizza lúc mười một giờ đêm, tôi thấy toàn khu Ladbroke Grove đầy những mảnh gương kính vỡ. Tôi nện chai rum vào một con nhỏ đứng đường người Armenia rồi loạng choạng gia nhập toán hành động. Tôi chẳng nhớ gì nhiều đến vụ này: chai lọ vỡ tan tành và cửa sổ bị đập nát, cuộc đời khốn nạn của lũ hôi của, niềm hứng khởi bạo động của đám ranh con loạn đả. Ngày hôm sau tôi thức dậy, tấm lưng giống như một mái nhà bằng tôn lượn sóng, đau nhói, rúm ró. Trên lối vào tôi tìm thấy hai chiếc ti vi - ti vi đen trắng, mười lăm bảng mỗi cái. Tôi đã phải cực nhọc lắm mới quẳng hai chúng nó đi được. Leo lên leo xuống mấy cầu thang, lảo đảo đi qua các con phố tìm thùng tập trung đồ kim loại. Rốt cuộc tôi nhét chúng vào mấy cái thùng rác móp méo. Cái mớ đó làm tôi ra nông nỗi chó thế cơ chứ. Hiếp dâm và hôi của - tôi chẳng biết ai là kẻ truyền bá hai thứ này, nhưng cả hai đều được đánh giá cao quá đáng. Đôi lúc đi làm loạn có thể làm ta mất sạch. Đấy là công việc nhọc nhằn, làm loạn ấy, cũng giống như những việc khác mà thôi.

"Này," tôi bảo. "Hôm trước tôi lên đến tận ngã tư Charing mà chẳng có hiệu sách nào bán sách của anh cả."

"Ừ phải."

"Chỉ một trong mấy tên đó có nghe tiếng anh và hắn nói anh khùng khùng."

"Anh biết tôi giải thích sao về sự u ám của nghiệp viết lách thời hiện đại chứ hả?" Martin hỏi. "Cũng giống như bao người khác thời nay, nhà văn phải tồn tại mà không có người hầu. Họ phải rửa ráy dọn dẹp và tự làm mọi thứ. Chả trách sao họ dặt dẹo. Chả trách sao họ đuối sức."

"Anh phải gọi cho bên xuất bản chó chết của anh đi, anh bạn. Gí chúng nó đi chứ."

"Vâng vâng."

Khuôn miệng định hình gương mặt, như thể nhác nhìn vào một tấm gương cũ kỹ cong queo và bắt gặp lỗi ở đường rẽ ngôi - phải, và cùng với một vòng xoáy bụi bặm lẫn những vết lốm đốm trên mặt gương. Không thể lẫn lộn được trong việc xác định hắn đến từ thế kỷ nào. Hắn lái một chiếc lago màu đen nho nhỏ, đời 666. Vào ban đêm, những thứ to lớn chạy nhanh trông cực kỳ đen tối. Thứ đen tối nhất mà tôi từng thấy là một chiếc xe buýt điên vào lúc ba giờ sáng, ào xuống xa lộ Westway mà chẳng có đèn lẫn tài xế bên trong. Tôi có đọc chuyện này trong tờ *Tia sáng*. Có ai đó lật nhào. Tổn thất rất lớn. Anh biết những giấc mơ bị rượt đuổi mà trong đó nếu phải bỏ chạy hoặc la làng lên sẽ đau đớn biết chừng nào rồi đấy. Tôi mơ thế hằng đêm. Tôi có thể chạy thật nhanh và la thật lớn kỳ thích. Tốc lực và âm lượng đã được ban tặng hết cỡ, nhưng tôi vẫn bỏ chạy, vẫn la hét. Thật xấu hổ cho con nhỏ nào thổi kèn cho anh trong nhà vệ sinh lúc ấy. Ồ, mà cô ta có biết xấu hổ là gì. Cứ nhìn cách cô ta xấn vào hai bi anh đi thì biết! Nỗi sợ hãi thường xuyên quậy nỗi xấu hổ để có việc mà làm. Hắn không hãi sợ. Cô ta chẳng quan tâm. Chiều hôm qua tôi trượt ngã trong phòng tắm và làm vỡ nguyên một chai scotch. Sau đấy, tôi đem một con điếm từ ngoài đường vào. Không có chuyện gì xảy ra. Cô ta dễ mến cực kỳ. Anh có biết tại sao không? Bởi vì cô ta nghĩ tôi sắp giết chết cô ả, đấy là lý do. Sáng hôm nay, khi rốt cuộc tôi phải bỏ ngang một lần thủ dâm thê lương mỏi gãy cả cổ, thì điện thoại reo. Là

tạp chí *Cleopatra*, họ mời tôi làm Chàng độc thân của tháng. Sự thành công không làm tôi thay đổi. Tôi vẫn luôn là vậy.

"Tất cả đều rất hay ho và chặt chẽ, đừng lo. Không thể hỏng được. Doris Arthur chỉ là đã cố gây ra chút khó khăn cho anh mà thôi. Tôi thì không thế. Giờ thì mọi chuyện sẽ tiến triển êm đẹp với những minh tinh hái ra tiền đó của anh. Này, thôi nào. Vui vẻ lên chứ."

Chiều hôm nay tôi đi làm một cuộc cải tổ tóc tai ở Queensway. Mười lăm bảng, chỉ để có cái ve vuốt của đàn bà. Đấy là những gì tôi theo đuổi. Con nhỏ mặc váy ngắn lùa tay qua tóc tôi và thốt lên bằng cái giọng ngớ ngẩn, "Tóc anh đang rụng dần này." "Chúng ta ai chẳng thế," tôi đáp. Đều như thế cả. Chúng ta tất cả đều đang rụng dần - dù là đang vẫy tay hay gật đầu chào hay hôn vào những đầu ngón tay, thì chúng ta vẫn đang phai nhạt dần, đang teo tóp dần, đang xanh xao dần. Cuộc đời luôn là mất mát, chúng ta đều đang mất mát, mất mẹ, mất cha, mất đi tuổi trẻ, mất tóc, mất đi ngoại hình, mất răng, mất bạn, mất người yêu, mất phom dáng, mất lý lẽ, mất đi đời sống. Chúng ta đang mất, mất, mất dần. Giật mất cuộc đời. Thật quá khó khăn, quá khổ sở. Chúng ta chẳng biết xoay xở làm sao trước việc ấy. Hãy thử dùng chúng ta cho thứ gì khác đi. Nhưng hãy xếp xó cuộc đời lại. Hãy đem cuộc đời ra khỏi kệ. Cuộc đời này khó khăn quá thể mà chúng ta thì chẳng giỏi xoay trở.

"Kịch bản. Khi nào. Khi nào?"

Nếu như chúng ta có thể trải tiền ra thành lớp mỏng thì tiền sẽ thực hiện vai trò là một lớp phủ lên mọi thứ. Thế giới này sẽ trở nên mềm dịu hơn. Nhưng cuộc đời, cuộc đời quá cứng rắn. Cuộc đời quá *khó khăn*. Ôi, thật thế, nó là thế - chao ôi. Mà, mẹ ôi, mờ... mẹ chưa bao giờ nói cho con hay, không ai nói cho con hay cả. Cuộc đời, nó thật, nó thật là...

"*Từ từ* nào," Martin bảo, "... bình tĩnh nào. Tất cả đều có đây. Đây. Đây này. Cứ việc cầm lên mang nó đi đi. Lau khô mắt đi nào, con trai. Những niềm vui đều đã trữ sẵn ra đấy. Rồi anh sẽ thấy. Rốt cuộc mọi chuyện cũng sẽ ổn cả thôi mà."

7

Vào lúc này đây tôi đang thực hiện cái việc mà hàng triệu người trên hành tinh này đang mong mỏi, vật vã, quằn quại khát khao được làm. Dân Eskimo mơ về nó. Dân Pygmy thổn thức khi nghĩ đến nó. Anh cũng đã nghĩ đến nó đấy, bạn hiền ạ, tin lời tôi đi. Cả cô nữa, thiên thần, nếu cô có khuynh hướng thiên hẳn về bên ấy. Toàn thế giới muốn làm việc đó. Và tôi thì đang làm. Tôi phải công nhận rằng thật *kỳ diệu* làm sao khi ở New York anh có thể phấn khởi lên nhanh đến thế. Đây không phải là thành phố của những kẻ phá đám, của mấy cô lả lơi nửa vời hay của dân chuyên làm cụt hứng gì cả. New York không có lắm sự lả lơi nửa vời. Chuyện đấy không thành vấn đề.

Tôi đang cho Butch Beausoleil một cú đây. Anh không tin tôi à? Nhưng đúng là tôi đang làm thế đấy! Làm từ đằng sau, chứ còn muốn gì nữa. Anh hình dung nhé: cô ta đang bò lom khom và nắm chặt đầu khung giường bằng đồng kêu ken két của mình. Nếu nhìn xuống dưới, như thế này này, và thót bụng lại, tôi có thể thấy tấm thiệp Valentine của cô ta cùng khe mông như một đường mòn bí hiểm, giống ruột quả táo cắt đôi. *Giờ* thì anh tin tôi rồi chứ gì. Chờ đã: giờ thì tay cô ta xuất hiện này, đặt hờ hững xeo xéo trên mông, mỗi móng làm hết mười đô đấy. Tại sao nhỉ, dường như cô ta... *Ái chà*. Chính Selina cũng không thường làm thế này. Mà tôi cá đến cả Selina trong lần hẹn hò đầu tiên cũng không hề làm thế. Vâng, những chuyên gia giường chiếu chân chính, họ *tôn thờ* bản thân, từng phân da thịt một. Đây tôi cũng đang quỳ gối và làm như vũ bão. Giờ tôi đủ tư cách nói cho anh biết rằng ống kính máy quay không nói dối. Trước đây tôi đã nhìn thấy Butch khỏa thân, khỏa thân ỡm ờ trên màn ảnh và khỏa thân ngồn ngộn ngạo nghễ nhìn từ mặt trước trên một tạp chí nhảm nhí chuyên chộp những

khoảnh khắc hớ hênh của người nổi tiếng, nhưng chừng đấy cũng chẳng giúp chuẩn bị tinh thần cho tôi trước khi nhìn thấy thớ thịt cao giá và nước da cơ thể mắc mỏ này, chưa nói là hàng đống kinh nghiệm giường chiếu để làm sao phô bày sống động đến thế. Đều là hàng họ chất lượng thượng hạng và cô ta còn có... Đợi chút, cô ta đang quay mình lại. Tôi nghĩ cô ta muốn quay mình lại. Cái gì? Ồ phải rồi. Chúng tôi lại tiếp tục hùng hục. Như tôi đang nói, tôi đã hùng hục thế này được quá hai mươi phút rồi nhưng vẫn tràn đầy sinh lực mà hùng hục tiếp, tôi cho là thế, lòng cảm thấy cực kỳ kích động và e sợ cái màn trình diễn tráng kiện mà tôi có vẻ là đang thể hiện đây. Đúng là tôi đang đau lưng dữ dội, và chân phải của tôi đã nặng nề tê cứng cả rồi nhưng dứt khoát là tôi sẽ kéo vụ này ra lâu chừng nào còn cố được. Thật là bất ngờ, thật đã, thật thỏa thuê. Chúng tôi vừa dùng xong bữa trưa ở Village và rồi khi lên taxi cô ta bảo... Gượm nào. Gượm tất cả lại nào. Chờ mẹ nó một phút thôi xem nào. Cô ta muốn, cô ta muốn lấy cái - hay chí ít là cô ta có vẻ như đang cố để... Chúa ơi, chiêu này mới với tôi đây. Chiêu này là cả một khái niệm mới hoàn toàn. A tôi hiểu rồi: thực ra là hai chân cô ta giữ nguyên vị trí trong khi cô ta vặn chéo người lại và rồi - *Trời*. Chờ với! Không, tôi hiểu mà. Tôi làm theo em này. Và rồi, và rồi, à há, chúng tôi vừa bước qua cửa căn hộ của cô ta thì cô ta đã lấy chai sâm banh khỏi xô đá lạnh, chìa cho tôi một ống cocaine to như thòng lọng treo cổ, rồi tinh nghịch cầm tay dẫn tôi vào phòng ngủ, căn phòng đầy gương của cô ta. Tôi nghĩ, hẳn phải có hiểu lầm gì đây. Hẳn cô ta lầm tưởng tôi với gã nào đó hoàn toàn khác. Nhưng bất chợt khi tôi đang sải những bước choáng váng thì cô ta đã trần truồng đưa tay giật giật khóa quần tôi. Đến thời điểm này tôi chợt khôn ra và kiểm soát toàn bộ tình hình. Thôi quên đi nhé, Butch, cô không thể làm thế được. Không ai có thể làm thế, cả cô cũng không. Hình như cô ta đang gắng thử cúi đầu xuống cái... Thôi được rồi tôi sẽ là thằng chó đẻ vậy. Thật là độc đáo. Thật là biết kiểm soát. Thật là nhịp nhàng. Thật là *tài năng*. Như thế cũng phải đau lắm - hay có lẽ cô ta đã luyện tập nhiều lắm rồi. Tôi vẫn mãi tìm kiếm sơ hở trong vụ sắp xếp này. Ý tôi là, đây không phải là cho không biếu không đâu nhỉ? Cô ta chẳng làm thế này vì

sức khỏe của cô ta đâu... Không thật ra chắc là có đấy. Chắc đây đúng là lý do vì sao cô ta làm thế. Bên này ấy mà, anh biết đấy, người ta luôn tìm kiếm những cách thức vui vẻ để giữ dáng, và có lẽ Butch đã tự hứa bản thân sẽ làm một cuốc thể dục nhịp điệu gì đó, với cái... Cô ta không nghiêm túc đâu. Ai, em á? Oái! Không, thôi đi, làm thế đau lắm. *Ui.* Ái, chân tôi đã hoàn toàn... Ít ra cứ để tôi - thế tốt hơn rồi. Thế đã đỡ hơn chút rồi, thật đấy, như thế mới chịu đựng được. Phù, mà màn này mới chỉ là khởi động cho nóng người thôi đấy. Lại thêm hai phổi cháy khét và quả tim thình thịch, tôi chưa bao giờ mệt đứt hơi như thế này kể từ trận tennis với Fielding. Mà kể cả khi đó cũng chẳng có ai sử dụng hai hòn bi của tôi làm dụng cụ đo sức bóp của nắm tay sất. Những ngưỡng đau mở ra, rồi đóng lại. Chuyện này đang tiến gần hơn đến hồi kết thúc. Mỗi một hơi thở đều rát cháy như lửa... Rốt cuộc: cô ta bắt đầu phát ra âm thanh, con hàng cừ khôi nào cũng làm thế. Tôi hoàn toàn không rõ những tiếng động ấy báo trước điềm gì, nhưng Butch dường như đang chuẩn bị sẵn sàng cho một vụ vớ bở huy hoàng và, đúng vậy, tôi cũng đang đua theo cùng cô ta, hồng hộc hào hển, lúng ba lúng búng và cố giữ lại mạng sống quý giá. Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi nên nghĩ về gì đây, để giúp mình thoát khỏi cảnh này? Tôi sẽ nghĩ về Butch Beausoleil vậy. Có hiệu quả đấy.

... Tình dục như cái chết, các nhà thơ hằng nói. Trong trường hợp của tôi, đó cũng là điều mà bác sĩ hằng nói. Và hóa ra là, cực khoái chẳng qua mới là nửa chặng đường của toàn bộ chiến dịch, theo như Butch Beausoleil quan niệm. Ôi trời ơi, có những cô - họ làm cho ta thấy mình như một con hàng thực thụ. Vậy ra đây là thuật kích dục đấy sao, tôi thầm nghĩ. Còn tất thảy những lần khác - chẳng phải là kích dục gì đâu, không hẳn. Chúa ơi, hẳn chiếc Fiasco cũng cảm thấy như thế này đây khi nó được đưa vào hiệu rửa xe. Cô ta không phải là đang thổi thiếc gì nó: cô ta đang *súc rửa* nó. Cô ta đang tắm tưới cho nó... Nghe sướng thật, bạn hiền nhỉ? Trời đất, tôi dám cá là anh đang nghĩ, rằng cho anh hưởng tí phần chuyện ấy được không chứ gì. Một tí thì có lẽ được. Nhưng anh có thể dùng nhiều không? Khoảng đâu nửa tiếng sau Butch thỏ thẻ, "John này? Em nói chút chuyện này nhé?"

"Ừ," tôi lẩy bẩy đáp, ngồi thẳng lên để nhìn xuống cô ta, đang ở dưới bụng tôi. Cô ta kia rồi, đang nói thẳng vào thằng nhỏ như nói vào micro.

"Em đồng ý với Lorne Guyland, John à. Chúng ta cần những cảnh tả chân. Em nghĩ rằng nhìn từ bên ngoài thì sự tương phản có thể là khá đẹp. Phải chuyển tải rõ ràng rằng cô gái hiến thân mình cho lão già vì thương hại và cũng vì trực giác nghệ thuật của cô ấy nữa. Đấy là một nghĩa cử hào hiệp vị nghệ thuật, một hành động ban tặng. Chúng ta có thể cho cô ấy nói những điều như 'Ông thì già. Em thì trẻ. Ông rệu rã thô sần. Em trong trẻo và thanh thoát như sớm mai. Em hiến thân mình cho ông đây, ông già ạ. Một món quà của tuổi trẻ.'"

"Trời đất ơi."

"Gì cơ ạ?"

"Toa lét nhà em ở đâu thế?" tôi hỏi.

Chuyện tồi tệ hơn sẽ đến. Nhưng trước khi tôi kể cho anh nghe về trận đấu sau này, hãy để tôi kể anh nghe trận đấu trước đó. Có gì đó *mách bảo* tôi rằng tôi sẽ phải phang phập và đánh đấm thật nhiều trước khi thỏa thuận hoàn tất. Tôi sống như súc vật - ăn rồi uống, ị rồi ngủ, phang phập rồi đánh đấm - chừng ấy thôi. Đấy là cuộc sinh tồn. Đấy vẫn còn chưa đủ.

Tôi ăn trưa cùng Butch. Chúng tôi ăn uống chút ở đấy. Tôi ngồi đối mặt với cô ta, lầm lì, rệu rã, câm lặng, nói chung là trong tình trạng kém hấp dẫn nhất. Đầu bù tóc rối? Kích hoạt. Răng cỏ kinh hoàng - kích hoạt. Tim mạch khủng bố ư: đang thiêu đốt. Chẳng có gì lan tỏa trong không khí. Tôi dốc cạn một chai brandy vào lòng cô ta. Tôi chửi rủa và bị đám bồi bàn thất lễ rồi lừa đảo. Trên chuyến taxi quay về nhà cô ta, tôi đánh rắm không ra tiếng nhưng chứng cứ rành rành ra đó. Lưỡi tôi cứ như một cái xúc xích bị khía te tua rồi chiên chớp nhoáng. Nửa đường qua vài giây xun xoe dâm đãng được dàn dựng của tay gác cửa, qua tấm gương trong sảnh tôi để ý thấy dây khóa kéo quần mình đã hỏng và quần sịp phớt hồng giờ đây đang buồn bã giương mắt nhìn qua cửa quần để mở... Tôi có một giả thuyết. Bọn họ quyết định, phải không nào. Bọn đàn bà quyết định hết. Tất cả đều được quyết, đều đã được lo liệu. Những

đêm mà anh xuất hiện cầm theo hoa lan, rồi bày ra mọi chuyện cùng bữa tối tại nhà hàng thượng đỉnh ấy, rồi bọn đàn bà sẽ trao cho anh những chiêu trò ánh mắt và khóe môi ấy. Sẽ chẳng ích lợi gì cho anh trừ phi bọn họ quyết định rồi. Họ đã quyết định từ trước rồi. Họ có những lý do sâu xa của mình. Chẳng liên quan gì lắm đến anh đâu. Thế rồi, vào một đêm nào đó, khi anh ngồi ì đó vừa ợ vừa gãi nách và nghĩ ngợi về tiền - thì anh lại trúng mánh.

Nhưng có điều gì đó diễn ra, điều gì đó xảy đến ngoài đường ngoài phố, và chắc là điều ấy đã kéo Butch về phía tôi. Tôi không biết. Dù cái gì đã lôi kéo cô ta về phía tôi đi nữa, đó cũng chẳng phải là tôi... Tôi thanh toán hóa đơn rồi cánh cửa xoay đẩy chúng tôi vào không gian chờ đợi. Ô, chuyện này không nghiêm túc rồi, chuyện này là cơn nhiệt say đùa chơi thôi. Cơn váng vất của tôi, đến bây giờ đã được một tuần tuổi và nhào đến tôi với tần số tăng gấp đôi cùng hiệu ứng Doppler toàn diện, đang ở mức phong phú đến sôi cả máu, đang ép lòi cả mắt, cả họng, cả ruột. "Em đi taxi nhé?" tôi hỏi cô ta. Tôi vẫy tay dữ dội về phía dãy màu vàng đang chuyển động, rồi mất thăng bằng nên người nghiêng về phía cục máy điều hòa đang gầm gừ, máy nhả ra luồng hơi nóng chưa từng thấy vào mặt tôi. Đây là trên phố 8, ở bên mạn Tây của đại lộ 5, rực bừng sắc đỏ của kênh lạch tháng Tám, cùng rất nhiều taxi và tài xế taxi mặc áo chim cò, cùng xe cộ chuyển động hỗn loạn dưới vẻ lung linh huyền ảo đầy quyến rũ lẫn cảnh báo. Tại mấy giao lộ chẳng xe nào nhúc nhích. Và rồi có chuyện xảy ra, như nó vẫn hay xảy ra giữa khung cảnh đầy khói đầy lửa của trời hè chói chang New York.

Cách đấy độ mười năm mét một gã được cởi trói cầm dây xích quay vù vù quất vào xe cộ đang lưu thông đan xen như mắc cửi. Anh ta da trắng và to con, cái anh chàng nghệ sĩ xiềng xích này, mình để trần, có thêm chùm tóc đuôi gà vàng vàng. Mọi người quan sát anh ta - ở đây có biểu diễn nghệ thuật đấy, nhưng khuôn mặt đóng kín mọi cảm xúc và đôi môi mím chặt đến chẳng còn nhìn thấy ấy đang nói về hồi kết, về những điều sau cuối. Chúng ta có thể cảm nhận được tiếng vù vù nặng nề của sợi xích khi nó hào hứng tung tẩy qua không trung, rồi sau

đấy là tiếng kim loại rền vang khi sợi xích sắt quất gãy phần mũi và sườn những chiếc xe đang ngừng máy, đám xe này rống lên rồi quỵ rạp xuống như những con thú chùn bước trước làn roi quất trong chuồng của mình. Chúng tôi di chuyển đến gần hơn. Xuyên qua nền âm thanh ẩu đả xấu xí ấy là tiếng ríu rít, tiếng chíu cha chíu chít của còi hụ cảnh sát, thế là đã có hai cảnh sát lom khom chúi người chạy băng qua đường. Họ nhìn thẳng mặt gã kia, súng được giương cao nắm chắc. Tay nghệ sĩ đường phố vẫn đứng tại chỗ và vụt sợi xích thành từng vòng rộng kêu vút vút. Hai viên cảnh sát lúng túng hạ súng xuống. Bọn họ cũng đang sôi sùng sục, vì cuộc chạm trán bỏng giãy mồ hôi này, những mong có cơ hội sử dụng dùi cui và nắm đấm, họ nửa ngồi nửa lom khom mà đếm nhịp. À, hiểu rồi đây, tôi tự nhủ: họ sẽ chờ cho hắn quay đủ một vòng, rồi khi sợi xích quật ra phía xa thì họ sẽ nhào vào tóm gọn hắn, giống như trong phim ấy. Đấy là cách anh đối phó với những tay có xích, và hai viên cảnh sát cũng thử áp dụng cách ấy. Nhưng tay nghệ sĩ xích này, hắn vụt mấy phát đích đáng rồi cả hai tay hai chân vung vẩy. Oạch, những cái tay cái chân xù xì như côn trùng quơ cào khi rắc rối nổ ra như thế này. Tôi thấy hắn trông cũng ngon lành lắm, nhưng những cú đá karate đó chỉ chuyên dùng trên ti vi còn trên phố thì không được ích lợi cho lắm. Bất thình lình chúng tôi mất hẳn góc nhìn khi đám đông khán giả bu đen bu đỏ lại và đến lúc chúng tôi men được đến gần khán đài lần nữa thì đã có một phát súng nổ, một đám khói thuốc súng hình dấu hỏi vẫn còn lửng lơ, và một viên cảnh sát giơ cao súng trên đầu trong khi viên cảnh sát kia (trang bị đầy người những đèn pin và bộ đàm) nhảy chồm chồm bên cạnh. Và giờ thì rốt cuộc tay nghệ sĩ xích cũng đã quỳ gối xuống, giơ cao cả hai nắm tay lên, cánh tay cứng đờ, đầu gục xuống, cả khuôn mặt hóa ra non trẻ, cười khẽ vẻ có tội. Hết chuyện. Không còn gì nữa đâu, hôm nay thế là hết.

"Đừng đánh cậu ta!" Từ đám đông vọng ra tiếng la chói tai khi mấy viên cảnh sát xúm vào đè tay kia nằm bẹp xuống mặt đường nện đá dăm nhớp nháp. "Không được đánh cậu ấy!" Một tay Bắc Âu khổng lồ đứng cạnh anh ta tán thành, tay vận đồ thể thao này như một minh chứng diệu kỳ cho tác dụng việc

hít đất và ăn cỏ linh lăng. Những người khác cũng hùa vào với bao lời chê bai khuyên bảo, trong khi mấy bác tài điên tiết vừa leo ra từ những chiếc xe xước xát vừa la lối. Một ông già da đen to béo vận tạp dề đỏ nhảy cẫng lên ra vẻ quan trọng băng qua đường mà quát tháo kiểu ý kiến của riêng mình. Thành phố New York tràn ngập những diễn viên, những nhà sản xuất, những tay cố vấn sáng tạo. Nhưng đến lúc này thì chàng nghệ sĩ xích kia đã bị lùa lên xe tuần tra, rồi thêm một chiếc xe thùng véo von đỗ xịch tới, và viên cảnh sát cuối cùng lôi chiếc còi ra như một gã trợ lý đạo diễn - "Nào nào, hết trò để xem rồi. Làm ơn di chuyển dọc phố giùm. Di chuyển ngay nào. Hết chuyện rồi" - đám đông tản vào lại trong rừng người, chỉ còn mình tôi trơ lại với Butch, lúc này cô ta đang áp tay tôi lên ngực mình và bảo, "Đưa em về nhà luôn đi."

* * *

Tôi đang ở đâu đây? Ồ phải rồi, trong toa lét nhà Butch, trong phòng chỉnh trang của Butch. Thật ra nơi đây giống một phòng thí nghiệm bách thảo hay một nhà kính thực vật thì đúng hơn, chỉ là tình cờ hay lơ đãng kết hợp thêm những trang bị làm đẹp tiêu chuẩn. Tôi vô tình chùi tay vào một xấp lá trang trí có lông nhám thế là suýt nữa tè cả vào cái máy giữ ẩm to vật vã. Cây cỏ, đất đai, thiên nhiên, cuộc sống - tất cả đều là vật phẩm có giá trị ở New York này. Trên giàn cây leo hay hoa leo kia, giờ tôi mới để ý, ngay trên góc tường có một con vẹt lực lưỡng đang hằn học nhìn tôi. Không khí ngọt lịm, nóng, ngát hương, tốt đẹp cho tất cả mọi chuyện trừ chuyện thở. Tôi làm việc cần làm, rồi quay trở lại vùng khí hậu ôn hòa.

Butch đang ngồi thẳng người trên giường xem phim người lớn (phim nặng đô, không lời) trên màn hình 72 inch treo trên bức tường đối diện. Tôi sà vào coi chung. Một gã nhợt nhạt to béo đang chiêu đãi một con nhỏ tóc vàng hoe da màu đồng hun trên chiếc giường sắt lắc lư. Bản phim có chất lượng cao nhưng giá trị xuất phẩm lại thấp - camera cố định, không thay đổi góc quay và cũng không có cận cảnh. Khá nhanh chóng tôi nhận ra con nhỏ đó là Butch Beausoleil. Ít lâu sau tôi nhận ra người đàn

ông - hắn là John Self. Nói cách khác, là chính tôi. Như chắc anh sẽ mong, như là anh đã biết, Butch trông rất nhập vai. Hai mắt nhắm nghiền và những nét cong cong trên gương mặt ngoảnh đi của cô ta thể hiện một niềm khoái cảm hãnh diện về phía máy quay: chiếc camera. Tôi đánh giá góc quay rồi xoay mình sang phải. Kia là ống kính video, họng máy như ấm téc mốt được gắn khá lộ thiên trên bàn bên dưới cửa sổ. Trên màn ảnh đôi nam nữ thường xuyên vật vã thay đổi tư thế. Những kiểu vặn vẹo thân mình này, theo tôi thấy, cũng được căn chỉnh để trưng ra thế càng thượng phong hơn của vai nữ chính. Nhưng những tư thế ấy cũng phô bày cả vai nam chính nữa, cái tên nam diễn viên béo ị hay là tên diễn viên dự bị hay là tên diễn viên phụ ấy, cái tấm lưng mụn rỗ, cái bụng bia rung rinh và cái cổ phù nề - không, không phải là thân hình (chúng ta ai mà chả có *thân hình*), mà là cái bản mặt kia. A! Cái bản mặt! Nỗi bẽ bàng nỗi sợ hãi của hàm lợi lộ thiên, vẻ cau có già nua, sự ngạc nhiên kinh khủng... Rồi tới màn thổi kèn và bản mặt nhăn nhó của tôi đúng thật là thứ đáng nhìn. Ngay cả Butch cũng phải đưa ra lời nhận xét về khoản này.

"Anh không thích thế sao?" cô ta hỏi. "Anh là một thằng cha xấu đau đớn đấy John. Em thích điều ấy ở anh, rất thích. Vẻ xấu xí ấy lôi cuốn niềm... cái này chán òm. Em sẽ tua nhanh rồi cho quay lại. Không, thực ra anh không thích được như thế phải không nào."

"Trong lúc ấy thôi," tôi đáp. "Tôi thích trong lúc ấy. Chứ không phải sau khi xong sự. Cũng tương tự, mấy trò khác cũng tương tự thôi mà."

"Phim quay từ đầu đến cuối ấy. Máy quay được thiết lập để phát hình ngay trong lúc hành sự lẫn chiếu lại sau này."

Cuốn phim chậm lại. Giờ thì Butch đang nói, không nghe thấy tiếng, trên màn ảnh, đôi mắt chọn nhìn thẳng vào ống kính. Tôi thò nhìn xuống bụng trong giây lát, rồi lại ngả ra sau. Butch đang nói gì thế nhỉ? Thuật tương phản thị giác. Sức trẻ và tuổi già. Em trong trẻo và thanh thoát như sớm mai. Một hành động phóng khoáng vị nghệ thuật. Ừ thôi, tôi hiểu rồi.

"Này Butch. Cô bao nhiêu tuổi?"

"Đến tháng Một này là em được hai mươi."

"Chúa ôi. Sao cô không ở nhà với bố mẹ đi?"

"Em ghét mẹ lắm còn bố thì chết rồi."

"Thôi được. Xóa đi."

"Gì cơ?"

"Cuốn băng ấy. Xóa đi. Làm đi."

"Không em sẽ không làm thế đâu John. Anh biết đấy em chỉ chơi mỗi người một lần thôi. Vì thế mà em thích quay phim lại."

"Xóa đi."

"Quên mẹ đi."

"Làm đi."

"Thử bắt tôi làm xem nào."

Thế là tôi giã cho cô ta một trận. Phải, tôi đập Butch. Không cục súc gì lắm đâu - chỉ lắc lắc xô đẩy vài cái thôi mà. Tôi không dành tâm huyết vào trò này, thật đấy: tôi đã đánh mất năng khiếu lúc xưa về những trò này rồi. Nhưng biết sao không. Cô ta lại thích như thế. Vâng tôi biết những thằng đàn ông hay đánh phụ nữ luôn nói rằng phụ nữ thích bị đánh. Tôi lấy mạng mình ra thề tôi chưa bao giờ hiểu được tại sao bọn họ cứ cố thoại ra câu này làm gì. Với tôi thì hai năm rõ mười là những người phụ nữ từng bị tôi đánh chẳng thích bị đánh một tẹo nào cả. Bọn họ mà thích thì mình đánh họ làm quái gì cơ chứ? Tất cả bọn họ đều cực kỳ ghét bị đánh, và thường là anh phải quỳ gối năn nỉ và mua hoa tặng và hứa hẹn rất hung rằng mình sẽ không làm như thế nữa. Có lẽ hồi đó tôi chỉ tẩn nhầm loại đàn bà. Có một số lại thích bị đánh. Tính đến giờ thì cơ bản là mỗi hoạt động của con người đều thu hút một lượng người ái mộ. Butch thích bị đánh. Tôi biết thế. Làm sao mà biết ấy à? Sau khi cô ta xóa cuốn băng đi (trước đấy tôi đã bẻ sái tay cô ta rõ đau rồi), thì cô ta bảo mình thích được thống trị và còn cố lôi tôi vào giường lần nữa chứ.

"Rồi rồi," tôi nói. "Nếu cô ngoan ngoãn thì tôi còn đem cả túi quần áo bẩn của tôi cho cô giặt luôn ấy chứ. Giờ thì nghe đây. Tôi không muốn nghe thêm bất kỳ ý kiến ngớ ngẩn nào của cô nữa nhé. Cô là diễn viên. Từ giờ trở đi cô cứ câm mồm và làm theo những gì mà Gấu Bố của cô sai bảo thôi đấy."

"Được ạ. Giờ thì lên giường thôi nào, thằng con hoang xấu xí."

Nhưng tôi bắt cô ta mặc quần áo vào rồi dẫn cô ta đi xem phim. Sau đó là pizza, và lên lớp dạy bảo một thôi một hồi. Giữa chúng ta chỉ có vậy thôi đấy, tôi bảo. Tôi không muốn gây nguy hại gì đến mối quan hệ công việc giữa chúng ta - đến cái sự cộng tác vì nghệ thuật của chúng ta.

* * *

Fielding Goodney chỉnh ngay ngắn cúc cài cổ tay áo và nhấp một ngụm rượu. Thốt nhiên hắn ta cười lớn, phô ra mấy răng hàm mập mạp. Như thường lệ, vẫn khăn ăn vải lanh, vẫn đám phục vụ mặc áo đuôi tôm, lại những thực đơn đính tua rua và món khai vị giá hai mươi đô, đám đàn bà lấp lánh lạnh lùng đa phần choàng thêm áo khoác - như thường thấy. Tôi chọn rồi: là món duy nhất mà tôi có thể phát âm. Ở đây tôi còn hơn được Spunk Davis một bậc: cậu ta nghĩ rằng cá bơn halibut cùng vần với Malibu. Nếu thời gian là tiền bạc thì thức ăn nhanh giúp tiết kiệm được cả hai. Tôi thích những chốn xa hoa sang trọng nơi thành phố New York xa hoa sang trọng này, nhưng bụng dạ tôi thật thà sôi réo ầm ầm đòi thức ăn nhanh độc hại. Chóng thôi, tôi sẽ phải đá đít thức ăn nhanh đi mà bắt đầu ăn uống tử tế cho tương xứng chỗ tiền kiếm được.

"Anh đã làm gì Butch thế?" Fielding hỏi.

"Tôi giảng cho con nhỏ một bài," tôi đáp. Cực kỳ dè dặt, anh thấy đấy. Thật ra tôi lại có linh cảm là đích thân Fielding đã có mặt ở đấy. "Fielding ư!" Có lúc Butch đã thốt lên. "*Hắn ta* quái đản không cơ chứ!" Nhưng vì lý do nào đấy tôi đã không ép cho cô ta nói thêm chi tiết. Cũng là tính dè dặt, tôi cho là thế.

"Thôi nào, không cần biết anh đã làm gì, cứ tiếp tục làm nữa đi. Khi anh đi rồi cô ta gây ra cho chúng ta nhiều rắc rối lắm. Tất cả bọn họ đều đã thế. Nhưng giờ thì sao nào? Êm ru. Tất cả bọn họ. Tôi không biết anh đã làm như thế nào, Bảnh Tỏn ạ, nhưng anh đã làm được. Lorne và Caduta cuồng lên vì anh. Thậm chí cả Spunk cũng còn nghĩ là anh dễ thương nữa kia."

Tôi đã làm thế *như thế nào* ư? Tôi không biết. Nghề phim ảnh chỉ tuyền là nhờ may mắn và hỗn loạn mà thôi. Vậy mà tôi đang đứng đây, trên bờ vực của điều gì đó - thật ra, là tay đang

nắm lấy thanh lan can, và cảm thấy vô cùng tỉnh táo. Tôi bảo, "Là do kịch bản mới đấy."

"Kịch bản cũng có cỡ đấy. Thế cái tay ấy ra sao nào. Anh có chắc hắn là nhà văn không thế? Có chắc hắn không phải là một tay quan hệ công chúng hay là pháp sư hay bác sĩ tâm thần gì đấy chứ?"

"Hử?"

Fielding nhún vai. "Cách thao tác. Những gì mà tay ấy đã làm là sử dụng kịch bản của Doris rồi thêm đường thêm mật vào đấy. Chỉ là một đống ôm ấp nựng nịu mà thôi."

"A, nhưng hay là hay ở chỗ ấy đấy," tôi bảo.

Đúng thật, Martin đã giữ lại khung kịch bản của Doris Arthur. Ngoài điều chỉnh một chút về kết cấu ra thì hắn ta đã giữ lại gần như mọi thứ. Các nhân vật chẳng hề bớt xấu xa vụ lợi, những hành động chẳng bớt đê tiện hay bớt bẽ mặt gì. Hắn chỉ chèn vào một hệ thống xoay vòng các lời độc thoại dằng dặc, nhờ vào đấy mà từng người trong bốn ngôi sao chính trong phim lần lượt được ba ngôi sao còn lại công phu tán dương, xá tội và đổi đen thành trắng. Theo đó thì, sau khi Lorne bị cười nhạo đuổi ra khỏi chính phòng ngủ của hai vợ chồng thì một Caduta tràn trề khả năng sinh đẻ nhưng khát con cười cợt độc thoại về sự thất bại của mình khi không thỏa mãn được tay kiếm sĩ muôn đời tràn đầy nhựa sống là chồng mình đấy. Hay lại như là: sau khi bị Spunk vùi hoa dập liễu, Butch bảo với Caduta rằng chính mình chủ tâm khiêu khích chàng thi sĩ bướng bỉnh và hay mơ mộng vẩn vơ này như là một cách để đảm bảo nhận được tình cảm hồi đáp cô ta hằng mong mỏi, trong khi đó Spunk lại đi thổ lộ với Lorne về cái thiên hướng bi kịch của đàn ông là làm tổn thương những gì anh ta yêu mến. Vân vân và vân vân. Phải thừa nhận rằng trên giấy thì kịch bản này trông kỳ cục thật, và đến lúc này *Đồng tiền bất lương* (tên mới) đọc lên thấy luộm thuộm và nhức cả đít. Nhưng mấy đoạn độc thoại ấy rồi sẽ đi thẳng xuống bồn cầu phòng biên tập, nếu quả thực bộ phim này có cơ hội bấm máy, và điều này thì tôi thấy trước là không có khó khăn gì.

"Anh phải công nhận là hắn ta giỏi," Fielding thừa nhận. "Một trò lừa mị hoàn hảo. Nó gần như còn dâm dục nữa."

Fielding thốt lên với vẻ buồn bã của một người uy quyền

đang trông thấy khu vực cử tri của mình bị phân rã thành từng mảnh. "Doris thế nào rồi?" tôi hỏi.

"Tốt. Đám nhà văn," hắn ta lơ đãng nói, "vốn dĩ đã có quá nhiều quyền lực rồi. Mà thôi, Bảnh Tỏn này. Anh sẽ không cần đến tôi nhiều đến thế nữa đâu. Từ giờ trở đi tôi chỉ chuyên về điều hành thôi. Tôi có cả một mớ kế hoạch cho dòng tiền đầu tư vào *Đồng tiền lương thiện*. À không: *Đồng tiền bất lương* mới đúng. Tiền đang vào như nước, thật không thể ngưng lại được. Tôi muốn anh bắt đầu nghĩ về phim thứ hai của mình đi nhé."

"Cậu nói thật đấy à?"

"Cho người của anh bay qua đây đi Bảnh Tỏn. Đến lúc bật đèn xanh rồi. Tất cả những gì anh đang nhìn vào là những tấm séc trắng. Này, trước khi anh chạy mất, tôi cần anh ký thêm tí giấy tờ đấy."

Ngoài đường chiếc Autocrat đen đang kiên tâm chờ đợi. Gã tài xế đứng sẵn sàng - một gã tài xế khác, nhưng cũng là chiến hữu trong ngành lái xe thuê, ria mép xồm xoàm, mặc nguyên bộ đồ quần ôm áo dài chấm gối. Fielding vẫy tay với gã tài xế đoạn kéo tay tôi quành qua một khối nhà. Lần này không có vệ sĩ. Gã thứ hai chỉ là đồ kiểng, là quân dự bị, và ngay cả Fielding đôi khi cũng tiết kiệm, tay nào lắm tiền đều thế cả. Tuy nhiên gã tài xế lại đang mang theo hàng: tôi nhìn thấy dưới nách áo hắn cộm lên, như một ví tiền siêu dày. "Kẻ nào theo lấy mạng cậu thế anh bạn?" tôi hỏi Fielding khi chúng tôi rảo bước cùng nhau. "Kẻ nghèo," hắn ta nhún vai trả lời. Thế là tôi hỏi câu thứ hai - sao là chiếc limo? Hắn ta chỉ nhìn tôi lạnh te. Tôi nghĩ, mình biết là tại sao. Cái ôm choàng và vẻ hào nhoáng mà họ trao cho anh đáng giá bằng nỗi căm ghét của dân đường phố. Biết đâu đấy thậm chí là một phần trong thỏa thuận, sự trắng trợn, sự tàn bạo điên cuồng của tiền ấy. Chúng tôi quay lại, nói thêm đôi ba câu, rồi Fielding leo lên xe, chầm chậm thả mình ra sau ghế.

Tôi cuốc bộ về lại khách sạn. Anh phải rất rắn mặt nếu muốn có nhiều tiền. Anh phải rất rắn mặt thì mới kiếm tiền được, ai ai cũng biết rồi đấy. Nhưng muốn có tiền anh cũng phải rắn mặt. Tiền có ý nghĩa rất lớn với những kẻ có tiền lẫn những kẻ không có. Trong cuốn *Tiền* có nói thế. Và đúng thật.

Có một quỹ vốn chung. Khi anh muốn có nhiều, nghĩa là anh đang từng bước rải mỏng nó ra ở đâu khác. Tôi không chắc mình rắn mặt đến mức nào. Tôi sẽ biết ra thôi. Tôi biết rằng tiền có ý nghĩa rất lớn với tôi. Martina đã đưa tôi cuốn *Tiền*, và nhiều cuốn sách khác nữa: *Freud*, *Marx*, *Darwin*, *Einstein* và *Hitler*. Cuốn *Tiền* đầy những điều thú vị. Tỉ như là, những đồng tiền xấu đuổi những đồng tiền tốt biến đi. Quy luật Gresham. Hình chạm nổi đầu các đế vương trên mặt tiền xu là nhằm mô phỏng hình ảnh cái tôi được những bậc cai trị mơ ước. Sau này khi người ta nhìn ra chân tướng của Caligula[1] họ bèn nung chảy toàn bộ tiền để xóa sạch gương mặt ấy khỏi đồng tiền kinh tởm. Anh biết đấy, người ta từng dùng thịt làm tiền, rồi dùng cả thuốc lá, cả rượu, và dĩ nhiên là cả gái, với lại vũ khí đạn dược chiến đấu nữa. Thời nay những thứ ấy nghe như là các tác nhân thị trường của tôi vậy. Nhưng khi ấy tôi đã hạnh phúc hơn, trong những ngày xa xưa ấy. Anh đã không phải trả cho tôi bằng tiền. Anh hẳn đã có thể dùng hết những thứ khác, những thứ tiền xấu ấy. Thi thoảng cuốn *Tiền* cho tôi chút cảm giác kỳ lạ, cảm giác lo lắng. Nó nhắc tôi nhớ đến cái lúc Doris Arthur nói cho tôi nghe một điều không thể tha thứ được trên phố 95 mạn Đông. Tôi cứ có cảm giác là mọi chuyện đều không được nói ra. Và anh cũng dự phần trong đó, phải không nào. Anh có mà, đúng không. Tôi không biết bằng cách nào. Cuối cùng tôi sẽ tìm ra thôi.

Tôi cuốc bộ về lại khách sạn. Ở bên này bóng người đổ xuống vào ban đêm trông khác hẳn. Đèn đường thấp hơn, làm cho bóng anh đổ xuống đường phố ban đêm nghiêng hơn. Ở thành phố London tái xám chúng tôi có những ngọn đèn đường cao hơn vàng vọt khum xuống, thế nên bóng người trông nhỏ hơn người thật mà bóng đó đi trước, hay rình theo sau, hay bám nhằng nhẵng, hay phủ trùm.

Khi tôi bước qua cửa vào phòng mình thì điện thoại đã reo váng từ lâu. Tôi biết khá rõ kẻ sẽ đâm tôi trong bóng tối như thế

---

1. Biệt hiệu của Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus, hoàng đế La Mã từ năm 37 đến năm 41 Công Nguyên, nổi tiếng là tay bạo chúa trong những năm trị vì cuối cùng.

này, không phải người tôi quen, không phải người anh quen, nhưng kiểu gì cũng đâm tôi.

* * *

"Trông nó có tuyệt không cơ chứ?" Martina Twain hỏi tôi ngay đêm đầu tiên tôi quay lại New York. "Nó làm cuộc sống của em khác hẳn đi, anh không tin nổi đâu. Em không biết mình sống tiếp làm sao đây khi không có nó. Em về nhà là nó đã ở sẵn ngay đấy rồi. Em thích đêm đêm có nó để ôm ấp. Anh không thấy nó xinh đẹp lắm sao?"

"Trông nó tuyệt lắm," tôi đáp.

"Còn anh trông đến kinh," cô bảo. "Em xin lỗi nhé. Tội nghiệp anh ghê."

"Phải rồi. Anh có một tuần chẳng ra sao."

Kể từ lần tôi tới thăm trước, Martina đã đem về một con chó ngu xuẩn hết cỡ (hay đúng hơn là một con chó con to xác ngu xuẩn hết cỡ), một con béc giê Đức màu đen lông ngực nâu vàng cùng lông mày nâu vàng rũ xuống phủ lấy đôi mắt khẩn nài. Martina đã thấy con chó này khi nó đang lảo đảo quanh đại lộ 8, không người coi sóc, đói lả, tả tơi vì đánh nhau với những con chó khác và vì những cơn đấm đá bất tử từ loài có nanh trong hình dáng con người trên phố 23. Cô tóm gáy lôi con chó về nhà và cho mời bác sĩ thú y đến kiểm tra. Một loạt thuốc kháng sinh được kê toa, và rồi khoảng một tuần sau con chó con thành ra khá thê thảm - bị nhốt trong cũi, và chấy rận rụng từa lưa. Giờ thì thật khó mà tin nổi tất cả những chuyện này, con vật đó trở thành một thứ tăng động xoắn xít chạy quanh, khỏe mạnh và đầy biết ơn. Tên của nó là Bóng Râm, là tên rút gọn của Bóng Râm Hiện Ra Trước Mắt, một cái tên của người da đỏ Bắc Mỹ thời xưa, Apache hay Cheyenne gì đó. Tôi rất tán thưởng cái tên này. Anh không muốn có mấy con chó mang tên Spot hay Pooch đâu. Anh cũng chẳng muốn chó mang tên Nigel hay Keith. Tên của loài chó phải biết chào đón nỗi bi kịch bí ẩn của đời sống thú vật. *Bóng Râm* - là một tên *chuẩn*. Con chó quyến luyến tôi ngay, dĩ nhiên, chó nào chẳng thế. Tôi thì cho rằng đấy là vì người tôi dung dưỡng một số mùi chó thú vị nào đó.

Tôi cũng thấy thích nó. Trời ơi, con chó này có yêu đời không cơ chứ. Con Bóng Râm này chẳng thể nào tin được thời vận mình lại lên hương đến vậy. Trong những giấc mơ, trong những giấc mơ ư ử, ve vẩy của loài chó trên phố 23, nó hẳn chưa bao giờ đoán được đời lại có thể ngọt lịm thế này, được êm ấm trong một căn hộ thông tầng trên phố Bank, với một ổ nằm xinh đẹp, một bà chủ đáng yêu hết lòng âu yếm, đủ loại thức ăn để mà ngốn, lại còn vòng cổ mới bằng da và thép xinh xắn biết thông báo cho cả thế giới rằng giờ đây nó đã có tiền chống lưng và đừng hòng cư xử với nó không ra gì nữa.

"Không, con này mới đẹp làm sao," tôi bảo.

Martina hài lòng lắm. Cô chạm vào cánh tay tôi khi bước lên lầu thay quần áo, con chó nhảy chồm chồm theo chân cô.

Tôi cầm ly vang đi ra ngoài hàng hiên. Tôi chào hỏi những con rối ong. Tôi ngắm nhìn đàn chim trời New York, đám dân phe phẩy già nua này. Vậy là, cô nàng Martina. Cô ấy chẳng biết gì cả: Ossie chỉ đơn giản là *đang ở London*, như hắn ta vẫn thường thế. Còn tôi giờ đang đang nắm giữ con ách chủ bài múp míp hừng hực trong tay - điều tôi biết này. Sử dụng nó làm sao đây? Tôi có nên sử dụng hay không nhỉ?... Lúc đầu cân nhắc về vấn đề này tôi đã đi đến sách lược sau đây: tôi sẽ chờ cho đến khi Martina lộ ra những dấu hiệu suy nhược thần kinh hay phờ phạc - khi ấy tôi sẽ hạ gục cô bằng thông tin ấy. Rồi sau đấy, anh biết rồi mà, cô ấy sẽ nhũn ra trong tay tôi, mơ mơ hồ hồ, nước mắt giàn giụa. Tuy nhiên, khi gặp lại Martina, trực tiếp, thấy khuôn miệng, thấy đôi mắt con người ấy, tôi nhanh chóng nghi ngại khả năng thành công của kế hoạch này. Này, các cô, đám phụ nữ ngoài kia. Tôi phải xoay trở vụ này ra sao đây? Giúp tôi với. Liệu tôi có nên trao đổi thẳng thắn với cô ấy, như một người đàn ông với một người đàn bà? Hay đính kèm vào thông tin ấy chút ve vãn suồng sã? Hay tôi nên câm mồm chớ nói gì cả? Mà này, nói thật nhé, tôi không thấy có tí kinh tế nào khi làm thế cả. Tôi cảm thấy như trong vụ này mình phải được chút gì đó lại quả... Xét về mặt đạo đức thì có lẽ tôi đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, mẹ kiếp. Những khó xử về mặt đạo đức - anh *làm* gì với chúng nhỉ? Tôi tự vắt kiệt sức mình với những chỉ trích lẫn điều khoản. Tôi những tưởng chuyện nói cho Martina Twain biết sẽ

dễ dàng lắm. Tôi cứ tưởng việc này chỉ như lăn một khúc gỗ xẻ. Nhưng tôi có thể mường tượng ra khuôn mặt cô khi sự thật được phơi bày. Tôi có thể mường tượng ra mặt cô khi sự thật được phơi bày. Tôi tưởng chuyện sẽ dễ dàng lắm. Thực tế thì sẽ rất khó khăn. Tôi quyết rồi. Mọi chuyện thật quá phức tạp. Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết. Anh biết tại sao không? Bởi vì nó phức tạp quá mà tôi thì đếch thích nói.

Ngay khi đấy, Bóng Râm nhảy nhót ra hiên. Nó lao thẳng đến tôi và bắt đầu tham lam hít lấy hít để quanh hạ bộ tôi. Chuyện này cũng thường thôi, nhưng khó có thể coi đó là bình phẩm đáng hoan nghênh nhất về vệ sinh thân thể của tôi. Tôi giơ một tay lên - chỉ để cảnh cáo thôi, không hơn - thế mà Bóng Râm rạp xuống oằn oại thân mình rồi lăn ngửa ra, đầu ngoảnh đi, bốn chân co quắp nửa như van xin nửa như hoảng sợ. Khi ấy tôi hiểu ra con chó này đã từng sợ kẻ nào đó giống như tôi, kẻ nào đó to lớn, căng thẳng và trắng nhợt. Tôi quỳ xuống vỗ vỗ vào cái bụng nóng ấm của nó. "Cứ ngửi thỏa thích đi," tôi bảo. "Tao sẽ không để mày phải sợ tao đâu. Chỉ là tao không thể tha thứ cho chuyện đó được." Khi đứng thẳng dậy tôi trông thấy Martina đang từ bên ngưỡng cửa quan sát chúng tôi bằng ánh mắt tò mò.

Đến cuối bữa ăn tối trong một nhà hàng kiểu như nhà chòi phục vụ xa lát ở Village, nơi nhân viên trông như những bác sĩ nha khoa chỉnh hình, nơi thức ăn gồm những thành phần bảo đảm trường thọ, và nhà vệ sinh trang trí hình cây sồi vươn ra từ bồn tiểu, tôi đã làm một việc khác hẳn tính cách mình. Mà không phải tôi đang say nhé. Tôi đang cương quyết sống sót chỉ với mấy ly vang trắng điều độ to như bồn rửa đít - không rượu mạnh hay gì cả. Tôi đặt tay lên tay Martina trên mặt bàn trơn không khăn trải và bảo, "Có lẽ em sẽ hơi thất vọng chút đỉnh. Mà đừng hiểu lầm anh nhé. Anh có thể nói ra điều này vì anh quá lạc lối trong đời mình. Nhưng em thì đã hy vọng cuộc đời em sẽ rõ ràng và thẳng thắn hơn. Em đã trông mong hay thậm chí là đã cho rằng cuộc đời mình sẽ như thế. Hay là không. Hay là không hề. Anh thật tình không biết mình đang muốn nói gì nữa."

Tôi cũng không biết thật. Đấy là một trong những giọng nói trong tôi. Tôi thường thấy không có lý do gì mà không nói gì đó, bao gồm cả những giọng nói khác trong tôi. Bàn tay Martina cựa quậy bên dưới tay tôi, tôi bèn châm điếu thuốc vừa khi cô cất lời, "Anh nghĩ là em thất vọng à. Không có đâu, em không suy nghĩ gì. Không nghĩ nhiều hơn mọi người."

Gương mặt cô lộ vẻ ngạc nhiên. Còn gì khác nữa không? Trong vẻ ngạc nhiên đấy tôi nghĩ mình nhìn thấy vẻ hoan hỉ hoang mang và có phần do dự, một sự hăm hở có liên quan đến thực tế rằng có người rõ ràng đã ấp ủ những ý nghĩ về cô mà hẳn phải là... à, tối thiểu phải là liên tục. Không phải là cái gì ghê gớm lắm, tôi đồng ý, một trong những mối quan hệ yêu đương nghèo nàn nhất. Nhưng mà là trong gia đình, dứt khoát là mối quan hệ trong gia đình.

"Anh không có chỉ trích đánh giá gì đâu," tôi bảo. "Ai chứ, anh ấy à? Anh vẫn là một trò hề từ hồi nào tới giờ rồi. Nhưng em thì chưa bao giờ như vậy cả."

"Đến cuối cùng thì ai cũng là một trò hề thôi."

Phải rồi, tôi tự nhủ, lòng bàn tay đưa lên vỗ vỗ trán. Đấy là một sai lầm lớn, vụ vỗ trán ấy. Hẳn là tôi đã xoa day đau đớn một lúc khá lâu, vì nụ cười tinh nghịch của Martina biến thành cáu kỉnh. Thường trong những giấc mơ màng ban đêm, tôi trông thấy gương mặt của Martina như một chiếc ảo đăng, trong dạng người, tràn ngập ánh sáng giữ lại bên trong.

"Trời đất," cô kêu lên, "coi anh mới đau đớn làm sao."

"Anh biết. Kinh khủng lắm." Tôi nhanh nhảu rút ví từ túi áo bên trên tim mình. Nhưng những ngón tay của Martina (móng bị gặm đi đôi chút, không sơn phết, không giống như những đầu ngón tay của Selina) đã giật phăng tờ hóa đơn.

"Tính xong hết rồi," cô bảo.

Chúng tôi đã đến nước này. Cô chẳng biết gì cả. Và có lẽ cô không bao giờ cần phải biết. Mọi chuyện rồi cũng quy về tiền mà thôi - đấy là nơi mọi chuyện quy hồi. Nếu như Ossie thực sự giàu nứt đố, mà hắn ta giàu thật, thì một năm chia bớt đi vài ngàn cũng chẳng thấm thía gì. Biết đâu hắn còn có thể tạt qua thăm Selina đôi chút mỗi khi hắn ghé đến thành phố ấy đấy chứ. Thật là thằng chó chết may mắn nhỉ? Tôi chưa bao giờ

ưa được vẻ bề ngoài của hắn - cái vẻ của một tên diễn viên đời thực. Nhưng thật là một thằng may mắn đáng ghét. Hãy tưởng tượng xem. Martina ở New York, trông nom căn hộ thông tầng cho hắn, làm choáng ngợp mấy tay đầu tư cho hắn và, theo như những gì tôi biết, cô cũng chứng tỏ mình là một người nồng nhiệt trên giường. Và rồi, sau một hai tuần như thế, hắn nhảy qua bên hồ nước này để xoắn tuột áo lót Selina! Chúa ơi, quả là trắng trợn. Quả là tai tiếng. Nhưng thôi tiền bạc cũng thế mà. Anh không thể thắng mưu đồ liên quan đến tiền bạc. Anh chỉ có thể dự phần vào đó mà thôi.

Tôi rảo bộ đưa Martina về nhà rồi cả hai chúng tôi cùng dắt Bóng Râm đi dạo. Tình trạng mê mụ chếnh choáng đã tan biến nên giờ đây tôi lại là mình, thầm suy tính làm sao để đoạt được một nụ hôn chúc ngủ ngon thêm một hai gợi ý đểu giả gì đó nữa trước khi quay trở lại phố trên. Bị những ấn tượng của các giác quan tấn công dồn dập, khuôn mặt của Bóng Râm đung đa đung đưa khi nó bận rộn đạo diễn cho bộ phim siêu tốc của mình, khảo sát giới hạn dây buộc cổ lẫn những giới hạn khác của mình về khứu giác, thị giác lẫn thính giác. Đoạn con chó đứng lại giải quyết nỗi buồn của chó, bằng động tác co giò rần rật. Bóng Râm làm trò này chẳng khó khăn gì - không giống như tôi, khi nào cũng phải có tờ *Tia sáng*, kèm theo thuốc lá, thêm một tách cà phê, rồi nuốt cay ngậm đắng.

"Con ngoan," Martina bảo.

"Gì thế?"

"Cái xẻng hốt phân ấy mà."

"Ồ phải nhỉ," tôi nói. "Xẻng hốt phân. Chúa ôi, dân Mỹ mấy người thật là. Ê thôi nào, em không thực bụng định - ê thôi nào."

"Ở đây người ta làm om sòm chuyện này lắm. Họ sẽ quát vào mặt mình đấy."

"Tí ti phân chó có làm hại ai đâu mà."

"Có chứ, phân chó độc lắm đấy, với lại trẻ con hay chơi đùa trên phố này nữa. Phân chó làm mình nhiễm bệnh đấy anh."

"Có thứ gì không làm mình nhiễm bệnh cơ chứ? Ý anh là, nếu quan sát cho thật kỹ thì em sẽ thấy tất cả mọi thứ đều làm

mình nhiễm bệnh hết. Mấy cái xẻng hốt phân chó cũng lây bệnh cho em. Chắc chắn là bọn trẻ con cũng làm mình nhiễm bệnh ấy chứ."

"Nhìn kìa," Martina reo lên.

Khi chúng tôi tiến đến bên góc đại lộ 8 tràn ngập taxi, Bóng Râm dừng phắt lại. Con chó rên ư ử. Nó hé mắt nhìn lên phố trên về phía phố 23 đầy chết chóc và tội lỗi, khu Chelsea, nơi tận cùng thế giới, nơi mọi thứ đều không bị buộc cổ, không bị rọ mõm. Trên phố 23 ấy chẳng có lấy vòng đeo cổ chó, chẳng có lấy dây dẫn, cũng không có tên tuổi gì. Bóng Râm lồng lên căng dây, sủa khúc khắc, đưa chân lên cào cào mõm. Trông nó lúng túng và đói mồi, trong khoảnh khắc giống như loài chó sói, đang đáp lời một bản tính khắc nghiệt hơn.

"Cứ qua mỗi đêm thì nó lồng yếu đi một chút. Nhưng đôi lúc nó giật rất căng như là muốn đi vậy."

"Và bỏ em mà đi ư? Đừng lo em. Nó biết cuộc sống tốt đẹp là như thế nào mà."

"Nhưng đấy là *bản chất* của nó," Martina trả lời, cả cô cũng có vẻ hoang mang và lo lắng.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau. Tôi vẫy một chiếc taxi và leo lên xe trong khi đôi mắt sáng rực lẻ loi của Bóng Râm dõi theo. Không xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Một quán bar, làm thêm một ly nữa, và rồi về lại phòng khách sạn, chiếc điện thoại đang kiên nhẫn chờ đợi và reo lên chào đón, kiên trì và nhức nhối, như một cơn đau.

* * *

Có hàng đống chuyện dồn ứ mà tôi phải kể cho anh nghe về cái thằng thiểu năng cứ mãi gọi điện cho tôi ấy. Tôi phải nói cho anh biết, nhưng vấn đề là, tôi không thể - à, thôi được, có lẽ tôi phải gắng sức một tí. Anh có thể nhìn ra chân tướng. Tôi thì không. Hiện giờ khi mọi chuyện đang tiến triển quá tốt, khi cuộc đời tôi đang đâm chồi nảy lộc và đơm hoa kết trái như thế này, thì cái giọng nói the thé ở đầu dây bên kia chỉ như là một tiếng u u ngoài đường, tiếng không khí lăn tăn, tiếng nói của một Người Phàm không tên tuổi - những con người chuyên

đến trễ, chuyên xếp cuối hàng - những kẻ mà anh không thể nắm bắt được ý nghĩ. Mà anh cần gì phải làm thế? Nếu nói về chuyện gọi điện thoại đe dọa, những cú điện thoại đe dọa này lại khá là thân thiện đấy chứ. Ở California ai bị khép tội lái xe trong khi say xỉn đều bị buộc phải tham dự những buổi họp mặt của hội cai rượu, những tổ chức của mấy kẻ từng là đệ tử của ma men, vân vân. Trừng phạt bằng cách làm cho chán quá mà chết. Những cuộc gọi này đôi khi cũng khiến tôi có cảm giác như thế đấy, mặc dù tôi luôn cố gắng khuấy động chúng lên.

"Con hàng của mày sao rồi?" hôm trước tôi có hỏi hắn.

"Con hàng nào?"

Trời ạ, nghe giọng đã thấy ngu. Thằng này à, tôi có thể xỏ mũi hắn như chơi. "Ả to con tóc đỏ đánh son dày phự ấy. Con nhỏ đã thọc lưỡi vào tai tao đêm ấy đấy, trong quán bar kia, bên kia đường đối diện quán Zelda ấy."

Hắn hoang mang. "Thế ra mày có nhớ à."

"Ồ dĩ nhiên rồi."

"Nhưng mày không nhớ con nhỏ đó đã nói gì với mày. Cái này thì tao biết chắc."

"Chắc thế nào?"

"Bởi vì nếu nhớ thì lúc này mày đã không ở New York, chắc là chắc như thế đấy. Mày sẽ không có gan quay lại đâu. Chẳng bao giờ. Mày sẽ ở lại London cùng với ả tóc đỏ *bé con* của mày thôi."

Tôi hoang mang. "Mày cũng có văn phòng ở London cơ à? Tao ngạc nhiên khi thấy mày biết London là ở đâu đấy. Tao còn ngạc nhiên là mày thậm chí từng nghe đến London nữa cơ."

"Thằng tự cao tự đại," hắn bảo.

"Thằng bé mọn thấp kém," tôi đáp. Tôi cứ luôn có cảm giác rằng thằng Frank Điện Thoại này là thằng què, thằng cà lệch, khiếm khuyết cơ thể thế nào đó. Tất nhiên tôi hy vọng hắn bị như thế.

"Hôm nào đó ta sẽ gặp nhau."

"Ồ tao biết ngay mà."

"Ta sẽ gặp nhau. Và khi đó thì..."

Và như thường lệ hắn kết lại cuộc gọi bằng vài lời gầm gừ

đe dọa rẻ mạt. Hắn giống một tay đe dọa rẻ tiền mà người ta cho là bố tôi từng thuê thả ra cắn tôi. Thật khó mà xem trọng đám này. Chúng chẳng có tiền chống lưng. Nhưng hắn lại gọi nữa. Dạo này hắn thường xuyên gọi hơn, nhất là về đêm khi tôi khó phân biệt giọng hắn với những giọng nói khác.

Có nhiều giọng nói quá rồi nên thêm một thì cũng không hại gì. Chí ít là tôi hy vọng thế. Tôi hy vọng nó sẽ không gây hại gì nhiều lắm.

Kể từ cú đột phá của tôi với Spunk Davis, toàn bộ thỏa thuận giờ đây trông vững chắc đến bất khả xâm phạm. Nói cho anh biết nhé, thằng nhóc giờ như cục bột trong tay tôi. Thậm chí nó còn chịu đổi tên cơ đấy.

"SJ. Davis," cậu ta bảo khi cuộc nói chuyện dài hơi giữa chúng tôi sắp kết thúc. "Ông thấy sao nào?"

"Tên lót của cậu là gì thế hả Spunk?" tôi thận trọng hỏi.

"Jefferson. Mẹ không thích nó, cái phần S.J. ấy. Mẹ bảo là tôi đang bỏ đạo."

"Vớ vẩn," tôi thốt lên. "Với bạn bè thì cậu vẫn là Spunk mà. Này cậu nhóc, cậu thế là được tái sinh nhé. SJ. Davis - quá chuẩn."

Hoàn cảnh đã xử lý tất cho tôi đấy. Trưa hôm qua tôi vác mặt đến khu UN Plaza để hội ý về kịch bản - thì bà Davis ra mở cửa cùng một chiếc khăn tay đẫm máu bụm lên mũi. Bà ta cố giấu mắt đi nhưng tôi vẫn có thể thấy được hai mắt bà ta đã bầm đen. Vâng, một cú đấm cực mạnh vào sống mũi đã gây ra điều ấy, mà mới gần đây thôi. Tôi bất chợt cảm giác được sức nóng và cơn buồn nôn đang tụ lại trên mặt mình khi ngửi thấy mùi bạo lực, loại bạo hành gia đình, như ngửi thấy mùi dầu hỏa.

"Ôi cha," tôi thốt lên. "Bà không sao chứ?" Tôi giơ tay ra nhưng bà ta đã phẩy tay gạt đi với vẻ xấu hổ. Bà ta chỉ đứng đấy ôm lấy mặt, người đàn bà bé nhỏ, giờ lại càng co rúm lại. Đưa mắt nhìn qua bà ta tôi trông thấy ông Davis phì nộn chễm chệ trên chiếc ghế bành lưng cao hai bên có trụ nhô lên, mình khoác áo vest và tay cầm lon bia ngồi trước ti vi trong phòng bếp. Lão ta gườm gườm liếc qua tôi - vẻ mặt khắc nghiệt, ác cảm - rồi giơ một ngón tay lên cái trán lem nhem.

Tôi tìm thấy Spunk trong phòng ăn tối om không được sử dụng ở cuối căn hộ. Cậu ta ngồi trên mép bàn, hai tay khoanh lại, gương mặt căng cứng cơ bắp khoác lên một vẻ điềm tĩnh không lành. Cậu ta chỉ nhìn tôi vô hồn.

"Chuyện gì thế Spunk?"

"Tôi sẽ giết lão ta," cậu ta bảo, rành mạch tỉnh táo. "Tôi sẽ giết lão," cậu ta vừa lặp lại khẳng định vừa tiến về phía tôi và cửa ra vào.

Tôi vịn vai cậu ta giữ lại và cảm nhận được sức mạnh ngạo nghễ của cậu ta. Cậu ta có thể *giết chết* lão kia, chuyện này không có gì phải nghi ngờ. Cậu ta sẽ không làm thế đâu, nhưng nếu muốn thì vẫn có thể làm được. Lúc này tôi nhìn thấy cơ may của mình, và cảm giác được nỗi thôi thúc bày tỏ quyền uy hay tài hùng biện trỗi dậy, cái cung cách kẻ cả mà anh cần có đối với các diễn viên. Thế là tôi nghe thấy mình quát lên:

"Cậu không thể giết ông ta được? Ông ta là chính cậu đấy. Cậu là hiện thân của bố cậu và bố cậu là cậu. Cậu tốt đẹp hơn, nhưng rồi ngày nào đó cậu sẽ là ông ta - thành cái bụng ấy *với* cái áo vest ấy *và* lon bia ấy. Chẳng trốn chạy đi đâu được đâu. Ngay cả khi ông ta chết. Tôi biết mà. Tôi cũng có một ông bố như thế."

"Ông có hiểu chuyện này *đang gây ra* cho tôi những gì không?"

"Nói cho tôi nghe đi. Nói ngay đi."

Cậu ta thốt lên tiếng kêu đau đớn như con nít. Gương mặt cậu ta cố sức rút lại lời nói nhưng rốt cuộc cậu ta cũng lên tiếng. "Giống như là tên tôi ấy. Thật là... bất kể là tôi có làm gì, có kiếm được bao nhiêu tiền, diễn được bao nhiêu vai, thì tôi vẫn luôn là một thằng khốn nạn. Tôi vẫn luôn là cái thằng làm trò hề cho thiên hạ."

"Này nhóc, chúng ta ai mà chẳng thế. Đấy là cảm nhận của thế kỷ hai mươi. Chúng ta đều là trò hề. Spunk này, cậu chỉ phải sống chung với nó thôi. Cậu chỉ phải sống chung với trò hề ấy."

Và rồi sau đấy chúng tôi nói chuyện suốt ba tiếng đồng hồ, trong cái chỗ tối om ấy, tôi và thằng nhãi em kết nghĩa.

* * *

"Cậu đã bao giờ có cảm giác đó chưa hả Fielding?"

"Sao, không hề Bảnh Tỏn ạ, tôi nghĩ là không. Tôi chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi, nhớ chứ, và tôi không có bất kỳ vấn đề gì với phụ huynh cả. Tôi nghĩ tất thảy những thứ rác rưởi đó đang rình rập ngoài kia. Nói cho tôi nghe đi nào, John - tôi thấy tò mò rồi đấy."

Chúng tôi đang kết thúc một ngày làm việc với giấy tờ trong cái chuồng cu ở Tenderloin. Buồn tẻ nhưng nhàn tản - tôi chỉ ngồi đấy ký các thứ. Fielding đã thành lập công ty, Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Đồng Tiền Bất Lương, và thuê vào ba cô cùng một cậu nhân viên văn phòng. Bọn họ làm việc dưới lầu. Một luật sư thảo hợp đồng cũng tới đây hầu như mỗi ngày.

"Làm một ly đi."

"Thôi, cảm ơn," tôi đáp.

"Nói cho tôi biết đi nào John. Anh làm cái vẹo gì ở New York này thế? Tôi không thể tin được là anh trung thành tuyệt đối với con cáo bé nhỏ của anh."

"Selina à? Ô," tôi đáp, ra chiều bí hiểm, "cô ta làm tôi vui vẻ thôi. Tôi xoay xở được mà."

"Có một chuyện chúng ta có thể làm cùng nhau đấy. Một chỗ trên đại lộ 5. Anh vào trong ấy chứ gì. Một ly Ambrosia có đá vắt thêm chanh. Nữ hoàng Sheba dẫn anh vào khuê phòng của cô ta, và vừa dùng đầu vừa dùng tay, cô ta sẽ khiến cho anh cương cứng chưa từng có. Chưa từng thấy. Anh nhìn xuống và suy nghĩ, *Thằng nhỏ kia là của ai thế nhỉ?* Anh nhìn lên, tấm trần nhà gập lại. Thế rồi đoán xem chuyện gì xảy ra nào."

"Một tấn phân trút xuống đầu cậu."

"Quỷ thật đấy, Bảnh Tỏn, làm sao mà anh kém lãng mạn đến thế được nhỉ? Điều xảy ra là, trần nhà mở ra và có một nàng công chúa người bóng đẫy dầu thả người theo một sợi lụa từ từ hạ xuống. Cô ta ngồi thế xoạc chân. Anh hiểu tôi đang nói gì chứ gì? Anh và cô ta đút vào nhau, khoảng hơn một phân. Thế rồi một tay đô vật nặng gần tạ tư từ cửa đi vào, cầm lấy hai chân cô ta, xoay cô ta như con quay."

"Trời đất."

"Một nghìn đô một chầu. Trông đáng nể trong tiểu sử chi tiêu lắm. Giải lao ấy mà, Bảnh Tỏn. Anh thấy sao nào? Tụi mình có thể ghé qua đấy ngay bây giờ."

"Nghe lọt tai đấy nhưng tôi nghĩ thôi tôi cho qua trò này vậy."

"Nếu anh thích đám da đen thì có một chỗ trên quận Madison. Dân Ethiopia. Anh đi vào trong ấy chứ gì. Rồi chuyện sẽ xảy ra là..."

"Đừng nói nữa. Dù gì thì tối nay tôi cũng có hẹn rồi."

"Ô thế à? Tôi có biết người này không?"

"Phải nhỉ. Không - cậu không biết ai đâu."

* * *

Hẳn anh cũng để ý thấy rằng ngoại trừ đôi lúc hiếm hoi lạt mồm lạt miệng, còn thì tôi đã cố gắng bỏ chửi thề. Tôi cũng bắt đầu bỏ nhiều trò khác nữa. Mọi thói nghiện ngập của tôi đang xếp hàng chờ chết: chửi thề, đánh lộn, thượng cẳng tay hạ cẳng chân với đàn bà, hút thuốc, uống rượu, thức ăn nhanh, văn hóa phẩm đồi trụy, cờ bạc và thủ dâm - tất cả đều đang rúm ró trong góc, chờ ngày lên đường. Anh biết vì sao mà. Là cái vụ một thằng-tôi-mới ấy... Bỏ chửi thề rõ ràng là dễ nhất. Không vấn đề gì. Tôi cũng không thấy nhớ chuyện đánh lộn hay vũ phu gì cả. Còn về hút thuốc, ừ thì, mỗi khi châm một điếu thuốc tôi đều tự hỏi, *Mày có thực sự cần điếu thuốc này không?* Cho tới bây giờ thì câu trả lời luôn luôn là *Có*, nhưng đây mới chỉ mấy ngày đầu mà. Tương tự thế, khi anh là một tay hũ chìm thì ngừng uống sẽ rất khó khăn. Ngưng uống rượu sẽ là một rắc rối đây, tôi biết mà. Thức ăn nhanh ư: nguyên tắc là tôi hạn chế mình, cứ hai mươi bốn tiếng mới được ăn một lần, trừ những ngày đặc biệt khi tôi thấy đói hết sức. Cờ bạc chẳng bao giờ là vấn nạn với tôi ở New York này. Tôi có tìm ra nơi nào để mà bài bạc đâu. Chắc chắc là vẫn có những ổ bạc chứ, nhưng tôi không tìm ra. Tôi ngó nghiêng, lùng sục đầu trên xóm dưới, nhưng không thể tìm ra bất cứ cái ổ nào để đánh bạc. Giờ tới phiên nhân tố thủ dâm này. Cả đời tôi đã hỏi han cùng khắp, và đây là kết luận của tôi: ai ai cũng thủ dâm. Bọn con gái làm trò này. Đám mục sư cũng

làm. Tôi cũng làm. Anh cũng làm. (Phải, anh cũng làm đấy, mà anh bao nhiêu tuổi nào? Chấn chỉnh lại đi anh bạn. Coi nào, chị gái, đã đến lúc phải giải nghệ rồi đấy.) Tôi đang bỏ. Còn anh có thể không? Trong trường hợp của tôi thì dự án này khá dài hơi, phải thú thật là thế, nhưng tôi đã tạm thời cấm cửa các thiết bị hỗ trợ nghe nhìn của mình rồi. Đấy đã là nửa chặng đấu. Không có văn hóa phẩm khiêu dâm, tôi không thấy được mục đích thủ dâm là để làm gì nữa. Nhưng tôi tự tin, theo một cách nào đó. Không, tôi tự tin thật sự. Tôi khá chắc là mình có thể giội sạch những rác rưởi cặn bã ra khỏi cuộc đời mình. Rốt cuộc tôi cũng đã bỏ hẳn được thói chửi thề mà không đổ một giọt mồ hôi còn gì. Ai lại cần những thói xấu ấy cơ chứ: ý tôi là, mấy thói ấy là để làm gì? Phải rồi, tôi có thể làm được. Thật ra là tôi đã tin rằng chuyện ấy cũng chẳng khó khăn đến thế. Rắc rối duy nhất là - và có lẽ đến đây, chúng ta nhìn ra được căn nguyên các vấn đề của tôi - rắc rối duy nhất là, tôi đếch thích thế.

Cảm thấy mình làm việc có phương pháp và tràn trề năng lượng đến phát hờn, tôi theo lời khuyên của nhà sản xuất và bắt đầu cho các ngôi sao diễn tập thành từng cặp: Lorne với Butch, Spunk với Caduta, Butch với Spunk - anh hình dung ra rồi đấy. Theo cách nói của nhân gian thì là như vầy. Dù sao thì, thoạt đầu, trước khi tôi nói toạc hết ra. Caduta với Spunk: không tệ. Butch với Lorne: tệ. Lorne với Caduta: quá tệ. Spunk với Butch: thật sự là rất tệ. Butch với Caduta: thật sự là... rất rất *tệ*. Nhưng mà, tệ hơn cả, cho đến nay thì chuyện gay cấn và xấu hổ nhất là những lần đối đầu giữa Lorne và Spunk. Ít ra thì mấy nữ diễn viên còn có những chiến thuật đàn bà của riêng họ, còn có cái cách dễ thương của riêng họ. Ít ra thì họ không bạo lực. Với Spunk và Lorne thì tôi vừa phải gõ đầu vừa phải bợ đít - và phân xử - tất tần tật cùng một lúc... Thể theo lời nài nỉ của Lorne thì chúng tôi tụ lại quay màn mở đầu tại căn hộ tầng trên cùng của Guyland trên phố 85. Chúng tôi đang cố thể hiện cảnh Spunk bảo với Lorne rằng cậu ta biết chuyện cô nhân tình và cậu ta sẽ mách mẹ mình nghe trừ phi Lorne chịu thuận theo vụ dàn xếp số heroin. Spunk ngồi đấy, đối diện với Lorne, đọc to lời thoại lên với vẻ mặt khinh khi ghê tởm. Lorne ngồi nghe đến

hết, rồi quay sang tôi mà bảo, "John này, tôi không phải chịu cái trò nhảm này chứ. Từ hắn ta? Ngay trong chính nhà của tôi sao John?" Spunk cãi lại, làu bàu xoa dịu, rằng cậu ta thấy cảnh này khó khăn vì trước giờ cậu ta luôn căm ghét bố mình. Lorne bật lại ngay, bảo rằng trước nay mình cũng căm ghét thằng con trai (một tay kế toán tuổi trung niên, sau này tôi tìm hiểu ra được). Đoạn Lorne chụp mũ Spunk rằng cậu ta âm mưu phỗng lấy bộ phim của Lorne. Spunk cũng cáo buộc ngược lại rằng Lorne đang cố biến phim *Đồng tiền bất lương* thành con xe của Guyland. Chuyện này thì Spunk đã sai bét, theo ý tôi là thế. Chúa ơi, tôi nghĩ, với kịch bản ấy anh còn chẳng thể biến *chiếc Fiasco* thành con xe của Guyland được nữa là. Lorne bảo rằng ông ta vĩ đại hơn Spunk - phải, và còn mạnh hơn nữa. Spunk kính mời Lorne chứng minh điều đó. "Đấy kìa John," Lorne vừa bảo vừa quay sang tôi vẻ đắc thắng. "Tôi bị thằng du côn này đe dọa ngay trong nhà mình ư?" Tôi nhận ra việc đầu tiên tôi cần phải làm là vời mấy ngôi sao này sang một vùng lãnh thổ trung lập và chuyển toàn bộ công cuộc quay phim sang căn hộ gác xép khu trung tâm. Thế là đến vấn đề về di chuyển.

Ngay từ đầu Fielding đã bảo rằng mấy chiếc Autocrat dành sẵn cho cả hai ngôi sao. Tôi cho Lorne biết điều đó, tay này bảo rằng nếu Spunk được đi Autocrat thì ông ta, Lorne ấy, chí ít cũng phải được chiếc Jefferson Succès mới chịu. Tôi nói cho Spunk biết điều đó, cậu này tỏ ra khinh miệt bảo rằng mình sẽ chạy bộ đến chỗ làm, như mọi khi. Tôi trở lại với Lorne, ông ta lại bảo còn mình thì sẽ chạy nước rút hay bơi hay nhảy ba bước đến nơi làm việc, trước khi tình cờ tiết lộ rằng một chiếc Tigerfish tàng hình hay Mañana hai cửa cũng đã đủ thỏa mãn cái nhu cầu đơn giản của ông ta rồi. Cuối cùng chúng tôi đồng ý dùng chiếc Autocrat, nhưng đổi lại mỗi ngày tôi phải đến đón ông ta rồi cùng xuống trung tâm, một chuyến đi qua tám mươi khối nhà vào lúc chín giờ sáng, mà suốt chuyến đi Lorne nói luôn hồi. Tôi sớm nhận ra rằng anh không thể làm như thế được nếu còn bị hơi men váng vất. Không thể. Tôi thử cố gắng vài lần, và mỗi lúc một thêm chắc chắn là chuyện này bất khả thi.

Ngày đầu tiên, sau một tiếng đồng hồ chết cứng không di chuyển được trên phố Lexington, bác tài cho xe băng qua khu

công viên để thử vận may trên những đại lộ hỗn loạn bên khu Bờ Tây. Khi Guyland nhìn thấy những mảng xanh, hay đúng ra là thấy thiếu vắng bóng dáng bê tông (độ nửa đường), thì ông ta co giật lắp bắp và giơ một nắm tay run rẩy lên. "Có vấn đề gì sao hả Lorne?" tôi hỏi. Nhưng Lorne ngồi im như phỗng. *"Tấp vào lề,"* ông ta gầm gừ, khạc ra, khi chúng tôi tiến ra khỏi mé Tây Công viên Trung tâm. Lorne ngả người ra sau ghế, gần như là nhũn ra vì nhẹ cả người. "Chớ bao giờ băng qua khu công viên nhé, John," ông ta nói giọng khản đặc. "Không bao giờ! Cậu bảo với hắn ta đi. Chúng ta đi lần này thôi nhưng cậu không bao giờ được chở Lorne Guyland xuyên qua công viên. *Không bao giờ."* Tôi hỏi ông ta vì sao không bao giờ được làm thế. "Trực thăng đấy, John," ông ta trả lời, lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. "Ồ phải rồi," tôi ồ lên, và thế là chúng tôi lái đi tiếp.

Nhưng mọi chuyện tiến triển như một giấc mơ, như một âm mưu, dưới khu gác xép kia. Chìa khóa mở cửa vào toàn bộ vụ này nằm trong một sự nhận thức đơn giản đến nao lòng. Những gì mỗi ngôi sao muốn làm suốt ngày là ngồi ì ra đó để đón nghe những lời tán dương, những lời không mang tính phê bình - để đón nghe bản phân công hùng ca mà Martin đã thêu dệt thêm vào trong kịch bản kia. À, tôi không thể cho phép họ làm thế được, nhưng tôi có thể cho họ một thứ gì đó. Thật ra hình như tôi có nhớ là chính Martin cũng gợi ý một biện pháp đúng như thế. Thế là tôi khơi mào bằng việc nói ra, "Này Spunk. Sao chúng ta không thử thêm lần nữa với đoạn thoại quan trọng của cậu về Lorne đi nhỉ." Và rồi: "Lorne này. Ta duyệt qua đoạn phát biểu chính về Spunk nhé." Sao này nói một thôi một hồi còn sao kia tha hồ nghe. Một chặp sau tôi bắt đầu mọi công đoạn theo cách này, áp dụng luôn với mấy cô gái và cũng thành công tương tự. Được xoa dịu và mớm cho những lời ra rả dẻo quẹo này, các diễn viên dần trở nên quen với lời thoại đầy hằn học và chê bai, thứ tạo cơ hội cho họ bày tỏ những cảm xúc chân thật của mình với những người còn lại. Dĩ nhiên đến lúc này, những cảm xúc ấy đã rối tung lên gớm ghiếc, nhưng kịch bản cũng thể hiện như thế nữa. Tôi sẽ có được những cảnh diễn tuyệt vời, nhất là từ phía mấy ông. *Đồng tiền bất lương* nhất định là sẽ khác thường rồi. Lần cuối cùng *anh* được xem một bộ phim

mà trong đấy các sao chính đều thật mờ nhạt và thất bại, đều thật dâm đãng lẫn yếu ớt, là khi nào thế? Đấy là chủ nghĩa hiện thực. Lòng nể trọng của tôi dành cho Martin là vô bờ bến.

Lẽ tất nhiên, luôn có những trục trặc, như anh sẽ phải gặp trong Thành Phố Trục Trặc này. Ví dụ như là sáng nay, khi tôi đến chỗ Lorne thì thấy lão già vĩ đại này đang ẩm ương hờn dỗi trong túp lều của mình. "Em chưa khi nào thấy ông ấy tệ như thế," nàng Thursday bảo, dưới ánh sáng vàng vọt của ban ngày thì cô nàng này trông như già hơn cả một thế hệ. "Thậm chí đến cả nước quả của mình ông ấy cũng không chịu uống nữa." Bruno Mập, như tôi nhìn thấy, cũng đang buồn bã lẩn mình trong sảnh. Tôi gọi cho Fielding, buộc hắn ta xuống khu trung tâm xoa dịu Spunk. Đoạn tôi bước vào căn phòng ngủ giàu có sang trọng như một nhà thổ của Lorne. Ông ta ngồi đấy, trong bóng tối vây quanh, trần truồng, chán chường nhìn trân trân lên tường. Sau chừng một hai tiếng gì đấy thì ông ta bảo cho tôi hay đã xảy ra chuyện gì.

"Thẳng thắn với tôi nào Lorne," tôi đã bảo. "Nói đi. Cứ nghĩ tôi là bạn anh - và là fan của anh."

"À John à, là như thế này. Không ai biết chuyện này đâu John. Chẳng một ai trên cả thế giới này. Cả triệu năm tới cũng chẳng ai có thể đoán ra. Nhưng đây là sự thực! Sự thực, John này, tôi biết cậu sẽ không tin chuyện này đâu, nhưng sự thực, này John, tôi rất là thiếu tự tin. Tôi là tên cực dốt đấy John. Tôi không biết gì sất. Chuyện ấy làm tôi thấy rất thiếu tự tin."

Ồ, thằng già đáng ghét tội nghiệp, tôi nghĩ. Lorne sẽ ở đâu nếu như không vớ bở 30.000 mỗi ngày chứ? Tôi biết đấy. Hắn sẽ ra ngoài Broadway, gào thét đến nổ đom đóm. Tôi đặt tay lên vai lão. Tôi tức thì biết mình phải nói gì.

"Trời đất ơi Lorne. Nếu *anh* mà thiếu tự tin thì đám ngu dân đáng thương như chúng tôi còn có hy vọng gì nữa đây?"

Ông ta ngước nhìn tôi mặt thoáng chút khó tin, và rồi mặt ông ta bừng lên như mặt trẻ thơ.

"Này John?" Lorne nói, thở phì ra mũi, "... ta đi làm phim nào."

Sau cơn tra tấn tránh đường né khỏi mé Nam Công viên

Trung tâm, chiếc Autocrat vướng vào mạng lưới những con đường phụ trên lãnh địa kịch nghệ. Khi Lorne đang kể cho tôi nghe những vở kịch Broadway đình đám của mình, về tình yêu sân khấu và đủ chuyện linh tinh khác, thì chúng tôi dần dần nhận ra tiếng lách cách lách cách tuy mơ hồ nhưng dai dẳng, tiếng đồng xu gõ vào cửa kính. Lorne vật người nằm xuống sàn, y như con Bóng Râm. "Không sao đâu mà," tôi bảo. Trên chiếc taxi bên cạnh là Doris Arthur, cô ta đang mỉm cười. Lorne ngồi thẳng dậy bình tĩnh lại. Ông ta thò đầu ra ngoài: một cô gái đẹp, đang nhìn về phía ông ta. Lorne nhoẻn cười, gửi một nụ hôn gió, rồi quay lại nhìn tôi với vẻ e ấp hài lòng, tay vẫn thờ ơ vẫy chào Doris, còn cô ta đăm đăm nhìn thẳng vào mắt tôi với ngụ ý kinh khủng và rồi, khi chiếc taxi chở cô ta lượn đi, Doris thuỗn mặt và lè cái lưỡi sạch ra diễn tả một hành động ngớ ngẩn hay chế giễu rồ dại nào đó, hay là vẻ khuất phục thấu hiểu trước một uy lực điên cuồng. Tôi cảm thấy tim mình cuộn lại và da đầu rần rần. Tại sao chứ? Tôi bỏ rượu mạnh đã ba ngày rồi cơ mà. Bỏ rượu mạnh thì cũng thường thôi miễn là anh uống bù một lượng thật không tưởng những bia, rượu xê ret, rượu vang, vang đỏ, poóc tô và có khả năng chịu được những cơn váng vất cực tệ. Tôi nghĩ mình có một cơn váng vất thật tệ. Mấy phút sau chúng tôi đang vội vã chạy xe dọc đại lộ 9, không xa nhà Martina là mấy, và tôi cảm thấy - tôi cảm thấy lợi ích của việc này, cảm nhận được chất dinh dưỡng từ đấy. Chúa tôi, giống như là cạp vào trái táo rồi nhai bằng những chiếc răng thô kệch vuông vức. Dạo này tôi gọi cho cô từ chỗ làm, mỗi ngày. Ôi, chúng tôi tán đủ chuyện. Tối nay tôi sẽ gặp cô. Đi xem opera, phải, là tôi đấy. Vở *Otello*. Tôi thật lòng mong chờ được xem. Trước giờ tôi chưa bao giờ xem opera cả. Anh có nghĩ rồi opera sẽ trở thành sở trường của tôi không? Martina khiến tôi thấy mạnh mẽ lên. Tại sao Doris làm tôi thấy yếu hẳn đi? Đôi khi tôi cũng có được cảm nhận tương tự khi tôi đọc *Tiền*. Lâu nay tôi vẫn đọc *Tiền*, và còn miệt mài đọc những cuốn sách khác mà Martina đưa cho tôi nữa. Einstein. Mà này anh phải khen ông này đấy. Vì đã nhìn chăm chăm vào thế giới mà phát hiện ra những mưu đồ của nó, mà tìm ra những bí mật của Thượng đế. Cả Darwin cũng thế. Freud, Marx - thật là những nhà tiên đoán đại tài. Mà tôi cũng không từ bỏ tiểu thuyết

đâu: tôi đọc cuốn *Bắt trẻ đồng xanh*, là một tác phẩm hạng nhất theo quan điểm của tôi, được viết rất lịch thiệp mà mạnh mẽ. Còn về Hitler, ừ, tôi kinh hồn táng đởm. Tôi đếch tin nổi mấy thứ ấy. Hãy nhìn xem tay ấy đã trải rộng bạo lực xa đến đâu kìa. Thế mà tôi lại tưởng mình là hung hăng cơ đấy. Trời ạ, nước Đức hẳn bị cơn xây xẩm hay mê mụ gì đấy, trong những năm ba mươi bốn mươi, mới để cho một tay vụng về bé nhỏ như hắn ta chui vào đầu. Tôi khiếp vía. Tôi không thể tin nổi mấy chuyện này. Mà anh đang bảo tôi chuyện này là *thật* đấy à?

* * *

Vở opera này hình như là một đêm hội từ thiện trái mùa, dù sao cũng khá là quan trọng, nên tôi đã quyết tâm thuê cho mình một bộ lễ phục. Fielding cho tôi tên một chỗ trên đại lộ Lexington và ngay sau buổi diễn tập với Lorne và Caduta tôi đi taxi từ đầu này qua đầu kia thành phố để xem bộ đồ.

"Tôi không thể tìm được đồ vừa với ông, thưa ông," bác diễn vai dự bị lớn tuổi bảo tôi với một vẻ thất vọng dịu dàng, sau lần thứ mười lăm ông ta phải quay vào kho hàng.

"Ông *sao cơ*?"

"Tối nay thì không được thưa ông. Không thể được."

Tôi giữ bình tĩnh phóng ra, đi đến một tiệm khác ở cuối đường... vâng, rồi thêm một tiệm khác nữa. Rồi tiệm khác nữa.

Lạy Chúa, tôi tự nhủ, mà đây lại là *New York* cơ đấy, mẹ kiếp, là thủ phủ của ca lo, là Xứ Sở Ú Nụ, nơi những kẻ siêu béo lắc lư trên phố như những thùng rượu lăn trên các vỉa hè chen chúc, mà không bị chỉ trỏ, không bị cười cợt. Nhìn qua con nhỏ da đen mặc bộ vest quần tây màu kem kia kìa, đường quần lót của cô ta hằn lên như sợi dây buộc ngoài một gói hàng đồ sộ. Hãy nhìn những thằng đần béo phị đang xếp hàng dưới sức nóng kia. Họ chẳng quan tâm. Cũng không ai khác màng đến. Ở London thì đã có một cuộc bạo loạn, một cuộc khởi nghĩa vui nhộn, nếu một trong những tảng-núi-bơ này dám bước chân ra khỏi cửa. Nhưng còn ở đây, khi pha trộn đủ mọi thành phần, anh không có cơ hội để coi sự kỳ quái nào là buồn cười cả. Thế là dẫn đến vấn đề về khiếu hài hước. Nếu anh có khiếu ấy, anh sẽ cười chảy cả nước

mắt suốt ngày suốt đêm. Mà thôi rốt cuộc tôi đến một tiệm buồn thiu nhỏ xíu có tên là Cao, Rộng Và Đỏm Dáng hay đúng hơn là Kiêu Căng Chảnh Chọe hay (thôi ta nên làm cho chuẩn đi nào) là Cho-Thuê-Lều giáp ranh khu Harlem, rồi chắp vá trên mình một bộ cánh giữa những gã lêu đêu cà kheo, với cả bọn chim to, bướm rộng, và những kẻ ngót nghét hai tạ mặt đỏ như cà chua. Tôi đến được phố Bank trong tình trạng mồ hôi long tong, khát cháy, mệt đứt hơi và nung nấu buồn tè. Nhưng mà, cả Martina cũng có vẻ chưng hửng vậy, và chưa kịp nhận ra thì tôi đã quay trở lại thang máy rồi trở vào taxi và lại chạy ngược mạn sông. Chúng tôi bị muộn. Mặc một chiếc đầm suông màu xám đen và đeo mỗi một chuỗi ngọc trai trên cần cổ thanh mảnh, Martina tránh nhìn vào mắt tôi mà chỉ nói bằng giọng nhát gừng và thiếu thuyết phục về việc lỡ mất đoạn hát đôi tình cảm ở màn đầu. Cô không nhận xét gì về dạ phục của tôi - áo vest chéo vạt màu hoa cà, chiếc nơ con bướm màu mận chín, khăn thắt lưng hồng hồng là tôi mê nhất, và đôi giày lễ trắng đen bóng loáng - thế nên tôi kết luận là mình ăn vận phù hợp. Chúng tôi đâm đầu vào một loạt đèn xanh bị treo kỳ lạ, nên tất bật chạy ra khỏi chiếc taxi neo bến. Giống như một sân chơi thể thao ở trường học đầy những pha phạm lỗi, những phòng đợi lớn bên trong chỉ vang vang tiếng chuông reo và tiếng còi toe toe và một cô khó chịu lùa chúng tôi lên chuồng. Vì đến muộn quá phần giới thiệu tác phẩm, chúng tôi huých đẩy chen lấn đến cánh giữa vừa kịp lúc tấm màn nhung lớn như hồng hải bắt đầu rẽ đôi dài dằng dặc.

Opera dĩ nhiên là từ tốn, phải không nào. Opera kéo dài thật dài, hay ít ra là vở *Otello* kéo dài thật dài. Tôi hiểu ra là hồi hai cũng sẽ giống như hồi này, mà hồi này thì đã kéo dài kéo lê kinh khủng. Thêm một điều bất ngờ về *Otello* là - không diễn bằng tiếng Anh. Tôi cứ mãi trông mong bọn họ bình tâm trở lại mà bắt đầu hát hò cho đàng hoàng vào, nhưng không đâu: rõ ràng vụ này phải là tiếng Tây Ban Nha hay tiếng Ý hay tiếng Hy Lạp cơ. Tôi nhủ thầm, có lẽ, có lẽ đây là đêm vũ hội cho bọn Ý hay dạ tiệc cho bọn Mễ. Nhưng khán giả dường như rất lãnh đạm không có vẻ là dân thiểu số. Ý tôi là, những gã râu ria xồm xoàm tóc húi cao như mũ kỵ binh, những cô cao cả mét

tám nhìn nghiêng mũi khoằm khoằm và nước da rám nắng như người Sao Kim thế kia - nghĩa là, họ chỉ là người Mỹ. Tôi khó chịu nghển cổ tìm kiếm xem có anh chàng nào mặc lễ phục như mình. Mấy bà mấy cô, đúng là có trau chuốt tí đỉnh, nhưng đám mấy ông tất cả đều mặc đồ công sở. Vâng, lẽ ra tôi phải ăn vận tuềnh toàng đi đôi chút. Dứt khoát vậy rồi. Chả trách quái sao mà Martina đang khó chịu nhìn sang. Đột nhiên tôi hiểu ra rằng mình đứng trên sân khấu còn đỡ đập vào mắt người ta hơn là đứng trong ngăn ghế của mình.

Cũng may là hẳn tôi đã từng xem bản điện ảnh hay chuyển thể truyền hình của vở *Othello*, cho nên mặc dù tên kịch đã mất đi chữ "h" phiên bản nhạc kịch này vẫn bám khá sát với nội dung mà tôi đã biết quá rõ. Vấn đề rào cản ngôn ngữ vẫn còn đấy nhưng những tình tiết hành động thì tôi có thể theo dõi mà không phải cố gắng nhiều. Viên tướng gươm giáo sáng lòa kia đến một hòn đảo nọ để nhậm chức, vào cái thời xa xưa ấy, ông ta mang theo cô dâu hình dong như Công nương Diana. Thế rồi cô ta bắt đầu đùa giỡn với một trong những tay trung úy của chồng, một gã thích chơi bời qua đường mà tôi ngay lập tức thấy đồng cảm. Chuyện cũ rích. Giờ thì cô ta đang thử ca một câu khôn khéo với chồng - anh biết ấy mà, luôn miệng cổ vũ cho nhân tình và hát lên những lời tán dương hắn. Nhưng tay thân tín của Othello biết tỏng chuyện họ, và, hy vọng kiếm được chút lợi cho mình, đã bẩm báo tất với ông chủ. Nhưng ông chủ tự mãn này, hoặc là không thể hoặc không muốn tin vào chuyện đó. Một tình huống kinh điển. Ừ thì, tình yêu là mù quáng mà, tôi nghĩ thầm, và cựa mình trên ghế.

Nói thật thì, toàn bộ những thứ này hoàn toàn không chiếm vị trí trung tâm trong đầu tôi. Một đêm xô bồ trong thành phố New York măng trẻ, và hơi nóng bên ngoài tỏ ra là quá sức chịu đựng với hệ thống điều hòa giẻ rách của nhà hát. Tôi bắt đầu để ý thấy một mùi hương xồng xộc ấn tượng đang tỏa ra từ chiếc áo vest tôi thuê, không chỉ một mùi mà là cả một hợp tuyển những xạ khí của thằng béo, là chứng tích của hàng ngàn lần mồ hôi thấm đẫm từ những kẻ đã sử dụng áo này trước tôi và sẽ sử dụng sau tôi. Những người đang ngồi sau lưng tôi, có phải họ đang hưởng hết mùi từ tôi không vậy? Đến cả Martina

giờ cũng bắt đầu nhíu mày và đánh hơi. Cứ mỗi lần tôi ngọ nguạy trên ghế là chiếc áo lại chọn thêm một mùi độc hại khác song hành với sự đung đưa của mình. Hoặc là do lỗ mũi bị hoang tưởng hoặc là tôi đây đang lãnh đủ: mùi tàn thuốc, mùi xúp trong bếp nồng nặc, mùi những khoang đã qua sử dụng trong chốn mua bán khiêu dâm, mùi xi tạp chí, mùi rượu sủi tăm. Chẳng nghi ngờ gì nữa, cái áo khoác này đã qua tay những kẻ rất béo, rất nóng và rất bệnh hoạn. Tôi gãi mũi. *Ọe*. Lại thêm một cú đánh rắm kinh dị từ nách phải của tôi. Martina hít hít rồi ngọ ngoạy khó chịu. Nhẹ nhàng thôi, tôi nghĩ, rồi kiếm lấy một trạng thái bất động và nhập thần.

Số phận đã trao cho tôi thêm một lý do để ngồi im không cục cựa. Nhu cầu được đi tè - một tiếng trước đây đã căng thẳng lắm rồi, khi đang còn ngồi trên taxi đi xuống trung tâm tôi đã ôn đi ôn lại đến ám ảnh một màn chan chứa lẫn biết ơn trong nhà vệ sinh của Martina - giờ đây tiến triển qua kỷ nguyên mới mẻ của nỗi thống khổ cụ thể. Tôi cảm giác như mình đang ngồi với một viên đạn đại bác nóng rực trong lòng. Dĩ nhiên là tôi có nghĩ đến chuyện đâm bổ vào nhà vệ sinh, nhưng rõ ràng không được làm thế ở chỗ này. Giờ anh không phải là đang ở trong rạp chiếu phim đâu, anh biết đấy. Những con người mà đi xem opera, họ không đi toa lét, ngay ở nhà cũng không. Với lại nếu tôi mà đứng dậy trong bộ đồ này thì tôi làm cả rạp xỉu hết mất. Tôi nhăn nhó vặn vẹo và cố nới lỏng cái khăn thắt lưng đang làm thót cả bọng đái. Mùi hương lan tỏa. Otello hò hét cho tìm chiếc khăn tay đánh mất của mình. Martina hít hít rồi cục cựa. Có lẽ cô tưởng *Otello* đang khó ở. Cô không biết *Otello* đang bắt *tôi* phải kinh qua những gì, sự đau đớn, sự thống khổ cực hình mà thùng nước sôi to vật bên cạnh cô đang phải chịu đựng.

Màn nhung lùa lại. Những ngăn ghế ngồi òa vui. Trên hai chân nặng nề tôi theo bước Martina đi xuôi dãy ghế rồi đi lên dọc lối đi. Khi chúng tôi ra đến tầng lửng thì tôi thấy một biển báo toa lét gì đấy thế là tôi lao vào cánh cửa màu đen chứa đựng cơn đau của mình. *Trời đất!* Chỉ dành cho người tàn tật! Nép bên lối cửa vào là một chiếc xe đẩy bằng điện, và một tiếp viên mặc đồ trắng hay là nhân viên y tế gì đấy trừng mắt nhìn tôi

nghiêm khắc. Tôi loạng choạng quay đi - thì nhận thấy Martina, cách đấy một quãng, một mình lẻ loi ngồi trên chiếc sofa không lưng tựa, vừa nhỏ nước mắt ngay giữa chốn đông người vừa lục lọi tìm gì đấy sâu trong túi xách. Tôi ước sao người ta đừng cố làm chuyện gì đó khi họ đang khóc. Chỉ thấy họ khóc không thôi cũng đủ đau khổ rồi. Tôi vội vã đến bên cô. Chỉ là vở kịch *Otello* thôi mà, tôi nghĩ, và cất tiếng, "Chuyện không có thật đâu, em biết mà. Chỉ tưởng tượng cho người ta tin thôi. Chúa ơi, có chuyện gì thế?"

Tôi chìa tay ra cho cô, Martina cầm lấy tay tôi rồi ép vào mặt mình, rõ là đang tuyệt vọng cần sự vuốt ve của con người.

"Đừng bỏ đi. Xin đừng bỏ đi," cô nói. "Anh nghe này."

* * *

Cô biết hết mọi chuyện. Biết còn nhiều hơn cả tôi. Nhưng thôi, ai mà không biết chứ? *Anh* còn biết nữa là.

Và anh cũng biết cảm giác là thế nào nữa, khi chuyện như thế này bị phanh phui, chúng xuất đầu lộ diện theo trình tự buồn cười, và thường là anh ở trong tình trạng không được thích hợp cho lắm để mà lắng nghe. Tôi ngồi đấy, hai đầu gối bật lên bật xuống như mũi máy khoan, cắn chặt môi, và lắng nghe. Trước đấy, lúc chiều gã Ossie rạng rỡ từ London hạ cánh về nhà. Đã có một cuộc đối mặt nói cho ra nhẽ - Martina biết, thực ra cô đã biết hai năm nay rồi. Chuyện có thể nhận biết được. Có thể ngửi thấy được. Ossie thú nhận. Selina, đứa bé, cái bẫy. Ossie nổi giận, rất giận, bị ngăn trở, bị phá hoại. Hắn tí nữa thì *đánh* cô, thằng chó đẻ ấy. Hắn suýt chút là đánh *cô*. Cha chả, nếu mà tôi có từng... Martina bảo rằng suốt cả đời cô vẫn mong có con, ngay từ khi cô còn là đứa con nít. Ossie không muốn có chúng, con cái ấy, nhưng hắn đã làm tròn bổn phận, hay chí ít là đã cố. Họ đã *cố* cả năm năm nay rồi. Họ đã cùng nhau nắm tay ngồi trong phòng đợi của khoa nghiên cứu. Họ đã uống hàng loạt thứ thuốc nặng diệu kỳ. Hắn đã chắt ra ống nghiệm và đi loanh quanh trong nhà với cây nhiệt kế nhét hậu môn. Chẳng được gì, không con cái gì cả. Không tương hợp... Mà Martina thì có cả đống tiền. Toàn bộ số tiền ấy, mọi lúc. Ossie kiếm được cả

mớ tiền rất tài - và dĩ nhiên là rất nhiều: tại sao anh phải phung phí ngày giờ của mình để mua và bán tiền, nếu không phải vì tiền cơ chứ? Nhưng hắn không có tiền mặt *thật sự*, mọi thứ cứ đắm mình trong đấy bất khả xâm phạm và chẳng bao giờ bỏ đi. Thế là Martina đá đít hắn đi. Ngay chiều nay. Không có gì giải phóng cho phụ nữ hơn là tiền. Anh muốn quan sát họ chứ, khi họ có tiền ấy... Tay vẫn còn ở trong tay tôi (và lác đác vài người ngồi tầng dưới bắt đầu từ quầy bar quay trở lại ngăn ghế của mình), Martina cảm ơn tôi đã làm bạn cùng cô. Cô biết ơn cái gọi là sự vô tư không vụ lợi của tôi. Cô ca ngợi sự im lặng đàn ông của tôi về phần Selina trong câu chuyện. Cô cảm thấy mình có thể thổ lộ với tôi tất cả những chuyện này, cô bảo (đến giờ thì tiếng chuông đầu tiên reo lên, tiếng còi ti toe, và áo vest áo váy nối nhau nhanh nhảu đi qua chúng tôi), bởi vì cô nhận ra, khi tối nay tôi ngồi ngoài đây cạnh cô, rằng cả tôi cũng đau lòng và mang nỗi đau đặc biệt của kẻ bị lừa dối, sự im lặng của kẻ gánh chịu... Đấy, anh thấy chưa? Chỉ là con người, theo mọi lẽ. Tôi nhìn xuống những móng tay của Martina và nhận ra chúng đã bị gặm nhấm và tả tơi đến thế nào. Nỗi đau của con người đã lan tỏa đến tận những đầu ngón tay của cô, nhưng tôi chưa bao giờ nhận ra, không thực sự nhận ra.

"Martina này," tôi bảo. "Này em. Anh..."

"Sắp bắt đầu rồi."

"Anh phải đi *vệ sinh*."

"Không còn thời gian đâu. Cứ đi đi. Nhanh lên."

"Ở đâu chứ?"

"Kia kìa."

"Anh không thể. Chỉ dành cho người tàn tật thôi."

"Cứ đi đi. Vào trong đó đi."

Hai phút sau tôi bước ra ngoài và chúng tôi lao trở về chỗ của mình.

"Giờ anh đã ổn chưa?" Martina hỏi khi chúng tôi yên vị. "Anh trông rã rời lắm."

"Không đâu anh ổn mà," tôi đáp. Nhưng thực ra không phải vậy.

Tôi rã rời thật. Tôi đã không thể cởi được cái thắt lưng khốn nạn ấy ra. Chúa ơi, chiếc thắt lưng ấy có từng là một ý

tưởng tồi không cơ chứ. Dưới ánh mắt hóm hỉnh khinh bỉ của tay tiếp viên tôi đã cà nhắc đã văng tục đã vặn vẹo. Cuối cùng thì tôi chỉ kéo căng thêm mối thòng lọng quanh quả dưa nóng đỏ trong ruột mình. Martina từ bên ngoài gọi với vào và chỉ dừng lại để lau nước mắt cho tôi khi tôi bỏ lỡ vận may của mình mà quay trở qua cửa.

Màn rẽ ra, và câu chuyện cũ lại bắt đầu từ đầu.

Cơn đau rất nhẫn nại nhưng ngay cả cơn đau cũng thi thoảng phát chán và muốn thử làm trò khác. Ngay cả cơn đau cũng phát cáu, và thèm có sự đa dạng. Cơn đau không phải khi nào cũng muốn đi loanh quanh làm đau người ta. Sau chừng một tiếng đồng hồ thì tôi đã chuyển lên tầm mức vô tư, tự kỷ ám thị, phi trọng lực: nó nhắc cho tôi nhớ, mơ hồ, đến những trạng thái làm ngưng tính nóng giận của Phật tử mà tôi được cảm nghiệm thoáng qua khi để ý thấy (hay khi đang được báo cho biết giá trên trời) thêm vài hỏng hóc nghiêm trọng của chiếc Fiasco. Tôi có thể hứng chịu một trò đùa, tôi nghĩ thế, ngay cả khi trò đùa ấy là cuộc đời mình, là chính mình. Bản thân tôi, nhiều khi tôi thấy mình như một trận cười bể bụng. Nhưng nó đang dần loãng đi, trò đùa này ấy, cũng như bao thứ khác. Khi tôi nhận ra cuộc đời mình đã có vóc dáng hình dạng, thì tôi là người đầu tiên cười ré lên. Vui tệ, tôi nghĩ. Vóc dáng hình dạng của cuộc đời dường như khôi hài, cho đến khi chúng cho ta cảm giác như cạm bẫy hay lời nguyền, thứ hủy hoại, tật nguyền đến dã man. Có lẽ tất cả chúng ta đều tàn tật - hay là *khuyết tật*, như ở đây người ta hay gọi. Tôi tàn tật đấy. Tôi bị khuyết tật và khuyết tật đã thắng. Miễn tranh luận. Tôi là kẻ tàn tật trong từng chi tiết, trong giới hạn lang thang của mình. Tôi là thằng rụng tóc, thằng bụng phệ, thằng răng lợi có tật. Tôi mắc chứng rối loạn tim mạch. Tôi chẳng hiểu biết gì sất. Tôi yếu ớt, dâm ô, thảm bại, nhút nhát. Tôi cần một chiều kích mới. Tôi mệt mỏi vì cứ phải làm trò hề... Và giờ đây, khi chuyện trên sân khấu đang càng gần đến hồi kết, khi tôi đang đấu võ để đẩy cơn đau dồn nén của mình vào góc khuất phục (ô, cái bụng này đầy những nỗi tra tấn dịu dàng), tôi nghe thấy tiếng người phụ nữ van xin được tha thứ, một mình, bằng cái giọng thừa nhận hết mọi

mối hiểm nguy và mê đắm do thân xác gây nên. *"Otello ôi?" ..."Sì..."*[1] A, tha thứ cho cô ta cho rồi, vì Chúa. Có vài con nhỏ, vài người, bọn họ chỉ là kẻ sống đời hai mặt. Một mặt thì không đủ! Họ cần phải có hai cơ! Làm khó cô ta một chút, được thôi, dạy cho cô ta bài học, ly dị cô ta đi, nhưng đừng có, đừng có... Giờ hắn ta đang ôm chiếc gối. Tôi chịu không thể xem được. Một bi kịch, một bi kịch khốn nạn! Đừng có giết cô ta, chỉ vì *bản chất* của cô ta, tôi nghĩ, với nỗi khẩn khoản chùng lắng đến nỗi nhu cầu đi tè của tôi lại tiếp tục nổi dậy và phần chương trình còn lại, trong mắt tôi, chỉ là cơn mưa a xít.

* * *

"Anh sẽ đưa em đến thang máy chứ?" cô hỏi, và tôi đáp, "Dĩ nhiên rồi."

Martina gõ guốc lộp cộp đi lên mấy bậc cấp và băng qua sảnh. Tôi theo sau, bước thong thả. Tôi cảm thấy như... thôi, có chối cũng chẳng ích gì - tôi cảm thấy hạnh phúc đến đau đớn. Trong suốt cả năm sáu bận khán giả vỗ tay mời diễn viên ra tôi đã cho Martina biết về rắc rối của tôi và, trong một khoảnh khắc thân mật vui vẻ, cô giúp tôi cởi bỏ khăn thắt lưng trước khi thả tôi đi vào nhà vệ sinh cho người còn đi được hai chân đầu tiên mà chúng tôi tìm thấy. Nước tiểu thì vẫn tái nhợt không có gì phải chê trách, chứ không mang màu đỏ bốc mùi hay động mạch đã hóa đen như tôi đã e sợ. Sau đấy chúng tôi băng qua con phố và ngồi uống ẩm dưới hầm bar trong một khách sạn cũ kĩ, và cùng cười cợt bộ quần áo của tôi, rồi nói chuyện thẳng thắn khuấy đảo về Selina và Ossie, Ossie và Selina. Rồi chúng tôi tránh xa đám taxi đang chen vai nhau mà đi bộ dọc hết phần cuối đại lộ 8, đi qua phố 23, qua khu Chelsea, không hề thấy cắn rứt.

"Mai gặp nhé?" tôi hỏi.

Thang máy xịch đến và cánh cửa tách mở.

"Ừ, nhưng em phải *làm* gì với anh đây chứ?"

---

1. Tiếng Ý: Vâng.

"Đừng làm gì cả."

Nụ cười của Martina trông dí dỏm hay khoan dung hay đơn thuần chỉ là thân tình, nhưng đồng thời cũng ấm áp, miệng mở rộng, và rất dạt dào. Tôi uể oải tiến tới. Cô bước thụt lùi vào trong thang máy và ngừng lại giữ nguyên vị trí. Tôi uể oải tiến tới. Giờ không bao giờ được ngừng lại. Và khi khuôn mặt cô đột nhiên hiện lên vẻ kinh hoàng thì ý nghĩ đầu tiên của tôi là - *cô này đang phản ứng thái quá, chắc chắn là thế rồi. Tôi đâu có tệ đến thế*. Nhưng rồi tôi cảm nhận được một khuôn ngực cứng cáp áp lên lưng mình và nghe thấy cánh cửa giật đóng lại: và thế là giờ có cả thảy ba người chúng tôi trong khoang thang máy đang đi lên. Tôi thận trọng quay lại. Một thằng nhóc da đen to lớn, cỡ tuổi Felix, không, phải là lớn hơn, cao hơn, đang run rẩy, hai tay cầm một con dao to bản, dài cỡ hai mươi mấy phân.

A, vậy là nó xảy đến rồi đây. Thực sự xảy đến rồi đây. Chúng tôi tất cả đang có mặt ở đây và chuyện ấy xảy đến. Giờ thì sao nào? Con dao, con dao loang loáng, đấy là thứ nghiêm trọng. Chỉ có nó là nghiêm trọng.

"Được rồi nhóc," tôi bảo. Bây giờ đến phiên tôi. "Cậu có vấn đề gì à?"

"Im đi," Martina gắt.

"Tầng mấy. *Tầng. Số tầng.*"

"Tầng bảy," cô bảo. "Tầng trên cùng."

Thằng nhóc xòe bàn tay trái vỗ vào nút bấm. Khoang thang máy chững lại, đoạn di chuyển tiếp.

"Tiền," Martina Twain bảo. "Cậu muốn tiền. Tôi sẽ đưa cho cậu. Trong ví tôi có bảy mươi đô kìa. Cậu cứ lấy hết đi."

Cô chìa túi xách có quai đeo cho thằng nhóc. Cô giơ bàn tay còn lại lên. Không có sợi dây nào. Đấy, cô nói, tôi bày ra trước mặt cho cậu đây. Thang máy lắc nhẹ đi lên.

Martina bảo tôi, "Đưa cho thằng bé hết tiền đi. Ngay nào."

"Tại sao chứ?"

"Đưa *cho* nó đi."

Và gương mặt cô mang vẻ ngạo mạn hay giận dữ, toàn bộ tính khí lộ rõ trong mắt cô. Trong một chốc gương mặt ấy mới xấu xí làm sao, thế rồi tôi nhận ra mình chẳng còn cách nào khác ngoài bất tuân.

"Chờ đã nào," tôi bảo. "Nó còn chưa đòi tiền kia mà."

Thang máy dừng lại và thằng nhãi kéo cửa ra. Thuận theo một con dao giơ lên ngoắc ra hiệu, Martina buộc phải dẫn đường đi đến căn hộ của mình.

"Trong này chẳng có gì đâu. Cầm lấy tiền đi. Làm ơn. Tôi hứa, tôi thề chúng tôi sẽ không làm gì cả. Chỉ việc cầm lấy tiền mà đi đi cho."

Chúa tôi, tôi nghĩ, đây là phúc lợi tội lỗi. Con người ta sống yên ổn với tiền của mình, nhưng khi có ai đó thật thiếu thốn xuất hiện, mang theo một con dao to, thì người ta mới lóe ra những ý tưởng mới mẻ về việc phân phối của cải.

"Mở ra," thằng nhãi ra lệnh, chĩa mũi dao vào cánh cửa.

Martina vừa lắc lắc chùm chìa khóa vừa khóc nấc lên. Tốt, tôi nghĩ. Cửa nhà cô tùm lum khóa. Để ngăn bọn chúng vào. Tôi quay lại. Chuyện gì nữa đây? Chúng tôi chẳng biết. Nó cũng chẳng biết đâu, có lẽ là thế, chưa biết đâu. Thằng nhãi đứng đấy run run căng thẳng trong thế sẵn sàng, dây thần kinh dựng đứng, con dao chó chết trong tay nó loang loáng dưới ánh đèn. Phải, mọi thứ đều đang run lập cập. Martina lóng ngóng. Từ đâu trong nhà vọng ra tiếng sủa lo lắng, tiếng thở dài lao xao. Thằng nhóc gồng mình lên nhưng chẳng thể căng hơn vì nãy giờ đã căng hết cỡ rồi. Và khi đưa mắt liếc ngang sang cánh cửa tôi nghĩ *mẹ nó chứ* rồi vả một nắm đấm tướng ngang quai hàm của thằng nhãi.

Trong khoảng mươi giây mơ màng, không có chuyện gì xảy đến. Thằng nhãi đứng đấy nhìn chằm chặp vào tôi, chơ vơ, không tin nổi. Oáp! Tôi nghĩ: mình chẳng còn được sức mạnh như xưa nữa. Tấn công nó là một trong những ý tưởng dở tệ nhất mà tôi từng có. Giờ thì nó sẽ làm chuyện nó thích làm với Martina - phải rồi, sau khi khua khuấng dao vào mặt tôi. Nhưng rồi, sau quãng ngừng, sau đoạn yên ắng dài dặc đến phát bực kia, thằng nhãi té gập nghiêng người vào tường, còn tôi cũng ở ngay đấy, tôi đang chờ sẵn để ra tay, tung thêm một cú đấm vào ngay tim nó. Đầu nó gục xuống, con dao loang loáng vẫn còn đung đưa. Tôi lùi lại nhưng rồi lại xông tới, sức nặng toàn thân đâm bổ vào theo góc chuẩn xác và nâng cái đầu gối to tướng nung núc lên thúc về phía bản mặt mâm tơ hơ của nó.

Khi đánh nhau, anh thực sự muốn thể hiện đặc biệt rõ ràng tới đối thủ rằng hắn đang trên đà thua. Cũng giống như trong mọi môn thể thao, tinh thần hăng say và thái độ đúng đắn là điều kiện sống còn - và cũng chỉ là nhất thời. Tinh thần hăng say và thái độ đúng đắn có thể biến mất chỉ trong nửa giây ngắn ngủi như là, ví dụ nhé, khi mũi anh bất ngờ thụt vào trong sọ. Anh sẽ phải mất hàng tuần hàng tháng để bình phục sau chuyện đó và quay lại trạng thái muốn đánh nhau lần nữa - nhưng anh chỉ còn nửa giây nữa để ra tay. Đến khi ấy, hai ngón tay hôi thối đã xỉa vào hai mắt anh và một cái trán rỗ đã lao ra như cục gạch dập vào răng anh rồi.

Thế là sau khi tống gối vào mặt nó tôi lại đấm vào hai hòn và húc đầu vào môi trên nó. Hai quả thoi thế là thằng nhãi gọn gàng trượt xuống tường. Giờ tôi đang thao tác theo cơ chế tự động, chuẩn bị đá. Thêm một điều khác về đánh nhau là - đúng ra là một trong những nét bồi hoàn ít ỏi trong đánh đấm - nếu như anh hạ được đối phương té ngửa ra rồi thì ít nhất anh có thể từ từ bình tâm không gì phải vội tung ra vài cú đá. Tôi đá nó một hai cú thăm dò rồi thì cảm thấy một cú chọc vào vai và một cú giật tóc. Ôi, không phải đánh thêm một vụ nữa chứ, tôi thầm than, và quay lại thì đối mặt với cô.

"Anh dừng ngay đi."

Tôi nhìn xuống, thở hồng hộc, định thần lại. Thằng nhãi rõ là đã chèm nhẹp rồi, nằm co quắp, dao rớt khỏi tay, hai chân mang giày thể thao rúm ró run rẩy mắc vào nhau. "Được rồi," tôi bảo. "Gọi cho cảnh sát đi."

"Anh suýt chút làm cả hai bị giết đấy. Anh có hiểu không hả?"

"Hả?" Tôi trừng mắt nhìn cô. Từ nãy hẳn cô đã muốn kiểm soát toàn bộ chuyện này. Cô đã mong là cá tính mạnh mẽ của mình sẽ giúp giải quyết mọi chuyện. Không cần đến sự can thiệp dã man của tôi, chẳng cần chút nào. "Ồ phải nhỉ?" tôi nói. "Ý em là *hắn* suýt chút giết chết hai chúng ta thì có."

"Anh chỉ việc đưa tiền cho bọn chúng thì chúng sẽ bỏ đi ngay thôi mà."

"Thế em không nghe thấy à? Tiền bạc bây giờ không còn đủ nữa. Chúng muốn trả thù. Em không thể cứ đưa tiền cho chúng

là xong chuyện. Chúng sẽ lấy hết tiền rồi còn làm thịt em nữa."

Lúc này thằng nhãi cục cựa cố ưỡn người lên. Theo phản xạ tôi quay sang đạp một cú lơ đãng vào mông nó.

"Anh là một thằng khốn bạo lực phải không nào?"

"Phải còn em là một con hợm mình khốn nạn."

"Hợm mình ư?"

"*Để sau đi*. Giờ gọi cho cảnh sát nào. Làm đi."

Cô mở cửa bằng chùm chìa khóa loảng xoảng. Tôi áp hai lòng bàn tay vào tường... Hai mắt thằng nhãi mở ra. Con dao cách đấy không xa lắm nhưng thằng nhãi đã cố hết sức rồi. Nó không còn là đối thủ nữa, không phải tối nay.

"Mày có một mình à?" tôi hỏi nó. Thằng nhãi buồn rầu gật đầu, tôi cũng gật theo. Lượng adrenalin hay năng lượng đánh đấm trong cơ thể tôi đã đặc quánh lại và tôi còn cảm nhận được trọng lượng đang níu lấy xương mình. Anh có thể đánh thắng một trận, có thể thắng thật dễ dàng, nhưng ở vào đoạn đời này của tôi anh sẽ không thể thắng oanh liệt lắm... Tôi nhìn chằm chằm xuống thằng nhãi suốt một lúc lâu, nhìn xuống gương mặt bại trận đẫm nước mắt của nó. Thằng này còn quá trẻ và quá mềm yếu không thích hợp cho loại công việc này. Mà nghĩ lại tôi cũng thấy ngạc nhiên không hiểu sao ban đầu nó dám chọn tấn công chúng tôi. Trông nó không đến nỗi say thuốc hay tuyệt vọng đến thế. Nhưng có lẽ là Martina và tôi trông cũng chẳng đáng gờm là mấy - một cô gái cao ráo nhưng vai mảnh, phải, còn tay bạn trai, là Thằng Hề Bozo. Tôi giật phắt chiếc nơ con bướm. Rồi Bóng Râm nhảy cà tưng ra ngoài hành lang. Nó chào tôi rồi, đầu cứ lắc lư như đầu con rối, nó đến xem xét anh bạn của chúng tôi đang nằm dài dưới sàn. Sau khi đã cân nhắc nhiều tùy chọn khác nhau, Bóng Râm liếm thằng nhãi một cái rõ lâu qua miệng. Rõ ràng thằng nhóc chẳng thiết gì điều này, thêm một yếu tố hạ nhục trong một đêm ê chề.

Martina quay lại. Cô đứng cúi người nhìn xuống thằng nhóc trong dáng bộ gọn gàng tề chỉnh mà phụ nữ thường sử dụng khi săm soi hoa cỏ hay xe nôi của nhau.

"Cậu không sao chứ? Nó không sao chứ?"

"Không sao. Thế người ta có nói mất bao lâu mới tới được đây không?"

"Hôm nay là tối thứ Sáu mà."

Chúng tôi nhìn xuống và thằng nhóc nhìn lên. Tôi đổi chân trụ và trong một thoáng thằng nhãi nhăn nhó tôi nhìn thấy hàm răng thằng này còn lâu mới giống kiểu răng hoàn hảo của dân da đen, răng nó lốm đốm đen và được bọc vàng. Làm dân da đen ở New York anh hẳn phải có nhiều điều rắc rối, nhưng thường thì chi phí cho răng cỏ không phải là một trong những rắc rối ấy. Rủi quá. Như là chuyện béo mà không có vú mà vài cô mắc phải. Xui xẻo. Thậm xui xẻo.

"Hãy để cho tôi đi," thằng nhãi nói.

Tôi phải cười vào chuyện này thôi. "Hê, còn lâu anh bạn ạ. Mày đấy, mày vừa mới chĩa dao vào mặt tao cơ mà. Xe cảnh sát đang trên đường đến đây thế mà mày muốn tao thả mày ư - mày nghĩ tao là loại người gì thế hử, người theo chủ nghĩa tự do à? Mà mày hãy nhìn lại mình đi. Tối nay mày sẽ chẳng đi đâu cả bạn hiền. Em có tin nổi thằng này không chứ?" tôi vừa hỏi vừa quay sang đối mặt Martina.

* * *

Những gì người ta bảo đúng thật: hành nghề trấn lột ở New York, ấy là một trò lắm rủi ro. Có những mối nguy hại cho sức khỏe và sự bất tiện và vướng víu với luật pháp. Ngoài tất thảy những điều khác thì nó hóa ra còn tốn kém nữa.

Tôi chật vật lắm mới dựng được thằng nhỏ đứng dậy. Rồi tôi nai lưng lôi nó vào thang máy. Trên đường đi xuống, thang máy dừng lại và một bà già cùng con chó xù vào chung buồng với chúng tôi một cách kỳ quái và đi cùng trong ba tầng cuối cùng. Tôi không nghĩ là bà này có để ý thấy gì đâu. Có lẽ nếu ở New York mà anh để ý quá nhiều thì anh chẳng thành bà già được. Anh chỉ đứng đó, khoác vào vẻ mặt của con chó xù. Ba người khập khiễng sát cánh bên nhau băng qua sảnh, chúng tôi nghe thấy tiếng còi hụ khò khè khùng khục, và tôi bảo với Martina - "Chúng ta thẳng thắn nhé. Nếu họ đã đến ngoài kia rồi thì anh sẽ đá vào đít thằng này và giao nó cho cảnh sát. Không lộn xộn gì hết. Được chưa?"

Cô đứng bên ngoài, thử kiểm tra âm thanh sùng sục của

những tiếng thì thào băng qua đường. Tôi đi đến chỗ cô, tải theo cái thân hình lềnh kềnh, ùng ục. Dưới đại lộ 7 này người ta vẫn bu quanh những tiệm thức ăn mở cửa qua đêm và quanh những cửa treo báo khiêu dâm của tiệm bán thuốc lá. Hai con chó săn thỏ bước tung tăng, phấn khích vì được đi chơi đêm trong khu Manhattan nóng bỏng, nhảy cẫng lên vượt qua chúng tôi, giật căng dây từ người dắt chúng. Tôi nhìn trái, tôi nhìn phải, tôi nhìn sang bên kia đường. Nhưng tôi chẳng thấy cái quỷ gì ngoài một người đàn bà, tóc vàng hoe, đứng tựa vào cột đèn với một điếu thuốc giơ lên, dáng đứng của bà ta là dáng đứng quen thuộc toát lên vẻ thách thức và trách móc.

Tôi liệng thằng nhãi trên vai xuống và bảo, "Thôi - phắn đi." Nhưng tối nay thằng nhóc đã bị tẩn nhiều rồi. Nói thật, thằng này chẳng có tương lai, chẳng có tí tương lai nào trong trò chơi luật-pháp-và-trật-tự này.

"Giúp nó đi."

"Thì anh đang cố đây." Giá mà chúng tôi có thể đưa thằng nhóc này sang đại lộ 8, tôi tự nhủ, thì nó có thể nằm dài trong ô cửa hay trong vũng sình cũng chẳng ai nhận ra điều khác biệt. "Giúp anh đi nào."

Một chiếc taxi mỏi mệt đang chầm chậm chạy vào con phố. Nó đang quan sát chúng tôi, như một con rồng cáu kỉnh, những con mắt vàng khè giờ già cỗi đã trở nên thận trọng. Martina nhảy đến, và tôi chạy ba chân đua theo sau cô khi chiếc taxi chạy chậm hơn, rồi dừng lại. Gã tài xế da đen đồi mồi nhìn ra chúng tôi vẻ thông hiểu.

"Anh sẽ chở cậu này chứ?" Martina hỏi gã vẻ tin cẩn.

"Nó ốm à?"

"Không nó chẳng sao cả," tôi nói. "Đây là hai mươi đô này. Cứ..." Tôi cho tay vào túi và đổi tư thế đứng. Thằng nhóc lại gục xuống.

"Không chở đâu," gã tài xế đáp. Nhưng gã chẳng chạy đi. Thực ra dường như gã sắp sửa ngủ gục đến nơi. Chiếc taxi là nhà của gã khi xa nhà. Gã trông như thể bị nêm chặt vào ghế trước suốt hai mươi năm qua.

"Tôi sẽ trả gấp đôi," tôi nói.

"Đã bảo là không chở đâu mà lại."

"Thằng nhóc là người anh em mà, phải không nào, mẹ kiếp. Nó là một trong số bọn các anh mà."

"Chẳng phải việc của tôi."

"Thôi được," tôi bảo Martina, "vậy thì cảnh sát cứ bắt nó. Bọn họ sẽ làm thế không công. Anh quyết định rồi."

Thêm những tiếng còi hụ chạy về phía chúng tôi, cách chúng tôi chừng hai ba ngã tư. Tôi còn nhìn thấy ánh đèn nhấp nhoáng vùn vụt trên không trung phía trên phố Christopher. Đến lúc này gã tài xế mới nói ra chiều đăm chiêu, "Trông có vẻ như hai người rất muốn tống thằng này đi thật nhanh. Hai người đã gọi cho cảnh sát đến bắt nó, thế rồi lại thay đổi quyết định hay sao đó. Trông như tôi mà nán lại đây thì hai người phải giải thích nhiều lắm đấy."

Bản năng của tôi, đến thời điểm này, là chính tôi phải bỏ chạy đi cho rồi. Nhưng với một động tác nhẹ nhàng đưa cùi chỏ đung đưa ra sau gã tài xế taxi đã mở cửa bên ghế hành khách, và ngước nhìn tôi nhoẻn cười ngái ngủ.

"Còn ông đấy thưa ông," gã bảo, "chung quy lại thì tôi bảo ông cất mẹ tiền ông đi. Nhưng ông phải đưa cho tôi năm mươi đô đấy nhé. Cộng thêm hai mươi đô cho anh bạn ghế sau kia. Phí taxi ấy mà."

Cuối cùng thì chúng tôi chia nhau trả, tôi và Martina. Cô cố giành trả hết - nhưng rồi tôi cũng giành trả, vì lý do nào đấy, chắc là do gene di truyền. Dầu gì thì cô đã trả cho vé coi Otello rồi. Nhưng cô giàu có mà, nhớ không? Nửa đường bước lên các bậc cấp tôi khoác tay Martina. Con mụ tóc vàng hoe vẫn đứng theo dõi. Đóng khung giữa cột đèn và lá cây, mụ ta giơ cây diêm lên châm thêm điếu thuốc, mạng che mặt hơi nhấc lên, hai vai rụt vào. Tối nay khi đứng đấy, mụ ta không có vẻ điên khùng nữa, tôi nghĩ. Mụ ta trông có vẻ kiềm chế được sự kỳ quặc của mình.

"Thấy con mụ đằng kia không?" tôi hỏi. "Lâu nay mụ ta theo dõi anh đấy. Đi theo anh hằng đêm."

"Đấy có phải là bà nào đâu," Martina nhanh nhảu đáp.

"Hử?"

"Nhìn hai tay bà ta kìa. Rồi mắt cá, rồi hai vai nữa."

Tôi nhìn... Hai bắp chân mảnh khảnh nhưng không thoai thoải gắn vào hai bàn chân, ngay điểm tiếp xúc với cổ chân không

có đường cong nào. Hai vai dày cộm. Lưng dày. Chúa ơi, phải rồi. Nhìn hai bàn tay kìa - không phải là tay phụ nữ. Chúng là hai mái chèo thủ dâm to bè. Lúc này mụ tóc vàng đứng thẳng lại khi bị chúng tôi nhìn chằm chằm. Tôi không biết trong mình còn bao nhiêu sức đánh đấm nhưng bắt đầu vừa bước xuống bậc cấp vừa quát, "Ê thằng bóng! Ê - thằng-không-phải-đàn-ông!"

Dáng người kia thối lui lại với cái vẻ hoang mang lưỡng lự mà tôi thấy dường như chỉ là của phụ nữ - nhưng liệu *một người phụ nữ* có thối lui như thế không chứ?

"Coi nào, người anh em, ta nói chuyện nào," tôi cất tiếng, giọng sặc mùi đấm đá (gần thành từng tiếng, hối hả, hăm hở). "Ê - thằng mặc váy!"

Không, mụ ta không thích thế chút nào. Rồi khi tôi bước tiếp qua đường, cách đấy chừng năm mét, thì mụ ta nhanh nhẹn tháo giày ra khỏi chân, cúi xuống lượm giày lên, rồi với một tay túm váy, mụ ta bỏ chạy thật nhanh và có chủ đích về phía đại lộ 7. Tôi đứng đấy nhìn theo hắn chạy.

"Anh làm thế làm gì cơ chứ?" Martina hỏi khi tôi quay lại. "Anh làm cô ta tự ái đấy."

Giả thuyết của tôi là - chúng ta không thực sự đi sâu tìm hiểu lòng dạ người khác, ngay cả khi chúng ta nghĩ mình làm vậy. Hầu như chúng ta không bao giờ đi sâu vào rồi lôi họ ra. Chúng ta chỉ đứng ngoài miệng hang, quẹt cây diêm, và nhanh gọn hỏi xem có ai trong ấy không.

Tôi đứng một mình trên phố mà trấn an đám cảnh sát đẫy đà. Tôi phải chờ thật lâu. Chiếc xe cảnh sát lúc nãy đã làm tôi hoảng thực ra là đang chạy việc khác, có vẻ như là một vụ xích mích hay ra tay tàn độc của đám lại cái trên phố Gay. Một trong những trò chơi chữ dở tệ của Manhattan, một câu chuyện tếu vô duyên Manhattan kể ra. "Anh biết không John," có lần trong mấy buổi diễn tập Butch Beausoleil đã nói, gương mặt rạng ngời vẻ tự tán thưởng đầy ngạc nhiên, "em không thể nghĩ ra vì sao họ lại gọi là *gay*. Bọn họ đều trông buồn thiu cả lũ!"[1] Đúng thật,

1. Chơi chữ: *gay* vừa có nghĩa là vui vẻ, vừa chỉ dân đồng tính.

tôi nghĩ. Ngu bỏ mẹ. Fielding nói đúng. Rồi một chiếc xe cảnh sát khác và một chiếc xe cứu thương theo sau, một người đàn ông mặc áo thun vấy máu im lặng chạy đi, một người sưng vù nằm trên cáng cứu thương và một bàn tay co quắp thất thểu vẫy chào tạm biệt trên con phố tối đen sần sùi. Martina xuất hiện trong chốc lát, dẫn theo Bóng Râm, một ly đá đầy scotch, và chiếc chìa khóa. Người phụ nữ già và con chó xù cũng quay trở lại. "Chào buổi tối," bà ta lên tiếng. "Chào buổi tối," tôi đáp lại, rõ ra vẻ hàng xóm quen biết lắm... Những con lợn của tôi, khi họ chường mặt đến, kiểm soát họ chẳng là vấn đề gì. Họ được thỏa mãn ngay ấy mà. "Tôi túm được nó nhưng nó vùng bỏ chạy." Tôi nghĩ đám cảnh sát ghi chú lại về tôi như là một tay bệnh hoạn bị kế hoạch dâm dục của mình phản lại, bởi mớ trang phục này chứ còn sao nữa. "Tôi đập nó nhưng nó vùng bỏ chạy," tôi giải thích. "Vâng, chắc là ông chưa đập nó *đủ mạnh*"... Tôi nhận ra, Martina đã sắp chỗ ngủ cho tôi trên chiếc sofa ngoài phòng khách. Tôi cởi quần áo, rồi nằm đấy chu du trong một lúc lâu. Những âm thanh vọng xuống từ họng ống khói. Tôi nghe thấy tiếng nức nở, tiếng niềm đau được mở tung tháo gỡ, khi tiếng hơi thở nghe sệt dày như chất lỏng, kẻ khóc than đang nghèn nghẹt trong cuộc tự sát bằng gối của cô. Nỗi khổ đau tự nó không màng đến cung bậc của những nỗi khổ đau khác. Khổ đau không có ý thức cộng đồng. Nó đâu có bà con gì, phải không nào. Tôi không thể nào là người duy nhất để ý thấy điều ấy. Bất cứ là ai đã nói câu này ra trước nhất - họ có thêm gì để nói nữa không? Nước mắt khóc than có thể kéo dài đến vĩnh hằng nhưng tôi thì không thể. Tôi quấn mình trong tấm khăn trải giường và leo lên cầu thang như một bóng ma. Tôi mở cửa vào căn phòng bệnh hoạn. Bóng Râm đang nằm trong tay cô, duỗi mình vươn vai, đau khổ chịu đựng - trong một thoáng nó trông giống con người, được thăng hạng, bị mắc kẹt trong một bản chất khác. Nhưng chẳng mấy chốc sau nó tụt xuống sàn, run rẩy vì được giải thoát, rồi bò qua tôi đi vào hành lang, trông có vẻ hài lòng, vì một Người Phàm đúng tiêu chuẩn đã đến tiếp quản. Không có chuyện gì xảy ra, vậy mà chuyện này lại xảy ra. Tôi cầm lấy tay cô. Ôm lấy vai cô. Tôi đưa những đầu ngón tay vuốt ve cổ cô để cô thiếp ngủ. Tôi có thể làm những chuyện mà Bóng Râm không làm được. Tôi nằm

xuống bên cạnh cô trong cái ổ ấm hơi chó, dưới một mái ngói mưa rơi tí tách vọng đến tai tôi như những tiếng vỗ tay xa xăm. Ôi Chúa ôi, tôi thầm nghĩ, lòng hãi sợ, cuộc đời tôi có thể biến đổi lớn lao đây. Chiếm lấy họ khi họ đang khóc. Quây lấy họ khi họ đang khóc. Họ yếu đuối và nguyên sơ và không thể nào ngăn cách anh mãi được.

* * *

Tôi đã gầm rú ào ạt, đã phóng như tên lửa với vận tốc nhanh đến phát bệnh xuyên qua thời gian của mình, phá vỡ mọi giới hạn, giới hạn về thời gian, giới hạn tốc độ, giới hạn đô thị, vượt qua đèn đỏ và cua cắt đầu xe, nốc cạn hết xăng và đốt rụi cả lốp, mắt trừng trừng nhìn qua kính chắn gió bẩn thỉu trong khi nắm tay đè gí lên còi xe. Tôi chính là con tàu bỏ trốn mà ban đêm thường gào thét chạy vượt qua anh. Mặc dù đang chẳng phóng đến nơi nào cụ thể nhưng tôi đã đâm sầm vào đoạn sau cuối của đời mình mà mù tịt mục đích. Tôi đã nhắm mắt nhắm mũi lao đi mà sống trong nhịp điệu tuyệt vọng. Giờ đây tôi muốn đi chậm lại, để nhìn ngắm quang cảnh xung quanh, để ghé lại một hai trạm dừng. Tôi muốn vài dấu chấm phẩy. Có lẽ Martina sẽ là chân phanh vĩ đại của tôi... *Tôi* không thể thay đổi, nhưng biết đâu cuộc đời tôi lại có thể. Biết đâu sự gần gụi đơn thuần có thể làm điều đó cho tôi. Có lẽ tôi chỉ cứ việc thư thái ngồi xuống, với ly rượu trên tay, còn thì để cho cuộc đời mình giải quyết mọi chuyện.

Tôi mở mắt và theo dõi những ấn tượng tựu hình... cửa sổ rũ màn, viền quanh cửa xanh xanh vì ánh bình minh, những gáy sách trên kệ đầu giường ngủ, một bình hoa trên bệ lò sưởi bên trên lửa ga lấm tấm, rất thích hợp cho những lần tắm táp lẫn cho mùa đông, chiếc bàn phấn nho nhỏ kê tấm gương gờ nổi và những vật dụng tuyền thiết yếu của tầng lớp phụ nữ. Những chi tiết lẫn bí tích, những thông lệ không gây ra tổn thất nào. Tuổi trưởng thành rồi sẽ khoác vào hình dạng này đây. Rồi sẽ phải thích ngủ, phải thích sữa, phải thích những điều trung dung. Không khí và nước, chứ không phải đất và lửa... Tôi quay trên trục của mình: chỉ là một mẩu giấy nhắn, bằng nét chữ

mạnh mẽ mảnh mai của cô. Cô đã dậy sớm, người trưởng thành vẫn vậy, và sẽ đi vắng cả ngày. Lúc nào đi, tôi nhớ kiểm cho chắc xem cửa đã khóa cẩn thận chưa. Tối nay cô ấy có thể gặp tôi không. Yêu mến, Martina.

Sau khi sử dụng toa lét, và sử dụng một cách tiết kiệm, tôi trần truồng thong thả đi xuống cầu thang. Bóng Râm đang lơ mơ ngủ dưới rầm nhà lấm tấm nắng. Con chó phẩy đuôi uể oải nhận ra tôi, như với người bằng vai bằng vế - ê chào nhé ông. Tôi bắt đầu ráp lại bộ vest thuê. Dưới ánh ngày tràn ngập, bộ vest thuê của tôi trông còn giống hề nhộn hơn nữa. Chắc chắn là trông nó không thể tệ đến thế, trong ánh sáng đi mượn của ban đêm... Tôi ngồi xuống sofa đưa tay chà xát mặt. Tôi cảm thấy là lạ - rời rã, dị thường. Cả mấy phút tôi tưởng chắc mình ốm nặng rồi, một căn bệnh phi tiền lệ, vô phương cứu chữa. Những triệu chứng của tôi bao gồm thị giác nhìn rõ hết muôn màu, đầu óc tê dại và tứ chi dai dẻo, cộng thêm một cái vị ướt át kỳ quặc trong cuống họng. Úi, vậy là nó đến rồi đây, tôi nghĩ, cái trò phổi, cái vụ tim, cái chiêu não. Đoạn tôi nhận thức được chuyện gì đã xảy ra. Không có váng vất say. Vậy ra chính là cảm giác của buổi sáng thức dậy. Chẳng phải là không có tiền lệ gì đâu. Giờ thì tôi nhớ ra rồi.

Mình uống mừng cho điều này thôi, tôi tự nhủ. Ấy vậy mà tôi nhận ra việc cưỡng lại ham muốn man rợ đó khá là dễ dàng. Trên người chẳng có gì trừ một điếu thuốc, tôi kiếm cho mình một ly cam vắt, rồi chui vào bộ quần áo, nói lời từ biệt với Bóng Râm, và toan bước ra cửa. Chỉ loáng sau tôi quay trở vào. Tôi đi vài vòng quanh phòng, và sau không quá năm phút tuyền hoảng loạn, tôi ngay lập tức chấp nhận tình huống. Martina đã khóa nhốt tôi trong này. Cánh cửa chính đứng đấy không bị cương tỏa, với toàn bộ móc, xích, bánh răng khóa đều lơi lòng thòng hay buông lủng lẳng. Nhưng cánh cửa không chịu mở ra, nó không chịu cho tôi ra ngoài... Mà thôi, ai cần quan tâm chứ? Tôi cũng chẳng cần phải có mặt ở đâu. Ở đây có đồ ăn, có thức uống, có nơi trú thân. Tôi rồi sẽ được quàng dây cổ và đeo rọ mõm suốt ngày. Nhưng ai mà quan tâm cơ chứ?

Sau hàng loạt những lần cọ rửa và đánh đổ trong khi luôn mồm chửi rủa thì tôi cũng xoay xở pha được chút cà phê từ

một trong những vật dụng bằng bạc được treo thành hàng như những miếng che mặt dọc chiều dài kệ bếp. Tôi với thế giới vô tri vô giác, có thể sờ nắn được ấy có vấn đề gì thế nhỉ? Trong khi đánh vật để vặn mở chiếc bình lọc, cùi chỏ tôi huých đổ hộp sữa xuống sàn nhà. Rồi tôi đá thùng rác chao đảo khi với tay lấy miếng giẻ lau. Xoay ngoắt người lại để đỡ lấy thùng rác, đầu gối tôi thúc vào cửa tủ lạnh đang mở toang làm lọ dưa muối rớt ngay xuống ngón chân, trượt chân trên đống sữa, và tôi thấy mình nằm chổng vó, bị thùng rác ói ra khắp mặt... Sau đấy tôi lại làm trò ngu ngốc với máy xay cà phê. Tôi mở nắp máy ra quá sớm, khiến mình chẳng còn nhìn thấy gì và phun đầy bột cà phê đến mọi ngóc ngách căn bếp. Rốt cuộc tôi cũng tìm được lối ra cầm theo cốc cà phê âm ấm nhưng đen kịt, mà còn ngả màu đen hơn khi tôi chế sữa vào. Không hiểu sao rồi tôi cũng uống được thứ cà phê ấy. Giờ làm gì nữa đây?

Tôi đùa giỡn khắp nhà với Bóng Râm trong một chốc, nói ra những câu dễ thương như là "Bóng Râm, mày cừ lắm" với lại "Ai là sếp nào" với lại "Tao với mày cùng làm nhé bạn hiền". Nhưng chiến hữu của tôi chẳng bao lâu sau thì mệt lử, nặng nề lê bước về nơi tràn ngập ánh nắng của nó cùng cái ngáp dài. Tôi bật ti vi lên. Tôi nghịch các nút bấm. Tôi gạt nút chuyển kênh đủ mọi hướng. Tất cả những gì tôi xem được là cùng một chương trình *Trò chơi tiền bạc* lèo xèo không tiếng - cùng một người dẫn chương trình có khuôn mặt như chiếc kem nhỏ, cùng một đám đông thí sinh vui như con nít đi dự tiệc. Tôi nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Tôi gọi điện thoại cho Fielding, rồi Felix, rồi Spunk, rồi Caduta. Tôi nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Tôi tính chuyện lục lọi tư trang của Martina một cách đầy ám ảnh nhưng cũng rất có phương pháp, nhưng có điều gì đó về những dấu ấn nhân bản từ cô làm tôi sợ hãi và ngừng lại... Trong các ngăn kéo của bàn làm việc hay bàn phấn, trong các bàn ngủ đầu giường, trong tủ thấp, trong tủ đựng hồ sơ, trong va li dưới gầm giường vân vân, nói chung chẳng có gì đáng quan tâm cả, nhưng tôi có bắt gặp một thứ hấp dẫn khi đang quỳ hai tay hai chân hoàn tất cuộc điều tra chiếc tủ chìm ở tầng dưới. Một hộp các tông có đánh dấu OSSIE, được Martina gom lại tối qua, chứ còn gì nữa, và được đặt ở đây cho hắn tới lấy. Trong hộp đựng đủ thứ vật dụng vệ sinh,

một đôi giày vải bố, vài chiếc sơ mi bẩn, một hộ chiếu hết hạn (gương mặt tóc vàng hoe trẻ măng ngểnh lên đầy vẻ kiêu căng kinh điển), và một túi đồ du lịch đầy những thứ lặt vặt: biên lai thẻ tín dụng, hóa đơn, vé đã qua sử dụng, một tập giấy ghi in sẵn đầu đề là khách sạn Cymbeline, ở Stratford-upon-Avon, một mặt có đề số điện thoại và thời gian hẹn gặp, còn mặt kia là lời nhắn từ Selina. Lời nhắn viết, "O. này. Ư ư ư. *Hư* lắm nhé. Cá là anh không được hưởng thứ ấy ở phố Bank nhà anh đâu. Hẹn đến 5g. S."

Dường như có một anh chàng bé nhỏ đang sinh sống trong tôi, đóng vai trò như một bộ trưởng hay tuyên truyền viên hay tay chủ độc quyền của thói thủ dâm. Hắn ta đấu tranh bênh vực cho việc thủ dâm: hắn ta thực lòng tin rằng thủ dâm có lợi cho tôi, và hắn ta luôn đề nghị tôi cứ việc ra tay làm một cú. Cũng có cả một đơn vị dân quân tự vệ đối lập trong tôi nữa, luôn có cảm nhận trái ngược về thủ dâm và muốn bài trừ nó triệt để. Nhưng chúng là lực lượng không chính quy, những tay cảnh sát chống thủ dâm ấy, lúc nào cũng bận rộn lê lết ở đâu đó khác và rút bộ đàm ra... Tôi không biết đấy là gì, nhưng đột nhiên tôi nổi cơn ao ước thực sự được thủ dâm một chuyến, phải, một chuyến thủ dâm, với đầy đủ hình ảnh hỗ trợ. Dĩ nhiên, lẽ ra tôi có thể chỉ cần tót lên lầu, tụt quần ra, nhấn chìm mình vào những hồi tưởng buồn tẻ. Ôi chiếc bồn tắm đầy gái kia - những là June, là Jan, là Joan, là Jen, là Jean là Jane ấy. Bọn họ đâu cả rồi: Selina đâu rồi? Cái cách Otello kích động lên vì tội ác của Desdemona thật buồn cười: nghĩ đến cảnh người dấu yêu giạng chân chào đón một tên da trắng, kẻ này giạng chân chào đón kẻ kia. Khi tôi già và giàu có và nổi tiếng, sẽ có ai đó viết tiểu sử đời tôi. Nhưng còn tiểu sử dâm loàn của tôi ư - đã được bày bán trên kệ rồi, được Selina Street chấp bút dưới tên tôi kèm theo lời tri ân đến rất nhiều những nhà thiết kế dám nghĩ dám làm, đến những nhân viên điều phối tài năng phóng túng, những cố vấn sáng tạo đói việc và những đạo diễn nghệ thuật túng quẫn đã giúp hoàn tất câu chuyện. Với những tác nhân thị trường như thế, sẽ chẳng khi nào có vấn đề thỏa mãn con người cả đâu, không thưa ông, không phải trong loại hình công việc của tôi.

Anh có hiểu tôi đang nói gì với anh không thế.

Ai lại đi cần tiểu sử dâm loàn với một đời sống yêu đương như của tôi?

Chính tôi mới cần tiểu sử khiêu dâm.

Được sự thử thách khích lệ, tôi lại bắt đầu đánh hơi xung quanh. Bóng Râm cựa quậy nhìn lên, cổ giận dữ vươn thẳng, khi tôi nhè nhẹ uyển chuyển đi vòng quanh căn hộ, hai mắt lạnh lùng chuyên nghiệp, các giác quan tinh chỉnh và thận trọng. Anh thấy đấy, trong những hộ gia đình phẳng lặng nhất thì một tay chuyên nghiệp thực sự vẫn có thể tìm ra được gì đấy... Tôi chẳng thu hoạch được gì từ đống tạp chí chất đầy trong phòng khách và phòng tắm. Chỉ là những thứ chuyên sâu và liên quan đến kinh doanh, những thứ về nghệ thuật, về tiền. Tôi chẳng mong tìm thấy nguyên bộ ấn phẩm *Khuôn miệng điên rồ* hay *Ngàn áo ngực* đâu, nhưng anh sẽ ngạc nhiên khi bắt gặp khá thường xuyên một tờ *Tay hút gái* hay *Dân chơi* xưa lắc, hay ít nhất là tờ *Tinh nhạy* hay *Đường*, bằng không thì, một tập quảng cáo từ cửa hàng hay catalogue quà tặng liệt kê các loại hình quần lót hay tranh ảnh áo ngực hay những loại đồ lót bó người được in dàn hai trang. Tặc tặc lưỡi, tôi tìm tiếp đến kệ sách phủ toàn bộ bức tường, mấy ngón tay tôi dừng lơ lửng trên những gáy của nào là *Phụ nữ New York*, *Đồ lót Victoria*, *Người đẹp*, *Tập cho thon dáng*, *Cuộc sống bí mật*, *Nhà thổ*, *Lụa là*, *Hình ảnh* - sao cũng được. Nhưng mà chẳng có gì cả, chỉ là sách lịch sử, tiểu thuyết, triết học, thơ ca và nghệ thuật! Thấy chướng mắt quá, tôi lật qua những bìa đựng đĩa nhạc để tìm kiếm một con nhỏ nhâng nháo bĩu môi vẻ thông đồng hay một nàng da màu nóng bỏng đến bốc hơi. Thế mà tôi đã tìm thấy gì nào? Cảnh thiên nhiên Đan Mạch, tranh ảnh thú vật và yêu tinh cách điệu, và rất nhiều những tay thời xưa cứng ngắc như kim loại với hàng chân mày vểnh lưa thưa như chân mày hải mã cùng mấy lỗ mũi lổn nhổn đến là thông minh. Chúa ơi, đây là hộ gia đình kiểu gì thế này? Tôi sục sạo trên lầu một chốc thì tìm thấy một cuốn album hồi xưa có hình Martina trong bộ đồ tắm một mảnh trơn tuột, cánh tay màu đồng hun của Ossie uể oải trên vai cô, rồi thêm một tấm hình chụp vài người bạn không vú của họ để trần đang nô đùa la hét dưới vòi sen ngoài vườn. Ôi, hình thế này

chẳng thể nào giúp ích gì được. Tôi không biết định nghĩa khiêu dâm như thế nào - nhưng tiền bạc có hiện diện đâu đó. Phải có liên quan đến tiền, hoặc đầu này hoặc đầu kia. Tiền khi nào mà chẳng liên quan. Giờ đây khi đã quyết, tôi quay trở lại kệ sách to tướng, xắn tay áo lên, bắt tay vào việc.

Một tiếng đồng hồ sau tôi đã gom đủ những thứ cần thiết. Hài lòng với công việc của mình, tôi đã phạm sai lầm khi thồ hết đống hàng đi lên cầu thang với những bước đi chao đảo bi hùng. Mọi chuyện đều ổn cho đến bậc thang trên cùng. Đến đấy thì tôi loạng choạng ra sau, hay là vấp chân gì đó, hay đổ hẳn sang một bên dưới sức nặng của đống sách báo. Tôi tỉnh lại, dường như là ngay lập tức (tôi cho là thế), thì thấy Bóng Râm đang sủa vào mặt tôi. Nó đứng đấy run rẩy và bồn chồn quật đuôi vào sườn, một con chó vùng cực sống nơi đô thị, trong khi tôi đang lóng ngóng chui ra khỏi núi tuyết lở vui mắt. Cuối cùng rồi tôi cũng di chuyển được mớ đồ vào phòng ngủ và quẳng xuống giường. Nghệ thuật khiêu dâm không thể nào nhẹ đô hơn những thứ này được nữa, tôi lập cập nghĩ khi đưa tay tháo khăn thắt lưng ra, nhưng kia trước mặt chúng ta đây...

Rốt cuộc tất cả còn lại là một cuộc đua giữa ba con ngựa *La Femme au Jardin*, *La Maja Desneuda* và *Aline la Mulatresse*[1] thì tôi bỗng nghe thấy tiếng Bóng Râm ăng ẳng thống khoái và tiếng bước chân sắc gọn vội vã đi lên cầu thang. Tôi chỉ kịp co giật hốt hoảng một cái mà lật mình sang bên vừa lúc Martina mở toang cửa phòng. Cô đứng đấy sống động, nụ cười chẻ đôi gương mặt... Sau đấy, tôi cố gắng tìm hiểu xem cô đã nhìn thấy những gì và việc ấy làm cô chấn động đến đâu. John Self, đang nằm sấp bụng xuống giường, một chân e ấp co co, vẻ mặt ửng hồng nhưng rụt rè khi hắn ta ngượng ngập lật qua một chồng tạp chí cũ kỹ được sắp thành hình rẽ quạt. Mà thôi đây mới là những gì cô nói, "Em khóa anh trong nhà ấy à. Thế chiếc chìa khóa em đưa cho anh đâu rồi hử? Anh đấy, anh đúng là tay lừa đảo nhỉ?" Và rồi như thể một quyết định tức thời hay một quyết

1. Tên ba tờ báo làm vườn bằng tiếng Pháp và Tây Ban Nha.

tâm xưa cũ đến vỗ nhẹ vào vai cô. "Sao anh không lên giường đi? Em sẽ đi tắm, rồi sẽ vào cùng anh."

Đã là tám giờ tối. Hẳn tôi đã ngủ thiếp đi rất lâu, khi té ngã trên cầu thang kia. Và tôi nghĩ ngày hôm ấy đã phơi bày một sắc thái buồn cười... Đến mười giờ, chúng tôi gọi điện cho tiệm thức ăn đặt đồ nguội và vang trắng. Tôi ngồi trên giường, đồ ăn có vị lạ lẫm và khó nuốt trong miệng tôi. Thêm một điều nữa tôi học hỏi được trong đêm ấy, một đêm mà tôi đã được học hỏi nhiều điều. Desdemona[1] chưa bao giờ làm việc ấy. Cô ta chung thủy. Cô ta chân thật. Desdemona chưa khi nào làm trò đấy - không, cô ta chưa bao giờ làm.

* * *

Vậy là giờ đây tôi thay đổi hoàn toàn, hay đúng hơn là tôi nên như thế. Tôi cao gần mét tám và nặng hơn một tạ. Tôi có cái vẻ ngoài lòe loẹt này, áo khoác to bè và quần da rắn, đi vớ sáng màu và dày da lộn màu đen, mớ tóc phất phơ vuốt ngược ra sau, gương mặt tròn xoe đê tiện, gương mặt của một con rắn béo, có khả năng bất chợt tuân lời, mà cũng bất ngờ nổi loạn. Rồi còn gì nữa? Các người cũng có phần trong này nữa mà, các anh, các chị ạ, giữa thời tiết, lão hóa và tiền, giữa những thứ lao vút không kiểm soát nổi qua mặt chúng ta trong khi chúng ta chỉ ì ra tại chỗ. Duy chỉ có Martina là đứng ngoài cuộc. Còn ai khác đâu? Chúa ơi, với tôi đôi mắt cô bừng lên như lửa. Khi môi tôi chạm vào môi cô, thật cẩn trọng, thật nghiêm trang, đấy là một nụ hôn để đời, là một nụ hôn tử biệt - cần phải có hai người mới hôn được. Trước sự hiện diện của cô, ánh sáng của cô đôi lúc tôi nghĩ... có lẽ, có lẽ không cần, có lẽ không cần phải cảm thấy xấu hổ đến thế. Liệu tôi sẽ ở lại đấy chứ, trong ánh sáng của cô? Không hiểu sao tôi không thể tin nổi. Ý tôi là, liệu anh có tin nổi không? Nhưng tôi đang cố, bố khỉ, tôi đang cố mà.

---

1. Desdemona là nhân vật vợ của Othello trong vở kịch cùng tên, bị Othello nghi ngờ phản bội và giết chết.

Và mọi chuyện đều đang xảy ra, mọi chuyện đang xảy ra mà tôi không thể dừng lại được. Giờ tôi là đạo diễn rồi, tôi phải làm những thứ mà đạo diễn làm. Tôi phải giữ cho toàn bộ cơn quay cuồng ở yên trong đầu và không cho nó văng vào trạng thái nó yêu thích, là trạng thái hỗn mang ấy. Tôi phải giữ thể trạng, tôi phải giữ cho vững vàng. Tôi phải cân bằng động lực với tính cách, mà thực tế đi nào, ai chứ, tôi ấy à?... Ngay sau kỳ nghỉ cuối tuần lễ Lao động chúng tôi chui ra khỏi đường hầm tháng Tám ở Manhattan và bước vào ngày đầu tiên Bấm Máy Cảnh Chính. Trong ngày đầy tiên Bấm Máy Cảnh Chính chúng tôi bắt đầu quay phim. Vào ngày đầu tiên Bấm Máy Cảnh Chính tôi sẽ nhận tờ séc thanh toán vài trăm nghìn đô la. Làm sao mà tin được chứ? Tôi đang hy vọng chuyện này sẽ làm nên kỳ tích cho sự tự tin và sức đột phá của mình, mà điều này thì hạ hồi phân giải.

Kevin Scuse và Des Blackadder đang có mặt tại đây. Họ bay sang đây từ hôm qua, khoang hạng nhất, và giờ này đang sưng sỉa ngồi thu lu một góc trong quán Cừu Non trên phố 65 mạn Đông. Nghe giọng hai đứa này thì chúng làm quen với việc bay khoang hạng nhất nhanh hơn tôi nhiều. Nhưng mà thôi đây là lối xã giao của thằng nhãi du côn tráo trở được bao - hãy tỏ ra không vừa lòng, cứ nhận lấy hết thảy như quyền con người của ta vậy. Trời đất, tôi ước mình có được phong cách của bọn chúng. Cecil Sleep, Micky Obbs và Dean Spares ngày mai mới sang. Đám dựng bối cảnh và lo phục trang, thằng bé vỗ tay thuê và bà phục vụ trà nước, tay sai vặt mua thuốc lá và thay khăn chùi tay, tất cả tuần sau sẽ được đưa đến từ một nguồn cung hám của vĩ đại. Tôi đang hy vọng chuyện này sẽ làm nên kỳ tích cho ý niệm của mình về sự cân xứng, mà điều này thì hạ hồi phân giải.

Fielding và tôi giờ đây là hai người đồng đứng tên thuê Blithedale Projects, xưởng phim mới trên khu Thượng Bờ Tây mà hẳn anh đã đọc qua. Mãi đến gần đây tòa Blithedale vẫn còn là một khách sạn hết thời: vẫn còn trông giống như một bến tàu cuối ở London, hay như giấc mơ thời Trung cổ về con tàu chiến cuối cùng, được neo vào khu Broadway quanh co, khúc khuỷu. Năm ngoái một tay thiên tài địa ốc nào đó đã

xoay xở để tống cổ những người già cả nhờ vào lỗ hổng luật pháp về nguy cơ hỏa hoạn, để bây giờ cái khu rỗng ruột chỉ còn vỏ bề ngoài ấy được chia cắt theo hình chữ thập thành bốn khu sầm uất, tách biệt. Tôi cảm thấy mình thật trẻ trung và nhỏ nhoi ở cái nơi nóng nực tối tăm này. Theo lời cam đoan của Fielding, cơ sở hạ tầng và tiện nghi ở Blithedale là thượng hạng, tối tân, từ phòng biên tập phim trang bị máy vi tính trên tầng thượng xuống đến tận hồ bơi và nhà ăn dưới tầng hầm. Hai xuất phẩm ngoại hạng đã được tiến hành ở Blithedale rồi, và một trong những chiến hữu đạo diễn cùng tôi là một thằng đần béo ú khác đến từ Soho - tay Alfie Conn. Tôi được an ủi lắm lắm khi nhìn cái bụng bia của hắn, nhìn mái tóc cháy nắng, nhìn nét mặt tội phạm rám nắng của hắn. Chúng tôi có đi uống với nhau, tôi và già Alf ấy, và suốt cả buổi đó hắn lên giọng kẻ cả và cướp lời tôi mãi. Rất là khoe mẽ. Trong hành lang, trong thang máy và trong phòng chơi điện tử tôi thường tham dự với những tay như là Day Farraday và Connaught Broadener, Cy Buzhardt và Cheryl Thoreau. Anh phải trông thấy cái uy của tôi khi ra lệnh cho người đứng canh cửa hay thằng bé chạy đưa thư, cho bọn thiết kế sản xuất và bọn tìm địa điểm, đó là không kể đến các ngôi sao, các nhà sản xuất và đầu tư tài chính. Anh sẽ không tin nổi đâu. Họ tiến đến tôi trong nhà ăn mà thì thào hỏi về những hy vọng và mơ ước của tôi. Tôi chơi luôn. Tôi hoan nghênh chào đón. Giờ uống ít hơn rồi, tôi có thể cáng đáng hết mọi thứ. Tôi đang hy vọng chuyện này sẽ lập nên kỳ tích cho sức khỏe và khả năng tự kiểm soát của mình, mà điều này thì hạ hồi phân giải.

Dĩ nhiên là cũng có những cơn sao xẹt, cũng có lỗ đen, cũng có sao lùn trắng, lẫn mặt trời tắt ngấm. Anh buộc phải gặp những thứ ấy khi anh làm việc với những người muốn tự viết nên cuộc đời mình. Hôm qua là ngày khá điển hình. Thoạt tiên là Butch gọi cho tôi để thảo luận về cảnh chùi núm cửa với Spunk. Theo kịch bản, cô ta chùi núm cửa để xóa đi dấu tay của Spunk, nhưng với Butch thì việc này cũng coi như là việc bếp núc. Tôi nói lý lẽ với cô ta thế là cô ta bảo đồng ý diễn cảnh ấy nhưng với điều kiện là Spunk phải chuẩn bị món ăn nhẹ mà sau đấy hai người sẽ ăn chung. "Spunk nhà quê lắm

John à," cô ta bảo tôi, "đích thực là tay đầu đất. Hắn ta có thể làm được chuyện đó." Tôi gọi cho Spunk thì cậu ta bảo mình sẽ vui vẻ nấu ăn miễn là thức ăn chỉ bao gồm sữa chua và cỏ linh lăng mà thôi. "Butch là con quỷ cái đấy John," cậu ta bảo tôi, "chỉ là một con quỷ cái có tiền. Dù sao ả cũng không làm được đâu." Nhưng mà, chuyện Spunk sẽ không chịu làm là để cho Caduta kỳ lưng cho mình khi mình nằm trong bồn tắm. Spunk bảo, đấy là một cảnh bệnh hoạn. Tôi chưa kịp gọi cho Caduta thì Caduta đã gọi tôi. "Tôi cần anh đến đây bên tôi, John à, khi tôi nói cho anh nghe những gì tôi cần nói." Tôi lội taxi đến khách sạn Cicero. Caduta bảo tôi ngồi xuống rồi cầm lấy tay tôi. Được cung cấp cho năm nhân vật trẻ em tuy chỉ thấy bóng nhưng lại gắn bó với Caduta trong kịch bản mới, nên bà ta có vẻ khá hài lòng với vai diễn của mình. Rồi bà ta nói, "Anh thấu hiểu nỗi ám ảnh sâu kín của tôi rồi đấy John. Anh đâu có mù." À, tôi bảo (đến lúc này thì tôi đã gần như ngồi vào lòng bà ta rồi), tôi đoán đấy là ám ảnh về mấy đứa trẻ, phải không thế, hả Caduta? "Đúng vậy đấy John. Tôi ghét lũ con nít. Trước nay vẫn ghét. Tôi không thể chịu được chuyện này và nó làm tôi tê liệt. Tôi nghĩ tốt nhất là chúng đừng xuất hiện. À, nhưng chuyện này thì anh biết! Điểm thứ hai ấy mà John," bà ta nói trong khi tôi rón rén đi ra cửa. Điểm thứ hai liên quan đến phân cảnh dài ba giây khi người ta thoáng thấy Butch đang lúi húi cắm hoa. Caduta thấy cảnh này thiếu thuyết phục. Thật thiếu thuyết phục, Caduta lập luận, khi một con nhóc dâm đãng cẩu thả như Butch lại được nhìn thấy đang lúi húi cắm hoa trong lúc một người như Caduta lại rảnh tay ở ngay gần bên sẵn sàng đích thân làm việc ấy. Rồi nếu như *Caduta* là người cắm hoa thì thế mới có tính thuyết phục. Dù sao thì cũng thuyết phục được Caduta. Khi ấy tôi gọi điện ngay tại chỗ cho Butch, cô này lạnh lùng chấp nhận đổi cảnh đấy. Anh sẽ không bắt gặp *Butch* cắm hoa đâu, *ôi* không. Tôi chỉ vừa mới thối lui ra hành lang thì điện thoại lại reo lên: là cô nàng Thursday, cô ta yêu cầu tôi mau mau chạy ngược lên phố trên để dự một cuộc thảo luận sống còn về kịch bản với Lorne Guyland. Tôi vội vã lên phố trên. Lorne chào đón tôi bằng cái bắt tay dài mười phút rồi sau đó là một bài diễn văn hỗn loạn dài cả tiếng đồng hồ mà trong

đấy ẩn giấu cũng cả tá yêu cầu khá nghiêm trọng. Ông ta muốn có nhiều cảnh khỏa thân hơn, nhiều góc quay zoom ống kính làm ta hứng tình từ Caduta *và* từ Butch, thay đổi tỷ lệ quay cận cảnh, đưa vào thêm một nhân vật nữ mới (một nhà phê bình nghệ thuật quý phái yêu Lorne bằng cả trái tim nhưng chẳng có tác dụng rõ rệt nào trong kết cấu câu chuyện), kéo dài triệt để bài diễn văn khi lâm chung, và một đoạn chuyển tiếp kỳ lạ - có lẽ là trước cảnh chạy chữ giới thiệu diễn viên - trong đoạn này Lorne bay siêu thanh sang Paris rồi quay lại để nhận lấy Bắc đẩu Bội tinh vì những cống hiến cho văn hóa thế giới. Nếu tất cả những đề nghị này không được đáp ứng thì Lorne sẽ viện đến điều khoản Bất đồng Nghệ thuật trong hợp đồng của ông ta, theo đó Lorne sẽ lui về Palm Beach vô thời hạn với mọi phí tổn do chúng tôi chịu "cho đến khi đám chó đẻ các anh giải quyết cho xong. Bản thân anh cũng là người làm văn hóa mà John, tôi biết là anh sẽ hiểu." Đến bảy giờ tối hôm đó chúng tôi đã đi đến được thỏa hiệp. Lorne sẽ bỏ qua mọi yêu sách của mình miễn là tôi bỏ đi một dòng thoại trong cảnh sau khi giao hợp giữa Butch và Spunk. Dòng thoại ấy được Butch nói ra và chỉ có một chữ. Chữ đó là "chà". Lorne có vẻ hài lòng - thực ra là đắc chí đến thô thiển - về vụ đổi chác này. Khi tôi lê bước xuống cầu thang thì Thursday từ bàn điều khiển hệ thống liên lạc nội bộ nhỏm dậy băng qua sảnh về phía tôi vẻ nghiêm nghị. Cô ta đang mặc chiếc quần soóc tennis ngắn như áo coóc xê và chiếc áo cánh nhún bèo thắt gút lại bên trên phần xương sườn uyển chuyển. Cô ta bảo, "Thưa ông, em muốn cảm ơn ông vì những gì ông đã làm cho Lorne Guyland." Đoạn cô ta quỳ thụp xuống, và tôi cảm thấy hai bàn tay to lớn của cô ta xoa xoa hông tôi. "Em có thể giúp anh chỗ này được không?" cô ta hỏi. Tôi bảo thân thể mình ổn, cảm ơn, rồi cúi mình chui qua cửa. Dầu sao tôi cũng nghĩ cô ta là đàn ông, mà tôi thì không hề cần bất cứ mối quan hệ xác thịt phức tạp nào, chuyện này hạ hồi phân giải.

Vậy là lúc tám giờ hơn một chút tôi về phố Bank. Tiếp đến, tôi... à, các buổi tối bây giờ đã thành giống nhau chằn chặn, và tối nay cũng giống như mọi tối khác.

Tôi vào căn hộ bằng chìa khóa riêng của mình (phải, bằng bộ chìa khóa của riêng tôi), dè dặt thụi vào chuông cửa một cái để báo là tôi đã về nhà. Tôi đùa giỡn với con Bóng Râm lăng xăng rồi hôn lên cần cổ khô ráo mảnh dẻ của cô chủ nó.

Tôi tắm. Thay quần áo. Đi ra ngoài hàng hiên với một ly vang trắng. Tôi kể cho Martina nghe chuyện trong ngày. "Anh không đùa chứ," cô bảo, hay là "Em không thể tin được là thế đấy," hay "Giỡn hoài. Làm gì có chuyện ấy." Cô chăm chút cho đám hoa lá và chỉ nghe tôi bằng nửa tai. Cô nàng này tự hào về hàng hiên của mình lắm, cô Martina này đấy.

Cô đưa tôi đi quanh nhà chỉ cho tôi tên gọi của mọi thứ. Tôi đã biết được tên vài loài hoa rồi đấy nhé, từ những logo quảng cáo, từ vỏ hộp sô cô la, từ máy đánh bạc. Nhưng giờ tôi càng biết chắc thêm trong lĩnh vực này. Loại tia tía trề ra như miệng cá há mồi kia - chúng là hoa uất kim hương. Loại nhụy vươn ra trên nền cam lốm đốm kia: hoa huệ da báo. Những tạo vật màu đỏ mang cuống họng hình trôn xoáy kia chính là hoa hồng, ai ai cũng biết. Hoa này còn có màu hồng, và màu vàng. Nhúm giẻ chùi nhà xoắn xoắn có cuống dày kia - à chúng là hoa loa kèn đỏ.

Nếu nhìn kỹ, dòng nước chảy ra từ vòi nước của Martina trông như đủ loại tiết trời. Giống như mưa, mưa tự nhiên, nhưng cũng giống như mưa đá, như tuyết, như cầu vồng. Tiết trời dông bão. Cô chỉ cần chạm vào vòi khóa nước thôi là có thể tạo ra mặt trời hay sấm chớp tràn ngập trong không khí. Tôi luôn nghĩ rằng nếu có khi nào gặp được nữ thần thời tiết thì tôi sẽ bắt cô ta trả giá rất đắt. Tôi sẽ yêu cầu được thỏa mãn, dĩ nhiên rồi. Nhưng trong lúc này Martina là nữ thần thời tiết của tôi, mà tôi thì *không* phàn nàn gì cả. Từ gương mặt cô tôi thấy... Tôi thấy điều ấy từ tư thế của cô, bên những bồn hoa. Để anh dời nó cho, tôi sẽ nói. "Anh quý hóa quá." Xong rồi. Rồi tôi uống ly rượu của mình.

Trong lúc Martina chuẩn bị bữa ăn thì tôi đứng trong bếp, hai cánh tay nặng nề khoanh lại, quan sát. Những động tác của cô chính xác và thanh nhã, ngón tay thon dài. Vâng, cô có cốt cách. Ngay cả những vệt mồ hôi từ hai đỉnh nhô ra trên nền áo thun màu xanh của cô cũng thành hình bán nguyệt duyên dáng. Ngay cả mồ hôi cũng tìm kiếm khuôn mẫu và dáng hình.

Tôi chăm chú lắng nghe tiếng càu nhàu khe khẽ của cô khi cố sức khi tập trung và cả khi tán thưởng.

Chúng tôi dùng bữa: trứng chiên, xa lát, thịt trắng, vang trắng. Tôi đang quan sát ly mình, tôi đang để ý đến trọng lượng cơ thể, tôi đang nhìn ngắm Martina Twain. Tôi cầm con dao như cầm cây viết chì. Tôi không nhai cho đúng cách và tôi nói khi miệng đầy thức ăn. Đã quá muộn để thay đổi rồi. Cô là người ăn uống tỉ mỉ với khẩu vị chừng mực. Tôi thắc mắc, về khẩu vị của cô. Cà phê chăng? Cà phê, hay là ba cái thứ trà thảo dược kinh dị từ phương Đông. Cô rửa bát còn tôi lau.

Rồi nhạc được mở lên. Không phải mấy bài ballad khàn khàn hay nhạc dân ca hợm hĩnh mà Selina cuối ngày hay mở nghe - mà là jazz, là opera, là nhạc cổ điển. Tôi đọc sách - như là *Freud*, hay *Hitler*. Không phải cuốn *Tiền*. *Tiền* đem đến cho tôi chứng hoảng loạn, ngay cả khi tay tác giả kể lể về hệ thống ngân hàng ở Ý hay sự ra đời của những tập đoàn ở Mỹ. Tôi không biết vì sao. Chúng tôi chơi cờ. Tôi luôn thắng. Tôi giỏi mà: cờ là thành tựu chính yếu của tôi. Khi còn trẻ tôi đã phải vất vả ngược xuôi kiếm tiền lẻ trong quán ăn Hampstead hay quán rượu Bayswater... Tôi uống cạn rượu. Cô đổ gạt tàn thuốc và đi khóa cửa hiên. Mọi chuyện đều rất văn minh. Mọi chuyện đều rất văn minh. Rồi chúng tôi đi ngủ, chuyện này thì hạ hồi phân giải.

Nhưng trước hết tôi phải dắt Bóng Râm đi làm một chuyến ngắm trăng. Tôi đứng đấy tay cầm đồ nghề hốt phân trong khi con chó giải quyết chuyện của nó. Đồ nghề hốt phân tôi cầm theo là do Martina cứ nằng nặc. Tôi chẳng khi nào dùng nó cả. Vẫn cái gã đó thò đầu ra khỏi cửa sổ tầng trệt quát tháo tôi và con chó về chuyện cứt đái. Tôi chẳng trả lời. Tôi chỉ bảo, "Được rồi đấy, Bóng Râm. Làm một đống rõ to đi nào." Rồi chúng tôi đi bộ đến góc đường đại lộ 8, đến đoạn con phố này vươn thẳng ra dự phần viền khung cho New York về đêm. Và tại đây Bóng Râm sủa ầm những âm thanh mong mỏi. Bắt đầu là tiếng hít hít bồn chồn từ sống mũi. Kết thúc là tiếng ăng ẳng ẩm ướt để lấy hơi. Con này có mẹ ở đấy không, hay chị em, anh em gì đấy? Tôi hút điếu thuốc cuối cùng khi cả hai chúng tôi cùng nhìn về phía phố 23 hướng trung tâm, nơi

đang răng rắc dưới sức nóng điện từ, nơi mà mọi cuộc đời đã sổng khỏi dây buộc cổ và giờ đây không cần phải có tên. "Nó có giật đi không?" Chắc chắn Martina sẽ hỏi khi tôi quay về. Bóng Râm giật đi và tôi giật ngược lại, giật mạnh hơn, mạnh hơn nhiều.

"Anh quý hóa quá," Martina bảo.

Tôi đặt khay lên giường và kéo rèm lại. Giờ đây tôi có cho chút đường vào trong trà mình uống. Mỗi một ngày trong cuộc đời luôn cần có một sự thết đãi đúng giờ gồm sức nóng và vị ngọt. Rời khỏi hơi ấm trên khăn trải giường, tâm hồn khô khốc của tôi tìm kiếm bóng ma của kẹo ngọt trong chất trà buổi sáng. Rồi sau đấy, ngay trên phố và chẳng sớm hơn, tôi niêm tâm hồn mình lại bằng ánh lửa châm điếu thuốc.

Đi dọc theo đại lộ 8 đầy những tòa nhà mái bằng - đi qua những nhà kho những ga ra cho thuê - đi xem một bộ phim tài liệu xa lạ có tên gọi là *Người Trần*, cũng không phải là phim hay ho gì, chỉ đạo yếu kém và cắt bỏ rất vô tâm, không kỹ xảo, cũng không tóm lược khái quát, những chi tiết không thú vị có đất thể hiện cũng nhiều như chi tiết thú vị. Anh phải lựa chọn. Anh luôn luôn phải lựa chọn.

Tôi vội vã đi qua cánh cửa khách sạn Ashbery, đi qua những nhân viên mặc đồng phục tươi cười, đi thẳng đến cầu thang. Mười bốn chuyến bay, mười bốn cửa sổ mặt ngoài vuông vức, trên đường trốn chạy. Tôi bước vào phòng, thả chìa khóa xuống - không đi đâu nữa. Với hơi thở khò khè như dây khóa kéo bị thít và căn phòng chất chứa không khí bức bách, cảnh giác, tôi chỉ đứng đấy, hai tay buông thõng, hai vai sụm xuống, chợt gục đầu khóc nức nở. Có lẽ tôi chưa bao giờ thật lòng muốn điều ấy. Chúa ơi - không, tôi chưa từng bao giờ muốn nó. Mà tôi đã có khi nào muốn nó đâu.

Sau đấy tôi đi vào phòng tắm, để xem gương kia có gì muốn nói nào. *Hai mắt tôi...* Đã lâu lắm rồi chúng không khóc. Chúng lụt nghề, mất phom hết rồi. Trông như thể hai mắt tôi vừa khóc ra máu, máu của cuộc đời, mọi thứ mà tôi có.

Chắc chắn đã đến lúc tôi kể cho anh nghe. Dào, tôi có thể dùng một chút... ô, chào cưng. Phù, vâng - đúng rồi. Cứ dọc

theo cu như thế đấy, với tay của em đấy... ôi chao. Đã quá, vậy đỡ hơn rồi, hình như tác dụng lắm đấy. Đừng ngừng lại. Đừng đi mà.

Chắc chắn đã đến lúc tôi kể cho anh nghe, kể cho anh nghe về tôi, về Martina với chuyện... Vâng chắc chắn là đã đến lúc. Ê, người anh em, cho tôi một ly kia đi. Tôi cần nó. Nào ta hãy để cho tay anh sờ vào vai tôi nào. Nhận diện đi. Thông cảm giùm. Cho tôi chút thời gian của anh nào.

À tôi biết chuyện ấy sẽ không bao giờ như múa bụng với lại kẹo Thổ đâu. Tôi biết chuyện ấy sẽ nghiêm trọng. Những gì cô thích là quằn quại, là nấn ná, là tìm tới điểm đến và rồi, tinh chỉnh đến điều kiện tối ưu, khóa chặt lại, và khiêu vũ theo điệu nhảy hối hả, với lời lẽ gọi tên, với... với cảm xúc. Cô diễn những lời thoại trực tiếp. Cô thích thế này, thích thế kia, nhưng phải có cảm xúc, phải có tính người.

Giá nào thì đấy cũng là kết luận của tôi. Cũng phải thừa nhận là kết luận ấy khá dè dặt. Chúng tôi đã lên giường cùng nhau - sao nhỉ? - những mười đêm liên tục. Vậy mà tôi chưa hề, tôi đã không, tôi dường như không thể... Thôi đấy. Anh đã nói ra giùm tôi rồi đấy.

Chúng rất khó thực hiện. Chúng chẳng dễ tí nào. *Đấy* là lý do vì sao chúng được gọi là *cương cứng*[1].

* * *

Ôi chao, ôi Chúa, trời ơi và đất hỡi. Ôi một ngày tồi tệ. Một tiếng thét mới đã làm sao, ê, một cuộc bạo động mới đã làm sao? Đời là một kẻ thích vui thích đùa. Đời là đời đầy ắp tiệc tùng. Nó *nhấp nháy ánh sáng*. Trước kia tôi đã từng nghe câu chuyện đùa này, dĩ nhiên rồi. Đây là một câu chuyện cũ. Tôi đã từng nếm mùi những lần đói sex, không xuất tinh và đánh rắm ướt, đút không vừa và gái hắt hơi khi đang thổi kèn, bị búng và không lên được. Nhưng tôi chưa từng nghe lấy phiên bản dài hơi của câu chuyện đùa này, chưa nghe tuyển tập nhiều kỳ của nó. Tôi

1. Chơi chữ: *hard-on*. *Hard* còn có nghĩa là khó khăn.

có thể căng sợi chão lên cho Butch Beausoleil. Tôi có thể căng sợi chão lên cho Selina Street hay cho con điếm hợm hĩnh trên đại lộ 3. Người ta từng chứng kiến cọng chão già nua này của tôi hành sự trong đủ loại kích thước và hình dạng, với người tử tế người tệ hại và người xấu tởm. Nhưng tôi không thể căng chão lên cho Martina Twain, không thể nào đâu ông ạ. Hình như cô không xứng với cọng chão già nua của tôi.

"Không sao đâu mà," đêm qua cô nói, lần thứ hai mươi. Tôi nằm đó, hơn một tạ nước mắt, nhấp nháy, nhức nhối, cay sè. "Ồ thế à?" tôi rền rĩ. Cô ôm lấy tôi và bằng giọng thì thầm nóng bỏng cô thốt lên mọi điều mà nhân loại có thể nói ra được. "Ồ thế à?" tôi lại rền rĩ. Tôi thậm chí không thể làm chuyện ấy như một động vật nữa. Thậm chí trong tư cách động vật giờ tôi cũng đáng vứt đi. "Chúa ôi," tôi than. "Anh nên nghĩ *mục đích tồn tại* của mình là gì đây hả trời?"

Sách này là phải mua đấy, thua mấy ông. Mấy ông không được đọc sách trong này. Đừng đọc ở đây. Đem sách về nhà đi. Về nhà mà coi.

Vậy là tôi đang đứng trong cửa hàng văn hóa phẩm khiêu dâm, đi tìm manh mối. Tôi lật qua những trang giấy bóng thơm mùi sáp của một tập quảng cáo băng cassette. Người già, trẻ nít, cứt đái, địa lao, lợn và chó. Ôi thế giới, ôi tiền bạc. Tôi chắc là phải có người muốn những thứ này. Tôi chắc là phải có người thích mấy thứ này. Cung và cầu, các tác nhân thị trường. Giờ đây chúng ta là một đội ngũ khá sặc sỡ, ở dưới trần gian này, không một bộ răng hay dấu vân tay nào giống hệt được nhau. Ở dưới này đây, anh có đủ loại. Kỳ quặc và khùng điên và không có chút xấu hổ nào nữa, trơ trẽn. Mọi người đều khăng khăng là thứ mà mình muốn: đấy là trào lưu đang xảy đến. Phụ nữ muốn thoát ra khỏi sự chèn ép của đàn ông. Lại cái hay pêđê sẽ không bị đám dị tính chọc tức. Đám da đen đã có được mọi quyền năng của người da trắng. Bọn tội phạm trên phố thích được làm ăn mà không phải bị đám cảnh sát làm phiền, đám này cứ mãi muốn tóm bọn chúng mà tống vào tù. Ngay cả kẻ thích ấu dâm - cái loại người nghiện hãm hiếp đến nỗi chỉ có trẻ con là thỏa mãn được hắn - cũng dám chường bản mặt che giấu bấy lâu ra: hắn cũng muốn được người quanh đây nể trọng chút

ít. Bật đèn lên nào. Không sao cả. Tôi nhìn quanh cửa hàng của nguồn cầu này, nhìn vào những kệ tạp chí, những ngăn buồng riêng tư, và tay bảo kê da đen với túi tiền đeo quanh hông. Tôi thấy bị cô lập, mau kích động và dễ dàng thấy sợ, nhưng những người trong này, họ là những người đi mua sắm chóng vánh vào giờ ăn trưa, nhanh gọn phục vụ cho nhu cầu và sở thích của họ. Còn tôi, tôi không thích thứ mình muốn. Thứ tôi muốn đã vuột ra khỏi thứ tôi thích từ lâu lắm rồi, còn tôi chỉ đứng nhìn nó trôi tuột đi trong đau đớn, trong nỗi bất lực. Tôi xấu hổ lẫn tự hào về điều này. Tôi xấu hổ về con người mình. Mà đấy có phải là điều đáng xấu hổ không thế?

Tôi đã thủ dâm trở lại. Anh phải thấy tôi kìa. Tôi đã quay lại với toàn thể các anh - tôi cũng đang làm thế. Chào nhé, gặp lại rồi. Mà này, chúng ta đang ở cả đây, nằm ngửa thẳng cẳng và tự mình gảy qua gảy lại như những cây đàn guitar méo mó của Picasso. Chuyện này *nực cười quá* - nhưng tôi có thể làm gì được? Anh cũng biết những cô gái trên đường trong những thành phố nóng bỏng, trong những rừng rậm bằng bê tông ấy như thế nào rồi. Không phải thời tiết nực nội đã lôi kéo bọn họ ra đâu. Chỉ là thời tiết đã lột đi gần hết áo quần của họ. Trong cơn mất trí cằn nhằn của khu Manhattan giữa mùa hè, trên những dãy phố phường chao đảo, phụ nữ đang di chuyển trong cơ thể nữ tính thái quá, trong những ngực những mông dạt dào, rồi lại xạ khí, lại hương thơm lồ lộ, lại chất lắng độc hại. Đàn ông tái nhợt bò qua cơn sốt. Ngay cả Fielding cũng lộ vẻ căng thẳng. "Chó thật," hắn ta bảo. "Bảnh Tỏn này, chúng ta thắng không nổi đâu. Thôi cứ hùa theo vậy." Hắn ta luôn miệng đề xuất những cuộc bù khú kỳ dị, lê lết ở nhà thổ Sao Kim, gọi đàn bà đến tận nhà, đàn bà qua điện thoại, đàn bà cắp nách mang đi. Con gà này, con cáo nọ, mấy con chim này, vài con chó đeo kim cương kia. Lại có đám vũ công, thoát y, bọn dữ dằn điên khùng, gái điếm. Nếu tôi không nghe lầm thì thậm chí hắn ta còn bảo mình có thể xoay xở một kỳ nghỉ cuối tuần ở Long Island với Juanita del Pablo và Diana Proletaria. Nhưng tôi thì không cần những cám dỗ hình thức như thế nữa. Ngả nào thì tất cả cũng sẽ xảy đến mà.

Anh sẽ không tin chuyện này đâu. Đây là chuyện đáng

nguyền rủa nhất. Bỗng nhiên, dường như là, một nửa số gái ở thành phố New York muốn mò vào quần tôi - phải, quần *của tôi*, chiếc quần lót chật căng có vòng thun dãn. Đấy có phải là thành công? Đấy có phải là tiền? Đấy có phải là sự thăng hạng, là ánh sáng được Martina Twain soi rọi? Đang đi vơ vẩn ở Blithedale, tôi được hai em xinh xinh từ nhà ăn và phòng chơi game gạ gẫm. Hai cô này đi thẳng đến tôi, vận trên mình bộ đồ mát mẻ bó sát, rồi đề nghị gặp nhau ở chỗ tôi hay chỗ của các cô. Tôi ngồi nơi quầy bar nhấm nháp ly bia nhẹ và sắp xếp lại những ý nghĩ rối rắm của mình - thế là một cô nàng bốc lửa cao lớn leo lên ghế bên cạnh, chống một tay lên đùi tôi để ổn định tư thế ngồi. "Mời em một ly đi," cô ta sẽ bảo tôi. "Em nực quá." Tối hôm nọ, tôi thề đấy, khi đang đi trên phố 43 lúc trời chạng vạng, một người phụ nữ New York đứng xoạc chân chắn ngay lối tôi đi rồi thả rơi chiếc khăn tay - kiểu thế - khi tôi lù lù đi qua. Có những lời nhắn đầy nhục dục chờ đợi tôi trong sảnh khách sạn Ashbery. Có những người phụ nữ dâm ô chờ đợi tôi trong sảnh khách sạn Ashbery. Cô muốn gì? tôi hỏi. "Tụi mình bàn chuyện này trong phòng anh được không? Em rất muốn được bàn chuyện này trong phòng anh đấy ạ." Tôi né hết bọn họ, trong lòng đầy sợ hãi và ê chề. Việc uống, uống cho say mèm, chưa khi nào trông mời gọi như lúc này. Nhưng tôi vượt qua được chỉ với vang và Serafim. Tôi tìm kiếm các manh mối trong toàn bộ chứng sưng húp và tê phù vì sex này. Và đôi khi tôi nghĩ: Tôi chính là nó. Tôi chính là manh mối.

Tin xấu nhất tôi để dành sau chót. Hình như là - Chúa thương xót cho tôi, ôi Chúa, tha cho tôi chút đi - giờ đây hình như tôi đang phát triển một thứ tình đồng tính gì đó với Spunk... Đúng vậy. Đấy chẳng phải là một cảnh phim hay sao? Đôi ba hôm trước tôi dẫn cậu ta đến Blithedale và mời cậu ta bữa trưa trong nhà ăn. Mặt cậu ta nhăn nhăn khi đọc thực đơn, rồi cậu ta vướng vào một cuộc trao đổi đáng thương với tay bồi bàn tóc dài khi cố kêu món xa lát suông. Hóa ra là, sau một loạt cà lăm cà cặp nói đi chữa lại, thằng nhóc đáng thương này không biết đọc! Tôi suýt nữa thì té xỉu vì ngượng và vì cảm thương - và tôi cũng để ý thấy rằng, nhưng thớ thịt trên cổ cậu ta phồng ra, dồn lại,

đỏ lựng lên trông mới thật đáng yêu làm sao. Giờ đây, khi cô thư ký hay cô trực điện thoại bảo rằng, "Spunk Davis đợi máy anh này," là tôi quýnh quáng đờ đẫn, như thể đang đợi máy là con nhỏ quan trọng nào đó vậy. Tôi từng có lần phải lòng đứa con gái chín tuổi của Alec Llewellyn, bé Mandolina, bé Mando. Cũng gợi tình lắm (tôi yêu cái chạm tay của con bé), và kèm theo bao triệu chứng kinh điển (một cái liếc háy không dịu dàng từ con bé thế là, thế là không còn gì cả, thế là tự sát) - nhưng vụ đấy không liên quan đến nhục dục, không, dứt khoát là không, một chút xíu cũng không. Có lẽ thứ tôi có với Spunk là một trong những kiểu tình cảm như thế. Thỉnh thoảng, tôi căn dặn mình - thoải mái đi, cậu ta chỉ là gợi lại nỗi đau của chính mình khi còn trẻ thôi mà. Thỉnh thoảng, giữa những cơn sốt, giữa những suy nghĩ thất thường, tôi bắt đầu đối diện với sự thật là mình đã đắm đuối phải lòng Fielding Goodney ngay từ giây phút đầu tiên gặp mặt mất rồi. Ôi trời, phải làm sao đây? Tôi chỉ cần để cho năm tháng làm nó phai nhạt thôi, tôi đoán thế. Tôi chỉ cần cầu mong điều tốt đẹp nhất và cầu mong cho những chuyện quá tồi đừng có xấu đi. Tôi chỉ cần phải cắn răng chịu đựng.

* * *

Nhờ xỏ lá tự giới thiệu mình là một kẻ ái mộ hội họa, là người yêu mến tranh sơn dầu và là nghệ sĩ nói chung mà phần lớn giai đoạn hỗn loạn này tôi được Martina Twain giới thiệu với nền văn hóa cao cấp. Do đó, tôi lâm vào tình trạng bị sốc văn hóa cấp cao - một cơn hoảng loạn trống lốc xốc xếch - khi được dẫn qua sàn gỗ xoay tít xuống đến những đường hành lang kín đáo, qua những tầm nhìn bị che khuất hóa thành hình tổ ong dưới ánh sáng. Anh phải xếp hàng, phải trả thật lắm tiền, phải đứng lẫn với những thông dịch viên đang lăng mạ chửi bới và những tay người Nhật mặt lóa ánh đèn flash, những kẻ đi vơ vẩn nói chuyện nhảm nhí, bọn trục lợi, đám sinh viên, những người cô độc, những người chơi qua đường, những kẻ dùng thử và tiêu dùng kiên định bị thành phố này đánh văng ra ngoài. Nhiều người trong những típ này, tôi để ý thấy, là

dân thuộc tầng lớp lao động và có triển vọng ngoi lên cao hơn nữa, dân ngoại thành mặc áo chẽn da bóng loáng và nguyên bộ màu nâu nhạt. Đám đàn ông là những tay vô dụng phúng phính mặc quần yếm màu phấn, miệng cười cười, chân lê bước, đầu gật gật. Phụ nữ là một loại búp bê biết nói *Mẹ* và sẽ tè ra ngoài nếu anh chốc đầu họ xuống, gương mặt họ tròn xoe xinh xắn dưới mái tóc màu bột trứng cá và bánh kem bông đường. Những người tiêu dùng anh dũng, họ đã được miếng trong mọi thứ, rồi giờ họ lại còn muốn được miếng trong thứ này nữa, trong cái thứ nghệ thuật này nữa. Hình như họ nghĩ rằng mọi thứ đều sẵn ra đấy để chiếm lấy. Biết đâu là như thế thật. Nhưng còn tôi thì sao? Tôi từ phía trái lề. Tôi từ ngược bên kia bờ Đại Tây Dương. Tôi đến từ London, nước Anh. Đến giờ thì tôi khá tin rằng trò này không dành cho tôi. Chuyện này thật khó khăn. Trong khi những người khác ngắm nhìn tranh ảnh hay đọc sách hay hiến mình cho âm nhạc hàn lâm, thì trí óc tôi cứ mãi trêu chọc tôi về tiền, về Selina, về khả năng cương cứng, và về chiếc Fiasco. Tôi đang cố, nhưng chuyện này thật khó. Thật khó, quá khó.

Tôi và Martina, chúng tôi đã đi xem đủ loại chương trình biểu diễn. Chúng tôi đi xem triển lãm nghệ thuật tạo dựng ở phố trên mạn Đông đâu đấy. Mấy cây nêu quăng quật và cột khung lều hình nón, khối bê tông và thép uốn cong co cứng, những khung leo lởm chởm. Chúng tôi đi xem triển lãm theo thuyết tân tiến chỉ ngay ngoài khu công viên này thôi. Những lá bài rách toạc và quân cờ chẻ nửa, những trận đồ cờ tào cáo và những mảnh vỡ súc sắc, các chiến lợi phẩm của trò lừa đảo, trò may rủi. Tôi thấy buộc phải vờ như là hăng say hào hứng với tất cả những thứ này nhưng kỳ thực tôi đã cạn kiệt mánh tháu cáy và lời ba hoa rỗng tuếch từ lâu lắm rồi và giờ đây giả vờ ngơ ngẩn lặng người chiêm nghiệm dưới bộ mặt tỉnh rụi lừa đảo. Ngày hôm qua chúng tôi đi xem màn diễn khỏa thân cổ điển dưới dạng tượng đá cẩm thạch. Thật dễ chịu khi thấy vài phụ nữ trông thật bình thản và thản nhiên trong cái nóng. Cơ mà họ cũng không hoàn toàn đâu, những tượng khỏa thân này ấy, vì đã bị bàn tay nào đấy mới đây đắp vào mấy chiếc lá nho. Mấy cành chồi lá bé xíu họ *thêm vào* này thật kỳ cục, Martina bảo. Ô

tôi không biết nữa, tôi nói: chớ hấp tấp - chừa lại chút gì cho trí tưởng tượng cũng hay mà. Cô không đồng ý. Theo quan điểm của tôi, dĩ nhiên, mấy con nhỏ đó thậm chí trông còn ngon lành hơn nếu người ta thêm vào vớ và nịt vớ, quần lọt khe và giày dây cao gót: nhưng đấy là thẩm mỹ của anh. Ngày mai chúng tôi sẽ đi xem triển lãm của Monet hay Manet hay Money hay tay nào đại loại thế.

Vậy là tôi đang ở đây, sau bữa tối nhẹ nhàng, ngồi trong phòng khách của Martina, uống rượu vang và cau mày đọc *Freud*, thì chuông điện thoại reo... Tôi không còn cảm thấy lòng hiếu kính với Caduta Massi nữa. Giờ tôi chỉ tơ tưởng đến bà ta mà thôi. "Tôi nghĩ đến anh như một người con trai thôi John à," hôm nay bà ta vừa nhấm nháp trà vừa bảo. "Đấy là lý do vì sao tôi không thích Spunk hay Butch Beausoleil. Hai người ấy gợi cho tôi nhớ về con nít. Nhưng anh không có cái này." Bà ta đặt tay tôi lên lòng phủ lụa cashmere rần rật như điện giật - và tôi cảm thấy củ lặc mình tròng trành chao đảo và khó ở. May sao hai lá phổi của Hoàng tử Kasimir chọn ngay giây phút đó mà làm ông tỉnh giấc. Caduta bảo tôi giờ Lorne đã kêu bà ta là *mẹ* rồi. Họ đã có những màn khóc lóc tươi cười, can đảm, thật lòng với nhau. Lorne sẽ trao hết đời mình cho Caduta, nhưng ông ta vẫn muốn có những cảnh nude đó. "Nhưng mẹ này," ông ta đã nói. "Chuyện đó sẽ rất là đẹp"... Và điện thoại reo lên. Điện thoại reo vang, cắt ngang điều mà chúng ta phải gọi là ảo tưởng của thế giới người lớn mà tôi đang ngồi trong đấy, với cuốn sách, những quân cờ lăn lóc, hồi cuối cùng của vở *Otello* và tiếng sáo du mục của nó. Tôi là người lớn và có hiểu biết, đôi khi thôi. Tôi đọc những tạp chí phức tạp và đi xem phim người lớn. Nhưng điện thoại đang reo lên, gọi cho tôi.

"Gọi anh đấy," Martina vừa nói vừa đưa ống nghe cho tôi, vẻ không tán thành hoặc hoang mang lộ ra (tôi nghĩ thế) trong màu sạm của mạch máu bên mé cánh tay non mềm của cô.

Là cuộc gọi dành cho tôi - và đoán xem là ai nào.

"Làm sao mày có được số này thế?" tôi hỏi, thực lòng tò mò. Tôi chắc chắn là không ai biết được sự thật về cuộc đời bí mật của tôi mà. Tôi chắc chắn ai cũng nghĩ tôi ra ngoài chơi gái

lang thang hang cùng ngõ hẻm và say bí tỉ hằng đêm. "Cô bạn tóc hoe cho mày số này à?"

"Con nhỏ đó rút khỏi cuộc chơi rồi. Tao... tao không có gặp cô ta. Cô ta bảo mày không còn vui nữa."

"Này, tụi mình phải gặp thôi. Tao sẵn sàng lắm rồi."

Như tôi đã giải thích, cúp máy với tay Frank Điện Thoại này chẳng có ích gì đâu. Hắn sẽ liên hồi gọi lại. Anh phải để cho hắn nói, anh phải để cho hắn phẫn nộ rồi luyên thuyên rồi nức nở, cho đến khi hắn nói hết điều muốn nói, rồi bình tâm lại, rồi sẵn lòng nói lời tạm biệt, bã cả sức, đã nguôi ngoai, khóc hết nước mắt. Frank Điện Thoại thích đề ra định luật về việc không có tiền là như thế nào và vân vân. Frank Điện thoại không có tiền. Hắn cũng chẳng có thứ gì khác. Khi tất cả những thứ như ngoại hình và sức hút và may mắn và của cải đã được phân phối hết, già Frank đi đến đứng phía cuối tất cả các hàng - tôi đã thừa cơ nhắc lại cho hắn nhớ. Hắn phản đòn bằng cách liệt kê ra từng món tra tấn sắc gọn mà hắn sẽ dùng để thăm hỏi tôi một ngày nào đó, và tôi lắng nghe hắn nói cho kỳ hết. Sau đấy im lặng bao trùm, và đột ngột gật đầu một cái tôi nói, "Mày tàn tật, phải không."

"Tao bị... tao bị một... Ừ phải," hắn đáp.

Thế thì mày nghĩ xem mày sẽ đánh đấm *với tao thế nào đây hả đồ cặn bã?* Tôi những muốn hỏi hắn. Nhưng tất cả những gì tôi đã nói là (và tôi nói thật lòng), "Tao lấy làm tiếc. Tao thật lấy làm tiếc."

Quay sang Martina tôi giải thích trắng ra. "Một tay diễn viên bất mãn nào đó," tôi bảo. "Hắn cứ gọi cho anh mãi."

"Phải hắn là cái tên ăn mặc giả gái không vậy?"

Chuyện tương tự đã từng xảy đến với tôi, tất nhiên rồi, nhưng lần này thì tôi chắc chắn hơn bao giờ hết. "Không đâu," tôi bảo. "Tay này nhỏ con lắm."

Tôi kể cho Martina nghe chuyện về Nub Forkner. Mà này, chúng tôi đã thuê Nub, và cả Christopher Meadowbrook, làm hai nhân vật đầu gấu chính. Đối phó với hai tay này như là ác mộng vậy nhưng tôi thật lòng tin tưởng là họ sẽ tạo thành một cặp đôi rất cừ. Nub, béo ú và điên cuồng, Chris, hết thời và dư thừa. Giống như tôi và Alec Llewellyn, làm cân bằng mọi chuyện... Cái cảnh hai tay này đe dọa Spunk Davis ấy mà -

trông thật đáng sợ. Cứ quay bọn họ trong những cảnh quay dài, để cảm xúc dồn tụ. Đố kỵ, cáu giận, hận thù, cứ để nó dồn tụ.

Tôi dẫn con Bóng Râm đi dạo rồi lên giường cùng Martina Twain. Thực tình tôi không muốn nói về chuyện này. Lúc này đây chiêu thức của chúng tôi là chỉ vuốt ve rồi ôm ấp, vuốt ve rồi ôm ấp. Như tất cả những cô gái khác Martina là người nghiện hơi ấm: cô thích mở điều hòa suốt và đốt cả lò sưởi cho chắc ăn. Tôi ôm lấy cô. Trong người tôi đầy ứ những khát khao trừu tượng và thứ gì đó khác nữa mà tôi không hiểu cũng chẳng nhận diện được. Khi tôi nằm đấy, không phải người, chẳng phải thú, không gì cả, tôi lục óc tìm những nụ hôn và những động chạm êm ái, những mơn trớn dịu dàng. Và rồi chúng trở thành thuật khiêu dâm... Phòng chiếu phim trong đầu tôi (độc nhất, chỉ dành cho hội viên nhưng phí gia nhập rất rẻ) trở nên hôi hám và mù mịt khói - cái căn nhà tròng trành cũ kĩ trên này đây với những ghế ngồi xập xệ và những gạt tàn đầy ắp, và bộ phim lách tách. Không có gì xảy ra. Hằng đêm tôi chết đi như Desdemona chết giữa những chiếc gối... Ngày hôm qua chuyện đầu tiên tôi làm là cố bật lên một bình minh tiên cảnh trên người cô. Anh có thể tưởng tượng ra cảm giác ấy vẻ vang đến thế nào. Nhưng mà cũng chẳng được tích sự gì. Tôi phải bỏ đi tè một phát. Nhiều khi tôi nghĩ củ lặc của mình đã bị tổn thương từ vụ bí đái ở nhà hát dạo nọ. Nhưng chắc chắn còn có nhiều lý do hơn thế. Vâng, chắc chắn là còn nhiều lý do hơn thế.

* * *

Xem này. Chờ đã... Đây tôi *lại* đến rồi này. Giờ tôi có thể trông thấy mình. Với một cái ngáp dài khoan khoái tôi nhổm dậy từ tấm nệm chăm sóc dáng hình của ngôi sao đang lên gần đây nhất. Tôi uống một viên tăng lực có kích cỡ bằng củ lặc của mình và nhăn nhó uống thêm một cơn xoáy lốc vitamin C. "Chào buổi sáng, thưa ông": là lời cô bé phụ tắm cho tôi, hay là tay huấn luyện viên tennis, hay là người tỉa lông chó, chuyên gia lông tóc, thầy dạy yoga tươi trẻ. Tôi uống cạn lu thức uống hàm lượng ca lo thấp, uống nước đóng chai bắt-anh-phải-uống.

Bác sĩ trị liệu từ-nhà-ra-xe nắm tay tôi dìu đi - và rồi tôi vút đi, dọc đại lộ Hoàng Hôn, da đầu phủ cỏ nhân tạo dày dặn, miệng nhét đầy Cobalt[1] và Strontium 90[2] - và một công cụ rù quến được lập trình đáng giá hàng triệu đô la, cái bìu dái kỹ thuật sinh học đang chễm chệ giữa hai đùi tôi đây này. Ca phẫu thuật đã thành công dễ dàng nhanh chóng. Tất cả chúng tôi đều nghĩ thật tuyệt vời làm sao, cái cách mà tôi đã có thể thay đổi ấy.

A nhưng mà anh biết không, anh biết là đôi khi tôi có cảm tưởng như mình đã đến California rồi vậy - nhưng chẳng thu hoạch được kết quả gì. Tôi cảm thấy... mình như được lắp ghép các bộ phận giả. Tôi là một con robot, là người máy có nhân tính, là kẻ nửa người nửa máy, là cỗ động cơ bọc da người. Tôi từng đọc từ đâu đó - hay ai đó đã có lần bảo tôi, hay tôi từng nghe lỏm được trong quán bia quán rượu hay quán ăn nào đó (mà này, giờ thì đây là một phần trong cái văn hóa của riêng tôi rồi đấy nhé) - rằng tỷ lệ cao những Người Trần, một phần năm, một phần ba, hay thậm chí là hai phần một luôn bị ám ảnh rằng mọi suy nghĩ hay hành động của họ đều được các sinh vật từ một thế giới khác định đoạt. Mà những con người này không phải chỉ là bọn ngớ ngẩn mất trí hay mấy mụ ngồi lê bẻm mép đâu nhé: họ là những nhân viên thuế vụ giọng kim mang vẻ ma ám, là những luật sư mắt ốc nhồi và những quan chức được thả bom thông minh. Trước kia (và tôi ước sao mình biết được giai đoạn đó rõ hơn - trước kia ấy. Tôi không nghĩ là giờ đây mình có thể tìm hiểu được gì nhiều về khi ấy), trước kia, những bộ tộc bị người ngoài hành tinh chinh phục này thường nghiền ngẫm về Chúa trời, về Địa ngục, về quỷ Satan, về số phận của tinh thần, mà linh hồn được tưởng tượng như là một sinh vật sống trong nội tâm, một thiên thần có nụ cười ướt át mặc bộ quần áo ngủ màu hồng, hay như một con yêu tinh nhăn nhó, tất cả đều chìa hai ngón tay thô tục, tóc tai xấu xí và hành động thủ dâm. Nhưng giờ đây kẻ xâm lăng là một hình dạng được vẽ ra trên

1. Nguyên tố hóa học, ký hiệu: Co.

2. Chất đồng vị phóng xạ của nguyên tố Strontium, ký hiệu Sr.

giấy, người quấn đầy thiết bị thu và bản in thử, và hắn ta mang bộ mặt của người ngoài hành tinh.

Đôi khi tôi nghĩ mình bị ai đó khống chế. Có kẻ xâm lăng ngoài hành tinh nào đó đang lấn chiếm khoảng không tâm hồn tôi, một thằng lừa đảo chó đẻ nào đó. Nhưng hắn không đến từ ngoài vũ trụ kia đâu. Hắn đến từ trái đất này kìa.

* * *

Chúng tôi dậy trễ nên ăn vội thứ rau mầm trong một trại thỏ có giá đắt đỏ nào đấy rồi bắt taxi đi lên mạn trên thành phố. Tôi gần như đã quên mưa trông như thế nào, nhưng hôm nay mưa lại nhắc cho tôi nhớ. Mưa trông như thể nó chưa bao giờ bỏ đi xa, về lại đúng nơi của nó, trong đúng môi trường của nó. Tôi chợt nhận ra, vẻ đẹp chan hòa ánh nắng của những đại lộ - vẻ đẹp ấy chỉ là không khí, thực đấy, không là gì cả, được đóng khung trong tính chuẩn xác và đối xứng, nhưng chỉ là không khí mà thôi. Giờ thì khung cảnh ấy tan biến thành bụi nước - những cái họng rệu bản lề đang thở ra khói. Kỳ cuối tuần lễ Lao động, các con phố vắng bóng nhân sự, vài con xe nổ máy đứng im bập bềnh trên đường dốc thoải trông như những khúc gỗ trong ghềnh thác. Chúng tôi leo ra khỏi xe, và đứng xếp hàng bên dưới tán dù màu hồng. Trong buổi chiều mưa dầm này thì Édouard Manet là người chúng tôi đến viếng.

Việc đầu tiên ông ta làm là đưa tôi ngược về Paris. Anh biết cái kiểu có cô gái phục vụ trong quán rượu thoát y hay là quán bar nhào lộn, với vẻ mặt bị ngược đãi dịu dàng, những chai sâm banh chưa khui, những quả cam trong cái tô thủy tinh dày, và, xa xa đằng sau cô ta, là một dãy dân thượng lưu điên khùng... Năm ngoái tôi lần đầu ra mắt ở Paris, quay quảng cáo cho một loại bít tết thịt ngựa đông lạnh mới. Chúng tôi sử dụng trại cưỡi ngựa trong nhà triển lãm bên cạnh bờ sông ấy. Ý tưởng là: chàng trai gặp cô gái trước đường đua ngựa Degas, rồi chàng đưa cô đến quán bia ngoài trời sang trọng để ăn món chả ngựa thồ hay bánh mì kẹp thịt ngựa đua ngon hết sảy hay bất cứ thứ quái gì đấy... Paris làm tôi phấn khích tột độ. Tôi ở lại thật lâu trên những đại lộ dọc bờ tả con sông, uống say, chen vai thích

cánh qua những đám đông mua sắm và những kẻ tiêu tiền đi lòng vòng quanh đấy, cứ gần năm mươi mét thì đứng sững lại khi nhìn thấy, được lồng trong cánh cửa sổ quán cà phê bằng kính căng vải, vài cô nàng tóc vàng da nhuộm đồng hun phờ phạc hay một con nhỏ lang thang tóc loăn xoăn xinh xắn, ngồi một mình bên vại bia hay tách cà phê và kiên nhẫn chờ đợi, có vẻ là thế, đợi một kẻ như tôi thò đầu vào mà bắt chuyện bằng thứ ngôn ngữ quốc tế. *"Bonjour, mon petite*[1]*. Để tôi mua cho cô một ly nhé. Pourquoi non*[2] *về khách sạn cùng tôi nhỉ. Coi nào, cherie*[3]*, em biết em sẽ thích thế mà."* Tôi hẳn đã bị tống ra khỏi cửa của, ồ, những sáu hay bảy chỗ gì đấy, hay có lẽ thậm chí là mười hay mười một chỗ, trước khi tôi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Ôi, những con nhỏ ấy đã đi khắp Paris rồi. Bọn họ đặt điều lệ sao cho họ có thể đi loanh quanh bất cứ nơi nào họ muốn mà không bị đám lang thang hay say xỉn bá vơ nào đó từ ngoài đường vào làm họ khó chịu. À, đã quá muộn rồi, tôi nghĩ. Chuyện gì được làm thì cũng đã làm rồi. Nhưng ai là người cho phép bọn họ đặt ra cái *điều lệ ấy chứ*?

... Và giờ đây nơi Manhattan ẩm mưa, trong phòng trưng bày nóng bức nơi tất cả chúng tôi đều bốc mùi chó ướt, tôi nhìn vào Martina, lúc này cô đang nghển cổ chú ý hết mực vào hình dạng của một người đấu bò đã chết, và tôi nghĩ - phải rồi, phụ nữ, bọn họ rất khác chúng ta, cũng khác biệt gần giống như người Pháp vậy, này nhé (phụ nữ, khi lái xe thì nghiêng người hết bên này sang bên kia và bật cười chủ yếu là vì thân thiện, họ dùng cả hai tay bưng ly thức uống nóng và ôm mình co ro để giữ ấm, họ không tán thành trò chơi điện tử hay các môn thể thao và nói *"của tôi"* nhiều hơn chúng ta, họ có cái thứ mà đàn ông hay gọi là lòng tin vào chính mình rồi lại trách cứ anh vì tội không làm tròn nhiệm vụ trong những ước mơ của họ, họ là những người lập thuyết âm mưu, là những tên độc tài nhân hậu), nhưng họ là Người Phàm, và cũng rất giống như chúng ta. Phụ nữ văn minh hơn. Mấy con nhỏ ranh con, họ là phái yếu hơn. Ở nhà bọn họ

1. Xin chào cô em bé nhỏ (tiếng Pháp).
2. Tại sao không (tiếng Pháp).
3. Em yêu (tiếng Pháp).

có thể làm anh không vui nhưng ra đường thì không thế. Đàn ông thường bị đàn bà thúc ép nhận diện phần nữ tính trong bản chất của họ. Tôi luôn nghĩ rằng đấy là lời đám đàn bà thích giao du với tụi bóng hay nói nhưng giờ thì tôi không chắc nữa. Có lẽ đấy là điều đang xảy đến với tôi - tôi đang trở thành như đàn bà. Như thế thì lý giải được nhiều điều lắm. Trong quá khứ tôi đã từng cố cho có nữ tính. Tôi lăng nhăng với đàn bà hàng bao nhiêu năm trời. Không đem lại kết quả gì, song mặt khác thì đúng là tôi ngủ với lắm gái thật. Ai mà biết được chứ? Nếu nó có xảy đến thì cứ việc. Thường trong mấy vụ này tôi không phải là người cầm lái. Tôi ngồi ở ghế sau, hoặc ngồi trong toa dành cho công nhân cơ. Tôi không biết có khi nào mình làm người kiểm soát không nữa. Nhưng tôi biết hiện giờ thì không.

Vậy là tôi nhìn sang Martina còn cô nhìn vào Manet: những thú vui và bí tích văn minh được tôn vinh đúng mực, không gượng ép hay thái quá gì cả. Món hàu điểm tâm, cá chết, chết còn hơn một người chết ngắc. Phụ nữ chưng diện, cánh đàn ông hỉnh mũi trong các bộ đồ giống nhau. Khu vườn làm nơi để lao động và nghỉ ngơi, rồi những bông hoa mẫu đơn trong bình. Cô bạn gái của tay nhà văn, tay nhà văn thức khuya bên ngay bàn làm việc. Thế giới của tiền bạc đủ đầy, thế giới của sung túc. Tôi nhìn thấy hết tất thảy những điều này nhưng tôi không nhìn ra sắc sáng của nó. Tôi, tôi thích những thứ đánh lừa thị giác, rượu bia, quán bar, đồ nhậu, gái gú trong buổi picnic, cô tóc vàng hoe có cái mông vĩ đại, quen thuộc, gợi tình. Tôi đã nhìn thấy tất cả những thứ này. Tôi chỉ không nhìn thấy sắc sáng của nó. Nhưng tôi đã nhìn ra sắc sáng của Martina: nó chất ngất trong mắt, trong miệng, trong da thịt cô - tất tần tật.

* * *

Nhưng mà thôi, đến lúc đấy tôi phải rời xa cô, mẹ kiếp thật, rồi ba chân bốn cẳng chạy xuyên qua đầu kia thành phố dự một hai tiếng đồng hồ buổi chiêu đãi gì đấy trong khách sạn Carraway do Fielding Goodney tổ chức dành cho tất cả những tay đầu tư của chúng tôi. Đến thời điểm này chúng tôi còn có thêm vài quý bà đầu tư tiền nữa. Chúng tôi có Lira Cruzeiros từ

Buenos Aires, chúng tôi có Anna Mazuma từ Zurich, chúng tôi có Valuta Groschen từ Frankfurt. Tôi bảo cho mà biết, trái tim già nua của tôi thấy khỏe khoắn khi nhìn những tay quyền lực tiền bạc, những tay nắm giữ tiền bạc, trong một cuộc trưng bày huyên náo ầm ĩ như thế này. Ý tôi là, *Đồng tiền bất lương* - chi phí vận hành đến lúc này là bao nhiêu nào? Cũng phải hơn ba mươi lăm hay bốn mươi nghìn mỗi ngày, mà chúng tôi thậm chí đến giữa tuần sau mới bắt đầu bấm máy... Nhờ vào một biện pháp đề phòng bí hiểm nào đó của Fielding mà Spunk Davis đã không được mời đến (và cả Butch Beausoleil cũng không). Nhưng những ngôi sao gạo cội đều có cả đây - Caduta Massi, đang nâng niu chàng Hoàng tử Kasimir hom hem ốm yếu, và Lorne Guyland, trong chiếc áo vest dạ phục như áo robot, cánh tay robot khoác lấy tay cô nàng hút máu Thursday. Tôi nhìn thấy lực lượng Anh quốc, Skuse, Blackadder, Mick Obbs và anh chàng biên tập chẳng biết gì ngoài máy vi tính của tôi, Duane Meo. Cả đám đứng quạu quọ trong một góc, và tôi mất một đỗi lâu cứ tưởng mình là con gà mái mẹ hay kẻ thích chơi hoa phong lan gì đó, khi mà biết bao nhiêu tâm hồn ở đây cần được tôi chăm sóc vỗ về. Nhưng rồi Fielding đến tiếp quản và phát động thi thố tán dương giữa những người thợ thủ công và các ngôi sao, làm tôi được rảnh rang đi lang thang qua đám có tiền.

Nhưng anh nghe này, họ là một đám đông giản dị đến ngạc nhiên, thiếu hẳn vẻ hào nhoáng - có vài người trong bọn còn mang giày dép xoàng xĩnh, và cực kỳ cần vài nghìn đô cải thiện tóc tai hay sửa sang da dẻ. Không gian tràn ngập chuyện liến thoắng đãi bôi, khi sâm banh hảo hạng, thức ăn nhẹ cảnh vẻ, cùng nhân viên phục vụ mặc áo đuôi tôm, và tiền sẵn ra đấy, còn tôi vừa cười chiếu lệ vừa vẫy tay vừa la lối vừa di chuyển giữa những người này, tự do như nước chảy. Hình như cả bọn ai ai cũng nói đến chuyện diễn xuất, mà cũng khá là cụ thể nữa - đóng phim, nghỉ xả hơi, khả năng bố trí được để tham gia, thử vai dự tuyển, dự tính công chiếu, toàn những thứ thường được đề cập trong ngành. À, tôi nghĩ, bọn họ đều là những nhà sản xuất nghiệp dư, hay bây giờ là thế. Mà việc giàu có thì cũng toàn là diễn xuất thôi có phải không nhỉ? Một phong cách, một điệu bộ giả tạo, một thứ diễn xuất mà anh áp đặt cho thiên hạ

chứ còn gì? Mặc cho anh có phải là người tự tạo ra những thứ đó hay không, anh vẫn phải vờ như mình xứng đáng có được nó, rằng tiền đã đúng khi chọn lấy anh, và rằng để đổi lại anh cũng sẽ cư xử tử tế với tiền. Có điên vì tiền hay tự mãn vì tiền, anh cũng phải giả vờ như đấy là chuyện đương nhiên... Tôi chưa khi nào cảm thấy mình xứng đáng có nó, có tiền ấy, vì những gì tôi đã làm (và đấy là một nỗi hổ thẹn lớn lao), và có lẽ đấy là lý do vì sao tôi tiêu phí hết cả. Nhưng mà tôi sẽ không thể hoang phí mớ tiền này được. Không có chiếc thùng nào là không đáy, và đơn giản là tiền thì quá nhiều. Rồi tôi sẽ phải nhập bọn với họ, những nghệ sĩ về tiền này.

Tôi chờ đợi cái gật đầu thông đồng, nghiêm nghị của Fielding để rồi, sau khi nhận từ Lorne và Caduta mỗi người một cái siết tay, tôi lẻn ra ngoài bắt taxi đi xuống phố. Chúng tôi lao vào một cuộc đua tiếp sức lạ kỳ giữa những chốt đèn giao thông trên đại lộ 9, qua năm mươi khối nhà mà không cần một lần thắng lại, những con mắt xanh lục tiếp đầy nhiên liệu cho sự bồn chồn của tôi bằng cách nói lên rằng, vâng, đi tiếp đi, không sao đâu, anh cứ đi, trong khi chỉ một lần duy nhất này người hành khách ngồi ghế sau lại ước ao được giới hạn được lê thê, ước ao được ngoặt ngay ra khỏi làn xe cao tốc. Vậy là tôi bỏ xe leo xuống đi bộ gần hai cây số cuối để làm dịu con tim bồn chồn, băng qua phố Chelsea của đám choai choai đi đến đại lộ 8, qua những quán bar ủ ê đèn xanh tím, đi qua những khách sạn u buồn như chốn hẻo lánh xa xôi phản vật chất của người da đen (có con nhỏ đa đen to bè nào đó đang chửi rủa rất hung tại quầy tiếp tân), và rồi tôi dừng chân trong bóng chiều chạng vạng hoàn hảo của Manhattan, không trung giờ đây là tổ hợp từ những sắc xám, sắc bạc và sắc vàng, và qua hàng rào kẽm gai kim cương tôi quan sát tám đứa nhỏ nhảy lên nhảy xuống cùng trái banh bên dưới chiếc rổ tung tẩy.

Martina im lặng đứng ngoài hàng hiên, mặc áo thun và quần cộc hữu dụng, một tay chống nạnh khi cô căng vòi nước tưới cây... Chúng tôi dùng bữa ngoài đây trên hàng hiên gỗ ướt nhẹp này, xa lát, bánh mì, phó mát, lại thứ rượu vang trắng nhẹ hều ấy nữa, cái mùi nồng nồng ngai ngái của lớp mùn và

than bùn sũng nước. Sau đấy, Bóng Râm ngủ lơ mơ trong lúc khẩn nài cô chủ của mình, nét mặt nó, khi nghỉ ngơi, được hình thành đơn thuần từ vẻ lo lắng và từ những tiếng thở dài trong giấc ngủ. Tôi ngồi đấy với cuốn *Hitler* trong lòng - một đêm của những tướng tá, của mặt đất bị phá sạch, của sự sụp đổ và bẽ mặt và chết chóc: một kết cục có hậu. Giờ thì chắc tôi phải bắt đầu đọc lại *Tiền* thôi. Martina đã đưa cho tôi mớ sách này. Martina đã đưa cho tôi trọn bộ hướng dẫn sinh tồn trong thế kỷ hai mươi. Vả lại đấy cũng là những gì tôi đang trao cho cô - trao tận tay. Cô quan sát chăm chú lắm. Trong những tuần qua cô quan sát tôi cũng chăm chăm không kém gì tôi đang quan sát cô. Cô đang học hỏi kha khá về việc du hành xuyên thời gian của hành tinh cô. Cô đã thẩm thấu chút ít từ thằng mập khập khiễng này, trí óc hắn rơi tự do và thay đổi toàn diện, một thằng khố rách áo ôm, rỗng tuếch, ngu độn, được cấu thành từ những thứ bỏ đi, toàn là thứ bỏ đi.

Tôi bảo, "Này. Em phải nói cho anh biết."

"Gì cơ?"

"Sao em lại cho phép anh lảng vảng như thế này trong cuộc đời em vậy? Không thuyết phục lắm đâu. Ý anh là, kẻ nào mà tin được cơ chứ? Là em liệu em có tin không?"

"Ồ," cô đáp. "Anh cũng đâu có gì là quá tệ, anh biết mà. Anh đang ở bên em, trong khi chẳng có ai khác ở bên cả. Anh đang cố gắng. Chỉ là em thích anh thôi."

"Tại sao cơ chứ?" Bởi vì anh mang đậm tính thế kỷ hai mươi à? "Tại sao?"

"Anh giống như một con chó vậy."

Nghe đến đây tôi hơi căng người ra một chút. Tôi vẫn chưa hài lòng lắm với kiểu này. Với đàn bà con gái tôi thường đòi hỏi được nhất mực coi trọng. Nhưng tôi cũng hiểu rằng ở đây mình phải đòi hỏi thật nhiều, nhất là trong những ngày này, khi bản thân tôi dường như còn không thể giữ mặt nghiêm được nữa là.

"Em đã có một con chó rồi đấy thôi."

"Giờ thì em có hai con. Thường thì anh nghĩ đến chuyện gì khi anh đang không nghĩ đến chuyện gì khác vậy?"

"Chuyện này để anh phải nghĩ xem," tôi đáp. Lúc ấy tôi thèm một ly whisky kinh khiếp - chẳng ích gì khi chối rằng nỗi

sợ hãi không đóng vai trò to lớn trong tất cả chuyện này, trong cái vụ giao dịch với phố Bank này. Sợ những điều lạ lẫm, sợ những chuyện nghiêm túc. Trong chai còn lại khoảng một ly vang trắng. Nhưng một ly vang trắng chẳng đem lại cho anh được nhiều can đảm cho lắm. Tôi bảo, "Em nói cho anh nghe suy nghĩ của em trước đi."

"Về mất mát."

Cô im bặt. Tôi chắc là cô đang suy nghĩ về mất mát. Tôi nhìn thẳng vào tròng trắng thâm thâm của cô. Vâng, những thớ cơ tuyến lệ của cô đã phát triển chín muồi: hai mắt ấy trong thời kỳ hoạt động của mình đã bơm ra khá là nhiều chất sắt. Martina nói tiếp. Ý cô muốn nói đến sự mất mát con người, chứ không phải mất mát đồ vật. Tính đến giờ cô đã mất mát khá nhiều người rồi, với tốc độ một người mỗi năm. Ông bà của cô đảm đương những năm giữa thập niên bảy mươi. Rồi sau đấy cô mất mẹ (do ung thư), mất bạn thân (tai nạn xe cộ), mất bố (tự tử), và, năm ngoái, mất đi người em trai duy nhất (chết đuối, đuối sức). Đấy là mùa hè năm ngoái, ở trên vùng Mũi ấy. Tôi thì chẳng biết ai trong số này cả.

"Chúa ơi," tôi thốt lên. Dĩ nhiên những người giàu làm cho cái chết thêm sôi nổi bằng việc để lại cho anh đủ thứ. Ở nơi tôi xuất thân thì mọi việc ngược lại. Anh cứ luôn phải dốc hầu bao ra để thanh toán nợ nần, thanh toán phí tổn ma chay. "Nhưng mà thôi," tôi nói tiếp vẻ thăm dò, "năm nay em đâu có mất ai đâu. Tính đến giờ phút này ấy."

"Không em mất rồi đấy chứ. Mất Ossie - vĩnh viễn."

"Ừ phải nhỉ."

"Còn anh, lúc nào anh cũng nghĩ gì thế?"

Tôi cảm thấy mặt mình phì nộn ra ngu ngốc, rồi tôi nhún vai mà nói, "Tiền. Hoặc là tiền hoặc là về sự sợ hãi hay xấu hổ. Đấy là tất cả những gì anh có thể sử dụng để chống lại những kẻ có thể căm ghét anh."

"Tội nghiệp anh quá," Martina bảo. "Nhưng có lẽ anh không đặc biệt đến thế đâu."

Chúng tôi lên giường. Chúng tôi lên giường theo cách của người lớn ấy - anh biết mà, như thể đấy chỉ là chuyện hẳn phải diễn ra sau đấy. Không lời lẽ thổ lộ tâm trạng hay thủ thỉ rù rì,

không gầm gừ dâm đãng hay ăng ẳng đùa vui hay khúc khích gì, không quần áo diễn vai, không brandy, không đồ chơi nhà thổ, không quần lọt khe, không ngón tay kích thích, không mời thêm người khác. Cô nhanh gọn trút bỏ quần áo. Quần của cô cũng khá tài tình nữa, nhưng hiếm khi anh được nhìn rõ nó. Trên cặp đùi nâu dài, hình dáng hai phần đùi trong cong cong khả ái như phần giao nhau của chiếc kìm thép (bờ hông rộng tràn bờ, tấm lưng ong không cứng nhắc, màu nho khô, mềm thịt), Martina sải bước vào trong phòng tắm. Đoạn cô trở ra, phô nguyên phần trước không mảnh vải che thân, da thịt biểu lộ dấu hiệu chùng nhão thú vị đầu tiên, những dấu ấn đầu tiên của thời gian, của chết chóc, khiến anh chắc chắn rằng mình từng may mắn đến mức được... chắc hẳn mình từng được ở bên một người đàn bà. Đấy là một người đàn bà, không lầm lẫn vào đâu được. Tôi nói, "Trời đất, trong khi tất cả những chuyện này xảy ra mà em vẫn còn đủ thứ để suy nghĩ đến à. Anh không khi nào suy nghĩ. Anh xin lỗi nhé." Và tôi nhác thấy những suy nghĩ khác của cô nữa, ở trên kia kìa, cũng như gương mặt của cô, xa kia bên trên đầu tôi ấy.

Tôi cởi bỏ quần áo chui vào tấm khăn lanh trải giường cùng cô. Chúng tôi hôn hít, chúng tôi ôm ấp, giờ đây thì tôi biết mình là người chậm nhịp và là con chó buồn rũ nhưng cuối cùng tôi cũng nhìn thấy được sự trần truồng của cô đang nói lên điều gì, tôi nhìn thấy được sự hài lòng mộc mạc của nó, nó rất... Đây, tôi bày hết ra cho anh thấy này. Phải rồi, nhẹ nhàng thôi, tôi thầm nghĩ, với hai bàn tay thô bạo này... Rồi đến sáng, khi tôi thức giấc, Chúa ơi (mà đừng cười nhé - không, đừng có cười), tôi có cảm giác mình như *một bông hoa*: hơi hơi khô, dĩ nhiên rồi, hơi hơi tê cổ, và không có cuộc sống thực sự nào trước mặt, chỉ là sự sống giả tạo, sự sống trong tô trong chậu, xòe những cánh hoa ra và ngước đầu lên để bắt đầu nhấm nháp ngày.

* * *

"Em có nên thả nó ra không? Anh nghĩ sao?"

"Ừ, thả cho nó đi," tôi bảo. "Nó được mà."

"Nó chạy mất thôi."

"Lúc nào đó em phải thử chút đi chứ."

Quảng trường Washington, Chủ nhật lễ Lao động tại New York, không khí nặng nề như những giọt nước rỉ trên bức tường nhà bếp màu thiên thanh. Lại thêm một ngày quan trọng trong lịch của đám người rừng, đầy rẫy sự xuất đầu lộ diện của các bộ lạc, tụi nhóc thông thái trên ván trượt chạy lắt léo theo hàng tá nhịp trống khác nhau, đám đồng tính chơi trò ném đĩa cứ nhảy cẫng lên rồi rướn người ra (chiếc đĩa xoay xoay của bọn họ mãi lơ lửng trong khí quyển nóng bức), đám chơi cờ, bọn đốt thuốc, nguyền rủa và chửi bới, hai xe tuần tra của cảnh sát mở toang cả bốn cửa, những chiếc bẫy ngạo nghễ của đám lợn này giăng sẵn ra cho móng vuốt bất cẩn đầu tiên. Và không chút xấu hổ nào, đâu đâu cũng thế. Có đôi chỗ dọa nạt và đôi chỗ tuyệt vọng, và một sự khắc nghiệt lớn lao được biểu hiện rõ rệt nhất qua đám lông mặt hoe hoe bám chặt, bới cào hay dựng đứng lên của những tay cớm - nhưng không có xấu hổ gì cả... Con chó đang lồng lộn đòi chạy ra giữa tất cả những màu sắc con người đầy rủi ro này. Chúng tôi tháo dây đeo cổ cho nó. Thoạt đầu nó chạy theo vòng tròn rộng dần, lưỡi gần như vắt qua vai như khăn quàng cổ. Đoạn nó đứng lại, ngồi nghiêng nghiêng, thẳng tắp đầy ý thức công dân, là tư thế của một quân tốt im lặng chờ đợi trên hàng thứ ba, tỉnh táo chiêm nghiệm về những lựa chọn sắp tới.

Tôi mua vài lon bia nhẹ ở siêu thị mini. Chúng tôi ngồi trên băng ghế đá và chuyện trò, Martina mặc đồ màu trắng (váy trắng, áo trắng), còn tôi có một dải băng bồn chồn hả hê, nhăn nhó quấn chặt quanh tim. Chuyển động theo hướng đi lên trên chuỗi sinh vật, sự di động xã hội - là thứ hay ho đấy nhưng lại chẳng bớt mệt đi đâu. Cứ bíu chặt tay vào và ở nguyên tại chỗ, đừng trượt đi, ngay cả chuyện đó cũng đã đòi hỏi hàng tấn ý chí rồi. Khi con Bóng Râm nhảy chồm chồm quanh chúng tôi, mỗi lúc một ít quay về nhận lấy cái vuốt ve khuyến khích, tôi nghĩ ra một đề tài và hỏi han Martina về triết học. Không phải là triết lý của cô - mà chỉ là triết học nói chung. Cô đưa ra vài ví dụ về những thứ các triết gia bày ra. Như là, sao anh biết *Sao Mai* và *Sao Hôm* thực ra là một thứ? Tôi đáp lại là chắc chắn chúng *không phải* là một: ngay cả khi chúng có cùng công ty mẹ đi nữa thì chúng vẫn là hai danh nghĩa tách rời và do đó sẽ được coi là

hoàn toàn khác biệt cho mục đích lập ngân sách hay đóng thuế và vân vân. Martina mỉm cười và gật gù tán đồng. Cô bật cười, một kiểu cười mới, dường như là biểu lộ tuyền hạnh phúc hay chấp nhận gì đấy. Triết học dễ như bỡn ấy mà, tôi nhủ thầm, đoạn nói, "Được rồi. Cho anh ví dụ khác đi nào."

Nhưng lúc này vẻ mặt Martina thay đổi và bất thình lình cô đứng phắt dậy. "Ôi không," Martina kêu lên. "Bóng Râm đâu rồi?"

Chuyện này nãy giờ cũng làm tôi lo lo. Bóng Râm không xuất hiện dễ đến cả mấy phút rồi và tôi đã bí mật căng mắt ra tìm bóng dáng nó trong đám người huyên náo này. Chẳng ai nói lấy một lời, chúng tôi đi ngoằn ngoèo qua quảng trường, đi vòng quanh rìa quảng trường, rồi lội ngược lại dưới cái nóng điên người, áp đảo. Không có con chó nào, không có Bóng Râm. Chúng tôi chia nhau ra và chạy thành từng vòng lan rộng, quay về mỗi lúc một ít đi để nhận lấy cái vuốt ve khuyến khích ấy.

Một tiếng đồng hồ sau tôi đã một mình chạy dọc phố 17, cái bụng phệ như chiếc võng của tôi tưng lên tưng xuống trong túi da, một kẻ chạy bộ giai đoạn cuối, cả mắt lẫn hơi thở đều bong tróc cả ra. Khi chúng tôi tụ lại rồi lại chia ra, Martina cứ nói rằng con chó đã bị bắt mất. Nhưng tôi biết nó chỉ sổng đi để chạy lên phố trên, quay về những dòng phố chồng chéo từ phố 23 và ngược lên trên nữa. Thoạt đầu tôi nghĩ, lạy Chúa, thôi chỉ cần *tìm cho ra* con quỷ sứ ấy - sau đấy thì ít nhất tôi còn được nằm xuống mà uống một ly. Thậm chí trong một chốc tôi còn ôm cái ý nghĩ là nếu Bóng Râm có bỏ đi hẳn thì cũng chẳng hề hấn gì đến tôi cả. Nhưng giờ đây khi loạng choạng thật nhanh qua đường sá chằng chịt thì tôi đoan chắc một cách đáng sợ rằng số phận của tôi trói chặt với số phận con chó, rằng nếu Bóng Râm mà đi mất thì tôi cũng sẽ phải trở về phố 23 giữa những con cẩu người kia. Sẽ không còn khu chỉnh trang đô thị gì cho tôi nữa. Chỉ là giữa lòng thành phố, nước lạnh, chung cư thang bộ. Tôi nghĩ tôi đã nhìn thấy con chó, nó phóng băng băng ngang tầm đầu gối nơi những khoảng hở giữa các xe đang đỗ, giữa những cột bán vé đậu xe và ống nước cứu hỏa, nhưng đến khi tôi nhảy né qua dòng xe cộ đến bên lề đường bên kia thì tôi chỉ thấy một

chiếc thùng rác nứt nẻ quăng quật trong cơn gió. Thế là tôi chạy tiếp, ngược lên đại lộ 8 về nơi tận cùng thế giới.

Tôi tìm ra nó trên phố 21, trong một lối vào hỗn độn bên ngoài khách sạn Limpopo cũ kĩ. Bản năng của tôi chỉ muốn rống lên nhào thẳng tới trước, nhưng tôi chậm bước lại, mon men chăm chắm về phía nó. Bóng Râm đứng hoang mang giữa một cơn lốc xoáy nhè nhẹ những rác rưởi - anh biết cái kiểu rác rưởi trong thành phố rồi đấy, cứ chơi trò nắm tay nhau xoay vòng vòng hàng tiếng đồng hồ tuyệt vọng trong chiếc túi gió: hộp giấy đựng thức ăn, bao thuốc lá, vỏ lon bia, tất cả đều trong tình trạng kiếp sau của gà mất đầu... Tôi tiến đến gần hơn. Trông nó đang trong tình trạng thật quái đản, con Bóng Râm ấy, mình lẩy bẩy cùng cái mõm dài đánh lập cập, một chân đang chỉ chỉ, chỉ về mạn trên thành phố. Có một vẻ khác biệt trên mình nó, một chi tiết sống còn, mà tôi không thể nhận diện được. Chiếc vòng cổ, chiếc vòng cổ của nó đã mất đi đâu rồi. Chỉ mới một tiếng đồng hồ trong rừng người thôi mà Bóng Râm đã bị trấn lột, đã bị cướp bóc - bị tước đoạt tất cả những gì nó có, không tên tuổi. Giờ thì nó quay sang nhìn tôi bằng cặp mắt thờ ơ, rồi hờ hững quay đi. Nó định nhón nhén bước vào dòng người hối hả trên đại lộ nhưng tôi đã sủa gióng lên tên nó bằng toàn bộ tàn lực trong phổi mình, thế là nó lại quay lại, miễn cưỡng, rồi băng qua lề đường đầu cúi gằm đi về phía tôi, hai vai so lại trong tư thế đầu hàng hết mực, hèn mạt tối đa. Tôi không đánh nó. Tôi tóm chặt lấy gáy nó. Tôi mang nó về nhà. Martina đang đứng chờ trên bậc thềm vào nhà. Trước giờ cô chưa hề nhỏ nước mắt nhưng giờ đây cô lại khóc.

Rồi khi cô cảm ơn tôi và ấp tay tôi lên mặt mình, tôi thầm nghĩ - cô rất yêu thương cậu chàng này, nó, cô yêu Bóng Râm, cái con chó này đây. Phải, lâu nay cô đã lừa phỉnh tôi, Martina ấy. Cô chỉ là con người, con người bình thường. Hóa ra rốt cuộc cô cũng quá là con người.

* * *

Một, hai, ba, bốn. Tôi đang nằm trên tầng thứ mười bốn của khách sạn Ashbery, mặc có mỗi chiếc quần lót và hai chân ve

vẩy trên trời như con bọ cánh cứng bị lật ngửa. Tôi đang làm gì thế này? Đang tập thể dục đấy. Hóp mông và gập bụng là mục tiêu trước mắt, nhưng rồi tôi cũng sẽ cân nhắc đến những thứ khác nữa. Tôi đang giữ gìn phom dáng vì Martina. Đây là vụ một thằng tôi hoàn toàn mới. Đây là sự biến hình của tôi. Và năm, sáu, bảy, tám. Tôi sẽ đi xuyên thẳng qua rào cản đau đớn nếu như mà tôi có thể tìm thấy nó. Ngoài ra, tôi biết những cơ bắp thực thụ đang ở đâu đó trong đầu tôi, những cơ bắp của sự xấu hổ. Phù, tôi hy vọng chúng vẫn còn ở đấy. Tôi hy vọng chúng chưa teo đi. Tôi hy vọng chúng không say xỉn quá đáng. Những gì tôi cần là cho trí não mình được huấn luyện. Tôi cần một nghệ nhân ác dâm mặc áo ba lỗ sử dụng tạ tay nào đó làm não tôi toát mồ hôi mà đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất. Tôi cần cho não mình cảm nhận được cơn sôi sục. Ngày mai sẽ là ngày đầu tiên Bấm Máy Cảnh Chính. Tôi sẽ nhận một ngân phiếu kếch xù. Mọi người sẽ phải bắt đầu mà coi trọng tôi hơn nhiều - bao gồm cả anh đấy, quý anh ạ, phải rồi, và cũng áp dụng luôn cho các cô đấy, các quý cô. Tôi chẳng cần phải nói cho các người biết chuyện gì của ngày hôm qua. Dường như tất cả những gì anh phải làm là tử tế với họ, và vô tư, và trung thực, và rồi anh sẽ nhận lấy tất cả những thứ này đây. Thỏa thuận được lắm.

Tôi lăn người nằm sấp xuống và hít đất một hay hai cái gì đấy. Cái đầu tiên rất ngon lành. Nhưng mà, chính xác đến nửa chừng cái thứ hai, hai tay đồng loạt sụm xuống, và tấm thảm vọt lên bập vào mũi tôi. Khi tôi nằm ì ra đấy chửi bới và cằn nhằn và phun phì phì đám lông thảm ra khỏi miệng thì điện thoại reo. Tôi vừa nói chuyện với Martina mười phút trước, và lúc này cũng đang hơi hơi trông chờ cuộc gọi của Fielding hay là tên Frank Điện Thoại. Ôi già Frank, tay phế nhân ấy - giờ thì làm sao hắn làm đau tôi được nữa?

Vậy nên đây là cú ngạc nhiên gấp đôi.

"Chào!... Này... là em này, nhớ không?"

"Không đùa chứ," tôi bảo. "Em đang ở New York à?"

"Dĩ nhiên rồi."

"Lẽ nào lại thế."

"Sao lại không chứ? Mình gặp nhau đi rồi em kể cho nghe. Ăn trưa nhé?"

Tôi chịu không sắp xếp thời gian được, thế là chúng tôi đồng ý gặp nhau uống nước ở khách sạn Bartleby mé Tây Công viên Trung tâm, lúc hai giờ rưỡi. Tôi nằm ngửa tấm thân trắng nhởn ra mà chớp chớp mắt. Mọi sự chậm trễ và thay đổi và biến chuyển của tôi, mọi mức độ thực tế của tôi đều đang bị dồn ứ lại. Anh sẽ không thể nào đoán ra đấy là ai đâu - hay biết đâu anh lại đoán được. Chao ôi, cô nàng Selina bé bỏng.

Nhưng giờ là lúc mặc vest vào đi ăn trưa với Butch Beausoleil và Spunk Davis, cuộc đàm phán hòa bình cuối cùng, cuộc lên dây cót và cam đoan để chuẩn bị cho ngày trọng đại. Tôi nghĩ sẽ đem hai đứa nhóc này đến quán cà phê Balkan trên phố 53... Trước hết, ngay cửa ra vào đã có một vụ lùm xùm nho nhỏ, lý do là vì bộ cánh của Spunk không được trang trọng (thật ra thì cậu ta trông chỉnh tề hơn tất cả những lần tôi từng gặp: áo sơ mi lụa, quần yếm hàng hiệu, giày da), nhưng tôi đặt một tờ năm mươi vào lòng bàn tay xòe rộng của tay quản lý và hắn dấm dúi chuyển chúng tôi đến một ngăn gần quầy bar. Lẽ ra tôi phải biết là có chuyện gì đó khi Spunk để cho Butch đi trước cậu ta vào góc yên tĩnh đấy, tạo ra một màn biểu diễn cung cách lịch sự ly kỳ, rồi còn trìu mến châm thuốc cho cô ta nữa chứ. Tiếp đến, một mắt vẫn nhìn đăm đắm cô nàng, cậu ta gọi một ly sâm banh! Thôi, sau vụ đó (và sau khi liếc qua nước da hừng hực của Butch và vẻ ngoài xanh xao lấm lét của Spunk một cái), tôi không thể nào vờ như ngạc nhiên cho lắm khi hai người bọn họ rướn người tới trước, tay trong tay, mời tôi làm phù rể trong đám cưới của họ. Chúa ơi, anh có thể nào tin được mấy nhân vật này không vậy? Hai tuần trước họ còn gấu ó lẫn nhau. Tôi biết cái tình đồng tính mình dành cho Spunk đã âm thầm tắt ngúm từ lâu (cũng như cái thứ tình dị tính mà tôi dành cho Butch: nó còn chưa khi nào thực sự bắt đầu), bởi vì ý nghĩ đầu tiên của tôi là - quá đẹp: đây là chiêu PR miễn phí đáng giá cả triệu đô đây. Mặt khác, ý nghĩ thứ hai của tôi là - nguy rồi: chuyện này sẽ làm đổ bể toàn bộ dự án. Tôi sẽ không có được thứ diễn xuất nào ra hồn từ hai người này khi đang quay phim, còn về Lorne Guyland thì, ông ta sẽ lăn đùng ra chết ngắc ngay phút giây biết được cái tin này... Nhưng anh biết thế nào rồi đấy, tôi hy vọng vậy. Tôi cảm thấy mình là thằng khốn già nua gợi cảm thông

thái, sau kỳ nghỉ cuối tuần ở chốn bồng lai ấy, thế nên tôi giở chiêu ngoại giao khéo léo. Tôi bảo bọn họ phải chờ, phải giữ bí mật mọi chuyện. Đương nhiên thoạt đầu cả hai ngớ ra, thế là tôi nói năng đường đường chính chính suốt cái bữa ăn trông có vẻ và ngửi có mùi như một mẻ lưới mới vớt lên những mỡ hải cẩu và đầu lươn vậy. Phải, tôi nói rất có sức thuyết phục, rất hăng. Mà tôi thực lòng hết đấy chứ. Tôi nhận ra, mình ba mươi lăm tuổi rồi, ngồi đấy, và là một ông bố đang bực bõ. Có khi đáng ra khi còn trẻ tôi phải có con rồi, trước khi tôi có thời gian để cân nhắc.

Khi Spunk chuồn đi vệ sinh thì Butch đưa mắt nhìn tôi đầy ngụ ý, dừng trong vài nhịp, rồi nói, "Em có thai rồi, John ạ."

Hay nhỉ, tôi nhủ thầm: giờ thì cả Caduta sẽ bị suy sụp thần kinh luôn thể. Bỗng có một điều nảy ra trong trí tôi. "Em có chắc đó là con cậu ta không thế?"

"Không, cái này thì không chắc lắm."

"Nhưng chắc chắn là em có uống thuốc hay là gì đó chứ nhỉ. Em có chiêu trò gì trong chuyện đấy cơ mà."

"Trả lời cho em câu này đi John. Tại sao khi nào phụ nữ cũng phải là người có biện pháp phòng ngừa thế?"

Hử? "Vì người dính bầu bao giờ cũng là phụ nữ chứ sao."

"Em cứ tưởng em vô sinh cơ."

"Ai?"

"Em vô sinh."

Ồ phải nhỉ - cùng vần cùng điệu với Beryl bên này này.

"Vả lại năm nay em đã nạo thai hai lần rồi. Spunk không biết."

"Về vụ nạo thai à."

"Không. Về vụ có thai."

"Này Butch cẩn thận nhé," tôi nói. "Hãy nhớ đến tôn giáo của Spunk. Bọn họ có cái vụ quyền-được-sống mà theo đó thì em..."

"Không sao đâu ạ. Anh ấy giờ không tin vào ba cái thứ vớ vẩn ấy nữa rồi. Anh ấy không biết gì cả John ạ. Còn em thì muốn nói cho toàn thế giới rộng lớn này biết."

Ừ nói đi, tôi thầm nghĩ, cô nói đi rồi *chính tôi* sẽ kể hết cho toàn bộ thế giới rộng lớn này - trên trang nhất tờ *Daily Minute*

cho mà xem. Butch duỗi người và hạnh phúc rùng mình. Chẳng ngờ gì nữa con nhỏ này đang phê cocaine đây mà, với lại phê sự tự tán thưởng ngớ ngẩn nữa. Phải, một con quỷ nhỏ chảnh chọe, ngu xuẩn, khùng điên là thứ mà tôi đang có trong tay đây. Nhưng tạm thời lúc này tôi đã buộc được cô ta thề giữ im lặng, và khi Spunk quay lại thì Butch đi vệ sinh, trông quả quyết đến lạ. Thực ra là cô ta đi vệ sinh lâu đến nỗi tôi tưởng có lẽ cô ta đi phá thai ngay khi ấy luôn chứ.

Spunk nhìn tôi đăm đăm vẻ tin tưởng. "Tôi biết trong đầu ông nghĩ gì mà John. Ông đang nghĩ rằng chuyện này rồi sẽ ảnh hưởng đến diễn xuất của chúng tôi trong *Đồng tiền bất lương*. Ông lầm rồi."

"Cam đoan với tôi xem nào."

"Lâu nay chúng tôi đã tập dượt với nhau. Chuyện xảy ra là vì thế. Trong kịch bản, ông biết cái, cái đoạn thoại tuyệt vời mà Butch nói về hành trình của tâm hồn tôi ấy mà."

"Ừ," tôi bứt rứt trả lời.

"Nghe đầy chất thơ ông ạ - nghe đầy nhạc tính nữa. Với lại ông biết cái đoạn thoại đẹp đẽ tôi nói, rằng Butch là một trong những đứa con của cuộc sống không? Khi tập dượt với nhau chúng tôi cùng nhận ra ý nghĩa cuộc đời mình, nó giống như một đóa hoa lưỡng sinh mà..."

"Nghe này Spunk," tôi cắt ngang, "sao cậu không nện cô ta thả ga trong một thời gian và tạm quên đi cái phần cưới hỏi này đi nhỉ."

Cậu ta chực thụi cho tôi một cú nhưng tôi đã sẵn sàng đối đầu bằng ánh mắt trừng trừng của kẻ trưởng thành. Tôi không thể chịu mấy cái trò ấy được nữa, cái trò nói năng ôn hòa nhỏ nhẹ ấy, và tôi vui khi thấy từ cậu ta vẻ đối đầu cố hữu.

"Ông không hiểu đâu," cậu ta nói. "Cô ấy đang dạy cho tôi phải *sống* như thế nào."

Chuyện này thì không có gì phải bàn. Cậu ta trông thảm hại. Theo như chuẩn đạo đức của Spunk thì dường như cậu ta đã sa ngã đến mức bạc nhược rồi. Chúa ôi, với nào là ma túy rồi sâm banh rồi những thiết bị chiếu lại kỹ thuật cao rồi tất tần tật những thứ mà Butch có trong tủ nhà mình, hãy thử tưởng tượng xem hai người dùng trẻ tuổi này làm tới được chuyện gì trên

giường chứ. Chỉ mới nghĩ đến đấy thôi tôi đã phải hổn hển vì kiệt sức. Tuy vậy, theo một cách nào đó chuyện này cũng có lợi cho tôi. Trên màn ảnh, tôi không muốn Spunk trông quá vô vị hay quá lành mạnh. Cứ cho cậu chàng này kinh qua một tháng như thế, rồi tô thêm chút phấn làm đen bọng mắt lại, rồi thì cậu ta sẽ trông tả tơi kiệt quệ như tôi mong đợi.

"Ý tôi là, cô ấy luôn có tiền, đúng không nào?" Spunk bảo. "Cô ấy biết cách dùng nó. Tiền, cô ấy dạy cho tôi biết rằng tiền chỉ là thứ để anh xài. Ông biết là tôi không khi nào mang theo tiền, không tiền lẻ, không có lấy một xu. Tôi không bao giờ muốn quên cảnh nghèo là như thế nào cả. Nhưng đó là sợ hãi. Đó là xấu hổ. Tại sao ta *không* quên nó đi? Tôi đã thông suốt mọi chuyện rồi và giờ đây tôi thấy vui vẻ với tiền của mình."

Vậy là nhà hiền triết này cau mày tìm ra lời kết luận. Điều đáng tiếc là toàn bộ nước Mỹ lá cải và đầy tít lớn đều đã ngộ ra điều này trước cậu ta rồi. "Vậy thôi," tôi bảo. "Giờ thì cậu biết rồi đấy."

Spunk ngồi dậy thẳng tắp như cây thông nòng súng khi Butch quay trở ra, rồi vừa ngồi uống cà phê ăn bánh ngọt bọn họ vừa ôm ấp nựng nịu nhau như một cặp học sinh trung học đang yêu - không, không phải như thế, trông giống như là một cặp diễn viên trong cảnh giới thiệu của một bộ phim dành cho người lớn. Tôi quan sát sự quằn quại hào hển của họ với vẻ tò mò khách quan mà sự bình tâm về chuyện tình dục, hay sự sung mãn của mình đem lại. Tôi cũng cảm nhận tương tự như thế về cuộc gặp gỡ với Selina - nàng Selina ấy... Gã bồi bàn trao cho tôi nụ cười hiền lành kẻ cả khi tôi thảy cái thẻ Vantage lên khay đựng hóa đơn. Dầu gì thì đến tối nay chuyện tình cảm này sẽ được kháo đi khắp chốn. Và, vâng, kịch bản có thể đủ sức chứa đựng chút thân nhiệt này, với chút hoen ố thanh danh đây đó. Tôi sẽ phải dàn xếp vụ PR miễn phí này và tìm cách làm Lorne nguôi ngoai. Cái màn phê bình nghệ thuật cao quý của ông ta. Rồi thêm một cảnh khỏa thân nữa. Thêm một cảnh tra tấn nữa. Ông ta có bước ra khỏi vòi sen rồi trượt trên xà phòng thì tôi cũng mặc. Trời ạ, thật là một ngành nghề loạn thần kinh. Mà thậm chí cũng không phải là ngành - mà là một âm mưu, âm mưu về tiền. Tôi còn chiêm nghiệm, chẳng phải là lần đầu tiên, về cái khả năng thích

ứng tai hại của kịch bản mới. Fielding nói đúng. Anh có thể làm bất cứ chuyện gì anh muốn với cái kịch bản ấy: nó mang tính dễ uốn nắn đến tục tĩu. Kịch bản ấy là Juanita del Pablo hay là Diana Proletaria: cô ta mang nó đi khắp nơi.

"Thẻ của ông đây, thưa ông."

Tôi nhìn vào khay hóa đơn - và cảm thấy mồ hôi xấu hổ tràn lan ra như băng giá tràn qua ngực. Như băng giá nóng hổi, như mồ hôi lạnh ngắt. Tôi đứng dậy. Phản chiếu trên chiếc khay bóng láng nóng rực tôi nhìn thấy gương mặt chờ đợi của gã bồi bàn - và tấm thẻ tín dụng của tôi, được cắt gọn gàng thành bốn mảnh.

"Tay quản lý khốn nạn đâu rồi! Này anh kia, lại đây."

"Là quy định của công ty thôi thưa ông. Chúng tôi kiểm tra thẻ của ông bằng máy vi tính. Sẽ có bồi thường cho việc này thưa ông."

"À thế thì cái máy vi tính đó điên mẹ nó rồi, đúng không nào. Anh có biết đây là ai không? Là Butch Beausoleil đấy! Còn đây là ai anh biết không? Là Spunk Davis! Anh biết tôi là ai không? Tôi có thể mua đứt anh mười lần đấy. Tôi có thể..." Rồi thêm một loạt ngôn từ tương tự. Ít nhất vài tuần nay chưa có chuyện gì tệ hại thế này xảy đến cho tôi. Tôi tiếp tục gầm rống một lúc, nhưng tình thật thì... toàn bộ vụ này lố lăng đến mức tôi không thể giận dữ lâu được. Sẽ có chuyện để kể cho Martina nghe và cười nắc nẻ với Fielding đây... Sau ba ngày cuối tuần ấy dường như tôi đã xài hết chỉ còn lại vài tờ năm và mười đô, nhưng lúc ấy thì Spunk lôi từ túi sau quần jean ra một cọc tờ một trăm đô cuộn lại như cuộn giấy vệ sinh và khinh miệt quẳng hai tờ lên trên chiếc bánh sô cô la. Chúng tôi yên ổn ra về. Tôi chỉ nấn ná lại tại bục chờ phủ khăn tua rua và bình tĩnh hỏi tay *mâitre d'*, "Anh được cho tiền để làm thế. Tôi nói có sai không?"

"Cho việc bồi thường ư? Năm mươi đô một thẻ đấy thưa ông."

Tôi cho tay sục sạo trong ngực áo ngoài có gắn biểu tượng khách sạn của hắn và lôi ra tờ năm mươi đô của tôi, khi đi vào tôi đã trông thấy hắn nhét vào đấy, đoạn tôi phe phẩy tờ tiền vào mặt hắn. Sau đấy tôi thả rơi tờ bạc và đi ra ngoài phố.

Thật là chuyện khôi hài, nhỉ? Quy định công ty... lúc đến

được khách sạn Bartleby ở phía Nam Công viên Trung tâm như cái lò phản ứng hạt nhân cháy khô này, tôi không còn biết chắc mình có còn buồn gọi cho đám người tại trung tâm thẻ Vantage đó mà chửi bới không nữa. Phải đấy. Tôi sẽ bảo con nhỏ nào đấy trong xưởng phim *Đồng tiền bất lương* làm việc này hộ tôi.

* * *

"Làm tình rồi mua sắm," Selina Street bảo: "chỉ có hai việc đó là đàn bà con gái được phép làm thả ga. Anh không nghĩ thế à?"

Cô ta ngồi đấy, xung quanh là những giỏ những túi sang trọng mới tậu ở đại lộ 5. Selina có kiểu phục trang mát mẻ riêng: váy ren xòe ngắn như của trẻ con và áo nửa như sơ mi nửa như áo ngực, đôi chỗ bê bết thứ mồ hôi nồng nồng của cô ta. Phải eo cô ta đang đầy lên một chút không nhỉ? Có lẽ, chỉ chút xíu thôi.

"Em mệt đứt hơi rồi đây này," cô ta bảo. "Anh trông khác quá."

"Khác thế nào?"

"Có phải anh bỏ rượu hay gì đó không? Trông anh tự chủ hơn nhiều."

"Em cũng thế. Trông em vẫn như vậy, chỉ là biết tự chủ hơn thôi."

Nhưng cô ta đúng là trông khác thật. Cô ta đã đạt được thứ mà bấy lâu nay hằng mong muốn. Anh thấy thứ như thế này leo ra leo vào xe hơi hay đằng sau vẻ lóng lánh của các tiệm kim hoàn hay trong các sảnh khách sạn. Đó là vẻ hào quang tỏa ra, là tấm chắn đôi chống lại thời gian hay thời tiết. Giờ thì cô ta đã có được chút màu, sắc màu của tiền.

Selina tựa người ra sau và nói. New York đúng như những gì cô ta từng tưởng tượng. Tôi ngoắc tay gọi đám phục vụ trong cái hành lang hối hả như bể cá. Đấy là một trong những chợ phiên mà nước Mỹ thở sâu và khoe của cải tập thể của nó, nơi những thang máy ngoạn cảnh dâng lên và sụt xuống qua những suối nước và tán lá và sự trong lành nhờ hệ thống vi tính - một chỗ đứng trong Cuộc Triển Lãm Vĩ Đại của tương lai mà ngày nào đó sẽ được ban tên thánh là *Tiền*... Selina đã ở Long Island một tuần, làm những việc gì có trời mới biết với kẻ có Chúa

mới hay: cô ta trông thơm tho, phai nhạt, hàm răng sắc sảo mặn mòi. Ngoài những chuyện khác thì cô ta sang đây để củng cố thỏa thuận của mình. Ossie cũng đang ở đâu đấy trong thành phố này. Mặc dù chuyện giữa hai người đã chấm dứt, hắn ta vẫn tiếp tục rất *biết điều* trong mọi chuyện. Cô ta rạng rỡ lên: cô ta đủ khả năng làm chuyện ấy. Cô ta đủ khả năng. Selina cũng đang thăm dò cho cái mà mình vẫn gọi là cửa hiệu, lúc này đang thịnh vượng và phát đạt, phát đạt rồi thịnh vượng. Vừa nói, Selina vừa gãi gãi đùi bằng cái móng tay bâng quơ, chầm chậm bắt tréo chân và quay đầu sang bên cau mày nhìn xuống vết bẩn trên ngực áo. Tôi nhận lấy cơ hội xem xét lại quang cảnh hai đùi cô ta, và mảnh quần màu trắng, uốn cong như cánh buồm nơi quang cảnh ấy chấm dứt.

"Anh biết đấy, thật buồn cười, không hiểu sao em lại đa cảm khi nghĩ về anh như vậy." Cô ta rướn người tới trước. Đôi mắt cô ta dịu dàng lướt qua mặt tôi. "Đêm hôm trước em đang trên giường với người nọ. Em sẽ không nói là ai đâu. Và anh ấy quay em lại. Anh biết đấy mà, để chơi em từ đằng sau như cái cách anh thích đấy. Nhưng em phải ngưng lại. Em không thể làm tiếp."

Cô ta lắc lắc đầu, như thể lòng chung thủy như thế thực sự cần được ngưỡng mộ.

"Nhưng em lại bắt đầu đấy thôi," tôi đề xuất. "Sau này em sẽ tiếp tục thôi."

"Vâng dĩ nhiên là thế rồi, em nhanh chóng vượt qua được lúc ấy. Sau đấy em tiếp tục bình thường. Anh ấy giàu lắm. Cả buổi sáng nay em toàn đi shopping không thôi. Em muốn tìm mua cho anh món quà ấy mà. Em cảm thấy mình còn nợ anh một món quà. Thực sự là anh luôn tử tế trong mọi chuyện. Nhưng rốt cuộc rồi em chỉ mua quà cho em thôi. Nhìn này. Có xinh không cơ chứ? Em biết anh thích màu đen hoặc trắng trơn nhưng những màu đỏ chói này có thể cũng hay lắm đấy. Thường thì em không chi nhiều cho những thứ này đâu. Mà cái này cũng mắc nữa. Nó có khóa bấm lại ngang giữa đùi em đấy. Anh biết không cái thứ nho nhỏ ấy tốn cả trăm đô la mà nó nhỏ xíu xiu. Nó hầu như không nặng tí nào cả. Sờ thử xem nào. Chúng là quà dành cho em đấy. Nhưng chúng cũng có thể

là quà dành cho anh nữa. Em đã tính mặc thử hết chúng vào. Ở đây này. Trong phòng khách sạn của em ấy. Em sẽ gọi xuống tiếp tân kêu chai sâm banh. Em rất muốn trao cho anh thứ gì đó để anh nhớ mãi về em. Màu da rám nắng của em này. Anh có muốn ghé qua xem không?"

Tôi thận trọng nhìn vào mặt cô ta, vào trong đôi mắt Cao Tốc của cô ta. Đôi mắt cũng tỏa hào quang nữa, là ánh sáng của những trung tâm mua sắm lúc sáu giờ chiều, công việc kết thúc dưới ánh đèn ba bóng màu bạc, màu xanh tím và sắc loang loáng vỏ trai của nền thương mại thiết yếu. Khuôn mặt cô ta có nét thiết tha tình cảm, nhưng đôi mắt thì không tình cảm chút nào, thậm chí còn chẳng tử tế. Tôi cảm nhận được mối nguy hiểm - ngay cả hai nách tôi cũng rùng rùng vì nhận biết này. Không phải mối nguy hiểm vì đã khám phá ra mà là vì tiếng cười cay nghiệt, ngưng đọng, vì sự đảo chiều, biến đổi hoàn toàn. Selina nói đúng: tôi *đã* thay đổi. Tôi nhìn ra lời mời mọc và cái mưu toan, cú úp sọt cô ta định dành cho tôi. Và thế là, lời thề nguyền với Martina còn ấm trên môi, tôi mỉm cười vẻ luyến tiếc (anh sẽ không bao giờ biết là tiếc đến mức nào đâu), lắc đầu, dừng lại một chặp rồi mới thốt ra, "Dĩ nhiên rồi."

Ba giờ hai mươi lăm. Sâm banh đang được mang đến. Đúng vậy - sâm banh của tôi đâu rồi? Màn trình diễn đã kết thúc nhưng còn màn khác đã bắt đầu mất rồi. Dứt khoát đấy là một màn trình diễn rồi, mà lại là màn diễn chất lượng cao nữa, cái sự biểu diễn của chuyên gia giường chiếu này ấy. Có thời gian để suy ngẫm giữa mọi thứ không cảm xúc, có thời gian để chiêm nghiệm giữa mọi ánh phản chiếu. Ánh phản chiếu là thứ giữ cho vũ công đứng trên bục nhảy, giữ cho các nữ diễn viên đứng trong tầm ánh sáng, trò chơi trung thực của tiếng vỗ tay bị kìm nén. Đây chỉ là màn biểu diễn riêng tư, màn biểu diễn riêng tư nhất mà họ trình diễn.

"Em muốn ở trên."

"Em muốn sao cũng được."

Vóc dáng cô ta và khuôn hình cơ thể lù lù bên trên tôi. Cô ta nhắm mắt và đầu ngửa ra sau. Tôi nhìn ngắm những mạch máu trên cổ cô ta, chiếc áo ngực hình mắt kính to bằng chiếc đĩa

trà đang săm soi, một mắt mở, một mắt nhắm, nhưng cả hai đều nhìn chăm chăm, vòng eo được đo bằng sợi xích vàng mỏng manh, bờ hông phô bày được gói trong những ruy băng và nơ. Làn da cô ta như một loại siêu da chỉ chứa đựng trong nó một bộ phận cơ thể. Cô ta giống như một của quý căng cứng, giống như củ lặc, đang ngồi trên người tôi... Và thế là - sao lại sợ hãi, sao lại xấu hổ chứ? Tôi biết là phải đến khi ổn định được nền nếp của mình rồi thì tôi mới cảm thấy vui. Tôi phải ở trong quần *của tôi*, chứ không phải trong quần cô ta. Nhưng kìa cô ta đang ngồi chồm hỗm ra mỗi tay nâng một bên ngực. Và anh biết là tật cũ khó chừa. Selina, cô nàng này rõ thực là đã được nhượng quyền hai háng già nua của tôi rồi. Đồi bại chính cống, thô bỉ nghiêm trọng, mang đậm tính thế kỷ hai mươi, cô ta sẽ luôn là người đứng tên tôi viết nên tiểu sử dâm dục thảm hại của tôi - Selina bé bỏng, cô nàng Selina ấy...

Giờ thì cô ta rướn người về trước đặt hai tay lên hai bên vai tôi để cho một bên vú trượt vào miệng tôi. Thời gian trôi qua. Thời gian trôi đi, cho đến khi thế giới bên ngoài - thế giới có thực ấy - gõ cửa phòng bên cạnh. "*Vâng*," Selina gằn giọng, "*vào đi*," đoạn dịu giọng xuống, "Là sâm banh đấy - người ta sẽ để lại đó," rồi còn dịu dàng hơn nữa, "Đừng ngừng lại nhé." Nhưng tôi bắt đầu vặn vẹo người đúng lúc cảm nhận được cánh cửa đôi bật mở và nhân vật thứ ba bước vào không gian của chúng tôi.

Thoắt cái Selina đã đứng dậy quay người lại, duỗi thẳng chân và xoay vòng như huấn luyện viên thể dục đứng xuống đất. Tôi ngóc đầu dậy nhìn trân trối.

Một tình huống khá người lớn, không, anh không nghĩ ra đâu, khi Selina lúc này đang thắt lại sợi nịt trên chiếc áo khoác ngủ mỏng manh (và nhìn xuống vẻ chối bỏ - ngay cả *con này* cũng sẽ không tha thứ cho tôi), còn Martina thì đứng ngay khung cửa ra vào, trong bộ vest len xám, cùng đôi giày đen (và cô đã nhìn thấy gì nhỉ? Củ lặc cương cứng, bụng mỡ, khuôn mặt hoảng sợ) - và tôi, trò hề nằm tênh hênh, lóng ngóng, chìm nghỉm, và đang vẫy vẫy tay ư? Tôi đã từng có vài chuyến phiêu lưu trần trụi nhưng chưa bao giờ lại thấy trần trụi như lúc này, thậm chí ngay khi ở Boomerang ngoài đại lộ Hoàng Hôn, nằm lóng

ngóng dưới cây gậy bóng chày của tên ma cô, tôi cũng không thấy trần trụi bằng.

Một tình huống khá người lớn, thế mà Martina lại trông như một đứa trẻ. Cô giống như đứa trẻ chỉ trong một ngày phải nếm đủ mùi thất bại hơn bất cứ ngày nào trước đây mà ký ức còn nhớ được, và giờ đây đang giằng xé không biết nên khước từ hay chấp nhận sự thật rằng cuộc đời có thể còn xấu xa hơn nhiều những gì mình tưởng, rằng cuộc đời về cơ bản là tàn nhẫn, và chưa có ai cho cô lời cảnh báo thẳng thắn.

Mắt cô cụp xuống và nhìn loanh quanh. Cô lắc đầu. Tôi nghĩ cô thậm chí còn giậm chân. Rồi bảo, "Mà em cũng mất con Bóng Râm rồi."

"Ôi không!"

"Qua mái nhà."

Rồi cô cũng bỏ chạy, băng qua phòng ngoài xuyên qua cánh cửa chạy dọc hết hành lang lót nệm sau đầu tôi.

* * *

Rồi tôi cũng lăn được sang bên với tay lấy quần áo - chiếc quần, bộ vest chết chóc. Phải mất cả đời mới chui bò được vào trong đống quần áo chết chóc đó của tôi.

"Chuyện này là thế nào vậy?" Selina đang hỏi bằng cái giọng đanh rắn nhất. Tôi không thể nhìn vào cô ta. "Thôi, đừng có nói cho tôi biết. Lâu nay anh đã ngủ với cô ta phải không. Anh ngủ với cô ta. Anh ư. Thật là trò hề."

Cuối cùng khi tôi đi ngang qua cô ta, hai tay tôi giơ lên như quy phục hay bào chữa gì đấy. Ra đến cửa tôi cố gắng quay lại bảo, "Cô ấy làm gì ở đây thế?"

"Làm sao mà tôi biết được?" Selina đáp. "Đây là phòng của Ossie. Đi mà hỏi anh ta ấy. Hỏi cô ta ấy."

Trong sân chơi bóng lao xao ở tầng dưới tôi uống mười hai ly bourbon - vâng, vậy đấy, uống lấy thuốc độc của anh đi - rồi tôi gọi vào số của Martina cho đến khi những ngón tay tôi bật máu. Không ai bắt máy. Không ai bắt máy. Đường dây bận. Đường dây bận. Cái âm thanh đáng ghét ấy. Bận, bận, bận. Và khi đang ngồi phủ phục tại quầy bar, lóng ngóng nghịch đồng

tiền cuối cùng của mình như mấy tay xỉn hay làm, tôi nghe thấy tiếng gì đó, cả cuộc đời tôi chưa khi nào trông đợi điều vui vẻ gì từ tiếng ấy, tiếng gọi tên chính tôi - *John Self* - được gọi lên trên điện thoại của quán. Tôi đi đến chiếc điện thoại màu hồng. Và tôi nghĩ: *là cô ấy rồi.*

"Vâng?" tôi lên tiếng.

"Hết phim. Chấm hết rồi." Tiếng thằng tàn tật nói. Tiếng thằng tàn tật cười.

"*Mày à,*" tôi hỏi. "Ôi làm ơn đi, coi nào, ta gặp nhau đi nào. Ngay bây giờ. Ngay bây giờ đấy. Tao sẵn sàng rồi này."

"Thôi được. Nghe này. Có một bãi đậu xe đằng sau cái tiệm khiêu dâm mày thường đến ấy. Đến phòng soát vé thì rẽ phải và bước đi khoảng bốn lăm, năm lăm mét gì đấy đến chỗ mấy bịch rác xếp chồng cạnh cánh cửa hỏng. Ngày nào đó chúng ta sẽ gặp nhau. Và khi gặp rồi thì..."

"Chúng ta sẽ gặp nhau ngay lúc này."

"Ừ. Ngay lúc này."

Tôi bước ra đi vào vòm hầm đại lộ 6, đại lộ của nước Mỹ, những tòa nhà chọc trời lêu nghêu như ống sậy đứng chờ trên nền móng của chúng. Thời gian và nhiệt độ lóe trên đầu. "Chín mươi chín đồng," người đàn ông đứng trong quầy bảo. "Thằng chó đẻ." Tôi đi tới trước, chao đảo trên mặt đường đá của mình, cảm thấy như trái tim tôi sẽ bắt lửa và chính tôi sẽ phọt hết nước ra trong một vòng xoáy hấp hối thẳng lên phía bầu trời bừng bừng. Hàng triệu khung cửa sổ của New York đang nhìn trừng trừng xuống tôi, một kẻ vô đạo. Ôi Chúa ơi, cuộc đời tôi đã nghiêm chỉnh được mười phút và giờ đây lại hóa thành trò đùa trở lại. À vậy thì hãy cho mượn thêm chút hằn học ở đây xem nào. Hãy làm cho trò hề này biến thành xấu xa hết mức nó muốn nào, tôi tự nhủ, và cắm đầu chạy xuống phía Nam.

Sẵn sàng, tôi đã sẵn sàng. Tôi chạy lóc cóc vào trong hẻm, băng qua những khung cửa sổ nhà vệ sinh dát ván mỏng của trung tâm kinh doanh tình dục, nơi những cô gái được trả tiền hết lần này đến lần khác xoắn người quanh những vòng nhào lộn của địa ngục qua bên này qua bên kia để kiếm tiền. Tôi chạy lúp xúp qua bãi đỗ xe nóng như hỏa lò, nơi những chiếc Tomahawk

và Boomerang đều phải lãnh trọn cái nóng ấy vào mặt, căm ghét hơi hóng, căm ghét sự căm hờn. Tôi vẫy tay với mấy thằng bé đội nón cầu thủ bóng chày. Chúng vẫy tay chào lại, vẻ khích lệ. Đi tiếp, đi tiếp đi, anh đang đi đúng hướng đấy. Tôi chạy dạt sang phải, bốn lăm, năm lăm mét. Mấy túi rác màu đen kia rồi, trông ngon lành như những túi xác, và kia là cánh cửa kim loại bị cưa hỏng của một nhà kho mái bằng. Đúng rồi, đây là một nơi thích hợp để đánh nhau đây. Điếu thuốc của tôi chừng như tự châm lên khi tôi chờ đợi và căm ghét. Không sợ hãi gì cả. Giờ hắn có thể tước đoạt được gì từ tôi kia chứ? Tôi đã sẵn sàng, rất sẵn sàng. Và rồi có cảm giác một bóng đen đổ xuống người tôi khi có một vật nặng nề nhẹ nhàng đặt chân xuống và hai cánh tay dài kẹp chặt quanh tim tôi.

Có gì phải lo, tôi tự nhủ, sau khi những cơn sốc điện đầu tiên đã được tống ra khỏi cơ thể tôi. Một cú móc gót thẳng sang mu bàn chân bên phải sẽ giải quyết ngay chuyện này thôi mà. Và rồi thêm một cùi chỏ vào mặt nữa và thế là xong... Nhưng bây giờ tôi há hốc cảm nhận được hai chân mình bị nhấc khỏi mặt đất. Chân tôi không còn thế để đá, hai tay lại còn bị trói thì tất cả những gì tôi có thể làm là húc đầu ngược ra sau - mà vì Chúa, đầu *hắn* ở đâu mới được cơ chứ? Tôi không thể tìm thấy nó. Mọi chuyện đột nhiên trở chiều xấu hơn nhiều khi hắn bắt đầu xóc lên xóc xuống tôi, khung xương chậu hắn cạ vào mông tôi, những âm thanh như đười ươi làm tình và tiếng cười lập bập và hơi thở bỏng rát của hắn kề sát cổ tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được toàn bộ cơn điên giận cuồng nộ của hắn và tôi nghĩ, không bàn cãi gì nữa, tay này có vài nguồn năng lượng nào khác đây, tay này có công lực để xả... Nhưng tôi cũng mạnh vậy, mẹ kiếp, và chưa khi nào tôi cảm thấy điên hơn hôm nay cả. Đúng lúc ấy hắn mang tôi đến sát bức tường con hẻm đối diện cách có vài chục phân. Hay quá: đây chính là cái điều tôi hằng mong muốn. Tôi co cả hai chân lên và với một cú đạp tét dái tôi đẩy hắn dội ngược vào cánh cửa kim loại, toàn bộ sức nặng của tôi đè lên người hắn. Hắn đứng thẳng lại, không nới tay, không nao núng. Bằng một cú nghiến hàm kinh hoàng hắn đớp mất một miếng tóc của tôi, rồi nhổ phì phì ra, rồi phá lên cười, rồi lại xóc tôi mạnh hơn... Giờ thì chỉ có một kết cục thôi. Đây là cái ôm cuối cùng. Tôi cảm nhận

được mặt mình tía lên - và chính cuộc vật lộn kia, cuộc vật lộn để thở đấy, đã chỉ cho tôi đường hướng. Điếu thuốc vẫn còn trên miệng tôi, gãy cong queo nhưng vẫn còn cháy giữa hai hàm răng nghiến chặt. Tôi xoay cái bản mặt lỗ chỗ cho đến khi nào không xoay được nữa. Còn cách có vài phân và sức mạnh trong tôi đang phì phì phun ra như ga bị rò. Nhưng khi đấy hắn phạm sai lầm, như hắn phải thế. Hắn đã làm quá. Hắn thọc lưỡi vào tai tôi và tôi biết chắc rằng mình không thể chịu được chuyện này. Đấy là điều chắc chắn duy nhất: tôi không thể chịu đựng được chuyện này. Thế là vặn cổ một cú kêu răng rắc tôi tống cả cái mồm đầy khói này vào trong cuống họng tơ hơ của hắn.

Tôi được thả ra, tôi chới với trên không trung. Xoay một cú loạng choạng tôi quay mình lại đấm một cú toàn lực vào mặt hắn bằng mu bàn tay. Tôi tung ra thêm sáu, tám, mười cú đấm bằng cả hai tay vào đầu vào vai, rồi thấp xuống, thấp xuống như cọc lều đóng xuống đất. Thế rồi khi tôi vung chân bồi cú tấn công cuối cùng thì tôi nhìn thấy khuôn mặt khi đã quá muộn - quá muộn rồi, vì chiếc ủng giờ đã vung đi quá nhanh, và khi tôi đá vào gương mặt ấy (mà tôi không muốn, không muốn làm thế đâu) có một âm thanh hùng hồn của sự tổn hại ngay đích, một tiếng gõ hay đánh vỡ mà bàn bắn đạn gây ra khi nó chào tạm biệt viên bi bạc: *Phạch!* Và anh biết tôi mới làm gì không? Tôi vừa mới đá vào mặt một người đàn bà.

"Này," tôi hỏi, hay là "Có sao không," hay là "Cô có sao không."

Chờ đã. Xem nào. Cái đống ấy đổ lăn sang bên. Vài mảnh thịt đang tiêu hóa dở và mấy miếng răng gãy rơi ra khỏi miệng. Mắt chúng tôi kinh hoàng nhìn nhau. Tôi đã nhìn thấy cặp mắt ấy trước đây, nhưng không phải trên gương mặt ấy. Rồi mớ tóc rơi ra, để lộ lớp màu vàng hoe. Cái đống nằm đấy run lập cập, trong chiếc áo dài không hình thù.

"Cô là ai thế?" tôi vừa hỏi, vừa rít từng hơi dài từ điếu thuốc gãy oằn.

Đấy không phải là phụ nữ. Giọng nói là của đàn ông, cũng giống như toàn bộ phần thân thể còn lại.

"Ôi trời mẹ kiếp xéo đi," dường như hắn đang nói. "Ô mà mày là thằng chó phi thân."

* * *

Tôi đang ngồi trong phòng khách sạn Ashbery, dưới tác động của một tấm lưới buồn nôn mới đã lơ lửng từ lâu, đã được hãi sợ từ lâu. Tôi đang uống scotch và đọc *Tiền*. Tôi đứng dậy. Hai chân chậm chạp và hai tay lề rề tôi với lấy cây bút bi, một mảnh giấy, và cuốn từ điển. Tôi lôi ra mớ thuốc an thần mà Martina đã đưa cho. Cô bảo thuốc này còn ít gây nghiện hơn toàn bộ đống Serafim mà tôi sẽ bỏ đi ấy. Nhãn hộp thuốc bảo cho tôi biết: MARTINA TWAIN - UỐNG VÀO BAN ĐÊM... Tôi ngồi xuống. Tôi viết ra danh sách tất cả những nhà đầu tư tiền của chúng tôi vào mảnh giấy. Tôi nhấp ngụm rượu. Tôi kiểm tra chéo với mục lục của cuốn *Tiền*. Ricardo, Gresham, Biddle, Baruch. Tôi tra nghĩa từ *cowrie*[1] trong tự điển. Tôi nhấp ngụm rượu rồi lại nhổ ra. Tôi tra từ *valuta*[2] trong từ điển. Tôi đứng lên mở cửa sổ thò đầu ra ngoài. Tôi tra nghĩa từ *dib*[3] và *dun*[4]. Tôi đứng lên đi vào phòng tắm ói mửa ầm ĩ. Tôi quay lại. Tôi uống ba viên an thần cùng thật nhiều ngụm whisky. Có một tiếng gõ ở cửa rồi Felix nhẹ nhàng đi vào phòng nhanh bất ngờ, như khói thuốc cuộn lên quanh góc phòng rồi chui vào họng thông gió.

"Felix này," tôi khàn giọng bảo. "Đem mấy chiếc áo sơ mi của tôi lại đây. Cậu thế nào. Lần này tôi không gặp cậu trong này mấy."

Và rồi tôi phải hỏi cậu ta, "Có chuyện gì thế?"

"Tiêu hết rồi. Ông đã *làm* gì thế cơ chứ?"

Bằng hai môi khô nẻ và sức nóng mê hoặc trong mắt Felix kể cho tôi nghe rằng toàn bộ nước Mỹ được nối kết với nhau bằng bộ xử lý của máy tính có gốc rễ mọc lan ra ngoài từ những thân cây nhà chọc trời cho đến khi chúng đấu vòng lại như một mạng nhện từ thành phố này sang thành phố khác, phân loại, thông qua, câu lưu, chấp thuận, từ chối, từ chối. Nước Mỹ phần

---

1. Tiền vỏ ốc.
2. Ngoại hối, ngoại tệ.
3. Câu nhắp mồi.
4. Sự mắc nợ.

mềm ngoằn ngoèo khắp mạng lưới rì rì đầy những kết nối và đóng cửa, với các màn hình và những bảng mạch chủ chứa xếp hạng tín dụng, hồ sơ nợ. Và giờ đây toàn liên bang đang gõ tên tôi vào và các màn hình đang cau mày giống như những điện não đồ kỳ quái. Nước Mỹ đang chơi trò xâm lược vũ trụ bằng hai chữ John Self. Tôi là kẻ thù của tiền. Và cảnh sát kinh tế đang theo dấu tôi.

"Đừng có làm tôi cười chứ," tôi bảo.

"Thu dọn đồ đi."

"Chỉ là một chuyện lộn xộn nào đó thôi mà."

"*Gói đồ* đi." Hai mắt cậu ta cáu tiết, van nài. Hai mắt cậu ta cực buồn. "Ngay sau lễ Lao động họ đã kiểm tra. Họ cho chạy tên của ông mười, mười lăm lần. Họ kêu người của họ vào. Tôi bảo cho ông biết này, ông ạ, ông đang thiếu một mớ tiền khủng lắm đấy."

Chúng tôi nghe thấy tiếng thang máy kẽo kẹt. Chiếc điện thoại đã buông ống nghe nói với tôi bằng giọng điệu mới. Tôi không trả lời. Tôi thậm chí còn không thu dọn đồ. Felix đưa tôi xuống qua thang máy dành cho nhân viên, rồi đi ra ngoài bằng cửa nhà bếp. Những nhân công mặc áo thun hạ cấp nhìn tôi chăm chăm qua những lò nấu và bồn rửa. Họ trông thấy hết mối nguy hiểm của tôi. Chúng tôi bước vào đống rác sau hẻm. Trên vỉa hè có vài vết bẩn thật sâu - mấy vết này sẽ không phai đi đâu, cả triệu năm cũng không. Chúng tôi quay lại đối mặt nhau lần cuối.

"Được rồi," Felix bảo.

"Cảm ơn." Tôi cho một tay vào túi. Hai tờ giấy bạc - sáu đô. Theo phản xạ tôi đưa tay vỗ tay Felix.

Cậu ta liếc xuống tờ giấy bạc trong tay mình. Cậu ta đưa trả lại tôi, và tôi nhận lấy.

"Không đâu ông ạ," cậu ta khịt khịt mũi nói. "Ông không hiểu. Toàn bộ chuyện này đã chấm dứt rồi."

* * *

Tôi là một thứ không tưởng tượng được nào đó đang lao về phía trước, là gần một tạ ánh sáng chớp lòa và va chạm rầm rầm. Tôi

là con tàu tốc hành ở đoạn cuối của giấc mơ. Anh ngồi trên tàu trên băng ghế bên và nhìn lên từ trang báo mà giật mình khi tôi gầm rống dữ dội chạy ngang, tiếng gầm tạo ra một máng khí đen ngòm mà túm lấy ve áo của toa tàu anh ngồi mà lắc cho các kính cửa sổ long ra khỏi keo dán. Và rồi tôi biến đi, và anh bình tâm trở lại. Tôi biến đi, nhưng tôi vẫn tiến bước, vẫn bỏ chạy, vẫn la hét.

Tôi đi xuyên qua sảnh khách sạn Carraway rồi bước lên bậc thang, đầu cúi gằm. Cánh cửa đôi đang để mở, để thông khí cho căn phòng bệnh hoạn. Bên ngoài cửa phòng là hai tay vệ sĩ, một nhân viên vệ sinh của khách sạn, một gã to lớn mặc bộ đồ vest rẻ tiền đang cúi người lắng nghe hệ thống liên lạc nội bộ như máy trợ thính, và một người phụ nữ lớn tuổi cao ráo, mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu cùng cái quần thun màu nâu và đeo phù hiệu có dòng chữ, TRUNG TÂM DAISY: CUỘC SỐNG VỀ HƯU KHÔNG THỂ NÀO HẠNH PHÚC HƠN ĐƯỢC NỮA.

"Tôi là Beryl Goodney," bà ta thổ lộ. "Là người mẹ. Anh có phải cái người tội nghiệp ấy không?"

Tôi bước qua mặt người đàn bà buồn rầu, qua hai tên vệ sĩ đang thì thào kính sợ. Fielding với một tấm mền choàng qua vai đang ngồi cạnh cửa sổ trên chiếc ghế lưng thẳng. Hắn ta chầm chậm quay lại khi cảm nhận được tôi đang tiến đến gần. Đám tóc xác xơ dính ẹp vào sọ, cái miệng sưng vêu, đường quai hàm đã mất đi một thứ gì đó chính yếu. Cái hàm đã tiêu mất rồi, tôi nghĩ. Và đấy là nơi mà cuộc đời hắn đã có thời ẩn nấp.

"Số tiền ấy," tôi bảo. "Số tiền ấy đâu rồi."

"Chẳng có tiền mẹ gì cả."

Tôi xòe hai tay chỉ vào căn phòng và nội thất của nó, chỉ vào những dàn máy vi tính, vào xe rượu, vào chiếc đèn chùm, chỉ vào New York. "Ai đang chi trả cho tất cả những thứ này?"

"Mày chứ ai."

"Trời ơi, mày đã *làm gì* vậy hử?"

Hắn nhìn tôi với vẻ kỳ cục. Có thứ gì đó lởm chởm ngọng nghịu trong miệng hắn khi hắn nói, như để giải thích, "Tao bốn mươi lăm tuổi rồi, Bảnh Tỏn ạ."

Bọn chúng không thể chặn tôi ngay cửa được, với cái đà tôi đang có thì bọn chúng chẳng thể làm thế được, và tôi lộc cộc hồng hộc lao ra phố và lẩn đi, và định thần, suy nghĩ xem nên chạy theo hướng nào. Một chiếc taxi màu vàng xịch lại ngay góc phố và Doris Arthur leo ra khỏi xe. Ả ta quay lại, đưa mắt cân nhắc tôi và cái khách sạn to đùng.

"Tôi đã cảnh cáo anh rồi," cô ta gọi lớn tiếng. "Tôi đã cố gắng bảo cho anh biết."

Tôi bước đến tóm lấy cổ áo cô ta liệng cô ta vào con hẻm bên. Tôi không rõ vì sao mình lại rửa tay gác kiếm với chuyện đánh đập phụ nữ nhỉ. Chưa khi nào chuyện đánh đập ấy lại có cảm giác đương nhiên như thế này. Nhưng tôi chỉ bóp lấy hàm cô ta trong tay phải mà nói, "A con khốn. Mày cũng có phần trong vụ này nữa."

"Anh không nghe à, thằng bị thịt?"

"Tại sao chứ? Mày a dua theo từ đầu đến cuối chuyện này. Để làm gì chứ?"

Cô ta kéo tay tôi ra khỏi hàm mình, và tôi mặc cho con ả làm thế. "Sex," cô ta bảo.

"Phải rồi, đám đàn bà chúng mày. Đám nhà văn chúng mày. Toàn chuyện cũ rích. Toàn ba hoa chích chòe cho đến khi con cu ngon cơm vừa vặn nào đó xuất hiện."

"Anh là thằng khốn," cô ta vừa nói vừa mỉm cười. "Anh chẳng khi nào đoán cho đúng được. Trên giường thì hắn mới là đàn bà."

Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng quát nghiêm trọng dữ dội sau lưng mình. Tay tổng đài với dụng cụ trợ thính lép bép đứng sẵn sàng ngay tại góc phố. Và Doris biến đi và toàn thế giới lại di chuyển vùn vụt qua tôi với vận tốc tối đa.

* * *

Và tôi chạy tiếp. Anh có biết gì không? Tôi chạy rất cừ. Thật mà. Giá mà tôi có thể bỏ chạy khỏi nước Mỹ - tôi có thể làm được cho coi. Tôi có hai chân. Nhưng tôi không có cánh. Tôi không có tiền.

Nơi tiếp theo mà tôi phải chạy thật nhiều là trong cái chảo

tối tăm bèn bẹt của sân bay JFK, ở dưới đấy trong cái miệng hố được viền quanh là những ga thông khách bằng thép lạnh và những chiếc máy bay bị đóng đinh trên thập ác đang bỏ trốn và gào thét bên trên đầu tôi. Tôi vừa mới gạt tay tài xế taxi hai mươi lăm đô la: cậu ta không phải một thằng khốn thường thấy hay lấn làn băng qua đường của người đi bộ đâu mà là một thanh niên kiếm tiền tử tế từ Israel đến đây, đang dành dụm tiền để đi học và giúp cho bố mẹ được sống đời hưu trí nhàn nhã, ở nơi Jerusalem ấy. Khi chúng tôi tiến vào sân bay Kennedy cậu ta hỏi han tôi về lối sống dát vàng dát bạc của tôi - London - New York, New York - London - và tôi nói, à, có những nét tương phản thú vị giữa hai thành phố ấy, lái xe cừ lắm cậu nhóc ạ, rồi tôi cứ chuồi qua bên ghế kia thôi, mà tôi thiếu cậu bao nhiêu ấy nhỉ, và... tôi tông cửa xe phóng ra ngoài và trèo qua tường. Tôi dùng hai cùi nhỏ và khung xương chậu đỡ lấy cú rơi ba mét, hai chân tôi lại bật lên và tôi đâm đầu chạy tiếp, lao vào những ống đen và trùng trùng nào là hàng rào, đường rẽ nhánh, đường dây cáp. Không ai đuổi theo. Tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng cậu ta ngơ ngác "Ê này!", giọng nói ấy giờ đầy vẻ yếu ớt, quá chán ngán và mệt mỏi với những tay chuyên lụi thanh toán, những chuyên gia séc khống và thẻ rởm, những kẻ côn đồ tiền bạc của New York...

Ga đầu tiên tôi thử qua là của hãng Trans-American. Chỉnh đốn lại trang phục, tôi nhanh nhẹn bước đến quầy Vé. "Không có vấn đề gì đâu ạ," thằng nhãi trả lời từ dưới vành mũ. Hạng thường, chỗ ngồi sát lối đi, khu vực cho hút thuốc: thậm chí còn mong có cả một bộ phim tàm tạm nữa. Thật khéo léo tôi chìa tấm thẻ US Approach hạng bạch kim của mình ra. Hắn ta gõ gõ tên tôi và số thẻ vào, rồi nói "Xin ông chờ một chốc," rồi lùi vào trong qua cánh cửa thấp. Miệng huýt sáo, hai tay đút vào túi, tôi bước khỏi gian bán vé và đến đứng gần những cách cửa kính dẫn ra sân ngoài. Vâng đúng vậy, không sai, thằng nhãi của tôi xuất hiện, kè kè hai bên là hai tay mặc thường phục - nhân viên an ninh sân bay chăng? Bọn mật vụ? Không phải đâu, chỉ là cảnh sát kinh tế: bọn củ lặc, bọn lợn, bọn dơ bẩn. Sự nhơ bẩn của tiền - và thế là tôi lại phóng ra ngoài và chạy tiếp.

Tôi hoảng loạn tại quầy vé của hãng PakAir nhưng cũng

cố thêm lần nữa tại hãng British Albigensian. Nơi này đã tuyên ngôn kết liễu cho tấm thẻ Air Budget của tôi và đồng thời còn làm tôi dính vào tiếp một tập phim rượt đuổi kéo dài - hai mươi phút, chạy vãi đái dọc theo đường chạy của vòng ngoài trong lúc một tay già già trông như chó đua bám riết theo sau tôi. Manhattan, JFK, anh biết là những nơi này bất chợt thành ra rất khác khi anh không có đồng nào trong túi. Anh thay đổi, nhưng cả họ cũng thay đổi. Thậm chí bầu không khí cũng thay đổi. Tôi cảm nhận được điều đó ngay khoảnh khắc tôi bước ra khỏi khách sạn Carraway. Nếu có tiền, thành phố New York chói lòa sẽ là một nhà kính pha lê. Nếu lấy hết tiền đi, anh sẽ trần trụi mà che lấy của quý của anh dưới trận mưa mảnh kính vỡ. Mỗi tiếng động mỗi mùi vị mỗi cái nhìn trừng trừng đều dữ dằn không thể chịu đựng nổi. Đây là một thành phố khắc nghiệt. Giờ thì tôi đã nhìn ra rồi. Khắc nghiệt ư? Đây là một hố phân chó đẻ! Nơi duy nhất mà mọi chuyện thực sự diễn ra là gần cái nơi thô tục ấy. Ở dưới đấy sống động, thực tế hơn nhiều. Và anh cần phải làm việc với một loại người rót tiền kiểu mới, là những vận động viên đua nước rút tài năng trong các bộ quần áo tinh nhạy, mỗi bước họ gầm gừ chạy về phía anh là tiền lẻ và chìa khóa tiền kêu lẻng xẻng.

* * *

Tôi ngồi bắt tréo chân trong nhà vệ sinh của hãng Air Kiwi mà lục tung hết các túi để tìm kiếm tiền hay một cách thức kiếm tiền. Tôi cũng đã tính đến chuyện bán đi đồng hồ đeo tay, bán cả ví và quần lót, bán đi một cái thận thừa, bán răng vàng. Tôi có thể bắt xe buýt chạy sang Canada rồi đánh điện cho bố tôi xin tiền hay đi nhờ một xe burger nào đó xuyên qua phần băng giá của địa cầu... Không, tôi sẽ không quay trở lại đó, trong thành phố New York, trong nước Mỹ ấy đâu. Tốt hơn là tôi nên thử cướp máy bay. Hay là bơi băng qua đại dương. Tôi sẽ không quay trở lại nước Mỹ. Không bao giờ.

Mà tôi là giống người luôn mang theo giấy tờ tùy thân và giấy tờ liên quan đến tiền bạc trong các túi trước ngực. Có cả một câu chuyện đời - cũng không phải chuyện hay ho gì, mà

là một chuyện thật sự đáng nản - đang nhàu nhĩ co cuộn trong lòng tôi đây. Một hóa đơn tiền gas, bản trích dẫn vở opera, phiếu mua thuốc lá, hộ chiếu, mẩu ghi lại lời nhắn điện thoại, lệnh triệu thuế, bảng phân công, lịch bấm máy, hóa đơn và biên lai tín dụng từ quán Kreutzer, từ tiệm Bartleby, Đảo Sung Sướng, những mẫu đơn kê khai chi tiêu, một trát đòi vì tội lái xe trong khi say xỉn, một bưu thiếp từ triển lãm tranh Manet, một lời nhắn từ Martina, không tiền, một tấm vé máy bay chưa sử dụng... Tôi lật qua lật lại món cuối cùng này một lúc lâu rồi mới cho phép mình nhận biết vật ấy là gì. Một tấm vé máy bay chưa sử dụng. Hãng Airtrak. Chặng New York - London. Hành lý 20 ký. YAP 1Y. Được lắm.

Được lắm ư? Chúa ôi, đã lâu quá rồi tôi không gặp chút vận may nào - đến nỗi tôi hầu như không còn nhận ra được ngón cái tay phải của nó chĩa lên, nhận ra được gương mặt nháy mắt khôi hài của nó nữa. Còn nhớ lúc ở bên này, hồi trước ấy, khi Fielding đưa cho tôi tấm vé hạng nhất tại khách sạn Berkeley không? Vụ bom lừa, tất tần tật ấy? Vâng, tôi chưa từng dùng đến tấm vé của hãng Airtrak mà tôi đã mua cùng ngày hôm đó bằng chính những đồng tiền dễ thương của mình, nên giờ nó đây, hơi nhàu nhĩ chút nên khó đọc ra, và còn lem nhem dấu than vân tay nữa, nhưng vẫn còn hạn sử dụng, vẫn còn trung thực, vẫn còn tốt.

Một người gác cổng cực kỳ lịch sự cho tôi biết rằng quầy vé của hãng Airtrak nằm ngay cạnh đĩa vệ tinh dọc theo đây. Tôi lẩn ngay đến chỗ ấy, được một chiếc xe điện nội sân bay đang đi vơ vẩn che chắn cho. Mười giờ ba mươi lăm, và vẫn còn ghế để bán cho chuyến bay lúc mười một giờ. Cô nàng xinh tươi miệng rộng của tôi vẫy vẫy qua tấm cờ trang trí màu đỏ và nói, "Vâng. Vé này còn sử dụng được ạ."

"Ôi cưng à, anh tin là thế mà. Em biết không với từng này tiền thì đây là hãng hàng không tốt nhất trên các vùng trời đấy. Không phải bàn cãi. Hãng của các em có thể đánh bại mọi hãng khác với lại... hãng em là hãng hàng không của *toàn dân*, bố khỉ! Các em đối đầu với các hãng lớn và đều thắng cả. Phải anh có nghe về những vấn đề tài chính của các em nhưng rồi sẽ qua thôi. Các em sẽ ổn thôi mà, anh thấy thế đấy. Phải, sẽ ổn thôi. Từ rày trở đi anh sẽ chỉ toàn bay với Airtrak thôi nhé. Các em sẽ

giúp hành khách bọn anh mọi việc, anh biết mà. Bất cứ việc gì. Các em là hãng duy nhất thực sự biết..."

Sau đấy tôi nhận ra, hẳn tôi sẽ luyên thuyên như thế này đến mãn kiếp mất. Phải có một bàn tay vỗ thật mạnh lên vai tôi mới làm tôi câm họng - không phải là cảnh sát hay gì đâu, chỉ là một nhân viên của hãng Airtrak, ánh nhìn kinh ngạc và hàng bao nhiêu lời an ủi nghiêm trang của anh ta đến cuối cùng cũng thuyết phục được tôi lau khô nước mắt, hào hển vài cái lấy hơi, rồi tiến ra cổng lên máy bay. Không hành lý, tôi ấy, nên không vướng bận gì. Tôi đã được bố trí hợp lý và xếp đặt trơn tru toàn diện - tôi có thể du hành như không khí rồi. Trong khu ga đi quầy bar đã đóng cửa nhưng không biết số phận hay công lý đã gửi đến cho tôi một cậu lao công sân bay, một đứa bé con của Chúa, với một dãy các chai rượu mini và tủ lạnh có bánh xe đẩy - thế là tôi đốt hết 6,57 đô la mua ba chai B&F làm ấm bụng. Tôi cảm thấy mạnh mẽ và tự đắc đến nỗi muốn gọi cho Martina để giải quyết cho xong toàn bộ vụ hiểu lầm. Nhưng tôi đã xài hết tiền rồi. Tôi phải đi mà tiêu pha hết sạch. Đúng vậy. Tôi không thể để dành được chút nào, thậm chí một xu cũng không.

Chẳng mấy chốc tôi cài dây an toàn vào ghế cạnh cửa sổ trong một hàng ghế ba chỗ ngồi đều trống. Giá trị biết mấy. Dịch vụ thật là. Tôi gào lên một tiếng hạnh phúc khi chiếc xe buýt khổng lồ lẹ làng rùng mình và rung nhẹ, rồi nặng nề di chuyển vào đường bay. Tôi quan sát hàng vũng ánh sáng, những chiếc xe tải chở rác đang bỏ đi; và cảm nhận được nắm tay và ánh nhìn trừng trừng của New York tàn nhẫn đang nới lỏng dần. Thôi nhé, giờ mày không thể bắt tao được nữa. Chúng tôi thắt dây an toàn, rồi gầm rú đua thật nhanh thật dứt khoát qua ống dẫn tối đen để phóng vào trời đêm.

* * *

Khi máy bay bình ổn độ cao thì tôi châm điếu thuốc cuối cùng. Tôi chầm chậm nhấm nháp ngọn lửa nó thiêu đốt - chưa từng có điếu thuốc nào ngọt ngào hơn điếu này. Tôi đã bày sẵn ra buổi tiệc tùng cho một người rồi, này chỗ ngồi, này thực đơn, này món chiêu đãi: cocktail, ăn tối, phim đêm khuya. Đúng là

có vấn đề về tiền đấy, nhưng tôi vẫn luôn có thể quẳng một tờ séc cho họ, hay là đưa cho họ tấm thẻ US Approach không-còn-hạng-bạch-kim của mình, hay là trấn áp tiếp viên. Tối nay tôi sẽ phải *say* mới được, ở ngay trên này trong vùng đất miễn thuế này. Tôi vặn người sang tìm kiếm xe đẩy phục vụ. Thế là có ba việc xảy đến cùng lúc.

Thứ nhất, như là màn mở đầu, có đứa nào đó đá vào mặt tôi - nhưng là từ bên trong. Đầu tôi ngúc ngoắc theo chiếc giày ống mang theo đau đớn này, cú móc hàm, không hề vớ vẩn, thẳng đến đỉnh điểm này. Cùng lúc đó tôi cảm thấy một cơn cuồn cuộn sục sôi thức ăn và thuốc độc bắt đầu tràn ra trong bụng. Ba chai B&F trong một cái dạ dày sôi sùng sục, rồi với đủ thứ chửi bới đánh đấm đó nữa, cả thêm trốn chui trốn nhủi rồi lừa gạt rồi rối loạn bắng nhắng. Đồng thời - trước nay tôi vẫn biết là trong không trung luôn có những sinh vật nào đó, những vị thần thời tiết, những đám mây khổng lồ tích điện đầy ampe và bào tử, vút tay một cái là quẳng đi sự sống của chúng ở độ cao chín nghìn mét. Có thứ gì đó to lớn đầy phẫn nộ giờ đang vơ lấy chúng tôi vào cơn cuồng loạn của nó. Những cái hàm trên đầu chúng tôi há hốc kinh ngạc. Mọi người nói năng bằng thứ giọng kỳ lạ: cả giọng của tay phi công cũng eo éo the thé trong cơn co thắt ấy. Trên này có những loài quỷ dữ, tôi nghĩ, từ thiên đường rơi xuống. Không, đây là *New York*, vẫn còn là New York, nó vươn những ngón tay cứng cáp thô kệch ra cù vào trái tim của chúng tôi. Bất chấp mọi lời cảnh cáo tôi đứng lên nảy qua nảy lại như trái banh bóng bàn lần tìm nhà vệ sinh ở phía cuối.

Tôi không nghĩ rằng trước giờ mình có khi nào rỗng ruột hơn thế, khi tôi lèo lái cái bồn cầu còn cằm mình cắm trong bồn rửa. Hơn một tạ ư? Tôi nghĩ mình còn chưa tới nửa ký thì có. Tôi là một cái răng chết ngắc trong lần đánh rắm của không khí. Mọi thứ tôi có đều đang rời bỏ tôi và rơi xuống, rơi qua những chiếc cốc nhựa, những mẩu đót thuốc và đồ ăn máy bay phế thải, rơi qua sự vội vã, nỗi hãi sợ, qua chuyến lần tìm về nhà bị ngăn cản, rơi vào khí trời và rớt xuống Đại Tây Dương đen đặc... Cuối cùng rồi chiếc máy bay cũng thành công. Và tôi cũng thế. Giọng tay phi công lại vang trên loa. Tôi cũng thút thít kiểm tra xem mình có tổn thất hay chấn thương gì không. Viên

phi công có trục trặc của anh ta - nhưng chẳng phải chúng ta ai cũng có trục trặc đấy sao? Anh ta có thể khoan cái thùng thưa này vào Bắc Cực tôi cũng chẳng màng. Một lần nữa cơn đau lại lê bước lên hàm trên bên trái. Đau đớn là cách giới tự nhiên báo cho chúng ta biết có chuyện gì đó không ổn. Thật nhẫn nại, cơn đau tiếp tục kể lể cho chúng ta chuyện này, mãi thật lâu sau khi chúng ta đã nhận được thông điệp rồi nó vẫn kể tiếp. Cái răng đó đã chết, chúng thông báo cho tôi - nó đã hết thời vĩnh viễn. Cái răng đấy đã chết, nhưng tôi vẫn còn sống. Và đây tới phiên lời nhắn thứ hai vang đến. Giờ tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài lắng nghe.

"Quý vị sẽ nhận thấy lần này chúng ta sẽ đánh một vòng thật lớn. Có vẻ như là tôi cũng sắp thất nghiệp, cho nên... Kính thưa quý khách, tôi phải thông báo với quý vị rằng đây là chuyến bay cuối cùng của hãng Airtrak. Công ty đã quyết định dừng toàn bộ hoạt động. Chúng ta sẽ gặp lại phần thời tiết nhiễu loạn ấy trên đường quay trở lại sân bay JFK. Xin quý vị cài dây an toàn và, ừm, tắt mọi vật dụng gây khói. Cảm ơn quý vị."

Tôi quay trở lại chỗ ngồi khi chúng tôi lao vào khu vực đỗ máy bay, kịp lúc để nhìn thấy những hình cánh cung bạc bị kéo căng và những thòng lọng vàng chùng xuống, những dáng hình và hoa văn mà đường phố không biết là chúng tạo nên.

8

"Về gần cuối một cuốn tiểu thuyết anh thường có cảm giác yếu ớt. Có thể chỉ là do mệt mỏi khi phải lật nhiều trang. Người ta đọc thật nhanh - để đến cuối truyện, để rũ bỏ anh đi cho rồi. Tôi biết vấn đề của họ mà. Anh mải mê theo cuộc đời của những kẻ khác được bao lâu chứ? Năm phút thì được, chứ năm tiếng thì không. Đấy là cả một nỗ lực."

"Vâng vâng," tôi nói. "Này Martin. Nghe này. Nói cho anh biết nhé, chuyện này ngượng bỏ mẹ. Đoán xem là gì nào."

"Chúng ta sẽ thay đổi toàn diện."

"Phải đấy. Sao anh nhìn ra vậy?"

"Trời đất, Chúa ơi, anh không nhận thấy được là điều đó sẽ xảy đến hay sao?"

Thế là tôi chửi rủa kể lể, không theo một trình tự nhất định nào - chửi Fielding, tên Frank Điện Thoại, vụ ẩu đả đằng sau trung tâm kinh doanh khiêu dâm, về căn phòng chết chóc trong khách sạn Carraway...

"Tại sao chứ?" tôi hỏi. "Tại sao hắn lại làm chuyện này? Động cơ là gì? Qua điện thoại hắn luôn mồm nói là tôi đã phá hoại đời hắn. Tôi đã làm thế như thế nào mới được? Tôi sẽ nhớ chứ. Thậm chí có bất tỉnh hay gì đó, tôi vẫn nhớ."

Martin nghiền ngẫm. Tôi thấy chút ấm lòng cảm kích anh chàng này khi hắn nói, "Tôi nghĩ tất cả chỉ là cái cớ giả tạo mà thôi. Anh chưa khi nào làm tổn hại đến hắn."

"Thật chứ? Nhưng nếu thế thì chẳng có nghĩa lý gì cả."

"Thật sao? Vào thời buổi này ấy à? Đôi khi tôi nghĩ rằng, với tư cách là một nhân tố kiểm soát các mối quan hệ giữa người với người, giờ đây động cơ đã kiệt quệ từ lâu rồi. Nó đã không còn khả năng thúc đẩy con người được nữa. Hãy đi ra phố mà dạo xem. Anh thấy được bao nhiêu phần động cơ nào?"

"Tại sao lại là tôi? Đấy là điều tôi muốn biết. Là tôi, tại sao là tôi?"

"À, vì anh phù hợp hết mọi đàng. Nhưng tôi có linh cảm là chuyện này có liên quan đến cái tên của anh."

"Tên tôi thì làm sao?"

"Tên gọi quan trọng cực kỳ. Nhưng mà thôi, anh cũng phải đi rồi đúng không? Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này và chúng ta có thể gặp lại sau nếu anh muốn. Đừng lo. Cuối cùng mọi chuyện sẽ rõ ràng ra thôi mà."

"Ờ anh còn cười được," tôi bảo. "Anh đã lấy được tiền của anh rồi. Hay ít nhất cũng đã lấy được một nửa."

"Tôi chưa từng đổi séc ấy thành tiền. Đây này. Anh có muốn lấy lại không?"

"Chúa ơi, anh chẳng có chút nhạy bén nào về tiền bạc cả, phải thế không. Nghe này - cứ giữ lấy đi. Một vài tay đầu tư trong số ấy có thể là có thật đấy. Cuối cùng trong toàn bộ chuyện này biết đâu cũng có chút tiền nào đấy."

"Anh không hiểu rồi. Đám đầu tư cũng chẳng có tiền gì sất. Bọn họ là gì thì đã rõ quá rồi còn gì."

Tôi trân trối nhìn hắn cho đến khi hắn nói, "Bọn họ toàn là diễn viên không thôi."

Đường phố hát vang. Vâng chúng hát thật đấy. Anh có nghe thấy chúng không? Đường phố gào thét. Anh đã được kể cho nghe về văn hóa đường phố rồi. Chẳng có chút văn hóa nào đâu. Đấy là mấu chốt. Văn hóa thì chỉ đến mức này thôi. Đến đâu thì lời hát ca ngừng và tiếng thét bắt đầu nhỉ? Và trong những trung tâm mua sắm độc thoại cùng các con hẻm đồng ca của khu Tây London thì những kẻ chuyên gào thét đang hát còn những kẻ chuyên hát lại gào thét. Họ đối mặt với hơi thở từ vỉ nướng của tiệm trò chơi điện tử mở thâu đêm, siêu thị mở qua đêm, lò lửa giữa lòng đất của thành phố không ngủ. Giống như những nơi họ lui tới, những kẻ gào thét hoạt động suốt hai mươi bốn tiếng, suốt ngày đêm, không bao giờ đóng cửa. Người đàn bà có cặp giò nâu kia - Chúa ơi, công lực của bà ta mới thực là! - vẹo người bên khung cửa, mọi giờ giấc, mọi điều kiện thời tiết. Cùng với những người còn lại của ban đồng ca bà ta tập đi

tập lại chỉ một cơn oán hận, một âm mưu đơn độc, một sự phản bội duy nhất. Nó kết thúc bằng những lời lẽ tục tĩu và chuyển động vội vã, tự căm ghét bản thân, như thể bà ta không thể nào chịu nổi việc phải ở gần chính mình. Ôi mẹ ơi... Bài hát những kẻ gào thét đang ca vang kia là lời ca về những gì họ không thể chịu được, nó xác định và diễn tả ý nghĩa của cụm từ *không chịu đựng nổi*.

Này, anh có từng để ý cái cung cách người ta nói chuyện lớn tiếng trong các quán ăn hay rạp chiếu bóng, cái cách những khu sân sau bỏ xó rùng mình với những thí dụ điển hình về sự bất tài, bọn đánh trống, thổi còi, radio tranh nhau mở lớn, cái cách anh nghe và thấy những lời nguyền rủa và ngôn ngữ cử chỉ của vở kịch đầy dục tính tại các trạm xe buýt dưới trời mây u ám như bóng ma, cái cách cuộc sống chuyển ra ngoài trời không? Và trong những quán rượu ngập ngụa những tay lão thành nhăn nhó nói bạt cả tiếng nhạc rock. Chúng ta lớn tiếng hơn để được nghe thấy. Chẳng mấy chốc cả lũ chúng ta đều sẽ trở thành những kẻ thét gào.

Truyền hình đang tác động đến chúng ta. Phim ảnh cũng thế. Chúng ta chưa biết chắc thôi. Chúng ta chờ đợi, và đếm nhặt những triệu chứng. Có vấn đề về chủ nghĩa hiện thực, tất cả chúng ta đều biết vậy. Ti vi là thực mà! có người nghĩ thế. Thế thì thực tại được bỏ lại nơi đâu? Mọi người phải có, mọi người muốn có được những nhân vật sống động, có được bộ phim truyền hình dài tập về mình, có vở kịch đường phố của riêng mình, ai ai cũng *phải có được* một hình thức nghệ thuật nào đó trong đời... Cuộc đời của chúng ta, chúng chứa đựng hình dạng, vóc dáng nghệ thuật, và chúng ta muốn hé lộ hình dạng của mình mặc dù chúng ta chỉ cựa mình thận trọng, với chìa khóa, túi không thấm, tách cà phê, hộc đựng áo, sổ cùi séc, chăn màn, kiểu tóc, hộp đựng dây màn cửa, giấy bảo hành tủ lạnh, bút bi, nút áo, tiền.

Tôi đang tìm kiếm tiền, tôi đang tìm kiếm tiền. Cho tôi một ít đi nào. Coi nào. Cho đi nào. *Đây này, cầm lấy ít tiền đi...* Sáng nay tôi thử đổi séc lấy tiền mặt. Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ, mà là một giấc mơ đẹp, cho đến tận phút chót: rồi tôi bị

con nhỏ ngồi bàn trong từ chối, chỉ một cái lắc đầu qua những chấn song gỗ. Tôi bới tung căn hộ của mình. Tôi mong tìm thấy mấy đồng bảng nhăn nhúm trong quần soóc tennis cũ, vài tờ năm bảng trong các túi quần jean, vài tờ mười bảng dưới gối ghế nệm, hai mươi bảng trong hũ trên kệ. Tất cả những gì tôi tìm thấy được là chín mươi lăm xu. Ngồi sau tay lái của chiếc Fiasco đang bồn chồn nảy lên nảy xuống (kim xăng vừa chớm xuống dưới mức đỏ), tôi chạy xe đến văn phòng công ty Linex & Carburton trên khu Soho. Tôi không biết chuyện gì đang chờ đón mình nhưng tôi biết mình sẽ cần có tiền để tự vệ trước nó. Bằng không thì một vị thần tiền nào đó sẽ sà xuống bất cứ lúc nào mà táp một miếng tướng vào đầu tôi mất. Tôi đi đến hang ổ của Terry Linex và nói, "Tôi muốn phần tiền phụ cấp thôi việc của mình. Đưa tôi 50.000." Terry đã hứa rằng phần tiền phụ cấp thôi việc của tôi sẽ bằng nửa số có sáu con số. Và Terry biết giữ lời lắm. Mà nhắc cho anh nhớ nhé, bản thân Terry cũng có điều phải lo lắng, là già Tel. Hắn vừa chuốc cho tôi uống hết một chai scotch vừa trình bày cho tôi biết thông tin sự thực. Trốn thuế, tài chính bị phong tỏa - tôi cũng không rõ tường tận chi tiết. Chúng tôi bắt tay. Hắn ký cho tôi một tờ séc đề lùi ngày. Terry đã từng hứa là tiền trả hết hợp đồng của tôi sẽ bằng một nửa của sáu con số. Mà đúng thế thật. Nó có ba con số. 125 bảng.

Một tiếng đồng hồ sau tôi đã ngồi uống ly brandy ủ từ anh đào năm ngoái còn lại trong nhà bếp nhà Alec Llewellyn. Chúng tôi ngồi gù gù lưng như mấy tay đánh bạc quanh chiếc bàn vuông. Chúng tôi ngồi đối mặt nhau như thế này đã lắm lần rồi. Bọn tôi chẳng ai nói gì nhiều vì cũng chẳng có gì nhiều để nói. Alec Llewellyn nợ tôi mấy nghìn bảng. Nhưng nói sao đây? Ở nơi này chẳng có đồng nào. Tôi biết thế. Chỉ có tiền nợ, tiền bị âm mà thôi. Tôi không nhắc gì đến chuyện đó. Nhưng mà hắn vẫn biết. Tầm ra đa về tiền của hắn vẫn còn hoạt động trên những gì còn lại của gương mặt túng quẫn, đầy nhục dục của hắn. Hắn biết tại sao tôi đến đây, và hắn sợ tôi.

Đây là nỗi sợ cuối cùng mà tôi còn cảm nhận được từ phía Alec Llewellyn. Thế nên tôi ngả người ra sau để cho nỗi sợ leo thang.

* * *

Tôi biết chắc là anh đang thắc mắc làm cách nào tôi trốn khỏi New York. Cả tôi, trong chừng mực nào đó, cũng thắc mắc tương tự. Tôi biết anh đang thắc mắc ai trả tiền cho chuyến bay của tôi. Martina ư? Không. Trời ạ, không, không phải là Martina đâu.

Airtrak vừa phọt chúng tôi ra ga hành khách lúc mười hai rưỡi đêm. Đích thực đấy là một cảnh của thế kỷ hai mươi, cả hành tinh hoảng loạn, các phóng viên ảnh, đám người với bảng ghi chép và bảng tên, nỗi thống khổ ồn ào của dân tị nạn. Thế hãng hàng không của toàn dân có cung cấp cho dân chúng của họ chuyến bay thay thế nào không? Chẳng hề. Tất cả những gì hãng cho chúng tôi là một phiếu nước ngọt và phiếu bánh mì. Mà dầu sao tôi cũng suýt ngất xỉu khi trông thấy xông qua cửa xoay nào phải ai khác, chính là Bruno Mập và Horris Tolchok chứ. Hay quá! Tới luôn đi, bắt tao đi, tôi thầm nghĩ. Nhưng tôi lại phóng vọt bỏ chạy, thụp người né Bruno, né Horris, né nỗi nhơ bẩn của đồng tiền, né cả nước Mỹ... Suốt đêm ấy tôi chui rúc trong toa lét hãng PakAir. Cứ vài giây tôi lại chán nản ợ lên một tiếng, và chờ cho cái răng ấy tống một cú vào mặt tôi. Có một tủ bán thuốc aspirin, trong toa lét ấy. Nhưng tôi lại không có tiền. Tôi chẳng có đồng nào. Nếu đêm ấy tôi có thể kết liễu đời mình thì tôi đã làm rồi. Nhưng tự sát, giống như aspirin, giống như mọi thứ khác, cũng cần phải có tiền trong khi tôi lại không có. Trừ phi anh thật sự gan lì, bằng không việc tự sát cũng khiến anh tốn vài đồng nữa. Tôi thử uống thuốc của Martina. Chẳng thể nuốt trôi. Mà không còn miếng rượu nào để giúp tôi uống cho đàng hoàng. Khoảng đến năm giờ sáng tôi đạt đến tình trạng cảm nhận mình như kẻ ngoài cuộc buồn bã thay cho cái răng khốn khổ của mình, suy cho cùng lúc ấy nó đang trải qua những cơn đau thống khổ hấp hối, chết trẻ và khốc liệt bởi chính tay mình, trước hạn kỳ của nó nhiều.

Tám giờ sáng tôi gọi một cuộc do người nhận trả tiền tới khách sạn Bartleby. Đấy là phần khó khăn nhất, phần thuyết phục cho con nhỏ trong khách sạn làm ngược lại với quy định của khách sạn mà nhận cuộc gọi của tôi. Selina Street đi taxi thẳng đến chỗ tôi, ôi vị nữ anh hùng ấy. Cô ta đón tôi tại bãi

đáp của hãng British Albigensian (tại ga đến: tôi nghĩ ở đấy sẽ an toàn hơn) rồi đưa tôi đi ăn bữa lỡ tại khách sạn Welcome-In gần sân bay La Guardia. Chỉ cần nhìn qua mặt tôi một cái là cô ta biết tỏng mọi chuyện. Và chuyện đó làm cô ả hài lòng. Vừa đi vừa lắc lư cô ta dẫn đường tôi đi vào bóng khuất ý tứ của nhà hàng trong khách sạn. Tôi đi theo cô ta, theo cô ả mông ních đầy củ lặc đang vận chiếc váy mùa hè này. Tôi chẳng cảm thấy chút cay đắng nào. Ai chứ, tôi ấy à?

"Ngày hôm qua, chuyện với Martina," tôi vừa nói vừa bỏ cọng cần tây, miếng bí đao và dưa hấu ra khỏi ly cocktail Bloody Mary đầu tiên của mình. "Đó là cái bẫy, phải không nào. Em đã gài bẫy anh."

"Phải. Xin lỗi nhé," cô ta nói.

"Như thế nào chứ?"

"Ồ đơn giản thôi mà."

Vâng, đơn giản lắm. Martina và Ossie đã sắp xếp gặp mặt nhau vào lúc ba giờ rưỡi trong phòng khách sạn hạng sang của hắn. Chỉ để bàn công chuyện thôi. Sau đấy Selina bảo Ossie rằng Martina đã gọi đến hoãn cuộc gặp. Cô ta bảo Ossie đi gặp luật sư của hắn - rồi cô ta đi uống nước với tôi. Martina đến đúng giờ, như thường lệ. Martina luôn luôn đúng giờ. Tất cả chúng ta đều biết cái thói này của cô.

"Tại sao chứ?" Selina điển hình thôi, tôi tự nhủ. Màn dàn dựng tuy đơn giản nhưng diễn xuất thì tuyệt vời... Không, cũng chẳng tuyệt vời gì. Chỉ là những hành động cần thiết mà thôi. Chỉ là cảnh khiêu dâm. Tất cả những gì cô ta là làm phô cho tôi thấy phần cốt lõi mềm mại, đại lộ 8 của cô ta. Tôi làm nốt những chuyện còn lại.

"Anh biết không, lừa đảo phản bội người khác cũng có khi vui thật đấy," cô ta vừa nói vừa châm điếu thuốc hiếm hoi. "Anh thì không nhận ra điều này vì anh không giỏi lừa đảo. Anh chẳng có tài cán gì. Khi anh nói dối, toàn là nhảm nhí. Ossie và em cười muốn vỡ bụng khi đẩy hai người đến với nhau. Gọn ơ. Điều ấy có nghĩa là chúng em có thể kiểm tra chéo mọi động thái của hai người. Nhưng Ossie phát hoảng khi nhìn ra chiều hướng diễn tiến của mọi việc. Cả hai chúng em đều phát hoảng."

"Theo cách riêng của từng người các người." Những cô

phục vụ trong cái nơi tăm tối này đã bị buộc phải nhét mình vào mấy bộ phục trang nhà quê - yếm tạp dề, vớ viếc, lại toàn những thứ ấy. Rõ ràng việc khảo sát thị trường đã xác định rằng phục trang này là điểm kích thích nhục dục phổ biến nhất cho cánh đàn ông. Mấy cô ấy cũng luôn miệng nói *mong ông ngon miệng* và *chúc một ngày tốt lành* và *không có chi*. Người ta nghĩ đấy là nhược điểm tự nhiên của người Mỹ, một nét quyến rũ bẩm sinh. Người ta không *hiểu* sao? Đấy chỉ là quy định của khách sạn mà thôi. Bọn họ được đào tạo để nói như thế. Bọn họ được lập trình. Tất cả chỉ vì tiền. Chúa ơi tôi nóng lòng rời khỏi thế giới kim tiền này quá đi thôi.

"Và còn món tráng miệng thì sao, thưa ông, theo sau món bít tết ấy ạ?"

"Cảm ơn nhé, nhưng mà tôi..."

"Không có chi ạ."

"Nhưng tôi nghĩ mình sẽ làm một ly brandy."

"Từ từ đã nào," Selina xen vào.

"Em có từng yêu tôi không? Để làm việc đấy, em hẳn phải có lúc nào đó yêu lấy tôi chút ít."

"Không nhất thiết phải thế," cô ta đáp. "Làm thế rất vui và em nghĩ là mình đâm ra nghiện trò ấy." Nói rồi cô ta nhún vai tỏ vẻ không phải dửng dưng nhưng là tự nhạo báng, một kiểu chống chế. "Em chẳng muốn anh hạnh phúc với ai khác cả. Với cô ta lại càng không. Mà cô ta nhìn thấy gì ở anh mới được chứ?"

"Tôi không biết."

"Em xin lỗi nhé. Nghe tàn nhẫn thật. Có thể nào cô ta làm anh hạnh phúc không?"

"Tôi không biết."

Đoạn cô ta nói ra điều gì đấy mà tôi không thể mở miệng kể lại được, không phải là lúc này. Tôi đang chìm nhanh, vào những lời dối trá, lời thẳng thắn và vào bóng tối. Selina đặt một phòng và dẫn tôi lên đấy như một bà mẹ chăm con nhỏ. Chắc hẳn tôi đã cố làm cho cô ta tham gia cùng tôi một hành vi an ủi hay trả thù nào đấy - làm tình, đánh đập, khóc lóc hay cưỡng hiếp: tôi không nhớ là thứ nào, mà dường như có gì khác biệt đâu chứ. Tôi ngã xuống giường và hoàn toàn không làm được gì nữa ngay sau lần bị cự tuyệt thứ hai.

Và thế là tôi trở về nhà. Tôi thức dậy thì thấy một ngày rưỡi đã trôi qua trong đêm: tôi cũng thấy Selina đã thanh toán hóa đơn và để lại cho tôi tiền vé dự phòng cộng thêm ba mươi đô la tiền uống nước, thật giống như một cô gái điếm tốt bụng. Sức nóng ở phi trường JFK đã hạ. Tôi bay hãng Trans-American như bao người khác. Tôi đi trong một ống thép từ Kennedy sang Anh quốc, và rồi theo một ống khác từ Heathrow đến Queensway, leo lên mẩu ruột thừa uốn cong và bước thẩn thơ ra ngoài hơi thở mang mùi ăn thịt của London về sáng. Cầm hộp sữa và tờ báo trong tay, Martin Amis đang đứng chờ ngoài bậc thềm vào căn hộ của tôi.

Tôi đã về nhà. Tôi đã về tới nhà, nhưng tôi vẫn đang chạy trốn.

* * *

"Tao chỉ nhìn qua là đoán ra thôi," Alec Llewellyn bảo, vẻ vừa thỏa mãn vừa dè dặt. "Đây là thằng câm nhễ nhại mồ hôi đang ngồi đây này. Hắn đến vì hắn muốn tiền của hắn. Hắn cần tiền của hắn. Cũng hợp lý thôi. Tao chẳng có đồng nào, nhưng cũng hợp lý thôi. Rồi tao tự hỏi - *tại sao* hắn lại cần tiền của hắn chứ?"

Tôi húng hắng một thôi rồi mới bảo, "Quên chuyện tiền đi. Khi nào mày trả cũng được. Tao muốn nghe chuyện của mày kìa. Nói tao nghe chuyện của mày đi."

"Ô thế mày muốn nghe chuyện của tao cơ à, đúng không đấy. Được thôi. Này nhìn đi. Tao đang ở đây, ở nhà này. Đã ba tuần rồi tao không uống ly nào. Chỉ làm một ly cocktail khi tao ra khỏi nhà tù Ville thôi - và chỉ có thế. Tao đang chống lại chín lệnh của tòa chỉ để có mặt ở đây. Nếu như tao chỉ mở nắp hộp rượu táo hay ở trong toa lét quá lâu, nếu tao không làm cho cô ta lên đỉnh chỉ một đêm thôi thì cô ta có thể gọi cho 999 và thế là tao phải quay lại cái nhà tù chó chết... mà đừng hiểu sai ý tao nhé, tao mừng quýnh lên vì được ở đây. Tao đang tìm việc làm, mà có ai lại không tìm việc làm cơ chứ? Nhưng chẳng còn việc gì cả. Ella đi làm còn tao coi sóc căn hộ. Tao có thể hút thuốc với chửi thề và chỉ có thế thôi. Tao giờ đây là một thằng chồng nội trợ khốn nạn. Mày sẽ thấy tao sắp đeo tạp dề vào để soạn đồ ăn

trưa cho tụi nhỏ ngay thôi."

Và hắn làm thế thật, khi nghe thấy tiếng Ella và bọn nhỏ trên cầu thang. Rồi thế là ùa vào, quang cảnh gia đình, đủ màu sắc và những điều phức tạp, làm thay đổi mọi thứ: Ella, mái tóc dài huyền thoại của cô ta giờ đã xén thành kiểu tóc ngắn um úp như con trai, như để nói cho anh biết rằng những ngày này mọi chuyện đã cam go đến thế nào, Mandolina bé bỏng, con gái nuôi của tôi, một con mèo mắt xanh và miệng lưỡi đáo để - và Andrew, đi theo sau chót. Trước đây Andrew từng gặp khó khăn. Giờ Andrew vẫn còn những khó khăn ấy, và sẽ luôn còn. Gương mặt già dặn mà lại như mới sinh của thằng bé như muốn bảo: tôi là người mới đến đây và tôi không rõ mình có thích ở đây hay không nữa. Không có ai làm rõ mọi chuyện cho tôi biết. Lẽ ra tôi phải được nói cho biết, phải được cảnh báo. Tôi muốn quay về. Có lẽ anh sẽ chấn chỉnh được chuyện này.

Tôi nhổm đứng dậy. Thường thì tôi sẽ đến hôn chào Ella và hai người trao nhau vài cái ôm ghì lẫn những lời thì thầm to nhỏ. An ủi qua lại. Dầu gì thì, tôi đã làm cô ta một cú trên cầu thang vài năm trước, cái lần mà Alec bất tỉnh nhân sự ấy. Alec có biết không nhỉ? Chắc là không đâu, bởi vì thậm chí Ella còn không biết nữa mà, giờ thì không biết nữa rồi. Mọi chuyện đã được viết lại nên điều ấy chưa bao giờ xảy ra. Thời gian thật nghiệt ngã. Thậm chí còn không cả hôn. Không mỉm cười, không nơ cài trên tóc, không ren rua nhún nhảy viền chân váy như trước đây nữa. Giờ cô ta mặc quần âu, loại quần dài.

"Ông trùm điện ảnh giờ sao rồi đây?" cô ta hỏi.

"Trung bình ổn."

"Trông anh kinh quá."

"Giỡn chơi hoài."

"Chào bác John đi nào," Alec lên tiếng, khi Mandolina khép nép đi về phía chúng tôi. Trong tay con bé là chiếc ô gãy.

"Chào bác, bác sửa cái này giùm con chứ? Nó còn mới mà," con bé vừa nói vừa chìa cái vật đã tiêu đời ấy cho tôi. "Giờ cháu mười tuổi rồi đấy."

Con gái bao giờ cũng biết mình là con gái, ngay từ lúc mới sinh, nhưng trẻ con dường như không biết chúng là trẻ con. Trẻ con chẳng biết gì về thời gian cả. Chúa ơi, tôi quá hoang tưởng

về con nít, nhất là với những bé gái. Tôi cứ mãi nghĩ rằng bọn chúng sẽ nhìn tôi chằm chằm, rằng điều gì đó còn non trẻ trong chúng sẽ cảm nhận được nỗi buồn đau không xác định. Bọn chúng sẽ nhìn ra toàn bộ thời gian của tôi, toàn bộ thời tiết, tiền bạc và tính dâm loàn của tôi. Tôi luôn cho Mando tiền. Con bé luôn có những điều táo tợn để nói với người lớn. Tôi sẽ chẳng muốn con bé nói những điều ấy với tôi. Tôi nghĩ đấy là lý do vì sao tôi cho con bé tiền... Chiếc ô đồ chơi lủng lẳng trong tay tôi. Đấy là vật rẻ tiền và tôi biết nó chẳng bền được. Bản thân nó cũng biết nó được làm ra để mà hỏng. Người ta nói vạn vật luôn muốn trường tồn trong hình dạng của chúng. Ngay cả cát suốt đời vẫn cứ muốn làm cát. Chẳng muốn đổ bể. Nhưng tôi không biết nữa. Chiếc ô này trông khoan khoái nhẹ nhõm vì nó đã hỏng, đã đoạn tuyệt với thế giới đầy những điều được định nghĩa và được trở lại làm một cái que nhựa.

"Bác sẽ mua cho con cái ô mới," tôi nói. "Nhưng giờ bác phải đi rồi."

Alec tiễn tôi ra tới cầu thang. Phải, đấy là nơi chuyện đó xảy ra, ngay đầu cầu thang ấy.

"Này," tôi bảo, "mày có thể cho tao mượn ít tiền được không? Không đâu - chỉ dăm ba đồng thôi. Tao để quên ví tiền ở nhà và tao chạy chiếc Fiasco xuống tận đây mà trong bình không còn giọt xăng nào."

Alec biến đi một chốc. Tôi nghe thấy những tiếng nói chặn nhỏ lại sâu trong những nhịp bổng trầm của lời ra lệnh và buộc tội lẫn nhau. Tôi nghe thấy tiếng liến thoắng của bọn nhỏ dần chậm lại và ngừng hẳn. Mọi chuyện đều tồi tệ quá, tồi tệ đến ngạc nhiên. Tôi đã từng chịu đựng nhiều đỗi lâu, nhiều lượt du hành ì ạch, trong lần cạn kiệt thời gian mới đấy nhất, nhưng chưa khi nào lê thê và ì ạch hơn lần này. Cánh cửa mở ra. Andrew đứng đó mắt mọng nước.

"Chuyện gì vậy?"

"Bác có quý cháu không?"

"Trời đất Andrew à! Ôi *dĩ nhiên* là có chứ. Bác..."

Lúc ấy Alec ra đứng sau lưng thằng bé và nhẹ nhàng che mặt thằng bé lại bằng bàn tay rộng. Thằng nhỏ chui trở vào trong căn hộ im tiếng. Bố nó nhún vai và đưa ra mấy tờ ba bảng.

"Cảm ơn nhé," tôi nói. "Tao biết ơn lắm. Tao từng chơi Ella ngay đấy. Một lần. Tao xin lỗi."

"Tao biết chứ. Andrew cũng biết - cũng phần nào. Tao đã chơi Selina rồi."

"Thật à? Khi nào thế?"

"Bất cứ lúc nào. Nhiều lần. Mọi lúc. Chúa ơi, tao biết mà. Mày sắp hết đời rồi phải không nào."

Chiếc Fiasco trút hơi thở cuối cùng trên phố Maida Vale. Nó chỉ ho sù sụ rồi rên xiết rồi kiệt quệ bò vào tới lề đường, như một vận động viên bơi lội đang chật vật. Tôi hy vọng đấy chỉ là do hết xăng nhưng dường như lý do còn cơ bản hơn thế. Vả lại, tôi vừa mới đổ ba bảng xăng vào bình rồi mà. Có lẽ cần số bị gãy. Có lẽ cái bộ ống xả bị bể. Có lẽ cái tay quay đầu to bị hỏng. Có lẽ cả cái xe khốn nạn đã hư hết rồi.

Tôi để chiếc xe lại đó bên vệ đường và tiếp tục cuốc bộ về hướng Nam.

* * *

Ba giờ kém mười trong quán Shakespeare. Ba giờ kém mười trong căn nhà của loài bò sát, với hai cuộc đua đã thua mất rồi, hơi thở khô cháy đầy rượu bia uống lúc trưa và thức ăn do quán đãi từ giờ cho ăn. Tôi đang uống loại bia mạnh thường làm cho anh yếu đi. Thằng bạn to béo Paul Béo của tôi vừa chuồi cho tôi đồng mười bảng. Giờ tôi đang bỏ những xu cuối cùng của đồng mười bảng ấy vào trò Mê cung tiền, là cái máy đánh bạc léo nhéo kê cạnh cửa vào nhà vệ sinh nam có không khí mằn mặn ngây ngấy. Bọn kẻ cướp này làm mọi chuyện cho anh. Tự động quay số. Lắc tối đa. Tự động đảo. Anh chỉ việc đứng đó liên tiếp cho tiền vào.

Ba giờ kém mười trong quán Shakespeare. Paul Béo đang thu dọn ly cốc và gọi lớn Tới giờ rồi. Không thấy Vince Béo - đáng lẽ tôi đã có thể hài lòng nếu có bàn tay ông vỗ vai khích lệ. Tôi đẩy cửa đi vào căn hầm toàn gương trong phòng sau. Vron đang ở đó. Cô ta đang nằm dài trên sofa, uống sâm banh hồng. Một cuốn tạp chí bình thường đặt trong lòng chiếc áo khoác

mặc ở nhà đầy khiêu gợi của cô ta... Căn phòng, như tôi nhận thấy, đã được lót thêm nệm và chải chuốt hơn, trong những tông màu ngọt lịm, màu hồng mâm xôi, màu nâu sô cô la và màu vàng chanh. Ngay cả những bức tường cũng làm cho răng tôi nhức nhối.

Tôi đứng lù lù ngay lối ra vào. Tôi hỏi, "Barry đâu rồi?"

"Dưới chỗ tay cá cược ấy."

Giọng tôi khàn đặc nhưng cả giọng cô ta cũng vậy. Chỉ có hàm dưới là nhúc nhích. Nó nhúc nhích chầm chậm, như thể những bản lề được tra quá nhiều dầu, và có thể trượt đi. Cô ta ngồi thẳng dậy và nhìn tôi bằng ánh mắt khác.

"Cậu muốn tiền của cậu hả John?"

"Ông ta sẽ ở dưới đó bao lâu?"

"Lâu cả đời," cô ta nói. Cô ta quay sang nhìn đồng hồ tua tủa nhọn. Cùi chỏ tay cô ta trượt đi khi cô ta lớn tiếng cười vô nghĩa. "Đến giờ diễn tập của tôi rồi đây."

"Để làm gì?"

"Cho công việc huyền bí của tôi đấy mà John."

"Cô diễn tập à?"

"Phải tập chứ John. Lẽ ra cậu nên đưa tôi vào cuốn video đó đấy John."

Cô ta nhặt xống áo lên. Cô ta nâng ly, nuốt ba ngụm, bốn ngụm. Cô ta đi xiên xiên ra chỗ cầu thang. Cô ta tì cứng vào lan can, vào tay vịn, vào thanh chắn cầu thang. Cô ta cầm lấy tay tôi.

Đây là căn phòng nơi mẹ tôi từng ngủ. Đây là nơi bà mất. Trên giường, một chiếc giường khác, phủ lụa màu xanh lục gắt - chất lụa của đàn ông không phải là dòi bọ, trông ướt át, với những mảng chất lỏng đọng lại như cái vẻ lớp đá dăm nóng rát sệt lại thành bùn - Vron nằm ngập sâu người trong tấm áo bao bọc. Cô ta không nhìn vào tôi, không phải kiểu của Vron. Với vẻ lạnh lùng điều chỉnh cô ta đưa thân mình ra trước tấm gương tình yêu trên bức tường đối diện. Với tôi thì tấm kính méo mó chỉ cho tôi thấy được phần xam xám của những đám mây ngay xương sụn. Nhưng đối với Vron thì nó chỉ đóng khung lại cái nguyên liệu thô của cô ta.

"Tùy thuộc vào quyển sách đấy John," cô ta bắt đầu. "Có vài quyển... mang tính người lớn nhiều hơn những cuốn khác John ạ. Lồ lộ hơn." Mắt vẫn không nhìn vào mắt tôi, Vron ngồi dậy vừa gừ gừ rõ to vừa đưa tay gỡ tóc. Chiếc áo chùng xuống ngay phần vai: đưa cả hai tay làm một cử chỉ như là giải thích hay phơi bày gì đấy, cô ta kéo căng khe áo diềm xếp nếp. "Trong vài quyển sách ta trao nhiều hơn những cuốn khác. Và lại còn tùy thuộc vào việc ta có được bao nhiêu mà trao nữa, John à." Đến đây cô ta quỳ xuống rướn lưng, và tôi có thể nhìn thấy toàn cảnh ngoạn mục của cô ta - đôi giày gót cao nhọn hoắc, đôi vớ lưới móc tròn, lưng quần ánh bạc, hai vun áo ngực. Rồi chiếc áo ngoài trượt xuống khỏi vai cô ta. "Có vài cuốn xê dịch theo thời gian đấy John. Nhưng ta cũng vẫn có thể mang tính nghệ thuật nữa." Vron với hai tay ra sau lưng, cần cổ căng ra hằn phồng lên mạch máu. Rồi khi cô ta tự tay tháo móc - hai cánh của cô ta dâng lên đòi bay - khung áo mềm mại hăm hở rơi xuống và thậm chí còn trườn đi trên sàn nhà theo dòng chảy trơn mượt của riêng nó. Bằng những đầu móng tay đỏ tía cô ta xoa nhẹ hai vú như thể đang phủ lên chúng một lớp dầu mắc mỏ chẳng thấy đâu. "Nhưng trong những cuốn sách hay nhất ấy John, ta phải thể hiện nghệ thuật biết yêu lấy chính thân mình - *cái tôi* của cậu đấy John à!" Tôi lảo đảo về trước một hai bước nhưng không dễ dàng gì vì cảnh dâm ô làm cho không khí đặc quánh lại. Cảnh dâm ô làm cho không khí cứng ngắc như bê tông như cốt thép.

Vron nằm ngửa ra sau và sau một chút ngưng lặng xuất thần bàn tay cô ta lần xuống dưới cho đến khi những ngón tay bắt đầu lửng lơ trên đám cỏ sum suê giữa hai chân. "Người ta bảo ta không viết nên lời trong những cuốn sách đấy John. Thế là không phải. Ta viết ra lời lẽ chứ John. Tôi đã làm thế. Tôi biết." Bàn tay đã trượt xuống dưới cạp thun bạc, sợi dây buộc cổ cuối cùng, lần giam hãm sau chót. Một lúc sau có tiếng tách tách mơ hồ vang lại, ẩm ướt và đều dặn, là tiếng kẹo cao su nhóp nhép. " 'Vron,' " cô ta nói, giọng khác hẳn, " 'Vron, trong vẻ uy nghi tối thượng. Chất thơ của thân thể Vron tạo ra cảnh mộng cho nhan sắc đúng nghĩa. Khoái cảm là triết lý của Vron. Vui sướng là đức tin của nàng. Yêu đương là nghệ thuật của nàng...

Vron.' " Cô ta lật người lại. Cổ vươn ra để ngóc nhìn thẳng. Có một tấm gương khác: Vron có thể nhìn thấy những gì tôi đang thấy. Một con đàn bà đang quỳ hai tay hai chân, một bộ móng tay đang túm chặt lưng quần màu bạc, mà giật thít. "Ở đấy," cô ta bảo. "Làm ngay đấy đi John. Phần còn lại là của Barry."

* * *

"Lạy Chúa tôi," Martin thốt lên. "Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra cho *anh* thế này?"

Tôi phẩy tay bảo hắn ta cho qua.

"Anh đã đi gặp bác sĩ chưa? Nghe này. Tôi có chiếc lago ngoài kia. Tôi sẽ đưa anh đến khoa Chấn thương ở bệnh viện St Martin."

"Không sao đâu mà," tôi nói rồi dốc cạn ly. "Không có gì gãy cả đâu. Trông bề ngoài thì thấy tệ thế thôi."

Trông kinh khủng thì có, tôi phải thú thật là vậy - trông như một cái bướu dữ dằn phì phọt. Và gương mặt tôi từ xương quai hàm lên đến hốc mắt cảm giác như bị đạp nát. Trong đấy bất cứ chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Tôi nghe thấy sụn kêu lạo xạo khi tôi ngoác miệng. Tôi nghe thấy các mô lèo xèo khi tôi quay đầu. Ngáp cũng là ý tưởng không hay. Ồ, rất không hay. Xương gò má sờ vào thì cứng căng lừa đảo đấy - trong lúc này thôi - nhưng lại có vẻ khác hẳn, khác về mặt cấu trúc. Tôi phải mất ít thời gian rồi vết thương này mới bình phục được đây. Phải, với lại vết thương khác nữa, một vết thương sâu hoắm.

"Tôi hiểu rồi," hắn nói, "vậy là anh cứ cắn răng chịu đựng thôi chứ gì. Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Tôi ở trong một quán rượu," tôi trả lời.

"Rồi gì xảy đến?"

"Tôi với gã kia bất đồng chút chuyện."

"Rồi gì xảy đến."

"Tôi không muốn nói về chuyện này. Anh không thể nói về chuyện gì khác được à?"

"... Được thôi. Thật ra tôi muốn quay trở lại câu hỏi về động cơ. Tôi thấy dường như đó là một ý tưởng được rút ra từ nghệ thuật, không phải từ cuộc đời, không phải từ cuộc sống

thế kỷ hai mươi. Ngày nay động cơ đến từ bên trong trí não, chứ không phải từ bên ngoài. Hay nói cách khác, nó liên quan đến thần kinh. Với lại nhớ cho rằng có vài người, những kẻ điêu ngoa quý báu này, những kẻ dối trá hay ho này - họ như là những nghệ sĩ vậy, vài người trong số đó thường thế. Nào ta hãy nhìn vào một hiện tượng khác gần đây: tội ác vô cớ. Xin lỗi này. Anh có nghe tôi không đấy?"

"Có có."

Chuyện xảy ra là *như vầy*.

Tôi đứng đu đưa bên chiếc giường màu xanh lục. Chuyện giữa tôi với Vron - xong xuôi trong chưa tới một phút - ồ, dễ quá mà: đấy là, đấy là phố bốn mươi giây. Trong phòng tràn ngập mùi nhựa nóng chảy, mùi nến cháy phì phì, mùi của lưu huỳnh hay thuốc nổ không khói. Trong khi đang vật lộn với cái quần thì tôi suýt chút té bẹp mặt vì một mẻ cơn buồn nôn đau khổ mới. Những cơn co giật của dâm ô, chúng tống sâu vào trong bụng anh. Chúng tóm lấy ngay vào phần cốt lõi của anh. Vron nằm sấp, mắt miệng đều mở nhưng trông như xác chết khiến tôi căng thẳng chờ nghe tiếng cô ta thở. Tiếng thở chầm chậm dâng lên ấy được một tiếng tách tách khe khẽ hùa vào, ẩm ướt và đều đều. Tôi quay lại. Barry Self đang đứng ngay cửa phòng ngủ. Lão ta đang nhai kẹo cao su. "Thế là tiền của mày tiêu tán hết rồi đấy nhé John," lão ta nói cộc lốc, một ngón tay xỉa ra.

Tôi huých người đi qua lão ta và chạy xuống cầu thang. Tôi lao qua những cánh cửa bằng kiếng. Tôi biết chuyện chưa xong đâu, chưa đâu, giá nào cũng chưa.

Paul Béo tài ba đang đứng chờ trong quán bar không khách. Hắn ta đã sẵn sàng. Hắn đang cầm một chiếc vớ đen trong tay. Tôi biết thế nghĩa là gì. Hai chân tôi có cảm giác như được nhìn qua nước. Cánh cửa sau - liệu họ đã khóa rồi chăng? Mà thôi. Anh có thể chạy, nhưng không thể trốn được. Anh mà làm thế thì rồi sẽ bị đập te tua như con chó, vâng, một cú đá phát xít ra trò. Tôi chẳng còn sức đâu mà chạy. Tôi chẳng còn sức đâu mà đứng, nhưng tôi phải đứng.

"À," Paul Béo giảng giải, "mày không thể bỏ đi được, phải không nào. Không thể bỏ đi khỏi chuyện đó được. Công bằng

thôi mà, John. Ý tao là họ mới chỉ cưới nhau hôm thứ Ba vừa rồi."

Bặm mỏng dính đôi môi tai tái, Paul Béo gật gù. Hắn đi đến bàn bi da. Những quả banh rơi xuống như bom và vội vã tụm lại thành đàn lăn về phía lỗ. Hắn đưa cho tôi xem hai trái trắng và đen trong tay mình.

"Thôi nào mày ơi," tôi nói. "Bỏ qua đi. Chúa ạ, tao với mày như là anh em rồi còn gì."

Anh không thường nghe thấy tiếng cười từ miệng Paul Béo - miệng hắn sinh ra không phải để cười - nhưng đấy chính là tiếng tôi nghe thấy. Hắn dừng lại. Suy tính. Hắn để cho mấy trái banh lăn ra mặt bàn xanh ngắt còn mình đi qua cánh cửa sập đến ngăn kéo đựng tiền cong cong. Một tiếng chuông leng keng. Hiệp một. Mà không. Hiệp mười lăm chứ. Hắn lấy ra hai ống tiền xu niêm từ ngân hàng. Hắn bỏ chúng vào chiếc vớ và lắc lắc cho chúng rơi xuống tận đáy.

"Cân nặng cũng tương đương," hắn nói vẻ thích thú, "nhưng với mấy đồng xu thì lực giảm đi một ít. Hiểu tao nói gì không? Như thế sẽ chóng lành hơn."

"Paul Béo, nghe này," tôi bảo. "Tiền thôi. Lão ta sẽ trả mày bao nhiêu? Năm mươi bảng hay chừng đó thôi chứ gì. Tao sẽ trả mày một nghìn. Để tao thoát đi."

Paul Béo cau mày. "Không, làm chuyện này tao được uống một ly thôi. Không tiền bạc gì cả. Đấy chỉ là những gì Barry nói ở tiệm Chuột Cảnh. Coi nào John. Thực tế chút đi."

Hắn tiến về phía tôi. Có âm thanh tách tách vang lên - đều đều, nhưng lần này khô khốc.

"Ở đâu?" tôi hỏi.

"Trên mặt."

"Mạnh cỡ nào?"

"Hết cỡ."

"Bao nhiêu cái?"

"Chỉ một cái này thôi. Nhưng nó phải ăn chắc. Được chưa? Xin lỗi nhé John."

Tôi đứng trụ lại, để việc tiếp theo xảy ra nhanh hơn, để việc tiếp theo sớm chấm dứt hơn. Từ bên trên kia tôi nghe được cơn run rẩy phẫn nộ hay sợ hãi - nhưng có lẽ đấy chỉ là tiếng cười, chỉ

là tiếng cười. Tôi trông thấy cánh tay bắt đầu bạt tới. Trên không trung chiếc túi dài màu đen vẫn giữ lấy khoảng cách. Nó có thể bạt theo sau, khi cánh tay đã vươn ra tối đa - cú bạt thứ hai.

Một đỗi sau tôi nghe thấy tiếng các then cửa lách cách mở ra, và rồi Barry Self giúp tôi thoát ra khỏi những mây mù và lửa tóe. Tôi lại té xuống. Lão ta nhìn xuống tôi với vẻ khinh bỉ và hân hoan. Vẻ khinh bỉ thì muôn đời vẫn ở đó nhưng vẻ hân hoan là điều mới lạ. Lão ta đã chờ đợi từ rất lâu rồi để có được nỗi hân hoan ấy. Những ba mươi lăm năm.

"Thôi nhé con trai già? Giờ thì tao với mày huề."

"Ông đấy," tôi thốt lên. "Mẹ kiếp ông là bố tôi cơ mà."

"Tao không phải là bố mày," lão ta đáp, rồi nói cho tôi biết ai mới là bố tôi. "Ôi John béo. Ôi thằng thậm đần. Thế mày chẳng biết *gì* hết ư, hả thằng con hoang?"

Buồn cười thật, giờ tôi cảm thấy khá hơn rồi. Không, thật đấy. Qua toàn bộ chuyện này tôi lại thấy khá hơn. Tôi thấy vững vàng và điềm đạm bình thản. Giờ thì tôi biết mình hoàn toàn có khả năng ứng phó với cuộc đời mình. Phải, mọi chuyện đang xán lạn. Thực tế là tương lai rất tươi sáng, khi giờ đây tôi đã quyết tự kết liễu mình. Tôi đã quyết định. Đã quyết. A, chuyện rất đơn giản. Quyết định mới là phần khó khăn, và cuộc đời đã quyết thay tôi. Tối nay. Tôi sẽ ra tay, tại đây trong căn hộ của mình. Tối nay, chỉ một mình tôi. Việc sau cuối.

"Cảm ơn lần nữa vì anh đã ghé qua," tôi nói.

Martin cựa quậy. "Tôi nghĩ chắc mình phải đi thôi," hắn bảo, "và để anh tự mình gặm nhấm."

"Đừng, ở lại đi!... Làm ơn, ở lại chút đi. Chỉ vài tiếng thôi cũng được."

Hắn thở dài, ngoẹo đầu sang một bên.

"Coi nào. Chỉ vài tiếng thôi mà. Tôi biết anh chẳng chịu ơn gì tôi cả. Ừ thì, tôi đã làm phiền anh. Nhưng tôi sẽ không đòi hỏi thêm lần nào khác đâu. Thôi nào, làm bạn tốt đi nào."

Martin chán nản nhìn quanh phòng. Hắn nhìn đồng hồ đeo tay.

"Tôi vừa mới, tôi chỉ vừa mới đọc một cuốn sách về Freud. Lâu nay anh đã đọc gì rồi?"

"Thiên hạ đánh giá việc đọc sách quá cao thôi," hắn nói. "Cũng như những người đàn bà của Shakespeare vậy. Nếu là anh thì tôi sẽ không muốn nghĩ đến chuyện làm phiền cái đầu bé xinh ấy của anh đâu... Gì thế kia? Một bộ ky hay gì thế?"

"Cái đó à? Vì Chúa, đấy là bộ cờ đấy ạ. Bằng mã não," tôi đáp.

Hắn tiện tay lấy ra một quân cờ từ chiếc hộp bằng ngọc thạch. "Quân gì đây? Quân vua hay quân hậu thế?"

"Là quân tốt. Nó bị gì sao?"

"Anh hay chơi cờ không?"

"Có. Trước đây từng chơi nhiều. Anh có chơi cờ mà phải không? Anh chơi giỏi không?"

"Dĩ nhiên là giỏi rồi," hắn đáp. "Thế ta làm một ván nhé? Sẽ giúp giết thời gian đấy."

"Ừ được chứ," tôi đáp, và đột nhiên cảm nhận được sức nóng phấn khởi. Là gì ấy nhỉ? Viễn cảnh được xá tội, được trả thù chăng? Tôi sẽ cho hắn biết tay, tôi tự nhủ, thằng oắt con tự mãn ấy, thằng sinh viên, thằng kiêng rượu, với tính bông đùa và bao bằng cấp ấy. Hắn đã ghi nhận tôi như là kẻ chẳng biết gì. Nhưng hắn không biết tôi là chuyên gia đánh cờ. Tôi sẽ chứng tỏ cho hắn thấy. "Được thôi," tôi nói. "Chúng ta sẽ chơi ăn tiền."

"*Tiền à*? Anh nghĩ cái này là gì thế hử, một ván phóng phi tiêu trong quán rượu Jack Đồ Tể à? Anh đâu thể nào chơi cờ vì tiền được."

"Mười bảng. Nhân đôi khi thua. Chúng ta sẽ chơi ăn tiền."

"... Nhưng anh *đâu có* đồng nào."

"Ồ thế à? Bộ cờ này thôi cũng đã đáng giá 500 bảng rồi đấy. Trong nhà tôi còn có một chiếc áo khoác dài bằng dạ cashmere bèo lắm cũng phải 1.000. Với lại," tôi nói, chĩa thẳng một ngón tay, "*với lại*, tôi còn có chiếc Fiasco. Này, chuyện quái gì mà buồn cười thế hử?"

"Không có gì. Tôi xin lỗi. Nghe này, có chắc là anh không muốn chơi một ván bài snap hay chơi ca rô là được rồi? Không à? Được thôi. Nhưng mà chơi nghiêm túc đấy nhé. Được chứ?"

"Ồ nghiêm túc chứ anh bạn. Rồi anh sẽ ngạc nhiên đến điên đấy. Nào, bắt đầu thôi."

* * *

Tôi lấy ra con súc sắc có đánh số từ bộ cờ tào cáo của mình. Tôi chỉnh lại chiếc đồng hồ hai mặt: một tiếng cho mỗi mặt. Amis chọn quân trắng.

"Ha!" tôi reo. Nước 1. P-QN3. Tôi hỏi anh. "Anh đã học nước này từ đâu thế. Trong sách nào à?"

Anh sẽ không bắt gặp tôi chơi đúng bài bản nhưng đến giờ thì hầu hết các nước khai cuộc đều đã được khắc nổi trên ngón nghề của tôi rồi. Tôi không nghĩ có kỳ thủ nào lại có thể thực sự làm tôi lúng túng khi chưa đến giữa trận: thế nhưng, chỉ mới đến nước thứ năm thôi, nhóc Martin đây đã đi chệch đường. Hắn cho quân mã đi một nước phá vây vô nghĩa, vênh váo bước quanh trung tâm bàn cờ trong khi tôi thọc hắn một cú bằng hàng phòng thủ đang tăng của mình. Có một nước đầu như thế, nhưng đấy là phòng thủ, chứ không phải là tấn công. Tên này nai tơ quá, tôi tự nhủ, và thế là tăng đôi tiền cược. Và hắn cạp tôi! Tôi nhìn trân trối xuống mặt súc sắc vừa mới được hắn nhân đôi... Cờ là nơi tư tưởng gặp nhau, là cú chấn động của các nền văn hóa cá nhân, và đâu đó trong ván cờ dường như luôn có một mảng ô nhục tràn đìa. Tôi cắn lại hắn. Hắn cào lấy tôi. Tôi đào xới hắn. Con súc sắc[1] giờ đã chỉ đến 32. Đến đây là chấm dứt.

"Lâu nay tôi vẫn nghĩ mãi đến chuyến phiêu lưu nho nhỏ của anh ở New York," Martin bảo, khi hắn cho quân mã lui về hàng thứ hai. "Tôi nghĩ tôi đã lý giải được mọi chuyện. Anh có muốn nghe giả thuyết của tôi không nào?"

"Im mồm chút đi. Tôi đang phải tập trung này."

Giờ tôi đang tiến rất xa trong triển khai thế cờ nhưng kết cấu hàng tốt của tôi trông cực kỳ tơi tả. Ván cờ im lặng tiếp diễn trong vài nước tiếp theo khi chúng tôi lo thủ ở phần sân bên mình, cả hai đều lẹ làng nhập thành, bằng quân vua và quân xe. Tôi đang tìm kiếm kế hoạch chi tiết, tìm kiếm cách thức và khuôn mẫu, thì hắn tung ra một loạt những đợt đâm thọc chán

1. Doubling dice: là loại súc sắc trong trò cờ tào cáo, không phải để đổ, mà để đánh dấu mức độ tiền cược. Số trên các mặt của loại súc sắc này là 2, 4, 8, 26, 32, 64.

ngắt vào hàng tốt dâng cao của tôi. Phản công lại nước này thì không có khó khăn gì, nhưng tôi phải chuyển mũi tấn công của mình ra khỏi nước nhập thành thưa thớt của hắn, lùi khỏi trung tâm nữa, nơi này Martin đã bắt đầu hình thành vài thế nho nhỏ - lại quân mã, thêm quân tượng vuông vức đen thui hữu dụng... Ôi Chúa ôi, tôi thầm than, ván này đang dần hóa thành một trong những trò chơi ấy. Trong vòng ba nước tiếp tôi đã bị đẩy vào thế kẹt lì rối beng, những quân cờ của tôi chen chúc túm tụm, mất phương hướng, mục đích chồng chéo. Phải mất ít nhất là hai nhịp mới tìm ra được chút tự do mà dường như tôi chẳng khi nào có được một nhịp để bỏ lỡ cả. Mỗi một bước đi của tôi là một bước sửa chữa mong manh, tinh chỉnh trong không gian đang ngày càng thu hẹp.

"Fielding Goodney," Martin nói, "... mọi việc đều đi theo hướng hắn định liệu cho đến khi tôi bước vào cục diện. Tôi chính là quân phăng teo trong ván bài. Tôi không biết - không biết kế hoạch của hắn thực tế đến mức nào, nhưng hẳn là được vạch ra như thế này. Gấp đôi," Martin vừa nói vừa di chuyển quân cờ. Quân tượng thứ hai của hắn phóng ra, kẹp quân mã của tôi vào quân hậu lúc này đã bị các thuộc hạ hoang tưởng của nó làm cho nghẹt thở. Ôi, đây thật là địa ngục, một giấc mơ kinh khủng về thế siết, về thế ghim và đòn đôi và xiên. Tôi nốc scotch và tìm kiếm nước thí. Có hai nước có thể đi được, mà mỗi nước lại kèm theo khả năng làm hỏng nặng thế cờ - đưa hai con tốt vào nước dọc, tạo thành một nước dọc để mở cho con xe trung tâm của nó tiến theo đường thẳng, mà như thế thì sẽ... Trời đất, tôi có thể thua ngay lập tức! Chuyện này thực sự là *nghiêm trọng* rồi đây, tôi tự nhủ, và đưa bàn tay lên xoa xoa bản mặt thương tổn của mình.

"Căn cứ vào những diễn viên ngôi sao mà hắn tuyển, căn cứ vào những chứng loạn thần kinh và chứng ảo giác của họ, thì kịch bản do Doris Arthur viết có mục đích để tuyệt đối không phối hợp được. Ngồi xem anh dỗ ngon dỗ ngọt bọn họ chịu cái kịch bản đó phải là một cảnh tượng thích thú. Nhưng anh đã xoay xở được. Anh thật ra không đến nỗi vô dụng như hắn tưởng. Anh có những điểm mạnh mà hắn không thể làm suy yếu được."

"Nói tiếp đi," tôi bảo. Đột nhiên tôi nhìn thấy ánh sáng và ngửi thấy không khí. Giá có thể nhích quân hậu lên hàng thứ ba thì tôi có thể che mặt cho quân mã và cho quân tượng chạy ra mà uy hiếp quân... phải rồi. Tất cả những gì tôi cần chỉ là một nhịp. Để cho tao yên nào, thằng con hoang. Mẹ kiếp, tránh xa thế cờ của tao ra trong một nước xem nào. Cứ nói tiếp đi. Liếc một cái vào đồng hồ đồng thời giả vờ tỏ vẻ thật dao động hay run rẩy sao đó rồi tôi đẩy quân hậu ra khỏi cung. Martin ngẫm nghĩ, đoạn hờ hững đẩy con tốt lên.

"Nói tiếp đi."

"Mấy con nhỏ mà anh nói đã đeo đuổi anh lần sau cùng đó. Họ cũng được trả tiền để làm thôi. Hoặc là thế hoặc là bọn họ đang... đang diễn tập thử vai. Nhưng anh đã không ngu không xỉn như hắn vẫn mong. Anh đã cầm cự được. Cô bạn gái ấy của anh, cái cô có bằng cấp ấy. Có lẽ cô ấy cũng là một con phăng teo, giống như tôi vậy. Có lẽ cô ấy là con phăng teo thứ hai trong ván bài."

Cuối cùng tôi cũng vững vàng trở lại với một thoáng phòng ngự phản công. Và, vâng, cũng khó mà mô tả cho lắm, nhưng tôi bỗng thấy đầu kia bàn cờ trở nên yếu kém hẳn. Có vẻ như tôi có được vài nhịp để đi - giống như là đang đóng vai *Selina*, với những quân trắng đang tạo thành những khuôn hình xinh xắn trên những ô cờ cách xa nhau. Chẳng còn, chẳng còn đâu thế chống đối nữa. Martin lười biếng tiếp tục đẩy những quân tốt bên cạnh quân hậu, hình như không nao núng bởi lực lượng ồ ạt mà tôi đang dồn vào sườn trái của hắn. Giờ hai quân tượng song hành của tôi đang phóng ra ánh đèn truy quét về phía quân vua của hắn, còn hai quân xe bụ bẫm của tôi đã sẵn sàng gí quân vua ấy vào trong một hàng dọc duy nhất. Cả thời gian nữa, cũng đang đứng về phía tôi.

"Ý niệm ban đầu của Fielding có lẽ là như thế này. Anh có nghiên cứu kỹ các giấy tờ không thế? Rõ ràng là không rồi. Bị gò bó trong kịch bản của Arthur, kịch bản này chẳng hơn gì một kiểu hóm hỉnh chia cắt nhân vật ra mà ám sát, các diễn viên sẽ nuốt lời với anh. Fielding sẽ cáo buộc họ vi phạm hợp đồng. Chẳng có gì nghiêm trọng. Điều khoản bồi thường thiệt hại. Xảy ra luôn ấy mà. Các ngôi sao luôn được bảo hiểm cho chuyện

này cho nên thực sự không có ai thua thiệt gì cả, ngoại trừ John Self. Fielding cũng có bảo hiểm cho việc không hoàn thành hợp đồng nữa. Nhưng rồi anh phá hỏng mọi chuyện bằng việc đưa *tôi* vào."

"Nhân đôi," tôi nói. Tôi xoay con súc sắc từ 64 sang 16 - thủ thuật đặt cược giá cao thường thấy. "1.600 bảng. Đồng ý chứ?"

Hắn chẳng buồn quan tâm đâu, tôi nghĩ. Những nước đi của hắn là nước chờ thời - nhưng chờ thời gì mới được? Trên sân đấu quyền lực vuông vức này tôi đã có được mọi thứ theo tính toán của mình. Martin muốn chờ bao lâu tùy hắn: hắn sẽ són ra cả quần trước khi kịp nhận ra. Khi quân mã đã vào vị trí rồi thì tôi sẽ lao thẳng vào bẹn hàng phòng ngự nhà hắn. Phải, tôi và hai quân xe của mình, chúng tôi sẽ xé xác nơi ấy. Tôi không chỉ bắt gọn hắn. Tôi đã bắt đẹp hắn.

"Hắn quản lý tiền như thế nào, à, đấy lại là chuyện khác. Người ta hay nói câu gì ấy nhỉ? 'Sự lanh lợi điên cuồng của mánh lừa đảo kép.' Anh bảo trong phòng hắn có nhiều thiết bị vi tính. Rõ ràng là hắn hack vào hệ thống máy tính - anh biết đấy, một chuyên gia nghe lén, lướt phần mềm và mạch bộ nhớ của các ngân hàng lẫn tập đoàn. Hắn không thể tiếp tục như thế mãi được. Nhưng có thời điểm nào đó hắn cũng sờ được vào tiền. Hắn có thể kiếm ra tiền. Nhưng hắn không quan tâm đến tiền. *Không quan tâm đến tiền với tư cách là tiền*. Nhân đôi."

Và gã này cũng có quan tâm đến tiền đâu. Tôi có đang bỏ sót điều gì không nhỉ? Tôi nhanh chóng điểm lại cách bố trí các quân cờ của hắn cùng lối tấn công khả thi. Tuyệt đối không - không phát hiện ra thế cờ thí theo sách vở hay nước phối hợp sắc sảo nào, không có sự lỗi lạc nào. Sau này những con tốt bên cạnh quân hậu có lẽ sẽ làm tôi đau đầu đôi chút, nhưng mà... Sau này ư? Chúa ơi. Người ta bảo quân tốt là linh hồn của ván cờ. Điều này có thể lý giải vì sao tôi chưa khi nào để tâm đến chúng, dù sao cũng chẳng khi nào để tâm cho đến lúc cờ tàn, khi anh chẳng đặng đừng mà phải nghĩ đến linh hồn của mình ấy. Bốn thằng quân trắng đầu trọc ấy đang tiến về phía tôi như những kẻ xâm lăng ngoài vũ trụ trên màn hình nhiễu loạn. Những tường hào gãy đổ của quân đen chỉ biết đứng đấy, thở hào hển, khi một lần nữa lực lượng của tôi rơi vào tình thế đảo ngược.

"Điều thú vị là," Martin đăm chiêu nói tiếp, "điều thú vị là Fielding không phủi tay bỏ trốn một lúc nào đó sớm hơn. Chắc là do hắn đã lún quá sâu vào các đề tài và hình thái của hắn, vào trong chính tác phẩm nghệ thuật của hắn. Những kẻ ảo tưởng, những nghệ sĩ dối trá, những tay phác thảo kịch bản - họ có chung một sự bất lực. Với lại dĩ nhiên còn có mặt ngầm trong tính cách của hắn. Tất cả những thứ ấy phải có vai trò của chúng. Tại sao hắn không để cho anh ra khỏi cửa khách sạn Carraway? Bởi vì hắn đã bị lậm. Lậm vào khía cạnh hư cấu, vào khía cạnh nghệ thuật. Hắn muốn đi đến cùng. Tất cả chúng ta đều muốn thế. Là một diễn viên thất bại, nên hắn muốn có sự báo thù của diễn viên. Hắn đã mang mọi thứ vào đời thực."

Lúc này có đôi chút sục sôi bên mạn sườn khi những con tốt bắt đầu phô diễn thanh thế. Chuyện này ắt hẳn sẽ mang lại cho chúng tôi chút vị tàn sát bởi lẽ trận chém giết đẫm máu ở trung tâm, khi nó xảy đến, thì sẽ tuyền là giã nát và chiếm đoạt. Những quân tốt biến mất đã thổi thêm sức mạnh mới vào những quân cờ ngủ yên của hắn: tôi quan sát chúng tiến xuống, tóm lấy bất cứ tên nào tôi có thể tóm, rồi rên rỉ tất tưởi chụm lại hàng phòng thủ của mình. Những tên phái viên mình đầy thương tích cho tôi biết rằng chỉ một con tốt nữa thôi là tôi lâm vào thế bí, nhưng tôi lại có hai quân tốt đang bị đe dọa và con xe béo ị của hắn đang rình rập trên hàng thứ hai của tôi. Tôi chỉ mong giá mà sống sót được thôi, tôi thầm nghĩ, giá mà sống sót được thôi. Tôi không mong mình đánh thắng tay này. Nhưng tôi sẽ không để hắn đánh bại tôi - tôi sẽ không chấp nhận thêm một lần thua cuộc nào nữa.

"Anh có nhớ được không," hắn hỏi, "anh có nhớ được Fielding đã nói gì, trong con hẻm, sau trận ẩu đả ấy? Hắn có nói gì đó. Anh có thể nhớ ra đó là gì không?"

"Không biết nữa. Mày - chó phi thân. Cái gì đó tương tự thế. Chẳng có nghĩa gì cả."

"Liệu có thể nào đấy là *đồ chó phi nhân* không?... Thú vị thật. Sự chuyển dịch thuần túy. Ôi cái xe lago chết tiệt. Nói nghe này. Anh giỏi hơn tôi tưởng nhưng đây vẫn là món tiền kiếm dễ như bỡn. Nếu anh thắng, tôi sẽ trả tiền. Nếu ta huề, tôi sẽ trả

tiền - tôi sẽ nhường anh ván này. Nếu tôi thắng - tôi sẽ chỉ lấy đi một thứ của anh thôi. Bất cứ thứ gì tôi muốn, nhưng chỉ một mà thôi." Hắn chỉ tay vào con súc sắc. "Dù sao thì đến lúc này tiền chỉ còn như trò đùa mà thôi, hay chỉ là một biểu tượng. Tình dục, địa vị, dương vật. Tôi có bỏ sót gì không thế?"

Thằng khốn lươn lẹo, tôi rủa thầm. Ồ, tôi biết tỏng khi hắn ám chỉ đến cái xe nhỏ xíu cà tàng của hắn rồi nhé. Dứt khoát hắn đang muốn có chiếc Fiasco của tôi.

"Được không?"

"Được thôi."

Và quả thật tôi đã sống sót, ít nhiều là vậy. Ừ thì, tôi đã thiệt khi trao đổi quân - đổi quân mã lấy quân xe - nhưng tôi lấy lại được quân tốt đã mất và nhón nhén tiến vào thế cờ tàn như con chó rông quay đầu về nhà - với thức ăn, với sự ấm cúng, với mái trú thân. Là theo lối này này. Quân vua, quân tốt và quân xe trắng: quân vua, quân tốt và quân mã đen. Các quân tốt đối đầu trên nước dọc của quân tượng kề cận quân hậu. Theo lý thuyết thì lẽ ra hắn đã có cơ hội thắng - nhưng tôi lại có một thứ khác: tôi có đồng hồ ủng hộ mình. Martin, nãy giờ hắn cứ nói suốt, và hắn nói trong thời gian đến lượt hắn phải di chuyển quân. Trên đồng hồ tôi còn lại mười chín phút, trong khi bên hắn chỉ còn chưa tới bảy... Các quân tốt của chúng tôi giáp lá cà với nhau, đi kèm bên là quân vua. Quân xe của hắn càn qua một đường rộng, khép chặt vào, rồi lại lùi ra. Quân mã của tôi giữ nguyên vị thế. Toàn là ùn tắc giao thông, là đường vòng, là đường cấm: mọi nước đi mang tính quyết định của hắn dường như chỉ làm cho hắn hở ra mũi tấn công quân vua - quân xe. Thời gian tích tắc trôi qua. Thậm chí tôi còn mạo hiểm dạt ra ngoài với quân mã của mình, đi giữa quân xe và quân tốt của hắn một cách vô thưởng vô phạt.

"Thật độc đáo," hắn nói - và đưa quân vua đi một nước chờ thời.

Tôi tham lam nhìn vào bàn cờ. Quân xe hắn hớ hênh chờ bị ăn mất. Thí quân ăn quân, rồi những quân tốt bị khóa: vậy là hòa. Hết chuyện. Tôi nghĩ thậm chí mình đã phải chịu chút cương cứng nho nhỏ khi tôi rướn người tì vào bàn và nói, "Tôi hy vọng anh nói là làm đấy anh bạn, bởi vì anh sẽ không rút lại được đâu. Nhân đôi."

"Nhân đôi."

"Nhân đôi."

"Nhân đôi."

Tôi ngồi phịch ra ghế hoan hỉ nốc rượu. A, thật xa xỉ làm sao, trong bản mặt sưng vù này, trong căn hộ thuê mướn, thậm chí trong giới hạn tận cùng này. Tôi muốn Martin nhìn thấy kết cục xảy đến. Tôi sẽ dùng quân mã ăn lấy quân xe của hắn. Hắn sẽ đoạt lại - hoặc đầu hàng. Như thế sẽ chừa lại bộ tứ đối đầu nhau, quân vua của hắn bên trái quân tốt của tôi, quân vua của tôi bên phải quân tốt của hắn. Khi cầm lấy tấm séc của hắn trong tay rồi tôi sẽ xé vụn ra mà quẳng lại vào mặt hắn. "Tiền trả công cho mày đây này," tôi sẽ nói, và chỉ tay ra cửa.

"64.000 bảng," Martin bảo. "Tôi không nghĩ anh đủ sức theo đến đó. Nhưng tôi sẽ lấy thứ tôi muốn. Anh sẽ không nhớ nhung gì nó đâu. Anh thậm chí không biết mình có nó nữa kìa."

"Anh đang theo đuổi thứ gì thế? Là chiếc Fiasco phải không nào."

"Anh không hiểu rồi. Xe của anh chỉ là trò hề. Tôi nghĩ tôi đã đoán ra Fielding làm chuyện ấy như thế nào, nói về tiền ấy. Anh đã phải bỏ ra bao nhiêu cho toàn bộ trò ấy thế? Từ cá nhân anh đấy?"

"Tôi không biết nữa. Không nhiều lắm đâu. Hắn chi cho gần hết mọi thứ."

"Lầm rồi. Rốt cuộc tôi đã hiểu ra. Và mới là đẹp làm sao. Anh đã ký rất nhiều tài liệu. Tôi đoán là anh toàn ký những hai lần. Một lần dưới *Đồng ký kết*, một lần dưới tên *Self*. Đấy là *tên* của anh. Công ty các anh thành lập không phải là Goodney & Self. Mà đó là Self & Self. Là Self. Các khách sạn, vé máy bay, mấy chiếc limousine, hóa đơn tiền lương, tiền thuê studio. Anh đang trả tất. Là anh. Là anh."

Tôi nhún vai, tỉnh như không, và chỉ nói, "Chơi tiếp nào."

Tôi ăn lấy quân xe của hắn. Hắn ăn lấy quân mã của tôi. Bốn quân còn lại đứng chết cứng trong tư thế nghiêm trang của chúng. Chúng tôi đứng dậy, vươn vai, đối diện nhau qua chiếc bàn vuông. Tôi chìa tay ra bắt và nói, "Hòa."

"Không phải. Tôi e là anh thua rồi."

"Coi nào, đâu có đi được nữa đâu." Tôi ung dung khoa tay

về phía bàn cờ. Và nhận ra hắn nói đúng. Nước đi duy nhất của tôi là nước của quân vua, và đấy là những nước đi tự sát. Hắn có thể tóm lấy, và giữ nguyên quân tốt của mình.

"Triệt buộc," hắn bảo.

"Là nghĩa chó gì thế?"

"Nói cho đúng, đó là *buộc phải di chuyển*. Có nghĩa là bất cứ ai phải di chuyển thì kẻ đó thua chắc. Nếu lượt này là lượt tôi đi, anh sẽ thắng. Nhưng thực ra là đến phiên anh đi. Và anh thua."

"Nói cách khác, chỉ là kẹt cứng thôi. Toàn là ăn may."

"Không phải thế đâu," hắn bảo. "Thế đối lập tự nó đã là thế triệt buộc mà trong đó mối quan hệ giữa hai quân vua mang một khuôn mẫu có quy tắc. Tuy nhiên, cũng có thứ gọi là thế đối lập không chính thống. Trong những thế tổng hợp anh có thể gọi chúng là những đề tài nghiên cứu cân bằng liên hợp. Anh thấy đấy, cái..."

Tôi bụp hai tay lên tai. Martin cứ nói tiếp, hư hư ảo ảo, nhừa nhựa, gương mặt bập bùng. Tôi không biết liệu giọng nói mới lạ này của tôi có vang mãi đi đâu không khi tôi bảo, *"Tao là trò hề. Tao là thứ ấy! Đấy là mày. Đấy là mày."*

Tôi không nhìn thấy cú móc đầu tiên của mình vung ra - nhưng hắn thì có. Hắn thụp xuống hay né đi hay nhanh nhẹn đứng xa ra nên nắm đấm của tôi va vào móc chân đèn bên trên đầu hắn. Tôi nghiêng người sang tạt một cú trái tay thật dài, ngã xuống chiếc ghế thấp khiến lưng ghế nhọn thọc sâu vào xương sườn. Tôi loạng choạng đứng lên. Tôi phóng mình quanh căn phòng ấy như một con đười ươi to nậy trong chiếc chuồng nhỏ. Nhưng tôi không thể nào đánh trúng đích. Ôi Chúa ơi, hắn không có mặt tại đấy, hắn không có mặt ở đấy. Cú ra đòn cuối cùng của tôi lại bị chiếc sofa da tê giác dội lại, nó đá thẳng vào mặt tôi bằng gót giày thép vuông vức. Cơn sôi sục trong đầu tôi giờ bắt đầu bùng lên. Căn phòng chao đảo và xoắn xít thành đường hầm và gào thét bỏ chạy vào đêm đen.

Khi tôi tỉnh, Martin vẫn còn ở trong phòng, vẫn nói luyên thuyên.

Khi tôi tỉnh, Martin đã đi mất và chẳng nơi nào còn tiếng động gì nữa.

* * *

Vừa chớm bình minh tôi bước ra phố một lần cuối cùng. Rồi tôi quay lại. Có gì để nói cơ chứ? Viên cảnh sát hắt hơi, tay kiểm soát giao thông bi thảm, người đưa thư da đen đầu hói mang giày chạy bộ. Và người ta, từng người từng người một, rời bỏ đêm đen đi vào ban ngày để làm việc thường nhật. Rồi tôi quay lại. Còn gì để nói nữa chứ? Còn gì để nói nữa chứ?

Tôi sắp thành hàng những chai scotch, mớ thuốc an thần của Martina cộng thêm bốn mươi viên nữa từ lọ đựng thuốc trong bếp nhà tôi. Tôi viết một mẩu thư tuyệt mệnh, lần này thì ngắn gọn. Mẩu thư ấy chỉ nói rằng, "Antonia yêu dấu, đừng đi vào phòng ngủ. Hãy về nhà và gọi cho cảnh sát. Anh xin lỗi về tiền của em. Anh xin lỗi vì cái mớ lộn xộn này." Tôi vốc từng nắm thuốc mà nuốt xuống. Anh sẽ thấy ngạc nhiên là làm thế mới nhanh chóng làm sao. Thoạt tiên màn mù sương trong như tình yêu, quả thật, như tình yêu anh sẽ không bao giờ tìm thấy trên thế giới này, rồi tôi khóc và nói, "Ra tay đi. Lấy mạng tao đi. Ôi, nhanh lên nào - lấy mạng tao đi." Nhưng rồi tôi cảm nhận được nỗi xấu hổ cuối cùng đang đến. Kệ. Cuộc đời tôi đã là một trò hề. Cái chết của tôi sẽ là chuyện nghiêm túc. Ấy hẳn là lý do vì sao tôi lại sợ... Đừng có giống như tôi nhé, các bạn. Chị em này, xin hãy tìm theo lối khác. Chẳng mấy chốc tôi và các người rồi sẽ không còn tồn tại nữa. Coi nào, chúng ta hãy cùng nhau cảm nhận chút sợ hãi nào. Hãy đưa tay cho tôi. Bắt tay nào...

9

Tháng Mười hai, tháng Một. 1981, 1982.

Biết sao không. Hôm trước tôi suýt chút nữa là làm mình mất mạng rồi. Vâng. Rất suýt soát. Thủ phạm ư? Anh nói đúng. Là chiếc Fiasco.

Tôi đang lăn bánh với vận tốc 25 dặm một giờ. Giờ nghĩ lại, có lẽ khoảng 20, hay 15 dặm một giờ thì đúng hơn. Chiếc Fiasco không thích trời lạnh. Chiếc Fiasco cũng chẳng thích trời nóng, hay trời mưa. Nói thật nhé, chiếc Fiasco gần như lúc nào cũng phá hỏng mọi chuyện khi nó phải chở anh đi đâu đó. Mặc cho mọi ưu điểm của nó, nó chẳng khi nào hơn là một công cụ đi từ A đến B. Điều mà nó thích - điều mà nó thực sự tài năng đến khó tin - là đứng yên một chỗ... Những con đường chính nối nhau trong tuyết nhão chằng chịt. Đây là loại tình trạng giao thông mà xe cộ ghét nhất, đường phố đi chậm lại cả ngàn lần phản ứng, nhường anh đi trước, nhường anh, nhường anh. Tôi ngoặt gấp sang phải, thử nghiệm đường tắt, một góc ngoặt mới mẻ chặt từ mạng lưới đường sá bên ngoài. Có lẽ cả buổi sáng chiếc Fiasco là chiếc xe đầu tiên thử đi đường này. Lớp đá dăm phủ mặt đường trông thì ướt nhưng cho cảm giác khô. Tôi nhấn ga về phía giao lộ, đạp chân thắng, và thế là thấy mình đang ở trên một máng băng đen không có lực ma sát. Trong một hai phần triệu giây tôi thậm chí còn cảm thấy thoáng hài lòng rằng rốt cuộc chiếc Fiasco cũng cho thấy chút khả năng. Bị đẩy lên một mặt phẳng thuần túy hơn dành cho việc di chuyển, một chiếc xe trượt tuyết trên bốn bánh xe bị trì níu lại, chúng tôi trượt một đường dài vào trong con đường của thành phố đồ chơi - Ái chà, tôi nghĩ. Giờ thì mọi việc sẽ thành ra thế nào đây?

Tôi lướt thẳng vào đường chính, lướt theo tiếng thét lặng câm. Và con đường mới bình thường làm sao! Một chiếc xe buýt to béo bập còi kinh ngạc. Ai đó nhảy phóc xuống khỏi xe đạp. Chiếc xe tải chở

sữa trông như một chiếc sọt đóng chuồng rùng mình đứng sững lại. Chiếc Fiasco nửa quay đi trên lưỡi giày trượt băng, lướt ngang hông qua đống tuyết bùn về phía những chiếc xe đậu trong bãi xe trả tiền bên lề đường phía xa. Giữa những khối màu của luồng giao thông đinh tai nhức óc tôi đánh vật với cái vô lăng vô nghĩa. Phần hông xe lấn tới, như một con tàu đang tìm vũng đậu của mình, chiếc Fiasco dạt vào chỗ đậu chật hẹp, giật nẩy lên dừng hẳn lại, rồi chết máy.

Tôi leo ra khỏi xe. Cả con phố đứng lặng nhìn trân trối. Tôi bỏ một đồng xu vào trụ tính tiền đỗ xe rồi bước thẳng qua cánh cửa đang rộng mở của quán rượu Công nương Diana, gọi một ly đúp scotch và đè sức nặng toàn thân lên quầy bar khi tôi ấp ủ nỗi đau của những vết thương do mình tưởng tượng. Lạy Chúa tôi. Tôi suýt chút đã tự giết chết mình.

London đang vào mùa Giáng sinh. Ở London, mùa Giáng sinh là thời điểm những đồng tiền thối lại của dân lái taxi cũng bỏng rát như những đồng xu nhả ra từ lòng máy đánh bạc, là thời điểm đám dân văn phòng vô công rồi nghề thử tài hóm hỉnh của mình trong các quán rượu và trên những chiếc bàn dài trong tiệm ăn rẻ tiền, là thời điểm trong những ngày chết chóc trước năm mới người ta phô ra cho thiên hạ quà cáp mình được tặng trên xe buýt và tàu điện: những cổ áo ôm chặt lấy cổ như tấm gạc lạnh, những đôi găng tay đặt trong lòng cứng đơ như mực muối, đồng hồ đeo tay và bút máy lấp lóe tín hiệu trong ánh đèn nhà thuê. Mùa Giáng sinh là thời điểm bọn đàn bà con gái kháo nhau chuyện vạn vật mới đáng yêu và ấm cúng *làm sao.*

Đợt tuyết rơi đầu tiên của mỗi năm gây ra bao cảnh mất tinh thần, suy sụp, hỗn loạn, như bao năm nay vẫn vậy. Suốt cả tuần tôi cuốc bộ qua bao con phố London, lòng tự hỏi chúng trông như thế nào. Chúng trông giống như điều gì đó cực kỳ quen thuộc. Người ta ngọ nguậy trên những con quay hồi chuyển bị lỗi. Úi! Tất cả chúng ta đều đi trên những mảnh gấm hoa hằn dấu chân. Chúng ta nhìn chằm chăm vào vỉa hè để tìm dấu chân mình nhưng lại không thể biết các vỉa hè trông như thế nào. Trong mười lăm phút đám tuyết còn là màu trắng tinh khôi và sạch bóng. Thế rồi chẳng còn màu gì cả - không màu, thậm chí không cả xám. Vậy nó trông giống thứ gì? Với vẻ nấm mốc u ám cùng những ánh lóe sáng lẫn cặn bã chất đống thành rãnh, nó trông như vừa được

gột rửa, trông như bầu trời London. London trời hè - những đường phố mùa đông trông giống như thế đấy. Bầu trời mùa hè: chúng trông giống như thế. Vậy thì mọi thứ đều giống nhau ư?

Đợt tuyết rơi thứ hai trong năm gây ra bao cảnh mất tinh thần, suy sụp, hỗn loạn, như bao năm nay vẫn vậy. Đợt tuyết thứ hai này giữ được màu trắng và vẻ rắn chắc lâu hơn nhiều. Đấy là thứ có phẩm chất cao hơn: rõ ràng nó làm tốn lắm tiền hơn. Tuyết rơi làm mọi người ngạc nhiên, như bao năm nay vẫn thế. Nó làm tôi ngạc nhiên. Nhưng mà thôi, tuyết khi nào chẳng làm ngạc nhiên. Tuyết mới đáng ngạc nhiên làm sao! Nó là nhân tố bất ngờ. Trong một lúc cả thế giới bàng bạc màu trăng. Cả thế giới im lặng. Cả thế giới được tuyết ra tay. Đến sáng hôm sau nó vẫn nín lặng cho đến khi cuối cùng anh nghe được vài ba tiếng xe hơi thì thầm ra điều xin lỗi. Tất cả chúng tôi đều rón rén ra khỏi cửa và hấp háy mắt ngước nhìn thế giới. Mọi người dường như nghĩ rằng mọi chuyện đều do lỗi của mình. Nhưng đôi khi chúng ta cũng tự khen ngợi mình nữa.

Khen ngợi ư? Tôi chưa bao giờ có và có lẽ sẽ chẳng bao giờ có lại được. Vâng, tôi phá sản rồi. Anh có biết căn hộ nào rẻ rẻ không? Anh có thể cho tôi mượn ít tiền chăng - chỉ đến thứ Năm thôi mà? Tôi sẽ trả lại anh. Thật lòng đấy. Martin nói đúng. Tôi là người cuối cùng biết chuyện như lệ thường, nhưng những luật sư của tôi rốt cuộc cũng đã xác định được ai là người đang trả tiền cho toàn bộ tấn bi kịch thần kinh này, từ tiền taxi cho đến phí phòng rọi ảnh, từ đầu đến cuối. Là tôi. Là thằng đần này đây. Mẹ kiếp! Tại sao lúc trước tôi lại không coi qua những thứ hắn đưa cho tôi ký cơ chứ? Ô, tôi là con chó con, chấp nhận đi nào. Nhưng, hắn cũng đã mê hoặc và lừa mị nhiều người khác nữa cơ mà: tôi có bằng chứng cho chuyện này, bởi vì cho tới gần đây thôi tôi vẫn còn bị tám hay chín người trong số đó buộc tội, bao gồm Lorne Guyland, Caduta Massi, Butch Beausoleil và Spunk Davis. Cuối cùng lại tôi gọi cho cả bốn diễn viên chính và khóc lóc kể lể hết chuyện của mình. Caduta rút đơn kiện gần như ngay lập tức nhưng giữa hai người với nhau bà ta tiếp tục gây khó cho tôi. "Tôi, người đã cho anh một... tại sao hả John. Tại sao? Anh sẽ nói cho tôi biết vì sao chứ? Sao anh lại tự gây ra chuyện đó cho mình - tại sao? Tại sao?" Nếu được một cắc cho mỗi lần Caduta hỏi tôi tại sao, tôi đã không phải ở trong tình cảnh này. Mà tôi lại không có câu trả lời.

Thực sự bất ngờ nhất là Lorne. Ông ta không thể nào dịu dàng hơn thế - hay bình tĩnh hơn thế. "À John này," ông ta bảo, "mấy chuyện này cũng thường xảy ra thôi." Nhưng có phải thế không? "Ồ thường xuyên ấy mà John." Thế hả? Thật sao? Spunk thì tỏ ra là không có vấn đề gì rồi, như đã dự đoán. Phim Thời tiền sử *là một phim thành công vang dội ở New York, và Spunk đã ký hợp đồng cho một loạt phim hài tình cảm rồi. Hẳn anh có nghe tên cậu ta đấy thôi: giờ cậu ta tên là Jeff Davis. Ngược lại, Butch Beausoleil cô bạn gái đã chia tay của cậu ta, thì vẫn còn lằng nhằng bám theo tôi mãi. Horris Tolchok hành hạ tôi hằng ngày bằng thư từ và điện thoại. "Tôi có cuốn băng video anh khỏa thân đây này," mới đây hắn thông báo, "đang đánh đập khách hàng của tôi. Là tội hiếp dâm đấy nhé ông." Nhưng các luật sư của tôi lại nghĩ chúng tôi có thể trút hết chuyện này lên Goodney. Fielding giờ đây đang phải trải qua kỳ xét nghiệm tâm thần trong trại trừng giới ở Palm Springs. Anh có muốn biết vì sao Fielding lại làm chuyện này không? Anh thực sự muốn biết hả? Được thôi, gọi cho Beryl đi. Gọi điện cho mẹ của hắn ấy. Tôi sẽ cho anh số điện thoại của bà ta. Bà ta sẽ nói cho anh biết vì sao. Bà ta sẽ nói hết giờ này sang giờ khác về động cơ của hắn. Bà ta thậm chí sẽ gọi lại cho anh nữa cơ đấy. Nếu anh thực sự muốn biết vì sao Fielding đã làm việc này, hãy gọi cho Beryl Goodney. Số của bà ta là 2210-6110. Mã là 215.*

Khi không có tiền, anh già hơn một ngày và cao hơn vài phân. Và anh cũng trần trụi nữa. Nhưng điều tốt đẹp của chuyện này là, gây ra chuyện gì cho anh cũng chẳng có ích gì vì anh chẳng có đồng nào. Người ta có thể gây chuyện cho anh. Nhưng nếu anh không có tiền, họ sẽ đếch cần biết. Mặt khác giờ đây tôi phải đối mặt với án hình sự lẫn dân sự. Đang có thủ tục xúc tiến việc dẫn độ tôi - nghe này: thú vị lắm đấy - về tội danh bất cẩn, làm giàu bất chính và thờ ơ trắng trợn. Luật sư tôi bảo chúng tôi có thể cãi các kiện cáo này và có mọi khả năng thắng kiện, chỉ cần tôi trả cho hắn ta thật nhiều tiền vào. Với tình hình như hiện nay, tôi không phải đi sang Mỹ. Nhưng tôi nào muốn sang Mỹ đâu. Tôi không thể chi trả cho việc đi sang Mỹ... Vả lại ảnh hưởng của toàn bộ chuyện này đối với tôi giảm đi rất nhanh. Cuộc đời tôi đang mất dần hình dáng. Những công ty lớn, những ngôi sao năm cánh đầy vóc dáng và mục đích giờ đây chẳng còn quyền năng mà hãm hại hay làm tôi hân hoan được nữa.

Vince Béo đã tìm cho tôi việc làm, làm người trông coi cho một

xe bán kem ở công viên Hyde. Công việc bắt đầu vào mùa xuân. Ông ấy nghĩ biết đâu tôi lại có tương lai trong nghề bảo kê cho quán rượu. Một ngày nào đó, có lẽ, tôi sẽ quay lại trò quảng cáo. Những người trong ngành quảng cáo, họ thích thấy anh thất bại, và họ thích thể hiện lòng yêu thương của mình. Tên tôi giờ là rác rưởi. Đấy là một phần của cái giá họ sẽ bắt tôi trả nếu nhận tôi lại. Cuối cùng rồi họ sẽ nhận tôi lại thôi. Nhưng đôi lúc tôi lại nghĩ, không, tôi sẽ không quay lại đâu. Khi xem những đoạn quảng cáo trên truyền hình tôi cảm thấy muốn phát ói, ngay tận trong lòng mình. Ti vi là nơi đây, ti vi là tín ngưỡng, là phần huyền bí trong những trí óc bình thường, tôi không muốn lại phải làm việc trong lãnh vực nhạy cảm này, tôi không muốn phải bán hàng cho nó. Nếu tất cả chúng ta đều dừng việc và nắm tay nhau trong mười phút đồng thời không còn tin vào tiền, tiền sẽ không còn tồn tại nữa. Chúng ta sẽ chẳng khi nào làm như thế, dĩ nhiên rồi. Có lẽ tiền là âm mưu vĩ đại, là điều không thực to lớn. Và cũng là chứng nghiện nặng nữa: tất cả chúng ta đều nghiện và giờ không thể bỏ thói quen được. Thậm chí chẳng có gì là mang tính thế kỷ hai mươi lắm về tiền cả, ngoại trừ khuynh hướng. Đơn giản là anh không thể đá bỏ nó đi, cái thứ rác rưởi thừa thãi ấy, dù cho anh có muốn làm thế đi chăng nữa. Anh không thể trút bỏ cái thứ khỉ mang tên tiền ấy đi được.

Tôi vẫn còn khóc lóc và lảm nhảm và hò la nhiều lắm, nhưng mà khi nào tôi chẳng thế. Tôi uống, đánh nhau, và lang thang qua phố xá. Tôi vẫn là khu vực rủi ro cao. Tôi vẫn là nội đô thành thị.

Về nỗ lực tự tử của tôi, à thì, toàn bộ vụ đó là một thảm họa, như anh đã đoán ra rồi đấy. Tôi uống hết một chai rưỡi scotch và nuốt trọn chín mươi viên an thần. Trong một chốc tôi cảm thấy sảng khoái cực kỳ. Cái trò chơi tự sát này ấy à, tôi nghĩ, toàn chuyện bỡn. Tôi ngồi đó chờ đợi. Thế rồi nỗi sợ hãi ùa đến. Giống như cơn co rút - như thể thế giới đang mỗi lúc trở nên to và đen hơn trong khi tôi lại biến thành nhỏ bé xanh tái. Trời đất, tôi tự nhủ, mình có cần đến rượu, hay thuốc an thần không nhỉ. Bỗng chợt tôi lại vui tươi và bắt đầu nhìn vào khía cạnh tốt đẹp. Tôi dộng đế giày vào chiếc ti vi rồi giẫm lên dàn hifi lẫn video. Tôi chuẩn bị lao xuống cầu thang mà trút lên chiếc Fiasco nữa, nhưng đến lúc đó tôi đã ngả nghiêng một chút, và ngoài ra, tôi cũng nhớ mang máng là mình đã bỏ lại chiếc xe ở khu Maida Vale. Chỉ đến

lúc ấy hẳn tôi mới nảy ra hồi ý nghiêm túc đầu tiên. Này, tôi đâu có ý đó, *tôi cứ gào toáng lên.* Anh biết như thế nào mà. Thế là tôi có uống vài ly và mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát. Tôi đã thiếu suy nghĩ. Một thằng đàn ông không thể phạm sai lầm sao? *Tôi chạy tại chỗ và hít đất một hai cái gì đấy. Tôi xả bồn tắm nước lạnh và ngã vào đấy với gần nguyên quần áo trên người. Tôi uống hết một hũ mù tạt Pháp trong bếp. Tôi thực chất là đã cho ngón tay vào thủ dâm với cục amidan - mà không hứng thú gì, không hứng thú chút nào. Tôi nghĩ mình có thể cảm nhận được cái chết bám víu đang thụp người né tránh và ra động tác giả lòng vòng trong đầu tôi, tìm kiếm nước đầu của nó, lối đi của nó. Thế là tôi cứ đi vòng quanh vòng quanh lâu đến bao nhiêu tùy ý nó... Đến giữa buổi sáng, khi ban ngày bình thản lăn trên lối của nó bên dưới cửa sổ nhà tôi, tôi cảm thấy mệt mỏi đến mức tôi nghĩ thôi thì cứ lăn vào giường ngủ cho rồi, muốn ra sao thì ra. Sau bao nỗi phấn khích ấy, tôi rót cho mình một ly. Lúc này tôi đã tả tơi lắm rồi nên có lẽ tôi đã uống thêm một viên an thần nữa trước khi nhắm mắt ngủ. Tôi không nghĩ chúng ta có thể bỏ qua khả năng là thậm chí tôi còn cố thủ dâm một cú nữa. Dù sao chăng nữa, vài tiếng sau, tôi bị dựng dậy bởi một viên cảnh sát và hai nhân viên cứu thương. Bản thân tôi, tôi cảm thấy như chết rồi. Tôi cứ nghĩ - có lẽ mình đã thành công rồi, có lẽ chuyện đó đã xảy ra, có lẽ cái chết cũng chỉ giống như cuộc sống, toàn thứ cũ rích chỉ có là ốm o hơn mà thôi. Họ muốn tôi đi súc ruột, nhưng tôi chẳng đi đâu. Tôi mượn bà lao công nhà mình mười bảng. Tôi gan lì chịu đựng rồi không rõ thế nào nhưng đã vào quán rượu uống qua ngày hôm đó. Anh có biết cái gì đã cứu mạng tôi không? Thuốc an thần của Martina, tôi nghi chúng là thứ vô hại chỉ để trấn an mà thôi. Tôi nhớ có một lần ở New York tôi từng uống vài viên và nghĩ rằng sao chúng trông và có vị giống aspirin quá. Tôi cũng đã luôn nghiền ngẫm về lọ đựng thuốc của mình với thái độ hoài nghi ngày một tăng... Rồi đấy nhé, dù không chắc chắn lắm, nhưng đấy là công thức cho vụ tự tử của tôi: gần ba lít scotch, năm mươi viên aspirin, liều lượng một tuần thuốc kháng sinh, và mười hai viên men bia. Chả trách sao mà tôi lại thấy khốn khổ đến vậy. Cũng phải mất gần cả tuần tôi mới dám tự tin mà nói rằng - à, mình chắc chắn mình lại còn sống.*

Giờ thì anh sẽ hiểu rằng tôi không nhớ rõ lắm về cái đêm và buổi sáng tăm tối đó, ấy vậy mà đó là lúc tôi hồi tưởng rất nhiều. Những

ký ức xỏ lá mà tôi đã thường cố rất hung để nối kết - chúng cứ ùa đến tôi, từng điều từng điều một hai tay giơ lên đầu hàng. Tôi đoán là lúc ấy tôi đang đi trên ranh giới mất tri giác nên mới có được quyền truy cập toàn phần vào những điều được che giấu. Tôi đã viết hết chúng ra. Bằng không thì tôi đã không thể nào nhớ hết được. Tôi còn không nhớ mình từng nhớ ra chúng nữa mà. Tôi không nhớ mình có viết chúng ra. Không thể nhận diện nét chữ viết tay trên tập giấy là nét chữ của tôi, trông thẳng thớm và chính xác hơn nhiều, điều này cho anh thấy tôi đã đi xa đến mức nào rồi.

Tôi nhớ lần đó trong câu lạc bộ Berkeley, nơi tôi luôn nghi ngờ rằng có chuyện gì rất kinh khủng đã xảy ra. Điều gì đó rất kinh khủng đã xảy ra thật. Fielding dẫn tôi vào nhà vệ sinh để giúp tôi bình tĩnh trở lại. Thế rồi từ trong khu đứng tiểu hắn quay lại tay cầm của quý. Hắn bảo, "Say lắm rồi, phải không hả Bảnh Tỏn?" - và lia một tia nước tiểu vào ngang qua hai chân tôi... Tôi nhớ lần đó trên phố 95, khi Doris Arthur dẫn tôi ra khỏi nhà hàng của giới truyền thông, đáp lại lời mời của tôi về việc quay về khách sạn mà chơi bời đôi chút, áp môi lên má tôi mà thì thầm, "Anh khốn ạ. Toàn là trò hề thôi. Fielding đang chơi anh đấy. Đây là một trò chơi, một trò lừa. Xuống tàu đi. Xuống đi!"... Tôi nhớ lần trong quán bar người Ireland đối diện nhà hàng Zelda (Phục vụ bữa tối và nữ tiếp viên khiêu vũ. Thời khắc tồi tệ nhất chăng? Có lẽ vậy), bị một con nhỏ tóc hoe có cặp mắt của Fielding hôn hít vỗ về. "Mày biết tao là ai không?" cái đầu ấy thỏ thẻ. "Là tao đây. Tao là nó đây. Tao là nhà sản xuất của mày đây." Còn tôi thì ngồi đó, gục gặc, cười cười, u mê, đần độn, triệt buộc... Và tôi nhớ Martin, ở đây trong căn hộ của tôi, đứng trước mặt tôi và nói đi nói lại bằng giọng kìm nén khốn khổ nghèn nghẹn, "Tôi rất lấy làm tiếc." Hắn cứ mãi nói thế. "Tôi rất tiếc. Tôi rất tiếc."

Suốt buổi sáng hôm ấy khi cái chết cảm giác đến rất gần còn cuộc sống dường như là một thứ rất tốt đẹp - tôi chẳng hề gọi ai đến giúp. Tôi đã thắc mắc vì sao. Tôi chỉ có thể cắt nghĩa thế này thôi. Hãy chịu đựng tôi nào, làm ơn đấy. Cuộc đời tôi trước giờ là một cuộc chiến giữa xấu hổ và sợ hãi. Trong lần tự tử, nỗi xấu hổ đã thắng. Xấu hổ mạnh hơn sợ hãi, mặc dù anh vẫn sợ phải xấu hổ. Trong trường hợp của tôi, anh vẫn sợ nỗi sợ hãi, và đột nhiên anh muốn từ bỏ mọi chuyện. Trong lần tự tử kết liễu, xấu hổ thắng, nhưng anh sẽ không muốn cho ai thấy là nó đã thắng. Tự sát thật đáng xấu hổ. Tôi chắc hẳn đã rất ghét ai

trông thấy tôi chết vì tự sát. Không, tôi sẽ không muốn người ta trông thấy mình chết trong căn phòng ngủ kia, sau khi thực hiện một vụ tự sát như thế.

Tôi có bạn gái mới, tạ ơn Chúa. Cô tên Georgina. Cô làm chân thư ký cho một công ty đồ khô ở khu White City. Cô là một cô gái to lớn, kiểu như một cô y tá mập ú, cơ bản là thế, đúng như kiểu bác sĩ yêu cầu. Anh sẽ thấy thích Georgina đấy. Tôi biết ơn lắm... Tôi gặp cô trong quán Lợn Mù, hay đấy là quán Vòng Tay Đồ Tể nhỉ? Khi ấy tôi vừa bị hạ nhục, vừa bị hạ đo ván hoàn toàn trước một tay người Úc rất khỏe, cực kỳ nhạy cảm và tỉnh táo kinh người. Georgina đem tôi về căn hộ của cô và bằng chính tay mình đắp thịt lên mắt cho tôi. Tôi tán tỉnh cô cả tuần liền. Cô nặng cỡ như tôi và chúng tôi thật sự đắm đuối. Georgina có một... Cô có một trái tim vĩ đại, cô nàng Georgina ấy.

Tôi viết thư cho Martina một tuần khoảng hai lần. Mỗi buổi sáng tôi leo lên tấm bạt lạnh lẽo, để trông ngóng cái phong bì màu đỏ trắng xanh ấy. Đến giờ vẫn chưa có gì. Tôi vẫn hy vọng. Những bức thư tình của tôi có thể không phải là tác phẩm nghệ thuật vĩ đại gì, nhưng chúng thật tình chân thành, nói cho anh biết nhé. Người ta phải nhận anh lại chứ, phải không nào, nếu anh yêu họ nhiều đến thế? Nếu anh mở rộng tất cả mọi điều và yêu họ đủ nhiều, họ phải đón nhận lại anh thôi. Không à? Họ buộc phải thế chứ. Thoạt đầu tôi quá bận rộn nên không thấy buồn về cô. Bây giờ thì nó đến với tôi hằng ngày, một nỗi đau đều đặn, đúng giờ, như chính bản thân cô gái ấy. Cô là người tốt nhất. Cô là tốt nhất và tôi muốn điều đó, tôi muốn thứ tốt nhất... Phải không nhỉ? Tôi có từng như thế không? Có lẽ tôi chưa bao giờ thực sự có được những phẩm chất để mong muốn điều tốt nhất. Văn hóa và những thứ đại loại - không phải là, hay không chỉ là, chúng ta đoạn tuyệt với nó, một vài người trong chúng ta đấy. Chúng ta cũng phần nào ghét bỏ nó nữa. Tôi đang cố. Tôi đọc khá nhiều. Đấy là sự lãng khuây duy nhất mà tôi còn kham được. Đọc rẻ lắm, phải công nhận là thế. Tôi đã đọc hết những cuốn trinh thám tình dục tài chính trên các kệ sách nhà Georgina rồi. Tôi loanh quanh trong thư viện. Thư viện là nơi hay ho khi anh không có việc làm. Thư viện ấm áp và miễn phí. Đấy là một nơi trú thân.

Tôi cũng có viết cho cả Selina. Đấy có lẽ là cái kết thực tế hơn.

Cô ta rồi sẽ có một thằng nhóc con, một nguồn thu nhập, và một căn nhà. Căn nhà không phải là mái ấm, tôi biết chứ. Nhưng ít ra đấy là cái nhà. Ossie sẽ không ở cùng cô ta. Nếu hắn có chút lý trí nào, và nếu cô chịu nhận hắn lại, Ossie sẽ quay về với vợ mình, bò bằng cả hai tay hai chân. Tôi hy vọng cô sẽ tìm ra Bóng Râm cho mình, nàng Martina ấy... Tôi viết cho Selina nhờ bác sĩ phụ khoa của cô ta chuyển giúp. Tôi dự định sẽ nuôi đứa bé con cô ta như thể nó là con tôi, mặc dù đứa bé sẽ thuộc tầng lớp trên nhiều hơi tôi. Bây giờ Công nương Diana cũng bước vào con đường tạo dựng gia đình. Thế giới sinh sôi nảy nở. Cứ cố mà ngăn nổ lại xem nào. Trong thư hồi âm líu lo, kể lể của mình (dấu bưu điện ở London, không địa chỉ hồi thư), Selina bảo tôi rằng cô ta sẽ đặt tên cho đứa nhỏ theo tên đứa bé hoàng gia, nếu như trùng giới tính. Tôi đoán chắc lại là Mary hay Elizabeth, hay George hay James gì đấy. Tôi tán thành. Nhưng tôi sẽ chẳng được trông thấy Selina lần nào cho đến khi tiền bạc của tôi trở lại.

Chiếc Fiasco vẫn chạy được, dù không phải trong lúc này. Chiếc Fiasco là công trình phí tiền nhất của tôi. Chiếc Fiasco, lòng kiêu hãnh và niềm vui của tôi. Chuyện này anh với tôi biết thôi nhé, tôi không biết liệu mình có thể vượt qua mọi chuyện này không nếu không có chiếc Fiasco. Ngày nay tôi lau chùi nó thường xuyên hơn, lau chùi ngay ngoài đường kia, với xô chậu, giẻ lau, cùng radio. Cái động cơ ấy rồi sẽ phom phom trên đường trở lại, ồ, anh đừng lo. Tôi vẫn giữ lấy chiếc Fiasco. Tôi đã nghẹt thở vì chiếc Fiasco của mình. Chúng tôi đã cùng kinh qua nhiều chuyện. Chúng tôi sẽ cùng kinh qua nhiều chuyện hơn nữa, tôi và chiếc Fiasco ấy.

Còn với vụ kiện tụng truy tố kia - vụ lái xe khi say xỉn, hay, đúng hơn là, vụ say xỉn sở hữu một phương tiện giao thông không trong trạng thái đứng yên - luật sư của tôi đang cố trì hoãn vụ này vô thời hạn. Làm thế thì tốn tiền tôi, mà thêm tiền cho ông ta. Một kỹ thuật được những luật sư khác tôi thuê yêu thích. Bao nhiêu tiền tôi có đều đi thẳng xuống hố xí phí luật sư. Tôi đang trong diện lãnh của phát chẩn người ta dành cho đám nghiện rượu, bọn la hét và lũ đĩ điếm ngoài đường. Nguồn thu nhập chính của tôi đến từ căn hộ. Tôi dọn ra ngoài, vào ở trong một căn hầm nhếch nhác bên ngoài khu Ladbroke Grove, và đem căn hộ thuê của mình cho một tay Hồi giáo đa thê cùng đoàn con lê thê của hắn thuê. Dễ lắm: tôi chỉ việc nhét mẩu quảng cáo

dưới cửa sổ tiệm bán thuốc lá cùng với những tấm bìa khác mang dòng chữ DẠY TIẾNG PHÁP HY LẠP & THỔ NHĨ KỲ và THÁCH BẠN GỌI CHO CON ĐĨ BAYSWATER. *Tôi đặc biệt ngần ngại muốn biết TIẾNG THỔ là gì, sau khi nhìn thấy tình trạng căn hộ của tôi. Mỗi thứ Năm tôi ghé qua đấy thu tiền thuê nhà. Thật dửng dưng tay khổng lồ mặc váy ấy đưa nắm tiền cho tôi. Tôi chõ mắt nhìn qua hắn trông vào bầu không khí không thể dò được của những bà nội câm lặng, những bà vợ quắt queo cùng mấy đứa con gái bị đánh đập. Trong đấy chỉ có một thằng bé con: chẳng có đứa bé nào được sướng đến thế. Cả căn hộ là đống hoang tàn nhưng tiền trả cao ngất ngưởng giữ cho đám luật sư êm xuôi. Với lại, ông bố già nua của tôi thỉnh thoảng dúi cho tôi mười đồng hai mươi đồng, khi lão ta có nhiều tiền.*

Nếu còn là một kẻ hút như ống bễ thì tôi đã xài hết cả. Chuyện đấy giờ là quá khứ rồi - tôi giảm ngay xuống chỉ còn chưa tới hai gói một ngày. Tôi chỉ kham nổi có từng ấy. Tôi thậm chí còn tự tay vấn thuốc nữa chứ, mẹ kiếp. Tôi cũng không còn uống lắm nữa: chỉ làm một ly Barley Stout, hai chai Particular Brew, một ly Whisky Tak và vài ly Ginger Perry. Hoặc là thế, hoặc là một chai sherry Cyprus hay porto Bulgaria để đưa tôi vào giấc ngủ. Tôi chỉ kham nổi có từng ấy. Tôi đang tiết kiệm trong cả khoản khiêu dâm. Không còn tạp chí khỏa thân hay dịch vụ tắm có người giúp nữa. Mấy thứ đó quá mắc mỏ. Tôi thỉnh thoảng vẫn thủ dâm, thi thoảng. Ai lại không thế chứ? Anh muốn nói gì về thủ dâm thì cứ việc, cứ phỉ báng tùy thích, nhưng không có thứ nào rẻ tiền và có sẵn như thế cả. Rốt cuộc thì anh phải trao giải cho thủ dâm thôi. Chúng dân chủ vô cùng đấy.

Tôi không còn gặp lại Terry Linex nữa vì hắn nợ tôi tiền. Tôi không còn gặp Alec Llewellyn nữa vì hắn nợ tôi tiền. Tôi không còn gặp Barry Self nữa vì lão ta nợ tôi tiền. Tôi không còn gặp Martin Amis nữa vì tôi nợ hắn tiền, nói theo một cách nào đấy. Tiền, cứ luôn phải là tiền. Tôi từng nghĩ hắn và tôi có thể làm bạn. Nhưng giữa chúng tôi chẳng có gì, khi giờ đây chẳng có tiền nào giữa chúng tôi cả.

Nhưng mà này, tôi có trông thấy hắn một lần. Tôi đang ở quán rượu, quán Tay Mơ London hay có lẽ là quán Chúa Jesus, đang uống bia và kiên nhẫn đút những đồng bố thí cuối cùng vào trong máy đánh bạc. Bốn mắt chúng tôi gặp nhau khi hắn bước qua cửa: hắn nhìn tôi bằng ánh mắt hắn thường nhìn khi chúng tôi chưa quen nhau - vẻ lăng mạ, cổ giật nhẹ một cái. Tôi thắng được hai quả mận và đổi chúng

lấy một lần giật gấp đôi trên chiếc máy Switchmatic lập lòe. Ba bông tulip hiện ra là giành được giải độc đắc trị giá hai bảng. Tôi đánh cược mấy cú giật đó và lấy được bốn bông mình cần. Tránh xa khỏi máy Winfinder, tôi chọn tự tay mình giật máy, để ủy mị tỏ lòng tưởng nhớ đến tay nghề xưa cũ, đến kỹ năng thời trước. Nhưng rồi tôi bỏ lỡ nên chỉ kiếm được hai trái anh đào bên góc trái. Hai mươi xu. Đến đây tôi cảm nhận được trường lực của hắn sau lưng mình. Tôi không quay lại. "Này anh đang làm gì ở đây thế?" hắn hỏi. "Lẽ ra giờ này anh phải biến mất rồi chứ." Tôi chỉ liếc qua vai và nói - tôi không biết vì sao: hẳn có cái gene du côn trong sâu thẳm nào đó đã khiến tôi nói thế - "Cút mẹ mày đi." Nhìn vào tấm gương cong quẹo đằng sau quầy bar tôi thấy hắn bỏ đi, vẻ lóng ngóng, kinh ngạc, hoảng sợ. Tôi đánh cược để thắng 30, 50, 70 rồi 1 bảng 40 xu. Tôi lại đánh cược tiếp. Con robot dừng lại, đông sững, rồi nhả ra đồng mười xu. Say mèm, tôi nhét nhầm đồng xu vào khe nhét thẻ xu. Thế là máy bị kẹt và như mọi khi tôi bị tống ra ngoài vì đã đánh đấm vào máy... Chắc anh nghĩ tiền bố thí sẽ có cảm giác cực kỳ quý báu, phải không nào. Chắc anh nghĩ tiền đấy có cảm giác như là đồng tiền cuối cùng trên thế giới này. Không có đâu. Nó có cảm giác như là rác rưởi, như những thứ bỏ đi. Cảm giác như chẳng là gì cả.

Tiền, tiền hôi thối lắm. Thật sự thế. Ôi dào, hôi thật. Cứ cầm lên một nắm tiền giấy đã dùng đến cũ mèm mà xòe ra trước mặt anh thử xem. Cầm nó lên đi. Xòe ra đi. Làm đi. Mùi vớ con nít và vị dâm dục nhức đầu, mùi men cũ, mùi đồ ăn thức uống, mùi chạn chén, mùi khăn ẩm, bụi đóng nơi đường khâu trong ví, mồ hôi trong lòng bàn tay và cáu ghét dưới móng tay của những kẻ suốt ngày phải xử lý những thứ này, thật cần thiết. A, nó bốc mùi.

Tôi đến gặp bà McGilchrist để xử cái răng đau đớn lâu nay của mình. Tôi ngồi đấy dưới lớp áo chì trong khi bà ta chụp X quang mặt tôi. Bà ta thông báo cái răng đã chết nhưng vẫn giữ lại được. Tôi biết nó cảm thấy thế nào. Bà ta khoan và nạo vét và làm cái việc kin kít. Sau đấy bà ta ra hóa đơn tính tiền tôi nhưng tôi đáp trả bằng chiêu mới: tôi không trả. Bà ta làm được gì nào? Bà ta làm được gì chứ? Cái răng chẳng còn đau nữa. Nó chỉ có cảm giác như là rỗng ruột, nhẹ tênh, không có chút vật chất nào trong ấy. Sáng hôm kia tôi nhai vỏ bánh mì nướng bằng cái răng ấy, và phát hiện ra, sau khi tôi hồi tỉnh, rằng chiếc răng này vẫn còn lắm trò. Tháng trước tôi mất một

cái răng khác, răng cửa, ngay giữa trung tâm thành phố, ngay phía Nam Công viên Trung tâm. Chiếc răng bị một tay Ả Rập đánh bật ra ngoài trong quán One Off the Wrist, một quán bar cocktail mới trong khu Queensway. Ai là kẻ đã bảo tôi rằng dân Ả Rập đánh đấm không giỏi nhỉ? Ồ, tôi mà bắt được kẻ từng nói như thế... Thật ra thì, chuyện này khiến tôi suy nghĩ. Sau vụ đấy tôi chỉ có thêm có một vụ nữa. Tôi nhận ra là cùng lắm mình cũng chỉ còn có một trận chiến nữa thôi, và sau đó là hết. Tôi sẽ phải đá đít chuyện đánh đấm trước khi nó đá tôi. Một đêm nọ tan hoang vì rượu và lòng phẫn nộ, tôi cố chọc tức Georgina. Ý tưởng tồi. Anh thấy đấy, cô ấy to con, cô nàng Georgina ấy. Cô không như những con nhỏ bé con xinh xắn luôn ré lên xin rủ lòng thương ngay khi anh xoay xoay cổ tay. Không đâu, cô nàng này đánh trả tôi, anh thử tưởng tượng xem. Tôi tỉnh dậy với một bên tai sưng vêu và thêm một mắt bầm tím nữa. Georgina mang vào giường cho tôi tách trà và hỏi rằng liệu có khi nào tôi thử làm trò đó lại không. Tôi bảo - không thưa ngài. Ở tầm tuổi này của tôi anh không thể cứ đánh đấm mãi. Ở tầm tuổi này của tôi, khi mọi thứ đều cần và không có thứ gì mới lại. Mà cũng chẳng còn bà McGilchrist nào nữa, cho nên giờ tôi phải nhờ vào cái mà Paul Béo gọi là Vị Tiên Quốc Dân. Chiếc răng hư ấy đã chết, nhưng tôi vẫn còn sống. Cái răng cửa ấy đã biến đi, nhưng tôi vẫn còn quanh quẩn nơi đây.

Hôm nay tôi mở mắt ra và nghĩ, eo ôi, trước giờ mình chưa từng cảm thấy già cỗi đến thế này. Ấy vậy mà chính xác đấy, phải không nhỉ. Tôi chưa từng già đến thế trước đây. Và sẽ mãi như vậy trong mỗi buổi sáng của cuộc đời chúng ta. Anh cũng thế đấy anh trai. Còn chị nữa, chị gái. Mọi việc thế nào rồi? Mọi người vẫn ổn cả chứ?... Chẳng mấy chốc rồi tôi sẽ nhìn vào gương thì thấy mũi mình đã nổ tung trên mặt. Nấm mốc địa y sẽ bò lan khắp mặt tôi như gỉ đồng. Rồi thì những thứ bên trong sẽ bắt đầu phân hoại. Thằng bạn Paul Béo của tôi có lần đã nói rằng tiền cũng chẳng có giá trị gì khi ta không có sức khỏe. Phải rồi, nhưng nếu ta không có cả sức khỏe lẫn tiền thì thế nào? Khi anh không có sức khỏe, đấy là khi anh thực sự cần có vài đồng.

Nhưng mà tôi không thể phàn nàn gì. Nhờ Georgina mà giờ tôi khỏe hơn tôi lúc trước nhiều. Hôm nọ tôi đi gặp bác sĩ, không phải bác sĩ răng miệng hay chim cò gì đâu mà là bác sĩ đa khoa cơ - bác sĩ thời gian của tôi. Trái tim già nua vẫn còn khá ổn định. Chung quy lại, mọi thứ có vẻ là lung lay nhưng vẫn bám trụ, ở Tóc & Bụng & Lợi. Ông ta

có hỏi về thuốc lá và rượu bia vân vân. Tôi nói dối trắng trợn vậy mà ông ta vẫn sửng sốt - về những gì tôi cần, những gì còn lại.

Xế chiều hôm nay tôi đến chỗ Georgina với một chai Desdemona Cream. Cũng chỉ là một buổi tối như lệ thường: mì spaghetti, nói chuyện trong ngày, chiếc ti vi bé con của cô, an ủi trên chiếc giường chật chội. Tôi đến sớm, vì chiếc Fiasco bỗng nhiên nổ máy, như từ trên trời rơi xuống. Georgina chưa về tới nhà, còn tôi cứ mãi làm mất chìa khóa cô đưa. Cô có căn hộ một phòng rộng rãi trên kia, phía bên trên cửa hàng cá cược nơi con phố ầm ĩ này.

Trời lạnh, nhưng cũng không lạnh lắm. Đợt tuyết thứ hai vẫn còn gọn ghẽ viền quanh những vỉa hè. Tôi ngồi xuống băng ghế, gần cây cầu cháy thành than, gần cái họng toang hoác của nhà ga tàu điện ngầm. Tôi đang mặc chiếc áo khoác cũ lôi thôi - tôi lôi nó ra từ một tủ thấp bị bỏ quên, và tôi thực tin rằng áo này ấm hơn áo cashmere nhiều, mà nhân tiện đây chiếc áo cashmere ấy tôi bán được 215 bảng, cho một thằng già đểu trên đường Portobello.

Ngày mồng bốn tháng Một năm 1982. Thế giới đã bắt đầu làm việc trở lại. Từ cái bẫy tàu điện ngầm dậy mùi (hơi thở của nó là đâu đó giữa mùi ợ nóng có vị hamburger và mùi gia vị âm ẩm, đặc sệt của thức ăn Ấn Độ mang về) người ta cứ năm phút lại túa ra, chăm chú bước đi với vẻ mặt giữa mùa đông hướng về nơi có hơi ấm và thức ăn và sự luân chuyển giữa người với người của họ. Georgina sẽ lẫn trong số họ, hướng về cùng một thứ, tất cả chỉ trong một căn phòng.

Ở Anh quốc này đây cuộc sống khá tốt đẹp nhưng đây lại là một hành tinh khắc nghiệt nên anh đừng có mà nói khác với tôi. Ở những vùng giàu có nhất, tự do nhất, tốt đẹp nhất, thì đây vẫn là một hành tinh khắc nghiệt. Nếu như anh có khi nào đi đến Trái đất - hãy coi chừng. *Chắc anh có nghe rằng hai vùng Cực đã chìm xuống. Phải. Quy định quân sự. Thiết quân luật. Một gã với cái tên như thuốc giải rượu giờ đang điều hành mọi chuyện. Việc đầu tiên tay này làm là tăng giá gấp ba lần, cái thằng con hoang cận thị mắt lồi ấy. Anh không còn nghe nhiều đến Lech Walesa ngực lõm, môi mỏng nữa. Danuta bảo toàn được đám con, nhưng giờ bà ta đơn thương độc mã rồi, phải tự mình lo liệu chu cấp cho bản thân và bầy con của họ.*

Cô gái ấy đâu *rồi nhỉ? Người ta đôi khi bắt Georgina làm trễ, mà không trả tiền làm thêm giờ. Đúng là đáng phẫn nộ, tôi đồng ý -*

nhưng mà giờ mọi người đang co cụm lại một chút, vì suy thoái đang đến gần, và các ông chủ xử sự do sợ hãi và ít cảm thấy quan tâm đến công dân. Họ cũng sợ toát mồ hôi đấy, tôi đoán vậy, và họ có nhiều thứ để mất hơn mà.

Tôi muốn kiếm tiền lại nhưng giờ tôi lại thấy tốt đẹp hơn khi không có đồng nào. Cũng có những cái hay nho nhỏ đấy. Anh đấy, người ta chẳng thể làm gì được anh khi anh không có đồng nào. Làm thế chẳng đem lại cho họ tí tiền nào cả. Vậy nên họ đếch muốn. Tôi từng giàu có và cũng từng nghèo mạt. Nghèo thì tồi tệ hơn, nhưng giàu cũng có thể là thất bại. Anh biết không, trong quãng thời gian ngập trong rượu và thuốc an thần ấy, trong quãng thời gian tôi tự sát ấy, toàn bộ tương lai của tôi đã lóe lên trong đầu tôi. Và đoán xem là gì nào. Chỉ tuyền là lê thê mệt mỏi! Ít ra quá khứ của tôi còn - thế nào nhỉ? Còn... giàu. Còn giờ đây cuộc đời tôi đã đánh mất vóc dáng. Cuộc đời tôi giờ là hiện tại, càng hiện tại hơn, hiện tại tiếp diễn.

Thôi, tôi muốn kết thúc bằng vài lời thông tuệ. Tôi gần gũi với anh, tôi hy vọng, hơn là hắn từng gần gũi anh, nếu có. Nhưng nếu tôi mà có lời khuyên bổ ích nào để chia sẻ với anh thì tôi đã nghe theo rồi. Tôi sẽ giữ nó cho riêng mình. Anh có muốn biết ý nghĩa của cuộc đời là gì không? Cuộc đời là một khối tập hợp, một khối tập hợp mọi cuộc đời đã từng sống trên hành tinh Trái đất này. Đấy là ý nghĩa cuộc đời.

Ồ phải rồi. Tôi nghĩ mình đã khám phá ra vấn đề tuổi tác, vấn đề thời gian của mình rồi - nghiên cứu kỹ nó, chứ không phải là giải quyết được nó. Là sản phẩm của thập niên sáu mươi, tôi được người ta làm cho tin rằng việc còn trẻ trung đã là một thành tựu rồi. Dường như ai cũng khuyến khích tôi hiểu như thế, nhất là những người già. Là một tên đả phá những tín ngưỡng lâu đời, tôi chẳng có thời gian đâu cho chuyện chết chóc. Tôi từng đứng quanh đây lên án kịch liệt tất cả các người - bọn già nua khốn nạn các anh - thế mà các anh chỉ gật gù rồi cười cười. Hình như các anh nghĩ là tôi thú vị... Nghĩ đến chuyện này thì dạo ấy tôi trông không đến nỗi tệ lắm. Tóc tai tôi bù xù nhưng mạnh khỏe và dựng đứng. Bụng tôi phẳng phiu, răng cỏ trắng bóc. Dạo ấy tôi khỏe khoắn hơn nhiều. Nhưng người ta bảo tôi rằng tôi là mọi thứ, mà bọn họ nói xạo thôi, đám già nua *khốn nạn ấy.*

Thêm một điểm nữa. Đây cũng không phải vì mối quan tâm chung hay thỉnh cầu gì, nhưng đây là điều duy nhất mà tôi biết là mình đúng. Nếu các người có từng rơi vào trường hợp lộn cha lộn mẹ,

nếu các người từng có đứa con mà không hẳn là con của anh ta hay của cô ta, hãy nói cho đứa nhỏ biết. Nói cho nó biết sớm vào. Làm đi. Nếu ta là con gái, ta sẽ giống như mẹ ta và mẹ ta là ta. Nếu ta là con trai, ta sẽ giống như bố ta và bố ta là ta. Vậy nên làm thế nào ta có thể sống cho đàng hoàng được nếu ta không biết mình là ai cơ chứ?

Có vài người cha ngược đãi con trai họ như Barry Self từng ngược đãi tôi. Nhưng Barry Self không phải là cha tôi. Vince Béo mới là cha tôi. Thế thì, theo một cách nào đấy, cuộc đời tôi ngay từ đầu đã là một trò hề, ngay từ trong bụng mẹ, ngay từ ánh lung linh đầu tiên trong mắt Vince Béo. Tôi từng nghĩ mình có thể chịu được một trò hề. Liệu tôi có thể chịu nổi trò này không?

Tôi mở nắp chai Desdemona Cream và tận hưởng một ngụm hân hoan lễ hội. Này, đang là năm mới mà, phải không nào. Tôi ngọng nghịu vừa huýt sáo vừa líu lo ca hát - và lảm nhảm về Fielding, về Lorne, Caduta, về Butch và Spunk, về cuộc thay đổi toàn diện, về toàn bộ trò điên loạn, toàn bộ âm mưu... Tôi đã giải đáp câu hỏi về động cơ. Tôi là nguồn cung cho mọi động cơ ấy. Trò giãi bày bịp bợm ấy lẽ ra đã chấm dứt trong vòng năm phút nếu không vì cái tên John Self. Tôi là chìa khóa. Tôi là tay chuyên gia làm tổn thương, chuyên gia đòi hỏi. Tôi là chuyên gia mong muốn. Tôi muốn có lòng tin. Tôi thèm thuồng số tiền đó. Tôi, và trò không-giãi bày bịp bợm của mình. Giờ tôi xem "giãi bày" như một tình trạng thần kinh không ổn định. Giãi bày, đấy là một tiếng kêu cứu. Ý tôi là, anh hãy nhìn xem tất cả mọi thứ kia đi, và anh cảm nhận được giãi bày là cái gì nào?

Tôi và Vince Béo đã có cuộc trần tình. Chúng tôi khóc lóc kể lể hết cả ra trong căn phòng phía sau tiệm bi da. "Lẽ ra bác phải bảo với tôi chứ, Vince," tôi nói. "Tôi nào có quyền nói đâu, con trai à." "Nhưng khi bác thấy không ai định nói cho tôi biết, lẽ ra bác phải bảo tôi chứ." Tôi nhìn thẳng vào gương mặt ông, gương mặt lúng túng, khổ sở của ông. "Chớ hiểu sai ý tôi," tôi nói, và nốc cạn chai rượu. "Tôi rất hãnh diện được gọi bác là bố." Mà tôi hãnh diện thật. Ông là một người vĩ đại theo cách của mình, ông Vince Béo ấy. Ông yêu mẹ tôi, yêu còn nhiều hơn Barry từng yêu. Tôi phải nói ông dứt khoát là tốt hơn.

Và Georgina yêu tôi. Yêu thật. Cô đã nói thế. Tối nay tôi sẽ nói rõ với cô rằng tôi biết ơn đến chừng nào. Nếu không có Georgina, tôi đã là xác chết. Cô sẽ rạng ngời sung sướng, nếu tôi diễn tả đúng.

Selina tỏa sáng trước tiền, Martina thì trước hội họa nhưng trên hết là trước hoa lá... Chắc là Georgina cũng tỏa sáng trước hoa - và trước tiền nữa, nếu nghĩ đến đấy. Tôi không có khả năng cho cô đồng nào. Rồi khi có khả năng, tôi lại tự nhủ, Georgina sẽ không còn phù hợp nữa. Tôi sẽ biến đi với ai đó giống như Martina (không. Không. Chuyện đó sẽ không tái diễn đâu) hay Selina hay một cô Tina hay Lina hay Nina nào đó khác.

Suốt buổi chiều bầu trời trông như một vỉ trứng rỗng, lác đác đó đây một hai quả trứng. Rồi ánh hoàng hôn là miếng thịt ba chỉ muối. Trên góc trời xa xa phía Tây kia những đám mây đêm trông buồn thương giống hình con ngựa, nhìn theo một góc thì giống hình chìa khóa cửa hay hình những đầu máy xe lửa Tây Ban Nha. Nhưng mây trời tuân theo những chức năng tự nhiên của chúng và không biết lẫn không màng đến chuyện chúng trông đẹp đẽ đến nhường nào. Thứ gì biết, thứ gì quan tâm đến vẻ đẹp của chính mình nhỉ? Chỉ có phụ nữ đẹp thôi - ồ vâng, và cả nghệ sĩ nữa, tôi đoán thế, loại nghệ sĩ chân chính, chứ không phải ba cái thứ lừa đảo nhảm nhí, nghệ sĩ trên giường hay nghệ sĩ say xỉn mà tôi đã luôn tìm đến. Tôi là một nghệ sĩ - một nghệ sĩ trốn chạy.

Lần đấy trong khách sạn Welcome-In gần sân bay La Guardia, trong bóng tối, những cô hầu bàn được thuê mướn, những chiếc máy bay bỏ trốn, anh biết cô nàng Selina nhỏ bé đã nói gì với tôi không? Cô ta nói: "Nói thế này có thể nghe tàn nhẫn đấy, nhưng em đã biết anh sẽ không bao giờ làm ra tiền. Ngay từ đầu. Anh luôn có cái mùi không phù hợp với tiền. Anh không khi nào có mùi thích hợp"... Trời giờ đã trở lạnh hơn. Tôi cảm nhận được nó, và tôi cảm nhận được nhu cầu có chỗ trú thân. Hãy cho tôi chỗ nào đó đi. Gió lùa đến từ đâu thế? Tại sao gió lại thổi - những vì sao, những chuyện thần thoại ư? Ai mà phân biệt được? Nếu tôi cứ mãi nghèo thì Georgina có thể mãi may mắn. Có phải may mắn là từ tôi muốn không? Tôi đối xử tốt với cô. Tôi không thể nào không đối xử tốt với cô. Cô yêu tôi. Cô đã nói thế với tôi. Tôi nghĩ chắc là cô đã từng vướng phải những chuyện khá đau buồn với đàn ông, cô nàng Georgina ấy.

Nhẹ nhàng khẽ cúi chào tôi bỏ mũ ra. Mũ của tôi, chiếc mũ vải được dùng để giữ cho tóc tôi được trật tự đôi chút. Tôi không thể nào đi cắt tóc giá hai mươi bảng được nữa. Bây giờ Georgina là người cắt, vừa cắt vừa ngâm nga như một người làm vườn trên cái đầu bù xù tổ

quạ của tôi. Tôi ngồi đây - uống, hát, lảm nhảm phô chiếc răng đã gãy. Người ta hối hả ra khỏi ga tàu điện ngầm, rất trần gian, người trẻ thì mạnh khỏe nửa vời, người già ranh mãnh nửa vời - đẹp chỉ được một phần tư, hiểu biết chỉ được một phần tư. Ôi nhân loại, ta vinh danh người.

Thế rồi tôi cảm giác có vật gì đột ngột nhẹ bẫng rơi xuống phần cửa quần lùng thùng của mình. Tôi nhìn xuống: lẫn giữa những sắc màu dơ bẩn của lớp vải, một đồng mười penny nằm yên trong chiếc mũ của tôi. Tôi nhìn lên: một người phụ nữ nhỏ nhắn đi qua trước tôi với nụ cười thoáng qua sống động. À, anh phải phá ra cười thôi. Anh phải cười. Còn cách nào khác đâu. Tôi không hãnh diện gì. Đừng có nén cười chỉ vì tôi. A giờ thì cuối cùng Georgina cũng xuất hiện kia rồi, tách ra từ đám đông; nụ cười của cô trông cảm động và lố bịch - hân hoan mà vẫn khắc khổ, và tự tin choáng ngợp - khi cô lộp cộp bước về phía tôi trên đôi giày cao gót.

TIỀN

THƯ TUYỆT MỆNH

Chịu trách nhiệm xuất bản
TRẦN QUANG QUÝ
Chịu trách nhiệm bản thảo
TRẦN QUANG QUÝ

Biên tập	Tạ Viết Đãng
Biên tập viên Nhã Nam	Phương Thu
Thiết kế bìa	Bùi Tâm
Trình bày	Hồng Nhung
Sửa bản in	Vũ Minh

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel & Fax: 04 38222135
Email: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn
http://nxbhoinhavan.com
Chi nhánh miền Nam
371/16 Hai Bà Trưng - Q3 - TP. HCM
Tel & Fax: 08 38297915
Email: nxbhnv.saigon@gmail.com
Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên
42 - Trần Phú - thành phố Đà Nẵng
Tel: 0511 3849516
Email: nxbhnv.mientrungtaynguyen@gmail.com
Chi nhánh miền Tây Nam Bộ
314C - Hoàng Lam - thành phố Bến tre
Tel: 075 3812736 - 01699808386
Email: nxbhnvmekong@gmail.com

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM
59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn
http://www.facebook.com/nhanampublishing

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: hcm@nhanam.vn

In 2.000 cuốn, khổ 15x24cm tại Công ty CP In Viễn Đông (km 19+400, Giai Phạm, Yên Mỹ, Hưng Yên). Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 184-2017/CXBIPH/07-05/HNV và quyết định xuất bản số 68/QĐ-NXBHNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 03.02.2017. Mã ISBN 978-604-53-8116-8. In xong và nộp lưu chiểu năm 2017.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhã Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

"Amis vẫn luôn là nhà văn viết nên những tác phẩm hư cấu tinh tế nhất trong nền văn học Anh của thế hệ mình."

— SUNDAY INDEPENDENT

"Amis tinh khôi như một nhà tạo mẫu hài hước... không thể cưỡng lại được."

— DAILY TELEGRAPH

BECOME A FAN

nhanampublishing

Đúng như nhan đề, tác phẩm kinh điển ra đời năm 1984 này là câu chuyện về tiền, những kinh khủng mà tiền gây ra, những tai ương mà tiền mang lại. Nhân vật trung tâm là John Self, kẻ đã sống một đời không tiết chế. Qua lại giữa London và New York, hắn thương thảo hợp đồng, tiêu xài vung tay và thực hiện những thương vụ liều lĩnh trong thế giới phim ảnh, đồng thời quơ cào mọi thứ có thể để thỏa mãn cho khẩu vị vô độ của mình: rượu, thuốc lá, thuốc an thần, văn hóa phẩm đồi trụy, thức ăn nhanh cùng vô số thứ tàn hại sức khỏe. Được kể theo lối độc thoại và gần như không có cốt truyện, tác phẩm vẫn chiếm vị thế nổi bật bởi những phẩm chất không dễ gặp: sắc sảo lộng óc, khôi hài cùng cực và lạc quan sâu sắc.

Martin Amis từng cho rằng thước đo duy nhất để xác định thành công của một nhà văn là họ có còn được đọc sau 50 năm hay không. Đến nay, 33 năm kể từ lần xuất bản đầu tiên, *Tiền - Thư tuyệt mệnh* vẫn chia sẻ với độc giả những mối quan ngại đương thời sâu xa. Từ thời điểm ra đời, tác phẩm được xếp vào top 100 cuốn tiểu thuyết tiếng Anh hay nhất kể từ năm 1923.

nhanam

Giá: 136.000đ
ISBN 978-604-53-8116-8
8 935235 211629